

Đôi lời người dịch + edit

Về hành trình:

Bộ truyện này được tôi chính thức thầu từ ngày 08/06/2026 đến ngày 06/08/2026(Oh, bất ngờ ghê), bao gồm từ chương 1 đến chương 100 trong file này.

Đôi điều cảm nhận về tác phẩm:

Truyện này tôi đọc tới khoảng chương 600, chưa rõ kết thúc thế nào, cũng khá hợp gu tôi.

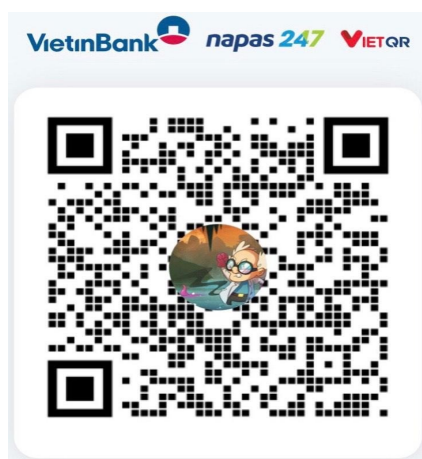
Nội dung thiên về giải trí, lồng ghép nhiều lĩnh vực tôi biết như Phim ảnh , Game, Tiểu thuyết, Cải cách công nghệ, Tư tưởng và Văn Hoá.

Main khá chủ động, anh ta có bản sắc xuyên không rõ ràng, biết mình muốn làm gì, hướng tới gì. Ít ra hơn hẳn nhiều bộ Isekai main đụt + thụ động + bá + harem + đụ thần(cả 2 nghĩa).

Bộ này khá dễ đọc ấy chứ, chẳng rõ vì sao hơi flop? Mà thôi cũng kệ, tôi làm giữ lửa đam mê, đăng tới khi Hako bị trăm(bay màu) thì nghỉ.

Truyện luôn được đăng tải miễn phí trên Hako. Nếu bạn cảm thấy bản edit này hợp gu và muốn gửi một chút động viên tùy tâm cho tôi, bạn có thể quét mã hoặc chuyển khoản qua thông tin bên dưới.

Cảm ơn các bạn đã ghé qua góc nhỏ này và đồng hành cùng bộ truyện.

Stk: 19075277062012 -- Techcombank (Pham Trong)

*** Lưu Ý:**

- Bản dịch trên file này tôi chưa edit kĩ càng như khi đăng lên Hako, mọi người đọc thông cảm.
- Đủ từ chương 1 - 100 nhé.
- Mà thật ra chắc bản này tôi dùng làm kỉ niệm thôi, mọi người đọc trên Hako hết, ai rảnh đâu mà vào link tải truyện gặp được mấy dòng này.

1.

"Điện hạ, bọn họ là những nhân loại cuối cùng còn sống sót ở ngôi làng này."

Ý thức của Joshua có chút mơ hồ, anh chỉ nghe thấy bên tai có tiếng ai đó đang gọi mình, một giọng nói trầm đục nhưng lại mang theo vẻ quan tâm.

"Điện hạ?"

Ký ức của Joshua rất cuộc cũng tinh tảo hơn một chút. Một con quái vật với ngoại hình dữ tợn đang đứng ngay cạnh anh, và lời hỏi thăm ân cần kia chính là phát ra từ miệng nó.

Sin Demon · Zenas.

Cái tên của con quái vật này lập tức ủa vào trí nhớ của Joshua. Kỳ lạ là, anh không hề cảm thấy sợ hãi trước vẻ ngoài khủng khiếp của nó.

"Nhân loại sống sót..."

Theo bản năng, Joshua nhìn về hướng con quái vật vừa chỉ. Lửa tấy bao trùm xung quanh, mặt đất chất đầy thi thể, không khí nồng nặc một mùi máu tanh và mùi than cháy khó tả.

Ngôi làng này vừa trải qua một cuộc thảm sát.

Những dân làng còn sống sót bị một loại thực vật đầy gai nhọn trói chặt, dồn lại một chỗ. Trang phục trên người họ không phải là quần áo hiện đại mà Joshua quen thuộc, ngược lại trông có vẻ giống như trang phục thời Trung Cổ ở châu Âu.

"Điện hạ! Theo lệnh của ngài, đám cướp bóc ngôi làng này đã bị tiêu diệt toàn bộ. Đám dân làng này cũng giết luôn chứ ạ?"

Con Sin Demon Zenas lại lên tiếng. Hắn cao gần hai mét, ngoại hình lai tạp giữa sư tử và thằn lằn, mỗi khi nói chuyện lại phun ra những đốm lửa màu xanh lục u ám.

Đôi bàn tay phủ đầy vảy cứng của hắn đang nắm chặt một cây trường mâu hai lưỡi, bề mặt ngọn mâu chảy rục một chất lỏng như nham thạch.

Đám dân làng bị gai nhọn trói nghiêng, nhìn thấy con ác ma hung tợn này tiến lại gần thì nhao nhao lộ ra ánh mắt kinh hoàng tột độ.

"Không cần, trói lại mang đi trước đã."

Joshua tạm thời vẫn chưa định thần được chuyện gì đang xảy ra. Vài giây trước, với tư cách là một nhà thiết kế game, anh còn đang ở trong văn phòng thức thâu đêm để chạy deadline cho kịp bản kế hoạch dự án. Vài giây sau, anh đã đặt chân đến cái thế giới kỳ lạ này, bên cạnh lại còn có một... ác ma rậm rạp nghe lời.

Cú xuyên không này đến quá đột ngột, chẳng có lấy một điềm báo.

Cũng may khả năng thích ứng của Joshua chẳng khác gì loài sơn hoang dã, cộng thêm linh hồn nguyên bản trong cơ thể này vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn, nên anh không biểu hiện ra điều gì bất thường, cứ thế thuận theo tự nhiên mà chấp nhận hoàn cảnh hiện tại.

"Tuân lệnh, Điện hạ."

Sin Demon Zenas tuân theo mệnh lệnh của Joshua. Bàn tay đầy vảy của hắn vung mạnh vào khoảng không, một cánh cổng dịch chuyển cấu thành từ ánh sáng xanh lục u ám lập tức xuất hiện trước mặt Joshua.

Hơn mười con Imp thấp bé từ trong cổng dịch chuyển nhảy ra, túm lấy những dân làng đang bị dây gai quấn chặt, mặc cho họ kháng cự yếu ớt và gào khóc thảm thiết, kéo tuột vào trong cánh cổng.

Joshua bắt đầu sắp xếp lại ký ức của mình. Ác ma là một chủng tộc đa sắc tộc cùng chung sống, đám Imp kia thuộc tầng lớp đáy xã hội ở Ma giới, trí tuệ thấp kém, thể chất cũng yếu ớt chẳng khác gì nhân loại, ưu điểm duy nhất là tốc độ sinh sản nhanh khủng khiếp.

Còn Zenas bên cạnh anh lại là một Sin Demon cấp cao, đảm nhận vị trí hộ vệ thân cận. Chỉ cần nhìn vào ngoại hình đầy áp lực của hắn là đủ biết Sin Demon là một chủng tộc mạnh mẽ đến nhường nào.

Đại đa số ác ma có hình thể khác xa con người. Điều khiến Joshua may mắn là dù chủng tộc của anh thuộc tầng lớp tối cao của Ma giới, nhưng ngoại hình lại giống con người đến kỳ lạ, chỉ là trên trán mọc thêm hai cái sừng mà thôi.

Chuyện xuyên không Joshua có thể chấp nhận, nhưng điều anh không thể nuốt trôi là nếu mình biến thành một sinh vật quái dị phi nhân loại.

Chaos Demon cao quý sao? Nghe cũng không tệ lắm.

"Về thôi, Zenas." Joshua nói.

"Điện hạ, ngài không định nhân cơ hội này xâm lược các thành bang xung quanh sao?"

"Xâm lược thành bang?"

Joshua lại đánh giá môi trường xung quanh một lần nữa. Dựa vào ký ức đã được sắp xếp, anh đã biết lý do tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Vị hoàng tử ác ma ngây thơ này vì ôm lòng hiếu kỳ với thế giới loài người nên đã lén lút trốn đến nhân giới.

Sau khi chui qua cổng dịch chuyển, một đoàn thương nhân nhân loại đã thu nhận anh. Chỉ là khi đoàn thương nhân này vừa dừng chân nghỉ ngơi tại một ngôi làng, họ liền bị một băng cướp tàn sát, vơ vét.

Ngôi làng này dĩ nhiên bị máu rửa từ trong ra ngoài. Cuối cùng, chính vị hoàng tử ác ma này nhìn không vừa mắt, bèn triệu hồi hộ vệ của mình từ Ma giới đến để giết sạch băng cướp kia.

Hành động đó đã cứu ngôi làng khỏi họa diệt chủng. Thế nhưng, nhìn từ sự sợ hãi trong mắt đám dân làng, việc bị ác ma bắt đi còn tuyệt vọng hơn nhiều so với bị băng cướp tàn sát.

"Không hứng thú, không hứng thú."

Joshua dĩ nhiên chẳng rảnh trí đâu mà để tâm đến lòng hiếu kỳ non nớt đến đáng thương của vị hoàng tử ác ma này, và hiện tại anh cũng chẳng có tâm trí đâu mà đi đánh nhau với nhân loại.

"Đúng rồi Zenas, đằng kia vẫn còn một đứ sổng sót."

Trước khi bước vào cổng dịch chuyển, Joshua chỉ tay về phía một bóng người đang cố gắng lết đi từ trong đồng xác chết phía xa.

Tên cướp đó rất thông minh, giả chết để qua mắt tất cả mọi người, tiếc là gã lại quá vội vàng.

"Tuân lệnh."

Joshua không cần phải nói hết câu, Zenas đã hiểu rõ mười mươi.

Bằng những tiếng thét thảm khốc xé lòng và tiếng da thịt bị xé toạc, Joshua thân nhiên bước vào trong cánh cổng dịch chuyển.

Môi trường ở Ma giới không hề tồi tệ như Joshua tưởng tượng, ít nhất thì bầu trời vẫn xanh ngắt, nhiệt độ xung quanh cũng ấm áp dễ chịu.

Núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào, nham thạch chảy tràn trên mặt đất, bầu trời bị che phủ dày đặc bởi tro bụi núi lửa... những khung cảnh vốn có trong ấn tượng tiêu chuẩn của người hiện đại về địa ngục, ở nơi này hoàn toàn không tìm thấy.

Vị trí mà công dịch chuyển dẫn tới là một khu vườn, trên mặt đất nở rộ những bông hoa không tên, tỏa ra các hạt ánh sáng màu xanh lam nhạt.

Nếu không phải bên cạnh Joshua đang đứng một con ác ma dữ tợn, anh thực sự không thể tin được đây lại là Ma giới.

"Điện hạ, có cần nhốt đám nhân loại này vào chuồng không?" Zenas hỏi.

"Cứ giam lỏng trước đi, cho họ ăn uống đầy đủ, đừng để họ chết đói, ta giữ lại còn có việc dùng tới."

Joshua đưa ra mệnh lệnh này cho hộ vệ của mình rồi rảo bước đi về phía sâu trong lâu đài.

Trong ký ức, đây là vương đô của Ma giới — Anorode. Tên của thành phố này trong ngôn ngữ Ma giới có nghĩa là "Biên giới của vực sâu", hàm ý cụ thể thế nào Joshua cũng không rõ lắm, tóm lại nơi anh đang đứng là khu vực cốt lõi nhất của vương thành.

Cũng chính là hành cung nơi thống trị của Ma giới và các con của ông sinh sống.

Joshua dựa theo ký ức của mình, đi vòng qua những lối mòn phức tạp bên trong vương thành, trở về khu vực sinh hoạt nguyên bản của vị hoàng tử ác ma này.

"Cái nơi này bừa bộn thật đấy."

Joshua bước vào bên trong phòng. Cuộc sống của vị hoàng tử ác ma này còn... luộm thuộm hơn anh tưởng tượng nhiều.

Căn phòng vốn dĩ trông có vẻ được trang hoàng khá xa hoa, nhưng trên mặt đất lại chất đống một lượng lớn các vật phẩm không rõ tên, mức độ bừa bãi bẩn thỉu đến mức ngay cả một người không có bệnh sạch sẽ như Joshua cũng phải nhíu mày.

Joshua chạt vật lăm mới nhận ra vài cuốn sách đang mở toang và một số khối tinh thể nằm rải rác trên sàn, còn lại đều là những món đồ chơi nhỏ có hình thù kỳ quái.

Cái nơi này không có người hầu dọn dẹp phòng ốc sao? Joshua lại lục lọi đồng bộ nhớ dự phòng một lần nữa.

Rốt cuộc anh cũng hiểu ra, đồng rác rưởi ngập tràn trong phòng toàn bộ đều là "thành quả nghiên cứu" của vị hoàng tử ác ma này.

Joshua Anorode, con trai thứ ba của Chúa tể Ma giới "Noctlyne". Vị hoàng tử ác ma này khác hẳn với người anh cả và chị hai có thiên phú xuất chúng, Joshua từ khi sinh ra đã có chút lập dị.

Năm nay đã mười bảy tuổi, anh luôn phát minh ra mấy thứ kỳ kỳ quái quái, cứ cách một thời gian lại quậy phá khiến cả thành phố gà bay chó sủa. Hiện tại, cơ bản toàn bộ ác ma trong thành đều dùng một từ miêu tả mang tính miệt thị rất hình tượng để gọi vị hoàng tử này:

"Đồ nhân loại hèn hạ!"

Thực ra so với nhân loại, Joshua thấy anh thiên về tộc Goblin hay Gnome hơn.

Tuy nhiên, thiên phú mà vị Tam hoàng tử này bộc lộ trong các ngành như "Kỹ nghệ ma năng", "Kỹ nghệ ma pháp", "Kiến tạo tinh thạch", v.v... dùng hai từ "kinh hoàng" để hình dung cũng không ngoa.

Mà đồng ve chai nhét đầy phòng anh chính là những sản phẩm nghiên cứu chưa hoàn thiện trước đó.

"Máy quay phim ma năng" và "Thẻ nhớ tinh thạch".

Sau khi Joshua lật xem phần giới thiệu và công dụng của hai món đồ chơi nhỏ này trong ký ức, anh thấy thích gọi chúng bằng cái tên quen thuộc hơn:

"Máy quay phim" và "Thẻ nhớ".

"Thú vị đấy."

Joshua xuyên không đến thế giới này vốn dĩ còn chưa nghĩ ra mình nên làm cái gì.

Không phải ai cũng thích coi việc chiến đấu, trở nên mạnh mẽ hơn làm lý tưởng sống tối thượng của đời mình, Joshua vốn chẳng mấy mặn mà với thứ gọi là sức mạnh vũ lực.

Nhưng di sản mà vị Tam hoàng tử này để lại đã cho Joshua một nguồn cảm hứng.

Có lẽ mình có thể đi làm phim ở dị giới, nếu không được thì cày cuốc làm ra mấy trò chơi thẻ bài như Magic: The Gathering hay Hearthstone chẳng hạn, rồi tiện tay viết vài bộ tiểu thuyết, vẽ vài tập manga, không phải là quá tuyệt vời sao?

Là một người làm nghệ thuật, Joshua cảm thấy vô cùng cần thiết phải đem nền văn hóa của Trái Đất truyền bá đến thế giới này, à không... phải gọi là xâm lược thế giới này mới đúng.

2.

Kế hoạch bấm máy bộ phim đầu tay tại dị giới của Joshua còn chưa kịp đưa vào lịch trình thì một hầu cận thuộc tộc Water Elemental đã vội vã chạy đến bên cạnh anh.

Cô hầu cận Water Elemental này sở hữu ngoại hình của một nữ nhân loại, chỉ có điều bề mặt làn da lại tỏa ra kết cấu lỏng của nước.

"Tam hoàng tử điện hạ, chủ nhân triệu tập ngài đến Khán Thủ Thất (Phòng Canh Gác)."

Giọng nói của cô nàng nghe qua chẳng có chút cảm xúc nào.

"Biết rồi."

Chủ nhân của tòa lâu đài này chỉ có một, đó chính là người cha Ma Vương của vị hoàng tử ác ma này.

Joshua không ngờ mình lại phải diện kiến kẻ thống trị thế giới này sớm đến như vậy...

Dựa theo lộ trình trong ký ức, Joshua mất mười phút đi xuyên qua cấu trúc phức tạp bên trong lâu đài, đi tới trước một cánh cửa lớn đang tỏa ra hơi thở đầy bất tường.

Anh trực tiếp bước vào trong. Không gian hành lang rộng lớn đến kinh ngạc, hai bên sừng sững những bức tượng cao hơn mười mét.

Những bức tượng này mang hình thù khác nhau, nhưng nhân vật được khắc họa toàn bộ đều là tộc Chaos Demon cùng chủng tộc với Joshua.

Mỗi một bức tượng đều là những vị quân vương từng thống trị vùng đất này qua các thời kỳ, có lẽ các ác ma sinh sống tại Ma giới thực sự tôn xưng họ là "Vua".

Chỉ có điều, các vị quân vương này lại có một danh xưng độc nhất vô nhị khi gọi nhau ở nơi riêng tư, đó chính là "Người Canh Gác".

Một danh xưng nghe qua thì mộc mạc, bình dị nhưng lại vô cùng cổ xưa.

Joshua không rõ hàm ý của danh xưng này là gì, nhưng lịch sử ghi chép về các "Người Canh Gác" đã được lưu truyền từ đời này sang đời khác, kéo dài cho đến tận ngày nay.

Mà cha của Joshua, Ma Vương thống trị Ma giới — Noctlyne, chính là "Người Canh Gác" của thời đại này.

Joshua đi qua dãy hành lang được bảo hộ bởi các vị tiên nhân, tiến vào một đại sảnh trống trải.

Trang trí ở nơi này cũng rất giản dị, hoàn toàn không phù hợp với cái mác "Cung điện của quân vương". Ngoài trừ một đồng đá trông giống như tế đàn nằm ở cuối phòng ra, thậm chí đến một chiếc ngai vàng cũng không có.

Anh cả Hyuse, chị hai Cecily, và cả em gái út Fya của Joshua đều đã có mặt tại đại sảnh này, họ đang đứng nghiêm chỉnh trước tế đàn.

Bầu không khí trang nghiêm bao trùm từng tấc không khí. Các anh em của Joshua thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn anh lấy một cái, chỉ chừa ra một vị trí trống giữa chị hai và em út, rõ ràng là để dành cho anh.

Nhập gia tùy tục, Joshua học theo các anh em của mình đứng vào trước tế đàn, ánh mắt nhìn về phía bóng lưng đang quay mặt về phía tế đàn kia.

"Hyuse, Cecily, Joshua, Fya."

Một giọng nói tràn đầy áp lực lần lượt gọi tên bốn người.

"Đã ba mươi năm rồi... Ta biết khoảng thời gian này thậm chí còn chưa đủ để các con trưởng thành theo tuổi tộc, nhưng nó đã đủ để các con chín chắn lên."

Tuổi thọ của tộc Chaos Demon được coi là ngắn nhất trong tất cả các chủng tộc ở Ma giới, cũng chỉ tầm hơn hai trăm năm, hoàn toàn có thể nói là ngang bằng với nhân loại ở thế giới này.

Tuy nhiên, đối với tộc Chaos Demon mà nói, hai mươi tuổi vẫn còn nằm trong giai đoạn vị thành niên. Joshua năm nay mới chỉ mười bảy tuổi, cô em gái Fya lại càng nhỏ hơn, mới mười bốn tuổi. Cái tuổi này nếu đặt vào thế giới loài người thì đúng là thuộc diện bị phán quyết "khởi điểm ba năm, cao nhất tứ hình".

"Thưa cha, không biết ngài có điều gì cần sai bảo ạ?"

Một giọng nói hùng hồn, đầy nội lực vang lên từ bên cạnh Joshua. Đó là giọng của anh cả Hyuse. Với tư cách là trưởng tử, thiết lập của Hyuse dĩ nhiên là đại tướng quân bách chiến bách thắng trên sa trường, thống lĩnh thiên quân vạn mã trấn giữ biên cương.

Đúng như những gì Joshua dự đoán.

"Ta quyết định hai năm sau sẽ chọn ra Người Canh Gác tiếp theo trong số các con."

Ngay khoảnh khắc Noctlyne thốt ra câu này, bầu không khí vốn đã nghiêm túc tột độ bỗng chốc trở nên căng thẳng nghẹt thở.

Người Canh Gác tiếp theo có nghĩa là gì? Chính là Chúa tể Ma giới đời kế tiếp.

Cái kịch bản tranh quyền đoạt vị này, Joshua cảm thấy không cần phải giải thích dông dài làm gì. Dù là lịch sử Trung Cổ của châu Âu hay châu Á, việc tranh giành ngai vàng luôn là một chủ đề không bao giờ có hồi kết.

Ở Trung Quốc nổi tiếng nhất là nhà Tư Mã soạn ngôi nhà Tào, kết thúc thời kỳ Tam Quốc hỗn loạn để lập nên nhà Tần; còn ở châu Âu thì có Richard III đâm sau lưng đứa cháu ruột Edward để kế vị ngôi vua nước Anh.

Tóm lại, lịch sử gắn liền với ngai vàng lúc nào cũng đầy máu me.

Joshua thừa sức tưởng tượng ra cảnh từ nay về sau, các anh em của mình chắc chắn sẽ bắt đầu trò đâm lén lẫn nhau. Cho nên...

"Xin phép cha cho con rút lui khỏi danh sách ứng cử viên kế nhiệm vị trí Người Canh Gác."

Joshua nói lớn với vị Ma Vương hiện tại.

"Ồ? Joshua, con không khát khao có được thân phận Người Canh Gác sao?"

Thân phận của một vị vua? Thống trị toàn bộ Ma giới, sở hữu tất cả mọi thứ của Ma giới, chỉ cần một câu nói là có thể quyết định sinh tử của hàng triệu con người.

Nghe thì có vẻ tuyệt vời đấy, quyền lực vốn dĩ là thứ vô cùng mỹ diệu, nhưng điều kiện tiên quyết là phải còn mạng để mà hưởng thụ!

Nói thẳng ra là, Joshua chẳng có cửa nào để tranh giành với anh cả và chị hai, thậm chí đến đứa em út anh cũng đâu không lại. Ngược lại, anh rất dễ trở thành vật tế thần đầu tiên trong cái "Trò chơi vương quyền" này.

Đây có phải Trái Đất đâu mà mọi người đều là nhân loại, nói chuyện không hợp thì cùng lắm vác đao vác súng ra solo một trận, tổ chức cơ thể chẳng chênh lệch bao nhiêu, cực kỳ công bằng.

Nhưng đây là dị giới, một dị giới có ma pháp.

Vị Tam hoàng tử này đã đem toàn bộ điểm tiềm năng cộng hết vào nhánh "Phát minh sáng tạo" mất rồi, thực lực cá nhân là đứa yếu nhất trong bốn anh em. Ngay cả đứa em út yếu nhất cũng có thể tay không xé xác hàng tá đứa như anh.

Quyền lực rơi vào tay kẻ yếu thì chẳng khác nào tấm vé một chiều tiễn thẳng xuống địa ngục.

Hơn nữa, so với thứ gọi là quyền lực, Joshua thích tìm kiếm những sự thỏa mãn về mặt tinh thần hơn. Mấy trò kiểu "độc hành ngàn dặm phượt Tây Tạng", "đóng bè lênh đênh ba ngày ba đêm trên sông ở Đức để tham gia triển lãm game Gamescom"... tóm lại là mấy việc mà đám thanh niên văn nghệ sĩ ngáo ngơ hay làm, Joshua đều đã từng kinh qua hết.

"Không ạ, con đã tìm thấy một lý tưởng cao cả hơn, nên xin phép cho con từ chối."

Joshua đã quyết định "xuống biển" tiến quân vào ngành điện ảnh và game rồi. Cái việc làm vua một mối như vậy, anh cả, chị hai hay em út, ai thích ôm đồm thì cứ việc.

"Lý tưởng cao cả hơn?"

Chúa tể Ma giới Noctlyne nhìn chăm chăm Joshua một hồi lâu, sau đó ông ra lệnh mới.

"Hyuse, Cecily, Fya... các con có thể lui ra trước."

Chẳng lẽ định ép mình làm vua thật đấy chứ? Joshua bỗng nhiên nhớ tới vài câu chuyện "súp gà tâm hồn" truyền thống, cũng có kiểu cốt truyện nhà vua chọn các con làm người thừa kế, và cuối cùng kẻ kế vị ngai vàng luôn là đứa con út ít được kỳ vọng nhất.

Lý do á? Có rất nhiều, nào là lương thiện, bao dung, v.v... cùng các phẩm chất cao thượng khác. Nhưng Joshua nghĩ toàn là nói nhảm. Ít nhất là ở thế giới này, kẻ không có năng lực thì tuyệt đối không thể gánh vác được sức nặng của vương miện.

Joshua hiện tại đang có cảm giác mình chính là "đứa con út may mắn" trong mấy cái kịch bản rạp khuôn đó.

Các anh chị em đều đã lui ra, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại Joshua và Noctlyne.

"Thoải mái đi, không cần câu nệ." Noctlyne nói.

Lúc này Joshua mới nhìn rõ diện mạo của Chúa tể Ma giới. Rất già nua... bộ râu quai nón hơi xồm xoàm cùng những nếp nhăn trên gò má là ấn tượng đầu tiên về ông.

Ông già hơn nhiều so với Joshua tưởng tượng. So với hình tượng một kẻ thống trị, hình ảnh một người cha già tàn tạ nuôi nấng bốn đứa con khôn lớn có vẻ phù hợp với ông hơn.

"Joshua, con nghĩ sao về mối quan hệ giữa ác ma và nhân loại?"

Vị Ma Vương vào thẳng vấn đề, hỏi ngay câu hỏi nhức nhối nhất đối với các ác ma hiện tại.

"Hiện tại là kẻ thù, nhưng con nghĩ mối quan hệ này hoàn toàn có thể thay đổi được."

Joshua suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Có thể thay đổi? Nhân loại coi chúng ta là hiện thân của tà ác, ôm lòng căm hận tột cùng với chủng tộc chúng ta, cuộc chiến kéo dài cả trăm năm qua với nhân loại đã chứng minh điều đó. Con... vẫn nghĩ là có thể thay đổi?"

"Dĩ nhiên ạ. Quan điểm và góc nhìn đều có thể bị xoay chuyển, chỉ cần có thời gian."

Đối mặt với câu hỏi của Ma Vương, Joshua khẳng định chắc nịch.

"Thay đổi... Bằng ma pháp thao túng tâm trí sao? Loại ma pháp đó một khi bị phát hiện sẽ chỉ càng làm trầm trọng thêm sự căm ghét của nhân loại đối với ác ma mà thôi. Cuộc chiến trăm năm qua đã để lại quá nhiều vết thương cho chủng tộc chúng ta, nếu lại khơi mào một cuộc chiến mới, e rằng tộc ta sẽ chuốc lấy thất bại thảm hại."

Vị Ma Vương này xem chừng không hề muốn khai chiến với nhân loại một lần nữa.

Tộc ác ma không hề mạnh mẽ vô địch như Joshua tưởng tượng, và nhân loại ở thế giới bên kia cũng chẳng hề yếu đuối như anh nghĩ.

"Vì vậy, Joshua, khi cuộc chiến tiếp theo nổ ra, ta hy vọng con có thể dẫn dắt tộc nhân tìm kiếm một nơi trú ẩn mới. Hyuse, Cecily và những đứa khác nhất định sẽ đứng lên nghênh chiến..."

Đến cả phương án sau khi bại trận cũng đã tính sẵn rồi cơ à? Nhưng Joshua không có ý định bỏ chạy.

"Không cần đến ma pháp thao túng tâm trí đâu ạ. Con có phương pháp khiến nhân loại phải chủ động, thậm chí là cuồng nhiệt đón nhận... nền văn hóa của ác ma."

Kế hoạch trong lòng Joshua cơ bản đã hình thành một bộ khung thô sơ, anh dùng tông giọng chắc chắn hơn nói với Ma Vương.

Người trong xã hội hiện đại có ấn tượng thế nào về ác ma? Sợ hãi? Khiếp đảm? Ghét cay ghét đắng? Sai! Sai bét! Không có cái nào đúng cả!

Chỉ cần là người bắt kịp xu hướng thời đại, ấn tượng của họ về sự tồn tại của ác ma cơ bản chỉ có một chữ duy nhất: Ngầu!

Hình tượng ác ma sau khi trải qua sự nhào nặn và tái sáng tạo của các tựa game, phim ảnh lẫn tiểu thuyết như *Dungeons & Dragons*, *World of Warcraft*, *Diablo*, *Hellboy*... từ lâu đã thoát khỏi cái mác phản diện truyền thống lỗi thời của tôn giáo thời Trung Cổ, trở thành những nhân vật được giới trẻ hiện đại vô cùng săn đón. Cái cụm từ "bá đạo, cool ngầu, rục rứa" nghe thì hơi sến sẩm thật, nhưng dùng lên người ác ma thì lại hợp lý đến lạ kỳ.

Thử nghĩ xem, khi Chúa Tể Tội Ác Diablo trong tựa game *Diablo* xuất hiện và gầm lên: "*Not even death can save you from me!*", hay khi Mal'Ganis của Quân Đoàn Bực Tức trong *World of Warcraft* hét lớn: "*I am Mal'Ganis! I am eternal!*"... những câu thoại đó luôn mang lại cảm giác khiến người ta nổi da gà vì phấn khích và nhiệt huyết sôi trào.

Tuyệt đối không phải là kiêu sợ hãi đến mức muốn chấp tay cầu nguyện Chúa cứu thế.

Joshua, người đang có ý định phát triển ngành công nghiệp giải trí ở dị giới, vừa vặn có thể mượn phim ảnh và game để lật ngược hoàn toàn định kiến của con người thế giới này về ác ma.

"Đón nhận... văn hóa của ác ma?"

"Đó là một phương thức ngoại giao hoàn toàn mới, phương pháp cụ thể thì tạm thời con chưa thể tiết lộ, nhưng xin hãy cho con vài năm, con sẽ cho cha thấy sự thay đổi." Joshua nói.

"Dựa vào mấy cái phát minh kỳ quái của con à?"

Noctlyne nhìn xoáy vào Joshua. Ông không biết sự tự tin này của Joshua từ đâu mà có, đứa con trai thứ ba của ông thứ duy nhất có thể lòi ra khề người chỉ là mấy món máy móc kỳ quặc mà thôi.

"Chính xác là như vậy ạ."

Chính nhờ đồng di sản của vị hoàng tử ác ma này mà kế hoạch bấm máy phim điện ảnh tại dị giới của Joshua mới có tính khả thi.

Và cái thứ gọi là "văn hóa" này, dùng từ "phát minh" để hình dung cũng chẳng có gì sai trái, bản thân văn hóa vốn được sinh ra từ sự sáng tạo và truyền bá mà lại.

"Thú vị đấy, vậy thì ta sẽ mời mắt mong chờ xem cái thứ gọi là văn hóa của con sẽ mang lại điều gì cho mối quan hệ giữa ác ma và nhân loại." Noctlyne nói.

3.

Trở về từ Khán Thủ Thất, Joshua lại chui vào căn phòng bừa bãi lộn xộn của mình.

Chuyện dọn dẹp cứ để sau tính, Joshua đi tới trước chiếc kệ sách hiếm hoi được xếp đặt ngay ngắn trong phòng, rút ra một cuốn sách có tựa đề "Thế Giới Thông Sử".

Cuốn sách này do chính nhân loại biên soạn, ghi chép lại quá trình phát triển của văn minh loài người ở thế giới bên kia. Xem ra vị hoàng tử ác ma này cũng có hứng thú khá lớn đối với nền văn minh của nhân loại.

Điều khiến Joshua hơi bất ngờ là cuốn sách này lại được viết bằng tiếng Anh...

Joshua quay sang nhìn vào chiếc gương đặt trên bàn. Ngoại hình của gã Chaos Demon trong gương gần như đúc từ một khuôn với bản thể của anh ở Trái Đất.

Điều này làm Joshua nhớ tới lý thuyết về thế giới song song. Biết đâu vị hoàng tử ác ma này chính là bản thể của anh ở một thế giới khác... Đến cái tên cũng giống nhau như đúc cơ mà.

Tuy nhiên, việc cuốn "Thế Giới Thông Sử" này được viết bằng tiếng Anh đã giúp ích cho Joshua rất nhiều. Anh cần phải biết văn minh nhân loại ở thế giới bên kia đã phát triển tới trình độ nào, và môi trường chính trị ra sao.

Nếu đây là một thể chế quân chủ tập quyền phong kiến lạc hậu, rồi anh đem phim điện ảnh đi chiếu cho một đám bình dân đến một chữ bẻ đôi cũng không biết xem, thì đúng là đàn gảy tai trâu, chẳng có ý nghĩa gì cả.

"Hội đồng Bảy Người? Ca tụng ánh sáng ma pháp soi rọi toàn bộ Nolan?"

Joshua đọc lướt qua phần lịch sử cận đại được ghi lại trong sách, khẽ thở phào một hơi.

Văn minh nhân loại ở thế giới bên kia dân chủ hơn anh tưởng nhiều. Tuy chưa đạt đến mức dân chủ cộng hòa hiện đại, nhưng nó cũng tương tự như chế độ cộng hòa nghị viện.

Nói một cách đơn giản, xã hội loài người ở thế giới này cũng đã hiện thực hóa được khái niệm "mọi người đều bình đẳng". Sự bình đẳng này không phải đi lên từ thể chế hay cách mạng, mà được quyết định bởi chính bản chất của một thế giới tràn ngập ma pháp.

Nguồn ma năng nguyên tố ở nhân giới dồi dào đến mức kinh ngạc. Về cơ bản, ngay cả một người nông dân ở tầng lớp đáy xã hội cũng biết ném Hỏa Cầu Thuật (Fireball). Đây đích thực là một thế giới mà người người nhà nhà đều là pháp sư.

Do đó, địa vị trong xã hội nhân loại được vận hành theo quy tắc "tri thức quyết định tất cả". Nắm giữ càng nhiều tri thức ma pháp, địa vị xã hội có được sẽ càng cao. Dưới hệ thống xã hội mang bối cảnh đại môi trường như thế này, số lượng người mù chữ thật sự chẳng đếm được bao nhiêu.

Thế nhưng, đây cũng chỉ là tình hình chung của vài quốc gia chủ chốt ở nhân giới mà thôi. Thế giới này vẫn tồn tại không ít quốc gia theo chế độ quân chủ tập quyền và quân quyền thần thụ (quyền lực vua ban từ thần thánh).

Cũng giống như Trái Đất, thế giới này rộng lớn vô biên, số lượng quốc gia không phải chỉ dùng hàng đơn vị là đếm hết được.

Quốc gia nằm gần Ma giới nhất chính là một trong những nơi có nền văn minh ma pháp phát triển phồn vinh nhất — Nolan.

Joshua lập tức chốt luôn trạm dừng chân đầu tiên cho buổi công chiếu phim điện ảnh sẽ là quốc gia toàn là pháp sư từ trên xuống dưới này.

Việc còn lại là lựa chọn kịch bản. Trên vai Joshua đang gánh vác trọng trách nặng nề là khiến nhân loại ngừng căm ghét ác ma, xoay chuyển định kiến coi ác ma là hiện thân của tà ác. Để làm được điều này, Joshua nghĩ cũng không quá khó, cứ trực tiếp khiến nhân loại phải tôn sùng ác ma là được.

Sự tôn sùng ở đây không phải là tổ chức mấy cái nghi thức tà giáo hiến tế để triệu hồi ác ma, biến mình thành tín đồ của tà thần. Thứ Joshua muốn hướng tới chính là... biến ác ma thành idol!

Để giải cứu chủng tộc đang đứng trước nguy cơ diệt vong, các ác ma quyết định đứng lên và trở thành thần tượng!

Đại khái là cái cảm giác như vậy...

Để xây dựng một hình tượng ác ma thật đẹp đẽ, hiện tại Joshua đang nghĩ tới hai kịch bản có tính khả thi cao: một là "Beauty and the Beast" (Giai Nhân Và Quái Vật), hai là "Léon: The Professional" (Sát Thủ Chuyên Nghiệp).

Về "Beauty and the Beast", Joshua nghĩ không cần phải giới thiệu dông dài nữa, câu chuyện này thề là ai ai cũng biết. Có lẽ vài người sẽ chê nó con nít, nhưng lý do nó "con nít" là vì hầu như ai cũng từng được nghe kể hồi nhỏ. Điều này một lần nữa chứng minh mức độ truyền bá của câu chuyện cổ tích tốt đẹp này trong nền văn minh nhân loại hoàn toàn không thua kém gì truyện của hai đại bậc thầy cổ tích Andersen và anh em nhà Grimm.

Còn "Léon: The Professional" lại là một trong những bộ phim điện ảnh mà Joshua yêu thích nhất. Nội dung phim kể về câu chuyện giữa một sát thủ chuyên nghiệp và một cô bé. Đề tài "ông chú và loli" là một chủ đề bất tử không bao giờ lỗi mốt trong lịch sử loài người. Bộ phim này đã không chút hồi hộp nào đưa nữ chính Natalie Portman và nam chính Jean Reno trở thành nam thần, nữ thần thời thơ ấu của Joshua.

Điểm chung của hai kịch bản này là đều có thể khiến khán giả nảy sinh tình cảm, yêu mến một gã "quái vật" hay một tên "sát thủ". Chỉ cần thay thế hai hình tượng đó thành ác ma rồi cải biên lại một chút, cam đoan là mướt mà không chút sượng trân.

Về phần diễn viên cho "Sát Thủ Chuyên Nghiệp" thì Joshua tạm thời chưa có manh mối gì, nhưng "Beauty and the Beast" thì anh đã nhắm được một ứng cử viên cực kỳ nặng ký cho vai Quái vật rồi.

Vì vậy, có một chút đáng tiếc là bộ phim "Sát Thủ Chuyên Nghiệp" — tác phẩm gần như định hình gu thẩm mỹ thời kỳ đầu của Joshua — sẽ phải dời lịch lại một thời gian. Joshua quyết định sẽ bấm máy bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» trước.

"Hầu cận, đi gọi Zenas tới đây."

Joshua nói với cô nàng Water Elemental đang đứng túc trực ở cửa.

Con Water Elemental này không có tư duy độc lập, chỉ đóng vai trò như một người truyền tin, hoạt động giống như chim bồ câu đưa thư vậy. Cô cúi đầu chào Joshua một cái rồi lập tức đi thực hiện nhiệm vụ.

Joshua cũng bắt tay vào viết kịch bản.

Kể từ khi đặt chân đến thế giới này, Joshua phát hiện trí nhớ của mình trở nên minh mẫn đến đáng sợ. Dù là ký ức ở Trái Đất hay ký ức của vị hoàng tử ác ma, tất cả đều được lưu trữ trong não bộ, sẵn sàng để Joshua "truy xuất" bất cứ lúc nào.

Anh thậm chí còn nhớ rõ mồn một các đường vân trên lưng của một con bọ cánh cứng bảy sao mà mình bắt được năm lên mười tuổi.

Câu chuyện "Beauty and the Beast" này Joshua từng đọc qua nguyên tác bằng tiếng Anh, sau đó là phiên bản hoạt hình do Disney sản xuất — đây cũng là phiên bản được truyền bá rộng rãi nhất, cho nên toàn bộ chi tiết của câu chuyện anh đều nhớ như in.

Cứ dựa theo bộ khung đại khái rồi triển khai các chi tiết cụ thể ra là xong.

Joshua vớ lấy một xấp giấy trắng. Sổ giấy này vốn là của vị hoàng tử ác ma dùng để vẽ mấy cái bản thiết kế kỳ quái, và bút viết cũng là loại bút than quen thuộc nhất với Joshua.

Ngay khi Joshua vừa viết xuống tờ giấy trắng đầu tiên cái tựa đề kịch bản «Giai Nhân Và Ác Ma», mặt sàn phòng anh bắt đầu rung chuyển nhẹ nhẹ.

"Điện hạ, ngài tìm thân có việc gì ạ?"

Tốc độ có mặt của Zenas còn nhanh hơn cả những gì Joshua dự đoán. Hắn đứng ở ngay cửa phòng chứ không dám bước vào trong. Trên sàn phòng Joshua vút đầy những tờ giấy lộn xộn, ngọn lửa quán quanh người Zenas rất có thể sẽ thiêu rụi đồng ve chai đó bất cứ lúc nào.

"Zenas, kỹ năng diễn xuất của người thế nào?"

Joshua nhìn con Sin Demon này hỏi.

"Kỹ năng diễn xuất?" Zenas có vẻ không load nổi từ vựng này của Joshua.

"Nói đơn giản là, người có biết lừa gạt đám nhân loại kia không?"

Joshua đổi sang một cách diễn đạt mà gã ác ma này có thể hiểu được.

"Dĩ nhiên rồi, thưa Điện hạ... Đó là bài học vỡ lòng của mỗi một ác ma. Mặc dù thần còn lâu mới bằng được tộc Succubus và Imp, nhưng để lừa phỉnh mấy đứa nhân loại ngu muội vô tri thì thần thừa sức làm được."

Nội tâm của Zenas xem ra không hề cục súc, thô lỗ như cái ngoại hình vai u thịt bắp của hắn.

Xảo trá là bài học bắt buộc của mỗi một con ác ma? Nghĩa là con ác ma nào sinh ra cũng có tố chất làm diễn viên rồi chứ gì? Dem xảo trá làm thiên phú chủng tộc, các người không đi làm chính trị gia thì đúng là uống phí tài năng thiên bẩm.

"Được rồi, người cứ đứng yên đó đừng động đậy."

Joshua ước thử tỷ lệ cơ thể có phần hộ pháp của Zenas, bắt đầu phác họa bức tranh khái niệm (Concept Art) ngay trên tập kịch bản.

Zenas thuộc tộc Sin Demon, cái đầu của hắn rất dễ khiến người ta liên tưởng đến con Leomon trong phim hoạt hình *Digimon*. Chỉ cần không lộ ra biểu cảm hung tợn như vậy, và cái miệng không khè ra lửa, thì nhìn qua cứ như một chú mèo lớn khá ngoan ngoãn.

Điều kiện tiên quyết này là phải bỏ qua đồng vảy ngược kinh dị trên người Zenas và dòng nham thạch đang chảy tràn trong các khe vảy. Chỉ riêng làn khói lửa màu xanh lục u ám quán

quanh người Zenas thôi, Joshua cá là chẳng có ai rảnh rỗi sinh nông nổi muốn đi vuốt ve chú mèo lớn này đâu.

Nhưng chuyện đó không thành vấn đề. Với xuất thân là một nhà thiết kế game thực chiến, Joshua quét vài đường cơ bản là ra ngay một bức Concept Art chẵn chu. Rất nhanh, anh đã phác họa xong hình ảnh một Zenas diện bộ lễ phục tinh tế, ngoại hình là sự kết hợp hoàn hảo giữa uy vũ và dữ tợn.

"Zenas, quần áo trên người ngươi không bị đốt cháy chứ?" Joshua vẽ đến đây thì đột nhiên nhận ra bộ đồ con ác ma này đang mặc trên người trông giống như mấy miếng da thú nguyên thủy, chỉ vừa đủ che đi những chỗ nhạy cảm cốt yếu nhất.

Muốn để Zenas khoác lên người bộ lễ phục như trên bản thiết kế, ít nhất phải bảo hấn thu lại ngọn lửa trên cơ thể đã.

"Không đâu ạ, Điện hạ, thần có thể tự do khống chế nhiệt độ ngọn lửa trên người mình." Zenas đáp.

Cái thiết lập này đúng là tiện lợi thật, khỏi lo trang phục bị cháy. Joshua có thể yên tâm bắt tay vào thiết kế phục trang rồi. Và một việc quan trọng khác cần làm ngay lúc này chính là tìm kiếm nữ chính Belle cho «Giai Nhân Và Ác Ma».

Diễn viên nữ là nhân loại thì đẹp đi, bắt khả thi rồi. Ước tính mấy cô nàng nhân loại yếu bóng vía mà diễn cảnh hoán đổi chiều thức với Zenas thì chắc chắn sẽ sợ tới mức ngất xỉu tại chỗ; còn mấy cô nữ pháp sư gan to tay trời một tí, khéo lại tiện tay tặng thẳng một phát Đại Hỏa Cầu (Pyroblast) dí thẳng vào mặt Zenas không chừng.

Joshua cần phải bảo đảm an toàn tính mạng cho diễn viên của mình trong quá trình quay phim, vì vậy tốt nhất vẫn nên chọn mấy em gái thuộc tộc ác ma thôi.

"Zenas, giao cho ngươi một nhiệm vụ."

Joshua rút ra một tờ giấy khác, nhanh chóng viết một bản thông cáo, sau đó đóng dấu một hình ấn đại diện cho thân phận của mình lên đó.

"Xin Điện hạ cứ sai bảo." Zenas hơi cúi người chờ đợi mệnh lệnh của Joshua.

"Đi tìm và áp giải cô nàng đẹp nhất cái thành phố này về đây cho ta."

Joshua nhếch môi cười nói.

4.

Trong thời gian Zenas ra ngoài tìm diễn viên, Joshua bắt tay vào viết kịch bản.

Khi phải quay về thời Trung Cổ dùng bút than để gõ chữ, Joshua mới bắt đầu nhớ da diết cái thời hiện đại dùng bàn phím cách cách chạy bản kế hoạch.

Dù dùng bút viết chữ cũng không có gì không tốt, lại còn nuôi dưỡng tâm tính, nhưng so với bàn phím thì tốc độ đúng là chậm như rùa bò, chẳng có chút hiệu suất nào cả.

Nhưng điều khiến Joshua may mắn là tố chất cơ thể của tộc Chaos Demon mạnh hơn nhân loại rất nhiều, tốc độ phản xạ cũng vậy, ngòi bút than trong tay anh lướt trên giấy trắng nhanh như bay.

Chẳng mấy chốc, một chuỗi ký tự tiếng Anh mượt mà đã ra đời dưới ngòi bút của Joshua.

Kịch bản phim điện ảnh ngắn gọn và súc tích hơn tiểu thuyết rất nhiều, nhưng dàn diễn viên dưới trướng anh lại là những siêu tân binh thậm chí còn chưa từng thấy qua "phim ảnh" là cái mô tê gì, nên Joshua cố gắng viết sao cho dễ hiểu nhất để họ nắm được ý đồ mình muốn truyền tải.

Chuyện kịch bản Joshua có thể dễ dàng giải quyết, chỉ cần tốn chút thời gian và cải biên lại một chút từ bản gốc.

Một bộ phim điện ảnh hay, ngoại trừ kịch bản xuất sắc, thì tiếp theo chính là kỹ năng diễn xuất của diễn viên, góc máy, hiệu ứng kỹ xảo, âm nhạc... và vô số thứ khác.

Về khoản kỹ xảo thì Joshua hoàn toàn không phải lo nghĩ. Đây là thế giới ma pháp, cơ bản làm gì tồn tại cái khái niệm gọi là "kỹ xảo CGI", tất cả những gì diễn ra trong phim đều là hàng thật giá thật, không có cái kỹ xảo nào mà việc ném vài phát ma pháp không giải quyết được.

Ngược lại, điều Joshua thấy đau đầu nhất chính là việc kiểm soát các góc máy quay.

Joshua dùng bút, cầm lấy chiếc máy quay phim phiên bản ma pháp đặt trên bàn.

Ngoại hình của chiếc máy quay này hơi giống kiểu máy ảnh hộp gỗ thế kỷ mười tám, bề mặt đen tuyền khắc những ký tự cổ không rõ tên. Khi Joshua truyền ma lực vào trong, các ký tự cổ sẽ thay thế cho hệ thống bánh răng cơ học để vận hành máy quay, và ma lực cũng thay thế hoàn toàn cho điện năng.

Tiếp đến là nguyên liệu dùng để ghi lại hình ảnh, ở thế giới này nhân loại gọi nó là "Nguyên tinh thạch".

Một loại vật liệu có tính linh hoạt cực cao, đặt ở Trái Đất thì nó giống như sự kết hợp của silicon, đồng, bạc... và tất cả những vật liệu công nghiệp mà con người có thể nghĩ ra.

Tóm lại là một thứ siêu tiện lợi. Ngoại trừ việc không thể rèn thành giáp trụ hay vũ khí kiên cố ra, nó hầu như có thể trở thành vật chứa cho mọi nguyên tố ma pháp. Bất kỳ người dùng phép nào cũng ít nhiều mang theo một ít thứ này bên người.

Quá trình dùng Nguyên tinh thạch để rèn đồ vật hơi giống Thuật giả kim, trận pháp luyện kim, ký tự cổ... có rất nhiều cách để thay đổi cấu trúc của thứ này.

Hiện tại, viên Nguyên tinh thạch trong tay Joshua đã được cải tiến thành một loại phương tiện lưu trữ có khả năng ghi lại hình ảnh.

Joshua vừa thử qua cách sử dụng món đồ này: chỉ cần truyền ma lực vào trong, những hình ảnh được lưu trữ bên trong sẽ hiển thị dưới dạng hình chiếu ba chiều (hologram) trên bất kỳ bề mặt phẳng nào.

Hình ảnh chiếu ra cũng không cần lo lắng về vấn đề độ phân giải, kích thước của khung hình sẽ thay đổi tùy thuộc vào lượng ma lực truyền vào lớn hay nhỏ.

Nhược điểm duy nhất và cũng là chí mạng nhất chính là...

"Tại sao cái thứ này lại là hàng dùng một lần?"

Joshua cầm một viên tinh thạch đã ghi hình, cố gắng nhét nó lại vào máy quay để tiếp tục ghi đè, liền phát hiện hình ảnh mới ngay lập tức xóa sạch và thay thế hoàn toàn hình ảnh cũ.

Chẳng lẽ mình phải dùng một cú bấm máy (One-take/Long-take) để quay từ đầu đến cuối cả bộ phim? Nếu chỉ là một bộ phim ngắn mười phút, Joshua còn có thể bấm bụng cân nhắc, nhưng bộ phim anh lên kế hoạch quay lại là một bom tấn dài tới một trăm hai mươi phút.

Quay One-take cả bộ phim, dùng nói là một đạo diễn mới nhập môn như Joshua, ngay cả một trong những đạo diễn vĩ đại nhất Hollywood là Steven Spielberg cũng phải quỳ lạy.

Phải nghĩ cách giải quyết vấn đề phân cảnh và chuyển góc máy.

"Thế giới ma pháp thì phải dùng cách của ma pháp để giải quyết, khoa học cái khi mớ..."

Joshua thử đặt hai viên tinh thạch đã lưu trữ hình ảnh lại gần nhau, đầu ngón tay tràn ra luồng ma lực màu xám rót vào trong cả hai viên.

Hai viên tinh thạch giống như hút nhau, từ từ dung hợp lại một chỗ, hình ảnh bên trong cũng bắt đầu dần dần hòa vào làm một.

Thành công rồi? Joshua đang kiểm soát luồng ma lực màu xám của mình, thì đột nhiên hai viên tinh thạch còn chưa kịp dung hợp hoàn toàn, nhiệt độ bề mặt đã tăng vọt lên, ngay sau đó lại đột ngột hạ xuống âm độ.

Khoa học đã dùng phương thức này để găm lên nhắc nhở Joshua về sự tồn tại của nó. Hai viên tinh thạch sau khi trải qua màn nướng rực lửa rồi lại đóng băng cấp tốc, giòn đến mức nứt toác thành từng mảnh vụn ngay trước mặt Joshua.

"Mình lại còn chơi được cả hệ Băng Hỏa song tu à?"

Joshua liếc nhìn luồng ma lực đang hiện lên trên tay mình.

Đây là ma lực đặc trưng của tộc Chaos Demon, đặc điểm chính là... hỗn loạn đến mức từng khiến vị Tam hoàng tử này muốn phát điên.

Đặc tính của loại ma lực này giống hệt như chiêu C (Chaos Bolt) của Chaos Knight trong Dota vậy, trước khi nhìn thấy con số sát thương nhảy lên, bạn nhảy số thế nào cũng không biết mình vừa gây ra bao nhiêu sát thương.

Hỗn loạn đối với một nhà nghiên cứu khoa học luôn là tình huống không mong muốn nhìn thấy nhất. Vì điều này, vị hoàng tử ác ma trước đây thậm chí đã từng cân nhắc đến việc đi học trộm ma pháp của nhân loại.

Đó cũng là lý do gã mò sang thế giới loài người.

"..."

Một tiếng thở dài thườn thượt từ tận đáy lòng, Joshua quyết định từ bỏ hành vi ngu ngốc làm lãng phí Nguyên tinh thạch này.

Cũng may, sau gần một ngày còng lưng viết kịch bản, cô hầu cận Water Elemental lại xuất hiện trước cửa phòng anh, trung thành làm nhiệm vụ của một chú chim bồ câu đưa tin.

"Điện hạ, hộ vệ Zenas của ngài mong ngài đến phòng tiếp khách."

Bình dân nếu không được cho phép mà dám tự ý tiếp cận hoàng thành sẽ bị khép vào đại tội tử hình ngay tại chỗ.

Còn việc cho phép một đồng phái đoàn dân chúng không rõ lai lịch tiến vào hoàng thành, đối với an toàn của các thành viên khác trong hoàng tộc lại là một hành vi cực kỳ thiếu trách nhiệm.

Joshua không muốn tự rước thêm phiền phức không đáng có vào người.

Dọn dẹp lại đồng đồ đạc trên tay, đặt cuốn kịch bản mới viết được một nửa lên bàn, Joshua đi theo sự chỉ dẫn của cô hầu cận Water Elemental, hướng về phía phòng tiếp khách nằm ở rìa ngoài hoàng thành.

Mất hơn mười phút đi bộ, Joshua mới đến nơi. Gã hộ vệ khổng lồ Zenas đang nghiêm chỉnh đứng chờ ở lối vào.

"Điện hạ, do đặc thù chủng tộc của thần, thần không có khái niệm về giống cái, nên thần chỉ phát lệnh triệu tập trong thành phố thôi. Họ đã chờ ở bên trong khá lâu rồi ạ."

Joshua suýt thì quên mất, chủng tộc Sin Demon của Zenas sinh sản theo kiểu "vô tính phân bào", làm gì có sự phân biệt đực cái, dĩ nhiên lại càng không có gu thẩm mỹ đối với phái nữ.

Thế là Joshua đành chuẩn bị sẵn một tràng thoại để từ chối và tiễn mấy vị kiều "Tiểu thư Evil Eye", "Phu nhân Skeleton" hay "Quý bà Gargoyle" đi về. Nhưng khi anh đẩy cửa phòng tiếp khách ra, anh mới nhận ra sự lo lắng của mình hoàn toàn bằng thừa.

Đều khá là mướt mắt.

Joshua nhìn lướt qua các sinh vật nữ đang đứng trong đại sảnh, đó là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu anh.

Ý nghĩ thứ hai chính là: mình có đang đi nhầm vào kỹ viện hay một quán phong trần của tộc Succubus không thể này?

Cái bầu không khí ở nơi này đúng là nồng nặc mùi quynh rũ tai tiếng.

"Họ đều là Succubus à?" Joshua nói nhỏ với Zenas đứng sau lưng.

Nhìn từ ngoại hình của các sinh vật nữ đang đứng trong sảnh, họ rất khớp với sinh vật Succubus trong trí nhớ của anh.

"Vâng, thưa Điện hạ." Zenas trả lời.

"Cũng được."

Joshua tìm một chiếc bàn bên trong phòng tiếp khách rồi ngồi xuống. Đám thuộc hạ làm việc ở đây cũng nhanh nhẹn xếp đám Succubus này thành một hàng dài.

Cái ý thức kỷ luật này, cái hiệu suất làm việc này, nếu không phải công cụ chiếu sáng bên cạnh Joshua là nền, anh thực sự không dám nghĩ mình đang sống ở thời Trung Cổ.

Ma tộc là một chủng tộc có tôn ti cực kỳ nghiêm ngặt. Chỉ riêng thân phận tộc Chaos Demon của Joshua thôi, việc anh ngồi ở đây đã là một biểu tượng của trật tự tuyệt đối đối với toàn bộ ma tộc có mặt tại hiện trường!

Joshua lấy giấy bút mang từ phòng mình ra, bắt đầu công việc đăng ký nhân sự cho buổi Audition.

Thực ra chọn tộc Succubus làm phim rất tốt, mặt đẹp, dáng chuẩn, dáng em nào em nấy cứ phải gọi là "nhức nách". Có khi chủng tộc duy nhất có ngoại hình đẹp đẽ ở Ma giới này chỉ có mỗi Succubus thôi.

Có điều khí chất hơi "bitchy" một tí, à không... không phải là một tí nữa rồi.

"Điện hạ, bất kể ngài có yêu cầu gì, em và các chị em của em đều sẽ giúp ngài hoàn thành thật 'mãn nguyện' ạ."

Cô nàng Succubus đầu tiên bước lên bàn Audition của Joshua khẽ mấp máy bờ môi đỏ mọng, quyến rũ đưa lưỡi ra đưa đẩy. Ý đồ ám chỉ cái gì thì Joshua chẳng cần đoán cũng biết thừa.

5.

"Cảm ơn bạn đã tham gia, người tiếp theo."

Joshua không nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu anh phải thốt ra câu thoại rập khuôn này rồi.

Mấy cô nàng Succubus do Zenas tuyển mộ về đúng là một chín một mười, em sau mướt mát hơn em trước, xuất sắc đến mức khiến Joshua có chút lung lay, muốn chuyển phỏm sang làm đạo diễn phim "người lớn" cho rồi. Đảm bảo chỉ cần vài năm, anh có thể kéo tụt thể chất trung bình của phái nam bên nhân giới xuống vài phần trăm là ít.

Thế nhưng, loại hình giải trí thấp kém đó tuyệt đối không thể đứng chung mâm với phim ảnh chân chính. Điện ảnh là nghệ thuật! Từng có không ít bộ phim ảnh hưởng sâu sắc đến thế giới quan của Joshua, tiếp thêm cho anh sức mạnh, ví dụ như *The Legend of 1900*, *The Shawshank Redemption*, v.v...

Cho nên, Joshua không đời nào muốn nhìn thấy những di sản nghệ thuật của các bậc tiền bối Trái Đất bị vấy bẩn trong tay mình.

"Điện hạ, cô nàng ngài vừa duyệt chính là người cuối cùng rồi ạ."

Zenas ghé sát tai Joshua nói nhỏ. Nhưng với cái size hộ pháp của Zenas thì dù hẳn có cố hạ tông giọng xuống thế nào, cả cái đại sảnh này vẫn cứ là nghe rõ mồn một.

"Người cuối cùng? Chẳng phải ngoài cửa vẫn còn một người đang đứng đợi sao? Cho cô ấy vào đi."

Joshua liếc nhìn cuốn sổ đăng ký trong tay. Anh đã liên tục phỏng vấn ba mươi hai cô nàng Succubus. Không ít cô sau khi nghe Joshua từ chối khéo bằng câu "hết vai rồi" đã lập tức rời đi. Tuy nhiên, vài cô nàng vừa được duyệt cuối cùng vẫn còn tụ tập ở sảnh, có vẻ họ đi theo nhóm.

Zenas cũng chú ý thấy có một bóng người đã đứng ở lối vào từ rất lâu, chỉ là đối phương cứ ngập ngừng không có ý định bước vào, nên hẳn đã lựa chọn lơ đi theo thói quen.

"Đại nhân... Có chuyện gì không ạ?"

Mấy cô nàng Succubus vừa bị loại nhìn thấy thân hình đồ sộ của Zenas thì e sợ lùi lại một bước. Tộc Sin Demon nổi tiếng là chủng tộc "vô dục vô cầu", mấy cái trò thả thính lá lướt của Succubus hoàn toàn vô tác dụng trước họ.

Vì lẽ đó, tộc Sin Demon thường đảm nhận các vị trí giám sát trật tự trị an trong thành phố, nói ngắn gọn chính là Cảnh sát.

"Điện hạ muốn gặp kẻ kia."

Zenas chỉ tay vào bóng người đang nép sau lưng đám Succubus.

"Điện hạ muốn gặp? Khoan đã đại nhân, ngài có nhầm lẫn gì không ạ? Cái thứ hèn mọn kia đâu phải người cùng tộc với tui em..."

"Đây không phải thương lượng, đây là mệnh lệnh."

Trong lúc nói chuyện, khòe miệng Zenas khè ra vài đốm lửa màu xanh lục u ám. Đốm lửa này khiến nhiệt độ không khí xung quanh lập tức tăng vọt lên mười mấy độ, chạm ngưỡng nóng bức ngột ngạt khó chịu.

"...Yno, còn không mau cút qua đó!"

Cô nàng Succubus kia không chịu nổi áp lực khủng khiếp này, nghiến răng ra lệnh cho bóng người phía sau.

Bóng người đó có chút sợ hãi, rụt rè bước ra trước mặt Zenas. Áp lực vô hình tỏa ra từ gã hộ vệ khiến cơ thể gầy gò ấy không ngừng run rẩy.

"Điện hạ muốn gặp người, đi theo."

Zenas thu lại ngọn lửa đang tràn ra ngoài, nhiệt độ xung quanh lập tức hồi phục về mức bình thường.

Toàn bộ màn kịch diễn ra ở cửa đều được Joshua thu vào tầm mắt. Thái độ của đám Succubus kia khiến anh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tộc Succubus vốn không phải là một chủng tộc mạnh mẽ gì ở Ma giới. Nếu coi Imp ở dưới đáy xã hội, thì địa vị của Succubus cũng chỉ cao hơn Imp tầm ba bậc, còn cách rất xa tầng lớp quý tộc Ma giới. Dù sao chủng tộc này toàn là nữ, và ngoại trừ mấy trò ma pháp thao túng tinh thần ra thì năng lực thể chất của họ chẳng mạnh hơn nhân loại là bao.

Bóng người đó bước theo sau Zenas tiến đến trước mặt Joshua, lúc này anh mới nhìn rõ diện mạo của đối phương.

Trông qua thì đúng là một cô gái rất xinh đẹp. Nhưng khác với đám Succubus là lướt một cái chớp mắt, một nụ cười cũng đủ khơi gợi sắc dục khi này, biểu cảm bất an, lo sợ của cô nàng này lại có khả năng kích phát ham muốn bảo bọc của bất kỳ đấng mày râu nào.

Trang phục trên người cô cũng khác hẳn với đàn Succubus anh vừa Audition.

Rất cũ kỹ, thô ráp, hoàn toàn là đồ của người hầu hạ kẻ hạ người hạ.

Bị đồng tộc tẩy chay? Hay sinh ra đã có khuyết tật gì nên bị kỳ thị?

"Yno?"

Joshua chăm chú nhìn cô, hỏi lại xem cái tên mình vừa nghe được có chính xác hay không.

"Vâng... Vâng, thưa Điện hạ."

Cô lấy hai tay véo chặt góc áo bó thân của mình, cúi gầm mặt không dám nhìn thẳng vào mắt Joshua, mấy lọn tóc màu bạc mềm mại khẽ xoắn xuống bên tai.

"Chủng tộc của người đứng là Succubus không sai."

Joshua liếc nhìn đôi cánh như dơi sau lưng cô và cái đuôi dài thon thả. Vài Succubus cấp cao còn có đôi chân giống như loài dê, đáng tiếc là Joshua đã loại thẳng tay mấy cô Succubus cấp cao đó rồi.

"Vâng." Cô tiếp tục trả lời bằng chất giọng cực kỳ rụt rè, nhút nhát.

"Vậy tại sao người lại bị đồng tộc của mình cô lập, tẩy chay?"

Joshua muốn làm rõ câu hỏi này. Cô nàng Succubus này không nghi ngờ gì chính là người khiến Joshua ưng ý nhất từ đầu buổi Audition đến giờ.

Chỉ riêng sức hút từ ngoại hình thôi đã thừa sức cân team, gánh vác vai nữ chính cho bất kỳ bộ phim điện ảnh nào rồi. Khí chất tuy có chút yếu đuối, nhút nhát thật, nhưng vẫn tốt hơn vạn lần cái kiểu "bitchy" rẻ tiền của đám Succubus trước đó.

Ít nhất thì mấy cái nhược điểm như nhút nhát, nhát gan Joshua đều biết cách uốn nắn, sửa đổi. Chứ còn cái tính cách lẳng lơ kia... vô phương cứu chữa, thực sự là hết thuốc chữa. Joshua trước giờ luôn giữ khoảng cách kính nhi viễn chi với kiểu con gái đó, bất kể có đẹp đến mức nào.

"Ngẩng đầu lên, nhìn ta."

Vị trí nữ chính coi như tạm định là cô ấy đi. Cho nên, Joshua cần bắt đầu sửa cái tính khí nhút nhát này của cô, việc đầu tiên là cho cô một cơ hội để tìm lại sự tự tin.

"Điện hạ..."

"Người không có quyền lựa chọn đâu, Yno tiểu thư." Joshua nói.

Không hiểu sao, khi nghe thấy hai từ "tiểu thư", bờ vai gầy gò của cô lại khẽ run lên một cái. Cuối cùng, cô vẫn chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Bây giờ trả lời câu hỏi lúc nãy của ta: Tại sao người lại bị đồng tộc cô lập?"

Joshua nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu đỏ tươi của cô, từ tốn lặp lại câu hỏi một lần nữa.

"Tại vì..."

Cô khẽ cắn nhẹ môi dưới, rồi như chấp nhận số phận, cô nhắm nghiền mắt lại, thốt ra bí mật cốt lõi nhất trong cuộc đời đầy tủi nhục của mình:

"Con là nam."

Nam nhi á? Tức là nãy giờ đại từ nhân xưng "cô" bị sai bét nhè rồi, phải là "cậu" mới đúng chứ?

Joshua đứng hình mất năm giây, lại một lần nữa đánh giá từ trên xuống dưới nhân vật trước mặt. Cơ mà nhìn kiểu gì thì đây cũng là một thiếu nữ vô cùng khả ái, đáng yêu khôn xiết. Thế là sau một hồi cân đo đong đếm, Joshua quyết định tạm thời cứ dùng từ "cô" để hình dung cho hợp ngữ cảnh vai diễn cái đã.

"Con trai á? Không thành vấn đề."

Ngay khoảnh khắc Joshua thốt ra câu đó, Yno mở to mắt, nhìn anh bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, sững sờ.

"Chuyện... Điện hạ, ngài không tức giận sao?"

Tộc Succubus hầu như được cấu thành từ nữ giới, cực kỳ hiếm khi có Succubus nam được sinh ra. Mà địa vị của Succubus nam trong tộc lại cực kỳ thấp kém, bởi vì họ sinh ra đã không thừa hưởng được bất kỳ thiên phú nào của chủng tộc, định sẵn là không thể gia tăng sức mạnh bằng cách hấp thụ "tinh lực" của các sinh mệnh khác.

Yno chính là người sống ở tầng đáy xã hội Succubus, địa vị chẳng khác gì một con Imp thông thường. Trước đây, bất kỳ vị khách nào lỡ nhắm trúng Yno, sau khi biết giới tính thật của cô thì đều dùng dằng nổi trận lôi đình.

Khoảnh khắc Yno biết mình lọt vào mắt xanh của hoàng tử, cô cứ nghĩ một khi vị Tam hoàng tử biết được giới tính thật của mình, anh cũng sẽ rơi vào trạng thái phẫn nộ vì cảm thấy bị lừa gạt.

"Rất tốt, điều kiện của người vừa vặn lại cực kỳ phù hợp."

Khi nói ra câu này, Joshua nhận ra ánh mắt của đám thuộc hạ đang làm việc trong phòng tiếp khách nhìn mình bỗng trở nên vô cùng vi diệu. Ngay cả Yno trước mặt cũng há hốc mồm, lâm vào trạng thái kinh hồn bạt vía.

Joshua dĩ nhiên biết đám người này đang bỏ não, hiểu sai sang cái hướng quái quỷ gì. Cho dù là ở dị giới thì mấy chuyện "đam mỹ" này xem ra vẫn chưa được xã hội chấp nhận rộng rãi cho lắm.

Cũng may, xu hướng tính dục của Joshua hoàn toàn thẳng tắp.

"Điện hạ, nếu ngài thích... cơ thể này hiến dâng cho ngài cũng không sao, chỉ xin ngài đừng bắt con phải quay về nơi đó..."

Yno suy cho cùng vẫn thừa hưởng chút tính cách khôn lỏi, xảo quyệt của tộc Succubus. Cô vẫn nhớ như in ánh mắt của đám Succubus kia trước khi rời đi. Nếu hoàng tử không thêm nhận cô, đuổi cô về lại chỗ cũ... cô không dám tưởng tượng mình sẽ phải chịu đựng những màn tra tấn, hành hạ kinh khủng đến mức nào.

"Cơ thể? Không... thứ ta cần không phải là cơ thể của người."

Joshua quả thực không có hứng thú với đàn ông.

"Điện hạ xin đừng lo lắng, chuyện đó... con vẫn là lần đầu tiên."

Cô còn tưởng vị Tam hoàng tử này có sở thích "mặn mòi" hương đó nên mới giữ mình lại. Hơn nữa, ngoài cái thân xác này ra, cô thực sự chẳng còn bất cứ thứ gì khác.

"Đây không phải là vấn đề lần thứ mấy."

Joshua suy nghĩ một chút, tìm một cách giải thích hợp lý và dễ hiểu nhất.

"Ta muốn giao cho người một công việc. Có thể tộc Succubus các người chỉ cần dựa vào cơ thể là có thể dễ dàng chiếm trọn trái tim của một người đàn ông. Nhưng công việc ta sắp giao cho người đây, nếu người làm đủ xuất sắc... người có thể dễ dàng chinh phục trái tim của hàng vạn người đàn ông, thậm chí là cả phụ nữ! Họ sẽ yêu mến người, bất kể chủng tộc. Người sẽ nhận được sự tôn trọng xứng đáng, một sự tôn trọng tối cao vượt lên trên tất cả!"

Diễn viên từ trước đến nay luôn là một nghề nghiệp đáng được tôn trọng. Những diễn viên gạo cội phải thực lực đã dùng kỹ năng diễn xuất của mình để để lại cho nhân loại biết bao tác

phẩm kinh điển. Những viên ngọc quý về mặt tinh thần đó là thứ giá trị hơn nhiều so với những khoái lạc xác thịt tầm thường.

"Con... thực sự có thể làm được sao?"

Mặc dù Yno không biết công việc Joshua nói là gì, nhưng những từ như "yêu mến", "tôn trọng" ở về sau đối với cô mà nói đều là những thứ xa xỉ tột cùng. Mục tiêu lớn nhất của cô khi đến đây chỉ là làm sao để được sống sót với thân phận "đồ chơi của Tam hoàng tử" mà thôi.

"Không thử sao biết được. Nhưng việc đầu tiên là phải thay cái bộ đồ trông rách rưới chẳng khác gì giẻ lau trên người người ra đây."

Joshua viết tên của Yno lên tờ giấy trắng cuối cùng, đồng thời đóng dấu ấn đại diện cho thân phận của mình lên đó, dùng đặc quyền của Tam hoàng tử cấp cho Yno quyền tự do ra vào hoàng thành.

"Zenas, dẫn cậu ta đi thay một bộ đồ khác đi, nhớ là đổi sang đồ nam nhé."

"Tuân lệnh."

Zenas bước lên phía trước, ra hiệu cho Yno đi theo mình. Yno có chút rụt rè bước lên một bước.

"Ngẩng đầu ưỡn ngực lên, tự tin vào. Đừng quên ngươi là một đấng nam nhi, đừng có để thua kém đám đàn bà con gái kia." Joshua nói.

Joshua không biết thế giới này có khái niệm "nam nhi đại trượng phu" hay không, nhưng ở Trái Đất, đây là câu nói anh được nghe cha mình dạy bảo nhiều nhất.

6.

Cùng lúc đó, tại căn phòng của Joshua.

Những hạt ma pháp ánh sáng màu trắng bắt đầu tụ hội lại bên trong phòng. Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, chúng đã cấu thành nên một bóng người nhân loại.

Bóng người này từ trạng thái hư ảo cuối cùng đã ngưng kết thành thực thể.

Một nữ nhân loại xuất hiện ngay giữa phòng của Joshua. Cô kiệt sức ngã gục xuống đất, bộ áo choàng pháp sư đang mặc trên người đã chứng minh thể năng vốn không phải là thể mạnh của cô.

Ở phần đuôi cây đoản trượng tinh xảo đang nắm chặt trong tay cô có khắc một dòng chữ nhỏ: "Ciri Lloydell".

Đây chính là tên của cô.

Ciri là một pháp sư tập sự đang trên con đường đi du học khắp nơi. Do gặp khó khăn về mặt tài chính, cô đã đi nhờ xe của một đoàn thương nhân, dự định đến "Nolan" — thành phố của các pháp sư — để tìm kiếm sự giúp đỡ từ người chị gái của mình.

Ai ngờ thiên tai hoạn nạn từ trên trời rơi xuống, hoặc thuận túy là do cô quá đen đủi, đoàn thương nhân cô đi nhờ không những bị một băng cướp tàn sát, vơ vét sạch sẽ, mà sau đó cô còn bị một lũ ác ma nguy hiểm bắt cóc đem đi.

Mỗi khi Ciri hồi tưởng lại khoảnh khắc mình bị bắt cóc, cô vẫn chưa hoàn toàn hoàn hồn. Nên biết rằng, loại tồn tại như Sin Demon, cô mới chỉ được hé nhìn một chút qua những ghi chép trên sách vở mà thôi.

Khi cô thực sự đối mặt với sự tồn tại đầy nguy hiểm của Sin Demon, nỗi sợ hãi từ sớm đã khiến Ciri quên cả hít thở.

Sau khi con ác ma đó bắt cô cùng một số dân làng sống sót đến Ma giới, gã chỉ giam họ vào trong ngục tối chứ không hề giết chết cô.

Điều gì đang chờ đợi Ciri trong ngục tối, cô không rõ, có lẽ là bị biến thành thức ăn nuôi dưỡng lũ ma thú, hoặc trở thành vật tế thần cho một nghi thức đẫm máu nào đó.

Ấn tượng của nhân loại về sự tàn bạo, độc ác của ác ma khiến Ciri không thể tiếp tục ngồi chờ chết trong ngục. Vì vậy, cô đã chọn cách tiêu tốn món đồ có giá trị nhất trên người mình: một chiếc nhẫn có khắc ma pháp trận "Dịch chuyển khoảng cách ngắn".

Nhìn chiếc nhẫn đeo trên đầu ngón tay biến thành một đồng bột mịn, trái tim của Ciri dường như cũng theo đó mà tan nát thành từng mảnh.

Cái thứ này đáng giá bằng ba năm tiền com của cô đấy! Hồi đó cô phải dày mặt lắm mới xin được từ người chị gái giàu có của mình.

Dùng ba năm tiền com để đổi lấy một mạng sống của chính mình, cực kỳ đáng giá!

Ciri dùng cách này để tự thuyết phục bản thân, thế nhưng cô vẫn đang ở Ma giới — nơi sinh sống của đại bộ phận lũ ác ma.

Trốn thoát khỏi ngục tối hoàn toàn không nói lên được điều gì, cô bắt buộc phải nghĩ cách quay trở về thế giới loài người.

Ciri đánh giá căn phòng này, mức độ bừa bộn lộn xộn của nó đủ để cô coi đây là một cái kho chứa đồ ve chai nào đó.

Kho chứa đồ... trên đất còn vớt một đồng sách lớn như vậy, biết đâu lại có bản đồ Ma giới thì sao?

Ôm hy vọng này, Ciri bắt đầu lục lọi trong đồng sách chất đống trên mặt đất.

Ở một nơi đầy rẫy hiểm nguy như Ma giới, việc cắm đầu chạy loạn mà không có bất kỳ kế hoạch nào thì không nghi ngờ gì chính là tự sát, gan của Ciri chưa lớn đến mức độ đó.

Chỉ cần có thể tìm được bản đồ ở đây, cơ hội sống sót của cô sẽ tăng lên được một phần.

Thế là cô mang theo tâm trạng căng thẳng bắt đầu tìm kiếm trong đồng sách. Dần dần, phạm vi tìm kiếm của cô lan rộng từ mặt đất lên đến chiếc bàn viết cạnh đó.

«Giai Nhân Và Ác Ma»? Cái gì thế này?

Một xấp giấy trắng đặt trên bàn lập tức thu hút sự chú ý của Ciri, chính xác hơn là cái tiêu đề được viết trên tờ giấy trắng.

Lòng hiếu kỳ là thứ bắt buộc phải có của mỗi một vị pháp sư, Ciri cũng không ngoại lệ. Cô đưa tay ra lật mở trang đầu tiên của xấp giấy trắng, và khi nhìn thấy dòng chữ đầu tiên được viết trên giấy, sự chú ý của cô ngay lập tức bị hút chặt vào đó.

"Ngày xưa ngày xưa, có một thương nhân giàu có, ông có ba cô con gái. Vị thương nhân này là một người rất thông thái, để giáo dục các con của mình..."

Ngay từ khoảnh khắc Ciri đọc xong đoạn đầu tiên, ý nghĩ ban đầu "chỉ nhìn một cái rồi rời đi" trong đầu cô đã hoàn toàn bay biến sạch sẽ. Thay vào đó, toàn bộ tâm trí cô bị lấp đầy bởi những khung cảnh câu chuyện được cấu thành từ những con chữ trên giấy trắng.

Là một pháp sư tập sự, Ciri luôn cho rằng chữ viết là một thứ vô cùng khô khan, công năng duy nhất của chữ viết khi được phát minh ra chỉ là để ghi chép.

Các đại pháp sư dùng những con chữ khó hiểu và khô cứng để ghi lại những phát hiện mới nhất của họ về lý thuyết ma pháp, tổng hợp lại thì biến thành một cuốn sách. Phần lớn sách vở ở thế giới này đều như vậy, đích thực là chứa đựng đủ loại tri thức hữu dụng, nhưng lại khô khan đến mức khiến Ciri nhìn vào là muốn đi ngủ.

Thế nhưng vào lúc này, Ciri lại kinh ngạc phát hiện ra, hóa ra... chữ viết lại là một thứ thú vị đến nhường này.

Diễn biến tiếp theo của câu chuyện sẽ như thế nào? Cha của nữ chính Belle cuối cùng ra sao rồi? Belle có chấp nhận đến tòa lâu đài của con ác ma đó không?

Hàng loạt câu hỏi tương tự nhét đầy suy nghĩ của Ciri, giống như một người nhịn đói lâu ngày bỗng dưng được ném thử một bữa ăn thịnh soạn vậy.

Đúng lúc Ciri đang đọc đến đoạn cao trào, câu chuyện vừa mới tiến triển đến phân cảnh đặc sắc khi nữ chính Belle đối chất với con ác ma trong tòa cổ lâu... Ciri hào hứng lật sang trang tiếp theo, liền phát hiện phía sau là một mảnh trắng xóa.

Tại sao lại hết rồi!?

Để xác nhận lại, Ciri cuống cuống lật thêm vài trang nữa, phát hiện toàn bộ đều là giấy trắng. Câu chuyện đột ngột dừng lại ngay tại nơi gay cấn nhất.

Cái cảm giác bức bối, khao khát muốn biết diễn biến tiếp theo này khiến Ciri cảm thấy siêu cấp ngột thở và ức chế.

Ai... Cái thứ này rốt cuộc là đứa nào viết hả!

Hiện tại cô đang có một sự bốc đồng muốn tóm cổ tên tác giả này ra, dí dao vào cổ ép gã phải viết tiếp cho bằng hết mới thôi.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Ciri bỗng nhiên sực tỉnh.

Mình... đang ở Ma giới cơ mà! Nghĩa là tên tác giả này rất có thể là một con ác ma, và hiện tại cô đang ở trong trạng thái... bỏ trốn!

Trời đất ơi!

Ciri nhận ra lúc này mình nên nhanh chóng tìm đường chạy trốn chứ không phải là ngồi đây nghiền mảy con chữ này, nhưng tất cả đã quá muộn.

Cánh cửa của căn phòng này đã chậm rãi bị đẩy ra.

Joshua một mình từ phòng tiếp khách trở về hoàng thành.

Vấn đề nữ chính tạm thời đã được giải quyết, trở ngại lớn nhất còn lại cho kế hoạch bấm máy phim điện ảnh chính là vấn đề phân cảnh của góc máy quay.

Joshua bắt buộc phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết vấn đề cắt ghép, biên tập (Editing) những hình ảnh được lưu trữ bên trong Nguyên tinh thạch.

Joshua không phải là kẻ mù đường, anh mất mười mấy phút để đi bộ về đến cửa phòng mình. Còn chưa kịp đẩy cửa vào, Joshua đã nhảy bén nhận ra bên trong dường như có một con... chuột nhất?

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Joshua đẩy cửa bước vào, các nguyên tố ma pháp xung quanh bắt đầu bạo động. Một luồng xung kích cực lớn ập thẳng vào mặt Joshua, ngọn nến trong phòng bị luồng xung kích này thổi tắt ngúm ngay tức khắc.

Lòng bàn tay Joshua tràn ra luồng ma lực màu xám, anh khẽ nắm chặt lại, luồng xung kích cấu thành từ ma pháp kia lập tức tiêu tán vào hư vô trong chớp mắt.

Mặc dù Joshua là đứa yếu nhất trong số các anh chị em của mình, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc anh yếu đến mức không có nổi một chút khả năng chiến đấu. Dù sao thân phận tộc Chaos Demon — chủng tộc quân lâm trên đỉnh cao nhất của toàn bộ ma tộc — vẫn được bày ra sò sò ở đó.

Cuộc tấn công của con chuột nhất kia vẫn chưa dừng lại ở đó. Những ký tự cổ màu trắng nhạt nhấp nháy xung quanh cơ thể cô, vài cuốn sách trên mặt đất bay lơ lửng lên, biến thành vũ khí của cô bắn thẳng về phía Joshua.

Đồng tử của Joshua co rút lại một chút, ma lực màu xám trong tay lập tức tràn ra, nghiền nát hoàn toàn luồng ma lực đang bao bọc quanh những cuốn sách kia.

Đặc tính ma lực độc nhất vô nhị của tộc Chaos Demon là "Hỗn loạn". Không chỉ ma lực của bản thân, ngay cả ma lực của kẻ địch, Joshua cũng có thể kéo nó rơi vào trạng thái "hỗn loạn" sụp đổ.

"Thầy của cô chưa từng dạy cô phải đối xử tử tế với sách vở như thế nào à?"

Joshua cúi người nhặt ba cuốn sách bị rơi trên mặt đất lên, phúi phúi bụi bặm bám trên đó, nói lớn tiếng về phía con chuột nhất đang trốn trong phòng.

7.

Ma pháp mà Ciri khó khăn lắm mới cấu thành được lại bị Joshua hóa giải trong một nốt nhạc, điều này đã giáng một đòn nặng nề vào sự tự tin và ý chí chiến đấu của cô.

Thế nhưng dưới sự thúc đẩy của khát vọng cầu sinh, Ciri vẫn điều động luồng ma lực trên người, ánh sáng ma pháp màu trắng nhạt lập tức cấu thành nên một mũi tên sắc nhọn bắn thẳng về phía cửa phòng.

Cú xung kích lúc này đã thổi tắt nến trong phòng, Ciri chỉ có thể dựa vào thứ ánh sáng phát ra từ các ký tự ma pháp quanh người để nhìn rõ xung quanh. Nhưng dưới góc nhìn của nhân loại, tầm nhìn của cô cũng chỉ gói gọn trong khoảng một hai mét mà thôi.

Trúng rồi chứ?

Ciri siết chặt cây đoản trượng trong tay để đề phòng xung quanh, đồng thời bắt đầu nhanh chóng cấu thành nên "Quang chiếu thuật" — một ma pháp cấp thấp nhất.

Ngay khoảnh khắc ma pháp được cấu thành xong, một quả cầu ánh sáng màu trắng chậm rãi bay lên bên cạnh Ciri. Ánh sáng của nó xua tan màn đêm trong phòng, đồng thời cũng soi rõ người đang đứng ngay trước mặt cô... Joshua.

Cô nàng pháp sư tập sự nhìn thấy Joshua đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì nổi kinh hoàng và bất an trong lòng lập tức bị kích nổ. Cô hét lên một tiếng thất thanh, trong lúc cuống cuống không kịp cấu thành ma pháp liền trực tiếp vung cây đoản trượng trong tay nện thẳng xuống đầu Joshua.

Đáng tiếc là sức mạnh của cô nàng pháp sư tập sự này quá đôi yếu ớt, Joshua dễ dàng đưa tay ra chụp lấy cổ tay cô.

Cổ tay bị tóm không khiến Ciri cảm thấy đau đớn. Lực tay của Joshua rất nhẹ, anh không có ý định làm cô đau mà chỉ muốn chặn lại đòn tấn công vật lý... mang tính mù quáng này của cô mà thôi.

Bị nổi sợ hãi chi phối, Ciri cố gắng giãy giụa để thoát khỏi sự kiềm tỏa của Joshua, và cô đã thành công... Joshua chủ động buông cổ tay cô ra, đồng thời Ciri cũng nhanh chóng lùi lại vài bước để kéo giãn khoảng cách với anh.

Cô ép bản thân phải bình tĩnh lại, trên cây đoản trượng tinh xảo lại một lần nữa hiện lên những ký tự cổ không rõ tên, bắt đầu chuẩn bị cho một ma pháp mang tính tấn công tiếp theo. Ánh mắt cô găm chặt vào Joshua, nếu anh có bất kỳ động thái liều lĩnh nào, cô không ngại mạo hiểm để ma pháp bạo phát mất kiểm soát hòng đồng quy vu tận với gã ác ma này.

"Ta khuyên cô tốt nhất đừng có bốc đồng như vậy, vị pháp sư vô danh ạ."

Điều khiến Ciri không ngờ tới là Joshua không hề có ý định tiếp tục tấn công, ngược lại anh còn thông thả đi tới bên bàn, nhặt một cây nến lên rồi thấp sáng.

Trong khoảng thời gian Joshua thấp nến, Ciri tranh thủ từng giây từng phút để cấu thành ma pháp tấn công mới. Thế nhưng ánh mắt của cô lại chú ý thấy Joshua đang chỉ chỉ vào cổ của cô.

Cổ của mình?

Ciri hơi ngẩn người ra, lúc này cô mới phát hiện ra điểm bất thường trên cổ. Hình như có cái gì đó đang thắt chặt lấy cổ cô.

Cảm giác kỳ lạ này khiến Ciri quay đầu nhìn vào chiếc gương đặt bên cạnh phòng. Nương theo ánh sáng của Quang chiếu thuật, Ciri nhìn rõ trên cổ mình từ bao giờ đã xuất hiện một... khối tinh thể màu đỏ.

Khối tinh thể trông như một viên hồng ngọc này được khâu trên một dải ruy băng màu đen... Nếu là một người không biết chuyện, có lẽ sẽ nghĩ đây là một món trang sức đeo cổ vô cùng quý giá và sang chảnh, thuộc hàng đắt đỏ là đằng khác.

Thế nhưng Ciri biết thừa bản thân mình làm gì có tiền mà mua nổi cái thứ xa xỉ như hồng ngọc!

Cái thứ này là do con ác ma kia đã ép buộc đeo lên cổ cô từ lúc nào không hay.

Khi Ciri nhìn lại Joshua, cô phát hiện trên tay anh cũng đang cầm một khối tinh thể màu đỏ y hệt.

Để minh họa cho công dụng của khối tinh thể này, Joshua tiện tay ném nó xuống mặt đất. Ngay khoảnh khắc viên tinh thể chạm đất, một vụ nổ với sức phá hoại không quá lớn vang lên ngay tại trung tâm viên tinh thạch, tiếng nổ vang vọng khắp căn phòng.

"..."

Ciri nhìn vết nứt toác trên sàn nhà do vụ nổ gây ra, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, quên luôn cả việc mình đang cần cầu thành ma pháp gì. Cô lập tức dùng cả hai tay ra sức giật cái thứ quái quỷ trên cổ mình xuống.

Sức công phá của vụ nổ tinh thạch kia tuy không lớn, nhưng đủ khiến đầu và người của Ciri dón nhà đi nơi khác thì hoàn toàn dư sức.

Thứ này cũng được coi là một trong những kiệt tác của vị Tam hoàng tử trước đây, Joshua vô tình vớ được trên bàn làm việc, một... công cụ nhỏ khá là hữu hiệu.

"Đừng phí sức nữa, với sức mạnh của cô thì không thoát khỏi sự giam cầm của thứ đó đâu."

Không thoát ra được? Vậy thì cái thứ này chẳng phải có cùng một ý nghĩa với vòng cổ nô lệ hay sao?

Ciri lập tức nhận thức được bản thân đang rơi vào tình cảnh nguy hiểm đến mức nào.

Con ác ma này không lấy mạng cô ngay từ đầu, ngược lại còn đeo cho cô cái thứ này...

Ciri nghiêng rằng, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý thà chết chứ không chịu khuất phục để bảo vệ trinh tiết của mình.

Thế nhưng... khoan đã, cái gọi là trinh tiết có quan trọng bằng mạng sống của mình không nhỉ?

Ciri chỉ mất vồn vện hai giây để cân nhắc, và cuối cùng cô đưa ra một câu trả lời... Không!

"Người muốn có được thứ gì từ ta?"

Ciri dùng hết chút dũng khí cuối cùng còn sót lại trong cơ thể để chất vấn Joshua.

"Muốn có được gì ư? Thứ ta muốn có vẻ hơi nhiều đấy. Đầu tiên là bắt đầu từ tên của cô đi, cô tên là gì?"

Joshua tranh thủ thời gian này thấp sáng toàn bộ số nến bị tắt trong phòng, Quang chiếu thuật do Ciri phóng ra cũng vì thế mà nhạt dần rồi biến mất.

"Tôi... Ciri."

Nghĩ đến cái mạng nhỏ của mình, Ciri suy nghĩ một chút rồi vẫn lựa chọn trả lời thành thật.

"Ciri? Cô có quen một gã chơi bài Gwent tên là Geralt, nghề tay trái là thợ săn quái vật (Witcher) không?"

Cái tên Ciri này khiến Joshua cảm thấy khá quen thuộc, con gái nuôi của nam chính Geralt trong tựa game *The Witcher 3*. Mà tính cách của cô nàng pháp sư trước mặt này quả thực cũng có vài phần giống với Ciri trong game.

"Ai cơ?"

Cô làm sao mà quen biết gã thợ săn quái vật nào chứ, nếu quen thật thì đã không rơi vào kết cục thảm hại như ngày hôm nay rồi.

"Coi như ta vừa hỏi một câu thừa thãi. Câu tiếp theo, ta muốn biết ma pháp cô vừa sử dụng là gì."

Đây mới là điều Joshua đang vô cùng khát khao muốn biết. Ma pháp mà cô nàng này sử dụng rõ ràng là khác biệt một trời một vực so với ma pháp của tộc Chaos Demon.

Cô có thể dùng ma lực của mình để tác động, thậm chí là điều khiển các vật thể xung quanh, ví dụ như biến những cuốn sách thành vũ khí để bắn ra.

Điều này là thứ mà ma lực của tộc Chaos Demon tuyệt đối không thể làm được.

Nếu bảo phá hủy hoàn toàn căn phòng này, Joshua tự tin mình có thể làm được trong vòng một phút. Nhưng còn việc dùng ma lực để di chuyển hay bùng nổ một vật gì đó, Joshua tin rằng ngay cả Ma Vương có khi cũng chịu chết.

Chính thứ ma lực tràn ngập sự hủy diệt và vô tri thức này đã khiến kế hoạch kiểm soát, cắt ghép hình ảnh bên trong Nguyên tinh thạch biến thành một tờ giấy lộn nói suông, Joshua thậm chí còn chẳng biết phải bắt tay vào làm từ đâu.

Thế nhưng ma pháp mà Ciri vừa sử dụng đã thắp lên cho Joshua một tia hy vọng.

"Đây là sức mạnh được ban tặng bởi Thần Trật Tự Lloyd, sức mạnh của trật tự và quy tắc."

Ciri luôn lấy làm tự hào về thân phận pháp sư của mình, khi giới thiệu sức mạnh mà mình sở hữu cho người khác, cô dĩ nhiên chẳng có lý do gì phải che giấu.

Từ lời giải thích của Ciri, Joshua hiểu ra rằng người dân ở thế giới này dường như tin tưởng một cách kiên định rằng "ma lực" là thứ do thần linh ban tặng. Các vị thần khác nhau sẽ ban tặng những đặc tính ma lực khác nhau. Ma lực mà Ciri sở hữu đại diện cho trật tự và sự kiểm soát, trường phái pháp sư của bọn cô được gọi là Bạch pháp sư. Ngoài ra còn có các vị thần nắm giữ ngọn lửa, sấm sét, v.v...

Nếu ví von với các dòng máy chơi game console trên Trái Đất, thì nó giống như PS4 của Sony, Xbox của Microsoft và Nintendo Switch vậy. Mỗi người chơi đều có thể đưa ra lựa chọn theo sở thích của riêng mình. Giữa các hệ máy sẽ có những tựa game đa nền tảng dùng chung, và cũng có những tựa game độc quyền (Exclusive), mỗi bên đều có điểm hay và lợi thế riêng.

Thần ư...

Đến cái thế giới đầy rẫy ma pháp và ác ma này rồi, việc có sự xuất hiện của thần linh cũng không làm Joshua thấy có gì quá ngạc nhiên nữa. Nhưng sức mạnh ma pháp lại là do thần linh ban tặng sao?

Joshua tạm thời giữ ý kiến bảo lưu đối với cách nói này. Bất kể có phải là của thần linh sở hữu hay không, để tìm ra phương pháp cắt ghép hình ảnh trong Nguyên tinh thạch, Joshua bắt buộc phải nắm giữ được thứ ma lực có tính ổn định này.

"Nói cho ta biết, làm sao để học được ma pháp mà cô đang sở hữu."

Chương 8: Không Có Hệ Thống Thì Tự Làm Một Cái

"Người... người... người muốn học ma pháp của ta sao?!"

Ciri nghi ngờ không biết tại mình có nghe nhầm hay không. Một con ác ma vốn tôn thờ sự hỗn loạn và bóng tối, vậy mà lại muốn học ma pháp thuộc về Thần Trật Tự? Chuyện này nghe cứ như chuyện viễn tưởng kinh dị vậy.

"Cơ mà ta thấy chẳng có gì không ổn cả."

Joshua thản nhiên đáp. Anh không hiểu sao Ciri lại kinh ngạc đến mức đó, mặc dù từ nãy đến giờ cô nàng pháp sư này vẫn luôn trong trạng thái lo sốt vó và bất an.

"Thực ra... đúng là không có luật nào cấm."

Ciri lầm bầm. Ngoại trừ một số giáo phái cực đoan, không ít pháp sư trên thế giới này thờ phụng từ hai vị thần trở lên để đa dạng hóa các thuộc tính ma pháp mà họ có thể học hỏi.

Sự kiên định trong tín ngưỡng không tỷ lệ thuận với sức mạnh của bản thân. Thần linh ban cho chỉ là một "hạt giống ma lực", còn việc nó có thể bén rễ đâm chồi hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ngộ tính và sự nỗ lực của chính pháp sư đó.

Do đó, phần lớn mọi người trên thế giới này chỉ coi "Thần linh" như một công cụ để học ma pháp chứ không thực sự sùng bái một cách mù quáng, và Ciri cũng nằm trong số đó.

Nếu bảo các pháp sư thực sự sùng bái thứ gì, thì đó chắc chắn là thứ mang tên "Tri thức".

Ciri thò tay vào túi áo choàng pháp sư, lấy ra một bức tượng nhỏ bằng gỗ đặt xuống đất, đầu ngón tay cô lóe lên ánh sáng màu trắng nhạt.

Sau khi ngón tay cô vạch vài đường trên mặt đất, một ma pháp trận cầu thành từ ánh sáng trắng lấy bức tượng gỗ làm trung tâm bắt đầu xoay tròn xung quanh nó.

"Dùng tay của người chạm vào bức tượng gỗ là được."

Nghi thức này ở thế giới của Ciri là thứ mà đứa trẻ nào cũng sẽ trải qua khi lên sáu tuổi. Bất kể có thiên phú hay không, một hạt giống ma pháp thuộc các hệ khác nhau sẽ được gieo vào trong cơ thể chúng.

Đây cũng là thủ tục bắt buộc để sinh tồn trong thế giới loài người, tương tự như Căn cước công dân trên Trái Đất vậy — có nó thì mới có tư cách công dân hợp pháp.

Đây cũng là lần đầu tiên Ciri đứng ra chủ trì một nghi thức như thế này. Cô chỉ là một siêu tân binh còn chưa lấy nổi cái chứng chỉ pháp sư cấp hai, tự mình đứng ra làm lễ thì chớ, đối tượng lại còn là một con ác ma!

Nếu Thần Trật Tự thực sự có linh thiêng, xin Ngài đừng giáng thiên lôi xuống đầu con nhỏ tội nghiệp này.

Đây là lần đầu tiên Ciri cầu nguyện thành tâm kể từ khi theo học ma pháp hệ Trật Tự.

"Như thế này à?"

Joshua không cảm nhận được bất kỳ mối nguy hiểm nào từ ma pháp trận mà Ciri vẽ, lượng ma lực tràn ngập bên trong đó cũng ít đến đáng thương, chỉ tương đương với cái Quang chiếu thuật lúc nãy.

Thế là anh làm theo lời Ciri, đưa tay chạm nhẹ vào bức tượng gỗ.

Ánh sáng trắng nhạt bắt đầu tụ hội lại nơi đầu ngón tay Joshua, ngay sau đó nương theo bức tượng gỗ tràn thẳng vào trong cơ thể anh.

Ánh sáng càng lúc càng rực rỡ, toàn bộ căn phòng bị lấp đầy bởi những hạt quang tử li ti. Khi tất cả chúng đã dung nhập hoàn toàn vào cơ thể, Joshua chợt nhận ra trong tầm nhìn của mình xuất hiện thêm một vài thứ mới mẻ.

Đó là một loạt các ký tự cổ vô cùng phức tạp, chỉ cần anh mở mắt ra là có thể nhìn thấy, ước chừng phải lên đến hàng trăm cái. Những ký tự này không thuộc về bất kỳ hệ thống ngôn ngữ nào mà Joshua từng biết, nhưng anh lại tự động hiểu được ý nghĩa của chúng một cách kỳ lạ.

Ký tự đầu tiên đại diện cho số **1**, ký tự thứ hai đại diện cho số **0**, ngoài ra còn có hàm ý của biến a và biến b .

"Những ký tự xuất hiện trong mắt ta... là minh văn?"

Joshua khẽ phất tay, phát hiện những ký tự đó lập tức biến mất vào không trung, nhưng chỉ cần anh vừa động niệm, chúng lại một lần nữa hiển thị rõ mồn một trước mắt.

Joshua đã từng thấy những ký tự này rồi. Trong đồng phát minh của vị Tam hoàng tử trước đây có khắc hàng loạt ký tự thuộc cùng một hệ thống văn tự. Những minh văn này thay thế cho hệ thống bánh răng cơ học để vận hành những cỗ máy chạy bằng ma lực.

"Là minh văn, minh văn của Trật Tự."

Thành công rồi... Ciri không ngờ một con ác ma lại có thể tiếp nhận hạt giống ma lực một cách thuận lợi đến như vậy.

Điều này khiến cô vừa thờ phào nhẹ nhõm, lại vừa dâng lên một cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Cô chính là người đầu tiên trên thế giới này giúp một con ác ma thức tỉnh ma lực Trật Tự đấy nhé! Cái thành tựu này... ngay cả người chị gái giàu nứt đổ đổ vách của cô cũng còn lâu mới làm được.

"Người có thể nhìn thấy bao nhiêu minh văn? Nhìn thấy hai cái là đạt yêu cầu, ba cái là xuất sắc, còn bốn cái là thuộc tầng lớp thiên tài rồi."

Ciri thuật lại nguyên văn lời người thầy dạy ma pháp đầu tiên của mình — người đã giúp cô thức tỉnh ma lực năm đó.

Nên biết rằng năm đó, cô là một siêu cấp thiên tài vừa thức tỉnh đã nhìn thấy được hãn năm minh văn đấy!

"Con số ư?"

Joshua lại mở mắt ra, liếc nhìn một đồng ký tự dày đặc, chẳng chịt trước mặt mình, ước tính sơ bộ phải có trên hai trăm cái.

"Hơn hai trăm cái." Joshua thản nhiên nói.

"Cái... Cái gì cơ?!"

Ciri vừa mới dùng chút cảm xúc tự hào và kiêu hãnh để khóa lấp nỗi sợ hãi, vừa nghe thấy câu trả lời của Joshua thì cả người liền hóa đá tại chỗ.

Có hai tiêu chuẩn để đánh giá một pháp sư có mạnh mẽ hay không: thứ nhất là lượng ma lực tích trữ trong cơ thể, và thứ hai là số lượng minh văn mà họ sở hữu.

Minh văn chính là yếu tố căn bản nhất để cấu thành nên ma pháp. Muốn sử dụng một ma pháp mạnh mẽ, ngoài việc cần một lượng ma lực khổng lồ chống đỡ ra, pháp sư còn phải sắp xếp, tổ hợp hàng trăm, thậm chí hàng ngàn minh văn lại với nhau rồi niệm chú.

Mà việc thu thập minh văn lại phụ thuộc hoàn toàn vào mức độ thấu hiểu của chính pháp sư đó đối với thế giới này, hay nói cách khác, chính là "Tri thức"!

Ciri cho đến tận bây giờ cũng mới chỉ nắm giữ được hơn hai mươi minh văn ma pháp, đây là kết quả của việc cô phải bôn ba du học khắp nơi suốt năm sáu năm trời mới thức tỉnh được. Nhưng cái con ác ma trước mặt này là quái thai phương nào thế?

Hơn hai trăm cái?!

Nếu gã không nói dối, thì lượng tri thức và mức độ thấu hiểu thế giới của gã thậm chí còn thấu triệt và sâu sắc hơn cả các đại pháp sư trong Hội đồng Bảy người của thành phố Nolan!

"Đây là..."

Thế giới quan của Ciri bị chấn động mạnh mẽ, cô hoàn toàn quên mất việc mình đang ở trong tình cảnh "bị ác ma bắt cóc" đầy hiểm nguy, dồn hết sự chú ý vào một chuỗi minh văn đang trôi lơ lửng trước mặt Joshua.

Trong số đó có vài minh văn mà Ciri nhận biết được, mang hàm nghĩa là "Không khí". Lúc này cô chính là thông qua minh văn này để cấu thành nên ma pháp "Xung kích thuật".

"Bảng tuần hoàn các nguyên tố hóa học." Joshua nói.

"Bảng... cái gì cơ?"

"Không có gì."

Joshua phát tay một cái, những ký tự màu trắng nhạt trước mặt liền biến mất không một dấu vết.

Đây chỉ là một phần minh văn được Joshua trích ra từ hơn hai trăm cái, sắp xếp và tổ hợp lại thành văn tự của Bảng tuần hoàn các nguyên tố. Minh văn giống như các chữ cái bính âm vậy, thông qua các cách tổ hợp và sắp xếp khác nhau sẽ cho ra những ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa, qua thử nghiệm vừa rồi, Joshua xác định được rằng những minh văn này có thể cài đặt ở chế độ ẩn — chỉ một mình anh nhìn thấy, hoặc nếu muốn, anh cũng có thể hiển thị cho người khác xem.

Nhưng so với việc dùng những thứ này để cấu thành ma pháp, Joshua phát hiện ra bản chất của minh văn có một sự tương đồng đến kinh ngạc với một thứ mà anh cực kỳ quen thuộc ở kiếp trước.

Đó chính là... **Ngôn ngữ lập trình máy tính.**

Hơn nữa lại còn là phiên bản nâng cấp của ngôn ngữ C có sẵn kho thư viện mã nguồn!

Nghĩ đến đây, Joshua — người kiếp trước vốn là một nhà thiết kế trò chơi kiêm lập trình viên (Coder) trên Trái Đất — bỗng nảy ra một ý tưởng vô cùng táo bạo.

Anh hoàn toàn có thể dùng những minh văn này để tự "code" ra một hệ điều hành! Dù sao thì trí nhớ của anh sau khi xuyên không cũng thăng tiến đến mức vô cùng khủng khiếp, và anh cũng từng có thời gian làm việc tại Microsoft.

Xuân không mà không có hệ thống làm "bàn tay vàng" thì đã sao? Joshua có thể tự mình viết ra một cái mà! Bất kể là hệ điều hành Windows 98 hay Windows XP, anh đều có thể gõ cách cách ra được hết!

Tuy rằng việc này sẽ tốn một khoảng thời gian khá dài, nhưng nếu chỉ là viết một phiên bản rút gọn (Lite version), Joshua tự tin mình hoàn toàn có thể cân được.

Đến lúc này, Joshua mới đột nhiên nhận ra ma pháp của thế giới này hóa ra lại là một thứ thú vị đến nhường này.

"Ciri, học ma pháp cô có thấy vui không?"

Phát hiện mới mẻ này khiến Joshua vô thức hỏi một câu như vậy.

"..."

Vui, cũng vui chứ... Nếu là trước khi gặp Joshua, Ciri chắc chắn sẽ trả lời như vậy mà không cần suy nghĩ. Dù sao thiên phú học ma pháp của cô cũng thuộc hàng vạn người có một. Thế nhưng...

Ciri nhìn chuôi mình vẫn ma pháp dài dằng dặc mà mình chưa từng thấy qua bao giờ đang lơ lửng trước mặt Joshua, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bất lực tột cùng, chỉ muốn thốt lên: *"Học hành ma pháp cái khi mốt gì nữa, dọn đồ về quê lấy chồng cho xong!"*

Tất nhiên, cái tiền đề đó chỉ xảy ra nếu Joshua chịu thả cô đi mà thôi.

9. Chương 9: Bắt Tay Vào Code

Joshua mất khoảng nửa tiếng để viết một chương trình nhỏ có thể xuất ra dòng chữ "hello·world" — một chuỗi ký tự Latin đơn giản, đủ để chứng minh rằng ý tưởng của anh hoàn toàn khả thi.

Anh gõ nhẹ đầu ngón tay vào vàng hào quang trắng nhạt lơ lửng trước mặt, bất giác nhớ lại thuở mới làm quen với máy tính — cái thời người ta còn phải gõ lệnh DOS để khởi động máy. Khi anh nhập ký tự『1』vào chương trình vừa viết, vàng hào quang ngay lập tức phản hồi bằng một chuỗi ký tự mang ý nghĩa của "hello·world".

Lời chào thực sự gửi đến một thế giới mới vừa ra đời.

Cứ đà này, Joshua tự tin chỉ cần vài tháng là anh có thể dùng những ngân văn này dựng nên một hệ điều hành sơ khai. Lây nào bộ làm máy chủ, kiêm luôn vai trò CPU, ổ cứng, bộ nhớ — còn đôi mắt thì đảm nhiệm chức năng màn hình, hai bàn tay thay thế chuột và bàn phím.

Hoàn toàn làm được!

Cấy máy tính vào não người, dùng chương trình thay thế năng lực tính toán của não — ý tưởng này trên Trái Đất có khi phải mất cả trăm năm mới hiện thực hóa được, thế nhưng Joshua nhận ra rằng ở thế giới này, với sức mạnh của ma pháp... nó gần trong tầm tay đến đáng kinh ngạc.

Chỉ có điều để thực sự hiện thực hóa điều đó, vốn kiến thức hiện tại của anh vẫn còn chưa đủ — sự hiểu biết của anh về những ngân văn này vẫn còn quá nông cạn.

Dù những kiến thức anh sở hữu đã khiến toàn bộ hệ thống ngân văn hiện ra trước mắt, nhưng anh mới chính thức bước vào nghề "pháp sư" được chưa đầy nửa ngày.

Dẫu vậy, việc dùng ma lực mới có được để ghép nối hình ảnh từ các nguyên tinh thạch lại với nhau thì vẫn không thành vấn đề — mỗi viên tinh thạch lưu một góc máy, sau đó tổng hợp tất cả vào một viên duy nhất.

Cách làm tuy hơi rườm rà, nhưng ở một thời đại mà cả bóng đèn điện còn chưa tồn tại, phát minh của vị Tam hoàng tử này đã vượt trước vài thế kỷ rồi.

"Ciri, tôi khuyên cô đừng đi quá xa. Cái vật đeo trên cổ cô đó — nếu cách tôi hơn hai mươi mét là tự nổ đấy."

Kết thúc buổi nghiên cứu ngân văn, Joshua cầm bút lên, trải tờ giấy trắng ra, chuẩn bị tiếp tục viết kịch bản *Giai Nhân Và Ác Ma*.

Nhưng trước khi viết, anh thấy cần thiết phải nhắc nhở vị nữ pháp sư kia một điều: đừng tùy tiện đi lại trong phòng người khác.

"...T-tôi... tôi có đi đâu đâu."

Ciri rút tay lại khỏi tay nắm cửa, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của tên ác ma đang ngồi trước bàn viết.

Từ lúc Joshua học xong ngân văn của Thần Trật Tự, anh đã ngồi ngay vào bàn nghiên cứu, hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của cô.

Điều đó khiến Ciri nảy sinh ảo tưởng: "*Biết đâu mình có thể nhân cơ hội này mà trốn thoát?*"

Thế là cô mất cả một khoảng thời gian dài, rón rén như một con mèo, từng bước từng bước lần mò đến gần cửa — rồi chưa kịp mở ra thì câu nói của Joshua đã khiến cô phải ngoan ngoãn quay lại đứng đúng chỗ cũ.

Ciri không muốn chết theo kiểu... thủ cấp phân ly thảm khốc như vậy. Không, đúng hơn là — nếu viên tinh thạch trên cổ cô phát nổ, cái chết của cô sẽ còn thảm hơn bị chặt đầu rất nhiều.

"....."

Cô đứng im tại chỗ thêm mười mấy phút nữa mà vẫn không thấy Joshua có chỉ thị gì mới.

Chán đến mức bắt đầu ngáp ngáp dài, cô liếc nhìn bóng lưng anh, rồi cuối cùng không kìm được tò mò, lần mò thêm vài bước đến đứng cạnh bàn viết của anh.

Nỗi sợ hãi con người dành cho ác ma thường xuất phát từ ngoại hình hung tợn của chúng.

Nhưng khi bình tĩnh lại, Ciri mới nhận ra — diện mạo của Joshua chẳng khác gì người thường.

Điều đó phần nào xoa dịu bớt sự bất an của cô. Và ngay sau đó, ánh mắt cô bị hút vào trang kịch bản mà Joshua đang viết dở.

Khi đọc đến đoạn nữ chính Belle vì muốn cứu cha mà bị ác ma giam cầm, Ciri bất giác nhận ra — hoàn cảnh của cô và nhân vật trong truyện... sao mà giống nhau đến thế, ngoại trừ việc cô bị bắt đến chứ không tự nguyện.

Cô đã có thể hình dung ra những gì Belle sắp phải chịu đựng dưới tay tên ác ma đó — cũng như cô hình dung ra số phận của chính mình sắp tới.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo lại vượt xa mọi dự đoán của Ciri. Câu chuyện bắt đầu rẽ sang hướng khác từ khoảnh khắc tên ác ma cứu Belle thoát khỏi bầy sói hung hãn — bữa tối đầu tiên của Belle và ác ma, vũ hội trong lâu đài chỉ có hai người... Dù là cảnh nào, qua những con chữ từ ngòi bút của Joshua, tất cả đều đủ sức đánh thức trong lòng bất kỳ người phụ nữ nào khát vọng về một tình yêu lãng mạn đẹp đẽ.

"Đây... chỉ là một câu chuyện thôi, phải không?"

Ciri nhìn vào những dòng chữ trên trang giấy, tò mò một lần nữa thắng được nỗi sợ, cuối cùng cô chủ động lên tiếng hỏi.

"Tất nhiên rồi. Truyện và thực tế vẫn có khoảng cách rất xa — ví dụ như thân hình của nữ chính Belle *vượt trội* hơn của cô Ciri khá nhiều."

Joshua dĩ nhiên biết vị nữ pháp sư này đang nghĩ gì. Hoàn cảnh của cô quả thực rất giống với Belle trong kịch bản.

Nếu không lo rằng cô sẽ ngất xỉu ngay khi nhìn thấy Zenas — một ác ma ở cỡ đó — có khi anh đã thử để cô thủ vai chính rồi.

Ciri lập tức hiểu ngay hàm ý, vội lấy tay che ngực, lùi lại vài bước, mặt đỏ ửng lên. Cô chưa kịp tổ chức lại ngôn từ để phản bác thì tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài — nuốt trọn những gì cô định nói trở lại vào trong bụng.

"Tìm chỗ nào mà trốn đi."

Joshua chỉ vào chiếc giá sách duy nhất trong phòng — chỗ đó vừa đủ để một người nép vào. Các ác ma khác trong Ma giới ít nhiều đều có thành kiến với người. Nếu là thuộc hạ của anh thì còn nói chuyện được, nhưng kẻ đứng ngoài cửa kia không phải thuộc hạ của Joshua. Khi tính mạng bị đặt lên bàn cân, Ciri rất ngoan ngoãn — cô lập tức chạy ra sau giá sách nép vào.

Joshua bước nhanh đến cửa, kéo ra.

"Hình như dạo này tôi không có tiến hành thí nghiệm nào đáng để chị phải đích thân giám sát cơ mà, chị Cecily."

Đứng trước cửa phòng Joshua chính là Nhị công chúa Cecily Anorode.

Khác với người anh cả quanh năm đóng đô ở vùng biên cương, chị gái của Joshua — Cecily — đảm nhiệm vai trò Giám sát viên ngay tại kinh đô Ma giới, quản lý trật tự toàn bộ đô thành từ trên xuống dưới.

Trong ký ức của Tam hoàng tử, người chị thứ hai này có tính cách chính trực đến mức... không giống ác ma chút nào. Mới mười lăm tuổi đã nhậm chức Giám sát viên, xử lý bằng phong cách mạnh tay dứt khoát mọi vụ án lớn nhỏ trong kinh đô — hoàn toàn là hình mẫu của một *đồng chí công an nhân dân* đáng kính đáng ngưỡng mộ.

"Vừa rồi ta cảm nhận được sóng ma pháp mang đặc trưng của người từ phòng người."

Màu tóc và đồng tử của Cecily khác hẳn Joshua — một màu đỏ thẫm như ngọn lửa rực cháy.

Dưới ánh nhìn của đôi mắt ấy, bất kỳ kẻ nào cố tình nói dối trước mặt cô đều sẽ cảm nhận được một sự run rẩy phát ra từ tận đáy lòng.

Đây là thứ áp lực không cần lời.

"Thí nghiệm nhỏ của tôi — tự mình dùng ma pháp người thôi."

Trên tay Joshua xuất hiện những ngân văn cầu thành từ vàng hào quang trắng nhạt, duy trì chừng một hai giây rồi tan biến — dần dần bị ma lực hỗn độn đặc trưng của anh ăn mòn. Sau đó anh quay ánh mắt lại nhìn Cecily.

"Nhưng chị đặc địa tới đây chắc không chỉ vì chuyện nhỏ này thôi đúng không?"

10. Chương 10: Cuộc Đời Như Sân Khấu

"Đưa tay ra đây." Cecily nói.

Joshua đưa tay ra một cách tự nhiên — anh vốn chẳng làm gì khuất tất, trước mặt vị Giám sát viên này chẳng có gì cần giấu giếm.

Dẫu có phát hiện ra vị nữ pháp sư đang nấp trong phòng, Cecily cũng chỉ vì lý do an ninh hoàng cung mà yêu cầu Joshua trả người này về thế giới người — chứ không phải xử tử tại chỗ.

Đúng vậy... trả về, chứ không phải giết ngay.

Cecily là một trong những lãnh tụ của phe bảo thủ trong Ma giới. Là Giám sát viên, cô luôn ghét cay ghét đắng những hành động sát sinh vô nghĩa.

Cecily nắm lấy tay Joshua, kéo thẳng tay áo lên để lộ cánh tay anh.

Joshua có cảm giác y như đang ngồi cho thầy thuốc Đông y bắt mạch.

"Ma lực không hỗn loạn..."

Cecily đặt tay lên ngực Joshua, động tác đó kéo cô lại gần hơn — anh thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương toát ra từ người cô.

Thoang thoang như mùi lý gai và đinh hương hòa lẫn vào nhau.

"Tốt. Không để lại di chứng gì."

"Chị định làm gì vậy?" Joshua kéo tay áo lại, liếc nhìn Cecily.

Những gì cô đang làm lúc này trông không giống khám xét tội phạm cho lắm — mà giống kiểm tra sức khỏe cho Joshua hơn.

"Chuyện lần trước người làm ma lực bạo tẩu vì thí nghiệm — người quên rồi à?"

"Tất nhiên là không."

Joshua nhớ đây là ký ức của Tam hoàng tử trước khi đến thế giới người. Trong một lần thí nghiệm, anh mất kiểm soát ma lực, suýt bị hồn độn nuốt chửng cả người. Dù cuối cùng không chế được, linh hồn và thể xác đều chịu tổn thương nặng nề.

Chính từ tai nạn đó, Tam hoàng tử mới quyết tâm đến thế giới người để học hỏi ma pháp mới. Những ký ức sau đó trong anh trở nên mơ hồ dần.

Loáng thoáng, anh nhớ lại khoảnh khắc Tam hoàng tử dùng nốt tàn lực linh hồn để triệu hoán Zenas — rồi linh hồn đang tan vỡ chạm mặt với một phiên bản khác của chính mình từ thế giới khác.

"Không cần lo, tôi hồi phục tốt lắm."

Dù Cecily vẫn mang vẻ mặt nghiêm nghị như thường lệ, Joshua vẫn đọc được sự lo lắng ẩn sau ánh mắt cô — nên anh lên tiếng trước, mong xoa dịu bớt nỗi lo không đáng có ấy.

"Đừng... có lần sau nữa."

Cecily chỉnh lại cổ áo cho Joshua, giọng vẫn nghiêm như cũ.

"Ừ."

"Ta còn việc phải làm. Người trong phòng người, cùng đám người ở trong ngục — xử lý sớm đi. Ngục thất không phải khách sạn của người đâu đấy."

Phạm vi công tác của Giám sát viên không chỉ bó gọn trong hoàng cung — họ quanh năm lẫn lộn ở những góc khuất tối tăm nhất của thành phố, đối mặt đủ loại tội phạm hung hãn. Lần này Cecily đặc biệt quay về hoàng cung là để ghé thăm Joshua.

Nhìn theo bóng lưng Cecily rời đi, Joshua nhận ra rằng quan hệ giữa Tam hoàng tử và các anh chị em trong gia đình không đến mức căng thẳng như anh từng nghĩ.

Thậm chí anh còn có ký ức về thuở nhỏ — người anh cả dạy chị hai và cậu Tam hoàng tử học ma pháp cùng nhau.

Gạt bỏ thân phận hoàng tộc và ác ma đi, đây hoàn toàn là một gia đình bình thường — nương tựa lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau.

Nhưng mỗi đây ấy... theo năm tháng lớn lên của từng người, dần dần nhạt đi rồi.

Joshua tự hỏi — có phải tất cả mọi người đều vậy không? Hay họ đã lạnh lùng đến mức có thể phớt lờ tình thân máu mủ?

Anh nghĩ câu trả lời là không.

Anh nhớ đến một đoạn trong cuốn *Dance Dance Dance* của Haruki Murakami: *Rồi em sẽ trở thành một người lớn điềm tĩnh. Không được xúc động, không được lên nhớ nhung, không được ngoái đầu nhìn lại. Hãy sống cuộc đời khác của mình. Hãy nghe lời — không phải con cá nào cũng sống trong cùng một đại dương.*

Đúng vậy... không phải con cá nào cũng sống trong cùng một đại dương.

Người anh cả — Hyuse — lớn lên trong pháo đài, tự vũ trang mình bằng danh hiệu Đại tướng quân, chỉ để có ngày dùng chiến tranh buộc nhân loại thừa nhận địa vị của Ma tộc.

Còn chị hai thì kế thừa quyền quản lý kinh đô, đeo lên mặt chiếc mặt nạ mang tên Giám sát viên, lấy thân phận đó cai quản trật tự đô thành từ trên xuống dưới — đối với nhân loại, cô chọn thái độ bảo thủ, muốn duy trì hòa bình hiện tại hơn là gây chiến.

Vì lý tưởng riêng của mỗi người, khi đã trưởng thành, họ bắt đầu đứng ở hai đầu đối lập.

Joshua đã có thể hình dung trước cảnh máu chảy thành sông vì cuộc tranh giành quyền kế vị hai năm sau.

Nhìn từ góc độ của anh, dù là kẻ thắng hay người thua — đều đáng thương như nhau.

Kẻ vì quyền lực mà phải ra tay với người thân — mới là kẻ đáng thương nhất.

Joshua tin rằng vẫn còn cơ hội để thay đổi. Thay đổi suy nghĩ của một người không khó — chỉ cần có cơ hội thích hợp.

Cũng như bao người sau khi xem xong *Titanic* lại tin vào tình yêu trở lại vậy.

Dù là phim ảnh, âm nhạc hay tiểu thuyết — bản chất của chúng khi ra đời đều là để trao cho người xem một thứ sức mạnh nào đó.

Thôi, giờ không phải lúc triết lý. Joshua đoán chừng chân của vị nữ pháp sư kia giờ này hẳn đã tê cứng rồi.

"Người ta đi rồi, Ciri."

Joshua đóng cửa phòng lại, bước đến trước giá sách, lần ra từ ngăn ngoài cùng bên trái một cuộn da thuộc.

"Anh định xử tử hết đám người đó à?"

Ciri bước ra từ sau giá sách — cô đã nghe lén suốt cuộc trò chuyện giữa Joshua và Cecily. Cô nghe rõ mồn một ba chữ "*xử lý đi*" nghe chẳng khác gì lời của đao phủ.

"Xử tử? Phiền lắm. Tôi định thả hết."

"Thả...?"

Ciri hỏi lại như để xác nhận mình không nghe nhầm.

"Ma giới thiếu lương thực lắm. Tôi chẳng có lý do gì để nuôi một đám người xa lạ. Vài ngày nữa, tôi định thả những người làng đó về lại làng cũ — hay nói đúng hơn, tôi sẽ đích thân *giải cứu* họ."

Zenas đã bắt về Ma giới tổng cộng năm mươi bảy người — ngoài Ciri may mắn thoát ra được, phần còn lại đều đang bị giam trong ngục Ma giới.

Đám người này phần lớn là dân sống sót từ ngôi làng bị cướp tàn phá. Chuyện xử lý họ ra sao, Joshua đã nghĩ xong rồi.

Thả hết! Không, phải nói chính xác hơn — Joshua sẽ đích thân *giải cứu* họ khỏi nanh vuốt ác ma!

Giai Nhân Và Ác Ma có ba bối cảnh chính: ngôi làng nhỏ ở đầu phim, rừng núi tuyết trên đường đến lâu đài, và bản thân lâu đài.

Ngôi làng nơi Belle sinh sống có tầm quan trọng chỉ đứng sau bối cảnh chính là lâu đài.

Trong làng dĩ nhiên phải có dân làng — đây toàn bộ là diễn viên quần chúng. Dù đất diễn ít ỏi đến mức thảm, nhưng một bộ phim hay không thể thiếu một đội ngũ quần chúng xuất sắc — họ là một trong những nhân tố quan trọng nhất tạo nên bầu không khí tổng thể của cả bộ phim.

Ở một thế giới mà ngay cả diễn viên chính còn chưa có, đi đâu tìm diễn viên quần chúng?

Dù Joshua có kéo ngẫu nhiên một đám người đến đóng cameo, kỹ năng diễn xuất của họ chắc chắn sẽ là vấn đề.

Vậy thì kết luận rút ra rất đơn giản — khi người ta *đóng chính mình*, kỹ năng diễn xuất luôn đạt đỉnh cao nhất!

Joshua quyết định dùng đám dân làng đó cùng ngôi làng của họ làm "*thị trấn nơi Belle sinh sống*".

Trong *Giai Nhân Và Ác Ma*, còn có một nhân vật sống trong làng tên là Gaston — thợ săn cao lớn tuần tú, được lòng cả làng, suốt ngày cổ tán tỉnh Belle nhưng vì tính khí thô lỗ kiêu ngạo nên mãi bị từ chối.

Gaston cũng là nhân vật không thể thiếu trong bộ phim — và Joshua đã không còn tính chuyện đi tìm diễn viên khác nữa. Anh sẽ đích thân xuống làng thủ vai này.

Kế hoạch rất đơn giản: Joshua chỉ cần giả làm một thợ săn người lạc vào Ma giới, đột nhập ngục thất giải cứu toàn bộ số dân làng bị giam cầm — một màn diễn hoàn hảo.

Sự ngưỡng mộ của dân làng dành cho Joshua, hay đúng hơn là nhân vật "Gaston" này, sẽ tự nhiên hình thành mà không cần dàn dựng thêm gì.

Đời là sân khấu, sân khấu là đời — câu nói này quả thật không sai.

Có khi sau khi bộ phim quay xong, những người dân làng đó sẽ chẳng bao giờ biết rằng họ đang sống trong câu chuyện do Joshua dựng nên.

Nhưng chừng nào câu chuyện đó đủ đẹp — dù có biết, chắc cũng chẳng ai phản đối. Cũng như vị nữ pháp sư đang đứng trước mặt anh đây.

"Vậy thì anh có thể tiện thể cứu tôi luôn không?!"

Ciri bắt đầu hời hợt vì sao lúc trước mình lại liều lĩnh dùng chiếc nhẫn đó — đó là ba năm tiền ăn của cô đấy.

"Rất tiếc, không được."

Joshua lắc đầu từ chối.

"Sao lại không được! Tôi cũng bị anh bắt đến đây mà!" Ciri suýt bật khóc.

"Vì cô biết quá nhiều rồi."

Joshua suy nghĩ một chút, rồi trả lời bằng một câu thoại kinh điển bậc nhất.

11. Chương 11: Diễn Viên

"Điện hạ, ngài định đi cướp ngục sao?"

Zenas vừa mới bảo thuộc hạ Water Elemental tắm rửa sạch sẽ cho cậu thiếu niên tộc Succubus tên Yno này, rồi đổi cho cậu ta một bộ nam phục chỉnh tề để dẫn đến trước mặt Joshua. Vừa tới nơi, hắn lại một lần nữa nghe được mệnh lệnh mới nhất của Joshua.

Zenas không hề cảm thấy kinh ngạc hay hoảng hốt trước cái ý tưởng suýt soát với mức "tự tìm đường chết" này của Joshua. Từ khi sinh ra, hắn đã đi theo bảo vệ bên cạnh Joshua với tư cách hộ vệ, thế nên sớm đã quen với ba cái trò này rồi.

Trước đây, vị Tam hoàng tử này thỉnh thoảng lại nảy ra vài ý tưởng giật gân suýt làm người ta thót tim, cái suy nghĩ cướp ngục này tính ra vẫn còn nhẹ chán. Nghĩ lại hai năm trước, một lần làm thí nghiệm của Tam hoàng tử tí nữa thì dờ tung cả hành cung hoàng thành rồi.

"Không phải cướp ngục thật, đó chỉ là một cách ví von thôi."

Joshua ra hiệu cho Zenas thu lại cái biểu cảm "vừa nghe đã muốn lao vào chiến" kia.

Vào thời điểm này mà đi khiêu khích uy quyền của các giám sát viên thì rõ ràng là một hành động cực kỳ thiếu khôn ngoan.

"Tôi quyết định sẽ đóng vai một thợ săn loài người, giải cứu những nhân loại đang bị giam giữ trong ngục tối ra ngoài. Tất nhiên, phía giám sát viên đều đã được đánh tiếng và biết trước toàn bộ chuyện này. Nói một cách đơn giản, đây là một màn biểu diễn, một phân cảnh để đám nhân loại đó làm tưởng rằng mình vừa được cứu mạng."

"Biểu diễn... Điện hạ, ngài thả những nhân loại đó ra đã là một sự nhân từ tột bậc rồi."

Ban đầu khi Joshua quyết định tạm giam giữ số nhân loại kia, Zenas còn tưởng anh muốn dùng họ làm vật thí nghiệm cho một ma pháp nào đó.

"Nhân từ? Tôi thả họ ra chẳng phải vì lòng thương hại đâu. Ngược lại, tôi muốn những người đó phải ngoan ngoãn phối hợp với tôi để hoàn thành một việc. Zenas, người nghĩ nếu dùng vũ lực thì có thể ép được bao nhiêu người trong số họ phục tùng tôi?"

Joshua lại quăng cho gã thuộc hạ trung thành nhất của mình một câu hỏi.

— "Đại đa số à, chủng tộc nhân loại vốn dĩ quá nhút nhát."

Khi Zenas nói ra câu này, Joshua có thể nghe ra một chút cảm xúc trầm xuống trong giọng điệu của hắn.

Xét theo thể giới quan của tộc Sin Demon như Zenas, các cá thể thuộc chủng tộc nhân loại thực sự quá yếu ớt. Yếu đến mức Zenas chỉ cần phun ra một ngụm lửa là có thể thiêu rụi một con người thành tro tàn.

Nhưng Zenas buộc phải thừa nhận rằng trong loài người quả thực có một vài trường hợp ngoại lệ vô cùng mạnh mẽ. Đó cũng là lý do dù rất bài xích nhân loại, hắn lại tuyệt đối không dám xem thường họ.

Hơn nữa, hồi trước khi Zenas cố gắng kìm hãm ngọn lửa của mình để thử giao tiếp với một con người, phản ứng của đối phương lại là hét toáng lên rồi vất chân lên cổ chạy thục mạng vì sợ hãi.

"Chính xác, là đại đa số. Dưới sự đe dọa đến tính mạng, rất nhiều người sẽ chọn cách thỏa hiệp. Nhưng người dùng vũ lực thì chỉ là ép buộc họ tạm thời khuất phục mà thôi. Đến khi người rời đi thì sao? Họ sẽ tìm mọi cách để trốn chạy. Thậm chí, ngay vào khoảnh khắc người suy yếu hay mất đi sức mạnh, bọn họ sẽ quay lại tìm cách kết liễu người."

Nỗi sợ hãi là phương pháp hiệu quả nhất để thao túng một người, nhưng đồng thời cũng là phương pháp ngu xuẩn nhất.

Chiến tranh chính là việc dùng phương thức này để tiến hành xâm lược và cướp bóc. Một quốc gia có lực lượng quân sự hùng mạnh quả thực có thể dễ dàng chiếm đóng lãnh thổ của một quốc gia yếu nhỏ, nhưng người dân của quốc gia đó tuyệt đối không bao giờ chịu khuất phục. Họ sẽ tìm đủ mọi cách để khơi mào cách mạng và phản kháng!

Đó là bản chất của con người, dù là kẻ nhu nhược nhất thì cũng có một mặt điên cuồng của riêng mình.

"Cho nên tôi mới chọn phương pháp... uyển chuyển hơn thế này."

Joshua nhìn đáng vẻ trầm ngâm của gã Sin Demon, có vẻ như hắn vẫn chưa hiểu hết ý nghĩa sâu xa trong lời anh nói.

"Zenas, có bao giờ người tưởng tượng ra một ngày nào đó, con người không còn ôm lòng thù địch hay sợ hãi người nữa không? Ngược lại, họ sẽ yêu mến, thậm chí là sùng bái người. Có những người vì muốn gặp người một lần mà sẵn sàng lặn lội đường xá xa xôi hàng ngàn dặm, tranh nhau tặng hoa cho người, vây quanh xin chữ ký và chụp ảnh chung chưa?"

Zenas không hiểu "chữ ký" và "chụp ảnh chung" là cái gì, nhưng... hắn cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay của mình. Cặp móng vuốt sắc nhọn đến mức có thể chém đứt mọi thứ, giữa lòng bàn tay là ngọn lửa ma trắc màu xanh lục u uẩn đang nhảy múa liên hồi.

Đôi bàn tay dữ tợn này của hắn, định sẵn là không thể nâng niu nổi một thứ mỏng manh như "hoa tươi".

Cho nên...

"Xin lỗi Điện hạ, thần... hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi."

Zenas trước đây đã thử rất nhiều lần rồi. Không chỉ con người mà ngay cả rất nhiều Ma tộc khác trong Ma Giới cũng đều nhìn tộc Sin Demon với ánh mắt đầy khiếp sợ. Đừng nói là đến gần thân mật, chỉ cần thấy hắn xuất hiện là họ đã chạy mất dép từ xa rồi.

"Ngày đó sẽ tới thôi, tin tôi đi Zenas. Người sẽ trở thành một siêu sao (Superstar) đích thực. Các thiếu nữ nhân loại sẽ hét lên sung sướng chỉ vì chạm được vào bờ bướm của người, họ sẽ lấy làm vinh hạnh khi được đứng cạnh người... Và tất cả những gì tôi đang làm lúc này, chính là để dọn đường cho ngày đó bước tới."

Joshua rút ra một tấm bản đồ bằng giấy da cừu, trên đó vẽ sơ đồ cấu trúc bên trong của ngục giam.

Ngục giam nằm ngay sát khu vực hoàng thành. Nơi này không giống như Trái Đất, ở Ma Giới, về cơ bản người có địa vị càng cao thì thực lực lại càng khủng bố. Họ dĩ nhiên không sợ đám tù nhân này, và việc đặt ngục giam ở đây cũng là một biện pháp công khai để răn đe tội phạm.

Joshua vẽ một vòng tròn màu đỏ tại một phòng tra tấn trong ngục. Đây là vị trí mà anh dự tính sẽ đặt cổng dịch chuyển. Nội dung chi tiết của kế hoạch đều đã được viết trong thư gửi cho Cecily rồi.

"Zenas, người đến vị trí này thiết lập một cổng dịch chuyển đi. Đến lúc đó, khi tôi ra dấu tay thế này thì người lập tức mở cổng."

Joshua búng tay một cái chóc, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến cảm nhận của mấy gã cai ngục trong đó.

Dù sao thì phòng tra tấn và các dãy buồng giam tội phạm cũng được ngăn cách bởi mấy tầng kết giới giam giữ liên, chuyện có tù nhân khác thừa cơ vượt ngục hay không thì không đến lượt Joshua phải bận tâm.

"Tuân lệnh."

Zenas dù không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Joshua, nhưng trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác mong đợi kỳ lạ.

Bởi vì từ khi sinh ra tới giờ, người có thể bình tĩnh trò chuyện với hắn ngoại trừ Joshua ra thì chỉ có những người thuộc tộc Chaos Demon...

Mà trên đời này làm gì có ai không khát khao có bạn bè chứ? Thế giới này không có loài động vật nào hoàn toàn cô độc cả, ngay đến con hổ đến mùa giao phối còn phải đi tìm bạn đời nữa là.

Thế là Zenas cầm cuộn giấy da cừu, nhận mệnh lệnh của Joshua rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Tiếp theo, việc Joshua cần sắp xếp chính là nhiệm vụ của nữ chính trong bộ phim *Giai Nhân Và Ác Ma*.

Joshua xoay người, hướng tầm mắt về phía Yno đang đứng khép nép trong phòng.

Lúc này Yno đã thay một bộ nam phục vừa vặn. Trang phục tuy rất mộc mạc nhưng chất lượng tốt hơn hẳn cái xơ mướp rách nát lúc nãy nhiều.

Joshua không thể không cảm thán cái tộc Succubus này đúng là thiên phú trời ban. Dù Yno đang mặc đồ nam, nhưng từng cử chỉ, động tác nhỏ của cậu ta vẫn thừa sức khơi dậy khát vọng muốn bảo bọc của bất kỳ gã đàn ông nào, nhìn cứ như một chú thỏ con đang ôm lấy đôi tai dài rồi cuộn tròn lại một góc vậy.

"Điện hạ, xin hỏi người cần tôi làm gì ạ? Bất kể là dọn dẹp hay hầu hạ phòng ngủ (侍寝) tôi đều có thể đảm nhận tốt."

Bộ quần áo này Yno mặc không được thoải mái cho lắm, vì cậu ta bắt buộc phải giấu đi đôi cánh và cái đuôi của mình thì mới ních vừa vào được.

Tộc Succubus có đặc tính biến đổi một phần ngoại hình cơ thể, thu hồi đuôi và cánh chỉ là một phần nhỏ trong số đó, có điều Yno rất hiếm khi làm vậy.

"Tôi đã bảo là tôi không thuê cậu về làm người hầu rồi mà, Yno. Tôi cần kỹ năng diễn xuất của cậu. Nói một cách khác, tôi cần cái năng lực đánh lừa người khác của cậu kìa, chẳng phải tộc Succubus các cậu giỏi nhất khoản này sao?"

Joshua không có quá nhiều thời gian để bồi đắp tình cảm với cậu nhóc Succubus này, muốn bồi đắp thì cứ để vào thẳng đoàn phim rồi tính sau.

"Nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho cậu: Hãy dùng thân phận con người để trà trộn vào nhóm nhân loại đang bị giam giữ kia. Cậu sẽ vào vai một cô gái dũng cảm, nhiệt huyết và luôn tràn đầy sự tò mò. Tên của cô ấy là Belle."

12. Chương 12: Nhà Tù

Ngay từ khi mới xây dựng, nhà ngục này đã phân loại khu vực giam giữ dựa trên mức độ nguy hiểm của phạm nhân. Những kẻ hung ác và có sức tàn phá khủng khiếp nhất sẽ bị tống xuống tầng sâu nhất. Còn đối với Ma tộc, chủng tộc nhân loại chỉ thuộc nhóm sinh vật "vô hại như thú cưng", vì vậy dĩ nhiên họ bị xếp ở tầng ngoài cùng.

Đám nhân loại bị xích ở đây xem ra vẫn còn may mắn hơn chán vạn lần lũ tội phạm ác ma kia, ít nhất thì khi ngược lên, họ vẫn có thể qua ô cửa sổ nhỏ mà ngắm nhìn hai vầng trăng sáng đang soi bóng rọi nhau trên bầu trời Ma Giới.

Nhưng đáng tiếc là đám dân làng bị nhốt ở đây chẳng còn tâm trí đâu mà thưởng trăng với gió. Thử hỏi có ai sắp bị áp giải lên đoạn đầu đài mà còn tâm trạng ngắm hoa thưởng nguyệt được cơ chứ?

Mấy chục con người bị dồn cả vào trong một buồng giam lớn. Không gian bên trong tuy rộng rãi, thừa sức chứa cả trăm mạng, nhưng điều kiện môi trường ở đây thì đúng là cực hình đối với những "sinh vật nhỏ vô hại" này.

Mùi ẩm mốc xen lẫn hôi thối nồng nặc tràn ngập khắp các góc ngách, thi thoảng từ những dãy hành lang sâu hun hút lại vọng về tiếng gâm rú man dại của quái vật nào đó, khiến đám dân làng vốn dĩ chất phác, quanh năm bám ruộng chưa từng thấy sự đời này luôn phải sống trong sự dầy vò của nỗi sợ hãi tột cùng.

"Phu nhân Marina, bà nghĩ cô nàng pháp sư kia liệu có thực sự trốn thoát khỏi Ma Giới không?"

Trong buồng giam này không chỉ có dân làng, mà còn có cả những thương nhân và gia nhân may mắn sống sót của một đoàn thương hội.

"Ta không biết, nhưng đó có lẽ là tia hy vọng duy nhất của chúng ta rồi."

Chủ nhân của đoàn thương hội là Marina Jon, một bà lão đã bước sang tuổi bảy mươi chín.

Tuổi tác và thời gian đã hằn lên người bà quá nhiều dấu vết, không chỉ là những nếp nhăn sâu hoắm hay mái tóc bạc phơ, mà còn là một phong thái ung dung, bình thản trước mọi biến cố.

Bà Marina có lẽ là người tỉnh táo và bình tĩnh nhất trong cái lồng sắt này. Đám gia nhân bên cạnh bà cũng giống như những dân làng kia, đều đã rơi vào trạng thái hoảng loạn, mất phương hướng. Thậm chí có vài gã hộ vệ sau khi nhận ra mình không còn đường sống sót để bước ra

khỏi đây, đã bắt đầu bộc lộ bản chất đen tối, quay sang đè nén, bắt nạt chính đồng loại của mình.

Cũng còn may là đám cai ngục ở đây quản lý vô cùng máu lạnh và sắt đá, chúng đã nhanh tay lôi ra xử lý triệt để những căn bã đám nhe nanh múa vuốt với đồng chủng trước.

Chính vì vụ bạo động của đám hộ vệ phản trắc đó mà nhân số của thương hội Marina từ hơn hai mươi người ban đầu giờ chỉ còn lại vòn vẹn bà và một tên đầy tớ, hàng hóa thì coi như mất trắng hoàn toàn.

Đối với một thương nhân, đây là khoản lỗ đủ để khiến họ sụp đổ và phát điên. Nhưng bà Marina vẫn rất thản nhiên. Nửa phần đời còn lại của bà vốn đã gắn liền với tai ương rồi: từ việc chồng bà đột ngột qua đời không rõ nguyên nhân, cho đến đứa con duy nhất cũng bị bạo bệnh mang đi, bà đã phải nói lời tạm biệt với cuộc sống nhung lụa, xa hoa của một phu nhân quý tộc từ lâu.

Để gánh vác cơ nghiệp của người chồng quá cố, bà Marina những năm qua đã lặn lội ngược xuôi, bôn ba khắp nơi để kinh doanh. Ngay khi bà vừa mới mua được một bất động sản tại thành phố pháp sư Nolan, chuẩn bị chuyển mình từ một thương nhân hành nghề đơn độc sang kinh doanh chính quy, thì số phận lại một lần nữa nở nụ cười đầy ác ý với bà.

Cái cảnh nhà tan cửa nát, bị thảm đến nhường ấy bà Marina còn gồng gánh vượt qua được, thì chút đe dọa đến mạng sống còn con này sao có thể làm bà khiếp sợ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là bà đã từ bỏ khát vọng được sống...

"Cứ cho là cô ta có trốn thoát khỏi Ma Giới thật, thì chắc cũng chẳng đại gì mà quay lại đâu."

Tên đầy tớ nói bằng giọng gần như tuyệt vọng.

Hiểu biết về ma pháp của đám dân làng trong ngục chỉ dừng lại ở mức thô sơ nhất, kiểu như dùng các nguyên tố ma pháp để nhóm lửa, tạo băng.

Về mảng ma pháp tấn công, kẻ nào ném được một quả Hỏa Cầu Thuật (Fireball) cỡ nhỏ đã được coi là nhân tài xuất chúng rồi, bà Marina cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, chứ đừng nói đến loại ma pháp dịch chuyển cao cấp đại pháp sư kia.

Chỗ dựa duy nhất của họ lúc này chính là cô nàng pháp sư trẻ tuổi kia, người duy nhất trốn thoát được khỏi nhà lao này. Trước khi tẩu thoát, dưới sự khẩn cầu của dân làng, cô ấy đã hứa chắc nịch rằng: *"Tôi nhất định sẽ tìm viện binh tới cứu mọi người!"*

Rất nhiều người đang bầu víu vào cái hy vọng mỏng manh như sợi tơ nhện đó. Nhưng bà Marina thừa hiểu, tơ nhện thì mãi là tơ nhện, chỉ cần kéo nhẹ một phát là đứt đôi.

Sức mạnh áp đảo mà lũ cai ngục Ma Giới thể hiện vừa rồi đã chứng minh tất cả. Trong số hộ vệ bà thuê không thiếu những lính đánh thuê có chứng nhận "Thợ săn quỷ" thực thụ, vậy mà trước mặt đám cai ngục kia, bọn họ đến một phút cũng không trụ nổi đã bị kết liễu gọn gàng. Cứ như thái rau chặt chuối vậy.

Một nữ pháp sư non nớt như cô ta làm sao có thể sống sót và thoát khỏi cái Ma Giới đầy rẫy hiểm nguy này được.

Vì thế, bà Marina đã bắt đầu cân nhắc đến việc viết sẵn một bức di chúc.

Ngay lúc này, từ phía sâu trong hành lang ngục giam bỗng vang lên tiếng bước chân rầm rập. Những tiếng khóc lóc, nấc nghẹn đầy tuyệt vọng trong buồng giam lập tức im bật vì sợ hãi. Hơn ba mươi dân làng đồng loạt hướng mắt về phía hành lang u tối. Mấy gã cai ngục đeo mặt nạ sắt đang thô bạo lôi một con người mới đến và quăng thẳng vào buồng giam này. Khi nhìn rõ diện mạo của người mới tới, những tiếng khóc thét ban nãy bỗng chốc biến thành những tiếng xầm xì, bàn tán đầy kinh ngạc.

Bởi vì ngoại hình của cô gái này thực sự quá... hút mắt. Từ "xinh đẹp" hoàn toàn không đủ để diễn tả cú sốc trong lòng đám dân làng lúc này, "mê hồn" mới là từ chuẩn xác nhất.

Yno có thể cảm nhận rõ rệt những ánh mắt soi mói của đám nhân loại trong ngục. Cậu ta vốn đã sống dưới những ánh nhìn kiểu này từ nhỏ, nên sớm đã coi như chuyện thường ở huyện.

"Tên của cậu là Belle, là một cô gái nhân loại nhiệt huyết, hay tò mò và vô cùng dũng cảm."

Giọng nói của Joshua vẫn như còn văng vẳng bên tai Yno. Cậu ta không hiểu tại sao vị Điện hạ kia lại bắt mình đóng giả làm một cô gái loài người, nhưng Yno vẫn vô cùng tận tụy để hoàn thành vai diễn một cách xuất sắc nhất.

Yno bước đến bên một ô cửa sổ thấp của buồng giam, kiễng chân lên ngó nghiêng ra bên ngoài với vẻ tò mò.

"Cô bé... sao cháu lại bị bắt vào nơi này?"

Bà Marina đang ngồi ngay cạnh ô cửa sổ đó. Nhìn cô gái trẻ trung, xinh đẹp tuyệt trần này, nghĩ đến việc không lâu nữa cô bé có thể sẽ bị lũ ác ma sát hại, trong lòng bà lại dâng lên một nỗi xót xa, tiếc nuối.

"Cháu không biết nữa... Ngôi làng của cháu bị một toán cướp tấn công và tàn phá, cha mẹ bảo cháu mau chạy đi... Cháu cầm đầu chạy vào một khu rừng sỏi, sau đó thì bị một lũ ác ma tóm được rồi lôi đến đây."

Thân thế và kịch bản này đều do một tay Joshua biên soạn cho Yno. Quả nhiên, vừa nghe đến câu "*làng bị cướp phá, cha mẹ bắt chạy trốn*", không ít dân làng có mặt tại đó liền lộ ra vẻ mặt đầy thương cảm và đồng cảm sâu sắc.

Đặc biệt là kỹ năng diễn xuất của Yno phải nói là đạt đến trình độ thượng thừa, không một vết gợn. Cậu ta lột tả hoàn hảo hình ảnh một cô thiếu nữ ngây thơ, hoàn toàn ngỡ ngàng trước sự đời nhưng trong lòng lại vô cùng khát khao được quay trở về mái nhà xưa.

"Thật là một đứa trẻ tội nghiệp, lũ cướp khốn kiếp đó đáng lẽ phải bị treo cổ hết lên mới đáng!"

"Bọn chúng chết vạn lần cũng không hết tội."

Sự đồng cảnh ngộ của Yno nhanh chóng chiếm trọn niềm tin của dân làng, khơi dậy sự phẫn nộ của họ đối với lũ cướp hung tàn. Bà Marina ngồi bên cạnh cũng lộ rõ vẻ xót thương.

"Ta tin là cha mẹ cháu nhất định sẽ tai qua nạn khỏi thôi." Bà Marina ngẫm nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng an ủi Yno.

"Sẽ không sao ạ... Nhưng cháu... trước khi chạy đi, cháu đã tận mắt nhìn thấy lũ cướp đối xử với cha mẹ cháu..."

Yno nói đến đây thì nghẹn lời không nói tiếp nữa. Giọng nói của cậu ta run rẩy kịch liệt, cái kết cục phía sau là gì thì ai ở đây cũng tự hiểu được.

"Cô bé, nếu muốn khóc thì cứ khóc ra đi, như vậy sẽ dễ chịu hơn nhiều đấy."

Dưới góc nhìn của bà Marina, Yno hoàn toàn đang cố gồng mình lên để tỏ ra mạnh mẽ. Còn Yno thì khẽ quệt đi giọt nước mắt nơi khóe mi, diễn tả một cách trọn vẹn và tinh tế cái gọi là "cố tỏ ra kiên cường".

Đúng là một đứa trẻ kiên cường. Nhìn Yno, bà Marina bỗng tìm lại được bản năng làm mẹ đã thui chột từ lâu của mình.

Nếu đứa con tội nghiệp của bà còn sống, chắc giờ cũng tầm tuổi cô bé này rồi.

"Nếu không phiền, ta có thể biết tên của cháu không?" Bà Marina ân cần hỏi.

"Cháu tên là Belle."

Yno trả lời theo đúng kịch bản dặn dò mà Joshua đã giao.

13. Chương 13: Pháp Sư Nghèo Khổ

"Nếu tôi phối hợp với anh để chơi tiếp cái trò vô bổ này, anh sẽ thả tôi đi thật chứ?"

Trời mới biết Ciri lấy đâu ra gan lớn như vậy để thốt ra một câu đầy tính khiêu khích trước mặt một vị ác ma.

Nhưng cái tính của Ciri vốn dĩ là thế, cô chưa bao giờ biết cúi đầu khom lưng trước bất kỳ ai. Dù sao thì cái mạng nhỏ này cũng đã nằm trong tay Joshua rồi, kết cục tệ nhất cùng lắm là mất mạng... Ồ thì, nghe cũng có vẻ không ổn lắm thật.

Thực ra, Ciri cũng từng cố gắng giữ thái độ cung kính để chung sống hòa bình với Joshua.

Mấy cái tác phong hành xử kiểu "bề ngoài thì tỏ ra gia giáo thanh lịch nhưng trong lòng toàn nghĩ cách môi chài đàn ông" của đám quý tộc bitch nơi cung đình hoàng gia, cô miễn cưỡng lắm cũng bắt chước được một phần mười.

Biết đâu nhờ thế mà giữ được mạng, nhưng rồi cô nhận ra mình chẳng thể nào diễn nổi. Bởi vì khi ở cạnh Joshua, cô hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ áp lực hay mối đe dọa nào... Không có sự khinh miệt của ác ma đối với nhân loại, cũng chẳng có sự trịnh thượng của kẻ bề trên dành cho kẻ hạ tôi.

Chính điều này đã khiến cô cứ dăm ba câu lại "chém gió" bay nóc nhà khi trò chuyện với Joshua, bản tính bộc lộ sạch sành sanh không sót chút gì.

"Đúng vậy, chờ quay xong bộ phim này tôi sẽ trả tự do cho cô."

Đòn roi và củ cà rốt – đạo lý này tất nhiên Joshua hiểu rõ. Cứ cho cô nòng một tia hy vọng nhỏ nhoi, cô ấy tự khắc sẽ vì niềm hy vọng đó mà bán mạng làm việc.

"Nhưng tôi phải chỉnh lại một chút, việc chúng ta sắp làm tiếp theo là **quay một bộ phim**, chứ không phải chơi trò chơi."

"Một tên ác ma đi cứu dân làng, chẳng phải là vì nhất thời hứng chí nên bày trò này ra để giết thời gian sao?"

Ciri lăm bằm tự nói một mình, nhưng cô cũng chẳng thêm nén giọng, cứ như cố tình để cho Joshua nghe thấy.

Loại quý tộc rảnh rỗi sinh nông nổi này Ciri gặp nhiều rồi. Thật sự nên tống cổ hết bọn họ ra ngoài hoang dã để tham gia một khóa sinh tồn, trải nghiệm thử những ngày tháng ăn vỏ cây lột da, cho họ biết thời gian là thứ quý báu đến nhường nào.

Khoan đã... Nghĩ đến đây, Ciri bỗng nhớ ra mình cũng đã gần một ngày chưa được hạt cơm nào vào bụng.

Cái bụng đói cồn cào khiến cô từ bỏ ý định tiếp tục đôi co với Joshua, bắt đầu lục lọi cái túi nhỏ giấu dưới lớp áo choàng pháp sư.

Ciri ỉu xiu nhận ra, ngoài một đồng giấy vẽ với bút than chẳng mài ra tiền thì chẳng còn cái vẹo gì ăn được cả.

Ấy, khoan đã! Dưới đáy túi vẫn còn nửa miếng vỏ cây khô!

Khoảnh khắc đó, sự phân khích của Ciri chẳng khác nào gã thợ săn quỷ Geralt vừa phát hiện ra một cao thủ chơi bài Gwent vậy. Cô vội vàng rút miếng vỏ cây ra khỏi túi, còn chưa kịp cắn một miếng thì đã thấy ánh mắt của Joshua nhìn mình có vẻ hơi kỳ quái.

"Sao thế? Chưa thấy vỏ cây ca-cao bao giờ à? Loại cây này ở thế giới loài người là một món mỹ vị đấy... Ồm... Tôi nói thật lòng đấy."

Ciri càng nói về sau càng thấy ngượng miệng. Việc mình nghèo đến mức không có cơm ăn bị phơi bày trước mặt người khác thực sự khiến cô có chút không ngẩng mặt lên nổi.

"Cái tôi muốn hỏi là... bức tranh này do cô vẽ à?"

Joshua đang cầm trên tay một tờ giấy trắng, tờ giấy này vừa bị rơi ra khi Ciri lục lọi túi đồ lúc này.

Trên mặt giấy là một bức tranh phác họa phong cảnh bằng bút chì chì: một con suối nhỏ, một khoảng rừng thưa, một chiếc giá nướng đơn sơ và một đồng lửa trại. Tông màu đen trắng hoàn hảo đã khắc họa nên một khung cảnh cắm trại dã ngoại tuyệt đẹp dưới bầu trời đêm.

"Anh nhật nó ở đâu đấy! À không đúng, trả lại cho tôi!"

Ciri lập tức nhận ra đó là đồ trong hành lý của mình, cô bước vội lên định giật lại bức tranh từ tay Joshua.

Thế nhưng, với thân phận của một pháp sư (máu giấy) lại còn bị cộng thêm trạng thái debuff "đói khát", tỷ lệ để Ciri cướp lại bức tranh từ tay Joshua cơ bản là bằng không.

Chẳng những không cướp được, do quá kích động và động tác lao về phía trước quá gấp, Ciri mất thăng bằng, mắt thấy sắp sửa úp thẳng mặt xuống đất đến nơi.

Cần nhắc đến việc chút "vốn liếng" lếp xẹp trên ngực cô nòng tội nghiệp này có nguy cơ tan thành mây khói sau cú ngã, Joshua bèn lịch sự đưa tay ra đỡ lấy eo Ciri, giúp cô giữ vững lại trọng tâm.

Cú ôm eo này chỉ chạm nhẹ rồi buông ngay, nhưng cả người Ciri vẫn run bắn lên, lập tức lùi lại vài bước.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên Ciri bị một người đàn ông chạm vào vùng eo nhạy cảm như vậy! Có điều, cô còn chưa kịp bận tâm đến vấn đề này thì đã tá hỏa phát hiện ra miếng vỏ cây khô trên tay mình đã rơi nát chỉ xuống đất!

Cô vội vàng lao đến bên cạnh Joshua, nhặt miếng vỏ cây lên rồi phui phui vài cái.

Chắc là không sao đâu! Ciri từng nghe một vị đại pháp sư nổi tiếng nào đó bảo rằng: *"Thức ăn rơi xuống đất, nhặt lên ăn trong vòng ba giây thì vẫn tính là sạch."*

"Tôi bảo này..."

Joshua nửa quỳ xuống, nhìn điệu bộ này của Ciri, trong lòng bắt đầu dấy lên một niềm thương cảm sâu sắc dành cho cô nàng pháp sư nghèo rớt mồng tơi này.

Phải nghèo đến mức độ thảm hại nào thì mới có thể gặm vỏ cây khô qua ngày như thế này chứ?

"Nếu bức tranh này là do cô vẽ, tôi có thể cân nhắc bao cô một bữa thịt."

Joshua đặt bức tranh trước mặt cô và nói.

Chẳng biết có phải là ảo giác hay không, nhưng ngay khi Joshua thốt ra ba chữ "bao ăn thịt", hai mắt Ciri bỗng sáng rực lên, vẻ mặt miễn cưỡng, bất mãn vừa rồi hoàn toàn bay biến sạch sẽ.

"Đúng vậy, chính là tôi vẽ."

Nhìn cái dáng vẻ kích động này của Ciri, Joshua thầm nghĩ lúc này mình thật sự không nên hứa hẹn sẽ "trả tự do" làm gì cho mệt, cứ trực tiếp tung chiêu: *"Sau này đi theo tôi, bảo đảm ngày nào cũng có thịt ăn"* có khi lại nhanh gọn lẹ hơn.

"Cô biết vẽ phác họa (sketch) à?"

Ban đầu, Joshua thực sự dự định sau khi **quay phim** xong sẽ thả cô nàng pháp sư này đi, để cô ấy trở về với thiên nhiên hoang dã. Nhưng bức tranh trên tay đã chứng minh Ciri có giá trị xứng đáng để anh giữ lại.

"Vẽ phác họa? Đó là cái gì? Đây là tôi dùng bút than vẽ ma pháp trận để vẽ đầy chứ. Hôm đó bắt được mấy con cá dưới suối, vẽ lại... là để làm kỷ niệm thôi."

Ciri ngẫm nghĩ một chút rồi giải thích theo cách của mình.

Là một học đồ pháp sư lữ hành, lại thuộc diện "hộ nghèo", chi phí mua nguyên liệu gieo xức xác thi triển pháp thuật hàng ngày đã đủ khiến cô rơi vào trạng thái sạch túi quanh năm suốt tháng. Nhưng chính cuộc sống này đã rèn luyện cho Ciri một bộ kỹ năng sinh tồn cực đỉnh: cô cực kỳ sành sỏi trong việc dùng Lôi Điện Thuật để giết cá, hay dùng Hòa Vụ Thuật để bẫy thỏ non.

Và tài lẻ duy nhất còn lại của cô, chính là biết vẽ vời một chút.

"Vậy những thứ này đều là cô tự học sao?"

"Không tự học thì ai dạy cho chứ. Riêng tiền mua màu vẽ của mấy lão họa sĩ cung đình đã bằng tiền cơm hai mươi năm của tôi rồi. Thuê họ dạy á? Ước tính có cây tiền cơm năm mươi năm tôi cũng trả không nổi."

"Rất tốt. Vậy có lẽ tôi muốn chính thức tuyển dụng cô đấy, tiểu thư Ciri."

Joshua không ngờ cô nàng pháp sư này lại là một nhân tài hội họa giấu nghề.

Học vẽ phác họa cơ bản thì dễ, nhưng để đạt đến trình độ tinh tế thì cực kỳ khó. Bức tranh này của Ciri rõ ràng đã bước vào phạm vi "bậc thầy" rồi. Nên biết rằng, muốn học vẽ thì phác họa là kỹ năng nền tảng nhất. Dù có một số thiên tài hội họa có thể nhảy cóc qua giai đoạn này, nhưng năm xưa Joshua đi học vẽ đúng nghĩa là "mười năm phác họa, năm năm lên màu khối (digital painting)".

Xét đến việc sau này Joshua còn phải phát triển sang mảng **thiết kế game**, nhân tài biết vẽ có bao nhiêu cũng không chê nhiều.

"Tuyển dụng? Ừa... Không phải anh bảo quay xong cái gì mà phim ảnh đó là thả tôi đi sao?"

Ciri cắn một miếng vỏ cây khô, vẻ mặt lộ rõ sự hoài nghi trước mấy lời hứa hẹn của Joshua, bao gồm cả câu "bao ăn thịt" vừa rồi.

Cái gọi là "tuyển dụng" ở đây, nghe kiểu gì cũng là từ đồng nghĩa của "nô dịch" thôi!

"Cô có muốn hay không là chuyện của cô, nhưng tôi nghĩ cái giá tôi đưa ra chắc chắn sẽ khiến cô hài lòng." Joshua thông thả nói.

"Giá gì?"

"Bao trọn tiền cơm cả đời cho cô."

Sau này muốn mở rộng sự nghiệp "**cuộc xâm lược văn hóa**" của mình, chắc chắn sẽ cần một lượng lớn nhân tài. Joshua tạm thời chưa soạn thảo điều kiện tuyển dụng cụ thể, nhưng chỉ một câu này thôi là đã đủ để gây đúng chỗ ngứa, khiến trái tim Ciri rung động mãnh liệt rồi.

14. Chương 14: Triển Khai Kế Hoạch

Trước lúc lên đường, Joshua tranh thủ dọn dẹp lại đồng di sản mà vị Tam hoàng tử đen đuôi kia để lại. Khi kiểm kê được một phần, anh mới ngỡ ngàng phát hiện ra mấy món phát minh của gã ác ma này chẳng khác nào chiếc túi thần kỳ không đáy của chú mèo máy Doraemon bản 2D vậy.

Trong đó có cả một tá "di vật" với công dụng cực kỳ quái đản, và Joshua đã may mắn đào bới được một chiếc nhẫn có thể dùng ngay cho giai đoạn này.

Chiếc nhẫn mang tên "Nhẫn Hóa Sinh", nhưng nếu gọi theo phong cách Tây hóa chất chơi hơn một chút thì chính là: *The Ring of Joshua Anorode*. Chiếc nhẫn này được khắc một loại ma pháp có khả năng gây nhiễu loạn tinh thần của những người xung quanh. Chỉ cần đeo nó vào, anh sẽ biến thành một hình dáng hoàn toàn khác trong mắt người nhìn.

Hồi Zenas tiễn đám cướp bay màu, đám dân làng và thành viên thương đoàn đều đã tận mắt chứng kiến Zenas nói chuyện với Joshua. Thế nên, kế hoạch tiếp tục giả làm nhân loại để trà trộn vào giữa họ rõ ràng là bất khả thi. Anh buộc phải tìm cách đổi cho mình một cái mặt khác.

"Ừc... ừc... ặc... Khục?!"

Trong lúc Joshua đang hí hửng nghiên cứu cách test tính năng của chiếc nhẫn, bên tai bỗng vang lên những tiếng rên rỉ ghen ngào rất dị kỳ. Anh ngẩng đầu lên thì thấy thủ phạm không ai khác ngoài cô nàng pháp sư Ciri.

Lúc này, trong phòng của Joshua đã dọn sẵn một bàn ăn. Trên bàn là bữa tối do đám **Water Elemental** hầu cận bung lên. Bữa ăn này xem như là khá thịnh soạn... Ít nhất là đối với một đứa có lối sống kiểu lập trình viên – loại người mà mỗi tối chỉ cần úp một bát mì tôm là xong bữa như Joshua – thì đồng thịt nướng bốc khói nghi ngút trên bàn đúng là sang chảnh không còn gì để bàn.

Còn đối với Ciri, những món ăn trên bàn này có lẽ là mỹ vị mà cả tháng trời cô cũng chẳng dám mơ tới.

Dưới sự thúc giục mãnh liệt của cơn đói, Ciri ăn uống hoàn toàn không có một chút phong thái thực nữ nào. Đến cả chút khí chất tri thức, điềm đạm ít ỏi của cái nghề pháp sư cũng bị hai bên má đang phồng trợn trạo của cô đánh cho tan tành mây khói.

Nhìn thế này trông lại có vẻ đáng yêu? Nói theo thuật ngữ chuyên ngành thì chính là kiểu "ngốc nghếch dễ thương" (ngốc mạnh)...

"Tôi khuyên cô không nên ăn quá nhiều đâu tiểu thư Ciri, lát nữa chúng ta còn có kha khá việc nặng nhọc cần dùng đến thể lực đấy."

Joshua đẩy một ly nước đến trước mặt Ciri. Nhìn cái điệu bộ cô nàng vừa tròn mắt vừa liên tục dậm thùm thụp vào ngực, rõ ràng là đã bị ghen đến mức sắp nhìn thấy tổ tiên rồi.

"Việc nặng nhọc gì chứ? Mà sao mặt mũi anh lại biến thành cái dạng này rồi?"

Ciri chộp lấy ly nước Joshua vừa đẩy qua, ngửa cổ uống sạch bách chất lỏng bên trong, thành công né được cái danh hiệu sử thi: *Pháp sư đầu tiên trong lịch sử bị chết ghen*.

"Chút mảnh khỏe lừa con nít thôi, đây không phải trọng điểm. Kế hoạch vượt ngục bắt đầu vào lúc rạng sáng, không lẽ cô quên sạch rồi à?"

Joshua tháo chiếc nhẫn trên tay ra. Đến cả một pháp sư tập sự như Ciri còn nhìn ra được chút sơ hở, xem ra chiếc Nhẫn Hóa Sinh này chỉ đủ trình để lừa mấy người bình thường có nhận thức ma pháp cực thấp mà thôi. Nhưng thế là quá đủ dùng rồi.

"Không quên, chỉ là thấy anh rảnh rỗi vẽ chuyện thật đấy."

Ciri dùng khăn ăn trên bàn lau sạch khóe miệng. Lúc này Joshua nói cái gì, cô thực ra chỉ nghe bập bõm được đại ý, bởi vì toàn bộ sự chú ý của cô đều đã va phải vào cái đĩa thịt nướng thơm phức trên bàn rồi.

Nhưng dù chỉ nghe loáng thoáng, cô cũng biết đại khái Joshua sắp sửa làm cái trò gì tiếp theo. "Để cho một bộ phim xuất sắc được ra đời, thì chút công đoạn này có là gì đâu."

Điều kiện **quay phim** hiện tại của Joshua nếu dùng từ "thô sơ" để mô tả thì vẫn còn là một lời khen tặng quá lời.

Ở Trái Đất, một bộ phim điện ảnh xuất sắc từ lúc bấm máy cho đến khâu hậu kỳ đều phải trải qua một quá trình mài giũa cực kỳ công phu. Ví dụ như bộ phim *Cast Away* (One Man trên hoang đảo), từ lúc khởi quay cho đến khi ra rạp phải mất gần một năm rưỡi, mà trong đó có hẳn một năm chỉ là để đợi cho tóc và râu của nam diễn viên chính mọc dài ra đến độ dài thích hợp.

Hiện tại, lợi thế duy nhất của Joshua chính là ký ức của bản thân, cùng với tổ chất diễn viên bẩm sinh của cái thế giới này.

Joshua nhớ rõ từng **khung hình**, từng **góc máy** của bộ phim gốc. Cho nên khi **quay phim**, anh hoàn toàn không cần phải vò đầu bứt tai nghĩ xem '*phân cảnh này nên dùng góc máy chuyên nghiệp nào để biểu đạt*'. Việc của anh chỉ đơn giản là tái hiện lại bộ phim đó một cách trọn vẹn nhất, điểm khác biệt duy nhất chỉ là thay đổi diễn viên mà thôi.

"Vẫn không hiểu nổi cái thứ gọi là 'phim ảnh' của anh cho lắm, nhưng... tôi thực sự muốn biết cái kết của *«Giai Nhân Và Ác Ma»* sẽ như thế nào."

Quả nhiên Ciri vẫn để ý cái cốt truyện kia đến phát điên. Quyền **kịch bản** Joshua để trên bàn làm việc, cô mới đọc đến đoạn cao trào gần kết thúc thì anh đã ngừng viết. Nếu không phải vì lúc này quá đói, đói đến mức sắp thăng thiên, có khi cô đã quên ăn quên ngủ vì tò mò rồi.

"Vài ngày nữa cô sẽ biết kết cục thôi, còn bây giờ thì lên đồ làm việc nào."

Joshua nhắm tính thời gian, hiện tại đã gần rạng sáng, tính từ lúc Yno bị tống vào ngục đến nay cũng đã trôi qua khoảng bốn tiếng đồng hồ. Nếu **kỹ năng diễn xuất** của Yno đủ chuẩn, bốn tiếng này đã là quá đủ để cô ấy lấy lòng và hòa nhập với đám dân làng kia rồi.

Joshua đeo Nhẫn Hóa Sinh vào, khoác lên mình một bộ pháp bào trông khá là bánh bao, tay cầm một cây ma trượng trông có vẻ rất ra gì và này nọ...

Cây ma trượng này là do Joshua tốn hẳn bốn tiếng đồng hồ lấy một khúc củi khô để gọt ra, thế nên ngoài công dụng làm kiềng và làm màu ra thì chẳng có tí bonus chi số ma pháp nào cả.

Hiện tại, trông Joshua hoàn toàn là một vị đại pháp sư lão luyện đầy khí chất.

"Bây giờ nói luôn cái kết không được à? Ồ... biết rồi."

Ciri có chút hậm hực đứng dậy. Trước đó vì bị đe dọa đến tính mạng nên cô mới phải ngoan ngoãn nghe lời Joshua, còn bây giờ, cô làm là vì bị lương tâm cắn rứt. Lúc trốn khỏi ngục, cô đã hứa là sẽ quay lại cứu đám dân làng. Dù lúc đó chỉ là một lời nói dối bốc phét để chạy trốn, nhưng không ngờ lại có ngày nó trở thành sự thật.

Ciri sẽ đóng vai trợ lý của Joshua...

Trong tình huống liên quan đến tính mạng của bản thân, cô nàng pháp sư này vẫn là một đồng minh đáng tin cậy. Chưa kể Joshua đã thực hiện đúng lời hứa "đi theo tôi, có thịt ăn", lại còn treo giải thưởng là cái kết của cuốn **kịch bản** nữa.

Cái trò giúp người ta vượt ngục này, kiếp trước Joshua thực ra cũng đã làm vài lần rồi. Dù toàn là làm trong game (như mấy nhiệm vụ đi phụ bản), nhưng ít ra cũng gọi là có kinh nghiệm thực chiến mô phỏng, Joshua cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý.

Nhà ngục của vương đô thực sự nằm rất gần hoàng thành. Joshua dẫn theo Ciri đi bộ hơn nửa tiếng là đã có thể nhìn thấy tòa kiến trúc ngục tù đang tỏa ra thứ ánh sáng xanh rêu u ám dưới màn đêm.

"Tiểu thư Ciri, thả lỏng cơ mặt ra chút đi. Cư dân của Ma giới cũng là những người dân bình thường có suy nghĩ thôi, họ không ăn tươi nuốt sống cô đâu mà sợ."

Suốt dọc đường đi, dây thần kinh của Ciri lúc nào cũng căng như dây đàn, bởi vì cô là một con người! Một nhân loại ngênh ngang đi lại trên đường phố Ma giới thì đúng là muốn nổi bật bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ciri thì là dọc đường cô liên tục nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán truyền ra từ những góc tối bên đường, đại loại như "*Trông có vẻ ngon đấy*", "*Mùi vị của con nhỏ này thơm phức luôn*"... Mấy câu thoai khiến cô nổi hết cả da gà da vịt.

Nhưng Ciri cũng không phải dạng vừa, cái từ "nhát gan" chưa bao giờ có trong từ điển của cô. Thế nên suốt cả quãng đường, cô cứ xắn tay áo lên, lăm lăm cây gậy ma pháp nhỏ nhắn của mình, mặt đằng đằng sát khí như thể sẵn sàng lao vào combat với bất kỳ ai.

Đây là "luật rừng" mà cô tự đúc kết được trong những tháng ngày sinh tồn ngoài hoang dã, cụ thể là từ một lần solo đối đầu trực diện với một con gấu! Kẻ nào rén trước trong khoảnh khắc chạm trán thì kẻ đó thua. Chỉ với vài tên Ma tộc bình thường, Ciri tự tin chỉ cần dùng cây gậy ma pháp này cũng đủ và cho tụi nó nằm sàn.

Thế nhưng, lời nhắc nhở kèm theo cái cử chỉ chỉ tay vào cổ của Joshua đã khiến toàn bộ ý chí chiến đấu và khí thế ngút trời của Ciri trong nháy mắt tan thành mây khói.

Dù dũng mãnh đến đâu thì dã thú cũng không thể thắng được gã thợ săn xảo quyệt! Huống chi Ciri cũng chẳng phải dã thú dũng mãnh gì cho cam, cùng lắm cô chỉ được tính là một sinh vật nhỏ thuộc họ mèo có móng vuốt hơi sắc một tí, kiểu như một con mèo rừng Serval mà thôi.

"Tối nơi rồi."

Joshua dừng bước trước cổng đại lao. Vài tên lính gác từ trong bóng tối của tòa nhà bước ra, cung kính đưa tay ra hiệu "mời" đối với Joshua.

15. Chương 15: Trốn Chạy

"Belle, sau khi thoát khỏi nơi này, cô đã tính đi đâu chưa?"

Sau vài tiếng đồng hồ trò chuyện, Marina đã thực sự quý mến cô bé nhiệt tình và lạc quan này. Dưới sự ảnh hưởng của cô, bầu không khí u ám, tuyệt vọng bao trùm cả nhà ngục cũng đã có chút chuyển biến tốt hơn.

Ít nhất thì đám dân làng cũng chịu mở lòng trò chuyện với nhau vài câu, mượn cách này để giải tỏa bớt nỗi tuyệt vọng và sự căng thẳng trước cái chết đang cận kề.

"Tôi vẫn chưa biết nữa. Cha tôi luôn muốn tôi đến trường học ở những thành phố lớn, tôi cũng rất muốn đến tham quan các thư viện ở đó. Nơi ấy chắc chắn là có rất nhiều sách đúng không?"

Dưới sự dẫn dắt của cuốn **kịch bản** mà Joshua đưa cho, hình tượng mà Yno xây dựng đã thành công chiếm trọn cảm tình của dân làng, cô ấy nghiễm nhiên trở thành tâm điểm của cả phòng giam. Giống như một nhóm người đang trôi dạt giữa biển Đại Tây Dương băng giá và bóng tối mịt mù lúc nửa đêm, bỗng nhiên nhìn thấy một ngọn đèn hải đăng vậy. Dù không biết bờ bên còn cách bao xa, nhưng ít nhất trong thâm tâm cũng có được chút an ủi.

"Tất nhiên rồi, có một thành phố tên là Nolan, tháp thư viện ở đó cao tới hàng trăm mét đấy. Belle, tôi có thể dẫn cô đến đó mở mang tầm mắt."

Marina chưa từng từ bỏ hy vọng, vậy nên bà mới dám mơ tưởng về những điều tốt đẹp sẽ xảy ra sau khi trốn khỏi nơi này. Tia hy vọng nhỏ nhoi ấy đều đến từ cô bé trước mặt. Có lẽ đây là sự bù đắp mà ông trời dành cho Marina? Để bà được gặp cô ấy vào những năm tháng tuyệt vọng và chạm đáy cuộc đời...

Nếu đứa trẻ này thực sự tử cố vô thân, Marina thậm chí còn muốn nhận cô làm con nuôi. Có cô đồng hành trong quãng đời còn lại, Marina nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Thế nhưng, tất cả những điều này đều có một tiền đề: Họ phải trốn thoát khỏi cái ngục tù này thì cuộc đời của bà mới có cơ hội tiếp diễn. Không đúng... là cuộc đời của cô bé này bắt buộc phải được tiếp diễn.

Vì vậy, Marina bắt đầu thành tâm cầu nguyện trong lòng. Đây cũng là lần đầu tiên bà cầu xin thần linh, nội dung cầu nguyện không phải vì bản thân mình, mà là vì cô gái trước mặt.

Lời cầu nguyện của bà nhanh chóng nhận được phản hồi. Tất nhiên, kẻ đáp lại bà không phải thần linh, mà là ác ma. Xét về hiệu suất xử lý công việc, đám ác ma chắc chắn ăn đứt mấy vị thần rồi.

Bên trong nhà ngục lại vang lên những tiếng động kỳ quái, một con quạ đen xuất hiện bên ngoài phòng giam. Nó nghiêng đầu nhìn đám nhân loại bên trong, sau đó vỗ cánh bay lên bậu cửa sổ bên cạnh.

Ngay sau đó, hai bóng người rảo bước đi ra từ phía bóng tối cuối hành lang nhà ngục. Trang phục của hai người này hoàn toàn không phải đám lính gác đeo mặt nạ...

"Là đại nhân pháp sư!"

"Đại nhân pháp sư thực sự quay lại rồi!"

Dân làng lập tức nhận ra một trong hai người chính là Ciri – kẻ duy nhất từng trốn thoát thành công.

Họ kích động lao rầm rầm đến rìa phòng giam, hai tay bầu chặt lấy những thanh sắt đã hoen gỉ, cảm xúc dâng trào mãnh liệt đến mức chẳng khác nào khoảnh khắc đội tuyển bóng đá quốc gia ghi bàn quyết định, suýt chút nữa là đã reo hò ầm ĩ lên rồi.

Joshua hoàn toàn hiểu được tâm trạng của họ, niềm vui sướng và sự kích thích khi từ cõi chết trở về không phải là thứ có thể gói gọn trong một hai câu từ. Nhưng đến lúc này, anh mới thấm thía vì sao những vụ vượt ngục quy mô lớn kiểu này chỉ có thể xảy ra vào thời Cách mạng Pháp. Nếu không phải do anh đã sớm dùng tiền mua chuộc toàn bộ cai ngục ở đây, thì ngay giây sau tiếng hét lớn kia, cả lũ đã bị điệu thẳng lên máy chém rồi.

"Xin mọi người trật tự một chút, đừng thu hút sự chú ý của cai ngục!"

Vâng... Mặc dù đám cai ngục hiện tại vẫn đang đứng ngay bên cạnh nhìn chằm chằm vào họ. Joshua dùng ánh mắt liếc nhìn hai tên lính gác đang nấp trong góc tối bên cạnh. Chúng tôi đây là để giám sát Joshua, đề phòng anh thừa cơ thả xích cho những sinh vật khác ngoài đám "thú cưng vô hại" này.

Nhưng đã diễn thì phải diễn cho trọn vai. Thật không biết nếu đám nhân loại trong phòng giam này biết được nhất cử nhất động của mình đều đang nằm dưới sự giám sát đạo diễn của cai ngục thì họ sẽ có cảm tưởng gì.

Riêng Joshua lúc này thì chỉ có một cảm xúc duy nhất: *"Vượt ngục ngay trước mũi cảnh sát đúng là kích thích vcl."*

Joshua cố ý hạ thấp giọng nói ra câu nói này. Âm lượng tuy nhỏ, nhưng hơn ba mươi người dân làng bị nhốt trong ngục đều nghe thấy rõ mồn một, bởi vì lúc này toàn bộ sự chú ý của họ đều đang đổ dồn vào anh.

"Anh ấy... anh ấy là... thầy của tôi... Ồm... thầy của tôi..."

Có lẽ Joshua từng đọc qua cuốn *«Kỹ năng tự tu dưỡng của diễn viên»*, chứ Ciri thì chắc chắn là chưa từng chạm vào. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô công khai lừa dối nhiều người đến vậy. Thực ra, thứ gây áp lực lớn nhất cho Ciri chính là hai tên lính gác bên cạnh.

Nhưng để sớm được xem miễn phí cái kết của *«Giai Nhân Và Ác Ma»*, Ciri vẫn cắn răng phối hợp hết mình với Joshua, diễn tròn vai diễn của mình.

"Tôi sẽ cứu mọi người ra ngay lập tức. Sau khi ra ngoài, tất cả hãy bám sát tôi. Đây là Ma giới, chạy lung tung thì cái giá phải trả không chỉ đơn giản là mất mạng đâu."

Joshua cố gắng hết sức để diễn vai một vị pháp sư lão luyện. Trong kịch bản gốc, nhân vật Gaston đáng lẽ phải là một thợ săn. Nhưng... một thợ săn nhân loại cầm súng hỏa mai nghênh ngang đi dạo ở Ma giới, lại còn ra vào nhà ngục Ma giới dễ như đi chợ?

Thợ săn của thế giới này không biết thuần hóa thú cưng cũng chẳng biết xả đạn nhanh như sảy đầu. Thợ săn ở đây đa số là cận chiến, hay còn gọi là Thợ săn quỷ (Witcher). Thế nên, cái nghề pháp sư với những khả năng biến hóa vô hạn xem chừng vẫn có độ uy tín cao hơn.

Một luồng ma lực màu xám tràn ra từ tay Joshua, trong nháy mắt đã rã nát cánh cửa ngục vốn chẳng có bất kỳ trận pháp bảo vệ nào, chỉ là một khối sắt hoen gỉ.

Joshua không hề che giấu luồng ma lực đặc trưng của tộc **Chaos Demon** này. Thứ sức mạnh này ở thế giới loài người là một loại thiên phú cực kỳ hiếm có, nếu không phải mấy lão đại

pháp sư sống lâu năm thì người thường cơ bản là chưa từng nghe qua, chứ đừng nói đến việc xếp nó vào loại "sức mạnh tà ác bị người người căm ghét".

Bầu không khí âm u, mục nát của nhà ngục như dội một gáo nước lạnh lên tâm trạng đang kích động của đám dân làng.

"Đi lối này."

Joshua không hề do dự, lập tức dẫn đội nhanh chóng đi về phía căn phòng đặt cổng dịch chuyển do Zenas thiết lập.

Phòng tra tấn nơi đặt cổng dịch chuyển nằm ở khu vực sâu hơn của nhà ngục, nhưng đám dân làng lúc này chỉ biết dựa dẫm vào mỗi mình Joshua. Dưới sự dẫn đường đầy "tình thương mến thương" của hai tên cai ngục, Joshua thuận lợi dắt theo ba mươi hai dân làng nhân loại đến trước cửa phòng tra tấn mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào.

Cổng dịch chuyển đã được kích hoạt, vầng hào quang màu xanh lam nhạt đang chậm rãi xoay tròn giữa phòng tra tấn. Nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của khu rừng phía sau cánh cổng, dân làng hoàn toàn vứt bỏ tư duy, kích động ủa thẳng vào trong.

"Đại nhân pháp sư... Xin hỏi tên của ngài là..."

Một bà lão lớn tuổi đi ở cuối hàng bỗng dừng lại trước cổng dịch chuyển. Joshua chú ý thấy Yno đang đi ngay sau lưng bà lão này. *Cô ấy đóng vai cha của Belle... à không... là vai mẹ à?*

"Gaston, cứ gọi tôi là Gaston là được. Lời cảm ơn hãy để dành khi nào đến nơi an toàn rồi nói." Joshua hồi thúc.

Bà lão gật đầu, nắm chặt tay Yno rồi nhanh chóng bước vào cổng dịch chuyển.

Kể từ khoảnh khắc tất cả bọn họ đặt chân qua cánh cổng đó, chương mở đầu cho buổi **quay phim** «Giai Nhân Và Ác Ma» chính thức bắt đầu.

Thân hình hộ pháp của Zenas lúc này xuất hiện trước cửa phòng tra tấn, trên tay hắn đang cầm một chiếc vali da. Chiếc vali có kích thước cỡ một chiếc cặp công sở, nhưng bên trong lại chứa toàn bộ thiết bị **quay phim** chuyên dụng của Joshua.

"Vắt và cho cậu rồi, Zenas."

Joshua đỡ lấy chiếc vali từ tay Zenas. Không gian bên trong chiếc túi da này rộng hơn vẻ bề ngoài của nó rất nhiều, tuy vẫn chưa đến mức thần kỳ như chiếc vali của nhà sinh vật học ma thuật Newt Scamander. Joshua kiểm tra lại các thiết bị bên trong, **máy quay phim** và **thẻ nhớ tinh thạch** đều đầy đủ, ngoài ra còn có một lọ bột tàng hình dùng để che giấu tung tích của bản thân.

Chính thức bắt đầu thôi, buổi **bấm máy** của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma».

"Ciri, không phải cô muốn xem cái kết của câu chuyện này sao? Vậy thì từ bây giờ, hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ nhé."

Joshua xách vali bước vào cổng dịch chuyển.

"Anh có giỏi thì viết cái kết ra trước đi chứ!"

Trời mới biết cái lão **đạo diễn** này định quay phim đến bao giờ. Nếu Ciri mà đánh thắng được Joshua, cô thề là sẽ ấn đầu tên này vào bàn làm việc, kẻ dao vào cổ bắt hắn phải gõ cho xong cái kết mới thôi! Nhưng Ciri cũng chỉ dám nghĩ bụng thế thôi, cô chẳng muốn dây dưa ở cái nơi Ma giới này thêm một giây nào nữa, bèn rào bước chạy nhanh vào trong cổng dịch chuyển.

Zenas đứng trong phòng tra tấn mắt nhìn theo Joshua rời đi. Đúng lúc hắn đang chuẩn bị thực hiện bước tiếp theo theo kế hoạch của Joshua, thì đột nhiên, hắn ngửi thấy mùi của con người...

Zenas thò đầu ra khỏi phòng tra tấn, nhìn về phía hành lang nhà ngục, liền bắt gặp bóng dáng của một cô bé nhân loại đang hoang mang, sợ hãi chạy loạn khắp nơi.

Cô bé trông có vẻ đã bị lạc mất cha mẹ, hoặc... cô bé đã mất cha mẹ từ lâu rồi. Dù thế nào đi nữa, đứa trẻ nhân loại này rõ ràng đã bị rút lại phía sau. Một mình cô bé bị bỏ lại giữa Ma giới đầy rẫy hiểm nguy này, chắc chắn sẽ không sống nổi bao lâu...

Nếu là trước đây, Zenas tuyệt đối sẽ không thèm quan tâm đến sự sống chết của đám nhân loại này, nhưng Joshua đã hạ lệnh cho hắn là phải cố gắng để toàn bộ đám nhân loại này quay về thế giới cũ.

Vị chiến binh kiêu hùng của tộc **Sin Demon** trong khoảnh khắc này bỗng hơi do dự một chút. Cuối cùng, hắn vẫn chậm rãi bước ra khỏi phòng tra tấn, tiến đến trước mặt cô bé kia.

"Này nhân loại, lối ra để trở về thế giới của người ở đằng kia!"

Zenas đã cố gắng hết sức để khiến giọng điệu của mình nghe có vẻ thân thiện, đồng thời đưa tay chỉ về phía căn phòng tra tấn.

Thế nhưng, dù giọng điệu của hắn có cố tỏ ra thân thiện đến mức nào, thì những tia lửa phun ra từ trong miệng, cùng với những dòng nham thạch cuộn cuộn chảy dưới các kẽ da của hắn ngay lập tức khiến cô bé sợ hãi khóc thét lên òa òa.

"..."

Cảnh tượng này khiến Zenas rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu là một kẻ địch dám khóc lóc trước mặt, hắn có thể thẳng tay xé xác nó ra làm trăm mảnh mà không chớp mắt. Nhưng đây chỉ là một đứa trẻ... không phải kẻ địch.

Zenas nhìn lại bàn tay của mình, ngay cả khi muốn bé đứa trẻ này ném vào cống dịch chuyển, thì những móng vuốt sắc nhọn kia cũng có thể tước đi mạng sống của nó trong tích tắc.

'Cậu sẽ trở thành một siêu sao toàn cầu, những thiếu nữ nhân loại sẽ vì được chạm vào bờm của cậu mà la hét gào rú, họ sẽ lấy làm vinh hạnh khi được đứng cạnh cậu...'

Zenas chợt nhớ lại những lời Joshua vừa nói cách đây không lâu...

Quả nhiên là chuyện không tưởng.

Đối mặt với cô bé nhân loại đang sợ hãi khóc lóc không ngừng này, Zenas nhận ra mình chỉ có duy nhất một cách để khiến nó nín khóc.

Hắn xoay người bước đi, thân hình đồ sộ một lần nữa lùì sâu vào trong những góc khuất, cho đến khi hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

16. Chương 16: Quay Phim

Ngôi làng bị băng cướp tàn phá này có tên là Mocanali, nằm dưới chân dãy núi phía tây bắc của thủ phủ pháp sư Nolan. Hầu hết các ngôi nhà trong làng đều là nhà gỗ.

Trước khi băng cướp tràn vào căn quét, một phần lớn dân làng đã kịp trốn vào rừng sâu, số người bị Zenas bắt đi thực ra chỉ là một nhóm nhỏ. Thế nên, khi Joshua cứu những người dân này từ Ma giới trở về, ngôi làng nhỏ này đã diễn ra vô số màn đoàn tụ đầm nước mắt và cảm động.

Sau những cái ôm xiết và những giọt lệ nóng hổi là một bữa tiệc cuồng nhiệt để ăn mừng người thân bình an vô sự. Dân làng đều tụ tập trong ngôi nhà gỗ lớn nhất làng để chung vui.

"Sao không ngồi lại chơi thêm chút nữa chứ, sữa dê tươi được uống thả ga luôn kìa."

Đáng tiếc là Ciri còn chưa kịp tận hưởng không khí tiệc tùng được bao lâu thì đã phải lủi thủi đi theo Joshua rời khỏi đó.

"Bởi vì những **góc máy** tôi cần đều đã quay xong rồi."

Mấy viên **thẻ nhớ tinh thạch** trên tay Joshua lúc này đã ghi lại một lượng lớn hình ảnh.

Những thước phim này có được từ việc Joshua chủ động tiếp xúc với dân làng trong lúc họ đang quây banh nóc. Trong bộ phim *Beauty and the Beast* vốn có một **cảnh quay** tại quán rượu chuyên dùng để ca ngợi Gaston, thế nên Joshua đã mượn ngay cơ hội này để hoàn thành xuất sắc phân đoạn dân làng bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với nhân vật "Gaston".

Tiến độ **quay phim** diễn ra mượt mà ngoài sức tưởng tượng của Joshua, thậm chí ngay cả phần mà anh dự tính là khó nhằn nhất cũng đã được giải quyết êm đẹp.

Phong cách biểu đạt của bộ phim *Beauty and the Beast* mang một đặc trưng kinh điển của nhà Disney, đó chính là dùng hình thức nhạc kịch (opera) để dẫn dắt và mô tả một đoạn cốt truyện cụ thể. Mà phần mở đầu của phim chính là màn "hợp xướng" giữa dân làng và Belle để mở màn.

Joshua không muốn phá hỏng cái hương vị nguyên bản vốn có của phim Disney. Khi tiến hành cải biên, anh vẫn muốn cố gắng hết sức để tái hiện lại bầu không khí gốc. May mắn thay, bài toán học búa từng khiến Joshua đau đầu suy nghĩ hóa ra lại... không tồn tại ngay từ đầu.

Bởi vì đám dân làng này thực sự là những người... tài hoa, ca hát nhảy múa đều cân được hết. Lúc này Joshua vừa được chiêm ngưỡng một cụ già trong làng dùng chất giọng đậm chất

opera để kể lại trải nghiệm kinh hoàng ở Ma giới. Về mảng nhạc kịch truyền thống thì Joshua chưa từng nghiên cứu sâu nên không dám đánh giá chuyên môn cao thấp, chỉ có thể đưa ra một lời nhận xét ngắn gọn: Nghe khá là bánh cuốn.

Như vậy là Joshua hoàn toàn có thể kê gỏi cao đầu ngủ ngon rồi. Yno vốn là một **Succubus**, mà giọng nói của tộc **Succubus** thì cũng giống như tiếng hát của loài Sirens trong truyền thuyết, có khả năng thao túng và gây ảnh hưởng đến tâm trí của các sinh vật sống. Kháng tính chủng tộc của Joshua quá cao nên anh thấy bình thường, chứ con người tồi cổ thì chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn từ Yno. Sự ảnh hưởng này mang tính chất gợi ý và ám thị, ví dụ như ham muốn thể xác khi nhìn thấy **Succubus** chính là biểu hiện trực quan nhất.

Cho nên, chỉ cần đám dân làng này nghe thấy tiếng ca của Yno, họ nhất định sẽ không tự chủ được mà hòa giọng hát theo.

Bây giờ, việc còn lại của Joshua chỉ là đi quay những **khung hình** của Belle và cha cô ấy – à không, mẹ cô ấy – là có thể chính thức bắt đầu giai đoạn bấm máy cho phân đoạn cốt truyện chính của «Giai Nhân Và Ác Ma». Đây mới là phần cốt lõi quan trọng nhất.

Joshua thò tay vào vali lấy ra một lọ bột tàng hình. Loại bột này không phải do vị Tam hoàng tử kia tự chế tạo, mà là tinh thể kết tinh còn sót lại sau khi những thực thể u linh hùng mạnh tiêu biến, hay còn gọi là nguyên liệu rót ra từ quái vật.

Loại bột này ở thế giới loài người có giá trị cực kỳ xa xỉ và có rất nhiều công dụng. Ngoài việc có thể khiến bất kỳ vật thể nào bám vào trở nên vô hình, nó còn là một nguyên liệu giả kim vô cùng đắt đỏ.

"Anh... anh cứ thế mà đem đồng Bột U Linh này ra xài phí phạm vậy luôn hả?!"

Ciri rõ ràng là nhận ra thứ đồ chơi trong lọ của Joshua là gì. Cái thứ này chỉ cần một nhúm nhỏ thôi là đủ gánh tiền com mười năm của cô nàng tội nghiệp này rồi. Kết quả là Joshua lại nhần tâm đem tiền com mười năm của cô đi "vỗ béo" cho một cái thiết bị ma đạo không rõ tên tuổi!

"Có gì không ổn sao?"

Joshua dùng tay bốc một nắm bột tàng hình trong lọ rồi rắc đều lên **máy quay phim**. Rất nhanh sau đó, chiếc **máy quay** liền giống như một con tắc kè hoa, hoàn toàn hòa nhập vào cảnh sắc xung quanh.

"Không có..."

Dù sao cũng không phải đồ của mình, Ciri thấy mình chẳng việc gì phải xót tiền hộ tên nhà giàu này.

"Vậy thì nhắm mắt lại đi." Joshua bốc nắm bột tàng hình thứ hai, quay sang bảo Ciri.

"Tôi nghĩ... chắc không cần nhiều đến thế đâu."

Lúc này Ciri thực sự muốn chơi nguyên một cuộn từ điển nguyên liệu giả kim vào mặt Joshua, để thông não cho tên ác ma này biết cái thứ này nó quý giá đến mức nào.

"Đầu tư mạo hiểm là cần thiết."

Ngoại trừ mấy bộ phim kinh phí thấp mang tính thử nghiệm hoặc dòng phim cult (phim độc lạ), có bộ phim bom tấn nào mà số tiền đầu tư không từ hàng chục triệu trở lên chứ? Mấy nhà sản xuất phim để có được hiệu ứng hình ảnh tốt nhất thì chuyện ngân sách cơ bản không nằm trong danh mục họ cần bận tâm. Dù Joshua không đến mức vùng tiền qua cửa sổ vô tội vạ, nhưng anh luôn tâm niệm một điều: Thứ gì đắt đỏ đến mấy mà không đem lại giá trị sử dụng thì cũng chỉ là đồng rác vô giá trị!

Nắm bột giả kim trên tay Joshua lạnh lùng rắc thẳng lên mái tóc dài màu xám nhạt của Ciri. Khoảnh khắc những hạt bụi sáng lấp lánh ánh bạc chạm vào tóc cô, các lọn tóc của Ciri bắt đầu trở nên trong suốt... Giải thích theo một cách khoa học thì chính là ánh sáng đã bị đồng bột này bẻ cong và khúc xạ đi mất.

Nhưng đây là thế giới ma thuật, Joshua cũng không rảnh đâu mà dùng mấy cái kiến thức thường thức cũ kỹ của mình để mổ xẻ cái thế giới này. Ví dụ như cái **máy quay phim ma năng** kia, nếu không có một đồng trăn pháp và cổ tự khắc trên đó thì cùng lắm nó cũng chỉ là một cái hộp sắt phế thải.

Khi cả Joshua và Ciri đều đã được bồi kín thứ bột phấn này, Joshua cuối cùng cũng được trải nghiệm một lần cảm giác phê pha như khi khoác chiếc Áo choàng Tàng hình trong Harry Potter.

"Bắt đầu làm việc."

Joshua ước lượng vị trí theo cảm giác rồi vác chiếc **máy quay** lên vai, ném cho Ciri một viên **thể nhớ tinh thạch** đã được rắc bột tàng hình, rồi sải bước đi về phía rìa ngôi làng.

Ciri nhìn chằm chằm vào cánh tay đã hoàn toàn trong suốt của mình. Nếu không phải vì viên tinh thạch không chế trên cổ đang giới hạn hành động, có lẽ cô đã tận dụng cơ hội này để chuồn lẹ, hoặc là... nhân cơ hội này gõ lên một gậy cho tên hoàng tử ác ma kia bất tỉnh nhân sự?

Cô nhìn bóng lưng của Joshua, thò tay vào pháp bào rút ma trượng ra, lưỡng lự một hồi rồi cuối cùng vẫn từ bỏ cái ý định tự sát này.

"Anh tuyển dụng tôi về chỉ để bắt tôi làm chân rửa vại khuân vác mấy cái thứ này thôi hả?"

Ciri rảo bước đuổi kịp Joshua, nhin không được bèn lên tiếng hỏi. Dù Joshua đang ở trạng thái tàng hình, cô vẫn có thể dựa vào những dấu chân lún xuống trên thảm cỏ để định vị được vị trí của anh.

"Giai đoạn hiện tại thì là như vậy, nhưng sau này có thể sẽ có một số công việc đặc thù hơn."

"Đặc thù hơn..."

Chẳng lẽ là hầu tẩm? Ciri vội vàng che lấy khuôn ngực lép kẹp của mình, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không khả thi lắm. Ciri tự biết mình chẳng đẹp để gì cho cam, ít nhất là so với cô nàng **Succubus** bên cạnh Joshua thì sức quyến rũ của cô hoàn toàn là muỗi.

"Tóm lại đó sẽ là một công việc thú vị hơn nhiều so với việc làm một pháp sư. Giải thích đến đây thôi, đến lúc làm việc rồi, tiểu thư Ciri."

Joshua dẫn Ciri đi đến rìa làng. Căn phòng tạm trú của cô nàng thương nhân Marina nằm ngay sát bìa rừng. Ở trong ngôi làng này, bà ấy cũng lắm cũng chỉ tính là người ngoài cuộc, thế nên bà đã chọn cách không tham gia vào bữa tiệc cuồng nhiệt của dân làng.

Dưới sự sắp xếp **kịch bản** của Joshua, Yno hiện tại đang ở chung một phòng với bà ấy.

Joshua nhìn qua khung cửa sổ, có thể thấy Yno đang cùng Marina to nhỏ thảo luận điều gì đó. Yno quả nhiên đã dùng **kỹ năng diễn xuất** đỉnh chóp của mình để thành công lấy được lòng tin của cô nàng thương nhân kia, nói một cách chính xác hơn thì là... chiếm trọn cảm tình?

Trên tay Joshua hiện tại chưa có mấy thứ như bảng clapperboard hay sổ ghi chép phân cảnh (storyboard), thế nên anh đành phải vận dụng bộ nhớ siêu cấp của mình để ghi nhớ từng **khung hình** cần quay rồi so sánh với bản gốc trong đầu.

"Phân cảnh tiếp theo: '*Belle và mẹ của cô ấy*', **Action!**"

17. Chương 17: Về Đẹp Già Dối

Tiếng cũi khô trong lò sưởi thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng nổ tanh tách vui tai. Marina ngồi tựa bên cạnh, ánh mắt đờ đẫn nhìn những đốm lửa nhảy múa. Hơi ấm từ lò sưởi phả ra giúp bà xua đi cái cảm giác ẩm ướt, lạnh lẽo trên da thịt, và cũng như một lời nhắc nhở rằng: Bà vẫn còn sống.

Marina đã quá già rồi, già đến mức chẳng còn đủ sức để hò reo ăn mừng như đám thanh niên ngoài kia. Một kẻ nhà tan cửa nát như bà, sống lết đến tận bây giờ chẳng qua là để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của người chồng quá cố. Vốn dĩ bà đã chuẩn bị tinh thần để kết thúc cuộc đời bi thảm của mình tại Ma giới, vậy mà cuối cùng lại sống sót trở về.

Chẳng những sống sót, ông trời dường như còn ban cho bà một mục tiêu mới, một lý do để tiếp tục kiên cường sống tiếp.

"Belle, ta dự định ngày kia sẽ lên thành phố một chuyến."

Marina quay đầu lại nhìn cô thiếu nữ đang ngồi ở phía bên kia lò sưởi. Yno lúc này đang ôm một cuốn sách, chăm chú lật từng trang trước ánh lửa bập bùng.

Ở cái ngôi làng nhỏ rách nát này đào đâu ra thứ xa xỉ phẩm như sách vở cơ chứ. Cuốn sách này là một trong số ít những món hàng hiếm hoi còn sót lại của Marina. Trận càn quét của

băng cướp đã gần như hủy sạch toàn bộ gia sản của bà, nhưng may mắn vẫn còn giữ lại được một chút vốn liếng: một chiếc xe ngựa chở hàng và một con ngựa già lụ khụ.

Điều đáng mừng nhất là tiền bạc của cải luôn được Marina hộ tống mang theo bên người. Dù có mất sạch đồng hàng hóa kia, thì ở thủ phủ pháp sư Nolan bà vẫn còn nắm giữ một căn bất động sản.

Chỉ cần người còn sống thì kiểu gì cũng có cách để qua ngày. Nhưng Marina không chỉ muốn sống qua ngày đoạn tháng, bà còn muốn nuôi nấng cô bé ham học này được cấp sách đến trường đẳng hoàng.

"Lên thành phố sao? Di Marina... định dắt cháu đi cùng à?"

Yno dòi tầm mắt khỏi trang sách. Nói ra thì có hơi đau lòng, thực ra Yno hoàn toàn không biết một chữ bẻ đôi của nhân loại, thậm chí đến cả chữ viết của Ma tộc cô nàng cũng mù tịt. Trước đây khi còn sống ở tầng lớp đáy xã hội của Ma giới, đừng nói đến chuyện học hành, mỗi ngày cô chỉ biết tìm cách sống sót dưới sự ép uổng và trách phạt nặng nề của đám chủ nô. Thế nên, việc Yno ôm cuốn sách này lúc này chẳng qua là để hoàn thành tốt vai diễn mà Joshua giao cho, nhằm lừa người phụ nữ nhân loại trước mặt mà thôi.

Nhưng cho đến thời điểm hiện tại, Marina hoàn toàn không có một chút nghi ngờ nào. Tình cảm bà dành cho Yno lại càng ngày càng sâu đậm hơn. Cùng nhau hoạn nạn bước qua khoảng thời gian đen tối nhất của cuộc đời – dù tính ra chưa đầy nửa ngày ngắn ngủi – nhưng Marina đã thực sự coi Yno như con gái ruột của mình mà đối đãi.

"Ừ, nhưng phải đợi một thời gian nữa. Chiếc xe ngựa đó chỉ đủ chỗ cho hai người ngồi thôi. Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ quay lại đón cháu lên thành phố lớn sống. Ở đó có những tòa tháp thư viện chứa đầy sách vở, ta cũng sẽ để cháu chính thức vào một học viện để tiếp thu những kiến thức mà cháu mong muốn."

Gã gia nhân của Marina hiện tại vẫn đang ở trong chuồng ngựa để chăm sóc cho con ngựa già và sửa sang xe pháo. Với thể trạng xương cốt rệu rã của Marina thì không còn thích hợp để cầm cương đánh xe nữa, bà chỉ có thể dựa dẫm vào gã gia nhân thuê được để giúp mình đánh xe đến Nolan. Từ ngôi làng nhỏ này đến Nolan mất khoảng ba ngày đường, nếu đi đi về về hai lượt thì tầm chín ngày là hòm hòm.

"Cháu cảm ơn di Marina... Cháu thực sự không biết phải làm sao để báo đáp lòng tốt của di nữa."

Yno thực sự không hiểu nỗi sự lương thiện và tử tế của người nhân loại trước mặt này từ đâu mà có. Cô sống ở Ma giới bao nhiêu năm nay, chưa từng có một ai đối xử tốt với cô như vậy cả.

Không... Có lẽ chỉ là vì thân phận hiện tại của cô đã khác. Bởi vì lúc này cô là Belle, một cô gái nhân loại xinh đẹp và nhân hậu. Nếu như Marina biết được thân phận thật sự của cô – một con **Succubus** hạ đẳng – chắc chắn bà ấy cũng sẽ như đám người ở Ma giới, nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ như nhìn một đồng rác rưởi, chán ghét vô cùng.

Vì vậy Yno không dám nghĩ ngợi quá nhiều. Cô chỉ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ mà Joshua đã bàn giao, đây mới là cách để cô sinh tồn với tư cách là Yno, chứ không phải nhân vật Belle hư cấu kia.

"Không có gì đâu đứa trẻ tội nghiệp, nếu sau này cháu có thể đạt thành tích xuất sắc ở học viện thì đó đã là sự báo đáp lớn nhất dành cho ta rồi."

Marina đã bắt đầu mơ mộng và tràn đầy kỳ vọng về cuộc sống tương lai tại Nolan.

Thế nhưng Yno lúc này lại đang rơi vào một trạng thái giầy vò cực độ, một thứ cảm giác debuff có tên là: *"Bị sếp tổng kẻ kẻ giám sát KPI ngay tại chỗ"*.

Dòng máu **Succubus** giúp Yno nhạy cảm cảm nhận được Joshua đã bước vào căn phòng này từ lúc nào. Cô có thể cảm nhận được tầm mắt của anh... Cái kiểu áp lực bị một ác ma cấp cao chăm chăm chú ý, Yno có muốn quên cũng không quên nổi.

"Belle, cháu sao thế?"

Marina nhìn thấy nét bất an thoáng qua trên gương mặt Yno. Bà cho rằng cô bé có lẽ lại nhớ đến những ký ức kinh hoàng trước đó, ví dụ như cảnh tượng cha mẹ mình bị băng cướp sát hại, thế nên bà liền dịu dàng đưa tay ra nắm lấy tay Yno.

"Dạ không có gì ạ."

Yno hơi khựng lại. Cảm nhận hơi ấm từ mu bàn tay truyền đến, nỗi bất an lo lắng trong lòng cô trong nháy mắt đã bị sự quan tâm của Marina vượt ve, làm cho phẳng lặng.

Đây chính là cái gọi là sự quan tâm sao? Thật là... không thể tin nổi.

Mặc dù Yno thừa biết tất cả những thứ trước mắt này chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, một khi nhiệm vụ của Joshua kết thúc thì cô sẽ lại mất sạch sành sanh tất cả. Thế nhưng tranh thủ lúc này để tận hưởng chút ấm áp ít ỏi này, xem ra cũng không phải là một ý kiến tồi.

"Anh hẳn tâm lừa gạt một bà lão như vậy mà coi được hả?"

Ciri vừa bước ra khỏi nhà của Marina. Bên ngoài trời vừa vặn đổ một cơn mưa nhỏ, những hạt mưa tí tách rơi xuống người Ciri, gột rửa sạch bách đồng bột tàng hình trên cơ thể cô nàng.

"Lừa gạt? Nếu xét theo thể giới quan của nhân loại các cô, thì tộc ác ma chúng tôi sinh ra là để làm cái nghề này mà."

Joshua đem chiếc **máy quay** cùng mấy viên **thẻ nhớ tinh thạch** đã ghi hình xong xuôi cẩn thận nhét vào trong vali. Vừa rồi dưới sự trợ giúp của trợ lý Ciri, Joshua đã tốn gần như cả buổi chiều để tái hiện hòm hòm các **khung hình** trong phim. Dù việc dàn dựng bối cảnh có hơi không như ý, nhưng đòi hỏi những đại cảnh nguy nga tráng lệ như của Disney được hiện thực hóa ở cái làng quê hẻo lánh này thì đúng là chuyện viễn vông.

"Nghe... cũng đúng thật."

Ciri lục lại trí nhớ về cách nhân loại nhìn nhận đám ác ma, ngoài tàn bạo độc ác ra thì chính là xảo quyệt và 卑鄙 (đê tiện). Mấy cái tin đồn kiểu như nếu lỡ nghe theo lời thì thâm của ác ma thì sẽ bị dụ dỗ sa ngã, Ciri cũng từng nghe qua ít nhiều, nhưng đó cũng chỉ là nghe thiên hạ đồn thổi mà thôi.

Thế mà hôm nay Ciri rốt cuộc cũng được diện kiến một case thực tế bằng xương bằng thịt, chân thực đến mức cô có thể nghĩ cách viết hẳn một cuốn hồi ký nhật ký được rồi, đặt tên là gì nhỉ... *《Bà Lão Đáng Thương Và Cú Lừa Của Nàng Succubus》*?

"Hơn nữa tôi không nghĩ vụ lừa gạt này có gì không ổn cả."

Joshua đứng ở rìa khu rừng, phóng tầm mắt nhìn về phía căn nhà gỗ của Marina, bên trong vẫn còn loáng thoáng truyền ra tiếng trò chuyện rôm rả giữa bà và Yno.

Dựa vào màn trình diễn vừa rồi của cô nàng thương nhân kia, bà ấy rõ ràng đã coi Yno là người thân duy nhất của mình, và cực kỳ tận hưởng khoảng thời gian được tâm sự cùng người nhà như vậy.

Ngược lại, Yno có vẻ như đang nhập vai quá sâu, có chút quá đà rồi.

Joshua không hy vọng Yno nảy sinh bất kỳ thứ tình cảm chân thật nào với người phụ nữ nhân loại kia. Thứ tình thân có được nhờ sự lừa dối này chẳng khác nào hoa anh túc vậy, vừa tuyệt đẹp lại vừa chí mạng. Khi quá trình **quay phim** kết thúc, nhân vật Belle sẽ không còn tồn tại trên đời nữa... À không đúng...

Tại sao lại không thể tồn tại chứ?

Nếu người phụ nữ kia có thể chấp nhận thân phận thật sự của Yno, Joshua cũng chẳng ngại gì mà không tác thành cho Yno đến chung sống với bà ấy.

"Biết đâu sau này mình còn có thể phát triển thêm mảng dịch vụ triệu hồi ác ma nữa ấy chứ."

Joshua không nghĩ mấy cái nghi thức triệu hồi ác ma trong lời đồn có gì là tà ác cả. Đôi bên thuận mua vừa bán, cứ chiếu theo các điều khoản ghi trên khế ước mà sòng phẳng trao đổi lợi ích thôi. Nói theo ngôn ngữ hiện đại thì chính là mối quan hệ đối tác chiến lược trong kinh doanh.

Chỉ là trong mấy lời đồn đại, cái giá phải trả cho nghi thức triệu hồi thường là mạng sống, nghe có hơi kinh dị hãi hùng một tí. Nhưng trên thực tế, mạng sống của nhân loại đổi với ác ma chẳng có cái vẹo tác dụng gì cả, không ăn được mà cũng chẳng giúp tăng tiến tu vi ma lực. Thế nên nếu đổi sang những thứ thực tế hơn... ví dụ như tiền tệ, tài chính thì có vẻ dễ chấp nhận hơn nhiều rồi.

"Dịch vụ?"

Ciri đã không nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu mình nghe thấy mấy cái thuật ngữ quái gở phát ra từ miệng Joshua nữa rồi.

"Công ty hỗ trợ ác ma, văn phòng môi giới ác ma, tiệm vạn năng ác ma đại loại thế. Biết đâu còn có thể thúc đẩy giao thương, phát triển kinh tế giữa Ma giới và thế giới loài người nữa đây. Slogan truyền thông cứ lấy luôn câu: *'Một trận pháp triệu hồi, cân mọi rắc rối của bạn.'* Ồm... thì đó mới chỉ là ý tưởng startup của tôi thôi."

Đây đúng là một đề án thiết kế hệ thống của Joshua, và đề án này chỉ có thể thành lập với điều kiện nhân loại phải có niềm tin vào ác ma. Để hoàn thành được mục tiêu vĩ mô này, Joshua sẽ cần một khoảng thời gian rất dài. Nhưng hiện tại, bước đi đầu tiên chính là phải **bấm máy** sản xuất cho xong bộ phim này đã.

Hiện tại cốt truyện ở ngôi làng này chỉ còn sót lại phân đoạn Belle cùng dân làng "hợp xưởng" vào ban ngày. Nhưng ngó bộ dạng bầu trời thế giới loài người lúc này đã sập tối, Joshua chỉ có thể dời phân cảnh này sang ngày mai để tiếp tục quay.

"Đến lúc phải sang cái trường quay (set) khác để check tình hình rồi."

Phân cảnh tiếp theo chính là tòa lâu đài – bối cảnh quan trọng nhất của phim. Hoàng thành ở Ma giới có phong cách khác biệt quá xa so với tòa lâu đài trong tưởng tượng của Joshua, thế nên trước khi chính thức bấm máy, anh đã cất công lùng sục trên bản đồ Ma giới và tìm được một tòa lâu đài khá là ưng ý.

Chỉ có điều, chủ nhân của tòa lâu đài đó có cam tâm tình nguyện cho Joshua mượn nơi đó làm trường quay hay không thì lại là một chuyện khác. Và đó là nhiệm vụ tiếp theo mà Joshua bắt buộc phải tự mình giải quyết cho bằng được.

18. Chương 18: Bạn Rất Có Tài Năng

Ma giới, dãy núi Carnas.

Nơi này nằm ở vùng cực bắc của Ma giới, quanh năm bị bão tuyết bao phủ. Nếu không phải vì mùa màng của Ma giới hiện đang ở vào năm Viêm Hạ (mùa hè rực lửa), thì những trận bão tuyết ở đây đã đủ để đóng băng tất cả các sinh vật sống rồi.

Bởi vậy, những sinh vật có thể sinh tồn tại dãy núi Carnas này... toàn bộ đều là những bất tử giả sở hữu mạng sống thứ hai.

"Điện hạ, thần nghĩ việc trực tiếp đến bái phỏng vị đại nhân đó là... không khôn ngoan chút nào."

Joshua vừa bước ra khỏi cổng dịch chuyển do Zenas thiết lập, liền nghe thấy lời can gián từ vị chiến binh kiêu hùng của tộc **Sin Demon** này.

Chủng tộc của Zenas ở Ma giới vốn chỉ đứng sau **Chaos Demon**, hẳn rất hiếm khi biết sợ hãi điều gì. Nhưng rất không may, chủ nhân của dãy núi này lại chính là thực thể mà Zenas bắt buộc phải kiêng dè, thậm chí phải ôm giữ thái độ kính sợ tột cùng.

"Tôi từng gặp Công tước vài lần rồi, ông ấy là một người khá tùy hòa (dễ tính)." Joshua thông thả nói.

"Tùy hòa..."

Mọi khi Zenas luôn bảo gì nghe nấy, phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của Joshua, nhưng lần này hẳn có đánh chết cũng không tin nổi cái lời nhận xét "dễ tính" này của anh.

Thế lực ở Ma giới được chia thành Nhất Vương, Tứ Công, Thất Hùng. "Nhất Vương" ở đây chính là Ma Vương tối cao – Noctlyne, cha của Tam hoàng tử Joshua. Ông là sự tồn tại đứng trên đỉnh vinh quang của Ma giới, là kẻ thống trị tuyệt đối. Mà xếp ngay dưới Noctlyne chính là bốn vị Công tước tương ứng cai quản bốn phương bờ cõi của Ma giới.

Kể mà Joshua chuẩn bị đến bái phỏng chính là một trong bốn vị Công tước đó, được xưng tụng là **Skeleton Duke** (Hải Cốt Công)... Về quá khứ của vị Công tước này, Zenas cũng chỉ mới được nghe loáng thoáng vài phần.

Bốn vị Công tước của Ma giới, mỗi người đều là đại danh từ của sự nguy hiểm tột độ. Ngoại trừ trường hợp Ma Vương Noctlyne đích thân tới thăm, bằng không họ sẽ tùy theo tâm trạng và sở thích của mình mà thẳng tay sát hại bất kỳ sinh vật nào dám xâm nhập vào lãnh địa.

"Nếu chỉ dựa vào dăm ba lời đồn đại và vẻ bề ngoài để đánh giá một người, thì chẳng phải chúng ta cũng giống như lũ nhân loại hèn hạ kia rồi sao?"

Một câu hỏi ngược lại này của Joshua khiến Zenas hoàn toàn câm nín, không thể ho he thêm được lời nào.

Hắn bỗng nhớ lại cô bé nhân loại gặp ở nhà ngục lúc trước. Sau khi mọi người đã rút đi, Zenas đã âm thầm ẩn nấp trong bóng tối, dùng chính ngọn lửa tràn ra từ cơ thể mình để tạo thành những đóm lửa chỉ đường giống như ma trắc (quỷ hỏa), dẫn dắt cô bé kia bước vào cổng dịch chuyển thành công.

Khoảnh khắc trước khi bước qua cánh cổng, cô bé đã mỉm cười và vẫy vẫy tay về phía đóm lửa chỉ đường đó. Hình ảnh ấy đã chạm đến một thứ cảm xúc vô danh sâu thẳm trong lòng Zenas. Hắn không thể lý giải nổi thứ cảm xúc này, nhưng... nó thực sự rất khó quên. Khung cảnh ấy còn đọng lại sâu sắc trong tâm trí hắn hơn cả những lần hắn dùng hỏa diệm thiêu rụi kẻ địch thành tro tàn trước đây.

Thấy Zenas giữ im lặng, Joshua cũng không tiếp tục làm khó vị thuộc hạ trung thành này nữa. Anh dời tầm mắt, nhìn sang Ciri – cô nàng đang đi ngay sát sau lưng mình để cùng tiến vào Ma giới.

Sức uy hiếp từ viên tinh thạch gắn trên cổ đối với Ciri thực sự là không hề nhỏ chút nào. Để đảm bảo không xảy ra bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào trong quá trình dịch chuyển dẫn đến việc viên tinh thạch trên cổ phát nổ, cô đã rất phóng khoáng mà chủ động nắm chặt lấy tay Joshua để cùng bước qua cánh cổng.

"Tôi cứ có cảm giác như trong khu rừng này đang có chó sói hoặc gấu chăm chăm nhìn mình ấy."

Ciri giẩm lên lớp tuyết dày cộp dưới đất, buông tay Joshua ra rồi rút cây gậy ma pháp nhỏ của mình ra, cảnh giác nhìn quanh khu rừng đang bị màn đêm nuốt chửng. Kể từ khoảnh khắc đặt chân vào khu rừng ngập tràn tuyết trắng này, cô đã ngửi thấy một mùi vị vô cùng quen thuộc... Cái cảm giác như bị thứ gì đó rình rập, lại còn là một ánh nhìn tràn đầy ác ý.

"Ồ đây làm gì có sinh vật nào vô hại như chó sói với gấu cơ chứ. Thứ đang nhìn chăm chăm cô có khả năng là một con Phệ Hồn Quỷ (噬魂鬼) hoặc Đoạt Tâm Ma (奪心魔) nào đó, còn nếu vận khí xui xẻo hơn, biết đâu lại là một Kỵ Sĩ Cái Chết (Death Knight) đấy."

Joshua lục lại ký ức của vị Tam hoàng tử. Vùng địa giới này về cơ bản chính là khu vực lõi trong lãnh thổ của **Skeleton Duke**. Những sinh vật bắt từ sinh sống trong khu rừng này tất nhiên không phải loại vong linh rơm róc, rề rề như đám lính xương (Skeleton Warrior) được sản xuất hàng loạt.

Một người bình thường nếu dám đặt chân vào đây, chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, đám bắt tử giả xung quanh sẽ ngay lập tức ủa ra xâu xé, gặm nhấm mục nát đến mức ngay cả linh hồn cũng chẳng còn lại một mảnh hư vô.

Joshua có thể an tâm đứng vững ở đây mà không gặp chuyện, hoàn toàn không phải vì cái danh phận **Chaos Demon** của anh, mà đơn giản là vì chủ nhân của khu rừng này đã ban cho anh một đặc quyền nhỏ mà thôi.

"..."

Ciri im lặng không đáp. Bởi vì một câu nói này của Joshua lại một lần nữa chạm đúng vào vùng mù kiến thức của cô rồi. Cô chỉ cần biết rõ một điều duy nhất: Những thực thể đang rình rập trong góc tối của khu rừng này là loại quái vật mà cô có cây gậy ma pháp quấy cạn thanh mana cũng tuyệt đối không có cửa ăn, thế là đủ.

"Đi thôi, nơi này cách tòa lâu đài nơi chủ nhân ở không xa đâu."

Joshua dẫn theo Ciri cùng Zenas tiếp tục sải bước tiến sâu vào trong lòng khu rừng.

Phía sâu trong rừng quả nhiên tọa lạc một tòa lâu đài nguy nga. Khu rừng phía bên ngoài lâu đài hoàn toàn bị sương giá bao phủ, thế nhưng bên trong khuôn viên sân vườn của lâu đài lại đang đua nhau nở rộ vô số loài hoa không rõ tên tuổi. Sắc hoa trông khá là u tối, những bức tượng điêu khắc dùng để trang trí trong trang viên cũng bị những bụi gai đen kịt quấn quanh chằng chịt. Cộng thêm sự bao trùm của màn đêm tịch mịch, tổng thể tòa lâu đài toát lên một bầu không khí vô cùng quái dị và ma mị.

Khi Joshua bước qua gần trăm bậc thềm đá để đi đến trước cổng chính của lâu đài, cánh cửa lớn bỗng nhiên chậm rãi tự động mở ra như để nghênh đón sự xuất hiện của anh. Phong cách bài trí và nội thất bên trong lâu đài ngập tràn hơi thở xa hoa và tráng lệ. Xem ra gu thẩm mỹ và óc nghệ thuật của vị **Skeleton Duke** này không hề bị mục nát tiêu biến đi theo cái chết của ông ta.

Lại còn có cả âm nhạc nữa. Toàn bộ không gian lâu đài đang vang vọng một thứ âm nhạc không rõ tên, là một bản hòa tấu... Những âm sắc phát ra trong bản hòa tấu đó đều là những nhạc cụ vô cùng quen thuộc đối với Joshua.

Chắc là nhờ phúc của cái thế giới song song này rồi?

"Sao tôi cứ thấy mấy cái điệu nhạc này nghe nó rộn rọc tóc gáy thế nào ấy nhỉ."

Ciri đi theo Joshua bước lên những bậc cầu thang ở chính giữa đại sảnh lâu đài. Trên bức tường ngay phía bên cầu thang có treo một bức tranh sơn dầu phác họa chân dung của một nam tử trẻ tuổi.

"Rộn rọc gáy? Nhóc con, một câu nói này của người đã đủ tư cách để ta đem linh hồn của người đi cho chó ăn rồi đấy."

Một chất giọng khàn đặc, thô ráp như tiếng móng tay sắc nhọn cào xé lên bảng đen bỗng vang vọng khắp không gian đại sảnh... Một bóng đen kịt xuyên qua bức tranh sơn dầu kia rồi từ từ "bước" ra ngoài.

"Điện hạ..."

Vị chiến binh tộc **Sin Demon** đi sau lưng Joshua thấy bóng người kia xuất hiện, liền có ý định bước lên phía trước để chặn cho anh, nhưng Joshua đã kịp thời đưa tay ra hiệu ngăn cản cái động tác thất lễ này của Zenas lại.

Diện mạo bên ngoài của vị **Skeleton Duke** này có sự khác biệt rất lớn so với hình tượng tiêu chuẩn của một Lich (Vua Pháp Sư Vong Linh) – kiểu như nhân vật "Kel'Thuzad" trong ấn tượng của Joshua. Mặc dù bên trong cơ thể đã mục nát đến mức chỉ còn lại một bộ xương khô đúng nghĩa, nhưng gu ăn mặc phối đồ trên người ông ta trông giống một tên thuyền trưởng hải tặc hơn là một pháp sư.

"Tốt nhất là người nên cho ta một lý do chính đáng về việc dám tự tiện xông vào lãnh địa và làm phiền đến buổi diễn tấu của ta. Bằng không, cho dù người có là huyết mạch của Noctlyne đi chăng nữa, ta cũng sẽ róc xương người ra thành một bộ tiêu bản để gửi tặng cho cha người."

Nghe thấy những lời tuyên bố đanh thép sát khí này của **Skeleton Duke**, ngọn lửa trên người Zenas lập tức bùng lên dữ dội. Thế nhưng, hai hốc mắt đen ngòm của **Skeleton Duke** bỗng lóe lên một tia sáng đỏ rực đầy quỷ dị, thân hình đồ sộ như ngọn núi của Zenas trong tích tắc liền đổ rầm quỵ sụp xuống đất, phát ra một tiếng động trầm đục, nặng nề.

Đây chính là thứ sức mạnh ở đẳng cấp có thể ngồi chung mâm, đối kháng sòng phẳng với Ma Vương sao?

Joshua đứng trước mặt một thực thể cường đại như thế này đúng là không bỏ dánh răng, cái danh phận hoàng tử của anh ở đây cơ bản chẳng có tí trọng lượng nào cả. Thế nên anh biết mình không thể tiếp tục dùng cái bài "chém gió" bay nóc nhà giống như lúc ở hoàng thành được nữa rồi.

Anh nhìn thẳng vào bộ xương khô trước mặt, nở một nụ cười chuẩn thương hiệu của một nhà sản xuất:

"Tôi thấy ông thực sự là một người có thiên phú nghệ thuật đỉnh cao đấy, hay là bắt tay cùng tôi lập một ban nhạc (band) đi!"

"..."

Cái đầu lâu của vị **Skeleton Duke** đột nhiên quay ngoắt một góc chín mươi độ, có vẻ như hệ điều hành của ông ta đang bị delay để xử lý và suy nghĩ xem cái thuật ngữ "ban nhạc" phát ra từ miệng Joshua rốt cuộc có hàm ý gì.

"Nói một cách đơn giản và dễ hiểu, tôi tới đây là vì muốn thưởng thức tài năng biểu diễn của ông, thưa Công tước đại nhân. Nếu không phiền, ông có thể chơi cho tôi nghe một khúc nhạc được không?"

Joshua đưa ra một lời đề nghị đánh trúng tim đen mà bất kỳ một nghệ sĩ, người biểu diễn nào cũng không thể khước từ.

Nếu vị Lich trước mặt này là một nhà soạn nhạc đại tài sở hữu những buổi concert lên tới hàng vạn thính giả, thì lời đề nghị này của Joshua rõ ràng chẳng khác nào trò tự sát. Thế nhưng ở cái nơi khi họ còn gầy gầy, ngoại trừ đám u linh hầu cận cầm lặt vặt phục dịch xung quanh ra, thì đâu đâu ra một khán giả chân chính nào có thể đứng đây để thưởng thức và tán thưởng cho tiếng nhạc của ông ta cơ chứ.

19. Chương 19: Nghệ Sĩ Diễn Tấu Của Cái Chết

Lời đề nghị của Joshua đã thực sự phát huy tác dụng. Cuối cùng, Skeleton Duke lại vui vẻ chấp nhận yêu cầu của anh, biến nhóm người Joshua từ những kẻ vô lễ đột nhiên xông vào lãnh địa thành những vị khách quý không quản ngại ngàn dặm xa xôi đến tham dự buổi hòa nhạc của ông ta.

Chỉ có điều, nếu đứng dưới góc độ của một nhân loại mà nói, trải nghiệm thực tế tại hiện trường buổi hòa nhạc này... có phần khiến người ta phải nổi da gà.

Trong lâu đài, Skeleton Duke có riêng một phòng diễn tấu chuyên dụng. Các loại nhạc cụ bên trong từ piano cho đến violin đều không thiếu thứ gì, hoàn toàn có đủ trang thiết bị để dàn dựng một buổi hòa nhạc cổ điển hoành tráng.

Những nhạc sĩ phụ trách biểu diễn các loại nhạc cụ này, một phần là những bộ xương khô, phần còn lại là những cái xác thối rữa vẫn còn dính vài mảnh thịt vụn. Trang phục trên người họ có phong cách khá giống với những quý ông người Anh thời kỳ Victoria ở thế kỷ 19, bộ đồ này giúp họ trông có vẻ rất phong độ và lịch lãm khi cầm nhạc cụ lên.

Khuyết điểm duy nhất là thịt trên người họ hơi ít một chút. Riêng cái bộ dạng xương xẩu trắng ớn kia đã chẳng thể nào dùng những từ như thanh lịch hay lịch lãm để hình dung rồi, chứ đừng nói đến mấy cái xác thối rữa thỉnh thoảng lại làm rơi cả con người xuống đất.

Skeleton Duke không phải là nhạc trưởng chỉ huy của ban nhạc đặc biệt này, ông ta là nghệ sĩ piano của buổi biểu diễn!

Những ngón tay dài và trắng đến mức quá mức cho phép gõ xuống phím đàn, một chuỗi giai điệu ma mị và quái dị tuôn chảy ra từ cây đàn piano, chính thức khai mạc buổi hòa nhạc cổ điển do các vong linh tổ chức.

"Chuyện gì thế này..."

Ciri vốn không biết thưởng thức nhạc cổ điển là cái thứ gì, cô chỉ cảm thấy khi những nốt nhạc này lọt vào tai, một luồng khí lạnh thấu xương lập tức len lỏi vào tận tủy sống, khiến cô không tự chủ được mà run rẩy bần bật. Ciri đành phải tự ôm chặt lấy hai cánh tay của mình. Phải biết rằng lúc này khi đứng ngoài khu rừng ngập tràn tuyết trắng, Ciri mặc bộ đồ này còn chẳng cảm thấy lạnh chút nào, vậy mà những nốt nhạc quái dị này lại khiến cô có cảm giác như bị ai đó ném thẳng xuống dưới một lớp băng dày. Tệ hơn nữa là ở dưới hồ nước tối tăm dưới lớp băng ấy, dường như có một con thủy quái không rõ tên tuổi đang chăm chăm nhìn găm vào cô!

Cảm giác này làm Ciri run mình một cái.

"Tự ôm cánh tay không có tác dụng đâu, cô thử tưởng tượng ra mặt trời hoặc ngọn lửa xem."

Joshua nói nhỏ với Ciri.

"Nghe cái điệu nhạc này thì làm sao mà tưởng tượng nổi mấy thứ đó hả?!"

Lời phản nản của Ciri cũng chính là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng Joshua lúc này. Ngay từ đầu, Joshua đã phát hiện ra buổi diễn tấu này có sự khác biệt về mặt bản chất so với tất cả những bản nhạc anh từng nghe trước đây.

Bản nhạc của Skeleton Duke không đơn thuần là một buổi hòa nhạc bình thường. Những nốt nhạc trôi ra từ cây piano của ông ta không chỉ được Joshua tiếp nhận bằng "thính giác", mà cả xúc giác, thị giác, vị giác và các dung mạo giác quan khác của anh cũng đều thấu hiểu được ý nghĩa mà nốt nhạc đó muốn biểu đạt...

Lạnh lẽo, tịch mịch, giống như sự cô độc đang bơi lội dưới một hồ nước đóng băng, khiến người ta lạnh đến mức muốn ngạt thở.

Làn da của Joshua dường như cũng đang ngưng tụ một lớp sương giá, trong miệng như thể vừa bị tràn vào dòng nước hồ lạnh ngắt.

Phép thuật có khả năng thao túng và gây ảnh hưởng đến tinh thần sao?

Khi một khúc nhạc kết thúc, Joshua rút cuộc cũng hoàn hồn lại từ cái cảm giác lạnh thấu xương kia. Anh phát hiện trên mu bàn tay mình đã ngưng tụ một lớp sương trắng, thân nhiệt cũng giảm xuống mức đáng sợ.

Đây đã không còn là chuyện ảnh hưởng tinh thần đơn thuần nữa rồi! Joshua đưa tay lau sạch lớp sương trắng trên cánh tay, hơi thở anh vừa hít thở ra lập tức hóa thành một làn khói trắng xóa. Nếu Skeleton Duke cứ tiếp tục đàn, người nghe có lẽ sẽ trực tiếp rơi vào trạng thái mất thân nhiệt nghiêm trọng, thậm chí bị tước đoạt luôn cả tính mạng!

Karthus – Tiếng Ru Từ Thần? Trong đầu Joshua bỗng nhiên nảy ra cái thuật ngữ quen thuộc này.

Là một **Chaos Demon**, thể chất của Joshua vẫn còn có thể cầm cự được, chứ tình trạng của Ciri thì có vẻ khá tồi tệ rồi. Môi cô bắt đầu tái nhợt, trên hàng lông mi dài cũng xuất hiện sương muối, trông không khác gì một người vừa phải lội bộ ròng rã suốt mấy tiếng đồng hồ trong điều kiện thời tiết khắc nghiệt âm mười mấy độ C.

Joshua đương cơ lập đoạn (dứt khoát) cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra rồi choàng lên người Ciri.

"Áo... áo của anh... nó ướt nhèm à!"

Giọng nói run rẩy của Ciri nghe như sắp khóc đến nơi, nhưng nước mắt của cô nếu có rơi xuống lúc này thì có khi cũng đóng thành băng trụ luôn mất. Joshua nắm lấy tay Ciri, nhận ra nó lạnh ngắt như một cục đá.

Cứ cái đà này... Ciri sẽ chết vì sốc nhiệt mất! Xem ra muốn thưởng thức buổi biểu diễn của Skeleton Duke thì không đơn giản là chỉ cần bỏ tiền ra mua một tấm vé, nếu bản thân không đủ mạnh mẽ thì cái giá phải trả để đổi lấy tấm vé vào cửa chính là mạng sống.

"Đến cả việc nghe hết một bản nhạc cũng không làm nổi? Thân thể của nhân loại đúng là yếu ớt đến mức không chịu nổi một cú đòn."

Skeleton Duke đã chú ý đến trạng thái suy nhược của Ciri. Ông ta dừng việc gõ phím đàn lại, lớp sương giá ngưng tụ trên những đầu ngón tay xương xẩu của ông ta lạch cạch rơi rụng xuống. Ngay khoảnh khắc tiếng nhạc dừng lại, triệu chứng mất thân nhiệt trên người Joshua mới được giảm bớt phần nào.

Joshua lúc này mới dùng đôi bàn tay đã cứng hẳn vì nghệ thuật đến mức đông cứng của mình để vỗ tay chan chất. Không phải vì buổi biểu diễn này xuất sắc đến mức nào, mà đơn giản đó là phép lịch sự tối thiểu của một khán giả. Nghe thấy tiếng vỗ tay của Joshua, sắc mặt của Skeleton Duke mới khá lên một chút... À không nên nói là sắc mặt, phải nói là ngọn lửa linh hồn đang nhảy múa trong hốc mắt ông ta đã trở nên ổn định hơn.

"Buổi biểu diễn của Công tước đại nhân quả nhiên là phi đồng phạm hưởng (xuất chúng), nghe xong cảm giác như mình đang thực sự hòa mình vào bối cảnh vậy..."

Hòa mình vào bối cảnh cái vẹo gì nữa, cứ tiếp tục đàn là Joshua cũng thăng thiên vì đông đá luôn rồi. Cái cảm giác ảo giác đa giác quan mà biết bao nhà thiết kế game trên Trái Đất hằng ao ước được hiện thực hóa, Joshua lại vừa được trải nghiệm trực tiếp trong buổi diễn tấu này.

"Nhưng thưa Công tước đại nhân, bản nhạc của ông không chỉ nhân loại, mà có lẽ phần lớn cư dân ở Ma giới cũng không cách nào thưởng thức được cho đến khi nó kết thúc."

Joshua dám thề rằng nếu Skeleton Duke đến thủ đô biểu diễn một bản nhạc tương tự như thế này, thì có đến hơn năm mươi phần trăm cư dân ở thủ đô sẽ bị biến thành những cây kem đá di động.

"Đó là do bọn họ không có năng lực."

Skeleton Duke hoàn toàn là một nhạc sĩ cổ điển đầy kiêu ngạo... Ông ta không nghĩ bản nhạc của mình có bất kỳ vấn đề gì, chẳng qua là do cái lũ ngu muội yếu ớt ngoài kia không đủ trình độ và năng lực để thưởng thức mà thôi.

"Đúng là họ không có năng lực để thưởng thức bản nhạc của Công tước đại nhân, nhưng... bản thân ông không cảm thấy chính mình cũng đang lạnh đến mức có chút run rẩy sao?"

Trước tiên Joshua phải thừa nhận rằng, tiếng đàn của Skeleton Duke nghe khá là hay. Bản thân khúc nhạc mang lại một cảm giác tỉnh mạch, lạnh lẽo và cô độc, nếu đem khúc nhạc này làm nhạc nền (OST) cho một tựa game kinh dị thì tuyệt đối thuộc dạng buff mạnh cho bầu không khí tổng thể của game.

Joshua luôn cho rằng âm nhạc vốn không có ranh giới hay định kiến hay dờ, ngoại trừ mấy thứ tiếng ồn tra tấn lỗ tai ra, thì bất kể loại nhạc nào cũng có một tệp khán giả của riêng nó. Giống như có người cuồng nhạc cổ điển nhưng lại né nhạc điện tử (EDM) như né tà, có người thích nhạc Pop thị trường nhưng lại chẳng có tí hứng thú nào với dòng nhạc dân gian truyền thống vậy. Không một ai có quyền đem các dòng nhạc khác nhau ra để phân định cao thấp, nếu có kẻ làm vậy thì đó chính là sự cuồng vọng tự đại! Hay hay dở hoàn toàn là do cảm quan của mỗi cá nhân.

Nếu không phải vì buổi diễn tấu của Skeleton Duke quá mức "chân thực" – chân thực đến mức khiến Joshua chỉ muốn ôm cái lò sưởi để nghe – thì anh nhất định sẽ kiên trì thưởng thức nó cho đến nốt nhạc cuối cùng.

Thứ năng lực đồng cứng này không chỉ ảnh hưởng đến Ciri và Joshua, ngay cả bản thân người biểu diễn cũng không tránh khỏi tác động của nó. Ví dụ như trên những ngón tay của Skeleton Duke lúc này đã bám đầy sương tuyết, khiến ông ta phải liên tục cử động năm ngón tay để rũ bỏ lớp băng sương này đi.

"Đây là hiệu ứng bắt buộc phải có của buổi biểu diễn." Skeleton Duke không hề phủ nhận lời nói của Joshua.

20. Diễn tấu

"Mạn phép hỏi ngài Công tước, những bản nhạc tiếp theo của ngài cũng có bầu không khí 'băng giá' y như vậy à?"

Vì sự an toàn tính mạng của chính mình và Ciri, Joshua buộc phải xác nhận điều này trước khi tiếp tục nghe. Vạn nhất khúc sau vẫn là những giai điệu lạnh lẽo thấu xương thể này, Joshua có khi sẽ trở thành Chaos Demon đầu tiên trong lịch sử bị "chết công vì nghe nhạc". Còn Ciri á... Thôi bỏ đi, dù Skeleton Duke có ngừng đàn, nếu không tìm cho cô nàng một cái lò sưởi hay đồng củi khô, cô cũng chẳng trụ được bao lâu nữa. Zenas không được phép bước vào đây, nếu không có "chiếc lò sưởi di động" hệ lửa ấy ở đây, Ciri chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nhiều.

"Đúng vậy, những bản nhạc này đều nằm trong tập nhạc phổ này. Đây cũng là tập nhạc duy nhất **ta** sở hữu."

Skeleton Duke nhắc một cuốn nhạc phổ có phần bìa đã rách nát loang lổ lên. Nhìn những dấu vết thời gian in hằn trên đó, rõ ràng cuốn sách này đã ở bên lão ta rất nhiều năm rồi.

Bản thân là một nghệ sĩ trình diễn xuất sắc nhưng lại không biết sáng tác sao?

"Vậy... thưa Công tước đại nhân, liệu ngài có thể nhường chỗ cho tôi đàn một khúc được không?"

Joshua lại đưa ra một đề nghị có phần đường đột. Nhưng Skeleton Duke không hề tức giận trước hành vi "phá đám" này, ngược lại, trong ngọn lửa linh hồn đang nhảy múa của lão, Joshua còn cảm nhận được một ánh mắt mang đầy vẻ giễu cợt.

"Điện hạ, cây đại dương cầm này là một người bạn già của **ta**, tính khí của nó còn tệ hơn **ta** nhiều. Nếu bản nhạc **anh** đàn không làm nó hài lòng, nó sẽ nuốt chửng linh hồn của **anh** đấy! Đến lúc đó, ngay cả **ta** cũng bất lực, chẳng có cách nào cứu được **anh** đâu."

Bàn tay xương xẩu của Skeleton Duke đặt lên cây đàn. Như để hưởng ứng lời lão, cây dương cầm bỗng tự phát ra vài nốt nhạc, tựa như đang cười nhạo sự tự lượng sức mình của Joshua.

"Tôi sẵn sàng thử một chuyên."

Nói ra thì chính Joshua cũng thấy khó tin. Ở kiếp trước, cha anh từ nhỏ đã muốn hướng anh thành một nghệ sĩ piano, nên từ năm sáu tuổi anh đã được tiếp xúc với bộ môn này. Có điều

anh cũng chỉ tập tành được khoảng nửa năm, kết quả cuối cùng là ngay cả kỳ thi lấy chứng chỉ cấp độ cơ bản nhất cũng tạch, thế là bỏ cuộc.

Lý do từ bỏ á... Thì giống như tuổi thơ của bao người thôi: sa đà vào con đường game thủ, nghiện ngập không lối thoát.

Đã bao nhiêu năm không chạm vào phím đàn, đáng ra Joshua phải quên sạch từ lâu. Nhưng sau khi dung hợp với ký ức của vị Tam hoàng tử Ma giới kia, trí nhớ của anh lại rõ ràng đến mức đáng sợ. Thậm chí, ngay cả "trí nhớ cơ bắp" được rèn luyện từ những ngày tháng tập đàn thuở nhỏ cũng được anh lôi trở lại.

Vì vậy, Joshua tự tin rằng lên làm một bài cơ bản thì vẫn thừa sức.

"**Anh** chắc chứ? Kể gần nhất đứng ra thách thức nó là một nhà soạn nhạc cực kỳ danh tiếng ở thế giới loài người đây."

Skeleton Duke chẳng nhớ nổi vị Tam hoàng tử này có chút năng khiếu âm nhạc nào. Trong mắt lão, danh xưng của nhân loại ở Ma giới chưa bao giờ đi kèm với hai chữ "tài hoa".

"Bản nhạc của tôi sẽ khiến người bạn già của ngài hài lòng thôi."

Danh tiếng à? Có danh tiếng bằng Beethoven, Mozart hay Chopin không? Joshua không tin nếu mình vác một bản Sonata Ánh Trăng ra mà cây đàn này lại không ngoanăn vỗ tay tán thưởng.

À... Joshua quên mất, đàn piano làm gì có tay.

Nhưng sau lưng Joshua là cả một "hội đồng hậu thuẫn" gồm vô số đại sư âm nhạc cổ điển của Trái Đất. Nếu đã muốn solo nhạc cổ điển ngay tại trận, anh thật sự chẳng ngại một ai.

Skeleton Duke cũng không phí lời thêm. Lão trực tiếp bước xuống khỏi sân khấu, đi về phía chiếc bàn đặt ở góc phòng, nhắc một ly rượu vang đỏ lên, bày ra đáng vẻ sẵn sàng xem kịch hay.

"Giữ vững thân nhiệt, đừng có ngủ quên đây."

Joshua dùng bàn tay vẫn còn chút hơi ấm của mình xoa xoa gò má của Ciri, gạt đi lớp sương trắng đang ngưng tụ trên hàng lông mi của cô. Thân nhiệt của cô vẫn chưa có dấu hiệu hồi phục, cộng thêm trạng thái lơ mơ buồn ngủ này, một khi Ciri nhắm mắt xuôi tay ngủ thiếp đi, cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trong phòng này không có lò sưởi, Zenas lại bị cấm cửa, Ciri chỉ có thể tự dựa vào chính mình để tìm lại hơi ấm đã mất. Thế nhưng, quần áo trên người cô đã ướt sũng do lớp băng tan ra, trang phục của Joshua cũng chẳng khá khẩm hơn. Ở trong tình trạng này, bảo cô tự sưởi ấm bằng nội lực cơ thể thì đúng là chuyện viễn vông.

"Cái kiểu chết vì nghe nhạc lãng xẹt này ức chế lắm, tôi không dễ chết thế đâu."

Ciri lắc đầu né tránh bàn tay đang áp trên má mình. Có vẻ như hành động thân mật này của Joshua khiến cô nằng hơi ngượng ngùng và không thoải mái.

"Vây thì làm phiền cô ráng chịu đựng thêm mười giây nữa nhé, tiểu thư Pháp sư."

Joshua thu tay lại, sải bước về phía cây đại dương cầm.

Đã gần mười tám năm không chạm vào đàn, dù có tìm lại được cảm giác quen thuộc nhờ ký ức, Joshua cũng không chắc mình có thể đánh một cách mượt mà hay không.

Anh ấn xuống phím đàn đầu tiên. Ngay lập tức, Joshua cảm thấy một phần linh hồn của mình như bị một lực hút vô hình kéo mạnh ra khỏi thể xác...

Cây đàn này, quả nhiên có điểm quái dị!

Nhưng Joshua không hề nao núng. Rất nhanh, mười ngón tay của anh đã yên vị trên các phím đàn và bắt đầu lướt đi.

Đây là một bản nhạc khiến người nghe có cảm giác như đang đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, tắm mình trong làn gió xuân mát rượi. Và rồi... Joshua thực sự cảm nhận được ánh nắng!

Đó không phải là ảo giác. Anh cảm thấy một luồng hơi ấm áp của thái dương đang rơi xuống da thịt mình, đi kèm là một làn gió nhẹ thoảng qua. Ấm áp y như một buổi chiều lười biếng, được nằm ườn sưởi nắng trên bãi cỏ ngập tràn hoa dại!

Ciri, người đang phải chịu đựng sự dày vò của cái lạnh thấu xương bên cạnh, khi nghe thấy những nốt nhạc đầu tiên vang lên từ tay Joshua, cô liền ngẩn người.

Một sự ấm áp dịu nhẹ trong tích tắc đã đánh tan toàn bộ cái lạnh giá trên cơ thể cô, giống như có một đôi tay ấm áp đang nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng. Đó là một cảm giác xúc động, dễ chịu và thư thái đến mức không thốt nên lời.

Ciri cũng không thể lý giải nổi thứ cảm xúc ấm áp này từ đâu mà đến, chỉ là... cô bỗng nhiên thấy muốn khóc, sống mũi chột cay cay. Cô nghĩ về rất nhiều chuyện. Nghĩ về những ngày tháng bỏ nhà ra đi từ sớm, một mình lưu lạc bươn chải, không ngừng tự nhủ bản thân phải mạnh mẽ để sống sót. Nhưng sâu trong lòng, sự cô đơn và bất lực ấy luôn khiến cô tủi thân vô cùng mà chẳng có nơi nào để giải tỏa.

Cho đến khi ánh mắt cô hướng về phía Joshua đang ngồi bên cây đàn. Cô khẽ đưa tay chạm lên má mình, hơi ấm từ cái áp tay lúc nãy của anh dường như vẫn còn vương lại nơi đó.

Đắm chìm. Tất cả những người có mặt trong căn phòng dường như đều đang bị hút hồn vào những nốt nhạc, những giai điệu mềm mại và tràn đầy hơi ấm thanh xuân đang tràn ra từ đầu ngón tay của Joshua.

Ngay cả Skeleton Duke cũng không ngoại lệ. Lão đứng chôn chân tại chỗ, đến mức ly rượu trên tay rơi bộp xuống đất vỡ tan tành mà lão cũng chẳng hề hay biết.

Âm nhạc thực sự có thể thức tỉnh rất nhiều thứ sâu kín trong con người. Không giống như điện ảnh, tiểu thuyết hay hội họa vốn cần một khoảng thời gian dài để dẫn dắt mạch cảm xúc, âm nhạc muốn thao túng tâm lý và chạm đến sợi dây tình cảm của một ai đó, đôi khi chỉ cần một khoảnh khắc, một nốt nhạc là đủ.

Thế nhưng, ngay khi giai điệu dịu dàng ấy đang tiến gần hơn đến đoạn cao trào, nó lại đột ngột dừng lại.

Skeleton Duke bừng tỉnh khỏi bầu không khí ấm áp, ngơ ngác mất vài giây.

"Tiếp tục đi! Sao lại dừng lại rồi?!" Skeleton Duke lớn tiếng hỏi, giọng điệu đầy vẻ thúc giục.

"Ồ thì... đoạn sau tôi chưa học, không biết đánh."

Joshua rút tay về khỏi bàn phím. Dù ngày trước chưa kịp thi lấy chứng chỉ, nhưng trình độ piano của anh cũng chỉ loay quanh ở mức level 3 đến level 4. Phần sau của bản nhạc này đối với các đại thần piano thì dễ như ăn bánh, siêu cấp đơn giản, nhưng tuyệt đối không phải là thứ mà một "tay mơ" như anh có thể cân được.

"Không biết đánh nữa?! **Anh...**!"

Đã bao nhiêu năm rồi Skeleton Duke mới lại nếm trải cảm giác ghen hòng trần trụi thế này. Cái kiểu bản nhạc đang hay, đang chuẩn bị lên đỉnh thì bị "đứt gánh giữa đường" làm lão tức điên lên được, chỉ muốn lao vào đâm người!

"Bản nhạc này tên là gì?!"

So với việc nổi điên, Skeleton Duke muốn biết tên của nó hơn.

"«Canon cung D trưởng», nguyên ý là 'giai điệu lặp lại'. Tác giả là Johann Pachelbel, một nhà soạn nhạc vĩ đại của thế giới chúng tôi." Joshua thân nhiên đáp.

21: Chiêu hàng

Một tiếng đồng hồ sau.

Joshua đã có mặt tại đại sảnh ban nền của tòa lâu đài, ngồi bên cạnh một chiếc bàn dài bày biện đủ loại sơn hào hải vị.

Thật khó mà tưởng tượng nổi trong một tòa lâu đài vốn chỉ toàn sinh vật vong linh cư ngụ thế này lại có thể đào đâu ra nhiều nguyên liệu tươi ngon đến thế.

Joshua lấy nữa chọc chọc miếng thịt nướng trước mặt, tổng thể cứ có cảm giác như bên trong sắp có vài con dòi bò ra ngoài đến nơi. Ấu cũng khó trách, khi mà ngay cạnh anh là một gã hầu cận Zombie với những thớ thịt thối rữa đang chực rơi rụng trên người.

Ciri ngồi bên cạnh Joshua thì chẳng rảnh rỗi mà câu nệ nhiều như vậy. Cô nàng vừa tiêu hao quá nhiều nhiệt lượng, cơ thể đang gào thét đòi nạp năng lượng gấp, thế là liền không khách khí chút nào mà bắt đầu "càn quét" đồng đồ ăn trên bàn.

"Điện hạ, kính **anh** một ly."

Skeleton Duke nâng chiếc ly chân cao lên, chất lỏng trong vắt bên trong dao động như máu tươi — tất nhiên, thứ này chỉ là rượu vang đỏ. Sau khi Skeleton Duke ngửa cổ uống cạn, Joshua trở mắt nhìn dòng rượu đỏ chảy từ xương hàm dưới của lão lem luốc ra ngoài, rồi nhỏ giọt xuống bàn ăn.

Một bộ xương khô uống rượu thì rốt cuộc có thể ném ra cái vị gì được nhỉ?

"Công tước đại nhân có lời gì thì cứ thẳng thắn đi."

Joshua nhìn thấu mục đích của Skeleton Duke. Việc lão bày tiệc linh đình thiết đãi anh thế này chắc chắn không phải vì nể sợ cái danh xưng Tam hoàng tử của anh.

"Vậy **ta** cũng không khách sáo nữa, Điện hạ... **Ta** hy vọng có thể có được bản nhạc phổ của khúc nhạc **anh** vừa đàn khi nãy."

Skeleton Duke đặt ly thủy tinh xuống, ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt khẽ nháy nhót. Giọng điệu của lão không còn giữ được vẻ điềm tĩnh như lúc đầu nữa, ý đồ khát khao đã lộ rõ mồn một.

"Được chứ, nhưng... có điều kiện."

Joshua vốn dĩ tới đây là để dùng thứ này làm chip đánh bạc. Trong ký ức của Tam hoàng tử, vị Công tước này có một niềm đam mê quái dị đến cực đoan đối với âm nhạc. Có lời đồn rằng, chỉ để biết được tung tích của một bản nhạc phổ cổ đại từ miệng một gã nhân loại, lão thậm chí đã ra tay diệt gọn cả một vương quốc nhỏ của người ta.

Chưa bàn tới việc tộc Lich có những thủ đoạn tà ác kiểu như dùng linh hồn để nhìn trộm ký ức của người khác hay không, chỉ riêng lời đồn này thôi đã đủ chứng minh mức độ cuồng nhạc của Skeleton Duke đến thế nào rồi.

💡 **CHÚ THÍCH THUẬT NGỮ:**

•

Lich (Pháp sư vong linh/Hồn ma pháp sư): Trong thế giới giả tưởng, Lich là những đại pháp sư hoàng gia hoặc phù thủy hắc ám hùng mạnh. Vì muốn đạt được sự bất tử và quyền năng tối thượng, họ đã tự nguyện từ bỏ thể xác nhân loại thông qua một nghi lễ tà ác để biến thành sinh vật vong linh (thường có hình dạng bộ xương khô).

•

Bản thân lão không có tế bào nghệ thuật để sáng tác nhạc — mà một bộ xương thì đào đâu ra tế bào cơ chứ.

Vừa qua lần tiếp xúc này, Joshua đã hiểu lý do tại sao Skeleton Duke lại si mê âm nhạc đến vậy. Tất cả là vì cây đại dương cầm quái dị kia!

"Nếu tôi đoán không lầm, Công tước đại nhân uống rượu vốn chẳng ném được chút mùi vị nào đúng không?"

Joshua liếc nhìn những giọt rượu vang đỏ rơi vãi trên mặt bàn. Uống kiểu đó thì đúng là làm sao cảm nhận được vị gì. Bộ xương làm gì có vị giác, không có xúc giác, và cũng chẳng có thính giác thông thường.

Cách duy nhất để Skeleton Duke cảm nhận thế giới bên ngoài chính là ngọn lửa linh hồn đang nháy mót trong hốc mắt kia. Đó vừa là đôi mắt, vừa là đôi tai của lão.

"Bị Điện hạ nhìn ra rồi sao? Phải, từ khi trở thành Lich mấy trăm năm qua, **ta** đúng là đã có được sức mạnh vô song, nhưng ngay cả hương vị của loại rượu vang đỏ mình yêu thích nhất, **ta** cũng sắp quên sạch rồi."

Skeleton Duke lại rót đầy một ly vào chiếc cốc rỗng của mình. Lão nhìn chất lỏng đang sóng sánh bên trong, nếu hiện tại trên mặt lão còn da thịt, chắc chắn lão đang nở một nụ cười cực kỳ tự giễu.

"Chỉ có cây dương cầm đó... người bạn già của **ta** mới có thể giúp **ta** tìm lại cảm giác khi còn là một con người. Cho dù đó là cái lạnh thấu xương bị sương tuyết bủa vây, thì nó vẫn tuyệt vời hơn nhiều so với sự hư vô trống rỗng, không một chút xúc giác nào của bộ khung xương này!"

Nói xong, Skeleton Duke đặt ly rượu trở lại bàn, ngọn lửa linh hồn một lần nữa khóa chặt vào Joshua.

"Mà bản nhạc **anh** vừa đàn khi nãy! Nó khiến **ta** một lần nữa cảm nhận được ánh mặt trời!

Trời à... **Ta** sắp quên mất cảm giác được ngồi dưới ánh nắng ấm áp là như thế nào rồi, thật sự quá mức tuyệt diệu..."

Skeleton Duke nói đến đây thì có chút mệt mỏi tựa lưng vào ghế.

Sức mạnh đúng là một thứ khiến người ta mê muội. Lão đã đổi mạng sống của mình để lấy thứ quyền năng tối cao này... Ban đầu, lão thực sự đắm chìm trong nguồn sức mạnh vô bờ bến ấy, say mê cái cảm giác khoái lạc khi được thao túng sinh tử.

Nhưng khi sự mới mẻ mà sức mạnh mang lại qua đi, Skeleton Duke còn có thể cảm nhận được cái gì đây?

Cơ thể cường đại này sẽ không biết mệt mỏi, vì vậy lão không thể tận hưởng sự dễ chịu mà giấc ngủ mang lại. Cơ thể này cũng không bị tổn hại bởi cái nóng, do đó, lão chẳng bao giờ cảm nhận được ánh mặt trời ấm áp nữa. Mất đi chiếc lưỡi, lão cũng sắp quên mất miếng thịt nướng chín có hương vị thơm ngon ra sao.

Nếu không nhờ cây dương cầm kia, thông qua linh hồn để giúp lão tìm lại một chút cảm giác của con người trong lúc diễn tấu, có lẽ lão đã sớm bị cái cơ thể này bức cho phát điên rồi!

Có thể nói, vào lúc Skeleton Duke có được tất cả, lão cũng đồng thời mất đi tất cả.

"Điện hạ, nói đi... Mấy trò vật vãnh đùa giỡn linh hồn của **ta** không có tác dụng với lũ Chaos Demon các **anh** đâu, cho nên **ta** chấp nhận cuộc giao dịch này. **Ta** cần phải trả cái giá gì để có được nhạc phổ của bản nhạc đó?"

CHÚ THÍCH THUẬT NGỮ:

•

Chaos Demon (Hỗn Động Ác Ma): Chủng tộc ác ma cao cấp và hùng mạnh trong thế giới Ma giới của bộ truyện, sở hữu nguồn ma lực hỗn động bẩm sinh. Joshua (main) chính là xuyên không vào thân xác vị Tam hoàng tử của chủng tộc này, có khả năng miễn nhiễm hoặc kháng cự cao trước các ma pháp tinh thần/linh hồn cấp thấp.

•

Lần này, Skeleton Duke thực sự bộc lộ sự cấp bách muốn được tự tay tấu lên bản «Canon» mà Joshua vừa đàn. Lão quá khát khao được cảm nhận lại hơi ấm của thái dương một lần nữa.

"Không cần phải trả bất cứ cái giá nào cả."

Joshua lắc đầu. Thứ mà Skeleton Duke có thể cho Joshua có rất nhiều: bảo vật, tiền tài, hay những tay sai tử linh hùng mạnh, nhưng những thứ đó đều quá ngắn hạn! Joshua đã tâm và tham lam hơn thế nhiều...

"Tôi muốn ngài quy thuận tôi!"

Joshua nhấn mạnh từng chữ, dùng ngữ khí cực kỳ nghiêm túc và chân thành để nói ra câu này. Skeleton Duke nghe xong câu này thì im lặng mất vài giây, sau đó lão bật ra những tiếng cười chối tai.

"**Ta** nghe nói Tam hoàng tử đã từ bỏ việc tranh giành quyền kế vị, cứ tưởng **anh** không hứng thú với quyền lực, hóa ra chỉ là đang giấu nghề thôi à."

Skeleton Duke nhanh chóng bề cong suy nghĩ của Joshua theo hướng khác. Cái kiểu cất công ngàn dặm chạy tới đây để chiêu mộ lão vào lúc này, nghĩ thế nào cũng là để chuẩn bị cho cuộc chiến giành hoàng quyền vào hai năm tới. Có sự trợ giúp của một trong bốn vị Đại Công tước như lão, Tam hoàng tử dù có phé vật đến mấy cũng dư sức có một suất tranh giành.

"Không, tôi thực sự không có hứng thú với ngai vàng, trị quốc phiền phức lắm. Tôi không chiêu mộ ngài với tư cách 'Một trong bốn vị Đại Công tước' hay 'Chúa tể loài Lich', mà là với tư cách của một 'Người biểu diễn' và 'Nhạc sĩ'." Joshua giải thích.

"Người biểu diễn?" Skeleton Duke thực sự có hứng thú với danh xưng này, vì âm nhạc có thể giúp lão cảm nhận rõ ràng rằng mình vẫn đang sống.

"Đúng vậy, thưa Công tước đại nhân. Chẳng lẽ ngài chỉ thỏa mãn với việc một mình gảy đàn ở cái nơi khi ho cò gáy, không một bóng người này thôi sao? Kỹ năng biểu diễn của ngài thực sự rất xuất sắc, không nên bị chôn vùi ở đây! Nó xứng đáng được nhiều người lắng nghe hơn, hàng ngàn hàng vạn người, tụ họp lại trong cùng một nhà hát." Joshua vẽ ra một viễn cảnh.

"Đây cũng là sự đãi ngộ xứng đáng dành cho những bản nhạc phổ mà tôi biết. Hãy tin tôi, trong tay tôi nắm giữ tác phẩm của vô số đại sư âm nhạc từ các quốc gia khác nhau, những kiệt tác này không nên bị mục nát ở xó xỉnh này, chúng nên được cả thế giới lắng nghe! Và tôi nghĩ, để chúng bước lên sân khấu thế giới dưới sự diễn tấu của Công tước đại nhân là một lựa chọn không thể hợp lý hơn."

Kho tàng nhạc cổ điển kinh điển trên Trái Đất nhiều vô kể, để phổ biến chúng ở thế giới này, Joshua cần một nhà nhạc sĩ xuất sắc, tinh thông đủ loại nhạc cụ. Vị Skeleton Duke trước mặt này chẳng phải là ứng cử viên đỉnh chóp nhất hay sao?

"Ý **anh** là... loại nhạc phổ ở đẳng cấp như lúc này không phải chỉ có một bản thôi sao?" Lần này đến lượt Skeleton Duke kinh ngạc.

"Không chỉ có thế, đó là tác phẩm của những đại sư âm nhạc đến từ một vương quốc khác ở nơi xa xôi vô tận."

Đề mô tả về Trái Đất, Joshua chỉ có thể dùng một khái niệm mơ hồ như "nơi xa xôi vô tận".

Ngọn lửa linh hồn trong hốc mắt của Skeleton Duke lại một lần nữa nhảy múa liên tục vài cái, ngay sau đó, một chiếc hộp đen kịt và một cuộn khế ước cũ kỹ bỗng từ hư không trôi nổi ra ngoài.

Chiếc hộp đen ngòm kia ẩn chứa một luồng sức mạnh ăn mòn cực kỳ khủng bố, Joshua chẳng cần hỏi cũng biết đó là cái gì — "mệnh căn" Phylactery của các Lich.

💡 CHÚ THÍCH THUẬT NGỮ:

•

Phylactery (Hộp mệnh căn / Bình sinh mệnh): Vật phẩm ma pháp cốt lõi chứa đựng linh hồn của một Lich. Khi chuyển hóa thành Lich, họ sẽ rút linh hồn ra khỏi xác và phong ấn vào chiếc hộp này. Chừng nào Phylactery chưa bị phá hủy, Lich đó bất tử về mặt linh hồn — nếu cơ thể xương cốt bị đánh tan, họ vẫn có thể tái sinh một cơ thể mới từ chiếc hộp này.

•

"Khế ước đây, **ta** giao một phần tư linh hồn của mình cho **anh**, đổi lại **anh** phải đưa toàn bộ nhạc phổ của **anh** cho **ta** biểu diễn. **Ta** sẽ không làm những vị đại sư trong miệng **anh** phải thất vọng đâu." Skeleton Duke tuyên bố.

Ba hồn bảy vía, linh hồn là thứ không thể tùy tiện phân tách, có được một phần tư linh hồn đồng nghĩa với việc nắm giữ một nửa mạng sống của Skeleton Duke.

Mẹ kiếp... con Lich này đúng là một kẻ điên, vì muốn tìm lại cảm giác của con người mà đến mạng cũng chẳng cần. Nhưng nghĩ lại, nếu một người phải sống trong một căn phòng tối tăm không có ánh sáng, không đồ ăn thức uống suốt hàng ngàn năm trời, thì sống như vậy chắc chắn còn khổ hơn chết. Skeleton Duke có lẽ chính là đang trải qua những chuỗi ngày như thế. "Tất nhiên, tôi chấp nhận."

Cuộn khế ước kia không có bất kỳ vấn đề gì, dù sao đây cũng là thứ được viết dưới danh nghĩa của Chaos. Cảm ứng của Joshua đối với loại ma lực này nhạy bén hơn lão nhiều!

Đầu ngón tay Joshua rỉ ra một giọt máu, bay lơ lửng trước mặt tờ khế ước. Ngay sau đó, từ trong chiếc hộp đen kia tràn ra một lượng lớn sương mù đen kịt nhưng trong suốt, lao thẳng vào dung hợp với giọt máu của Joshua.

Giọt máu ngưng kết lại thành một vật phẩm trông như viên ngọc đen, rơi vào lòng bàn tay Joshua rồi tan chảy hoàn toàn, cuối cùng để lại một dấu ấn kỳ lạ trên tay anh.

Dựa vào dấu ấn này, Joshua cảm thấy mình và các sinh vật bất tử xung quanh dường như đã thiết lập được một sợi dây liên kết vô hình.

"Vị vị đại sư âm nhạc tương lai, Suronica tiê... Khoan đã."

Joshua rốt cuộc cũng biết được chân danh của Skeleton Duke, anh chợt khựng lại một chút. Suronica... cái tên này nghe kiểu gì cũng chẳng giống đàn ông tí nào vậy?

"Cô ấy" lại phát ra những tiếng cười chói tai, chỉ là lần này đã gợn chiếc ly thủy tinh chứa đầy rượu lên.

"Cạn ly." Cô nàng Lich có tên Suronica mỉm cười (nếu đóng xương cốt đó làm được) nói.

22. Chương 22: Đêm tối

Một con quạ đậu bên bậu cửa sổ mở toang của tòa lâu đài. Nó nghiêng đầu nhìn ngó khung cảnh bên trong, ngay đúng lúc tiếng dương cầm mềm mại và êm dịu bỗng nhiên cất lên.

Dưới giai điệu piano thư thái này, ngay cả sắc lửa ma mị, quái dị vốn có của tòa lâu đài dường như cũng trở nên dịu nhẹ hơn hẳn.

Khu rừng rậm rạp bao quanh lâu đài có vẻ cũng bị lây lan thứ cảm xúc từ tiếng đàn. Lũ ác linh vốn cư ngụ trong bóng tối của cánh rừng đột ngột ngừng gầm rú, chúng ngo ngắc, mờ mịt ngẩng đầu lên lắng nghe những nốt nhạc như đang muốn vượt ve, xoa dịu mọi oán hận trong lòng mình. Giai điệu êm ái, ấm áp đến mức khiến người ta chỉ muốn chìm sâu vào giấc ngủ. Con quạ nhảy nhót vài cái trên bậu cửa sổ, ban đầu định vỗ cánh bay đi, nhưng rốt cuộc cũng bị nhiễm thứ hơi ấm như ánh mặt trời từ những nốt nhạc mang lại. Nó nhắm nghiền hai mắt, quyết định đứng yên trên bậu cửa để chớp mắt một lát.

"Một bản nhạc ngủ ngon không tồi."

Joshua ngồi bệt xuống sàn nhà của căn phòng ăn lúc này, thong thả cứ rồi lờ tai bằng phiên bản *Canon* nhịp chậm do Skeleton Duke diễn tấu.

Tâm huyết mà Skeleton Duke đổ vào âm nhạc xem ra chẳng kém cạnh gì so với mảng ma pháp hắc ám của cô. Sau khi Joshua chép lại nhạc phổ bản «Canon» cho cô, dưới ngón đàn của vị tiểu thư Lich này, bản nhạc có thể biến tấu ra hàng trăm hàng ngàn phong vị khác nhau. Và bản biến tấu này chính là bản ballad êm đềm dùng để ru ngủ. Xem ra Skeleton Duke vẫn còn nhớ Joshua là một sinh vật cần phải ngủ ngoan từ tể.

Trên sàn nhà có trải một tấm thảm lông xù xì, mềm mại đến mức hoàn toàn có thể lờ ra làm giường ngủ được luôn.

Thực tế thì cô nàng pháp sư Ciri đã coi tấm thảm này là giường thật. Cô gồi đầu lên chiếc gối ôm thêu hoa văn chỉ vàng, nằm cạnh lò sưởi và đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào.

Những trải nghiệm vài ngày qua đã khiến Ciri mệt đứt hơi. Chuyến hành trình đến Ma giới này đối với cô đúng là vừa ly kỳ vừa kích thích. Dù Ciri thừa biết tuyệt đối không được lộ ra vẻ mất cảnh giác trước mặt lũ ác ma này, nhưng dưới sự tra tấn của cơn buồn ngủ, cô vẫn cứ thế rúc vào gối mà ngủ thiếp đi ngay giữa đại sảnh.

Có điều, đáng tiếc là Ciri vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng cảnh giác với Joshua. Anh liếc nhìn bàn tay cô đang nắm chặt lấy cây gậy phép, chỉ cần xung quanh có chút động tĩnh nhỏ, cô nàng sẽ lập tức bật dậy ngay.

Mái tóc dài màu xám tro của nàng pháp sư xõa tung trên bờ vai, dưới ánh lửa bập bùng của lò sưởi hắt lên, đôi gò má cô trông có chút ửng hồng.

Lúc giữ im lặng trông cô nàng cũng ra dáng mỹ nhân đấy chứ.

Joshua luôn cảm thấy Ciri có một khí chất rất đặc biệt, cụ thể là gì thì anh cũng không biết mô tả sao cho đúng. Hoang dã? Có vẻ hơi lệch sóng một chút, dùng một từ bình dân học vụ hơn để hình dung thì là: hơi cộc.

Kiểu con gái như Ciri nếu ở Trái Đất thì chắc chắn là kiểu ra đường không bao giờ thêm makeup, và cho dù có bạn trai cũng chẳng bao giờ biết làm nũng. Nhưng Joshua lại nghĩ, chính kiểu con gái như thế này mới là đối tượng cần được nuông chiều nhất.

Ciri đã ngủ say, nhưng Joshua thì chẳng có tí cảm giác buồn ngủ nào.

Dân Dev/Coder vốn là loại sinh vật có thể miễn dịch với giấc ngủ khi đang gõ code, chuyện tăng ca càày đêm gần như là cơm bữa.

Công việc hiện tại của Joshua dù không đến mức bán mạng như thế, nhưng mỗi khi bắt tay vào gõ code, anh thực sự rất hay quên ngủ... Về lý do á? Joshua chỉ có thể nói: fix bug thì trăm cảm chú tự tay build source code thì cuốn vô cùng!

"Zenas, anh không cần ngủ à?"

Ngón tay Joshua liên tục gõ gõ vào khoảng không trước mặt, cố gắng chuyển hóa đồng ký tự mình vẫn ma pháp này thành ngôn ngữ lập trình mà mình quen thuộc.

Việc Joshua nhìn thấy được các minh văn không có nghĩa là anh có thể dùng được chúng ngay lập tức. Hiện tại anh mới chỉ đọc hiểu được khoảng một nửa ý nghĩa của đồng ký tự này, nửa còn lại vẫn đang trong quá trình nghiên cứu.

Nhưng bấy nhiêu đây thôi cũng đủ để Joshua tự tay code ra vài phần mềm ứng dụng mini chạy độc lập mà không cần dựa vào hệ thống rồi.

Tay kia của Joshua nhắc ly rượu vang nóng đặt trên sàn lên nhấp một ngụm. Trạng thái làm việc này rất cuộc cũng giúp anh tìm lại được cảm giác ở Trái Đất. Tất nhiên, ở Trái Đất làm gì có chuyện có một con sư tử hình người cao gần hai mét đứng sừng sững gác sau lưng như thế này.

"Điện hạ." Vì Joshua đang ngồi bệt dưới sàn nên Zenas phải quỳ một chân xuống. Hắn ngập ngừng một lát, có vẻ đang phân vân không biết có nên nói ra điều tiếp theo hay không.

"Có gì anh cứ nói thẳng đi, tôi không chấp nhận đâu."

Joshua nhận ra gã Sin Demon này đang ôm tâm sự. Nội tâm của hắn ta xem ra tinh tế hơn cái vẻ ngoài bặm trợn nhiều.

"Thần không phản đối việc Ngài kết giao với nhân loại. Thế nhưng, nếu Ngài muốn tìm kiếm bạn đời, Bệ hạ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Ngài cưới một cô gái nhân loại đâu." Nói đoạn, Zenas còn liếc nhìn Ciri đang ngủ say như chết bên cạnh lò sưởi.

"Phụt... Khụ khụ khụ..."

Một câu này của Zenas làm Joshua sặc ngay ngụm rượu vang đang uống dở.

Huyết thống Chaos Demon ở Ma giới cực kỳ hiếm hoi, cộng thêm việc tuổi thọ của chủng tộc này ngắn đến đáng thương và tỉ lệ sinh sản siêu thấp, nên hoàng tộc Chaos Demon bị nghiêm cấm thông hôn với các tộc khác ở Ma giới.

Đến quý tộc Ma giới còn không có cửa, huống chi là một nhân loại.

"Tôi còn ba đứa anh chị em nữa cơ mà, cha tôi nếu có muốn duy trì nòi giống thì cũng chẳng trông chờ gì vào tôi đâu. Với lại... tôi sớm đã có người trong mộng rồi."

Joshua đặt cái ly xuống, tay kia khẽ gạt một cái vào không trung. Đồng ký tự mình vẫn vừa được anh lập trình xong liền bị kéo sang một bên. Ngay sau đó, Joshua nắm chặt tay lại, đồng minh văn tức thì ngưng kết thành một khối thống nhất, rồi biến thành hình dáng của một giao diện cửa sổ ứng dụng.

Cảm giác này làm Joshua liên tưởng đến phân cảnh Tony Stark đang thao túng hệ thống Jarvis trong phim *Iron Man*.

"Bỏ qua chuyện đó đi. Zenas, anh có đức tin hay tín ngưỡng gì không?"

Joshua lấy ra một bức tượng gỗ, chính là bức tượng mà Ciri đã dùng để "truyền giáo" cho anh lúc trước. Joshua chấm ngón tay vào chút rượu vang, dùng vệt nước viết các minh văn ma pháp xuống sàn nhà bên cạnh, cấu thành một ma pháp trận mini.

"Tộc Ác Ma chúng thần tín ngưỡng Tội Nghiệp Chi Hỏa (Ngọn lửa của tội lỗi và hình phạt). Kẻ địch phạm phải càng nhiều tội nghiệt, chúng sẽ phải gánh chịu nỗi đau đớn càng lớn."

Từ những kẻ hở trên làn da trông như đá nham thạch của Zenas phun ra vài tia lửa nhỏ.

Thấy Joshua có ý định kết thúc chủ đề kết hôn kia, Zenas cũng không dám ho he hỏi xem "người trong mộng" của anh là ai, chỉ dồn sự chú ý vào cái ma pháp trận nhỏ mà Joshua đang vẽ.

"Vậy nếu bắt anh học thêm một môn ma pháp nữa, anh có ngại không?"

Ma pháp của tội ác ma dùng không có hệ thống bài bản như nhân loại. Tội nó chỉ chú trọng vào việc uy lực phải to, hỏa lực phải mạnh, dùng được súng chống tăng RPG thì kiên quyết không thêm cầm súng lục Beretta.

Điều này dẫn đến việc lũ ác ma chẳng bao giờ thêm dựa vào minh văn để build ra từng chiêu thức hay Spell có công năng khác nhau, cứ trực tiếp xả sạch Mana ra mà già là xong, đơn giản thô bạo.

"Nếu đây là mệnh lệnh của Điện hạ..." Zenas cung kính đáp.

"Vậy anh đặt tay lên bức tượng này đi."

Đến cả đại ca cầm đầu phe ác ma như Joshua còn "tin Chúa" được thì Zenas sợ cái gì. Một luồng ánh sáng trắng nhạt tinh kiến tràn vào cơ thể Zenas, gã ác ma với diện mạo dữ tợn bỗng chốc "chuyển chức" thành công thành một Bạch pháp sư đại diện cho phe Trật Tự.

"Trước mắt anh xuất hiện mấy ký tự kiểu này?"

Joshua show ra vài ký tự minh văn dễ hiểu nhất cho Zenas xem.

"Một cái ă."

Xem ra gã Sin Demon dũng mãnh này chẳng có tí năng khiếu nào trong mảng ma pháp học thuật cả. Sức mạnh cơ bắp của hắn đã đủ để hắn ném luôn đồng kiến thức sách vở này vào sọt rác rồi.

"Thế giờ anh có nhìn thấy thứ này trên tay tôi không?"

Joshua xòe năm ngón tay ra, trong mắt Zenas, một khối lập phương màu trắng đang xoay tròn trên lòng bàn tay của Joshua.

Zenas gật đầu ra hiệu là có thấy.

"Ném này, đỡ lấy."

Joshua hất tay một cái, ném khối lập phương đó về phía Zenas. Khối vuông dễ dàng chui tọt vào trong người hắn ta.

Kết quả này làm Joshua sững sờ. Xem ra dù User có hiểu biết ít về minh văn đến mấy thì vẫn có thể tiếp nhận và chạy được chương trình code do anh viết ra.

Suy cho cùng, người dùng khi xài một cái App thì làm sao bắt người ta phải học khóa lập trình tạo ra cái App đó trước được, đúng không?

Có vẻ như định nghĩa về minh văn mà các vị Thần linh thế giới này thiết lập cũng theo logic như vậy.

Lúc này, trong tầm nhìn của Zenas đột ngột hiện ra một vật thể hình vuông màu trắng.

"Điện hạ... cái này là cái gì thế ạ..." Zenas dụi dụi mắt, phát hiện cái vật thể này vẫn cứ trôi lơ lửng trong phạm vi thị giác của mình.

"À, khung chat (cửa sổ trò chuyện) đấy, còn công dụng của nó á..."

Ngón tay Joshua gõ nhẹ vào hư không một cái.

「*Anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho buổi biểu diễn ngày kia chưa?*」

Một dòng chữ bất ngờ nhảy ra trong khung cửa sổ trước mắt Zenas. Hắn đơ toàn tập, ngoác nhìn sang Joshua.

"Ồ... anh mới mở được có một minh văn nên hình như không rep (phản hồi) lại tôi được nhỉ. Xem ra mình lại phải code thêm một bộ gõ gạch input (bộ gõ chữ) nữa rồi."

Joshua thở dài nhận ra con đường để hiện thực hóa tương lai phủ sóng Internet ở dị giới này vẫn còn xa tít tắp, mặc dù hiện tại thứ anh đang xài mới chỉ là mạng LAN nội bộ.

23. Nhân tài? Không đúng... phải là quái tài!

"Điện hạ, ma pháp này do Ngài sáng tạo ra, giá trị chiến lược... quả thực không tầm thường." Đối với tác dụng của khung chat, Zenas chỉ có thể liên tưởng đến phương diện chiến tranh. Hắn ta từng tham gia vài cuộc chiến bình định nội loạn ở Ma giới, cho nên hắn ta hiểu rất rõ tốc độ truyền tin có tầm quan trọng lớn đến thế nào đối với một trận chiến.

"Công cụ chiến tranh? Không đúng đâu Zenas, thứ ở trước mắt anh lúc này là cả một thế giới mới, một thế giới mà ai ai cũng đều bình đẳng."

Những lời này của Joshua một lần nữa khiến gã Sin Demon rơi vào trạng thái ngơ ngác. Với tư duy hiện tại của Zenas, hắn ta quả thực rất khó để thấu hiểu được thời đại vĩ đại mang tên "Internet+" rốt cuộc là như thế nào.

"Đi nghỉ ngơi đi."

Khỏi lập phương trong tay Joshua biến mất, anh không tiếp tục làm khó hộ vệ của mình nữa. Dù chủng tộc Sin Demon có mạnh mẽ đến đâu thì cũng biết mệt và cần phải ngủ nghỉ từ tể. Chưa kể mấy ngày qua hắn ta đã liên tục mở vài cái cổng truyền tống, việc cấu tạo cổng truyền tống tiêu hao một lượng lớn ma lực, muốn khôi phục lại trong thời gian ngắn là điều rất khó khăn.

"Thần tuân lệnh."

Joshua đã kết giao khế ước với Skeleton Duke, có thể nói không chút khách khí rằng tòa lâu đài này đã biến thành lãnh địa của anh.

Nhờ có sự ủng hộ của Skeleton Duke, Joshua cũng chính thức từ một vị hoàng tử chỉ biết nghịch ngợm vài ba món phát minh nhỏ, triệt để chen chân vào vòng tròn quyền lực tầng thứ hai của Ma giới — ngang hàng với Đại hoàng tử và Nhị hoàng nữ. Tất nhiên, tất cả những điều này chỉ có ý nghĩa nếu Joshua thực sự có dã tâm muốn tranh giành vương vị.

Joshua mục tống Zenas rời khỏi đại sảnh, sau đó tập trung sự chú ý vào dấu ấn trên tay mình. Dấu ấn này chính là minh chứng cho việc Joshua và Skeleton Duke đã thiết lập khế ước.

Trong lúc nắm giữ một phần mạng sống của cô ấy, Joshua cũng đồng thời sở hữu quyền điều khiển đội quân tử linh dưới trướng của nữ Công tước. Chỉ có điều, với lượng ma lực hiện tại của Joshua, việc chi phối mười mấy tên Kỵ sĩ bóng đêm cấp cao đã là giới hạn rồi, chứ so với cấp độ cầm Frostmourne dẫn dắt hàng vạn quân vong linh xưng vương như Skeleton Duke thì anh còn kém xa lắm.

💡 CHÚ THÍCH THUẬT NGỮ:

•

Frostmourne (Thương Hải Tang Điện / Kiếm Sương Sầu):

Thanh ma kiếm huyền thoại trong văn hóa đại chúng (gốc từ tựa game Warcraft). Trong truyện, tác giả ví von ẩn dụ sức mạnh bá đạo của Skeleton Duke khi thống lĩnh quân đoàn Vong Linh giống như vị Vua Hiệp Sĩ sở hữu thanh ma kiếm gieo rắc rừng rợn này.

•

Nhưng dưới góc nhìn của Joshua, năng lực mà những sinh vật vong linh này sở hữu không chỉ đơn điệu ở mỗi việc tước đoạt mạng sống của người sống hay nuốt chửng linh hồn nhân loại. Bàn tay trái có khắc dấu ấn của Joshua khế ước chặt, dấu ấn bùng phát ra một luồng ánh sáng đen kịt. Ngay sau đó, một hai bóng mờ trong suốt từ ngoài cửa sổ chậm rãi bay vào trong phòng khách.

Hai bóng mờ này có ngoại hình giống như những cô gái trẻ, trên người mặc những chiếc váy dài rách nát, trên váy mình khắc một lượng lớn các minh văn tỏa ra một loại dao động tà ác. Họ chính là một nhánh tiến hóa cấp cao của chủng tộc u linh: Banshee (Nữ yêu)...

💡 CHÚ THÍCH THUẬT NGỮ:

•

Banshee (Nữ yêu vong linh): Một loài quỷ hồn tiến hóa từ linh hồn oán hận của những người phụ nữ. Họ có cơ thể bán trong suốt, có thể bay xuyên tường, tàng hình và sở hữu tiếng thét chói tai (Banshee's Wail) có khả năng phá hủy tinh thần hoặc gây tử vong cho sinh vật sống.

•

Những Banshee này không có ý thức tự chủ, nếu không có chủ nhân khống chế, họ sẽ điên cuồng tấn công mọi sinh vật sống trong tầm mắt, dùng tiếng khóc than nhọn hoắt đầy oán hận để thao túng tâm trí đối phương.

Tất nhiên, họ còn có một năng lực quan trọng hơn, đó là có thể xuyên tường đi mây về gió giống như u linh thông thường, nhưng khi cần thiết lại có thể cầm nắm được vật thể thực tế, lại còn sở hữu khả năng tàng hình... Quan trọng nhất là họ không hề sợ ánh mặt trời, ánh nắng cùng lắm chỉ làm suy yếu một phần sức mạnh chứ không thể làm tổn hại đến bản chất cấu trúc của họ.

Joshua mở chiếc vali của mình ra, lấy máy quay phim đặt lên bàn, sau đó hạ lệnh cho hai con Banshee.

Họ chậm rãi bay đến bên cạnh máy quay, một con trong số đó thành công nhấc chiếc máy quay vốn không mấy nhẹ nhàng lên, rồi bay lơ lửng trên đỉnh phòng.

Dù Joshua đã đoán trước được kết quả, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mấy con Banshee này ôm máy quay bay tới bay lui trong phòng, anh vẫn có một chút kinh hỉ nhỏ.

Có sự giúp đỡ của Banshee, Joshua sau này sẽ không cần phải lo lắng về vấn đề góc máy nữa. Cái gì mà ống kính góc rộng, góc hẹp, rồi độ ổn định của máy quay, hay chân đế đỡ máy và xe ray trượt chuyên dụng... tất cả những thứ đó đều trở nên thừa thãi!

Nếu ở Trái Đất mà cũng có sinh vật như Banshee, chắc chắn tất cả các đạo diễn tên tuổi ở Hollywood đều sẽ tranh nhau thuê họ về làm thợ quay phim. Có thể các đại đạo diễn ấy chẳng tiếc gì tiền mua trang thiết bị, nhưng sự hỗ trợ của Banshee có thể giúp họ thực sự đạt được những thước phim quay toàn cảnh 360 độ hoàn hảo không góc chết.

Mấy người ở đây làm vong linh thì đúng là chôn vùi tài năng rồi, theo tôi đến Hollywood phát triển đi.

Chủng tộc Banshee tuyệt đối là những nhân tài trong mảng quay phim, không... phải gọi là "quỷ tài" mới đúng!

Đáng tiếc là hai con Banshee này không có ý thức của riêng mình.

Joshua buông lỏng tay, hai con Banshee đặt máy quay xuống rồi biến mất vào không trung. Ánh mắt của Joshua liền hướng về phía Ciri đang ở bên cạnh lò sưởi, cô ấy lúc này đã tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu.

"Không ngủ được à?"

"Bị hai con ác linh nhìn chăm chăm như thế thì làm sao mà ngủ cho nổi."

Ciri lườm về phía nơi hai con Banshee vừa biến mất. Ngay khi họ vừa bay vào phòng là cô ấy đã tỉnh rồi, dù có bản «Canon» của Skeleton Duke làm nhạc chuông an thần đi chăng nữa cũng vô dụng.

"Vậy cô ngủ tiếp đi, đêm nay sẽ không có thứ gì làm phiền cô nữa đâu."

Joshua ngáp một cái. Liên tục mấy ngày liền không chợp mắt, dù huyết thống của anh có mạnh mẽ đến đâu cũng bắt đầu có chút quá tải.

"Anh... không phải cũng định ngủ ở đây đấy chứ?"

Ciri nhìn quanh một lượt, phát hiện chỉ có chỗ mình là có một chiếc gối ôm. Nếu Joshua tìm một căn phòng khác trong lâu đài này để ngủ, thì vì cái vòng cổ chết tiệt này, cô ấy bắt buộc phải đi theo anh vào phòng.

"Tôi ở đây làm cô không vui à?" Joshua hỏi.

"Không vui chút nào. Ừm... nói trước cho anh biết, tôi không có hứng thú với anh đâu, cả đời này cũng không bao giờ có."

Ciri dù có hơi ham sống sợ chết thật, nhưng cô ấy không sợ hãi một cách hèn nhát. Sự bất mãn trong lòng cô ấy chưa bao giờ thêm giấu giếm. Nghĩ đến cuộc đối thoại giữa Joshua và Zenas lúc nãy mà cô ấy tình cờ nghe được, nội tâm Ciri hiện tại đang có chút rối bời.

"Thế thì ngủ sớm đi, ngày mai còn có việc phải làm đấy."

Joshua chẳng thêm để ý đến lời mĩa mai của Ciri, anh kéo một chiếc ghế bên cạnh bàn ra rồi trực tiếp ngã lưng dựa vào đó, nhắm hai mắt lại.

"..."

Ciri nhìn chăm chú vào góc nghiêng khuôn mặt khi nhắm mắt của Joshua, bất giác rơi vào im lặng. Cô ấy suy nghĩ kỹ lại, dù Joshua hạn chế tự do của cô ấy, nhưng ở cái nơi Ma giới này, cô ấy có thể sống sót được hoàn toàn là nhờ có anh. Xét trên phương diện nào đó, Joshua cũng có thể coi là ân nhân cứu mạng của cô ấy.

Nhưng cái tính cách hoàn toàn chẳng có chút uy nghiêm nào của Joshua khiến Ciri thực sự không tài nào nghiêm túc mở lời cảm ơn anh được, vì anh chắc chắn sẽ cười nhạo cô ấy cho mà xem, Ciri dám khẳng định như vậy.

"Cảm ơn nhé." Ciri ôm chiếc gối ôm, lẩm bẩm một câu với âm lượng nhỏ đến mức chỉ có chính mình mới nghe thấy.

"Tiểu thư Ciri, cô vừa nói gì cơ?"

Thế nhưng thánh giác của Joshua lại nhạy bén đến đáng sợ, anh lập tức lọc qua tiếng nhạc an thần «Canon» để bắt trọn hai chữ nhỏ xíu kia của Ciri.

"Tôi... tôi... Đợi sau khi tôi lấy lại được tự do, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay!"

Gương mặt Ciri bỗng chốc bị sắc hồng đỏ rực phủ kín. Để duy trì lập trường mạnh mẽ của mình, cô ấy buộc phải thốt ra một câu đe dọa đầy hung hãn.

"Ồ."

Tuy vậy, câu trả lời của Joshua vẫn cho thấy anh chẳng hề để tâm đến lời dọa dẫm của Ciri. Anh tiếp tục nhắm mắt để dưỡng tinh thần cho công việc ngày mai.

Ciri khẽ cắn môi dưới, cuối như để đổi hờn, cô ấy ôm chặt chiếc gối, quay lưng về phía Joshua rồi chìm vào giấc ngủ.

24. Đạo diễn

Làng Mokalali — ngôi làng nhỏ nằm sâu trong góc núi — hôm nay lại đón chào một ngày mới.

Nỗi đau buồn từ vụ cướp bóc và sự xuất hiện của ác ma lần trước đã hoàn toàn tan biến sau khi dân làng tổ chức một lễ hội ca múa tung bừng để ăn mừng những người thân yêu trở về an toàn.

Hôm nay, ngôi làng còn chào đón một cô gái vô cùng xinh đẹp. Ngay khi cô vừa xuất hiện trên đường phố, cô liền trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

"Một ngôi làng thật yên bình..."

Yno chậm rãi bước ra khỏi căn nhà, khẽ hát theo bản nhạc mà Joshua đã đưa. Cô đã luyện tập cả đêm qua. Phải thừa nhận rằng Yno cực kỳ có thiên phú ca hát. Thực ra thì tộc Succubus nào cũng có sẵn tài năng này; giọng hát của họ quá đổi ngọt ngào, ngọt ngào đến mức đủ để quyến rũ bất kỳ gã đàn ông nào.

Âm nhạc vang lên giữa không trung, chẳng ai biết giai điệu đó phát ra từ đâu. Dân làng trong nhất thời đều xem đó là điều hiển nhiên và đắm chìm vào tiếng hát của Yno.

Năng lực thiên bẩm của tộc Succubus lúc này được phát huy một cách triệt để. Giọng hát của cô như mê hoặc dân làng, khiến họ vô thức làm theo ý muốn và dõng theo từng bước chân cô. "Bình minh thức giấc, mọi người đều sẽ nói..." Yno đi đến lối vào khu chợ của làng, từ góc này có thể nhìn thấy tháp đồng hồ duy nhất tại đây.

Tiếng chuông từ tháp đồng hồ vang lên, báo hiệu dân làng đã tỉnh giấc.

"Chào buổi sáng!" Dân làng mở lời chào hỏi và bắt đầu chúc tụng nhau.

Một màn hòa tấu đầy sức sống chính thức bắt đầu từ khoảnh khắc này.

Yno rảo bước trong làng, những lời đối thoại của người dân đan xen với âm nhạc vang vọng từ không trung tạo thành một bài hát hoàn chỉnh. Khung cảnh này vô cùng kỳ diệu, dù Yno thừa biết tất cả là nhờ vào năng lực mê hoặc của mình.

Dân làng nhiệt tình chào hỏi Yno, dù cái tên họ gọi là "Belle", nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui lòng.

Thế nhưng bên cạnh niềm vui, Yno vẫn có một nỗi lo canh cánh. Cô cảm nhận được trên bầu trời đang bị một thế lực tà ác nào đó chiếm giữ. Luồng sức mạnh này hoàn toàn khác biệt với hơi thở của ác ma, nó mang một mùi tử khí mục nát.

Nó đối lập hoàn toàn với thị trấn nhỏ tràn đầy sức sống này. Kỳ lạ là dân làng chẳng ai cảm nhận được luồng khí đó, dù nó đang ở ngay sát sườn họ.

Yno cũng chỉ có thể cảm nhận một cách mơ hồ. Chẳng hạn như từ nãy đến giờ, có hai luồng khí tức cứ liên tục bám theo cô.

Nhưng nhớ đến lời dặn dò của Joshua, Yno vẫn rất chuyên nghiệp, làm tròn bổn phận nhập vai vào nhân vật Belle.

Yno nhắc tà váy, giẫm lên những phiến đá nhảy qua một con suối nhỏ, đi đến nơi duy nhất trong làng có thể coi là thư viện. Đây là địa điểm được Joshua chỉ định sẵn trong kịch bản.

Vừa bước vào trong, Yno liền khựng lại một chút.

"Một sách duy nhất của thị trấn đến rồi đây."

Người quản lý thư viện dừng động tác lau dọn, bước xuống khỏi chiếc thang và đón tiếp Belle một cách đầy thân thuộc.

"Nói ta nghe xem, cháu lại vừa đi du lịch đến nơi nào rồi?"

"Hai thành phố của Frost Quốc Osta ạ. Thế bác có chỗ nào mới cho cháu khám phá nữa không?"

Yno nhận ra người quản lý thư viện này chính là Joshua. Dù ngoại hình của anh đã thay đổi, biến thành một người Faroci, nhưng Yno nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đọc lời thoại theo đúng kịch bản anh đưa.

"E là không còn rồi, nhưng cháu có thể đọc lại cuốn sách cháu thích mà."

"Cảm ơn bác, kho sách của bác đã làm cho nơi nhỏ bé này trở nên rộng lớn hơn nhiều."

Khi Yno đọc xong toàn bộ lời thoại, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Cất!"

Lúc này, "người quản lý thư viện" tháo chiếc nhẫn trên tay ra, biến trở lại thành diện mạo của Joshua. Cùng lúc đó, một Banshee tay cầm máy quay phim bỗng nhiên hiện hình ngay cạnh Yno, khiến cô nàng Succubus giật mình, toàn thân căng cứng lại.

"Điện... Điện hạ... Thần diễn có chỗ nào không tốt sao?"

Yno ôm chặt cuốn sách trong tay, rụt rè nhìn Joshua.

Loại sinh vật vong linh cấp cao như Banshee sở hữu tử khí không phải chuyện đùa, tiếng than khóc của chúng có sức công phá mạnh hơn năng lực mê hoặc của Yno gấp trăm lần.

"Không, tôi rất hài lòng. Yno, cô đeo cái này vào đi."

Joshua lấy ra một chiếc dây chuyền đưa cho Yno. Cô tò mò ngắm nhìn nó, nhận ra bên trong ẩn chứa một loại ma lực không xác định.

"Chiếc dây chuyền này có thể tăng cường tinh thần lực của cô, hãy giấu nó dưới lớp áo."

Đây là một trong những món đồ thuộc bộ sưu tập của Skeleton Duke. Giữa hàng tá báu vật thì đây chỉ là một món đồ chơi nhỏ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng Joshua mang nó theo cốt để đảm bảo phạm vi mê hoặc của Yno có thể bao phủ toàn bộ ngôi làng.

Yno ngoan ngoãn đeo chiếc dây chuyền vào, dùng cổ áo che lại. Nhờ có sự trợ giúp của món đạo cụ này, cô nhận thấy tư duy của mình trở nên nhạy bén hơn hẳn, ngay cả tinh thần lực cũng tăng tiến vượt bậc.

"Điện hạ... món đồ quý giá thế này..."

Chỉ khi đeo vào Yno mới ý thức được thứ này trân quý đến mức nào. Loại đạo cụ ma pháp có thể bộc phát tăng mạnh tinh thần lực mà không để lại di chứng thế này, trước đây có bán cả cô đi cũng không mua nổi...

"Không quý giá đâu. Yno, cô phải biết rằng sức hấp dẫn của cô không chỉ để hớp hồn người dân trong cái làng này, mà là cả vương quốc này, thậm chí cả thế giới này đều sẽ bị cô mê mẩn! Đừng tự coi nhẹ bản thân mình." Joshua nói.

Lời đánh giá quá cao từ Joshua làm Yno có chút choáng ngợp, khiến cô lúc này trở nên vô cùng lo lắng.

"Bây giờ, cô chỉ cần giữ đúng trạng thái lúc ban đầu và diễn thật tốt phân cảnh này là được." Dưới sự trấn an của Joshua, Yno mới miễn cưỡng bình tĩnh lại. Cuối cùng, Joshua vỗ vai cô, một lần nữa đưa cô nàng Succubus vào trong khung hình của máy quay.

"Máy số 1 chú ý, nữ chính đã ra khỏi thư viện. Máy số 3 quay toàn cảnh đâu rồi? Máy số 2 quay cận cảnh theo sát vào!"

Joshua bước ra khỏi thư viện, bắt đầu điều phối vị trí của các Banshee.

Lần này Joshua đã mang theo mười hai Banshee từ lãnh địa của Skeleton Duke. Trong số đó có một con sở hữu ý thức độc lập, mười một con còn lại hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Joshua. Bản thân máy quay phim chỉ là một vật trung gian, chỉ cần đặt máy quay ở vị trí trung tâm, tính năng ghi hình của "Nguyên tinh thạch" sẽ tự động kích hoạt.

Phải đến khi thực sự bắt tay vào bấm máy thực tế, Joshua mới phát hiện các Banshee làm cameraman tiện lợi đến mức nào. Đúng nghĩa là lên trời xuống đất, không gì không thể. Nếu máy quay đủ nhỏ, Joshua có thể bắt trọn mọi góc máy mà mình muốn.

Với tư cách là đạo diễn, Joshua chỉ mới có chút kinh nghiệm từ vài bộ phim ngắn thời đại học. Bản thân anh tự thấy mình cũng có chút khiếu làm đạo diễn, nhưng hiện tại, chỗ dựa duy nhất của anh chính là ký ức từ kiếp trước.

Nhờ sự trợ giúp của các Banshee, ở đại cảnh đầu tiên, Joshua đã thành công tái hiện lại từng khung hình trong bộ phim gốc một cách hoàn hảo.

Joshua còn đặc biệt cử riêng một Banshee để quay hậu trường (BTS). Nếu nói phân cảnh trong phim tràn đầy sức sống và duy mỹ, thì đoạn hậu trường lại có phần rộn rã.

Hơn mười con Banshee tỏa ra từ khí nồng nặc cứ lờn vờn quanh người Belle. Ai không biết nhìn vào chắc lại tưởng Belle là một Necromancer (pháp sư vong linh) vừa chui từ xó nào ra. Dù rằng khí chất nhiệt tình, hoạt bát của cô gái xinh đẹp này trông chẳng có nét nào giống một Necromancer cả.

Chiếc dây chuyền Joshua tặng cũng đã kích hoạt thành công, tăng cường năng lực mê hoặc của Yno. Dưới sự dẫn dắt tâm lý của cô, toàn bộ người dân trong làng đã bắt đầu một ngày mới với Belle làm trung tâm.

25. Màn thứ hai

Phân cảnh tại ngôi làng được quay phim vô cùng thuận lợi, chỉ có điều lúc Joshua đích thân vào vai Gaston để tỏ tình với Belle thì xảy ra một chút rắc rối nhỏ.

Với tính cách của Yno, bất kể Joshua có yêu cầu gì cô cũng chẳng bao giờ dám tỏ thái độ bất mãn. Thế nhưng, đời thực là đời thực, mà diễn xuất là diễn xuất. Joshua đã phải làm công tác tư tưởng cho cô nàng Succubus này một lúc lâu, cô mới dám lấy hết can đảm để thẳng thừng từ chối lời tỏ tình của anh.

Đây cũng là phân đoạn duy nhất trong cả buổi bấm máy bị dính lỗi NG vài lần, còn lại những cảnh khác đều mượt mà "một phát ăn ngay".

Phân cảnh tiếp theo chính là phần nội dung cốt lõi của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma».

"Mục tiêu đã rời khỏi làng, dự kiến một tiếng nữa sẽ tới vị trí của công dịch chuyển. Zenas chuẩn bị sẵn sàng đi, đừng để mục tiêu phát hiện ra dấu vết của công dịch chuyển."

Joshua gửi một dòng tin nhắn cho Zenas thông qua giao diện chat do chính mình tạo ra. Lúc này, Marina — người thủ vai "mẹ" của Belle — đã lên xe ngựa, từ biệt Belle để chuẩn bị khởi hành đến Nolan, thành phố pháp sư nằm cách ngôi làng nhỏ này mười mấy cây số. Trên khung chat nhảy lên một ký tự mình vẫn duy nhất mà Zenas sở hữu, báo hiệu cho Joshua biết hắn đã nhận được lệnh.

Joshua siết chặt bàn tay trái có khắc ấn ký của mình, bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý để điều khiển hành động của các Banshee. Ấn ký này không chỉ có khả năng thao túng sinh vật vong linh, mà còn cho phép Joshua chia sẻ giác quan với chúng.

Lần này, Joshua chỉ chia sẻ tầm nhìn của các Banshee. Việc chuyển đổi góc nhìn liên tục giữa mười hai con Banshee dư sức khiến cho một bệnh nhân bị hội chứng tiền đình hay say game 3D phải nằm liệt giường nửa tháng, cũng may là Joshua không mắc căn bệnh này.

Thông qua tầm mắt của một Banshee, Joshua đã nhìn thấy cỗ xe ngựa đang gồng mình di chuyển trong khu rừng phủ đầy tuyết trắng.

Marina kéo lại chiếc áo choàng đang khoác trên người. Mùa tuyết năm nay đến sớm một cách bất thường, lúc bà ra khỏi nhà, trên bầu trời đã lác đác những bông tuyết nhỏ.

Đây chẳng phải điềm lành gì. Nếu vài ngày tới tuyết rơi dày hơn, con đường duy nhất từ ngôi làng nhỏ này dẫn đến Nolan sẽ bị phong tỏa. Để Belle sớm có nhà mới để ở, Marina buộc phải tăng tốc cập bến Nolan càng sớm càng tốt.

Sự sốt ruột khiến bà không ngừng thúc giục người hầu và lão ngựa già của mình.

Lớp tuyết tích tụ trên mặt đường ngày một dày lên. Đột nhiên, Marina cảm thấy tim mình thất lại một cái, một cảm giác bồn chồn khó tả dâng lên. Bà khẽ kéo chiếc mũ trùm đầu xuống, nhìn ngó xung quanh.

Rừng vẫn là rừng, tuyết vẫn là tuyết, nhưng Marina luôn cảm thấy bầu không khí quanh đây đã trở nên kỳ quái.

Nó quá mức... yên tĩnh. Marina tuy đã có tuổi, nhưng tư duy của bà không hề chậm chạp. Khu rừng này bỗng nhiên im ắng đến phát sợ. Vừa nãy thỉnh thoảng còn nghe thấy vài tiếng chim kêu không rõ loại, nhưng vào lúc này, dường như toàn bộ động vật sinh sống trong rừng đều đã biến mất tăm.

Những bông tuyết trút xuống từ bầu trời ngày một dày đặc, chẳng mấy chốc nơi này sẽ đón một trận bão tuyết kinh hoàng.

"Một tòa lâu đài sao?"

Marina đang suy nghĩ xem nên trốn trận bão tuyết này ở đâu thì một công trình cổ kính và trang nghiêm đập vào mắt bà. Đây không phải lần đầu tiên bà qua lại trên con đường dẫn đến Nolan này, nhưng trong ký ức của bà, chưa từng có một tòa lâu đài nguy nga nào như vậy xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ là do vị đại pháp sư nào đó mới xây dựng sao?

Trận bão tuyết đang âm ập xuống không cho phép Marina có thời gian để suy nghĩ nhiều. Bà bảo người hầu đánh xe về phía tòa lâu đài, thậm chí hy vọng chủ nhân nơi đây sẽ nhân từ cho bà tá túc qua đêm.

Xe ngựa tiến vào khuôn viên sân vườn có phần âm u của tòa lâu đài. Marina bước xuống xe, ra hiệu cho người hầu dắt xe về phía chuồng ngựa bên trong. Bà chỉnh đốn lại trang phục của mình, bước lên các bậc thềm và dừng chân trước cánh cửa lớn của lâu đài.

Marina còn chưa kịp gõ cửa, cánh cửa lớn của lâu đài đã chậm rãi tự động mở ra.

"Cảm ơn..."

Marina bước vào trong, cứ ngỡ là gia nhân nào đó trong lâu đài đã phát hiện ra mình. Nhưng khi bà nhìn ra phía sau cánh cửa, nơi đó lại trống trơn, chẳng có một bóng người.

Điều này khiến Marina có chút kinh ngạc. Tuy nhiên, bà là một nữ thương nhân từng trải, các pháp sư thường sở hữu đủ loại năng lực kỳ quái, thế nên bà lịch sự tự tay đóng cửa lâu đài lại.

"Có ai ở đây không?"

Marina lớn tiếng hỏi. Không gian trống trải bên trong lâu đài vang vọng lại tiếng của bà, toàn bộ bầu không khí và ánh sáng trong lâu đài có phần âm u, tăm tối.

"Có ai không ạ? Xin lỗi vì đã làm phiền... Tôi là một lữ khách qua đường, chỉ muốn vào đây để lánh tạm trận bão tuyết."

Marina gọi thêm một lần nữa, nhưng vẫn không có bất kỳ ai đáp lại.

Thế nhưng trong bóng tối, có vô số đôi mắt đang chăm chăm nhìn vào vị khách nhân loại không mời mà đến này, trong đó bao gồm cả hai bóng ma.

"Công tước đại nhân thế mà lại thật sự cho phép một nhân loại bước vào lãnh địa của ngài. Nếu là trước đây, mục nhân loại này đã bị họ hàng của ta ăn sạch từ vòng ngoài của Rừng Shadow Dusk rồi..."

"Cầm mồm đi Hualuo! Công tước đại nhân đã liên minh với Tam hoàng tử điện hạ, mệnh lệnh của Điện hạ chính là ý chí của Công tước. Điện hạ đã đặc biệt để hai đứa mình tham gia vào cái... cái gì gọi là..."

"Phim ảnh, Fake à." Một giọng nói lên lút khác nhắc nhở.

"Đúng đúng, được tham gia quay phim đã là vinh hạnh cực lớn rồi, người bớt cần nhằn đi. Lời thoại thuộc hết chưa đấy? Mấy con Banshee kia bay tới rồi kìa, câu thoại đầu tiên là gì ấy nhỉ?"

Chiếc chân nến đặt trên bàn mở mắt ra, gõ gõ vào chiếc đồng hồ báo thức bên cạnh, thấp giọng đọc lời thoại:

"Bà ấy chắc chắn là đã bị lạc đường trong rừng rồi."

"Khóa cái miệng nhà người lại đi."

Lời thì thầm trong bóng tối ngay lập tức thu hút sự chú ý của Marina. Bà nhìn về phía phát ra âm thanh nhưng không thấy bất kỳ ai, ngoại trừ một chiếc chân nến và một chiếc đồng hồ báo thức được đặt trên cùng một chiếc bàn.

"Xin lỗi, có ai không ạ?"

Marina chậm rãi tiến về phía chiếc bàn, tầm mắt nhanh chóng bị thu hút bởi chiếc chân nến và đồng hồ báo thức tinh xảo đặt trên đó. Bà cầm chiếc chân nến lên đoan trang ngắm nghía.

Là một thương nhân, ngay từ cái nhìn đầu tiên bà đã nhận ra giá trị của hai thứ này, nhưng bà không dám nảy sinh bất kỳ ý định trộm cắp nào, nơi này thật sự quá mức quý giá.

Bà đặt chiếc chân nến mạ vàng xuống, nhìn quanh một lượt và nhanh chóng tìm thấy nơi duy nhất tỏa ra ánh lửa trong đại sảnh âm u này.

"Tôi chỉ muốn tìm một nơi để sưởi ấm thôi!"

Marina nói lớn, hy vọng có ai đó nghe thấy. Đồng thời, bà cũng nương theo ánh lửa chỉ đường, chậm rãi bước vào một căn phòng có lò sưởi.

Ngọn lửa ấm áp bập bùng trong lò sưởi đủ để khiến Marina vui mừng khôn xiết. Bà rảo bước về phía lò sưởi, hơi ấm tỏa ra nhanh chóng xua tan cái lạnh giá do trận bão tuyết mang lại.

Ngay sau đó, Marina nghe thấy tiếng bát đĩa lách cách phát ra từ căn phòng bên cạnh. Marina đi theo âm thanh đó và bước vào phòng, phát hiện trên bàn đã bày sẵn một bữa tối thịnh soạn. Cứ như thể nó được chuẩn bị riêng cho bà vậy.

"Vô cùng cảm ơn..."

Marina nhìn quanh bốn phía, tuy không biết người trong lâu đài này đã đi đâu hết, nhưng trước con đói còn cao, bà vẫn ngồi xuống và bắt đầu thưởng thức bữa tối khó bộc phát có được này.

Thế nhưng mới ăn được vài miếng, chiếc tách trà trên bàn bỗng nhiên tự di chuyển.

Marina sững sờ nhìn chiếc tách trà, lúc này bà mới đột nhiên phát hiện trên chiếc tách trà dường như có một khuôn mặt người.

"Mẹ cháu bảo cháu không nên cử động lung tung, như vậy có thể sẽ làm bác sợ đấy ạ."

Chiếc tách trà dùng chất giọng non nớt nói với Marina.

Đầu óc của Marina lập tức "đứng hình" mất vài giây. Hèn chi trong tòa lâu đài này chẳng thấy một người sống nào, bởi vì bản thân tòa lâu đài này "đang sống", nó hoàn toàn không cần người sống dọn dẹp, quản lý.

"Cháu xin lỗi ạ." Chiếc tách trà dùng giọng điệu vô cùng chân thành nói với Marina.

"Không... Không sao."

Marina cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh, nhưng... chẳng lẽ người sống trong lâu đài này đều đã biến thành đồ nội thất? Tòa lâu đài này đã trúng phải một lời nguyền nào đó sao? Ngay lập tức, dù loại suy nghĩ sợ hãi tràn ngập tâm trí Marina, khiến bà dứt khoát đưa ra quyết định phải trốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này ngay lập tức.

26. Người hầu

Hai bóng ma vừa rồi còn ký túc vào chiếc chân nến và đồng hồ báo thức, lúc này đang chậm rãi hiện lên hư ảnh lơ lửng giữa không trung.

"Để một nhân loại sống trong tòa lâu đài này... liệu có phải là quá giới hạn không? Công tước đại nhân từ trước đến nay vốn ghét nhất là nhân loại."

Giọng điệu của Fake vẫn tràn ngập sự sợ hãi và bất an.

Hai bóng ma này đã hầu hạ Skeleton Duke từ vài trăm năm trước, đối với ngài ấy là một lòng trung thành tuyệt đối.

Suốt mấy trăm năm qua, họ đã chứng kiến quá nhiều nhân loại vô tri xông vào lãnh địa của Skeleton Duke, để rồi ngay sau đó liền bị một đàn Soul Eater (Quỷ nuốt hồn) lao vào cắn xé đến mức một mảnh vụn cũng không chừa lại. Cho dù có vài kẻ may mắn hơn một chút, thì cuối cùng cũng bị chuyển hóa thành sinh vật bất tử, rơi vào kết cục sống không bằng chết. Tất cả nhân loại dám bén mảng đến gần lãnh địa của Skeleton Duke cuối cùng đều nhận lấy một kết cục vô cùng bi thảm. Vậy mà bà lão kia — người thậm chí còn chẳng phải là một pháp sư — không những bước vào tòa lâu đài này, mà còn được tận hưởng một bữa tối tuyệt vời bên trong!

Chuyện này nếu đặt vào trước đây là điều mà hai người bọn họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, hoặc nói đúng hơn, chỉ cần thoáng qua ý nghĩ đó thôi đã là đại nghịch bất đạo rồi.

Thế nhưng sự thật lại rành rành ngay trước mắt, Skeleton Duke đã tiếp đón vị nhân loại này một cách đầy "nhiệt tình".

"Đây là chỉ thị của Điện hạ. Người không nhận ra từ sau khi Tam hoàng tử điện hạ đến đây, hai ngày nay Công tước đại nhân đều vui vẻ đến phát điên rồi sao? Linh hồn chi hỏa của ngài ấy sắp biến thành hình dạng nốt nhạc đến nơi rồi kìa."

Hualuo là một nghệ sĩ vĩ cầm trong dàn nhạc của Skeleton Duke. Những kiến thức học được thuở sinh thời, ngay cả khi đã trở thành đồ tùy táng của Công tước, gã vẫn không hề quên.

"Hơn nữa, bản khúc «Canon» đó của Hoàng tử điện hạ đúng là một kiệt tác xuất thế. Nếu ta còn sống, ta thật sự muốn đến cái quốc gia xa xôi nào đó để bá phủng vị nhạc sĩ vĩ đại đã sáng tác ra nó."

Trong lúc họ đang trò chuyện, bên trong lâu đài bỗng nhiên lại vang lên tiếng đàn piano du dương. Những nốt nhạc này dịu dàng hơn rất nhiều so với bầu không khí âm u và lạnh lẽo thường ngày của lâu đài.

"Người không thấy hai ngày nay Công tước đại nhân trông có phần giống với ngày xưa sao?"

Nghe bản nhạc này, Hualuo mới nhận ra kể từ khi Joshua đến đây, Skeleton Duke đã có những thay đổi cực kỳ lớn.

Trước đây ở Ma Giới, Skeleton Duke chính là một kẻ hoang tưởng, cố chấp tuyệt đối. Ngài ấy sẽ không cho phép bất kỳ sinh vật sống nào bước vào lãnh địa của mình, và bản thân ngài ấy nếu không có việc gì thực sự cần thiết thì cũng tuyệt đối không rời nửa bước, cứ như vậy giam mình trong lâu đài trải qua những tháng năm đằng đẳng.

"Ngày xưa? Đúng là vậy, ít nhất thì ngài ấy đã biết cười rồi, ta cũng phải mấy chục năm rồi chưa được thấy lại."

Fake liếc nhìn gã bạn thân của mình. Làm tri kỷ của nhau lâu như vậy, Fake dĩ nhiên hiểu rõ cái "ngày xưa" mà Hualuo nhắc đến là gì.

"Khốn kiếp! Nếu không có đám quân cách mạng chết tiệt kia, ta tin chắc Hoàng tử điện hạ hiện tại nhất định sẽ rung động trước Công tước đại nhân."

"Khụ... Hualuo." Fake hắng giọng một cái để nhắc nhở. Dù đã là một bóng ma, Hualuo vẫn cảm thấy sau lưng mình chợt thoáng qua một luồng khí lạnh thấu xương.

"Mấy lời các người vừa nói, nếu để Công tước đại nhân nghe thấy thì đủ để biến các người thành thức ăn cho chó đấy."

Một giọng nói có phần non nớt vang lên từ phía sau họ. Cả hai lập tức quay người lại, hành lễ với hư ảnh trẻ tuổi kia.

"Quản gia."

Joshua cũng đi cùng bóng ma đó vào trong đại sảnh. Vị ghost dẫn đường này có địa vị chỉ đứng sau Skeleton Duke trong lâu đài, đồng thời cũng đảm nhận vai trò quản gia tại đây.

Chính là bóng ma vừa vào vai chiếc tách trà lúc nãy.

"Cảm ơn sự phối hợp của mọi người, bộ phim này vẫn còn rất nhiều phân cảnh chưa hoàn thành cần mọi người chung tay giúp sức."

Joshua vốn không giỏi nói mấy lời khách sáo, xã giao. Sinh vật mang chủng tộc "lập trình viên" luôn làm nhiều hơn nói, thế nên anh chỉ tóm tắt một cách ngắn gọn nội dung công việc tiếp theo cho những bóng ma đang sống trong cổ lâu đài này.

Tổng cộng có hai mươi một bóng ma có đặc quyền hầu hạ Skeleton Duke trong cổ lâu đài. Họ rõ ràng khác biệt hoàn toàn với những linh hồn mới chỉ duy trì trạng thái bóng ma được một hai năm; có vài vị trong lâu đài này có tuổi đời từ tận một thời đại trước của nhân loại.

Cả hai mươi một bóng ma này đều có năng lực nhập vào đồ vật, biến đồ vật thành cơ thể của mình. Điều này đã giúp Joshua giải quyết được một điểm nhấn cực lớn khác trong bộ phim «Beauty and the Beast» — chính là những món đồ nội thất biết cử động.

"Chỉ cần là điều Điện hạ mong muốn, xin cứ tự nhiên sai bảo."

Ba bóng ma cùng hành lễ với Joshua theo một nghi thức không rõ đến từ quốc gia nào.

"Nhiệm vụ hiện tại trước mắt đã tạm ổn thỏa, mọi người có thể đi nghỉ ngơi trước."

Đối với tòa lâu đài này, Joshua chỉ là một người ngoài, một người ngoài không có tư cách ra lệnh cho họ. Nhưng điều kỳ lạ là Joshua không hề cảm nhận được một chút bất mãn nào từ ba bóng ma này.

Chẳng lẽ là do thân phận Tam hoàng tử đã phát huy tác dụng?

Joshua lúc này cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều về chuyện đó. Sau khi chứng kiến ba bóng ma biến mất vào hư không, anh quay sang nhìn Zenas bên cạnh.

Gã Sin Demon này hiện đã khoác lên mình một bộ âu phục may đo riêng, che đi làn da như đá nhám thạch bên ngoài, nhìn qua rốt cuộc cũng có được vài phần khí chất của một vương tử. Vừa rồi Zenas đã hoàn thành cảnh quay đầu tiên của mình — chính là phân cảnh Quái vật ném cha của Belle vào ngục tối.

Zenas diễn rất tốt, lột tả một cách nhập tâm hình ảnh một vị vương tử quái vật cuồng bạo, bất an và sợ hãi khi phải giao tiếp với người khác.

Thế nhưng lúc này, tâm trạng của Zenas có vẻ hơi trùng xuống.

"Bản nhạc rủ ngủ của Skeleton Duke đã đưa vị nữ thương nhân kia vào giấc ngủ sâu rồi, khi tỉnh dậy bà ấy sẽ được chăm sóc tử tế."

Joshua biết lý do khiến tâm trạng của Zenas sa sút như vậy.

Là một Sin Demon kiêu dũng thiện chiến, trước đó ở trong làng, Zenas có thể chặt đầu đám cướp không một chút nương tay, dùng máu của chúng để gột rửa mặt đất. Thế nhưng khi phải đối mặt với một bà lão không có sức chống cự, chỉ riêng việc găm thét vài tiếng rồi thô lỗ ném bà vào ngục tối đã khiến Zenas cảm thấy tự trách.

Lòng nhân từ sao?

Một Sin Demon được sinh ra vì sát chóc hoàn toàn không cần đến loại cảm xúc này. Đây chỉ là lòng tự tôn và sự tu dưỡng cơ bản nhất của một kẻ mạnh — ngọn lửa của Zenas là để dành cho những kẻ thủ ác và bọn tội phạm.

"Buổi chiều Yno sẽ đến lâu đài. Sau khi buổi quay phim kết thúc, vị nhân loại kia sẽ được tự do. Còn Zenas, tranh thủ khoảng thời gian này, người có thể tìm vài bóng ma biết khiêu vũ để học một chút vũ đạo giao tiếp."

Joshua tự tin có thể kết thúc buổi bấm máy «Giai Nhân Và Ác Ma» trong một thời gian ngắn. Quá trình quay phim thường tiêu tốn thời gian ở những phần như diễn viên dính lỗi NG, sắp xếp góc máy, hay khâu hậu kỳ kỹ xảo... Những vấn đề này đối với Joshua cơ bản là không tồn tại. Dàn diễn viên bên trong lâu đài đều là thuộc hạ của Skeleton Duke, không giống như những người dân làng khó kiểm soát ngoài kia.

Nếu tiến độ thuận lợi, Joshua dự kiến chỉ mất khoảng một tuần là có thể hoàn thành toàn bộ công việc quay phim cho tác phẩm này.

Dù sao thì «Giai Nhân Và Ác Ma» cũng chỉ là một mảnh ghép rất nhỏ trong bản thiết kế blueprint của Joshua. Bộ phim này được coi là viên gạch gõ cửa để anh tiến quân vào thế giới của nhân loại.

27. Buổi khiêu vũ

Một ngày sau.

Tại tòa tháp lầu sáu vốn dùng để giam giữ phạm nhân.

Trải nghiệm suốt nửa tháng qua khiến Marina cảm thấy mình đủ vốn liếng để viết ngay một cuốn du ký. Cái đặc quyền bị ác ma bắt cóc hai lần liên tiếp thế này chắc chắn không phải nhân loại nào cũng có cơ hội nếm trải.

Suốt hai mươi tư giờ bị giam cầm trong ngục tối, Marina lại không hề thấy quá khó khăn.

Tiếng đàn piano thỉnh thoảng vang vọng khắp tòa lâu đài đã khiến bà hoàn toàn chìm đắm vào giai điệu.

Đột nhiên, Marina nghe thấy tiếng bước chân ai đó đang tiến lại gần. Bà đi đến sát mép song sắt và nhìn thấy một bóng hình đáng lẽ không nên xuất hiện ở nơi này nhất — Belle.

Mọi chuyện diễn ra sau đó y hệt như những gì được viết trong kịch bản. Nàng Belle lương thiện vì muốn giải cứu người thân đã kiên quyết quyết định thế chỗ, chấp nhận ở lại tòa lâu đài này.

Marina tuổi già sức yếu làm sao chống cự nổi sức mạnh của Zenas. Bà bị hấn thô bạo lôi xềnh xệch ra khỏi lâu đài, rồi thả tay ném xuống khu vườn đầy tuyết bên ngoài.

Cánh cửa lớn của lâu đài một lần nữa đóng sầm lại. Marina ngã quỵ giữa làn tuyết trắng, bị cảm giác đau đớn và tuyết vọng bao trùm lấy tâm trí.

"Phu nhân Marina! Phu nhân Marina!"

Ngay vào khoảnh khắc tưởng như vạn niệm câu tro, Marina bỗng nghe thấy tiếng người hầu của mình.

Gã người hầu dắt theo lão ngựa già, băng qua khu vườn mọc đầy gai góc, rào bước chạy đến trước mặt bà.

"Người... thế mà vẫn chưa chạy trốn sao?" Marina có chút không dám tin vào mắt mình. Gã người hầu này chỉ là kẻ bà bỏ tiền ra thuê, giữa hai người chẳng có chút tình nghĩa chủ tớ sâu đậm nào.

Là một thương nhân, Marina hiểu rõ hơn ai hết rằng chẳng có mối quan hệ nào lỏng lẻo và dễ toang hơn loại quan hệ duy trì bằng tiền bạc. Vậy mà gã này lại dám mạo hiểm mạng sống trước hòng súng của ác ma để trốn lại trong trang viên này.

"Thành thật là nguyên tắc làm người cơ bản nhất Ạ. Nhưng đó không phải trọng điểm đâu, phu nhân Marina, mau cưỡi ngựa rời khỏi đây đi! Nó sẽ đưa bà về làng. Hãy đi tìm ngài Gaston, có lẽ ngài ấy sẽ cứu được tiểu thư ra ngoài." Gã người hầu hồi thúc.

"Gaston... Phải rồi, mình có thể tìm ngài Gaston giúp đỡ!" Marina sức nhớ ra mình còn quen biết một vị đại pháp sư có thể tự do đi lại ở Ma Giới. Bà lập tức xoay người nhảy lên lưng ngựa, động tác nhanh nhẹn, dứt khoát đến mức chẳng giống một bà lão đã qua tuổi thất thập cổ lai hy chút nào.

"Thế còn người thì sao?"

Đây là con ngựa duy nhất Marina mang theo từ làng.

"Đừng lo cho tôi, tôi đã tìm được chỗ trốn ở gần đây rồi." Gã người hầu đáp.

Marina cũng không cù cựa mất thời gian. Bà là người biết phân biệt chuyện gì nặng nhẹ, sau khi để lại một câu "bảo trọng", bà liền thúc mạnh vào bụng ngựa. Con ngựa lập tức cất vó, lao nhanh ra khỏi khuôn viên lâu đài.

Gã người hầu 目 tổng theo bóng dáng Marina biến mất vào khu rừng phía ngoài lâu đài, sau đó mới tháo chiếc "Nhẫn hóa sinh" trên tay ra.

"Nề thật đấy, vừa rồi anh có thể trung ra bộ mặt nghiêm túc để nói cái từ 'thành thật' cơ à?"

Ciri từ bìa rừng phía bên kia khu vườn bước ra, nhìn Joshua đang đứng giữa làn tuyết dày. Với tư cách là đạo diễn tổng công trình sư của tất cả mọi chuyện, Joshua đúng nghĩa là thần từ a đến z: từ lên kế hoạch, viết kịch bản, cho đến quay phim, thậm chí còn tự mình xuống sân đóng kha khá vai cameo.

Nhưng cái vai gã người hầu này thì không nằm trong phạm vi cameo giải trí đơn thuần nữa rồi.

"Sao lại không chứ? Tôi là ác ma mà."

Joshua rảo bước đi vào bên trong lâu đài.

Một câu phản bác của Joshua làm Ciri á khẩu, không biết ho he gì thêm. Nếu không có Joshua cố tình nhắc nhở, Ciri suýt chút nữa đã quên mất tên này là một hoàng tử ác ma hàng thật giá thật.

Khung cảnh đại sảnh bên trong lâu đài không hề âm u như bên ngoài. Kể từ khi Yno đến đây vào chiều hôm qua, Joshua đã cho đoàn phim tăng ca cày ngày cày đêm để đẩy nhanh tiến độ quay «Giai Nhân Và Ác Ma».

Hiện tại, phân cảnh Joshua chuẩn bị bấm máy chính là phân đoạn lay động lòng người nhất toàn bộ câu chuyện, cũng là cảnh đủ sức khiến vô số thiếu nữ phải gào thét: Phân cảnh Belle và Quái vật khiêu vũ giữa đại sảnh lâu đài.

Khi Joshua bước vào đại sảnh, Yno đang nắm tay Zenas, cùng nhau uyển chuyển khiêu vũ ở ngay trung tâm sàn nhảy.

Lúc này, cô nàng Succubus đã khoác lên mình bộ váy công chúa lộng lẫy, lộng lộn. Cộng thêm mị lực thiên bẩm của mình, ngay từ khoảnh khắc xuất hiện, cô đã định sẵn là tâm điểm của mọi ánh nhìn. Bất kỳ gã đàn ông, hay thậm chí là cả phụ nữ, đều sẽ bị cô hấp hồn.

Ba phút trôi qua.

Tiếng nhạc dần đi vào hồi kết, Yno và Zenas cũng chậm rãi dừng lại vũ điệu của mình.

Vào khoảnh khắc đứng bóng, cả hai con ác ma đều không hẹn mà cùng quay sang nhìn Ciri đang đứng ở rìa sàn nhảy, chứ không phải nhìn Joshua.

Nói ra thì chính Joshua cũng thấy khó tin. Cô nàng pháp sư từng nghèo đến mức hằng ngày phải gặm vỏ cây qua bữa, thỉnh thoảng gặp may mới được ăn một hai bữa thịt thỏ này, thế mà lại trở thành huấn luyện viên vũ đạo cho Yno và Zenas.

"Đạt yêu cầu. Dù không muốn thừa nhận lắm, nhưng hai người tiếp thu nhanh đấy."

Loại khiêu vũ giao tiếp này thực ra không khó, chỉ cần bắt đúng nhịp là ai cũng có thể dễ dàng nhảy được. Dù được gắn mác là điệu nhảy của giới quý tộc, nhưng trong mắt Ciri, nó chẳng qua là hai người cùng nhau xoay vòng vòng, chán ngắt.

"Vậy thì tạm thời kết thúc tại đây. Zenas, Yno hai người đi nghỉ ngơi trước đi, tranh thủ đọc lại kịch bản để chuẩn bị cho phân cảnh tiếp theo."

Joshua cầm lấy những Thẻ nhớ tinh thạch (Nguyên tinh thạch) do Banshee đưa tới. Việc quay phân cảnh này đã ngốn sạch tổng cộng bảy viên Nguyên tinh thạch để ghi lại các góc máy khác nhau. Joshua nhận lấy bảy viên tinh thạch, trên tay khẽ tràn ra luồng ma lực màu trắng nhạt. Anh bắt đầu cắt ghép, edit các đoạn video này theo ký ức của mình rồi gộp chung tất cả vào một viên duy nhất.

Joshua dùng móng vuốt khắc lên bề mặt viên tinh thạch con số 72, rồi cẩn thận cất nó vào chiếc vali chuyên dụng.

"Mà này, điệu nhảy giao tiếp đơn giản thế này mà anh cũng không biết sao?"

Ciri đột ngột ghé sát lại gần Joshua, tò mò hỏi.

"Nếu biết thì tôi đã chẳng tốn tiền thuê cô làm giáo viên."

Sau khi đã quen thân với vị hoàng tử ác ma này, Ciri ngày càng không coi cái danh phận của Joshua ra gì nữa. Nếu không phải trên cổ cô vẫn còn đeo cái "vòng cổ" đạo cụ mà Joshua đưa, có khi Ciri đã lăm lăm cây gậy phép nhỏ để tiếp tục solo khô máu với anh rồi.

"Ra là vậy. Cái này nếu sau này anh muốn thâm nhập vào xã hội loài người thì chắc chắn phải dùng tới đấy. Muốn học không?"

Ciri cuối cùng cũng tìm được một cơ hội để nở mày nở mặt. Trước đây khi nói chuyện với Joshua, cô luôn cảm thấy một sự áp chế nặng nề về mặt IQ. Những gì Joshua nói toàn chạm

đúng vào vùng mù kiến thức của cô. Lần này, cô rút cuộc đã tìm thấy thứ mà Joshua chịu chết không biết làm!

"..."

Joshua nhìn chằm chằm Ciri, đột nhiên nhớ đến chú chó Husky mà mình từng nuôi ở Trái Đất... So sánh một cô gái với Husky thì có hơi sai sai, nhưng không hiểu sao Joshua lại có cái cảm giác visual tương đồng đến kỳ lạ này.

"Vậy thì trăm sự nhờ cô, tiểu thư Ciri."

Điều Ciri không ngờ tới là Joshua lại thật sự hạ mình, khiêm tốn thỉnh giáo cô.

"Được rồi... Tôi... dạy anh."

Ciri thừa nhận câu nói vừa rồi của mình có chút bốc đồng. Thực ra, thay vì hành vi trẻ con muốn khề Joshua, Ciri phần nhiều là bị màn biểu diễn của Zenas và Yno làm cho cảm động. Dù với tư cách là một người ngoài cuộc, biết thừa Yno và Zenas chỉ đang diễn kịch, cô vẫn bị cuốn vào khung cảnh duy mỹ của «Giai Nhân Và Ác Ma»... Bất kỳ thiếu nữ nào chứng kiến cảnh tượng đó đều sẽ bị chạm đến trái tim.

Đó là lý do khiến cô bốc đồng, nhưng hối hận cũng đã muộn. Joshua đã đưa tay ra trước mặt cô, Ciri chỉ đành bấm bụng nắm lấy tay anh.

"Đặt tay... lên eo tôi đi." Người Ciri khựng lại một chút, cuối cùng vẫn lý nhí thốt ra câu này. Joshua làm theo chỉ dẫn của Ciri, nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô, còn Ciri thì đặt bàn tay còn lại lên vai Joshua.

Tiếng nhạc vang lên đúng lúc, Ciri dẫn dắt Joshua bắt đầu một màn «Giai Nhân Và Ác Ma» phiên bản đời thực ngay trên sàn nhảy.

Đúng là một phiên bản khác, nhưng Ciri không biết liệu số phận của mình có được tốt đẹp như nàng Belle hay không...

Chắc là được chứ? Ciri cúi đầu, ánh mắt lại lén lút nhìn về phía Joshua. Thế nhưng mới nhảy chưa được mấy bước, giác mộng đẹp của Ciri đã bị Joshua giẫm cho nát bét.

"Anh giẫm vào chân tôi rồi!"

Đời thực rõ ràng không hoàn hảo như trên phim ảnh. Tay mơ khiêu vũ Joshua đã không hề nương tay, phá nát bầu không khí lãng mạn mà Ciri vừa xây dựng trong lòng.

"Xin lỗi..." Lời xin lỗi của Joshua hoàn toàn vô tác dụng.

"Lại giẫm nữa rồi, anh cố tình đúng không?!"

"Nào, có thể bao dung cho lính mới một chút được không?"

Joshua tuy bao biện bằng miệng, nhưng tâm trí anh lại không đặt ở điệu nhảy. Khi nắm lấy tay Ciri, anh mới phát hiện trên tay cô có không ít vết sẹo, ngay cả trên cánh tay cũng có. Dù Ciri đã cố tình che giấu, nhưng ở khoảng cách gần thế này, Joshua vẫn có thể nhìn thấy những vết sẹo đối lập hoàn toàn với làn da trắng ngần của cô.

Đây rõ ràng không phải là đôi bàn tay mà một cô gái nên có.

28. Buổi chiều thứ

Joshua cầm trên tay một viên Nguyên tinh thạch có khắc minh văn ký hiệu số "1". Sau khi truyền ma lực vào bên trong, hình ảnh lưu trữ trong tinh thạch liền được phóng đại và chiếu ra giữa không trung. Joshua dịch chuyển vàng sáng chiếu màn hình này lên một bức tường phẳng mịn bên trong lâu đài.

Một chất lượng hình ảnh sắc nét chuẩn rạp điện ảnh — thứ vốn chỉ có thể tận hưởng ở Trái Đất — vào khoảnh khắc này đã xuất hiện bên trong tòa cổ lâu đài này.

Đèn đuốc trong đại sảnh đồng loạt vụt tắt, chỉ còn lại vàng sáng phát ra từ màn chiếu của Nguyên tinh thạch. Joshua đặt cố định viên tinh thạch lên một chiếc bàn, sau đó lui về phía sau, ngồi vào khu "ghế khán giả" được dựng tạm từ vài chiếc ghế bành.

Tiến độ bấm máy của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» hiện đã hoàn thành được 70%, phần còn lại chính là phân cảnh Gaston dẫn đầu đoàn dân làng tấn công vào lâu đài.

Phân đoạn này, dù Joshua đã ký kết liên minh với Skeleton Duke, anh vẫn phải xin phép và báo cáo trước một tiếng với ngài ấy. Dù sao thì việc dẫn một đám người đến trước cửa nhà người ta để đập phá dỡ tiệm, cho dù chỉ là diễn kịch, thì cũng phải chào hỏi chủ nhà một câu.

Vì vậy, Joshua đã dùng phương thức đặc biệt này để giải thích rõ ý đồ của mình với Skeleton Duke.

Nhờ đó, Skeleton Duke đã vinh dự trở thành vị khán giả đầu tiên trên thế giới được tham dự một buổi chiếu thử (premiere) phim ảnh. Không chỉ có mình ngài ấy, mà còn có cả một dàn thuộc hạ bóng ma dưới trướng cùng tham gia.

Bộ phim được phát sóng vô cùng mượt mà đúng như kế hoạch của Joshua. Từ góc máy, cách khắc họa bối cảnh cho đến khâu ánh sáng đều khiến anh vô cùng mãn nguyện; phần nhạc nền của phim thì do chính Skeleton Duke thân chinh "tài trợ" biểu diễn.

Lúc này, toàn bộ lâu đài chìm vào im lặng phăng phắc, chỉ còn vang vọng tiếng đối thoại của các nhân vật trên màn ảnh.

Rất nhiều bối cảnh trong phim chính là tòa lâu đài mà Skeleton Duke đã quá đỗi quen thuộc, còn phần ngoại cảnh ở ngôi làng thì Ciri là người đã đi theo chứng kiến từ đầu đến cuối.

Thế nhưng cả Skeleton Duke lẫn Ciri đều dán chặt mắt, toàn thần quán chú theo dõi diễn biến của bộ phim. Đến những tình tiết nút thắt cao trào, Joshua thậm chí còn nghe thấy cả tiếng nín thở vì hồi hộp.

Cùng một khung cảnh nhưng áp dụng các góc máy khác nhau sẽ cho ra những cảm giác hoàn toàn khác biệt. Chưa kể tiết tấu câu chuyện và những lời thoại chất lừ trong phim là thứ mà họ chưa từng được trải nghiệm ngoài đời thực bao giờ.

Joshua luôn cho rằng sức hút lớn nhất của điện ảnh chính là nói cho khán giả biết "hóa ra trên đời này còn có những điều tốt đẹp đến thế", dĩ nhiên người ta cũng có thể dùng những từ ngữ khác để thay thế cho hai chữ "tốt đẹp". Bản chất của phim ảnh là để khán giả trải nghiệm những cuộc đời khác nhau, bởi bất kỳ sinh vật có trí tuệ nào cũng đều luôn hướng về một cuộc sống mà mình chưa từng sở hữu.

Vì bộ phim này vẫn chưa hoàn thành xong xuôi, nên khi cốt truyện mới đi được một nửa, màn hình bỗng nhiên tối sầm rồi biến mất.

"Đoạn sau đâu? Sao tự dừng lại hết rồi?!"

Chẳng đợi Ciri kịp lên tiếng, giọng nói của Skeleton Duke đã ngay lập tức phá tan bầu không khí hắc ám trong đại sảnh. Luồng linh hồn chi hỏa không ngừng nhảy nhót trong hốc mắt ngài ấy một lần nữa khóa chặt vào Joshua.

"Công tước đại nhân, bộ phim này vẫn chưa quay xong hoàn chỉnh ạ..."

Ban đầu Joshua chỉ ôm ý định chiếu thử cho Skeleton Duke xem để ngài ấy hiểu khái niệm "phim ảnh" là cái gì, thế nên mới mang viên Nguyên tinh thạch bản nháp thô sơ này ra chiếu trước mặt ngài ấy.

"Thế thì bao giờ mới quay xong?"

Skeleton Duke thừa nhận rằng mình đã bắt đầu hóng vờ mặt cái diễn biến tiếp theo rồi. Đúng lúc phim đang đến đoạn cao trào gay cấn thì màn hình lại phụt tắt, khoảnh khắc đó ngài ấy còn tưởng viên Nguyên tinh thạch của Joshua bị dính bug hay lỗi kỹ thuật gì, ai dè Joshua lại quăng ra một câu trả lời xanh rờn: "Chưa quay xong".

Đây là lần thứ hai Joshua thành công khơi dậy cái sự bốc đồng muốn xắn tay áo lên để tấn cho anh một trận của Skeleton Duke.

"Nếu Công tước đại nhân đồng ý cho đám nhân loại kia tiến vào lâu đài của ngài dạo chơi một vòng nhỏ... tôi có thể đóng máy bộ phim này trong vòng hai ngày." Joshua đề xuất.

"..."

Skeleton Duke rơi vào trầm tư một lúc, những đốt xương ngón tay của ngài ấy gõ cộc cộc liên tục lên thành ghế, có vẻ như đang vô cùng đắn đo, do dự về chuyện này.

"Điện hạ, việc ngài muốn ta đến thế giới của nhân loại để biểu diễn... là ngài nghiêm túc đấy chứ?"

Linh hồn chi hỏa nhảy múa trong hốc mắt của Skeleton Duke dần bình lặng trở lại. Ngài ấy ký kết liên minh với Joshua là vì muốn có được những bản nhạc phổ độc nhất vô nhị, còn việc Joshua muốn ngài ấy đến thành phố của nhân loại để tổ chức concert/liveshow hòa nhạc thì trước nay ngài ấy chỉ coi như một lời nói đùa.

Một thực thể được ví như thiên tai di động như ngài ấy mà lại đi vào thành phố của loài người? Skeleton Duke chưa từng nghe thấy câu chuyện cười nào đáng sợ hơn thế.

Thế nhưng bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» này quả thực đã chạm đến một góc khuất trong lòng ngài ấy, khiến Skeleton Duke bắt đầu có chút tin tưởng rằng, có lẽ Joshua thực sự có thể xoay chuyển được cái nhìn định kiến của nhân loại đối với họ.

"Nghiêm túc 100% ạ. Hơn nữa, tôi sẽ đề tên của Công tước đại nhân ở phần chạy chữ cuối phim (credits). Đến lúc đó, mỗi một vị khán giả sau khi xem xong bộ phim này đều sẽ biết, toàn bộ phần nhạc nền tuyệt diệu bên trong đều do chính tay ngài đạo diễn và sáng tác."

Joshua tung đòn tâm lý.

"Vậy thì Điện hạ cứ tiếp tục triển khai đi, ta rất mong chờ cái kết của bộ phim này."

Câu trả lời này của Joshua đã giúp Skeleton Duke đưa ra quyết định cuối cùng.

Nhận được cái gật đầu cấp phép, Joshua đang định chuẩn bị bắt tay vào việc để quay nốt phần phân cảnh cuối cùng, thì Skeleton Duke lại một lần nữa đưa bàn tay xương xẩu ra giữ chặt tay Joshua.

"Điện hạ, ngài có thể bật mí trước cho ta cái kết của bộ phim này được không? Kiểu như... rốt cuộc Belle và vị vương tử kia có đến được với nhau không?"

Sự tò mò đã ngủ yên suốt trăm năm của Skeleton Duke nay đã bị Joshua kích thích đến mức bộc phát hoàn toàn. Ngài ấy vốn muốn để dành cái kết đến tận lúc phim hoàn thành mới xem, nhưng ngài ấy phát hiện ra mình cơ bản là không thể nhẫn nhịn chờ đợi nổi đến lúc đó.

Và khi Skeleton Duke vừa thốt ra câu hỏi này, những khán giả xung quanh, từ Ciri cho đến đám thuộc hạ bóng ma, đều đồng loạt quay ngoắt mặt sang nhìn Joshua, ai nấy đều lộ rõ vẻ mặt háo hức, vô cùng khao khát được biết ending của bộ phim.

"Ồ thì..."

Bị cả một bầy ánh mắt chăm chăm dí vào, Joshua ngay lập tức cảm nhận được một áp lực ngàn cân. Tuy nhiên, cuối cùng anh vẫn thật thà nói ra kết cục:

"Không đến được với nhau đâu ạ."

"Cái gì?!"

"Cái kết cuối cùng là vương tử ác ma đã hy sinh tính mạng để bảo vệ Belle, ừm... chính là gục ngã và chết ngay trong vòng tay của Belle."

Joshua bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh, đặc biệt là khi bị đôi mắt bùng cháy linh hồn chi hỏa của Skeleton Duke khóa chặt, anh thậm chí còn có một ảo giác rằng tính mạng của mình đang gặp nguy hiểm ở mức báo động đỏ.

"Ngài nghiêm túc đấy à?!"

Joshua vừa nghe thấy một câu chất vấn mang đầy tính đe dọa và khủng bố nhất kể từ khi gặp Skeleton Duke đến nay. Trước đó dù ngài ấy chẳng có mấy thiện cảm với anh, nhưng ít ra vẫn giữ được phép lịch sự cơ bản của một thần dân đối với hoàng tử.

Thế nhưng hiện tại, thái độ của Skeleton Duke hoàn toàn là kiêu: "Nếu người dám viết cái kết thành một bộ phim SE (Bad Ending/Sad Ending), có tin ta vứt ngay một cái Death Coil (Vòng xoáy tử vong) tiễn người bay màu luôn tại chỗ không?!"

Joshua lập tức nhớ đến mấy lão biên kịch ở Trái Đất, chuyên môn viết truyện ngược, tạo ra những cái kết bi thảm xuất sắc đến mức làm khán giả cảm động khóc trôi nhà trôi cửa, để rồi sau đó người xem dứt khoát gửi tặng cho vị biên kịch đó cả chục cân dao cạo và lưỡi dao bén để thể hiện tình cảm hữu nghị.

"Công tước đại nhân, đây chỉ là một câu chuyện hư cấu, và điều này... cũng là để phục vụ cho hiệu ứng nghệ thuật của bộ phim mà thôi."

Vở kịch «Beauty and the Beast» ở Trái Đất đã kinh qua không biết bao nhiêu lần cải biên, nổi tiếng nhất chính là phiên bản của Disney, ngoài ra còn có một phiên bản điện ảnh do người Pháp thực hiện.

Mục đích Joshua quay bộ phim này là để thay đổi định kiến của nhân loại đối với ác ma. Thế nên anh đã thiết lập nhân vật ác ma ở đây là một vương tử mang trong mình một nửa dòng máu nhân loại và một nửa dòng máu ác ma. Vương tử bị dính lời nguyền nên suốt đời phải

duy trì hình hài ác ma, chỉ khi có được tình yêu chân thành của ai đó thì mới có thể biến trở lại thành người.

Và ở phần kết thúc, Joshua đã chọn sửa thành một bi kịch: ác ma vì bảo vệ Belle mà chết trong lòng cô.

Truyện bi kịch (Tragedy) đôi khi luôn khiến người ta nhớ lâu và khắc sâu vào tâm khảm hơn là một câu chuyện hài kịch kết thúc viên mãn đúng không?

Thế nhưng nhìn vào cái phản ứng muốn nổ tung này của Skeleton Duke, Joshua nhận thấy có lẽ mình cần phải sửa cái kết thành: Dù khâu giải trừ lời nguyền bị thất bại, nhưng vương tử ác ma vẫn vô cùng hạnh phúc, cùng Belle sống một cuộc sống "không biết xấu hổ" bên nhau trọn đời trong lâu đài.

Điều thực sự nằm ngoài dự kiến của Joshua chính là: vị Chúa tể Lich sừng sừng bấy lâu nay thế mà lại sở hữu một trái tim thiếu nữ mong manh, dễ vỡ đến vậy.

29. Sự ra đời của trò chơi điện tử đầu tiên trên dị giới

Sau khi buổi chiếu thử kết thúc, dưới sự hồi thúc ráo riết của Skeleton Duke, Joshua đã đẩy nhanh tiến độ quay phim lên mức tối đa.

Chính vì vậy, hiện tại Joshua đang ngồi trên một chiếc xe ngựa với tạo hình của gã thợ săn phản diện "Gaston".

Xung quanh Joshua là một nhóm dân làng đang phần nộ hùng hực. Dưới sự kích động, tẩy não của "Gaston", họ giờ cao đuốc, cầm theo cung tên, rìu và dăm cỏ, chuẩn bị tiến quân đi thảo phạt con quái vật — kẻ đã dám giam giữ Belle, cô gái xinh đẹp nhất của ngôi làng.

Phần lớn dân làng sống ở vùng núi này đều sinh nhai bằng nghề săn bắn. Có lẽ nếu thắng thường bảo kẻ địch họ sắp đối mặt là một "ác ma", họ sẽ sợ đến mức co vùi, nhưng Joshua đã rất khéo léo "vẽ" ra Zenas như một con "quái vật hình người".

Đối với những gã thợ săn này, bất kỳ quái vật nào thì chung quy cũng chỉ là con mồi. Chỉ cần là sinh vật có thể dùng cung tên để bắn chết thì chẳng có gì phải xoắn cả.

Thế là, đám dân làng mang theo cái suy nghĩ ngây thơ đó, lũ lượt đi theo Joshua tiến vào nơi nguy hiểm nhất cuộc đời họ... Khu rừng Shadow Dusk của Skeleton Duke.

Chẳng biết nếu đám dân làng này biết được trong khu rừng này đang dày đặc các linh hồn ác quỷ, sẵn sàng xé nát linh hồn họ thành từng mảnh bất cứ lúc nào, liệu họ còn có thể vênh mặt kiêu ngạo bước tiếp như thế này không.

Đám vong linh cư ngụ trong rừng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều "thịt tươi di động" bước vào phạm vi lãnh địa của mình đến vậy. Những ác linh đã cả trăm năm chưa được nếm mùi vị của linh hồn sống này bắt đầu trở nên xao động, bồn chồn.

Thế nhưng, toàn bộ khu rừng đều đang bị bao phủ bởi uy áp tối cao của Skeleton Duke. Dưới sự áp chế tuyệt đối đó, các ác linh chỉ có thể nuốt nước bọt nhìn miếng mồi béo bở đi qua trước mắt mà không dám ho he bén mảng lại gần, ngoại trừ vài Banshee được Joshua đặc biệt phân công làm cameraman.

"Cái kết cuối cùng thực sự là bi kịch sao?"

Joshua đang tập trung cao độ điều phối các Banshee để bắt trọn phân cảnh này một cách hoàn hảo nhất, thì trước mặt anh bỗng nhiên bật ra một khung cửa sổ.

Xem ra sau này phải viết thêm vài dòng code thông báo tin nhắn cho cái "khung chat" này mới được... Cũng may là Joshua không cười ngửa, nếu không cái tin nhắn đột ngột nảy ra che khuất tầm nhìn này đủ để khiến con ngựa của anh húc thẳng vào móng người đi phía trước.

Joshua nhìn về phía thủ phạm gây ra chuyện này, Ciri đang ngồi trên một chiếc xe ngựa khác, ánh mắt của cô nàng cũng vừa vận ngó về phía anh.

"Đúng vậy."

Joshua lập tức rep lại một câu cho Ciri.

Bản thân Ciri vốn là một pháp sư hệ Bạch ma pháp, dù hiện tại mới chỉ là một tập sự nhỏ, nhưng sau khi được Joshua cài cho chương trình khung chat này, cô nàng tiếp thu cực nhanh, nắm rõ cách dùng và đang combat bằng text vô cùng vui vẻ.

Thú vui của cô chính là động một tí là lại gửi tin nhắn spam, quấy rối Joshua.

"Không có tí hy vọng nào để sửa lại kịch bản à?"

"Đó chỉ là phim thôi."

Joshua siết chặt ấn ký ở lòng bàn tay trái để ra lệnh cho các Banshee, tay còn lại thì gõ thành phạch nhanh như chớp giữa không trung.

Khả năng nào phân luồng (multitasking) này mới được Joshua khai phá gần đây. Kể từ khi linh hồn anh dung hợp với ký ức của vị hoàng tử ác ma này, Joshua nhận thấy tư duy của mình nhạy bén và minh mẫn hơn ở Trái Đất rất nhiều, lúc gõ code một giây nổ ra một chuỗi dài ký tự cũng không thành vấn đề.

"Nhưng nếu kết cục là bi kịch, thì vị vương tử đó và Belle cũng..."

Tin nhắn của Ciri soạn đến đây thì động tác tay đột ngột khựng lại. Cô bỗng nhiên nhận ra một điều vô cùng rợn tóc gáy:

Đó là... cô đang đồng cảm với một ác ma. Dù chỉ là một nhân vật trong phim, nhưng cô đang cảm thấy bất bình thay cho số phận bất công của gã vương tử ác ma đó.

Sau khi xem buổi chiếu thử của Joshua, tâm nguyện duy nhất hiện tại của Ciri là ở đoạn kết, Belle và vương tử có thể hạnh phúc bên nhau trọn đời! Ciri cũng không biết cái cảm giác khao khát, nôn nóng này từ đâu mà ra nữa.

Khi nghe Joshua bảo kết cục vương tử sẽ bị dân làng giết chết, Ciri ngoài cảm giác đau lòng và cam chịu cho số phận của vương tử, cô còn có một sự bức đồng muốn ép Joshua phải sửa bằng được kịch bản, thậm chí là muốn tự mình lao vào phim để ngăn cản đám dân làng kia lại.

Và biểu hiện này của Ciri chính là điều mà Joshua mong muốn nhất, nó chứng minh bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» đã thành công rực rỡ.

Joshua tự định nghĩa rằng, một bộ phim tình cảm hay sau khi xem xong không phải là chỉ nhồi vào mồm khán giả một đồng "câu lương" (cơm chó), mà là phải khiến người xem phát ra từ tận đáy lòng mong muốn nam nữ chính có thể ở bên nhau, và chân thành chúc phúc cho họ. Đây mới là sự khắc họa tình yêu thành công của một bộ phim, và «Giai Nhân Và Ác Ma» rõ ràng đã làm được điều đó.

"Trên đời này làm gì có nhiều cái kết viên mỹ đến thế, đừng bận tâm quá. Mà này, hôm qua tôi vừa mới viết xong một chương trình nhỏ khá là bánh cuốn đấy."

"Cái gì cơ?"

Nhìn thấy dòng tin nhắn này nhảy lên trên khung đối thoại, sự chú ý của Ciri lập tức bị đánh trống lảng. Cái thứ như khung chat này Ciri đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ, dù Joshua đã giải thích đây là một loại "ma pháp" được lập trình bằng minh văn, nhưng cô vẫn không tài nào hiểu nổi nguyên lý hoạt động của nó.

Ciri biết các loại phép thuật như "Ứng Nhân Thuật" hay "Động Sát Thuật" có thể thay đổi phạm vi tầm nhìn, nhưng việc trực tiếp hiện ra một khung cửa sổ để nói chuyện bằng chữ viết ngay trong tầm mắt thì cô chưa từng thấy trong sách vở nào.

Và khi Ciri hỏi Joshua "Làm sao để dùng minh văn niệm ra cái khung cửa sổ này?", Joshua chỉ thản nhiên thả một câu rep: "Ồ... đơn giản lắm, cô chỉ cần niệm khoảng hai ba nghìn byte, à không, đổi sang minh văn nguyên thủy thì tầm 70,000 ký tự thôi."

Lúc đó Ciri chỉ nghĩ Joshua đang bốc phét chém gió. Phải biết rằng các ma pháp chiến lược cấp đại phá hoại cũng chỉ cần khoảng 10,000 ký tự minh văn là cùng, cái khung chat này của Joshua mà đòi 70,000 ký tự, Ciri có chết cũng không tin.

"Né nè."

Trong tay Joshua xuất hiện một hư ảnh khối lập phương đang xoay tròn, anh vung tay một cái ném về phía Ciri đang ngồi trên chiếc xe ngựa bên cạnh. Khối lập phương chuẩn xác chui tọt vào người Ciri.

Đây chính là phiên bản đời thực của việc truyền dữ liệu qua mạng LAN (mạng nội bộ). Vật trung gian truyền tải chính là tinh thần lực của Joshua, và phạm vi hoạt động tương đương với tầm bao phủ tinh thần lực của anh, khoảng từ 100 đến 200 mét.

Ciri tiếp nhận chương trình minh văn mà Joshua đưa tới, rất nhanh sau đó, trong tầm mắt cô ngoài khung chat ra đã xuất hiện thêm một giao diện mới lạ.

"Cái gì đây?"

Ciri nhìn chăm chăm vào cái khung vừa xuất hiện. Ở hai bên rìa khung có hai thanh hình chữ nhật, và có một khối lập phương siêu nhỏ đang nằm ở phía trước một thanh.

"Pong (Bóng bàn)." ."

Joshua gửi lại một cái tên, cái tên định sẵn sẽ được ghi danh vào cuốn biên niên sử của ngành công nghiệp trò chơi điện tử.

Bởi vì tựa game này chính là thủy tổ của tất cả các trò chơi điện tử trên Trái Đất, cội nguồn của thế giới gaming, được phát minh bởi nhà vật lý học người Mỹ Willy Higinbotham. Và vào khoảnh khắc cỗ máy đó ra đời, nó cũng đại diện cho sự xuất hiện của một phương thức giải trí đảo lộn cả thời đại.

Tựa game *Pong* này vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chỉ có hai thanh chữ nhật đóng vai trò làm "vợt", và một khối vuông nhỏ nảy qua nảy lại trong màn hình đóng vai trò làm "bóng".

Thế nhưng vào cái thời đại mà ngay cả khái niệm "trò chơi điện tử" là cái gì người ta còn chẳng biết, *Pong* vừa xuất hiện đã ngay lập tức khiến công chúng phát cuồng.

Joshua nhớ rằng Willy Higinbotham từng đặt cỗ máy này vào trong một quán rượu, mọi người chỉ cần nhét một đồng xu vào là có thể chơi một lượt — chính là cụ tổ của máy game thùng (arcade) sau này. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, số lượng đồng xu bên trong cỗ máy đã nhiều đến mức nổ hòm.

Và Ciri, sau khi được Joshua phổ cập luật chơi, sự chú ý của cô nàng lập tức bị hút chặt vào trò chơi này. Đây là lần đầu tiên trong đời cô nàng pháp sư được tiếp xúc với khái niệm game, và cũng là lần đầu tiên cô chính thức lột vỏ, trở thành một "con nghiện game" chính hiệu.

30. Đóng máy

Ác ma cuối cùng vẫn đầy rẫy vết thương, ngã gục vào lòng Belle. Nàng đặt bàn tay thon thả lên bờ vai vạm vỡ của hắn, nước mắt từ khóe mi không ngừng tuôn rơi.

Hắn dùng hết chút sức tàn cuối cùng, giờ móng vuốt sắc nhọn khẽ lau đi giọt lệ nơi hoen mi nàng, rồi nhắm mắt lìa đời mãi mãi. Belle đổ gục lên lồng ngực ác ma, òa khóc nức nở.

Góc máy lúc này được kéo cao lên, lên tận bầu trời, thu trọn toàn cảnh tòa lâu đài vào trong khung hình. Từ dãy núi xa xăm, một tia sáng ló dạng. Mặt trời ló rạng, chiếu rọi khắp lâu đài, và bộ phim cũng chính thức khép lại trong ánh hào quang ấy.

"Cắt! Hoàn thành!"

Đạo diễn Joshua lồm cồm bò ra từ vách đá dựng đứng bên cạnh. Trong phân cảnh này, Zenas — thủ vai Quái vật — đã dùng toàn lực ném "Gaston" xuống vực sâu bên hông lâu đài.

Joshua còn đặc biệt quay riêng một góc cận cảnh (close-up) lúc mình rơi xuống vực.

Ngay khi nghe thấy tiếng "Cắt" của Joshua, "ác ma" vừa mới ngoẻo lập tức mở bừng mắt, lật đật ngồi dậy phủi đi vết máu giả trên người. Chỗ máu này đều do Skeleton Duke thân thiện tài trợ, chứ máu của tộc Sin Demon bộc phát không phải màu đỏ tươi như nhân loại.

Yno cũng lau đi giọt lệ còn vương nơi khóe mắt, phủi bụi trên tà váy công chúa rồi quay sang nhìn Joshua.

"Chúc mừng mọi người đã hoàn thành xuất sắc buổi bấm máy cho bộ phim điện ảnh đầu tiên trên thế giới."

Joshua đưa tay ra, mười hai Banshee lần lượt bàn giao lại các Thẻ nhớ tinh thạch (Nguyên tinh thạch) ghi hình cho anh. Đây chính là phần nội dung cuối cùng của «Giai Nhân Và Ác Ma». Khâu còn lại chỉ là để Joshua edit, cắt ghép các góc máy, chèn thêm đoạn intro đầu phim và phần credits cuối phim là có thể chính thức tuyên bố bộ phim hoàn thành.

"Điện hạ, tiếp theo ngài còn chỉ thị gì nữa không?"

Zenas hiện tại vẫn chưa ý thức được mình vừa làm nên một điều vĩ đại đến nhường nào. Hắn chỉ đơn thuần diễn xuất theo đúng mệnh lệnh của Joshua mà thôi.

"Tạm thời chưa có. Zenas, người rút lui vào trong lâu đài lánh tạm đi, chú ý đừng để đám nhân loại kia nhìn thấy." Joshua dặn.

"Thần tuân lệnh."

Gã Sin Demon nhanh chóng rút vào bên trong, hiện trường lúc này chỉ còn lại Joshua và Yno. Yno có vẻ không mấy vui mừng sau khi đóng máy bộ phim. Hai tay cô cứ liên tục bấu lấy tà váy, bồn chồn mân mê như thể đang giấu tâm sự gì đó trong lòng nhưng lại chẳng dám mở lời với Joshua.

"Yno, cô đi theo tôi."

Joshua đi guốc trong bụng cô nàng Succubus này. Anh không giải thích nhiều, chỉ để lại một câu mệnh lệnh rồi sải bước về phía bên kia lâu đài.

Yno thấp thỏm bám theo sau... tâm trạng vô cùng rối bời, mãi đến cuối cùng cô mới nhận ra Joshua đã dẫn mình đến trước đại môn của lâu đài.

Khi Joshua đẩy tung cánh cửa lớn, đám dân làng phía ngoài nhìn thấy nàng Belle của họ vẫn bình an vô sự đứng đó thì đồng loạt vỡ òa, hò reo vang dội.

"Belle... con không sao chứ?" Marina kích động nhìn Belle đang đứng cạnh "Gaston", định lao đến ôm chầm lấy cô.

Nhưng Yno lại sợ hãi lùi về sau một bước. Bởi vì cô không còn là Belle nữa — cô gái nhân loại xinh đẹp, lương thiện được dân làng yêu mến và có một người mẹ nuôi hết mực quan tâm. Câu chuyện cổ tích tốt đẹp kia đã kết thúc vào vài phút trước rồi. Hiện tại, thân phận thật của cô là Yno, một Succubus hạ đẳng... Yno có thể sống sót dưới đáy xã hội Ma Giới ngàn ấy năm là nhờ cô biết tự trọng thân phận, biết rõ thứ gì không thuộc về mình.

Thế nhưng ngay vào khoảnh khắc đó, Joshua đã giữ lấy cánh tay Yno, rồi nhẹ nhàng đẩy nhẹ sau lưng cô một cái.

"Phu nhân Marina đang lo sốt vó cho cô kia, mau qua đó đi."

"Nhưng Điện hạ, thần... không phải..." Yno muốn bộc bạch nỗi lòng liền bị Joshua ngắt lời.

"Đúng vậy, cô không phải Belle. Tên cô là Yno. Thế nên bây giờ, hãy cho phu nhân Marina biết tên thật của cô, còn thân phận thì dĩ nhiên vẫn có thể giữ bí mật."

"Bà ấy sẽ không chấp nhận đâu..." Yno lắc đầu, bờ vai khẽ run rẩy.

Joshua biết sự quan tâm chu đáo của Marina có sức "sát thương" chí mạng thế nào đối với Yno. Cô nàng Succubus này đã chịu quá nhiều tủ nhục ở Ma Giới, và Marina có lẽ là người đầu tiên chịu mở lòng quan tâm cô.

"Cô nghĩ phu nhân Marina sẽ vì chuyện nhỏ nhặt này mà ghét bỏ cô sao?" Joshua mỉm cười.

Lời nói của Joshua làm Yno khựng lại một chút, nó như tiếp thêm sức mạnh cho nội tâm đang lung lay của cô. Cô bắt đầu nhấc chân bước về phía Marina, và cuối cùng, giữa tiếng reo hò của dân làng, Yno và Marina đã ôm chặt lấy nhau.

Khoảnh khắc được Marina ôm vào lòng, sống mũi Yno chột cay cay, nước mắt lại trào ra nơi khóe mi. Giọt nước mắt lần này dĩ nhiên không phải là những giọt lệ diễn kịch giả trân vừa nãy nữa.

Joshua chứng kiến cảnh này, thầm nghĩ đối với Yno thì đây mới là một cái kết True Ending viên mãn nhất.

"Thật là mỉa mai."

Ciri đứng lọt thỏm giữa đám dân làng vừa xông vào lâu đài để "giải cứu Belle". Nhìn cái điệu bộ ăn mừng chiến thắng hoành tráng của họ, cô không nhìn được mà buông một câu cảm thán.

"Nhưng đối với họ, đây mới là cái kết có hậu đúng không? Con quái vật kia là kẻ ác đã bắt cóc Belle, và họ đã giải cứu được cô ấy từ tay kẻ ác. Chính nghĩa chiến thắng tà ác, biết đâu câu chuyện này sẽ được lưu truyền mãi mãi ở ngôi làng nhỏ này đây." Joshua lấy thân phận Gaston bước đến bên cạnh Ciri, thản nhiên nói.

"..."

Ciri im lặng. Suốt quá trình quay phim cô đều có mặt, chỉ có người biết rõ chân tướng như cô mới thấy tiếng hò reo của những người này nực cười đến mức nào.

"Mọi người! Nghe tôi nói đây! Con quái vật kia trước khi chết đã hạ một lời nguyện lên tòa lâu đài này, bất kỳ ai dám bén mảng vào đây đều sẽ bị oan hồn quần thân!"

Joshua không tiếp tục tán dóc với Ciri nữa mà bắt tay vào công cuộc giải tán đám đông. Dù Skeleton Duke đã rộng lượng cho đám nhân loại thấp kém này "đi ngang qua" lâu đài của

mình, nhưng nếu quay phim xong rồi mà bọn họ vẫn dám nán lại, thậm chí dờ thói tắt mắt trộm cắp, thì ngài ấy sẽ không nương tay đâu.

Thực tế là nếu Joshua không can thiệp, đám dân làng này đã tính vơ vét đồ đạc trong lâu đài về làm của riêng rồi. Diệt được rồng thì phải hốt được kho báu của rồng, đó là định lý phổ quát ở thế giới loài người. Mà đám dân làng này dù sao cũng là một bầy quần chúng diễn viên rất kính nghiệp, Joshua không thể vắt chanh bỏ vỏ, để họ diễn xong rồi bị ném đi cho ác linh ăn thịt được.

Gaston sau khi hạ gục quái vật đã trở thành thủ lĩnh có uy quyền tuyệt đối trong mắt dân làng. Nghe lời cảnh báo của anh, cộng thêm việc bên trong lâu đài bộc phát có tiếng ma khóc quỷ hồn thật (do đám thuộc hạ dàn dựng), họ liền bị nỗi sợ hãi nguyên thủy thúc ép, vội vàng cuốn gói chạy chạy trốn khỏi tòa lâu đài.

"Ngài Gaston..." Marina có vẻ muốn tiến lại hướng Joshua để nói lời cảm ơn, dù sao cũng nhờ anh cứu được con gái nuôi của bà.

"Xin cứ gọi tôi là Joshua, Gaston chỉ là một... nghệ danh thôi. Phu nhân Marina, bà mau rời khỏi đây trước đi, tôi sẽ thu xếp và theo sau ngay."

Lúc Joshua nói câu này, bên trong lâu đài vang lên những tiếng gầm rống rợn tóc gáy, bầu trời xung quanh cũng lập tức tối sầm lại, khiến Marina ý thức được mối nguy hiểm nơi đây vẫn chưa hề được dập tắt.

"Tôi hiểu rồi, cậu Joshua." Marina gật đầu, dặt tay Yno cùng dân làng nhanh chóng rút lui.

"Việc còn lại là xử lý hậu kỳ thôi."

Joshua lấy viên Nguyên tinh thạch trong tay ra ngắm nghía. Đây chính là viên tinh thạch đầu tiên gánh vác và kết tinh tinh hoa văn hóa đến từ Trái Đất.

Chương 31: Người Truyền Bá Văn Hóa

"Cậu thực sự dám viết cái kết thành một bi kịch sao?"

Skeleton Duke giận dữ ngồi phịch xuống chiếc bàn dài trong đại sảnh, trừng mắt nhìn Joshua đang bận rộn với công việc hậu kỳ.

Đáng lẽ ra, Skeleton Duke phải nổi trận lôi đình vì lũ nhân loại hèn hạ kia dám bước chân vào lãnh địa của ngài. Thế nhưng, sau khi xem xong bản dựng thô hoàn chỉnh của «Giai Nhân Và Ác Ma», từ hộc mắt tro xương vốn chẳng còn nhần cầu của ngài bỗng trào ra hai đóm lửa linh hồn nhỏ xíu thay cho nước mắt, rồi ngài cứ thế ngồi gặm nhấm nỗi buồn một lúc lâu.

Có điều, Skeleton Duke cũng chẳng suốt mướt được bao lâu. Ngài sức nhớ ra tên biên kịch của bộ phim này đang ngồi ngay bên cạnh! Thế là ngài lập tức lao tới để "gửi dao găm" trực tiếp cho Joshua.

"Nếu Công tước đại nhân không hài lòng, ngài có thể tự tay cầm bút viết lại kịch bản này thành một cái kết Happy Ending hoàn mỹ mà."

Joshua tay cầm một thỏi than củi bận rộn phác thảo một hình cầu trên giấy, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên trả lời.

"Điện hạ, ý cậu là tôi có thể sửa kết cục sao?"

Giọng điệu của Skeleton Duke chẳng mấy thân thiện, cứ như thể chỉ cần Joshua gật đầu một cái là ngài sẽ lao vào dùng vũ lực để ép sửa đoạn kết ngay lập tức.

"Ý tôi là ngài có thể dựa trên bộ khung của câu chuyện này để viết ra một phiên bản mà ngài mong muốn, bất kỳ ai cũng có thể làm điều đó."

Kiểu sáng tác mà Joshua đang nói đến được Trái Đất gọi là "chuyển thể", hoặc nói theo cách ngách hơn một chút chính là "đồng nhân" (fanfiction).

Những phiên bản phim «Giai Nhân Và Quái Vật» mà hậu thế được xem cơ bản đều là tác phẩm chuyển thể từ bản gốc. Dù là phiên bản của Disney hay của người Pháp thì tất cả đều được gọi là phim chuyển thể chứ không phải nguyên tác, và Joshua cũng đang làm điều tương tự.

Anh không hề phản đối việc người dân ở thế giới này chuyển thể tác phẩm «Giai Nhân Và Quái Vật», thậm chí còn khuyến khích họ làm điều đó. Bởi vì chỉ khi có nhiều phiên bản chuyển thể khác nhau, câu chuyện này mới có thể lưu truyền rộng rãi...

Yêu cầu duy nhất của Joshua đối với những người chuyển thể này là phải ghi thêm tên của tác giả gốc ở phần Credit: Jeanne-Marie Leprince de Beaumont. Bà Beaumont chính là tác giả nguyên tác của «Giai Nhân Và Quái Vật», một nữ văn sĩ người Pháp.

Đây cũng là quy tắc mà Joshua tự đặt ra cho bản thân. Anh chưa bao giờ có ý định vơ vét những tác phẩm này làm của riêng ở dị giới. Dù sao thì mục đích anh đến thế giới này là để truyền bá văn hóa Trái Đất, chứ không phải đến đây để đạo nhái. Là một người truyền bá văn hóa có tâm, đây là giới hạn đạo đức cơ bản nhất.

"Ta còn chưa rảnh rỗi đến mức tự rước nhục vào người."

Skeleton Duke ngẫm nghĩ một lát rồi từ bỏ ý định đó, ngài tự biết mình chẳng có tí tởm bảo nghệ thuật nào.

"Vậy Công tước đại nhân, mạo muội hỏi một câu... Ngài có thể cho tôi biết tên đầy đủ của ngài không?"

Joshua dừng bút vẽ. Kể từ sau khi ký khế ước với Skeleton Duke, anh chỉ biết danh hiệu của ngài chứ hoàn toàn không biết họ của ngài là gì.

"Điện hạ, hỏi cái này thì có ý nghĩa gì?"

"Bởi vì tôi phải thông báo cho khán giả biết ai là người đã thực hiện phần nhạc phim cho tác phẩm này."

Joshua tô đen hoàn toàn một dải giấy đủ dài, dùng màu nước trắng viết lên đó danh sách diễn viên và đoàn làm phim (Credit) ở cuối phim. Xếp vị trí đầu tiên dĩ nhiên là tác giả nguyên tác Beaumont phu nhân, vị trí thứ hai là nam chính thủ vai Belle – Yno, và Zenas thủ vai Vương tử. Ngay cả tên của những bóng ma thủ vai các món đồ gia dụng biết cử động cũng được Joshua ghi lại không sót một ai, bao gồm cả vài dân làng đóng vai quần chúng và Ciri Lloyd.

"Họ tên không quan trọng, Điện hạ chỉ cần ghi lại tên của ta là ta đã đủ mãn nguyện rồi."

Skeleton Duke có vẻ đặc biệt bài xích họ của chính mình. Nhưng vì đó là yêu cầu của chính chủ, cuối cùng Joshua chỉ ghi lại tên của ngài ở phần nhạc phim: *Phụ trách âm nhạc:*

Chironica.

Đoạn cuối cùng là một chuỗi dài dằng dặc toàn tên của Joshua: *Đạo diễn, Biên kịch, Lên ý tưởng, Cung cấp đạo cụ, Bối cảnh, Khung hình, Cắt ghép hậu kỳ... Joshua Anorode.*

Bỏ ra bao nhiêu công sức mới quay xong một bộ phim, Joshua tất nhiên sẽ không khách khí trong việc quảng bá chính mình.

Sau khi hoàn thành phần Credit cuối phim, việc còn lại là làm đoạn Intro mở đầu.

Đoạn Intro chẳng qua là hiển thị logo của một hãng sản xuất nào đó. Joshua suy nghĩ một lát, cuối cùng vẽ một biểu tượng hình Trái Đất lên tờ giấy trắng, phía dưới dùng cả tiếng Trung lẫn tiếng Anh viết dòng chữ: **Earth Studios** (地球制片厂出品).

Nhìn qua thì có vẻ hơi ngô, nhưng hành tinh xanh xoay tròn này sẽ là logo quen thuộc của Joshua từ nay về sau. Dù sao thì những bộ phim, tiểu thuyết và tựa game này đều có nguồn gốc từ Trái Đất.

Hiệu ứng chuyển động xoay tròn được Joshua làm bằng phương pháp lật trang tranh truyện (Flipbook) đơn giản nhất. Hiện tại anh vẫn chưa mò ra cách nạp hình ảnh trực tiếp vào chương trình ma pháp do mình lập trình.

"Xong rồi."

Sau khi làm xong Intro và Credit, Joshua lần lượt nạp chúng vào thẻ nhớ tinh thạch gốc, tuyên bố thành phẩm cuối cùng của «Giai Nhân Và Ác Ma» đã chính thức xuất xưởng thành công.

"Công tước đại nhân, cái này tặng ngài làm kỷ niệm."

Joshua lấy ra một thẻ nhớ tinh thạch trống, sao chép một bản rồi đưa cho Skeleton Duke. Đợt quay phim này tổng cộng đã tốn hơn một trăm thẻ nhớ tinh thạch. Sau khi học được bạch ma pháp do Ciri truyền dạy, Joshua đã có thể tái sử dụng số tinh thạch này, nên thực tế chi phí hao tổn không đáng là bao.

"Điện hạ tiếp theo định đến thế giới loài người để công chiếu bộ phim này sao?"

Skeleton Duke nhận lấy viên tinh thạch từ tay Joshua. Ngài đã sớm nghe qua dã tâm của anh, Joshua không chỉ dừng lại ở việc cho một hai trăm người thưởng thức, dã tâm của anh là cả thế giới!

"Dĩ nhiên, trạm đầu tiên sẽ là Nolan – Thành phố pháp sư." Joshua nói.

Tuy nhiên, địa điểm chiếu phim cụ thể thì anh vẫn chưa nghĩ ra, lát nữa phải đi hỏi thăm Ciri xem sao. Về thế giới loài người thì Ciri rành hơn anh nhiều.

Đúng lúc này, một bóng ma bỗng nhiên bay đến bên cạnh Joshua. Đó là quản gia của Skeleton Duke, người đã thủ vai chiếc tách trà trong phim. Vị quản gia này đặt một chiếc huy hiệu lên mặt bàn cạnh tay Joshua rồi biến mất.

Joshua nhặt chiếc huy hiệu lên, hình khắc trên đó rất tinh xảo, trông giống như một bó hoa. Chiếc huy hiệu còn ẩn chứa một thứ ma lực cổ xưa không thể diễn tả bằng lời. Bề ngoài của nó cho thấy đã có tuổi đời khá sâu, trên mặt có không ít vết mòn do thời gian.

"Cái này là..."

"Một món đồ từ rất lâu rồi, đối với ta hiện tại đã chẳng còn tác dụng. Điện hạ có thể cầm chiếc huy hiệu này đi tìm sự giúp đỡ từ những người thuộc gia tộc Dalke của nhân loại. Nếu ta không đoán sai, tộc người đó bây giờ chắc đang kinh doanh rạp hát." Skeleton Duke nói.

"Tôi hiểu rồi."

Chiếc huy hiệu của Skeleton Duke vô tình đã mở ra một cánh cửa mới cho Joshua, nhưng anh không hỏi sâu thêm. Việc Skeleton Duke chán ghét họ của mình như vậy chắc chắn phải có một quá khứ không muốn khơi lại.

"Vậy tôi xin phép cáo từ trước. Công tước đại nhân, lần tới tôi đến bãi phòng chắc chắn là để mời ngài đến một rạp hát nào đó biểu diễn. Còn đây là tập nhạc tôi đã chỉnh lý xong."

Joshua dọn dẹp đồ đạc trên bàn, đẩy một tập nhạc dày cộp về phía Skeleton Duke, trong đó ghi lại một phần các tác phẩm của các bậc thầy âm nhạc vĩ đại trên Trái Đất.

"Biểu diễn sao... Ta không trông mong cái chuyện gần như bất khả thi đó xảy ra đâu. Chỉ là Điện hạ... nếu cậu có quay bộ phim tiếp theo, nhất định phải cho ta xem trước đây."

Skeleton Duke như nhặt được bảo vật, cẩn thận cất tập nhạc Joshua đưa vào người rồi dặn dò. *Xem phim đến mức nghiện luôn rồi à?* Phương thức giải trí này đối với cư dân thế giới này đúng là quá sức mới mẻ và chấn động.

"Dĩ nhiên rồi."

Sau khi nhận lời, Joshua xách vali đi thẳng ra cổng chính của lâu đài Công tước.

Ciri đã đứng đợi ở bên ngoài lâu đài từ khá lâu.

"Sắp được trở về thế giới loài người rồi, có kích động không?" Joshua bước xuống bậc thềm, đi đến bên cạnh Ciri hỏi.

"Về thế giới loài người? Khoan đã... Đừng bận tâm chuyện đó, mau làm với tôi một ván Pong (bóng bàn điện tử) nữa đi!"

Ciri lập tức gửi "lời mời thách đấu" tới Joshua. Từ sau khi bộ phim đóng máy, Ciri suốt ngày lôi Joshua ra để solo Pong. Tất nhiên, kết quả cuối cùng là cô bị Joshua hành ra bã với chuỗi thua 10 ván liên tiếp đầy thảm hại. Điều này đã kích thích triệt để máu ăn thua của cô nàng.

"Lên xe ngựa rồi chơi tiếp được không?"

"Chốt đơn!"

Joshua vốn nghĩ cái mini-game này chẳng có tính giải trí gì cao, đối với anh đến cả giết thời gian cũng chẳng bổ. Dù sao ở Trái Đất anh đã chơi qua đủ loại bom tấn 3A đến mức bội thực rồi. Thế nhưng game điện tử về bản chất chính là mang lại niềm vui cho người chơi, và trò Pong này rõ ràng đã mang lại niềm vui cực lớn cho Ciri, bất kể nó có đơn giản đến mức nào. Ciri lập tức nhảy tót lên cỗ xe ngựa do Zenas cầm lái, sau đó vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh, ra hiệu cho Joshua mau chóng ngồi vào.

"..."

Joshua đã có thể mừng tượng ra viễn cảnh khi kỷ nguyên Internet thực sự đổ bộ, Ciri sẽ biến thành một con "nghiện game" chính hiệu như thế nào rồi.

Và anh cảm thấy cái thời đại đó đã không còn xa nữa, bởi chính anh đã tiên phong dùng một cú sút cực kỳ thô bạo để đá văng cánh cửa của thời đại này ra rồi.

Joshua ngồi trong một cỗ xe ngựa, anh kéo rèm cửa sổ ra và quan sát cảnh vật hai bên đường. Cỗ xe ngựa này là do Joshua "mượn" từ chỗ Skeleton Duke. Ban đầu, Zenas là người đánh xe, nhưng sau khi tiến vào thế giới loài người, Joshua đã đặc biệt thuê một người dân làng làm tài xế, còn Zenas thì được lệnh ở lại lãnh địa của Skeleton Duke để chờ mệnh lệnh tiếp theo. Xe ngựa đi mất khoảng ba ngày, cuối cùng cũng ra khỏi vùng núi rừng bị tuyết phủ trắng xóa. Người đi bộ trên con đường này cũng dần trở nên đông đúc hơn.

"Lượng người lưu thông ở Nolan lúc nào cũng khủng khiếp thế này sao?"

Joshua chăm chú nhìn dòng người qua lại trên đường. Trong đó có không ít cỗ xe ngựa được trang trí xa hoa đến mức nhìn qua là biết không thuộc về tầng lớp bình dân. Dọc đường đi, anh còn bắt gặp khá nhiều thương đoàn đang vận chuyển hàng hóa.

Chỉ nhìn vào khung cảnh hiện ra trên con đường này, Joshua đã có thể tưởng tượng ra Nolan là một thành phố phồn vinh đến nhường nào.

"Lượng người lưu thông? Tôi nghĩ họ là sứ thần đến từ các nước đây, ngài Joshua. Không lẽ ngài không phải vì muốn tham gia 'Triển lãm vạn quốc' diễn ra vào hai tháng tới nên mới đặc biệt từ quốc gia khác lặn lội đến Nolan sao?"

Marina và Yno ngồi ở phía đối diện Joshua. Là một nữ thương nhân lão luyện, bà nhanh chóng đoán được ý nghĩa của mấy từ ngữ kỳ quái phát ra từ miệng anh.

Ánh mắt của bà lão khẽ liếc nhìn thương đoàn ngoài cửa sổ, rồi lại nghĩ đến việc toàn bộ hàng hóa của mình đã tan thành mây khói từ nửa tháng trước, bà không kìm được mà thở dài một tiếng.

"Không... Tôi chỉ cùng Ciri đến Nolan để báo phỏng một người bạn thôi, nhưng có lẽ tôi cũng sẽ tham gia buổi triển lãm lần này không biết chừng."

Joshua nhớ cái tên này, trên Trái Đất cũng từng có những cuộc hội tụ tương tự. Nước Anh vào thời kỳ Victoria năm 1851 đã từng tổ chức 'Triển lãm công nghiệp vạn quốc' lần đầu tiên, khi đó đế quốc Mặt Trời Không Bao Giờ Lặn đã mời các quốc gia trên thế giới cùng tham gia.

"Tuy có hơi đột ngột, nhưng ngài Joshua có thể tiết lộ một chút ngài định mang thứ gì đến triển lãm không? Dĩ nhiên nếu không tiện thì..."

Marina ngay lập tức nghĩ thấy thứ gọi là cơ hội kinh doanh.

Kể từ khi Nolan ban hành một bộ luật có tên là 'Luật bằng sáng chế' vào ba mươi năm trước, các pháp sư của quốc gia này đã nhận ra rằng việc chỉ nâng cao sức mạnh cá nhân cơ bản không thể thay đổi được thế giới. Rất nhiều pháp sư có chí lớn bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu chế tạo các thiết bị ma đạo cơ khí, cả quốc gia rộ lên phong trào mở các địa điểm gọi là 'Xưởng luyện金' (Xưởng luyện kim).

Điều này cũng dẫn đến việc Nolan, vốn đã ở vị trí dẫn đầu thế giới về nghiên cứu ma pháp, lại tiếp tục tiến thêm một bước dài vượt bậc.

Dĩ nhiên, cái quốc gia nhỏ bé được cấu thành dựa trên nền tảng học sinh và giáo viên này hoàn toàn không thể đứng chung mâm so sánh với các đại quốc bao la xung quanh, chính vì thế Nolan luôn giữ vị trí trung lập.

Và lý do các nước không dám mạo muội động vào Nolan là vì nơi đây chào đón sinh mệnh trí tuệ trên toàn thế giới đến để cùng chia sẻ tri thức.

Nó dẫn đến tình trạng quốc vương của một đế chế nào đó rất có thể là cựu học sinh của một ngôi trường ở Nolan, hay cha của ông ta từng đảm nhiệm chức vụ giáo sư tại một học viện cao cấp nào đó của quốc gia này.

Còn 'Chứng chỉ cấp bậc pháp sư' của Nolan lại càng là tiêu chuẩn đo lường của các quốc gia đối với những người làm nghề làm phép.

Nhưng nguyên nhân thực sự kiềm chế các cường quốc trên thế giới lại là vì số lượng các đại pháp sư sở hữu sức mạnh siêu phàm ở Nolan thực sự quá nhiều.

Marina cũng biết một chút kiến thức ma pháp sơ đẳng, bà hiểu rõ giá trị của một loại máy móc ma đạo kiểu mới khủng khiếp đến mức nào. Nếu Joshua thực sự sở hữu loại máy móc đó, Marina hoàn toàn không cần phải tiếc nuối số hàng hóa đã mất trắng kia nữa.

Nhưng tất cả những điều này đều có tiền đề là Joshua phải sẵn sàng giao công nghệ đó cho bà như một món hàng hóa.

"Nói cho bà biết cũng không sao, thứ tôi chuẩn bị mang đi triển lãm nằm ở đây."

Joshua chỉ chỉ vào đầu mình, nhưng bà lão thương nhân lại lộ ra vẻ mặt vô cùng hoang mang.

"Phu nhân Marina đừng lo lắng, khi thời cơ chín muồi tôi sẽ bàn với bà một vụ làm ăn, một vụ làm ăn có thể giúp bà sở hữu khối tài sản đếm không xuể."

Thứ mà Joshua muốn biểu đạt dĩ nhiên là các cửa sổ giao diện đang hiển thị trước mắt mình. Marina không học ma pháp của Thần Trật Tự nên không thể nhìn thấy chương trình do anh lập trình ra.

"Vậy tôi sẽ chờ tin tức từ ngài Joshua."

Marina vốn định nhân cơ hội Triển lãm vạn quốc lần này tìm cách kiếm một vợ ở Nolan, nhưng tai họa bất ngờ kia đã khiến ý định của bà hoàn toàn phá sản. Dù vậy, bà lão lại không cảm thấy quá thất vọng.

Bà đưa tay xoa xoa mái tóc dài màu bạc của Yno bên cạnh. Hiện tại cậu nhóc Succubus này đang mặc một bộ trang phục nam, tóc cũng được buộc thành kiểu đuôi ngựa đơn giản. Tiếc là điều này chẳng mang lại cho Yno một chút khí chất nam nhi nào, ngược lại trông cậu càng giống một cô nương yếu đuối hơn.

Dù sao Yno đã thành thật khai báo tên và giới tính thật của mình cho Marina, và sau khi biết chuyện, bà lão vẫn bao dung đón nhận Yno, chuẩn bị nuôi nấng cậu như cháu chắt trong nhà.

Mà muốn sinh sống ở Nolan, chỉ có một căn nhà thôi là chưa đủ, Marina cần một nguồn thu nhập ổn định. Làm kinh doanh là việc duy nhất bà biết, nhưng không có vốn lẫn hàng hóa, bà hoàn toàn bó tay. Thế nhưng câu trả lời của Joshua đã nhen nhóm cho bà một tia hy vọng.

Trong lúc trò chuyện, xe ngựa đã từ từ lăn bánh đến cổng thành Nolan. Thành phố này không có tường thành, thay vào đó là một kết giới ma pháp trong suốt thay thế cho những bức tường. *'Nolan được xây dựng trên tàn tích của một nền văn minh cổ đại, nền văn minh bị bụi mờ lịch sử phong ấn đã dựng nên những bức tường không thể chạm tới, biến Nolan trở thành pháo đài kiên cố nhất thế giới.'*

Đây là đoạn mô tả mà Joshua từng đọc được trong cuốn 《Thế Giới Thông Sử》. Trước khi tiến vào kết giới, họ phải trải qua cuộc kiểm tra nhập cảnh.

Trên người Marina không mang theo hàng hóa gì, vì vậy thuế quan cũng chỉ phải nộp vài đồng xu bạc.

Nhưng mức thuế này đối với dân thường mà nói đã đủ nặng nề rồi.

Sau khi qua biên giới lại đi tiếp gần hai tiếng đồng hồ, dọc đường đi qua vài thị trấn và làng mạc nhỏ, xe ngựa cuối cùng cũng tiến vào Nolan, thành phố phồn hoa nhất thế giới này.

Joshua đẩy cửa xe ngựa bước xuống. Không khí ở đây trong lành hơn Ma giới rất nhiều,

phong cách kiến trúc của toàn bộ thành phố quả thực có chút giống với kiến trúc thời kỳ

Victoria thế kỷ mười chín, nhưng trang phục của người đi đường trên phố thì đúng là một nồi lẩu thập cẩm.

Tộc người sa mạc, người thần lùn, elf, dwarf, gnome, goblin... Joshua có thể dễ dàng tìm thấy bóng dáng của các chủng tộc này trên đường phố.

Nhưng số lượng đông đảo nhất trên phố vẫn là các pháp sư khoác trên mình những chiếc áo choàng pháp thuật.

"Đây là địa chỉ nơi ở của tôi, ngài Joshua... Nếu có tin tức gì tốt xin hãy đến đây tìm tôi."

Marina đưa cho Joshua một tờ giấy, trên đó đánh dấu một địa danh vô cùng chính xác.

"Tôi biết rồi, Yno, hy vọng cậu có thể nhanh chóng thích nghi với cuộc sống ở thành phố này."

Joshua nói câu này bằng giọng điệu mang tính ra lệnh, dù nghe qua thì giống như một lời chúc phúc hơn. Yno lập tức gật đầu lia lịa tỏ ý đã hiểu.

Joshua nhắc vali lên rồi đóng cửa xe ngựa lại.

"Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Ciri đứng bên cạnh Joshua, giọng điệu nghe có vẻ uể oải, mất hết sức sống.

Trong suốt chuyến hành trình, thành tích solo Pong của cô với Joshua là 1 thắng 210 thua.

Ciri đã từng có lúc nghi ngờ Joshua tuyệt đối đã bật hack, tiếc là dù cô có biểu tình phản đối thế nào cũng chẳng ăn thua.

"Không phải cô nói cô đến đây là để gặp chị gái mình sao?"

Thành phố này hiện tại đang là lúc cá rồng lẫn lộn, trước khi đi tìm rạp hát mà Skeleton Duke đã nhắc tới, Joshua cần phải tìm cách kiếm một tấm bản đồ của thành phố này. Nhưng sự chỉ dẫn của dân bản địa dĩ nhiên luôn hữu dụng hơn tấm bản đồ nhiều.

"Ừm, tôi..."

Rời khỏi Ma giới để trở lại thế giới loài người đáng lẽ phải là một chuyện đáng để Ciri vui mừng, nhưng cứ nghĩ đến việc phải đi gặp bà chị giàu có của mình trong bộ dạng thế này, Ciri hoàn toàn không ngẩng đầu lên nổi.

Ciri giật giật cái 'vòng cổ khế ước' trên cổ mình. Trên đường đi mải chơi cái trò kia với Joshua quá đà, cô suýt chút nữa thì quên mất thân phận thực sự của mình là tù binh dưới trướng anh rồi.

"Được rồi, để tôi nghĩ xem, chắc là đi hướng này."

Ciri không phải lần đầu tiên đến Nolan, cô cực kỳ quen thuộc với các khu phố xung quanh đây. Thế là dưới sự dẫn đường của Ciri, Joshua chính thức bắt đầu chuyến hành trình phá đảo Nolan lần này.

Chương 33: Gặp Mặt

Khu hạ thành Nolan.

Kể từ khi Luật bằng sáng chế ra đời, từ trên xuống dưới Nolan đã dấy lên một làn sóng cuồng nhiệt lấy chủ đề phát minh làm trọng tâm. Các pháp sư thi nhau dựng lên những xưởng ma pháp lớn nhỏ khắp Nolan, và khu hạ thành chính là nơi các xưởng này mọc lên với mật độ dày đặc nhất.

Có điều, các xưởng ở khu vực này đa phần đều thuộc về những học đồ pháp sư danh tiếng mờ nhạt. Họ chỉ ôm hy vọng một ngày nào đó tác phẩm của mình lọt vào mắt xanh của một đại thương nhân, từ đó đổi đời thành công giống như các nhà phát minh vĩ đại khác.

Herland cũng là một trong số đông đảo học đồ pháp sư đó, có điều chí hướng của cô cao thượng hơn hẳn những người bạn học chỉ biết đắm đầu vào tiền tài và địa vị.

Thứ cô muốn là danh tiếng. Cô hy vọng có thể dựa vào thiết bị ma đạo kiểu mới do chính mình chế tạo để đem đi triển lãm tại Triển lãm vạn quốc diễn ra vào hai tháng tới, khiến toàn thế giới phải biết đến cái tên của cô, cũng như dòng họ của cô — Lloyd.

Đây là tâm nguyện do người mẹ quá cố của cô để lại từ những năm trước, và tác phẩm mà Herland chuẩn bị đem đi tham gia triển lãm chính là di tác của mẹ cô.

Tiếc là hiện thực tàn khốc hơn Herland tưởng tượng rất nhiều. Chiếc máy vẽ hình khối không gian (3D) do cô chế tạo hoàn toàn không có giá trị thương mại bằng những thứ được gọi là "phương tiện di chuyển kiểu mới thay thế sức ngựa".

Dù sao thì bất kỳ họa sĩ nào cũng thích vẽ trên giấy thật, chẳng ai muốn thao tác trên những hình ảnh trình chiếu do ma lực khúc xạ ra, rồi biến tác phẩm của mình thành một đơn vị lưu trữ khô khan bên trong các cỗ tự văn.

Chính vì vậy, Herland đang do dự không biết có nên từ bỏ hướng nghiên cứu này để quay lại trường hoàn thành nốt việc học hay không. Nhằm kịp tiến độ cho Triển lãm vạn quốc, cô đã cúp liên tiếp mấy tiết học rồi. Cứ đà này, có khi sau khi tốt nghiệp cô còn chẳng lấy nổi chứng chỉ pháp sư cấp bốn.

Herland đặt công cụ khắc cỗ tự văn xuống, cô nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Chẳng lẽ lại là đứa bạn học nào chạy đến khuyên mình từ bỏ nữa à? Herland vuốt lại mái tóc dài màu xám nhạt xoa ngang hông, nhanh chân đi ra cửa xưởng luyện kim của mình. Nhìn qua khe cửa sổ bên cạnh, cô sững sờ khi thấy một người thân đã mất tích gần nửa năm trời... Em gái cô.

...

Dưới sự ép buộc của Joshua, Ciri cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn dẫn anh tới trước cửa nơi ở của chị gái mình.

Dẫn một con ác ma nguy hiểm tới trước mặt người thân, chuyện này nếu truyền ra ngoài tuyệt đối là một hành vi đại nghịch bất đạo đáng bị người đời phi nhổ.

Ciri thừa nhận mình quả thực có chút tham sống sợ chết. Ai mà bị cái một quả bom hẹn giờ trên cổ thì cũng chẳng dám vỗ ngực tự hào bảo: "Bố mày dẻo sợ gì hết" đâu.

Hơn nữa, Joshua cũng không đến mức xấu xa như cô từng nghĩ.

"Ciri, nửa năm qua em rốt cuộc đã đi đâu?!"

Herland đẩy cánh cửa lớn của xưởng ra, nhìn từ trên xuống dưới cô em gái đã nửa năm không gặp.

"Nhiều nơi lắm..."

Ciri nghĩ ngợi một hồi, quyết định vẫn giấu Herland chuyện mình vừa sang Ma giới ở lì suốt nửa tháng qua.

"Thế... vị này là?"

Herland không trách phạt cô em gái đột ngột mất tích, chỉ dờn tầm mắt sang nhìn Joshua đang đứng sau lưng Ciri.

"Tôi là bạn của Ciri quen được trong chuyến hành trình, tên tôi là Joshua."

Joshua đem lời giới thiệu bản thân đã chuẩn bị từ trước nói với người phụ nữ có vóc dáng cao ráo trước mặt. Chị gái của Ciri có chiều cao xấp xỉ cô em, nhưng vóc dáng thì ăn đứt cô em gái lép xẹp của mình, khí chất cũng trưởng thành và điềm đạm hơn Ciri rất nhiều.

"Herland Lloyd. Thời gian qua làm phiền cậu chăm sóc Ciri rồi, mời vào nhà ngồi chơi một lát."

Biểu hiện của Herland trông chẳng giống chị gái Ciri cho lắm, ngược lại trông giống mẹ cô hơn.

Nghe Herland nói vậy, Ciri chỉ biết ngoan ngoãn bước vào xưởng luyện kim, Joshua cũng không khách sáo mà tiến vào trong.

Bày trí của xưởng luyện kim này gọn gàng và tinh tươm hơn Joshua tưởng tượng khá nhiều. So với bãi chiến trường thí nghiệm của tên hoàng tử ác ma nào đó thì nơi này thực sự đã thỏa mãn cơn cuồng sạch sẽ nho nhỏ của Joshua.

Ngay chính giữa xưởng có đặt một khối lập phương màu xanh lam nhạt, hình ảnh bán trong suốt hiển thị trên đó lập tức thu hút sự chú ý của Joshua...

"Ngài Joshua, có thể phiền ngài sang bên kia nghỉ ngơi một lát không? Tôi có vài chuyện muốn hỏi em gái mình."

Herland túm chặt lấy cánh tay Ciri, tư thế này cho thấy dù Ciri có muốn chuồn cũng không được phép.

"Dĩ nhiên là được chứ."

Xa cách lâu ngày mới gặp lại, Joshua tâm lý để lại đủ không gian riêng tư cho hai chị em họ. Herland kéo tay em gái đi thẳng vào một gian phòng nhỏ bên trong xưởng. Cô liếc nhìn Joshua ở phía bên kia xưởng, xác nhận anh không chú ý tới bên này mới hạ thấp giọng hỏi Ciri.

"Lần trước em bỏ nhà đi bụi một năm thì mang về cái chứng chỉ pháp sư cấp hai. Lần này bỏ đi nửa năm, em lại vác ngay một thằng đàn ông về à? Ciri, chị chẳng phải đã dặn em là trước khi qua lại với người khác giới thì phải báo cho chị biết đầu tiên sao?"

"Chị! Năm nay em mười chín tuổi rồi!"

Ciri cắn nhẹ môi dưới, dùng câu nói không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần để phản bác chị gái.

Cuộc đời của Ciri không hẳn là bi kịch nhưng cũng chẳng mấy viên mãn. Mẹ cô qua đời năm cô mười tuổi, người cha vô trách nhiệm cũng bỏ rơi hai chị em ngay trong năm đó, thế nên suốt chín năm qua, hai chị em Ciri và Herland phải nương tựa vào nhau mà sống.

Từ năm mười lăm tuổi, Ciri đã nghĩ mình có khả năng tự lập, nhưng bà chị Herland lại luôn coi cô như đứa trẻ chưa lớn... Ngày trước, cũng vì cái lý do trẻ con đó, cộng thêm việc không chịu nổi mấy ông thầy giáo điều ở trường học nên Ciri mới chọn cách bỏ nhà đi bụi.

"Đúng là em đã trưởng thành rồi. Vậy em có thể nói cho chị biết thân phận của vị khách lặn lội đường xa tới đây cùng em là gì không? Mà em quen cậu ta thế nào?"

Câu hỏi của Herland lập tức làm khó Ciri.

Thân phận của Joshua? Tam hoàng tử Ma giới có tính không?

Nhưng nếu Ciri khai thật ra, Herland có khi sẽ lập tức báo cảnh sát, đội cảnh vệ Nolan sẽ rầm rộ kéo đến xích Joshua đi ngay, và rồi quả bom hẹn giờ trên cổ Ciri sẽ tiến đầu và thân cô đi hai ngã.

"Đây là quà cậu ta tặng em à?"

Động tác sờ cổ theo bản năng của Ciri đã khiến Herland chú ý tới chiếc vòng cổ xinh đẹp xuất hiện trên cổ em gái mình.

"Lại là một viên Viên tinh thạch... Ciri, đây là một món quà cực kỳ đắt giá đấy."

Herland nhận ra viên tinh thạch màu đỏ đẫm trên cổ Ciri.

Ciri dĩ nhiên biết thứ này đắt giá cỡ nào, vì nó đổi bằng cả mạng sống của cô chứ đùa!

"Chị, cái gã Joshua đó chỉ là một người làm... công việc nghệ thuật bình thường thôi, nhưng mấy thứ gã làm ra cũng ra gì và này nọ lắm."

Ciri ở bên cạnh Joshua bị mưa dầm thấm lâu suốt thời gian qua nên cũng học được vài từ ngữ kỳ quái, bao gồm cả mấy cái mini-game mà Joshua gửi vào máy cho cô.

"Thứ ra gì và này nọ?"

"Là cái này này..." Ciri phát tay một cái, hiển thị tựa game 'Pong' mà Joshua truyền vào ý thức của cô cho Herland xem. Trên bảng Pong hiển thị thành tích thua 1 thắng 210 cay đắng.

Tuy nhiên, nhìn vẻ mặt hoang mang của Herland là biết cô chưa hiểu mấy con số này có ý nghĩa gì.

"Em nhớ gã làm thế này thì phải."

Trên đường đi Joshua đã dạy Ciri cách "truyền" chương trình ma pháp, Ciri cũng thuộc dạng có thiên phú, học một ngày là làm được ngay. Trong tay Ciri xuất hiện một khối lập phương mờ nhạt, cô trực tiếp đẩy nó sang cho Herland.

Trong số các vị thần mà Herland tin ngưỡng cũng có Thần Trật Tự giống như Ciri, ngoài ra Herland còn tin ngưỡng 'Thần Dòng Chảy Và Chữa Lành Swingerk'. Do đó, Herland nhận được chương trình do Ciri "truyền" sang mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Giao diện của trò Pong hiển thị ngay trước mắt Herland. Nhìn cái cửa sổ đang trôi nổi trong tầm nhìn của mình, Herland bỗng có một cảm giác cực kỳ vi diệu.

Chương 34: Giá Trị Do Con Người Tạo Ra

Joshua đã tìm thấy một món đồ cực kỳ quen thuộc ngay trong xưởng luyện kim này. Ở Trái Đất, đây có thể coi là một trong những chiếc "cần câu cơm" của anh... Đó chính là "bảng vẽ điện tử".

Chính nhờ sự ra đời của bảng vẽ điện tử mà Internet trên Trái Đất mới chính thức bước vào kỷ nguyên Đại Hội Họa, các bậc đại thần CG trong dân gian mọc lên như nấm, hàng loạt tác phẩm CG xuất sắc cũng theo đó liên tục trình làng.

Đầu ngón tay của Joshua lướt nhẹ trên khối lập phương màu xanh lam nhạt. Khối lập phương tỏa ra vàng sáng dịu nhẹ, những cổ tự văn lạ lẫm bắt đầu hiện lên trên bề mặt, giao diện hội họa được hiển thị dưới dạng một màn hình chiếu ma pháp.

Trải nghiệm sử dụng này khiến Joshua không tài nào tin nổi mình đang ở trong một thời đại mà phương tiện giao thông chính vẫn là xe ngựa. Thứ này ở Trái Đất tuyệt đối phải thuộc về kỷ nguyên con người đã di cư vào không gian vũ trụ mới có được.

Hoặc biết đâu Trái Đất cũng đã làm được rồi? Trước đây tại trụ sở của Google, Joshua từng dùng thử một thiết bị AR, sau khi đeo vào là có thể vung bút vẽ bừa vào không gian xung quanh.

Khi đã có một tờ giấy trắng và cọ vẽ, với tư cách là một "đại thần hội họa" (đại xúc thủ), Joshua dĩ nhiên phải thử ngay phong cách vẽ tranh vượt thời gian này một chút.

Chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, Joshua đã nhanh chóng phác thảo ra hình ảnh của một Elf. Ánh mắt sắc sảo cùng vóc dáng bốc lửa khiến mọi phụ nữ đều phải ngược nhìn.

Nàng Elf này là nhân vật mà phần lớn game thủ trên Trái Đất đều nhắm mắt: Nữ vương của phe Forsaken trong *World of Warcraft* – Sylvanas Windrunner.

Bản phác thảo của Joshua mới chỉ là một nét họa thô (lineart), nhưng chức năng của giao diện này cũng tương đối mạnh mẽ, ít nhất là có tính năng đổ màu cơ bản.

Trong lúc Joshua đang bận rộn đi nét cho Sylvanas, Ciri và Herland cũng đã từ gian phòng nhỏ bước ra ngoài.

"Do tôi cũng có chút nghiên cứu về ma đạo cơ khí, nên đã không kiềm được lòng mà dùng thử tác phẩm của cô một chút, hy vọng không gây phiền phức gì cho cô chứ?"

Joshua dừng động tác vẽ trên tay lại, nhìn về phía Herland và Ciri.

Herland là chủ nhân của xưởng luyện kim này, món đồ này chắc chắn là do cô chế tạo ra.

"Không cần bận tâm chuyện đó đâu... Ngài Joshua, nó được đặt ở đây vốn là để cho khách tham quan dùng thử mà."

Herland liếc nhìn hình ảnh trình chiếu trên khối lập phương, nét vẽ phác thảo của Joshua lập tức thu hút sự chú ý của cô.

Đã có không ít họa sĩ nhân loại từng sáng tác những bức tranh lấy Elf làm nhân vật chính. Dù sao thì theo thẩm mỹ của loài người, chủng tộc này hoàn toàn có thể coi là định nghĩa của cái đẹp. Thế nhưng nàng Elf dưới ngòi bút của Joshua lại khiến Herland có cảm giác rất khác biệt so với những Elf sống trong rừng sâu núi thẳm mà cô từng biết.

"Khách tham quan? Cô đang mở cửa triển lãm ra bên ngoài sao?"

Joshua đảo mắt nhìn quanh những nơi khác trong xưởng luyện kim. Ngoại trừ Herland và Ciri ra, anh chẳng thấy bóng dáng của người thứ ba nào. So với vài xưởng luyện kim có lượng người ra vào nườm nượp mà Joshua vừa đi qua, nơi này trông có vẻ hẻo lánh và điều hiu hợn hẳn.

"Nói cách khác, tiểu thư Herland định mang chiếc máy ma đạo cơ khí này tham gia buổi triển lãm diễn ra vào hai tháng tới sao?"

Câu hỏi này của Joshua dường như đã chọc trúng chỗ đau của Herland, sắc mặt cô thoáng hiện lên vẻ thất vọng.

"Nếu được tham gia thì tốt quá. Những máy móc ma đạo được đem đi Triển lãm vạn quốc đều là tác phẩm xuất phát từ bàn tay của các vị đại sư danh tiếng... Dù rất hy vọng tác phẩm của mình được trưng bày trên đó, nhưng đáng xấu hổ là hiện tại tôi có lẽ nên cân nhắc việc làm sao dùng thứ này để đổi lấy một ít tiền mặt thì hơn."

Giọng điệu của Herland mang theo vài phần tự giễu. So với tiền bạc, cô khát khao danh tiếng hơn, nhưng hiện thực lại tàn nhẫn ép cô phải nhìn thẳng vào tầm quan trọng của đồng tiền.

Trước đây, cô luôn là học sinh xuất sắc hàng đầu tại một học viện ma pháp cao cấp bậc nhất Nolan, học bổng mỗi năm học đủ để cô có một cuộc sống ưu việt. Thế nhưng gần đây, để di tác của mẹ mình được bước lên Triển lãm vạn quốc, Herland đã chọn cách chơi một ván bài lật ngửa, dồn hết vốn liếng để hoàn thành chiếc máy ma đạo này.

Kết quả cuối cùng dĩ nhiên là Herland đã cá cược thất bại. Cô không những mất tiền học bổng mà ngay cả tư cách nhận học bổng cũng đang lung lay sắp sụp, chưa kể toàn bộ số tiền tích góp được đều đã nường sạch vào việc chế tạo chiếc máy ma đạo này.

"Hóa ra là vậy."

Joshua có thể hiểu được lý do tại sao một phát minh mang tính vượt thời đại thế này lại bị ghẻ lạnh. Bởi vì phát minh của cô thực sự quá "vượt thời đại" rồi.

Nếu đổi sang bối cảnh ở Trái Đất, chuyện này giống như việc con người vẫn còn đang trầm trồ kinh ngạc trước sự xuất hiện của "động cơ hơi nước cỡ nhỏ" và tung hô cuộc cách mạng công nghiệp sắp sửa đổ bộ, thì dùng một cái, có lẽ lại phát minh ra bảng vẽ điện tử màn hình LCD. Thứ này trong mắt người thời đó chẳng khác nào công nghệ của người ngoài hành tinh, làm sao có thể được người đời chấp nhận ngay được.

Thế giới này làm gì có chuyện những bức tranh truyền đời lại được lưu trữ bằng "dữ liệu". Chỉ có tranh vẽ trên giấy thật mới có tư cách lưu danh hậu thế.

"Vậy... tiểu thư Herland, tôi hy vọng có thể đầu tư vào nghiên cứu của cô. Dùng từ đầu tư có vẻ không chính xác lắm, phải gọi là hợp tác hoặc là... khởi nghiệp."

Joshua đâu phải người sống ở thời kỳ cách mạng công nghiệp, anh là người của thời đại thông tin thế kỷ 21, dĩ nhiên anh hiểu rõ giá trị chiếc máy ma đạo của Herland. Nó sẽ đóng vai trò cực kỳ lớn trong việc giúp anh kéo thế giới này bước trước một bước vào kỷ nguyên Internet. Và quan trọng hơn cả là... Joshua có thể dùng thứ này để vẽ CG cho game.

"Khởi nghiệp?"

Hai từ đầu tiên thì Herland còn hiểu được, chứ từ "khởi nghiệp" thì cô nghe mà như vịt nghe sấm. Cô ném cái nhìn đầy hoang mang sang cô em gái Ciri bên cạnh.

Ciri chỉ biết nhún vai, ra hiệu rằng mình đã quá quen với việc này rồi.

"Chính là hợp tác với cô để quảng bá những bức tranh được vẽ ra từ chiếc máy ma đạo này."

"Tranh vẽ? Ngài Joshua, những bức tranh được vẽ trên chiếc máy ma đạo này chỉ là luồng ma lực được lưu trữ bên trong các đơn vị cổ tự văn thôi, bản thân chúng không phải là thực thể có thể chạm vào được. Nếu chiếc máy này bị hỏng, những bức tranh đó cũng sẽ hoàn toàn bốc hơi."

Herland thừa biết cách làm sao để lưu trữ những "luồng ma lực" trong đơn vị cổ tự văn này vào một thẻ nhớ tinh thạch gốc, nhưng đặc tính không thể chạm vào của những bức tranh ảo này đã chứng minh chúng cơ bản chẳng có giá trị gì. Cho dù có vẽ đầy tính nghệ thuật đi chăng nữa, chúng cũng không đời nào được đem ra trưng bày ở các bảo tàng mỹ thuật.

"Giá trị? Mọi thứ trên thế giới này ngay từ đầu vốn làm gì có giá trị. Giá trị của chúng là do con người tự tay nhào nặn ra."

Joshua dĩ nhiên không trông mong ở một thế giới đến cả khái niệm Internet còn chưa biết là gì, mà chỉ cần vẽ bừa một bức CG là có thể bán được cả vạn đồng. Ngay cả ở thế giới thế kỷ 21, một bức CG được vẽ công lực trên máy tính đôi khi cũng chẳng đáng một xu.

Bởi vì cái thứ gọi là dữ liệu này... có thể copy-paste được.

"Nhào nặn ra giá trị?"

Về mặt hoang mang lạc lối của Herland bỗng làm Ciri thấy vui vẻ một cách kỳ lạ, vì mỗi lần cô nói chuyện với Joshua thì biểu cảm của cô cũng y chang như vậy.

"Hãy để tôi thị phạm cho cô xem."

Joshua bước tới bên cạnh bản phác thảo Sylvanas mà mình vừa vẽ xong, tiếp tục thêm vào bức tranh một vài biểu tượng ký hiệu. Góc trên cùng bên trái của bức tranh được viết con số \$6\$, góc dưới bên phải và góc dưới bên trái lần lượt được điền hai con số \$5\$.

Sau khi Joshua phác họa thêm một vài chi tiết nhỏ, đồng thời viết vào khung giới thiệu ở chính giữa dòng chữ: *"Deathrattle (Vong ngữ): Kiểm soát một Minion ngẫu nhiên của đối phương."*

Ngay lập tức, Sylvanas Windrunner – lá bài Cam trung lập hệ Vong ngữ mạnh nhất trong tựa game thẻ bài đình đám mang tên Hearthstone trên Trái Đất – đã xuất hiện trước mặt Joshua!

Năm đó, để sở hữu được lá bài huyền thoại này, Joshua đã phải cúng cho Blizzard tận sáu trăm tệ mới rút trúng đấy!

Nếu chỉ là một bản phác thảo, một bức CG thông thường thì bức tranh này có thể chẳng đáng một xu. Thế nhưng, một khi biến bức CG này trở thành một lá bài cực kỳ

quý hiếm trong một trò chơi thẻ bài, sẽ có hàng tá con nghiện sẵn sàng hiến dâng ví tiền của mình để hiến máu nạp thẻ (hiến kim) mở pack bài mà không thèm chớp mắt.

Và đó chính là thứ mà Joshua gọi là: Con người tự tay nhào nặn ra giá trị!

Chương 35: Người Dẫn Đường

Truyền bá game điện tử ở thế giới này dĩ nhiên cũng nằm trong chuỗi kế hoạch của Joshua, có điều hệ thống mà anh tự tay gõ bằng cổ tự văn mới chỉ hoàn thành được khoảng 20%. Giờ mà đòi làm mấy con game bom tấn thế giới mở quy mô lớn thì rõ là háo huyền, không thực tế. Thế nên ý định ban đầu của Joshua chỉ là làm mấy trò pixel đơn giản để giết thời gian như Pong, rồi nâng cấp dần lên Super Mario, Castlevania... Nhưng chiếc máy ma đạo cơ khí của Herland vừa rồi đã khai sáng cho anh một kế hoạch mới:

Đi làm máy game thùng (Arcade)!

Cái nổi khai sáng niềm đam mê gaming của Joshua, bên cạnh mấy con máy điện tử bốn nút (NES) huyền thoại, phần lớn chính là từ các tiệm điện tử xèng.

Thử tưởng tượng xem: Thiết kế riêng một con máy thùng chuyên dụng để chiến *Hearthstone*, giải quyết gọn gàng cơ chế đăng ký và lưu trữ tài khoản, sau đó đem phân phối hàng loạt tại các quán rượu. Ai muốn mở rộng bộ sưu tập, sở hữu nhiều pack bài ngon hơn thì cứ việc nhét xèng vào máy.

Giá sàn: 1 pack bài đổi 1 đồng vàng.

Cái thời Joshua mới tập tành chơi *Hearthstone*, quả thực chẳng có gì chill hơn việc vừa nhâm nhi cốc bia vừa làm vài ván ném Hỏa Cầu Thuật (Fireball) vào mặt đối thủ.

Dự án "Quán rượu *Hearthstone*" hoàn toàn khả thi! Joshua tin chắc tựa game thẻ bài tuy đơn giản nhưng đầy tính chiến thuật và may rủi này sẽ sớm càn quét và làm mưa làm gió ở thế giới này.

Thế nhưng, trước khi bắt tay vào xây dựng đế chế "Quán rượu *Hearthstone*", Joshua lại phải đối mặt với một vấn đề nhức nhối mà bất kỳ ai khởi nghiệp cũng gặp phải: **Hết tiền.**

"Tiểu thư Herland, đúng như Ciri nói, tôi thực chất là một... người hoạt động văn hóa. Đến thành phố này là để bãi phóng chủ của một rạp hát."

Joshua mới chợt nhận ra, làm hoàng tử ác ma bao lâu nay khiến anh chẳng có chút khái niệm gì về tiền tệ. Với tư cách Tam hoàng tử Ma giới, anh thích gì là có nấy, đâu cần phải mua bằng tiền.

Nhưng đây là thế giới loài người, cái danh hoàng tử của anh ở đây chẳng đổi được miếng cơm nào, thế nên Joshua mới rơi vào cảnh nghèo kiệt xác, trong túi không một xu dính túi.

Nhưng trên đời làm gì có ai chết vì nghèo khi trong tay có tài nguyên. Muốn có vốn đầu tư thì phải có tài sản thế chấp, và "vốn liếng" của Joshua lúc này đang nằm gọn trong chiếc vali xách tay.

Joshua đã chuẩn bị sẵn sàng để vắt kiệt giá trị thương mại của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma».

"Rạp hát... Cậu định dẫn Ciri đi tham gia biểu diễn à?"

Ánh mắt Herland đảo qua đảo lại giữa Ciri và Joshua. Cô nuôi Ciri từ nhỏ nên thừa biết với cái tính khí hiếu thắng, ngang bướng của em gái mình, muốn cô nàng rung động trước ai đó còn khó hơn lên trời.

Thế mà nhìn xem, Ciri cứ đứng khếp nép bên cạnh Joshua, thi thoảng còn có xu hướng nép sát vào người anh. Biểu hiện này chứng tỏ cô em gái của cô chắc chắn đã dính bùa yêu của gã này rồi.

"Không phải biểu diễn, tôi chỉ định bàn một vụ làm ăn nho nhỏ với chủ rạp hát thôi. Tiểu thư Herland có biết trong thành phố này, rạp hát nào có chủ nhân mang họ Dalke không?"

"Dalke... Tôi nghĩ nơi cậu muốn tìm là Rạp hát Bạch Kinh Hoa (Nhánh Hoa Gai Trắng)."
Mấy lời phân tích về giá trị kinh tế từ chiếc máy vẽ 3D mà Joshua nói lúc nãy đã thành công "vẽ bánh" cho Herland, khiến cô tạm thời đồng ý hợp tác với anh. Hơn nữa, Herland cũng không muốn di tác của mẹ mình phải chịu cảnh bám bụi trong cái xưởng luyện kim hẻo lánh này.

"Nơi đó cách đây không xa lắm, ngay bên kia sông."

Herland đẩy cửa xưởng luyện kim, chuẩn bị sẵn sàng làm hướng dẫn viên bản địa cho anh. Bên kia sông là khu phần hoa của Nolan, nơi tọa lạc của mấy học viện ma pháp cao cấp. Trước khi Joshua đến, Herland đã tính đến chuyện đóng cửa xưởng để quay lại trường học, nhưng màn "thuyết giảng" của anh đã nhen nhóm lại cho cô một tia hy vọng.

"Đi theo tôi."

Dưới sự dẫn đường của Herland, Joshua và Ciri cùng đi bộ sang khu phần hoa chỉ cách một con sông.

Trên đường đi, Herland tranh thủ giới thiệu cho Joshua về cấu trúc của Nolan.

Thành phố pháp sư Nolan đại khái được chia làm hai tầng: Mặt đất và Lòng đất. Cư dân trên mặt đất chủ yếu là nhân loại và các 施法者 (người làm phép), còn cư dân dưới lòng đất là tộc Dwarf (Aman).

Thực tế, các Dwarf mới là những cư dân đầu tiên của Nolan. Họ sống trong các tàn tích văn minh cổ đại dưới lòng đất, cả tộc đã đào hàng vạn đường hầm để khám phá các tàn tích này. Không lâu sau, nhân loại cũng bị thu hút bởi các di tích cổ đó. Tuy các Dwarf khỏe mạnh lực lưỡng nhưng thiên phú ma pháp lại lép vế hẳn so với con người, chưa kể đến việc họ không thể hiểu nổi hệ thống cổ tự văn phức tạp trên các tàn tích.

Vì vậy, các Dwarf đã đồng ý nhận sự hỗ trợ của con người. Qua hàng trăm năm phối hợp, trên nền tảng pháo đài cũ của tộc Dwarf, các pháp sư nhân loại đã dựng lên một thành phố phần hoa bậc nhất thế giới.

Sự hiếu học và thái độ khiêm nhường của các pháp sư đã giành được sự tôn trọng của tộc Dwarf. Mỗi quan hệ hữu nghị này được duy trì vững chắc cho đến tận ngày nay, thậm chí trong Hội đồng Bảy người – cơ quan quyền lực tối cao của Nolan – có một ghế luôn thuộc về người Dwarf.

Joshua đi trên đường quả thực bắt gặp rất nhiều bóng dáng của người Dwarf, trên phố cũng có không ít cửa hàng do họ làm chủ.

"Đây là Rạp hát Bạch Kinh Hoa, hôm nay có vẻ không có đoàn kịch nào biểu diễn ở đây cả."

Herland dừng chân trước một tòa kiến trúc nguy nga và điển kính. So với sự tấp nập, đông đúc của khu phố thương mại vừa đi qua, rạp hát này trông có vẻ khá đìu hiu và vắng vẻ.

"Không có biểu diễn?"

Nếu Joshua đoán không nhầm thì đây đáng ra phải là khoảng thời gian náo nhiệt nhất của Nolan. Kỳ Triển lãm vạn quốc hai tháng tới đang thu hút sự chú ý của vô số đại quốc trên thế giới, họ đã đổ về thành phố này trước cả vài tuần, thậm chí vài tháng.

Đối với cánh thương nhân, đây là thời điểm vàng để hốt bạc, còn với các rạp hát thì một buổi biểu diễn lúc này chính là cơ hội vàng để thu hút khán giả từ khắp nơi trên thế giới.

"Anh ơi, muốn xem biểu diễn thì qua Rạp hát Quốc gia Nolan ở phố Belsik đi ạ! Đoàn kịch Thiên Nga Đen của vương quốc nghệ thuật Farosia đang có suất diễn đấy! Qua đó anh còn được ngắm đóa hoa của Farosia – tiểu thư Garoli nữa cơ!"

Một cậu bé phát tờ rơi đột nhiên chạy đến bên cạnh Joshua, lanh lảnh tiếp thị.

"Đoàn kịch Thiên Nga Đen?"

Joshua nhận lấy tờ rơi từ tay cậu bé. Tờ rơi này trông như được viết bằng tay, ghi rất rõ địa chỉ của rạp hát đối thủ và lịch trình biểu diễn.

Xem ra trò cạnh tranh giành khách của các đồng nghiệp thì thời đại nào cũng khốc liệt như nhau.

Joshua vừa định hỏi thêm thông tin cụ thể về đoàn kịch này thì cậu nhóc đã cầm xấp tờ rơi lách mình chạy tót vào đám đông phía bên kia để tiếp tục công việc truyền thông của mình.

Thấy vậy, Joshua cũng bỏ ý định đuổi theo gặng hỏi, anh xách vali rảo bước lên những bậc thêm của Rạp hát Bạch Kinh Hoa.

Bên trong vô cùng vắng lặng. Khi Joshua bước vào, dù cách bài trí nội thất rất xa hoa và đậm chất nghệ thuật, nhưng sảnh chính của rạp hát lại trống trải đến lạnh lẽo.

"Thưa ngài, rất xin lỗi... Hiện tại rạp hát của chúng tôi tạm thời không có lịch diễn kịch. Nếu ngài đến để tham quan, tôi có thể dẫn ngài đi tham quan một vòng xung quanh."

Một nhân viên phục vụ của rạp hát thấy Joshua bèn lập tức tiến lại gần lịch sự chào hỏi.

"Tôi đến đây là để gặp người quản lý của rạp hát."

Joshua lấy chiếc huy hiệu của Skeleton Duke ra, khẽ xoay nhẹ giữa các kẽ ngón tay. Với những ai không biết nguồn gốc của chiếc huy hiệu này, họ sẽ nghĩ anh chỉ đang chơi trò tung đồng xu. Nhưng người phục vụ này rõ ràng là nhận ra món đồ trên tay Joshua, sắc mặt anh ta lập tức biến đổi, lộ rõ vẻ hoang mang và cung kính.

"Thưa ngài, xin mời đi lối này..."

Thái độ của người phục vụ quay ngoắt 180 độ, anh ta lập tức dẫn Joshua đi vào một lối hành lang khuất ở một bên rạp hát.

Chương 36: Trước Sảnh Bạch Kinh Hoa

Dưới sự dẫn đường của người phục vụ, Joshua băng qua một dãy hành lang dài, hai bên tường treo đầy những bức tranh sơn dầu.

Chủ đề của các bức tranh đều khắc họa những cảnh tượng chiến tranh khốc liệt: đao kiếm đan xen, máu chảy thành sông, còn xương trắng và tử thi lại là những chi tiết trang trí phổ biến nhất.

Mấy bức họa này làm Joshua có cảm giác như mình đang đi lạc vào một bảo tàng tưởng niệm chiến tranh, chứ chẳng giống một rạp hát dùng để biểu diễn nghệ thuật chút nào.

Hành lang này không dài, loáng một cái đã đi đến tận cùng. Người phục vụ dừng bước ở trước cửa, né người sang một bên và làm một động tác mời.

Nếu sau cánh cửa này là văn phòng của người quản lý rạp hát, thì thông thường, một nhân viên phục vụ lịch sự phải gõ cửa trước để thông báo cho cấp trên. Nhưng anh ta lại không làm vậy.

Bởi vì những tiếng ồn ào gầm rú đang dội ra từ bên trong phòng lớn đến mức, dù anh ta có gõ cửa gây cả tay thì người bên trong cũng chẳng thể nghe thấy.

"Dù các người có trả giá cao đến đâu, ta cũng không đời nào bán rạp hát này cho các người đâu!! Lũ thương nhân đê tiện kia! Cút hết ra ngoài cho ta!"

"Thưa Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, mấy vở kịch của ông lỗi thời quá rồi. Giờ làm gì có đoàn kịch nào thèm đến đây biểu diễn nữa đâu. Sao ông không kiếm một vợ cuối cùng rồi về hưu dưỡng lão cho lành?!"

"Kính diễn thì không bao giờ lỗi thời! Cho dù chỉ còn một khán giả duy nhất, rạp hát này vẫn sẽ tiếp tục mở cửa! Nếu các người còn không biến lệ, ta sẽ dùng biện pháp mạnh đấy!"

Tiếng hét dữ dội từ trong phòng truyền ra khiến sắc mặt người phục vụ trông khá khó coi.

Ngay sau đó, hai gã đàn ông mặc trang phục gấm vóc màu đen hậm hực bước ra khỏi phòng.

Họ chỉ liếc nhìn Joshua cùng Herland và Ciri phía sau một cái, rồi hậm hực rời đi.

Joshua chỉnh đốn lại trang phục của mình một chút. Vì ngay sau đây, anh sẽ bước vào một cuộc hội đàm thương mại chính thức, và đôi tác đàm phán có vẻ đang có tâm trạng không được tốt cho lắm.

"Hai người hãy đợi tôi ở đây."

Joshua dặn dò Ciri và Herland một câu rồi trực tiếp đẩy cửa bước vào.

"Malone, ta đã bảo là bất kể... Khoan đã... Cậu là ai?"

Trong phòng chỉ có độc một người đang ngồi sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ lớn đặt chính giữa. Thân hình gã hơi mập mạp, trên người khoác một bộ... phục trang diễn kịch rườm rà.

Điều gây chú ý nhất là hai bên má gã được đánh phấn hồng khá đậm, đôi môi cũng được tô một lớp màu đỏ nhuận.

Xem ra gã béo có phong cách hơi "điệu đà" này chính là chủ nhân của rạp hát này — Tước sĩ Bạch Kinh Hoa.

"Một đối tác có thể cứu rồi rạp hát của ông."

Joshua suy nghĩ một chút, vẫn quyết định định vị thân phận của mình là một đối tác hợp tác. Dù sao thì Joshua làm gì có đoàn kịch nào, thứ anh sở hữu là một đoàn làm phim (ê-kíp hậu trường) được tạo nên từ ác ma và vong linh.

"Đối tác? Cậu vừa nghe thấy tiếng ta quát tháo rồi đúng không? Lũ thương nhân các người đừng hòng chiếm được một tác đất nào của rạp hát này từ tay ta!"

Cảm xúc của gã vẫn rất kích động và tỏ ra vô cùng thiếu kiên nhẫn. Gã nhấn mạnh chiếc chuông trên bàn, lập tức từ một cánh cửa khác trong văn phòng liền có hai vị 施法者 (người làm phép) cao lớn lực lưỡng bước ra.

Vị Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đang giận tím người này đã chuẩn bị sẵn sàng để tổng cổ khách ra ngoài.

Gã này đã hoàn toàn bị ngọn lửa giận dữ làm cho mờ mắt, mất hết lý trí rồi. Joshua thấy nếu cứ thế này thì không cách nào khiến gã bình tĩnh lại để đàm phán được, vậy nên anh đành phải rút chiếc huy hiệu mà Skeleton Duke đã đưa ra.

Chiếc huy hiệu khắc những hoa văn cổ xưa lạ lẫm được Joshua nắm gọn trong tay. Tước sĩ Bạch Kinh Hoa có thị lực rất tốt, gã nhanh chóng nhìn rõ món đồ trên tay Joshua. Biểu cảm của gã giống hệt người phục vụ lúc nãy: vẻ mặt giận dữ lập tức dờ dưng lại, thay vào đó là một sự hoang mang tột độ, nhưng gã cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Hai vị người làm phép vừa được gọi vào đang định ném Joshua ra ngoài thì ngay lập tức bị gã hét lên ngăn lại.

"Làm cái gì đấy! Đây là khách quý! Mau đi pha một ấm trà đen lên đây!"

"..."

Cái danh của Skeleton Duke xem ra thực sự có trọng lượng không hề nhỏ.

Joshua nhìn hai vị người làm phép vội vã chạy sang phòng khác, thay vào đó là một nữ hầu đẩy chiếc xe chứa ấm trà và tách sứ cung kính bước ra.

Và Joshua cũng chẳng chút khách sáo, trực tiếp kéo ghế ngồi xuống đối diện với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa.

Món quà Skeleton Duke trao cho Joshua không chỉ có thể diện, mà còn là tính mạng của vị Tước sĩ Bạch Kinh Hoa này nữa. Khi Joshua tiến lại gần gã tước sĩ hơi mập mạp, anh nhận ra ấn ký trên tay trái của mình bỗng có phản ứng.

Trong cơ thể của gã có luồng ma lực tàn lưu của Skeleton Duke... nhưng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa trông không giống sinh vật vong linh cho lắm.

"Ngài... Ngài là người do vị đại nhân đó phái tới sao?"

Chờ đến khi nữ hầu dâng lên tách trà đen rồi lui ra ngoài đóng cửa lại, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa mới dùng giọng điệu run rẩy đầy cung kính hỏi nhỏ.

"Không, tôi là bạn của ngài ấy."

Mặc dù Joshua gọi Skeleton Duke là Công tước đại nhân, còn ngài ấy gọi anh là Điện hạ, nhưng vị thế của Joshua và Skeleton Duke là ngang hàng. Kể từ khi Skeleton Duke trở thành "fan cuồng" của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma», mối quan hệ giữa anh và vị vương tước Lịch này đã chuyển hóa thành bạn bè.

"Bạn... Bạn sao..."

Gã béo dường như nhận ra thân phận của Joshua đáng sợ đến mức nào, gã vội vàng đứng bật dậy định hành lễ với anh, nhưng đã bị Joshua giơ tay ngăn lại.

"Tôi đã nói rồi, lần này tôi đến đây với tư cách là một đối tác làm ăn. Tước sĩ Bạch Kinh Hoa không cần phải quá câu nệ."

"Đối tác... Thưa đại nhân, xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ cho. Rạp hát này đã từng có một thời hoàng kim rực rỡ ở Nolan này. Ngài chắc chắn đã từng nghe qua hai vở kịch «Thiếu Nữ Nhà Sinogel» và «Đại Cách Mạng» đúng không? Đó đều là những tác phẩm do chính tay tôi viết kịch bản và công diễn tại rạp hát này đây."

Gã dùng giọng điệu khản khoản nói với Joshua, có vẻ như vẫn mặc định coi anh là tên thương nhân đến để thu tóm rạp hát của mình.

"Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, ông vừa dùng từ 'đã từng' hoàng kim đúng không?"

Joshua cố tình nhấn mạnh vào từ "đã từng", đồng thời liếc nhìn bức tranh sơn dầu treo trên bức tường sau lưng gã tước sĩ. Đó là bức tranh vẽ một thiếu nữ mặc áo giáp đang tay cầm cờ hiệu, bố cục tổng thể có chút giống tác phẩm «Nữ thần Tự do dẫn dắt nhân dân» của họa sĩ người Pháp Eugène Delacroix trên Trái Đất.

"Bây giờ cũng thế thôi." Tước sĩ Bạch Kinh Hoa cố gắng vớt vát thể diện.

"Bây giờ cũng thế? Cái sảnh chính vắng tanh không một bóng người ngoài kia chính là thời khắc hoàng kim nhất của rạp hát này sao? Hay là định nghĩa về từ 'hoàng kim' của tôi và ông có chút lệch pha nhỉ?"

Trước những lời biện bạch đầy lỗ hổng này, Joshua có hàng tá cách để khiến gã cứng họng.

"Thả lỏng đi, Tước sĩ. Tôi không đến đây để mua lại rạp hát của ông. Ngược lại, tôi đến để giải cứu nó."

Joshua thấy cô gã tước sĩ đã đỏ gay lên vì ghen lời, khuôn mặt nhợt nhạt cũng vì thế mà trở nên hồng rực. Sợ gã kích động quá lại lên cơn đau tim rồi đột tử thì dở, anh quyết định đi thẳng vào vấn đề.

"Giải cứu?" Tước sĩ Bạch Kinh Hoa ngừng tranh luận, chăm chú chờ đợi lời tiếp theo của Joshua.

"Đúng vậy, tôi có một buổi trình diễn. Buổi trình diễn này có thể đưa rạp hát của ông quay trở lại thời kỳ đỉnh cao trước đây, thậm chí còn vượt xa thời kỳ đó rất nhiều."

Joshua sở hữu sự tự tin tuyệt đối vào tác phẩm «Giai Nhân Và Ác Ma». Một bộ phim có thể chạm đến trái tim người xem chắc chắn là một bộ phim hay. Đến cả một bộ xương khô như Skeleton Duke còn phải rơi vài giọt lửa linh hồn, Joshua không tin lũ nhân loại có tuyến lệ phong phú này lại không bị lay động.

"Trình diễn sao? Xin lỗi đại nhân... Tôi không biết ngài là người quản lý của một đoàn kịch. Vậy xin hỏi đoàn kịch của ngài tên là gì?"

Câu trả lời của Joshua làm Tước sĩ Bạch Kinh Hoa mừng rỡ khôn xiết. Ban đầu gã có hai đoàn kịch tâm huyết dưới trướng, nhưng tất cả đều bị cái Rạp hát Quốc gia Nolan chết tiệt kia đào góc tường cuỗm mất. Gã vẫn luôn nung nấu ý định chiêu mộ nhân sự để lập lại một đoàn mới, nhưng nếu Joshua đã có sẵn một đoàn kịch, gã không ngại để đoàn của anh lên sân khấu thử lửa.

"Tôi không phải người quản lý đoàn kịch, và tôi cũng chẳng có đoàn kịch nào cả." Joshua lắc đầu phủ nhận việc mình làm trong ngành này.

"Vậy thì..." Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lại rơi vào trạng thái hoang mang mờ mịt.

"Buổi trình diễn của tôi nằm ở đây."

Joshua dùng ngón tay gõ gõ lên chiếc vali xách tay của mình, nhếch môi cười:

"Một buổi trình diễn... đủ sức để vén màn cho một kỷ nguyên mới."

Chương 37: Bình Luận Phim

Joshua không giải thích quá nhiều về buổi trình diễn này. Cho Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tận mắt chứng kiến chính là cách giải thích tốt nhất. Vì vậy, anh trực tiếp mở vali, lấy ra cuộn phim gốc của «Giai Nhân Và Ác Ma», tìm một mảng tường phẳng trong phòng rồi bắt đầu cho trình chiếu.

Khi bộ phim kết thúc, Joshua nghĩ đã đến lúc bàn bạc với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa về việc chính thức công chiếu tại rạp hát.

Chỉ là vị tước sĩ này dường như vẫn chưa thể thoát ra khỏi trạng thái cảm xúc của mình.

"Xin... xin lỗi... đại nhân."

Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa cầm chiếc khăn tay không ngừng lau những giọt nước mắt không tự chủ được mà trào ra nơi khóe mắt. Lớp trang điểm trên mặt gã đã bị nước mắt lem nhem, hoàn toàn bị hủy hoại bởi nước mắt.

Cái gã béo vồn nhìn có chút điệu đà lúc này, bây giờ trông lại càng "bánh bèo" hơn...

Joshua trước đây chỉ thấy người ta xem đến đoạn kết cảm động quá mới rơi nước mắt. Nhưng Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa thì lại khác, ngay từ đoạn giữa phim — chính là lúc Hoàng tử Ác ma bắt chấp hiểm nguy để cứu Belle khỏi bầy sói dữ — tuyến lệ của gã đã hoàn toàn vỡ òa.

Chẳng lẽ những người làm công tác văn nghệ đều có tâm hồn nhạy cảm và phong phú đến vậy sao? Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa hiện tại hoàn toàn là đang lấy nước mắt rửa mặt.

"Ngoại hình là ác ma nhưng lại ẩn chứa một tâm hồn thực sự cao đẹp. Vì hạnh phúc của người mình yêu mà cuối cùng sẵn sàng từ bỏ cả tính mạng, đây... đây mới chính là tình yêu đích thực không bao giờ hối tiếc!"

Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa vừa sụt sịt quẹt nước mắt, vừa không tiếc lời cảm thán về nội dung cốt lõi của câu chuyện. Gã tuôn ra một tràng cảm nhận dài gần cả ngàn chữ, khiến Joshua nghe mà đờ người ra tại chỗ.

Joshua nhận ra vị tướng sĩ này có thể ngồi lên chiếc ghế chủ rạp hát này quả nhiên là có lý do của gã.

Bởi vì với tư cách là đạo diễn, Joshua khi làm bộ phim này chỉ gửi gắm một thông điệp duy nhất là "đừng đánh giá một con người qua vẻ bề ngoài". Thế nhưng Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa sau khi xem xong lại tự đúc kết ra được nhiều tầng ý nghĩa sâu xa hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Thế nào là phê bình điện ảnh? Đây chính là đỉnh cao của phê bình điện ảnh!

Phải mất vài phút, Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa mới có thể thoát ra khỏi bầu không khí bị thương do chính mình tự vạch ra.

"Đại nhân... phương thức biểu diễn này... quả thực là chưa từng được nghe nhìn thấy bao giờ. Nó giống như việc ngài đem cả một thế giới khác hiển thị ngay trước mắt tôi vậy. Tôi có thể mạo muội hỏi tên của hình thức trình diễn này là gì không?"

Tướng sĩ Bạch Kinh Hoa không thể hiểu nổi nguyên lý của những hình ảnh chuyển động này là gì. Khi xem phim, gã có cảm giác mình như một người đứng xem đang quan sát những sự kiện có thật đang diễn ra ở một thế giới khác.

Mỗi một thước phim đều chân thực đến từng chi tiết, chứ không phải là những đạo cụ rườm rà dựng tạm trên sân khấu kịch. Góc nhìn khi xem cũng không bị giới hạn và xa xôi như khi ngồi từ hàng ghế khán giả nhìn lên sân khấu.

Đã có vài lần Tước sĩ Bạch Kinh Hoa không kìm lòng được mà đưa tay ra, định chạm vào những món đồ nội thất biết cử động bên trong màn ảnh.

Trải nghiệm thần kỳ này là thứ mà Tước sĩ Bạch Kinh Hoa suốt đời này chưa từng dám tưởng tượng tới.

"Điện ảnh (Movie)."

Từ ngữ mà Joshua nói ra ở đây là "movie", đối với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, đây là một từ vựng hoàn toàn mới mẻ.

"Điện ảnh... Điện ảnh... Đúng như lời ngài nói, đại nhân, thứ này thực sự sẽ khai sáng cho cả một thời đại mới!"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lẩm bẩm lặp đi lặp lại từ vựng mà Joshua vừa nói. Gã đã hoàn toàn hiểu được hàm ý trong câu nói trước đó của anh.

Điện ảnh đối với việc thể hiện và truyền tải một kịch bản câu chuyện tuyệt đối vượt trội hơn rất nhiều so với kịch sân khấu.

Nó có thể hoàn toàn kéo khán giả chìm đắm vào trong câu chuyện... Cơ bản là không cần phải tốn công dàn dựng bối cảnh hay thay đổi trang phục giữa các màn diễn. Và điều quan trọng nhất: điện ảnh đã giúp việc biểu diễn hoàn toàn rũ bỏ được sự gò bó của sân khấu kịch!

Bộ phim 《Giai Nhân Và Ác Ma》 này đã đưa Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đi qua rất nhiều nơi: một ngôi làng nhỏ yên bình, một khu rừng ngập tràn tuyết trắng, và một tòa lâu đài u ám nhưng không kém phần ấm áp.

Thế nhưng, bên cạnh sự tán thưởng và kinh ngạc dành cho điện ảnh, trong lòng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lại dấy lên một nỗi buồn man mác.

Bởi vì sự bắt đầu của một kỷ nguyên mới cũng đồng nghĩa với sự kết thúc của một thời đại cũ. Sự xuất hiện của điện ảnh có lẽ chính là lời tuyên cáo cho sự lụi tàn của kịch sân khấu. Giống như rạp hát của gã vậy, cho dù đã từng hoàng kim đến mấy thì cũng sẽ có một ngày bị người đời lãng quên.

Nhưng nỗi buồn đó đã nhanh chóng bị quét sạch bởi sự phấn khích khi nghĩ đến tương lai của bộ phim.

"Đại nhân, ngài thực sự dự định... cho bộ phim này công chiếu tại rạp hát của tôi sao?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa thừa hiểu, khoảnh khắc bộ phim này được công chiếu, nó sẽ được ghi danh vào sử sách của thế giới này!

"Tôi nghĩ Rạp hát Quốc gia Nolan chắc sẽ không đón tiếp tôi một cách trịnh trọng và nồng hậu như thế này đâu."

Joshua nâng tách trà đen nóng bên cạnh lên nhấp một ngụm nhỏ. Quả nhiên, với bản chất là một lập trình viên, anh vẫn thích cà phê hơn là trà đen, dù trà xanh và coca mới là thức uống chân ái của anh.

Không biết thế giới này có loại thực vật như hạt cà phê hay không nữa.

"Chính xác! Lũ khốn ở rạp hát đó toàn là một bầy lừa đảo đê tiện... Chúng chỉ là những tên thương nhân hoàn toàn không biết nghệ thuật là cái quái gì!"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa cứ nghĩ đến cái rạp hát đã đào góc tường, cuỗm sạch các đoàn kịch của mình là lại thấy hận thấu xương tủy.

Nhưng gã cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình. Thời buổi này, nghệ sĩ có tài giỏi đến đâu thì cũng phải có tiền mới có cơm ăn. Việc rạp hát liên tục thua lỗ dạo gần đây đã giúp Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tỉnh ngộ ra điều đó. Gã hiểu rằng cuộc trò chuyện tiếp theo không phải là giữa hai nghệ sĩ, mà là giữa hai thương nhân.

"Đại nhân, việc công... chiếu bộ phim này tại rạp hát, tôi sẽ toàn quyền sắp xếp, bao gồm cả công tác truyền thông quảng bá cũng sẽ do tôi phụ trách. Về phần doanh thu bán vé, ngài nhận \$70\%\$ có được không?"

Nếu không phải vì Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hiện tại đang kẹt tiền đến mức không có nổi tiền phát lương cho nhân viên dưới trướng, có lẽ gã đã chọn phương án để Joshua nhận hết \$100\%\$ doanh thu rồi. Gã chỉ cần bộ phim này được phát sóng tại rạp hát của mình là đủ mãn nguyện.

"Không vấn đề gì."

So với ở Trái Đất, doanh thu phòng vé sau khi phim chiếu ngoài việc bị rạp phim ăn chia phần trăm, còn phải trừ đi đủ loại chi phí marketing, hoàn thành các nghĩa vụ thuế thì nhà sản xuất mới thu về được tiền túi. Điều kiện mà Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đưa ra thực sự là vô cùng ưu đãi.

Chưa kể, bộ phim này của Joshua về mặt lý thuyết thì chi phí đầu tư gần như bằng không, hoàn toàn là tiền lãi ròng.

"Vậy xin ngài vui lòng đợi một chút, để tôi soạn một bản hợp đồng. Ngoài ra, đại nhân có thể đến Hiệp hội Bằng sáng chế trước để đăng ký bản quyền tác giả cho bộ phim này, cũng như bản quyền sáng chế cho công nghệ này của ngài."

Nolan là một quốc gia cực kỳ thượng tôn tinh thần hợp đồng, ít nhất là hệ thống pháp luật của Nolan đã rất hoàn thiện, thậm chí cả khái niệm "kiện tụng ra tòa" cũng đã có hình thái sơ khai.

"Việc đó tôi sẽ làm, nhưng trước mắt, tôi muốn khảo sát qua môi trường của rạp hát này một chút."

Quy mô của rạp hát này đủ lớn, bài trí nội thất bên trong cũng đủ xa hoa, nhưng tất cả đều được thiết kế để phục vụ cho kịch sân khấu.

Rạp chiếu phim và rạp hát truyền thống vẫn có những điểm khác biệt nhất định. Trước khi phim chính thức công chiếu, Joshua cần phải tạm thời cải tạo không gian nơi này thành một rạp chiếu phim đúng nghĩa.

"Chuyện này dĩ nhiên là được rồi, xin mời đi theo tôi."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đứng dậy, đích thân dẫn Joshua đi tham quan rạp hát.

Khi gã đẩy cửa bước ra, Joshua nhìn thấy Herland và Ciri đã đợi ở bên ngoài suốt gần hai tiếng đồng hồ.

Người phục vụ đã xếp riêng cho hai chị em một chiếc bàn và hai chiếc ghế, trên bàn còn bày sẵn trà đen và bánh ngọt điểm tâm. Xem ra trong hai tiếng vừa qua, hai chị em họ đã tận hưởng một bữa tiệc trà chiều khá ngon miệng, và... trải qua hàng trăm trận quyết đấu bóng bàn (Pong) nảy lửa trên màn hình ma pháp.

Chương 38: Buổi Chiều Thử

Thêm một trận thảm bại nữa khiến sự chú ý của Herland hoàn toàn rời khỏi màn hình Pong. Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tước sĩ Bạch Kinh Hoa và Joshua vừa bước ra khỏi phòng. "Cuộc đàm phán của ngài Joshua kết thúc rồi sao? Vậy thì Ciri... bây giờ em phải cùng chị quay về học viện ngay."

Herland rút cuộc vẫn đánh giá thấp cái sự "bám người" của Ciri đối với Joshua. Trước khi vào phòng, Joshua đã nhắc nhở Herland rằng cuộc thương thảo này có thể sẽ mất rất nhiều thời gian.

Vì thế, Herland vốn định kéo Ciri về trường để tìm cách cứu vãn cái học tịch của cô em gái, nhưng Ciri lại ngang bướng ăn vạ ngay trước cửa, nhất quyết không chịu rời đi nửa bước. Nhìn cái điệu bộ kia của Ciri, cứ như thể chỉ cần rời xa Joshua quá vài mét là cô nàng sẽ lăn đùng ra chết ngay lập tức vậy.

Tuy nhiên... đây lại là sự thật, một sự thật mà chỉ có Ciri và Joshua biết rõ. Cho đến tận bây giờ, Ciri vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để giải thích cho chị gái về mối quan hệ "gán nợ mạng sống" giữa mình và Joshua.

Cũng may, sự tiếp đón chu đáo bằng trà bánh của rạp hát này, cộng thêm sức hút ma mị của trò Pong đã thành công đánh lạc hướng và cầm chân Herland suốt hai tiếng qua.

"Chị ơi, bây giờ đã là buổi tối rồi."

Ciri chỉ tay về phía chiếc đồng hồ treo trên bức tường hành lang. Đó là một trong những thiết bị ma đạo ra đời từ cuộc cách mạng bằng sáng chế ba mươi năm trước. Kể từ khi đồng hồ chạy bằng cỗ tự văn xuất hiện, đây là lần đầu tiên nhân loại trên thế giới có thể chính xác hóa thời gian của mình đến từng giây.

"Buổi tối? Rõ ràng mới chỉ trôi qua có mười mấy phút..."

Câu nói của Herland bỗng nghẹn lại trong cổ họng khi mắt cô chạm vào chiếc đồng hồ. Kim giờ đã chỉ chuẩn xác vào con số 7.

Trước khi cô đến đây, con số đó mới là số 5. Nói cách khác, cô và Ciri đã ngồi ỳ ở đây suốt hai tiếng đồng hồ!

Thế nhưng Herland lại có cảm giác hai tiếng này trôi qua chỉ trong một cái chớp mắt. Cả buổi chiều nay, việc duy nhất cô làm là ngồi nườm nượp thời gian để ăn thua đủ với Ciri vài ván game. Thật là... đáng sợ!

Herland nhìn cái giao diện bóng bàn màu trắng đang lơ lửng trong tầm nhìn mà bỗng thấy sống lưng hơi lạnh lạnh.

Cô luôn quan niệm rằng lãng phí thời gian là một trọng tội, vậy mà trò chơi này đã khiến cô hư độ mất hai giờ quang âm. Cô có chút do dự không biết có nên dùng ma lực để xóa sổ trò Pong này ra khỏi ý thức của mình hay không.

Lý do cô do dự là vì... không cam tâm! Lúc này cô vừa ném mùi liên bại ba ván liên tiếp dưới tay Ciri, mà ván nào cô cũng có cảm giác chỉ cần cố rướn thêm một chút nữa thôi là đã có thể lật kèo thắng được nó rồi.

Suy nghĩ một hồi, Herland đành tặc lưỡi từ bỏ ý định xóa game.

"Đề hai người phải đợi lâu rồi. Tiếp theo đây chúng tôi phải chuẩn bị cho buổi首映式 (lễ công chiếu đầu tiên), e là Ciri sẽ không muốn về sớm thế đâu." Joshua mỉm cười nói.

Câu nói này của Joshua đã đi guốc vào trong bụng Ciri.

Một khi đã thực sự yêu thích một bộ phim, người ta dù có cày đi cày lại cả chục lần cũng không biết chán. Mà đãi ngộ của Ciri thì lại không được tốt như Skeleton Duke, phần phim được hoàn thiện cuối cùng cô vẫn chưa hề được xem qua.

Thế nên, Ciri đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi!

"Nhưng mà, ngài Joshua..."

Herland tỏ ra khá xử lý phân vân. Học viện ma pháp cao cấp nơi cô theo học sẽ đóng cửa giảng đường vào lúc 8 giờ tối, nếu bây giờ chạy qua đó thì may ra vẫn còn kịp giờ lên lớp của các giáo sư.

Ciri đã gần nửa năm không thềm đến trường điểm danh rồi. Nếu không phải vì thiên phú ma pháp của con bé này thuộc hàng quái vật và khủng bố hơn cả cô, thì có lẽ Ciri đã bị học viện trục xuất từ tám đời. Trên thực tế, các giảng viên trong trường đã bắt đầu có lời ra tiếng vào về con nhóc điên rồ nửa năm không thềm học lấy một tiết này.

Pháp sư ở Nolan mới là biểu tượng của địa vị thực sự. Herland vẫn hy vọng em gái mình có thể tiếp tục hoàn thành việc học tại học viện.

"Dù sao cũng đã cúp học nửa năm rồi, có đợi thêm một ngày nữa cũng chẳng sao đâu mà. Chì ơi, em chọn ở lại xem lễ công chiếu, nếu bỏ lỡ chuyện này, em sẽ hối hận cả đời mất." Ciri lý sự cùn.

"..."

Herland luôn coi kịch sân khấu là một thứ tiêu khiển rẻ tiền để giết thời gian. Trước đây cô cũng từng bị bạn học lôi kéo đi xem vài lần, nhưng cô tuyệt nhiên không có chút hứng thú nào.

Hơn nữa, bây giờ Herland có muốn dùng tư cách làm chị để cưỡng chế xách gậy Ciri về trường cũng vô dụng, bởi vì... cô đánh không lại nó.

Một người sở hữu chứng chỉ pháp sư cấp ba như cô lại cơ bản không phải là đối thủ của một đứa học đồ pháp sư cấp hai chuyên hệ thực chiến như Ciri. Phép thuật của Herland thiên về phái học thuật nghiên cứu, còn Ciri thì là phái sinh tử chiến đấu.

"Được rồi..." Herland cuối cùng đành thỏa hiệp chịu thua.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, Joshua cùng hai chị em tiến vào đại sảnh biểu diễn của rạp hát.

Rạp hát Bạch Kinh Hoa có tổng cộng hai đại sảnh biểu diễn. Sảnh thứ nhất là nơi dùng cho các buổi công chiếu chính thức, hàng ghế khán giả được chia làm ba tầng: thượng, trung, hạ, đủ sức chứa cho hai ngàn người cùng thưởng thức một buổi diễn.

Dù đã một thời gian dài không có khách khứa ghé thăm, nhưng những hàng ghế ở đây vẫn sạch sẽ không một hạt bụi. Trên trần nhà được chạm khắc những đường vân vàng nhạt tinh xảo, mang lại cho toàn bộ rạp hát một cảm giác vô cùng nguy nga và lộng lẫy.

Nơi này quả thực đã từng có một thời vang bóng...

"Đại nhân, ngài thấy thế nào?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa bước đến bên cạnh Joshua. Gã đã rũ bỏ vẻ khúm núm, sợ sệt lúc này, bởi vì mọi thứ xung quanh nơi gã đang đứng đều là niềm kiêu hãnh của gã, đủ để gã thẳng lưng tự hào trước mặt người ngoài.

"Sân khấu nhỏ quá."

Joshua bước đến bên rìa sân khấu, liếc nhìn về phía những hàng ghế khán giả phía sau. Nơi này mà làm nhà hát opera thì khá hợp, nhưng nếu để diễn kịch sân khấu thì những khán giả ngồi từ tầng ba trở lên muốn nhìn rõ tình tiết trên sân khấu bắt buộc phải sử dụng đến ma pháp 'Ứng Nhân Thuật' (Eagle Eye) mới được.

"Đại nhân, tôi có thể thề đây là sân khấu lớn nhất Nolan rồi, ngay cả cái rạp hát đề tiện kia cũng không dọ lại được đâu."

"Nhưng nó vẫn quá nhỏ."

Diện tích của rạp hát này thực ra lớn hơn rạp chiếu phim rất nhiều. Nếu Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chịu hợp tác, Joshua chắc chắn sẽ đập đi xây lại toàn bộ cấu trúc nơi này. Nhưng hiện tại anh không có thời gian, và vị tước sĩ coi rạp hát như mạng sống này chắc chắn cũng sẽ không đời nào đồng ý.

"Hạ tấm màn che phía trên xuống cho tôi."

Joshua chỉ vào tấm màn đỏ đang treo lơ lửng phía trên sân khấu. Khi diễn kịch sân khấu, người ta thường kéo tấm màn này lại để chuyển đổi bối cảnh giữa các màn.

Sau một thoáng lưỡng lự, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa vẫn ra lệnh cho người hạ tấm màn nhưng đỏ đã treo ở đó suốt mấy chục năm xuống.

Tấm màn được gỡ bỏ, toàn bộ sân khấu phơi bày ra trước mắt mọi người. Nhưng thứ Joshua để mắt tới không phải là sân khấu, mà là bức tường trắng khổng lồ phía sau nó — mảng tường này gần như chiếm trọn diện tích mặt phẳng của rạp hát.

"Đại nhân, đó là bức tường trắng dùng để dựng bối cảnh phía sau..." Tước sĩ Bạch Kinh Hoa giải thích.

"Có di chuyển được không?"

Joshua không trông mong có thể làm phim màn ảnh rộng vòm (IMAX Dome) ở thế giới này, nhưng một màn ảnh kích thước lớn (Mega Screen) là tiêu chuẩn cơ bản nhất... Điểm tiện lợi của tinh thạch gốc là dù hình ảnh chiếu ra có phóng to cỡ nào thì chất lượng hiển thị cũng không bị vỡ nét hay giảm sút.

Bức tường trắng phía sau sân khấu kia không nghi ngờ gì chính là một màn ảnh phản chiếu tuyệt vời.

"Dĩ nhiên là được."

"Đẩy nó ra sát tận cùng phía trước sân khấu cho tôi."

Theo chỉ thị của Joshua, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa sai người từ từ di chuyển bức tường trắng khổng lồ ra vị trí tiền đài của sân khấu.

"Hoàn hảo. Tước sĩ, hãy cho tắt hết những viên đá phát sáng (dạ minh thạch) trong rạp đi."

Joshua gạt gù hải lòng, bức tường này quả thực có thể đóng vai trò như một màn chiếu phim...

Anh bước dọc theo các bậc thềm, chọn một vị trí ở khoảng hàng ghế thứ mười của tầng một rồi ngồi xuống. Sau khi truyền ma lực vào viên tinh thạch gốc, hình ảnh bộ phim được phóng đại lên gấp vô số lần, hiện ngang phóng thẳng lên bức tường trắng.

Hiệu quả... khá là ra gì và này nọ đấy.

Joshua tựa lưng vào lớp đệm ghế mềm mại, ngược nhìn những thước phim khổng lồ đang chuyển động trên bức tường trắng, rốt cuộc cũng tìm lại được cái cảm giác đi xem phim rạp ngày trước.

"Bắt đầu rồi." Ciri chẳng chút khách sáo ngồi xuống ngay cạnh Joshua, rồi khẽ thì thầm với Herland.

"Cái này là... kịch sân khấu sao?"

Trái ngược với Ciri đang chăm chú vào cốt truyện, Herland lại dồn hết sự hiếu kỳ vào việc những hình ảnh chuyển động trên bức tường trắng kia rốt cuộc là cái quái gì. Thứ này nhìn thế nào cũng không giống bất kỳ một loại hình biểu diễn nghệ thuật nào mà cô từng được biết đến trong đời.

Bộ phim vẫn đang được trình chiếu bên trong đại sảnh.

Tranh thủ khoảng thời gian này, Joshua bước ra ngoài sảnh để cùng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hỏi cho ra nhẽ về cách thức vận hành và bán vé của rạp hát này.

"Cái này chính là vé vào cửa sao?"

Joshua lật qua lật lại một đồng xu màu bạc trắng trong tay. Mặt trước của đồng xu được dập nổi những đường vân màu vàng tối sang trọng, còn mặt sau lại khắc con số \$38\$.

Đồng xu này hoàn toàn không phải là tiền tệ lưu thông của Nolan, mà là một loại xèng (token) tương tự như代币 trong các tiệm điện tử xèng.

"Đúng vậy thưa đại nhân, thứ ngài đang cầm là vé của hàng ghế phổ thông. Ngoài ra chúng tôi còn hai loại vé ở phân khúc cao cấp hơn là ghế đặc biệt và ghế VIP."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lấy ra hai đồng xu màu vàng nhạt khác để biểu diễn cho Joshua xem. Sự khác biệt giữa chúng chủ yếu nằm ở màu sắc và độ tinh xảo của các đường vân.

Ở cái thời đại mà máy in còn chưa được phát minh ra, việc dùng loại xèng kim loại này để làm vé vào cửa rõ ràng là tiện lợi và bền bỉ hơn nhiều so với việc dùng vé giấy viết bằng tay.

"Vé phổ thông thường có giá cố định là một đồng bạc, ghế đặc biệt là một đồng vàng, còn ghế VIP thì thường được để dành riêng cho những vị khách quý do chính tôi đích thân mời tới."

Mức giá của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đưa ra có thể coi là khá lương thiện. Ít nhất là ở một tiểu quốc có nền kinh tế phát triển và mức sống cao như Nolan, tầng lớp bình dân hoàn toàn có thể thoải mái chi trả cho một suất vé phổ thông.

"Còn về phần truyền thông thì sao? Vẫn là dùng truyền đơn viết tay à?"

Joshua nhớ tới tờ truyền đơn của Rạp hát Quốc gia Nolan mà mình nhận được ban ngày, toàn bộ đều là chữ viết tay.

"Trước đây chúng tôi cơ bản là không cần quảng cáo. Bản thân cái tên 'Bạch Kinh Hoa' đã là thương hiệu bảo chứng tốt nhất rồi... Nhưng dạo gần đây..."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa vừa mới chìm đắm trong vinh quang quá khứ chưa được bao lâu thì đã lập tức bị kéo tuột về với thực tại tàn nhẫn và lạnh lẽo.

Hóa ra từ trước đến nay cái rạp này đều sống bằng 'hữu xạ tự nhiên hương' à?

Người xưa có câu "Hữu xạ tự nhiên hương, tiếng lành đồn xa", nhưng ngặt nỗi ngay trước cổng nhà ông ngày nào cũng có người của quán khác đứng chèo kéo, lôi kéo khách thì cho dù rượu của ông có thơm đến mấy, khách khứa cũng bị cuỗm sạch mà thôi.

Tình cảnh hiện tại của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chính là như vậy. Không, nói đúng hơn là còn thảm hại hơn thế: Không chỉ khách hàng bị cướp mất, mà đến cả "vốn liếng" là các đoàn kịch cũng bị Rạp hát Quốc gia Nolan bứng sạch không còn một mống.

Bây giờ, gã tước sĩ tội nghiệp này chỉ còn trơ trọi lại mỗi cái rạp xác không nhà trống.

"Công tác truyền thông quảng bá là bắt buộc phải có."

Tiếng tăm, học hiệu cố nhiên là quan trọng, nhưng nếu chỉ biết ôm khư khư cái danh tiếng cũ mà sống thì đến lúc chết như thế nào cũng không biết.

"Dĩ nhiên rồi thưa đại nhân... Tôi sẽ lập tức thuê người đi viết thêm truyền đơn."

"Hình thức truyền đơn quá chậm chạp, và tôi không nghĩ cái Rạp hát Quốc gia kia sẽ để yên cho ông thuận lợi phát nó đâu."

Xâu chuỗi lại những biến cố gần đây của Rạp hát Bạch Kinh Hoa, Joshua thừa hiểu Rạp hát Quốc gia Nolan đã hạ quyết tâm nhổ tận gốc cái tên Bạch Kinh Hoa ra khỏi thành phố này để đạt được vị thế độc tôn.

Trên đời này làm gì có thứ gì kiếm tiền nhanh bằng việc độc quyền thị trường!

Nếu Tước sĩ Bạch Kinh Hoa phái người ra đường phát truyền đơn lúc này, chắc chắn sẽ vấp phải đủ loại chiêu trò cản trở từ đối thủ. Vì vậy, việc truyền đơn có đến được tay người dân hay không vẫn là một dấu hỏi lớn.

"Vậy... thưa đại nhân, chúng ta nên dùng phương pháp nào để tuyên truyền?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa quệt mồ hôi rịn ra trên trán. Gã cũng tự ý thức được mình đang thất thế hoàn toàn trong cuộc cạnh tranh này, và truyền đơn là cách duy nhất mà đầu óc gã có thể nghĩ ra.

"Trực tiếp lên áp phích (poster) đi."

Joshua hoàn toàn có thể tận dụng ưu thế phóng đại hình ảnh vô hạn của tinh thạch gốc. Bản thân kiến trúc của Rạp hát Bạch Kinh Hoa đã rất nguy nga, chỉ cần dựng một mảng tường trắng lớn ở ngay một bên lối vào rạp, sau đó projector ma pháp sẽ chiếu phân cảnh kinh điển nhất của 《Giai Nhân Và Ác Ma》 lên đó, kèm theo tên bộ phim và danh sách diễn viên. Hiệu quả thị giác của thứ này chắc chắn sẽ ăn đứt mấy tờ giấy lộn viết tay kia.

Ở Trái Đất, loại poster siêu khổng lồ này có thể bắt gặp ở bất cứ góc phố nào.

"Áp... áp phích?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa ngơ ngác, khái niệm này hoàn toàn nằm ngoài vùng hiểu biết của gã.

"Không cần truyền đơn đâu. Cái màn chiếu bối cảnh trong đại sảnh kia, tôi không cần biết ông làm bằng chất liệu gì, nhưng tôi cần thêm một tấm tương tự như thế, đủ lớn và có thể dựng đứng ngay bên cạnh cổng rạp hát."

"Tôi sẽ đi chuẩn bị ngay, việc này chắc mất khoảng hai đến ba ngày."

Nói xong, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lén liếc nhìn Joshua một cái, rồi cẩn thận hỏi nhỏ:

"Xin hỏi ngài còn chỉ thị gì nữa không ạ?"

"Không có, ông vào trong xem tiếp đi. Tôi nghĩ ông đã bỏ lỡ mất vài cảnh quay đặc sắc rồi đấy."

"Vâng thưa đại nhân."

Được lời như cời tấm lòng, gã tước sĩ vội vã co giò chạy biến vào lại trong đại sảnh biểu diễn.

Joshua thực ra cũng từng cân nhắc đến việc có nên bày bán thêm bắp rang bơ hay coca để tối ưu hóa trải nghiệm rạp phim hay không, nhưng nghĩ lại thì thôi. 《Giai Nhân Và Ác Ma》không phải là dòng phim thương mại mì ăn liền giải trí đơn thuần, và hiện tại cũng chưa phải là thời điểm thích hợp để kiếm tiền từ các sản phẩm ăn theo (merchandise).

Mục tiêu cốt lõi lúc này của anh là phải làm sao cho độ nhận diện của bộ phim được lan tỏa ra diện rộng trước đã.

Bên trong đại sảnh, Herland ngồi trên ghế, lặng người đi một lúc lâu mà không biết phải nói gì.

Cô quả thực đã bị những tình tiết trong 《Giai Nhân Và Ác Ma》cảm động đến mức rơi lệ, nhưng đọng lại trong tâm trí cô lúc này, ngoài sự xúc động ra thì phần lớn lại là sự trầm tư suy nghĩ.

Tâm tư của Herland không hề đơn thuần như cô em gái Ciri. Bên cạnh cốt truyện xuất sắc của bộ phim, thứ khiến cô thấy chấn động và đáng sợ hơn cả chính là trải nghiệm mà bản thân khái niệm "Điện ảnh" mang lại.

Nó đã mở ra trước mắt cô một "thế giới hoàn toàn mới" — thứ mà bất kỳ vở kịch sân khấu nào trước đây đều bất lực không thể làm được. Và thế giới đó lại vô cùng cuốn hút, khiến cô không tự chủ được mà nảy sinh lòng hướng vọng.

Herland thầm ước mình có thể dùng một phương thức nào đó để can thiệp vào thế giới của 《Giai Nhân Và Ác Ma》, chẳng hạn như giúp Belle gặp vị ác ma đó sớm hơn, hoặc giúp gã ác ma đánh đuổi những người dân làng vô tri ở đoạn cuối...

Cô thực sự đã có loại xung động mãnh liệt đó.

Herland nhìn cái giao diện trò chơi "Pong" đang lơ lửng trong tầm mắt, cô chợt nhớ lại nàng Elf mà Joshua đã dùng chính chiếc máy ma đạo của cô để vẽ nên lúc nãy.

"Sylvanas Windrunner". Herland tin chắc nàng Elf đó không chỉ đơn thuần là một cái tên vô hồn, phía sau nàng chắc chắn phải ẩn chứa một câu chuyện chưa được bật mí, biết đâu cũng là một câu chuyện khắc cốt ghi tâm giống như 《Giai Nhân Và Ác Ma》 thì sao?

Joshua đúng là có ý định đem câu chuyện của Sylvanas kể cho cả thế giới nghe, ngật nổi phương thức biểu đạt của anh lại không phải là phim ảnh, mà là thông qua một trò chơi điện tử dạng "bóng bàn" được nâng cấp mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Herland bỗng dâng lên một niềm mong mỏi và kỳ vọng kỳ lạ. Cô không rõ cảm giác này từ đâu mà đến. Cô đã từng đọc qua rất nhiều cuốn du ký trong thư viện học viện, từng bồi ngùi trước những biến cố của các nhân vật chính trong sách.

Thế nhưng, chưa bao giờ cô lại có một khát khao cháy bỏng được "đích thân tham gia và trải nghiệm" vào một câu chuyện đến như vậy.

"Chị ơi, chị có tin một ác ma thực sự có thể nảy sinh tình cảm với con người không?"

Câu hỏi đột ngột của Ciri đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Herland. Trên màn ảnh khổng lồ lúc này đang phát tới phân cảnh vị ác ma và Belle đang cùng nhau khiêu vũ một cách uyển chuyển giữa đại sảnh lâu đài.

Một khung cảnh ngập tràn hơi thở lãng mạn, kết hợp với giai điệu âm nhạc du dương, đủ để khiến bất kỳ khán giả nào cũng phải rạo rực và nảy sinh cái xung động muốn "lao vào yêu đương ngay lập tức".

Herland bị bầu không khí này làm cho lay động, và Ciri dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

"Sao tự dưng em lại hỏi chuyện này?"

"Dạ... không có gì, chắc là do em nghĩ nhiều quá thôi."

Ciri khẽ đưa tay chạm vào chiếc "vòng cổ" định mệnh trên cổ mình. Hiện tại chỉ có cô và Herland ở riêng với nhau, đây rõ ràng là thời cơ vàng để cô khai thật về mối quan hệ chủ tớ thực sự giữa mình và Joshua, đồng thời phát tín hiệu cầu cứu chị gái. Thế nhưng sau một hồi lưỡng lự, Ciri cuối cùng vẫn lựa chọn giấu nhem đi.

Bởi vì cô chợt nhận ra, nếu mình nói ra sự thật với Herland, cô rất có thể sẽ đánh mất đi sợi dây liên kết duy nhất giữa mình và Joshua.

Chương 40: Lòng Tiếng

Đêm khuya.

Joshua nhã nhặn từ chối chỗ ở siêu sang trọng mà Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chuẩn bị, cùng Herland và Ciri quay trở lại xưởng luyện kim.

Cái xưởng luyện kim không quá lớn này nói thực lòng là không đủ chỗ cho ba người ở.

Joshua là đàn ông, dĩ nhiên không thể để Herland và Ciri phải trải chiếu ngủ đất. Vì vậy, anh

gạt đi lời đề nghị nhường căn phòng duy nhất của Herland cho mình, tự tìm một gian phòng làm việc biệt lập để bắt đầu cuộc sống thức đêm "gõ code" quen thuộc.

Khởi nghiệp lúc nào cũng gian nan như thế. Ở Trái Đất, biết bao đại thần trong ngành IT đã bắt đầu hành trình thay đổi thế giới từ một gara để xe chật hẹp? Dù là Steve Jobs, Bill Gates, hay Larry Page và Sergey Brin, thuở ban đầu đều tay trắng làm nên sự nghiệp trong gara. Những tập đoàn vạn tỷ đô danh tiếng tại Thung lũng Silicon phần lớn đều có gốc rễ từ một nơi nhỏ bé như vậy.

Xưởng luyện kim của Herland tuy không dùng để đỗ xe, nhưng diện tích cũng chỉ nhỉnh hơn cái gara một chút.

Joshua trải một tờ giấy trắng lên bàn, một quả cầu ánh sáng chậm rãi lơ lửng bên cạnh anh, giúp xua tan bóng tối xung quanh. Đây là phép thuật cấp thấp nhất — "Quang Chiếu Thuật" (Light), hầu như bất kỳ pháp sư biết phép thuật nào cũng đều nắm rõ. Tinh thạch góc phong ấn Quang Chiếu Thuật ở Nolan đã thay thế hoàn toàn cho nến, trở thành công cụ chiếu sáng phổ biến nhất.

Nương theo thứ ánh sáng ấy, Joshua vừa hoàn thành xong việc chế tác áp phích cho bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma».

Hiện tại, anh vẫn chưa giải quyết được cách nhập hình ảnh trực tiếp từ ý thức vào chương trình biên tập bằng cổ tự văn. Do đó, anh chỉ có thể dùng cách vẽ tay để viết tiêu đề lên giấy trắng, sau đó chọn phân cảnh Belle và Ác ma nhìn nhau đăm đuổi khi khiêu vũ trong phim, định vị rồi chiếu khung hình đó lên tờ giấy để đồ lại.

Sau khi làm xong áp phích, Joshua rời gian phòng nhỏ, bước đến căn phòng bày biện các thành phẩm của xưởng luyện kim.

Toàn bộ căn phòng được thắp sáng bởi Quang Chiếu Thuật, cỗ máy ma đạo do Herland chế tạo cũng tỏa ra ánh sáng nhạt. Trận pháp cổ tự của cỗ máy đang trình chiếu một bức chân dung của một nữ pháp sư.

Đôi mắt cô ngập tràn luân hồi quang huy hệ Arcane màu xanh lam, hai tay cuộn trào dòng thác ma lực mãnh liệt. Phía sau cô là bối cảnh trời mưa tầm tã, mái tóc dài đan xen giữa sắc trắng bạc và vàng nhạt tung bay theo làn mưa gió. Chỉ cần nhìn vào bức chân dung này, người ta có thể cảm nhận rõ ràng cô ấy là một người làm phép hùng mạnh đến nhường nào.

"Cô ấy là ai?"

Ciri bước ra từ phía sau cỗ máy ma đạo, trên tay cầm một tờ giấy trắng — chính là "bản thảo gốc" do Joshua vẽ.

"Jaina. Jaina Proudmoore."

Joshua nói ra cái tên của cô. Nhân vật này có thể coi là nữ chính xuyên suốt toàn bộ cốt truyện của thế giới Warcraft, và cũng là đại diện cho hệ "Pháp sư" trong tựa game «Hearthstone».

"Cô ấy có quan hệ gì với anh..."

Ciri im lặng một chút, cuối cùng vẫn không nhin được mà hỏi Joshua câu này.

"Quan hệ?"

Joshua thoáng ngần ngừ. Jaina chỉ là một nhân vật ảo trong game, anh và cô ấy chẳng có quan hệ gì cả. Nhưng dưới tư cách là một game thủ Warcraft lâu năm, Joshua cảm thấy trả lời "không có gì" thì có vẻ hơi bất công.

"Tôi nghĩ, có lẽ là những người đồng đội từng kề vai sát cánh chiến đấu."

Năm xưa khi chơi World of Warcraft, Joshua chọn phe Liên Minh (Alliance), cùng phe với Jaina. Đứng ở góc độ một người chơi, anh thực sự được tính là đồng đội từng cùng Jaina ra sinh vào tử.

"..."

Ciri không nói gì. Cô nhìn bức chân dung của Jaina, bất chợt nhớ lại cuộc đối thoại giữa Joshua và Zenif mà cô tình cờ nghe lén được khi đang ngủ trong lâu đài lúc trước. Cô nhớ Joshua từng nói một câu: *"Tôi đã có người mình thích rồi."*

Joshua thừa biết cô nàng đang nghĩ ngợi lung tung gì đó, nhưng anh không có tình giải thích, chỉ dời tầm mắt lên bức họa của Jaina.

Bức tranh chiếu trên máy ma đạo là do Ciri mô phỏng lại dựa trên bản thảo của anh. Thành phẩm do Ciri vẽ một lần nữa khiến Joshua nhận ra... cô nàng này hoàn toàn không thích hợp để làm một pháp sư chút nào!

Joshua chỉ mới chỉ cho Ciri vài mẹo nhỏ về cách lên màu và bố cục, rồi bảo cô cứ theo bản gốc của anh mà vẽ lại trên máy ma đạo. Kết quả cuối cùng tuy còn một khoảng cách khá xa mới gọi là "chuyên nghiệp", nhưng ít nhất đã bước vào phạm vi "dùng tốt được".

Điều quan trọng nhất là nét vẽ của Ciri không bị ảnh hưởng bởi phong cách thẩm mỹ của thời đại này. Hội họa thời kỳ này chủ yếu là tranh sơn dầu, phong cách thiên về cảm giác giống nụ cười của nàng *Mona Lisa*, hoặc là phong cách tranh thủy mặc của phương Đông. Joshua từng thấy một bức tranh thủy mặc như vậy ở rạp hát của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, nghe gã bảo họa sĩ của bức tranh đó đến từ một quốc gia tên là "Đại Hạ".

Thế nhưng, dù là sơn dầu hay thủy mặc thì cũng đều khác xa với phong cách CG hiện đại trên Trái Đất. Vậy mà trong tranh của Ciri, Joshua lại không tìm thấy một chút cảm giác "hoài cổ" nào.

"Tương lai cô thực sự chưa từng nghĩ đến việc theo đuổi nghề vẽ tranh sao?"

Joshua chăm chú kiểm tra bức nguyên họa của Jaina Proudmoore, vài chi tiết nhỏ vẫn còn chút tì vết, nhưng sau khi được anh chỉnh sửa lại thì hoàn toàn có thể chấp nhận được. Nếu Ciri cứ giữ tiến độ này mà luyện tập, cô chắc chắn sẽ trở thành một họa sĩ conceptual artist (họa sĩ vẽ bối cảnh/nhân vật game) xuất sắc.

"Tôi... không biết."

Ciri vốn định thẳng thừng từ chối lời đề nghị này. Cô giúp Joshua vẽ tranh là vì anh có ơn cứu mạng với cô. Nhưng nếu bảo cô từ bỏ con đường pháp sư để chuyên tâm làm một họa sĩ, cô dĩ nhiên không cam lòng. Dù sao ở thế giới này, một pháp sư mạnh mẽ mới là thực thể đứng trên đỉnh cao xã hội, và Ciri lại có thừa thiên phú để trở thành một pháp sư như vậy.

"Tôi cũng đâu có bắt cô từ bỏ nghề chính đâu, cứ coi vẽ tranh là một nghề phụ (life profession) là được rồi."

Joshua đưa ra một câu trả lời hoàn hảo cho Ciri.

"Nghề phụ sao."

Ciri liếc nhìn bức chân dung của Jaina — một nữ pháp sư trông vô cùng mạnh mẽ. Có lẽ đối với Joshua, cô chỉ có giá trị khi làm một họa sĩ mà thôi, bởi vì xung quanh anh có quá nhiều kẻ mạnh rồi.

"Cũng được, nhưng sẽ có một ngày *'Phép thuật của tôi sẽ xé xác anh thành từng mảnh.'*"

Ciri trích dẫn một câu thoại của Jaina để nói với Joshua, câu này được viết ngay phía sau tờ bản thảo gốc.

Thế nhưng Joshua không hề cảm thấy một chút nguy cơ nào, trái lại khi nghe Ciri nói câu này, mắt anh bỗng sáng lên.

"Ciri, câu này cô nói nghe có thần thái lắm đấy. Cô có hứng thú lồng tiếng (dubbing) cho nhân vật này không?"

"Lồng... lồng tiếng?"

Joshua lại thốt ra một từ chạm đúng vào vùng kiến thức trống của Ciri, nhưng cô đã sớm quen với việc này rồi.

"Nhân vật Jaina này đã có thiết lập hoàn chỉnh, cô có muốn trở thành giọng nói của cô ấy không?"

Tựa game *«Hearthstone»* là thứ chắc chắn Joshua phải làm ra. Một trò chơi chỉ cần nguyên họa và một vài hiệu ứng hoạt họa không quá phức tạp là có thể hoàn thành, nhưng ngoài những thứ đó ra, còn một phần cực kỳ đau đầu chính là âm thanh lồng tiếng cho các lá bài.

Giọng nói của Ciri vốn dĩ đã rất hay, chỉ cần thêm một chút biểu cảm và cảm xúc vào là có thể khớp một cách hoàn hảo với hình tượng của Jaina.

Chương 41: Hội Bạn Thư Cú

Sáng hôm sau.

Công tác chuẩn bị quảng bá của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa còn cần khoảng hai ngày nữa, trong thời gian này, tuy rạp hát đã chính thức công chiếu «Giai Nhân Và Ác Ma» nhưng cơ bản là chẳng một ai hay biết.

Tranh thủ chút thời gian rảnh này, Joshua kéo Ciri và Herland cùng đi một chuyến đến Nghị hội Cấp phép Sáng chế của Nolan.

Đây là một tòa kiến trúc mới được xây dựng chưa đầy hai mươi năm, so với một cơ quan hành chính quốc gia, nơi này trông giống một viện bảo tàng hơn.

Bên trong Nghị hội tuy người qua kẻ lại tấp nập nhưng không hề ồn ào. Các ma pháp sư mặc đủ loại pháp bào, ôm những xấp giấy dày cộm vội vã đi ngang qua đại sảnh. Một vài vị khách nước ngoài có màu da khác biệt cũng bị bầu không khí trật tự, quy củ này làm cho nghiêm túc lây, trò chuyện đều dùng âm lượng thì thầm nhỏ nhẹ.

"Bên này."

Herland đã không phải lần đầu đến đây. Cô thông thuộc đường lối, dẫn Joshua đến bên cạnh một cửa sổ đăng ký. Phía sau quầy là một người phụ nữ đeo kính gọng gỗ, cô ta lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên khi nhìn thấy Herland.

"Herland, tác phẩm của bồ cuối cùng cũng hoàn thành rồi hả? May quá, từ nay về sau không cần phải nghe vị giáo sư kia laï nhải mỗi ngày nữa."

"Còn khướt nha, Sansa..."

Herland lắc đầu phủ nhận suy đoán của cô bạn. Người phụ nữ ngồi sau quầy đăng ký kia là bạn học của Herland ở học viện, một người bạn có quan hệ rất tốt nhưng đôi khi cũng khiến Herland phải đau đầu.

"Thời gian lâu như vậy rồi mà vẫn chưa xong sao? Herland à, dạo này bồ nên đến học viện ló mặt chút đi, không chỉ có giáo sư đâu mà còn có kha khá nam sinh đang mong ngóng bồ đấy. Nhắc mới nhớ, hôm nay Ricard kiếm được bốn tám vé của Nhà hát Quốc gia, chính là vở diễn của đóa hoa Faloxi kia kìa. Vương quốc Nghệ thuật Faroci, bồ nghe nói qua chưa? Tin đồn bảo con gái ở đó là xinh đẹp nhất thế giới đấy."

"..."

Herland không buồn nhắc nhở cô bạn mình câu "Bồ cũng là con gái mà". Cô chỉ muốn kết thúc cái chủ đề dây dưa này càng nhanh càng tốt.

Tin tức Đoàn kịch Thiên Nga Đen gần đây đổ bộ vào Nhà hát Quốc gia Nolan, Herland cũng có nghe phong phanh, bởi vì lực lượng truyền thông của họ thực sự quá khủng khiếp. Bây giờ mỗi ngày Herland ra đường, dọn dẹp cái sân nhỏ của xưởng luyện kim một chút thôi là đã nhặt được mấy tờ tờ rơi liên quan đến đoàn kịch này rồi.

Ban đầu Herland còn có chút hứng thú, nhưng từ sau khi xem xong bộ phim điện ảnh «Giai Nhân Và Ác Ma», chút tò mò duy nhất của cô đối với kịch sân khấu đã hoàn toàn bay biến. Người đã từng được nếm thử món cao lương mỹ vị sẽ không bao giờ lưu luyến những bữa cơm dưa muối đậm bạc trước kia nữa. Kịch sân khấu đúng là một loại hình nghệ thuật đáng được ghi vào sử sách, nhưng xét về tính giải trí và trải nghiệm thì còn kém xa so với điện ảnh.

"Chuyện này lát nữa nói sau, hôm nay mình đến đây là để tiến cử vị tiên sinh này, anh ấy có một phát minh hoàn toàn mới muốn đăng ký bản quyền sáng chế."

Herland dùng cách này để nhanh chóng cắt đuôi câu chuyện.

"Đăng ký sáng chế? Vui lòng đợi một chút."

Sansa lấy từ sau quầy ra một tờ giấy có đóng một con dấu sáp không rõ hình thù. Bốn phía tờ giấy được bao phủ bởi một chuỗi các ký tự minh văn, ma lực ẩn hiện đang lưu động tùy ý trên bề mặt giấy.

Đây là một tờ đơn đăng ký đặc biệt. Joshua đón lấy tờ thỏa thuận này, liếc nhìn nội dung bên trên, cơ bản đều là vài thông tin cá nhân nên tảng nhất. Joshua lần lượt điền hết các thông tin, mục họ tên anh chỉ viết tên của mình chứ không để lại họ, còn mục quốc tịch thì Joshua suy nghĩ một chút, vẫn quyết định không tiết lộ thân phận thật sự của mình.

Cuối cùng, anh điền vào một quốc gia có tên là "Đại Hạ".

Bức tranh thủy mặc nhìn thấy ở rạp hát Bạch Kinh Hoa hôm qua có thể chứng minh thế giới này quả thực tồn tại một quốc gia nào đó có nét tương đồng với Trung Quốc cổ đại, tên gọi là Đại Hạ.

"Phòng số 372, cầm lấy huy hiệu này rồi đứng lên trận pháp dịch chuyển bên kia là được."

Có lẽ vì đang vội buôn chuyện với Herland nên cô nàng chẳng thêm kiểm tra kỹ nội dung Joshua điền, thậm chí đến cả mấy giấy tờ chứng minh liên quan cũng bỏ qua.

Joshua cầm lấy chiếc huy hiệu có khắc số 372. Để không làm mất thời gian và cũng không muốn tiếp tục làm phiền Herland ôn chuyện cũ với bạn, anh ra hiệu cho Ciri đi theo mình, bước lên trận pháp dịch chuyển được khắc bằng minh văn ở ngay cạnh cửa sổ.

Chiếc huy hiệu lóe lên những ký tự minh văn màu trắng nhạt. Sau khi cảm giác mất trọng lượng ngăn ngủi biến mất, Joshua nhận ra mình đang đứng trong một văn phòng bừa bộn. Tài liệu bị vút ngổn ngang trên mặt bàn làm việc, các giá sách xung quanh cũng lộn xộn vô cùng. Thứ gây chú ý nhất là một con cú mèo đang đứng trên giá sách, đôi đồng tử của nó đang nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Joshua – kẻ vừa đột ngột xuất hiện trong phòng. Joshua gõ gõ cửa để ra hiệu có khách đến thăm, và chủ nhân của văn phòng này cũng nghe thấy tiếng gõ cửa của anh, đột ngột nhô đầu lên từ sau bàn làm việc.

Đá đó là một lão già trông có vẻ đã ngoài bảy mươi, trên người mặc một bộ pháp bào màu xám có phần bản thủ, trông khá có phong thái của một "pháp sư xám" hoặc một "pháp sư cận chiến" Gandalf trong «Chúa Tê Những Chiếc Nhẫn».

"Khụ, tôi đến đây để đăng ký quyền sở hữu sáng chế." Joshua chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng trong phòng.

"Đăng ký? Đợi chút đã, ta đang tìm một bức thư."

Lão pháp sư lục lọi đồng sách vở hỗn độn trên giá sách. Vừa mới rút ra một cuốn, những cuốn sách còn lại liền đổ sụp xuống như quân bài domino, đè sập mặt vị lão nhân đáng thương này xuống dưới.

Bỗng nhiên, các ký tự minh văn màu trắng nhạt xuất hiện giữa không trung, những cuốn sách rơi rụng trên mặt đất cũng được bao phủ bởi một vầng sáng tương tự, ngay sau đó, chúng trực tiếp bay vèo vào tận góc trong cùng của căn phòng.

"Mấy cuốn sách chết tiệt này suýt nữa thì đè gãy cái bộ xương già của ta rồi." Pháp sư áo xám lồm cồm bò dậy từ mặt đất, xoa xoa trán.

Con cú mèo đứng trên giá sách dường như cũng nhìn không nổi nữa. Nó vỗ vỗ cánh, dùng móng vuốt quắp một bức thư có tiêu đề «Liệu minh văn Trật Tự có thể cấu trúc nên ma pháp đàm thoại tầm xa? —— Đến từ Hội bạn phương xa của Cú Mèo lần thứ 72» đặt lên bàn.

"Đây rồi... Tìm ròng rã hai ngày trời cuối cùng cũng thấy!"

Pháp sư áo xám mừng rỡ phỉ phỉ bụi bặm trên bức thư, đeo kính lão lên rồi lật xem. Tìm được một dòng trong đó, lão cầm cây bút lông ngỗng bên cạnh lên, viết câu trả lời mới nhất vào rồi cuộn bức thư lại.

Con cú mèo bên cạnh nhảy lên bàn, quắp lấy bức thư có phần cũ nát kia rồi vỗ cánh bay ra ngoài cửa sổ. Con cú màu xám vừa mới bay đi không lâu, một con cú màu trắng khác lại đáp xuống bậu cửa, để lại một bức thư trên bàn.

Vị pháp sư kia mở thư ra, lướt qua nội dung bên trong.

"Nói nhảm hết sức! Cấu trúc minh văn dịch chuyển kiểu này thì có ý nghĩa gì chứ!"

Lão tức giận cầm bút viết xoẹt xoẹt một đoạn lên phong bì, sau đó lại để con cú trắng kia mang thư đi.

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Joshua cuối cùng cũng hiểu rõ vị pháp sư áo xám này đang làm cái gì.

Nói một cách dễ hiểu thì chính là: **"Đang lướt forum và chửi chủ thớt là đồ thiếu năng".**

Joshua trong một khoảnh khắc đã nhìn rõ nét chữ trên bức thư kia, tất cả các nét chữ đều hoàn toàn khác nhau, rõ ràng là đến từ những người khác nhau. Họ thông qua việc viết ý tưởng của mình lên thư rồi dùng cú mèo để chuyển phát cho nhau, mượn cách này để đạt được mục đích "ngồi trong nhà mà vẫn đàm đạo được chuyện thiên hạ".

Chương 42: Máy Chủ

"Bất cả hai vị phải đợi lâu rồi... Ồ... Xin vui lòng đợi thêm một lát nữa vậy."

Pháp sư áo xám Luresk vừa dời mắt khỏi bức thư chưa được bao lâu thì lại có một con cú mèo với những đốm nâu trên lưng bay vào qua cửa sổ.

Chỉ là lần này, màn hạ cánh của chú cú không được phong độ như con trước. Nó đáp xuống trong tư thế "úp mặt chạm đất" đầy chật vật ngay trên mặt bàn, rụng mất mấy cọng lông vũ. Sau khi vỗ cánh lạch bạch vài cái, nó mới miễn cưỡng đứng vững lại được, rồi thả một phong thư xuống trước mặt vị pháp sư áo xám.

Ông cầm phong thư cũ kỹ lên. Bức thư đã bị rách mất một mảng lớn, nét chữ cũng mờ nhòe, chỉ có thể lờ mờ nhận ra tiêu đề: *«Làm thế nào để trục xuất vong linh bằng hệ văn tự khắc chú lấy trị liệu làm chủ đạo — Buổi thảo luận lần thứ 12 của Hội bạn hiền Cú Mèo»*.

Nhìn bức thư cùng chú cú già nua này, trong lòng pháp sư áo xám Luresk dâng lên một cảm giác bùi ngùi khó tả. Ông chính là một trong những người đồng sáng lập ra Hội bạn hiền Cú Mèo này.

Hội này hoàn toàn mang tính tự phát, thậm chí đến chính ông cũng chẳng biết các thành viên trong đó gồm những ai. Mỗi khi có thắc mắc gì, ông chỉ cần viết câu hỏi lên một mảnh giấy, rồi để cú mèo mang đi cho các thành viên khác trong hội.

Cứ thế, sau vài vòng luân chuyển qua lại, khi bức thư quay về tay ông, ông luôn nhận được rất nhiều lời giải đáp.

Tuy nhiên, muốn có được một câu trả lời mang tính học thuật thực sự chuyên sâu bằng phương pháp này thì đúng là không thực tế cho lắm, nhưng ông lại cực kỳ thích kiêu thảo luận tự do như thế này.

Mọi người đều ẩn danh, không ai biết thân phận của ai, nhờ vậy mới có thể đối thoại một cách bình đẳng và thoải mái bày tỏ quan điểm của mình.

Thế nhưng, thời gian chờ đợi để nhận được một phản hồi là quá dài. Thông thường phải mất hơn hai tháng, câu hỏi ông viết mới có thể thông qua cú mèo mà quay trở lại.

Đây là còn may mắn. Gặp phải hôm xui xẻo thì coi như bật vô âm tín cả đời.

Nếu ông nhớ không lầm, bức thư này chính là một trong những phong thư đầu đầu, từng ghi lại phản hồi của các pháp sư từ khắp nơi ở Nolan. Giờ đây nó đã rách nát tả tơi, chẳng khác nào một tờ giấy lộn.

Ngoài sự bùi ngùi, ông còn cảm thấy xót xa.

"Đi nghỉ ngơi thôi, người bạn già..."

Vị pháp sư áo xám cời dải lụa thắt trên chân con cú già, chính thức cho nó "về hưu".

Nó nghiêng đầu nhìn ông, bất chợt cất tiếng kêu một tiếng, dường như có chút lưu luyến.

Pháp sư áo xám vuốt ve bộ lông của nó, bế nó ra bên cửa sổ. Lúc này, con cú mới đang rộng đôi cánh rồi bay vút đi.

"Giờ thì cuối cùng cũng có thể làm việc rồi, rất xin lỗi vì đã để hai vị phải đợi lâu."

Vị pháp sư áo xám thu dọn lại các vật dụng trên bàn làm việc. Joshua và Ciri cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

"Cho tôi hỏi, những bức thư mà đám cú mèo vừa mang tới đều là gửi ngẫu nhiên sao?"

Trước khi đăng ký bản quyền cho máy quay phim, Joshua lại tỏ ra vô cùng hứng thú với cái mô hình sơ khai của "diễn đàn pháp sư" này.

"Dĩ nhiên là ngẫu nhiên rồi. Chúng không cố định bay qua bay lại giữa bất kỳ địa điểm nào cả. Cậu cũng hứng thú với Hội bạn hiền sao?"

Vị pháp sư áo xám lộ rõ vẻ tự hào về hội nhóm do mình lập ra. Thông qua hàng ngàn con cú mèo, ông đã giúp gần vạn pháp sư tại thành phố Nolan này tham gia vào hết buổi thảo luận học thuật này đến buổi thảo luận học thuật khác — mặc dù con số này chẳng thấm vào đâu so với tổng dân số của Nolan.

"Không, tôi chỉ cảm thấy hình thức thảo luận rườm rà này có thể cải tiến thêm một chút."

Joshua nói.

"Cải tiến?"

Pháp sư áo xám thừa nhận việc dùng cú mèo đưa thư quả thực rất công cực, nhưng đây là cách duy nhất để chuyển thư đến tay người khác. Nếu là thảo luận trực tiếp... thì những pháp sư cấp thấp làm gì có tư cách lên tiếng.

"Đại loại là dùng phương pháp như thế này."

Joshua khẽ phát tay, một khung cửa sổ màu trắng liền hiện ra trước mặt anh, trên đó hiển thị một dòng chữ.

Vị pháp sư áo xám ngơ ngác nhìn, có vẻ như chưa hiểu được công dụng của cái khung cửa sổ này là gì.

Để giải thích rõ hơn, Joshua liền gửi một tin nhắn cho Ciri.

Nhận được tin nhắn, Ciri lẳng lặng tắt giao diện trò chơi bóng bàn trên màn hình chat của mình đi, rồi dùng ma lực cụ hiện hóa thẳng giao diện khung chat ra ngoài không trung.

"Cái... cái này... cái này là..."

Pháp sư áo xám Luresk nhìn cảnh tượng trước mắt mà không thốt nên lời. Ngoài việc là người sáng lập Hội bạn hiền Cú Mèo, ông còn là một trong những người điều hành Hội đồng Bản quyền, bao năm qua phát minh kỳ lạ nào ông mà chưa từng thấy.

Màn biểu diễn của Joshua nếu so với những "ma đạo cơ giới có thể thay thế xe ngựa" thì trông có vẻ hơi tầm thường.

Nhưng với tư cách là một người đam mê trao đổi qua thư tín, một pháp sư luôn khát khao được thảo luận ý tưởng với nhiều người hơn để tiếp thu thêm tri thức, Luresk lập tức hiểu ngay giá trị cốt lõi của khung cửa sổ màu trắng trước mặt Joshua!

"Một món đồ chơi nhỏ được lập trình bằng hệ văn tự Khật Tự (Order Runes) thôi. Nếu bỏ ra chút thời gian, tôi có thể kéo thêm rất nhiều người vào chung một cuộc thảo luận, và... có thể lưu trữ hoàn hảo toàn bộ dữ liệu của cuộc thảo luận đó."

Lời giải thích sâu hơn của Joshua khiến vị pháp sư áo xám kích động đến mức suýt chút nữa không ngồi vững trên ghế.

"Nhưng hiện tại, khoảng cách truyền tải tối đa chỉ khoảng hai trăm mét, vượt quá khoảng cách này thì không nhận được tin nhắn nữa."

Câu nói này của Joshua như dội một gáo nước lạnh vào đầu vị pháp sư, khiến ngọn lửa phản kích trong ông tắt ngúm.

Mấy trăm mét... Khoảng cách ngắn ngủi thế này thì thà gặp mặt nói chuyện trực tiếp cho xong.

"Có... có cách nào để mở rộng phạm vi không?" Ông ôm một tia hy vọng hỏi Joshua.

"Tất nhiên là có, tôi cần một máy chủ (Server)."

Hệ thống Joshua đang dùng hiện tại chỉ là một mạng nội bộ (LAN) lấy tinh thần lực của mình làm dây mạng, và não bộ làm trạm trung chuyển dữ liệu. Muốn đạt được khả năng truyền thông tin siêu xa, việc xây dựng mạng Internet là bắt buộc.

Thế nhưng, Joshua hoàn toàn không tìm được bất kỳ khối "Nguyên tinh thạch" nào có khả năng gánh nổi dung lượng dữ liệu khổng lồ của Internet.

Một khối Nguyên tinh thạch khắc được tầm một trăm hệ văn tự đã là giới hạn rồi, loại tốt lắm thì được vài ngàn đến một vạn là cùng.

Nhưng dữ liệu Internet là cái khái niệm gì cơ chứ? Ở Trái Đất, dữ liệu Internet phải dùng từ "thác lũ" để hình dung. Dù một máy chủ diễn đàn không cần khổng lồ đến mức đó, nhưng tham vọng của Joshua đâu chỉ dừng lại ở việc lập một cái diễn đàn trên mạng.

Kiểu "máy chủ chạy bằng khoai tây" của nhà U-bi-soft chắc chắn là vứt rồi, ít nhất Joshua cũng phải tìm được một cái máy chủ "chạy bằng hệ" ra ngô ra khoai một chút.

"Máy chủ?"

"Đơn giản mà nói, là một khối 'Nguyên tinh thạch' có thể lưu trữ một lượng lớn hệ văn tự."

Phẩm chất của Nguyên tinh thạch càng cao thì giá cả càng tăng theo cấp số nhân. Loại chỉ lưu được vài hệ văn tự thì giá khoảng một hai đồng tiền vàng, loại lưu được cả trăm cái thì giá vọt lên hơn trăm đồng ngay.

Còn những khối Nguyên tinh thạch đã bị khắc chữ rồi, ngoại trừ một vài loại chứa hệ văn tự ma pháp cực mạnh ra, thì đa số đều rẻ rách chẳng đáng một xu.

"Lượng lớn là bao nhiêu?"

Pháp sư áo xám cả đời này từng thấy không ít Nguyên tinh thạch thượng hạng, loại gánh được mười vạn hệ văn tự, thậm chí cả trăm vạn, triệu cái ông cũng đều thấy qua.

"Hàng tỷ. Tất nhiên nếu là tạm thời, dùng loại Nguyên tinh thạch có cơ sở khoảng mười vạn cái cũng được."

Thực ra Joshua rất muốn dùng đơn vị "Terabyte" hay "Trăm tỷ", nhưng nghĩ lại thì thôi, nên hạ thấp yêu cầu xuống. Anh nhớ khối Nguyên tinh thạch xịn nhất trên tay Tam hoàng tử cũng chỉ khắc được tầm hai ba vạn hệ văn tự là cùng.

"Yêu cầu này quả thực có hơi quá đáng rồi đây."

Vị pháp sư áo xám đẩy ngược gọng kính. Nếu nói đến cấp độ hàng tỷ là điều bất khả thi, thì một khối Nguyên tinh thạch khắc được khoảng mười vạn hệ văn tự về cơ bản đã đủ làm lõi cho một trận pháp dịch chuyển quy mô lớn của một đại quốc rồi, giá trị của nó tự hiểu không cần nói dông dài.

"Thứ cậu muốn đăng ký bản quyền chính là cái này sao?"

"Không, cái tôi muốn đăng ký là một thứ khác."

Thấy đối phương có vẻ không muốn tiếp tục sâu hơn vào chủ đề này, Joshua cũng không cố chấp nói tiếp. Dù sao mối quan hệ giữa anh và vị pháp sư áo xám này cũng chỉ là người lạ qua đường, anh nhắc đến chuyện này cũng chỉ vì nhất thời hứng khởi mà thôi.

Sau khi Joshua hoàn tất thủ tục đăng ký bản quyền cho máy quay phim và rời khỏi căn phòng, vị pháp sư áo xám gõ gõ ngón tay xuống bàn trầm tư một lát. Cuối cùng, ông cầm cây bút lông ngỗng lên, kéo một tờ giấy thư mới ra.

Gửi: Toàn thể thành viên Hội bạn hiền Cú Mèo.

«Luận về cách làm sao để sở hữu một khối Nguyên tinh thạch có phẩm chất tiệm cận mức vô hạn»

——— *Ký tên: Người Áo Xám Luresk.*

Viết xong dòng chữ, ông cuộn bức thư lại rồi đi tới bên cửa sổ.

Ông biết rõ khối Nguyên tinh thạch có phẩm chất "vô hạn" kia rốt cuộc phải tìm ở đâu. Bức thư này, chẳng qua chỉ là một lời hỏi thăm thuần túy dành cho vài vị đồng sáng lập khác trong hội mà thôi.

Một con cú mèo toàn thân đen tuyền vỗ cánh đáp xuống bậc cửa sổ. Sau khi dùng móng vuốt quắp lấy bức thư, nó liền bay thẳng về phía ngọn tháp cao nhất tại Nolan — một công trình có tên gọi: Tháp Hiền Triết.

Chương 43: Thả Thính

Sảnh lớn của Hội đồng Bản quyền.

"Cậu thật sự không muốn đi sao? Herland, đây là vé ở hàng ghế đặc quyền (VIP) đấy, nghe nói giá hiện tại ngoài thị trường đã lên tới cả ngàn đồng tiền vàng rồi, bằng hơn hai tháng tiền thù lao của tớ chứ ít gì."

Sansa, bạn học của Herland, vừa vặn kết thúc ca làm việc buổi sáng. Cô ấy kéo Herland vào một góc khuất trong sảnh lớn, hạ thấp giọng trò chuyện.

"Cậu mới vào đây làm việc được bao lâu chứ, với lại tớ thật sự không có hứng thú gì với cái đoàn kịch Thiên Nga Đen đó cả."

Nói đúng hơn là tớ chẳng còn tha thiết gì với ba cái kịch sân khấu nữa rồi, Herland thầm bổ sung một câu trong lòng.

Thay vì đi xem cái vở kịch sân khấu chán ngắt đó, Herland thà đi xem lại «Giai Nhân Và Ác Ma» thêm một lần nữa. Khoan đã... xem lại một lần nữa?

Herland chợt nhận ra, hôm nay chính là ngày bộ phim này của Joshua chính thức được công chiếu rộng rãi công chúng.

Herland không am hiểu sâu sắc về nghệ thuật biểu diễn nghệ thuật, cô chỉ biết rằng «Giai Nhân Và Ác Ma» cuốn hút hơn những vở kịch sân khấu khô khan, tẻ nhạt ngoài kia gấp vạn

lần, thậm chí sức lay động lòng người của nó vượt xa bất kỳ buổi biểu diễn sân khấu nào cô từng xem.

Đến mức hiện tại, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng chàng Ác Ma trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay của Belle, sống mũi Herland lại cay cay.

Thế nhưng, một thực tế vô cùng tàn khốc đang bày ra trước mắt Herland: Một khi nhà hát Bạch Kinh Hoa tung chiến dịch quảng bá, liệu cô có còn tranh nổi một tấm vé để đi xem lần thứ hai hay không?

Câu trả lời chắc chắn là... Không đời nào!

Cứ nhìn cái cảnh vé xem đoàn kịch Thiên Nga Đen biểu diễn "ngàn vàng khó cầu" là đủ hiểu người dân Nolan một khi đã ăn chơi nhảy múa thì tuyệt đối không tiếc tiền.

Bây giờ muốn mua một tấm vé ở hàng ghế phổ thông của đoàn kịch Thiên Nga Đen thôi cũng phải gọi là dựa vào nhân phẩm, hoặc ít nhất phải có chút thân phận, quen biết đường dây...

Herland ở cái thành phố này làm gì có địa vị hay tiếng nói nào, cô chỉ là một sinh viên học viện cao cấp bình thường, có chăng cũng chỉ là một học sinh ưu tú có chút tiếng tăm mà thôi. "Sansa này, tớ biết có một nhà hát đang công chiếu một tác phẩm mà độ... hoành tráng và chấn động của nó vượt xa đoàn kịch Thiên Nga Đen nhiều. Lát nữa có hứng thú đi xem chung không?"

Herland ngẫm nghĩ một hồi, chỉ biết dùng từ "chấn động" để hình dung về cái thứ gọi là phim ảnh này. Bộ phim đó ngoài việc mang lại sự xúc động, thì thứ đọng lại nhiều nhất trong cô chính là sự kinh ngạc đến sững sờ.

"Còn một nhà hát khác á? Bạch Kinh Hoa... Không phải cái nhà hát đó cả năm nay chẳng ra được vở kịch mới nào rồi sao?"

Sansa có vẻ là một người khá bắt trend các tin tức về kịch sân khấu.

"Thông tin của tiểu thư Sansa đây đã lỗi thời từ ngày hôm qua rồi."

Joshua đã quay trở lại sảnh lớn từ lúc nào. Anh đứng bên cạnh lắng nghe Herland và cô bạn trò chuyện một lát, rồi chọn đúng thời điểm thích hợp này để xen vào cuộc đối thoại.

"Anh là... bạn của Herland hả, không lẽ là bạn tr..."

Sansa còn chưa kịp nói hết suy đoán của mình thì Herland đã nhanh tay bịt chặt miệng cô nàng lại, đồng thời liếc mắt nhìn cô em gái Ciri của mình một cái.

Ciri cảm nhận được ánh mắt của chị gái, ngay lập tức hiểu rằng Herland đang tinh ý để tâm đến cảm xúc của mình. Ciri liền lắc đầu lia lịa, ra hiệu cô và Joshua hoàn toàn là quan hệ trong sáng, không có gì mờ ám hết.

"Tôi và tiểu thư Herland là đối tác hợp tác kinh doanh. Và tiểu thư Sansa này, xin phép được cập nhật lại nguồn dữ liệu cho cô một chút: Nhà hát Bạch Kinh Hoa ngày hôm qua đã chính thức lên sóng một tác phẩm hoàn toàn mới, nếu có hứng thú, cô có thể tới thưởng thức thử xem sao."

Trước khi tiến hành các chiến dịch truyền thông chính thức, Joshua chỉ có thể dựa vào phương pháp "truyền miệng" (Seeding) để kéo khách. Mà cô nàng Sansa — bạn của Herland đây, lại là một đối tượng Seeding cực kỳ tiềm năng.

Bởi qua quan sát vừa rồi, tính cách của Sansa rất giống kiểu người thích khoe mẽ. Nói một cách dễ hiểu, nếu thế giới này có Facebook hay Instagram, Sansa chắc chắn thuộc hệ đi ăn một bữa cơm cũng phải chụp ảnh check-in rồi đăng lên mạng sống ảo.

Đối với kiểu "fan tự phát" (gốc: tự lai thủy - nước tự chảy) thuần khiết, không độc hại thế này, Joshua dĩ nhiên không thể bỏ qua.

"Tác phẩm mới sao? Tên là gì, do đoàn kịch nào diễn thế?" Cô nàng có vẻ đã bị khơi gợi trí tò mò.

"Tên tác phẩm là «Giai Nhân Và Ác Ma», còn về việc do đoàn kịch nào diễn, tôi xin phép được giữ bí mật."

Với những người ở thời đại này, khi chưa từng được tận mắt chứng kiến một bộ phim ảnh, Joshua rất khó dùng lời nói để giải thích cho họ hiểu phim là cái gì. Vì vậy, cách giải thích tốt nhất là lôi thẳng họ đến rạp chiếu phim.

"Tớ định đi luôn bây giờ đây, cậu thì sao?"

Herland không muốn lần tới đi xem lại phải xếp hàng cả ngày trời, thậm chí còn đối mặt với nguy cơ cháy vé.

"Dù sao thì vé xem kịch của Lycard cũng tận tới muộn mới diễn, đi xem cái này để giết thời gian cũng được."

Sansa thực chất chẳng để tâm mấy đến lời giới thiệu của Joshua. Bây giờ mới gần một giờ chiều, còn vài tiếng đồng hồ nữa mới đến buổi diễn tiếp theo của đoàn kịch Thiên Nga Đen. Hình thức biểu diễn của kịch sân khấu thông thường phải cách vài ngày mới có một suất diễn, thế nên một nhà hát sẽ có vài đoàn kịch thay phiên nhau. Nhưng hiện tại, khán giả Nolan chỉ muốn xem mỗi đoàn kịch Thiên Nga Đen, các đoàn kịch khác dưới hào quang chói lọi của đóa 'Hoa hồng xứ Faroci' đều trở nên lu mờ, ảm đạm.

"Mời đi lối này."

Joshua lúc này sắm vai người dẫn đường lịch lãm, sải bước ra khỏi Hội đồng Bản quyền, hướng về phía nhà hát Bạch Kinh Hoa.

Mất khoảng hơn hai mươi phút đi bộ, cả nhóm đã đứng trước cổng nhà hát Bạch Kinh Hoa. Trước sảnh nhà hát trông vẫn có hơi vắng vẻ, nhưng ở phía bên kia cửa ra vào, những quảng sáng của hệ văn tự đang nhấp nháy liên hồi. Mấy vị pháp sư mặc trường bào màu nâu đang dùng 'Bùn Ngẫu Thuật' (phép nặn rối đất) để dựng một bức tường nền dùng cho việc treo poster quảng cáo.

Joshua bước vào bên trong nhà hát, đập vào mắt anh là cảnh Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đang bị một nhóm các quý phu nhân váy áo lộng lẫy, trang trọng vây kín mít ở giữa.

"Tước sĩ Bạch Kinh Hoa! Tại sao cuối cùng Ác Ma lại phải chết chứ?!"

"Belle thật là một đứa trẻ đáng thương mà."

"Đám dân làng ngu muội, ích kỷ đó rốt cuộc là từ đâu chui ra vậy?!"

"Các phu nhân xin hãy bình tĩnh, bình tĩnh một chút... Đây chỉ là tình tiết trong phim ảnh thôi, không phải ngoài đời thực đâu ạ."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tay cầm khăn lụa cuống cuống lau mồ hôi hột trên trán, hết lời giải thích với các quý bà quý cô thuộc giới quý tộc trước mặt. Họ đều là những fan cuồng trung thành của nhà hát Bạch Kinh Hoa. Sau khi «Giai Nhân Và Ác Ma» chính thức công chiếu, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã đặc biệt viết thư mời họ đến xem trải nghiệm trước. Ai ngờ xem xong, kết quả lại thành ra thế này: Các quý bà quý cô vừa sụt sùi quệt nước mắt, vừa đầy phần nộ lên tiếng lên án sự bất công mà Ác Ma phải gánh chịu.

"Ác Ma? Tại sao họ lại tức giận dùng dùng vì cái chết của một con Ác Ma như vậy?"

Sansa nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của các quý phu nhân thì vô cùng kinh ngạc. Lúc nghe cái tên «Giai Nhân Và Ác Ma», phản xạ đầu tiên của cô là nghĩ ngay đến mô-típ hoàng tử giải cứu công chúa khỏi tay ác ma cũ rích, lỗi thời.

"Về chuyện này... cậu cứ xem đi rồi sẽ hiểu." Herland rất có tâm khi quyết định không spoil (tiết lộ nội dung) một chút nào cho Sansa.

"Yên tâm đi, tớ có xem xong cũng chẳng bao giờ đi thương hại một con ác ma đâu. Cậu quên tớ là công dân của 'Thánh Giáo Quốc Messai', tôn sùng 'Thần Thánh Ánh Sáng và Chính Nghĩa Monical' rồi à?"

Để chứng minh cho lời nói của mình, trên mu bàn tay Sansa thậm chí còn hiện lên những ký tự hệ văn tự màu vàng kim nhạt.

Joshua không ngờ cô em gái này lại là một Paladin (Thánh kỵ sĩ)? Luồng sáng tỏa ra từ hệ văn tự trên tay Sansa có chút hơi hướm của Thánh quang chuyên dùng để thanh tẩy tà ác, khiến ấn ký mà Skeleton Duke để lại trên người anh có chút dao động nhẹ. Nhưng đó cũng chỉ là một phản ứng mờ nhạt đến mức khó nhận ra, nguồn sức mạnh khổng lồ mà một vị Skeleton Duke sở hữu đời nào lại bị đe dọa bởi một nhúm Thánh quang còn con này.

"Thánh giáo quân của Messai là đội tiên phong trong việc chống lại sự xâm lăng của Ma tộc đấy nhé. Là một công dân của quốc gia này, tín ngưỡng của tớ kiên định lắm, làm sao có chuyện đi nhỏ nước mắt thương hại ác ma được."

Sansa tỏ vẻ dừng dừng, hoàn toàn không cho là đúng nói.

Chương 44: Công Hội

Buổi chiều phim kết thúc. Tại sảnh lớn bên ngoài nhà hát Bạch Kinh Hoa.

"Không... Tại sao cuối cùng Ác Ma lại phải chết chứ! Anh ấy rõ ràng đối xử với Belle tốt như vậy mà! Tớ không phục, tớ không chấp nhận đâu!!"

Sansa cầm chiếc khăn lụa không ngừng quệt nước mắt. Cô nàng cũng thuộc tuýp con gái có tuyến lệ cực kỳ phong phú, đây đã là chiếc khăn thứ hai cô dùng rồi, mà lại còn là đồ đi mượn của Herland.

"Không phải công dân của Thánh Giáo Quốc Messai các cậu đều phải máu lạnh vô tình với lũ ác ma sao?"

Đây đã là lần thứ tư Ciri xem bộ phim này rồi. Cô đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, nên trước những tình tiết cảm động thế này vẫn có thể nhịn khóc, rồi bắt đầu chú ý đến mấy cái tiểu tiết trong phim — ví dụ như *'rốt cuộc mình có bao nhiêu khung hình lên sóng nhỉ'*.

Ngược lại, Sansa ngồi bên cạnh Ciri thì chịu không nổi. Đến đoạn kết phim, cô nàng trực tiếp rơi vào trạng thái khóc lút cả rạp.

Về cái quốc gia Thánh Giáo Quốc Messai này thì Ciri có biết. Nơi đó luôn ra rả khẩu hiệu *'Ác ma đều là một lũ xâm lược tà ác'*, ôm mối thâm thù đại hận kéo dài gần cả trăm năm với Ma tộc. Có thể nói, toàn bộ hình tượng tiêu cực, xấu xa của ác ma đều do đám truyền giáo của quốc gia này đi khắp thế giới để tẩy não mà thành.

Nói theo thuật ngữ của Joshua, thì đây chính là đám "anti-fan không não" của Ma tộc.

"Cái... cái này không giống nhau mà..."

Sansa bị câu hỏi của Ciri làm cho có chút lúng túng, bối rối. Thế nhưng cô vẫn kiên định đứng vững ở lập trường: Belle và Ác Ma nhất định phải ở bên nhau, lại còn phải là kiểu kết thúc có hậu, hạnh phúc mỹ mãn mới chịu.

Lý do đơn giản là vì ở nửa đầu bộ phim, đặc biệt là phân cảnh Ác Ma chính thức mở lòng và chấp nhận Belle, Sansa đã bị một thứ cảm xúc gọi là 'lãng mạn' nuốt chửng hoàn toàn.

Một vở bi kịch thực sự xuất sắc chính là đem những thứ tốt đẹp nhất phơi bày ra trước mắt khán giả, rồi sau đó tàn nhẫn đập tan nát nó ngay trước mặt họ!

"Đừng khóc nữa, chỉ là một câu chuyện thôi mà."

Nhìn Sansa vừa khóc sục sùi vừa oán trách cái kết không nên đau thương như vậy, Herland cũng có chút đồng cảm. Cô khẽ vỗ nhẹ vào lưng Sansa, dùng cách này để an ủi cô bạn thân.

Phản ứng của Sansa khiến Joshua cảm thấy khá miễn nguyện. Người ở thế giới này xem ra vẫn chưa bị tôn giáo tẩy não đến mức biến thành những kẻ thiếu năng. Sansa tuy là công dân của một quốc gia lấy thần quyền làm chủ đạo, nhưng cô nàng vẫn giữ được tư duy và chính kiến của riêng mình.

But chuyện này cũng có thể là do Sansa đã theo học tại Nolan một thời gian dài rồi.

Biết được điều này, Joshua cũng bớt lo lắng về việc cái nhà hát này của mình bị một lũ Thánh giáo quân đến bao vây, ép sập. Dù sao thì ở đây cũng là địa bàn của các pháp sư cơ mà.

"Thưa ngài, bức tường nên quảng cáo mà ngài yêu cầu ngày mai là có thể hoàn thiện rồi. Đến lúc đó, toàn bộ người dân ở Nolan đều sẽ nhìn thấy poster của bộ phim này."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tranh thủ lúc này mới chịu trốn thoát khỏi vòng vây hạch sách của đám quý phu nhân kia, vội vàng chạy đến báo cáo với Joshua về tiến độ mới nhất của công tác truyền thông.

"Nhanh nhất có thể, ngoài ra nhớ tăng cường thêm vài điểm bán vé nữa."

Joshua đã truyền thụ phương pháp dùng Nguyên tinh thạch để trình chiếu phim cho đám pháp sư dưới trướng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa. Tuy đạo gần đây nhà hát Bạch Kinh Hoa có phần sa sút, nhưng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa với tư cách là người điều hành nơi này vẫn có sức ảnh hưởng nhất định tại Nolan. Đặc biệt là ông ta có mối quan hệ rất rộng, quen biết không ít bạn bè trong giới quý tộc các nước, mặc dù đa số trong đó toàn là các quý bà quý phu nhân.

"Chuyện này tôi đã sớm bắt tay vào chuẩn bị rồi. Còn đây là bản hợp đồng tôi vừa soạn thảo cho ngài."

Đầu óc kinh doanh của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tuy có hơi kém một chút, nhưng không phải là không có. Ông ta hoàn toàn có thể tưởng tượng được bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» này sẽ tạo nên một cơn địa chấn kinh hoàng thế nào tại Nolan. Nhà hát Bạch Kinh Hoa chắc chắn cũng sẽ đón nhận một thời kỳ đỉnh cao khác trong lịch sử. Và dĩ nhiên, ông ta đâu dám bỏ lỡ hay đắc tội với Joshua — người đã mang lại tất cả những điều này.

Bởi vì hiện tại, người duy nhất trên thế giới có khả năng bấm máy quay phim chính là Joshua! Joshua chắc chắn sẽ không thỏa mãn với mỗi một bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» này, tương lai nhất định sẽ có thêm nhiều tác phẩm xuất sắc hơn nữa được ra đời từ tay anh. Nếu tất cả đều được công chiếu tại nhà hát Bạch Kinh Hoa... Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã không dám nghĩ tiếp nữa rồi, cái giả thuyết này thừa sức khiến ông ta kích động đến mức tái phát bệnh đau tim!

"Tôi nhận đến 80%?"

Joshua liếc nhìn nội dung trên bản hợp đồng. Tất cả đều là hợp đồng thương mại dựa trên Luật Bản quyền của Nolan, các điều khoản ghi trên đó tóm gọn lại đúng một câu: *'Chẳng cần làm cái vẹo gì cả, chỉ việc ngồi im đếm tiền.'*, đã vậy tỷ lệ ăn chia doanh thu phòng vé còn được điều chỉnh từ 7-3 thành 8-2.

"Tôi vẫn còn một chút tiền tích lũy, thưa ngài... Tôi nghĩ việc ngài chế tác ra một tác phẩm vĩ đại thế này chắc chắn sẽ cần rất nhiều vốn luyến. Tiền bạc đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là những con số để duy trì nhà hát mà thôi." Tước sĩ Bạch Kinh Hoa bày tỏ.

Đây quả thực là một nhà hoạt động sân khấu sẵn sàng hi sinh tất cả vì nghệ thuật. Joshua cũng không từ chối lòng tốt của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, vì các kế hoạch tiếp theo của anh quả thực cần một lượng tiền khổng lồ để chống lưng.

Joshua ký tên mình lên bản hợp đồng rồi đưa lại cho Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, ông ta liền cẩn thận, nâng niu cất phong thư hợp đồng đi.

"Thưa ngài, những công việc còn lại cứ giao hết cho tôi. Nếu tác phẩm mới của ngài có cần tuyển diễn viên, xin đừng khách sáo, tôi sẽ giúp ngài tìm những nhân tuyển thích hợp nhất." Thực chất, "nhân tuyển thích hợp" trong miệng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã bao gồm cả chính ông ta rồi... Với tư cách là một nhà hoạt động sân khấu kiêm diễn viên bán thời gian, ông ta vô cùng khao khát được lọt vào mắt xanh của Joshua trong bộ phim tiếp theo, dù có là đóng vai quần chúng chạy long đong ngoài rìa cũng thỏa lòng.

"Diễn viên? Nhắc mới nhớ, đúng là đã đến lúc phải bắt tay vào công đoạn này rồi. Tôi đang dự định thành lập một thương hội."

Độ hot của «Giai Nhân Và Ác Ma» còn có thể kéo dài rất lâu nữa, việc còn lại Joshua cần làm chỉ là thông thả chờ đợi hiệu ứng truyền miệng của bộ phim này dần dần lên men và bùng nổ khắp Nolan là được.

Mà một khi «Giai Nhân Và Ác Ma» bạo hồng, chắc chắn sẽ có người chú ý đến đội ngũ sản xuất hậu trường, cũng như cái logo xuất hiện ở đoạn đầu phim.

Kiểu người khao khát trở thành diễn viên điện ảnh giống như Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chắc chắn sẽ không hiếm. Joshua cũng chẳng có lý do gì để từ chối một diễn viên có thâm niên vài chục năm trong nghề như ông ta, vì vậy anh dự định sẽ chính thức thành lập một công ty giải trí một cách bài bản.

Ở cái đất Nolan này, tổ chức có tính chất tương tự như một công ty mà Joshua có thể nghĩ tới chính là các thương hội (hoặc nghiệp đoàn thương mại).

"Ngài muốn... làm kinh doanh sao?"

"Không, tính chất của thương hội này giống như các công hội do đám pháp sư lập ra vậy. Có điều, hình thức làm việc của các thành viên trong công hội của tôi sẽ là biểu diễn, hội họa, văn vần."

Joshua dự định thành lập một thương hội phát triển toàn diện ở cả ba mảng: Game, Điện ảnh và Âm nhạc. Tên gọi thì tạm thời chưa chốt, thực ra anh rất muốn đặt tên là "Công hội Giải trí Trái Đất", nhưng nghe qua thì thấy có hơi sến và kỳ quặc.

"Vậy tôi có thể gia nhập không thưa ngài? Về phần trụ sở công hội, tôi nghĩ mình có thể cung cấp được."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa biết các pháp sư thường lập ra mấy cái tổ chức công hội để nhận ủy thác từ người khác kiếm tiền thù lao, đây là cái nghề mà đám lính đánh thuê lấy pháp sư làm nghề chiến đấu ưa thích nhất.

"Cảm ơn lòng tốt của ông, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa. Nhưng tôi nghĩ cái nhà hát này của ông không thích hợp để cải tạo thành một quán rượu cho lắm."

Trụ sở công hội... Một công ty thì cần phải có một tòa nhà văn phòng chính tề. Ở thành phố Nolan này, Joshua đúng là đang nắm trong tay một bất động sản rất đáng để đầu tư, chính là khu nhà thuộc sở hữu của bà thương nhân Marina kia.

Bà Marina vì bị toán cướp bóc lột sạch sành sanh mà mất đi toàn bộ hàng hóa, đồng thời cũng tạm thời mất đi tư cách thương nhân. Joshua sẵn sàng kéo bà một tay, chỉ là không biết bà lão có chịu đổi nghề từ thương nhân sang làm bà chủ quán trọ hay không. Quán rượu

Hearthstone... cũng chính là địa điểm đóng quân của công hội trong kế hoạch tương lai của Joshua.

Chương 45: Chuẩn Bị

Khi Joshua bước ra khỏi nhà hát, trời cũng đã sập tối.

Trước khi đi, bà Marina có đưa cho Joshua một tấm bản đồ vẽ tay. Dựa theo tấm bản đồ này, anh men theo khu phố thương mại của Nolan, đi bộ khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ thì tìm được nơi ở tạm thời của bà.

Khá trùng hợp là chỗ ở của bà Marina lại chỉ cách Nhà hát Quốc gia Nolan có hai con phố. Joshua đứng từ đây vẫn có thể nhìn thấy những quảng sáng lộng lẫy hắt ra từ nơi được mệnh danh là nhà hát số một của Nolan kia.

Tối nay, Nhà hát Quốc gia Nolan có một buổi biểu diễn của đoàn kịch Thiên Nga Đen. Đúng như cái tên của mình, tối nay Nhà hát Quốc gia chắc chắn sẽ là chú chim thiên nga đen kiêu sa, nổi bật nhất trên mặt hồ Nolan phẳng lặng này.

"Herland... Vé tớ lấy được rồi đây này..."

Sansa cầm trên tay hai tấm vé ở hàng ghế đặc quyền (VIP) của vở kịch mới nhất mang tên «Thế Giới Tiếng Cười» do đoàn kịch Thiên Nga Đen biểu diễn.

Hai tấm vé này là do Sansa vừa "tống tiền" từ cậu bạn học tên Lycard ban nãy, bằng cách dùng lời hứa: "*Tớ nhất định sẽ lôi bằng được Herland đến*" để đổi lấy.

Bây giờ đã cận kề giờ mở màn, cặp vé VIP vốn có giá gốc tầm hơn năm trăm đồng tiền vàng này có lẽ đã bị phe vé chợ đen đẩy giá lên tới cả ngàn đồng cũng nên.

Theo lý mà nói, Sansa đáng lẽ phải sướng phát điên vì sắp được tận mắt chiêm ngưỡng nhan sắc của đóa 'Hoa hồng xứ Faroci' huyền thoại, nhưng khổ nỗi sau khi xem xong «Giai Nhân Và Ác Ma», cô nàng cuối cùng cũng thấm thía cái cảm giác "mất sạch hứng thú với kịch sân khấu" của Herland là như thế nào.

"Hai người không cần bận tâm đến tôi và Ciri đâu. Dù sao cơ hội để gặp đóa Hoa hồng xứ Faroci truyền thuyết kia cũng chỉ có một lần này thôi đúng không?" Joshua mở lời.

"Phải đó... Herland à, dù sao thì cũng chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ thôi, tụi mình cứ đi xem thử đi."

Sansa cũng không muốn lãng phí cặp vé trị giá hơn hai ngàn đồng tiền vàng này. Thôi thì cứ coi như bỏ tiền ra để ngắm nhìn cô gái được mệnh danh là xinh đẹp nhất thế giới một lần cho biết, và lại người trả tiền đâu phải cô.

Dưới sự đồng thuận của ba người, Herland cuối cùng cũng gật đầu đồng ý với đề xuất của Sansa, rồi cùng cô bạn hướng về phía Nhà hát Quốc gia Nolan.

"Anh không muốn đi xem cái cô Hoa hồng xứ Faroci gì đó à?"

Ciri tay cầm ổ bánh mì vừa mua ở tiệm ven đường làm bữa tối, vừa gặm vừa hỏi Joshua.

"Gu thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác thôi. Thay vì mấy cô nàng phấn son lòe loẹt, thích xòe hoa múa quạt trên sân khấu, tôi lại thích kiểu con gái biết nấu ăn hơn."

Thích ngắm gái xinh là bản năng của mọi đàn ông, nhưng nếu phải chọn giữa một bên là xinh đẹp lung linh và một bên là biết vun vén, chăm lo cho gia đình, Joshua thà chọn về sau. Tất nhiên, nếu vợ được một người vợ toàn năng hội tụ đủ cả hai yếu tố thì còn gì bằng. Có điều, hiện tại Joshua chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện yêu đương, và cũng chưa có đối tượng nào để mà yêu.

"Cũng đúng, mấy mẹ đàn bà quý tộc toàn một lũ bích-chì (bitch) thôi."

Ciri lộ rõ vẻ thù địch với những tiểu thư quý tộc sống trong nhung lụa, suốt ngày chỉ biết xúng xính váy áo đi ngoại giao ở các buổi khiêu vũ. Bởi vì chính Ciri cũng từng là một trong số họ, khi mẹ cô còn sống, cô cũng từng được hưởng thụ cái đặc quyền quý tộc đó. Tiếc là Ciri lại cực kỳ ghét kiểu cuộc sống bị gò bó, đóng khung trong đồng quy tắc chết giẫm ấy. Thế nên, thay vì làm một đóa hoa trong lồng kính như ngày xưa, Ciri hài lòng với cuộc sống tự do tự tại như bây giờ hơn. À, nếu mẹ cô vẫn còn sống thì mọi chuyện sẽ càng hoàn hảo.

"..."

Joshua không tiếp lời. Vị tiểu thư pháp sư dám lao vào đâm nhau tay đôi với một con gấu xám này quả thực không hợp để mặc váy dạ hội rồi khiêu vũ uyển chuyển trong các vũ hội đại sảnh chút nào, như thế thì phí hoài tài năng quá.

Joshua dời mắt về tấm bản đồ vẽ tay của bà Marina. Tấm bản đồ dẫn anh đến một vị trí khuất nẻo, mờ nhạt nhất trên khu phố thương mại, và đây cũng là kiến trúc duy nhất trong cả khu phố không có những quảng sáng của hệ văn tự làm biển hiệu quảng cáo.

Nhìn từ bên ngoài, quy mô của tòa nhà này khá rộng rãi, xây thẳng thừng ba tầng lầu. Joshua vừa giơ tay lên còn chưa kịp gõ cửa thì đã có người từ bên trong mở sẵn cửa cho anh.

"Điện... Điện hạ."

Ngay khi Joshua vừa tiếp cận nơi này, Yno đã cảm nhận được hơi thở của anh. Cậu chàng Succubus mang theo tâm trạng vừa kính sợ vừa bất an, vội vàng chạy ra mở cửa.

"Mẹ của cậu đâu rồi?"

Joshua không gọi là "bà thương nhân Marina", kể từ khi bà Marina nhận nuôi Yno làm con, cậu chàng cũng tình nguyện đi theo chăm sóc bà lão nhân loại này.

"Ở bên này, thưa ngài Joshua, tôi cứ nghĩ ngài phải một thời gian nữa mới tới tìm tôi chứ."

Bà Marina từ tầng hai vội vã đi xuống. Joshua cũng sải bước vào trong tòa nhà. Không gian tầng một trống huếch trống hoác, chỉ có vài cái tủ trưng bày nằm rải rác, tiếc là số hàng hóa đặt trong đó đã sớm bị thiêu rụi thành tro bụi sau vụ cướp.

"Bà là thương nhân duy nhất tôi quen biết ở cái thành phố này, bà Marina. Về chuyện làm ăn kinh doanh tôi chỉ là dân ngoại đạo, dĩ nhiên phải đến tìm bà tư vấn đầu tiên rồi."

Joshua tìm một chiếc bàn ở sảnh tầng một rồi ngồi xuống, Ciri cũng chẳng khách sáo mà kéo ghế ngồi ngay bên cạnh anh. Được Joshua ra hiệu, Yno mới rụt rè, run rẩy ngồi xuống phía đối diện.

"Vậy ngài Joshua dự định sẽ làm kiểu kinh doanh gì? Nếu nằm trong khả năng của mình, tôi nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ."

Bà Marina lấy một ấm trà trong tủ ra, rồi quẹt một vật dụng trông giống như đèn cồn, có điều dung môi đốt cháy từ cồn đã được thay thế bằng ma lực. Ở cái thời đại mà người người nhà nhà đều là pháp sư này, dù là một thương nhân thì bà Marina cũng biết vài ba cái mẹo vật nhóm lửa bằng ma pháp thế này.

"Tầng một này, tôi dự định sẽ cải tạo thành một quán rượu."

Joshua một lần nữa đảo mắt nhìn quanh diện tích mặt sàn của tầng một, không gian ở đây rộng rãi chán, thừa sức biến thành một quán rượu.

"Quán rượu sao? Nhưng ngài Joshua này... Số lượng quán rượu ở Nolan không hề ít đâu."

Là một thương nhân dày dặn kinh nghiệm, thánh giác nhạy bén với mùi tiền là kỹ năng cơ bản nhất của bà Marina. Thành phố Nolan về mặt bản chất là nơi chung sống giữa nhân loại và tộc Người Lùn (Dwarf). Ban ngày sau khi tan làm dưới lòng đất, việc yêu thích nhất của đám Người Lùn là ngoi lên mặt đất, chui tọt vào các quán rượu để nốc một trận ra trò.

Điều này dẫn đến việc có không ít thương nhân đổ xô về đây nhắm vào túi tiền của đám Người Lùn "lắm tiền nhưng cục mịch" kia, dùng rượu và thịt nướng của nhân loại để móc

sạch ví của họ. Chỉ có điều, tộc Người Lùn đâu có ngu, cái tính cố chấp ăn vào máu khiến họ thường chỉ trung thành với vài quán quen mà thôi. Còn các pháp sư nhân loại thì đa số đều né mấy thứ đồ uống có cồn làm mờ mịt đầu óc như né tà.

Thành ra, kinh doanh quán rượu ở Nolan đúng là rất kiếm ra tiền, nhưng cũng là một trong những ngành dễ phá sản, lỗ sặc gạch nhất.

"Quán rượu tôi muốn xây là một quán rượu cực kỳ đặc biệt. Những nét đặc sắc của nó đủ sức thu hút đám bạn bè dưới lòng đất phải ghé thăm, thậm chí đến cả các pháp sư trong thành phố này cũng sẽ hứng thú với nó. Về phần kinh phí xây dựng quán rượu, tôi sẽ rót vốn toàn bộ. Việc bà cần làm, bà Marina, là liên hệ với vài thương nhân cung cấp nguồn rượu xịn, chịu trách nhiệm thiết kế nội thất và thi công là được, thời gian dự kiến khoảng nửa năm."

Joshua dự định biến việc xây dựng Quán rượu Hearthstone thành một kế hoạch dài hạn. Số tiền kiếm được từ «Giai Nhân Và Ác Ma» cuối cùng cũng có chỗ dùng, vì kinh phí để Joshua bấm máy bộ phim tiếp theo thực sự là rất ít.

"VẬY... ngài Joshua, còn tầng hai và tầng ba thì ngài tính đầu tư làm cái gì thế?"

Bà Marina hiện tại chỉ là một thương nhân nghèo kiệt xác, khoản đầu tư của Joshua đối với bà mà nói chẳng khác nào phao cứu sinh gánh cả mạng sống.

Chương 46: Đóa Hoa Xứ Faroci

"Tôi dự định sẽ thành lập một thương hội."

Joshua nói ra cái nghề cũ mà bà Marina từng làm. Thời điểm chồng bà còn sinh tiền, bà từng sở hữu một thương hội của riêng mình, chỉ là giờ đây mọi thứ đã tan thành mây khói. Thế nhưng, kinh nghiệm xương máu trong việc điều hành thương hội thì vẫn còn đó, bà Marina hoàn toàn có đủ tự tin để dựa vào nó mà đông sơn tái khởi.

"Thương hội sao... Vậy ngài Joshua, món hàng ngài dự định rót vốn kinh doanh là..."

"Thứ này." Joshua móc ra một đồng xu代幣 đại diện cho vé của nhà hát Bạch Kinh Hoa rồi đặt lên bàn. Đồng xu代幣 màu vàng nhạt được chạm khắc hoa văn hoa bạch kinh hoa mạ bạc vô cùng tinh xảo, đây chính là một tấm vé ở hàng ghế VIP của nhà hát Bạch Kinh Hoa.

"Tiền xu à?"

Bà Marina nhìn đồng xu đang lấp lánh ánh kim trên mặt bàn, thứ này trông thì đắt tiền thật đấy, nhưng loại hàng xa xỉ mạ bạc kiểu này ở Nolan vốn chẳng mấy chạy hàng.

"Không phải, nói chính xác hơn thì món hàng của tôi là đứa nhỏ này cơ."

Joshua đẩy đồng xu về phía Yno, rồi giơ ngón tay chỉ thẳng vào cậu chàng.

"Ngài Joshua, chẳng lẽ ngài định... buôn bán nô lệ?"

Bà Marina ở dưới gầm bàn lập tức nắm chặt lấy tay Yno, dùng cách này để xoa dịu sự bất an của đứa trẻ. Nếu Joshua thật sự định đem Yno ra làm món hàng để mua đi bán lại, bà sẽ là người đầu tiên thẳng thừng từ chối.

"Tôi đang nói đến giọng hát và sức hút của Yno, chứ không phải bản thân cậu ấy. Tôi nghĩ bà Marina đây chắc chắn đã nghe qua danh xưng 'Hoa hồng xứ Faroci' rồi chứ." Joshua giải thích.

"Hoa hồng xứ Faroci?"

Bà Marina khẽ liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nơi ánh sáng từ các hệ văn tự phía trên Nhà hát Quốc gia Nolan vẫn đang hắt qua mờ mờ.

Tuy đã có tuổi, nhưng tư duy và nhãn quan của bà lão này chưa hề bị thời gian làm cho già cỗi. Bà Marina lập tức hiểu ngay ra thương vụ mà Joshua muốn đầu tư là gì.

"Ngài Joshua muốn đưa Yno trở thành diễn viên của một đoàn kịch sao?"

Xét về ngoại hình thì Yno quả thực là một nhân tố đầy tiềm năng, ít nhất bà Marina tin rằng sức hút từ đứa con nuôi của mình chẳng hề thua kém cái cô 'Hoa hồng xứ Faroci' kia là bao.

"Thực ra Yno đã là một diễn viên rồi, chỉ là hình thức biểu diễn không bị gò bó, phức tạp như một đoàn kịch sân khấu thôi. Muốn hiểu rõ hơn, tôi nghĩ bà Marina nên đến nhà hát Bạch Kinh Hoa để thưởng thức bộ phim mới nhất một chuyến."

Joshua đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho ngày này. Nhìn vào sự quan tâm, che chở mà bà Marina dành cho Yno, có lẽ sau khi xem xong bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma», bà lão này cũng sẽ thanh thản mà chấp nhận thân phận thực sự của Yno thôi.

Dù sao thì hiện tại, tình cảm mà Yno dành cho bà Marina hoàn toàn là thật lòng, và bà lão cũng chẳng muốn tiếp tục sống một đời cô độc, hiu quạnh nữa.

Joshua đẩy hai tấm vé VIP sang cho bà Marina.

"Chiều mai tôi sẽ mang hợp đồng qua đây. Bà Marina, trước lúc đó xin hãy tìm hiểu thật kỹ về ngành nghề mà tương lai bà sẽ dấn thân vào nhé."

"Tôi nghĩ mình có thể gánh vác được."

Phải nói là buộc phải gánh vác được. Bà Marina nhận lấy hai tấm vé từ tay Joshua. Nếu bà muốn tiếp tục sinh tồn ở Nolan với tư cách là một thương nhân, bà bắt buộc phải mở lòng đón nhận những thứ mới mẻ, và bà đã sẵn sàng cho điều đó.

"Vậy thì buổi ghé thăm hôm nay đến đây thôi. Ồ... đúng rồi, còn một chuyện nữa."

Joshua móc ra một túi tiền chứa kha khá đồng vàng rồi ném thẳng về phía Yno. Theo phản xạ, cậu chàng Succubus vội giơ hai tay ra đỡ lấy.

"Là một diễn viên thực thụ thì không thể để một chữ bẻ đôi cũng không biết được. Bà Marina, hãy dùng số tiền này để lo cho Yno đi học đi."

Joshua biết rõ hoàn cảnh nghèo túng hiện tại của bà Marina. Các học viện ma pháp ở Nolan tuy xuất sắc nhất thế giới, nhưng học phí cũng thuộc hàng đắt đỏ nhất. Đám pháp sư đến Nolan cầu học đa phần nếu không phải là quý tộc ở các vương quốc khác thì cũng là những thiên tài có thiên phú ngút trời.

Yno không thuộc cả hai diện trên, nhưng cậu chàng vẫn có tư cách được học hỏi tri thức. Bất kỳ ai trên đời này cũng đều có cái quyền đó.

"Điện... Ngài Joshua..."

Yno một lần nữa rơi vào trạng thái hoang mang, hốt hoảng y như cái ngày đầu tiên Joshua gặp cậu. Cậu chàng quá đổi tự ti. Dù cho sau khi đến thế giới loài người, cậu đã dần cố quên đi thân phận là một Succubus hạ đẳng của mình, nhưng sự xuất hiện của Joshua lại một lần nữa tàn nhẫn nhắc nhở cậu về vị trí của mình ở Ma giới — chẳng qua chỉ là một đồng rác rưởi không đáng một xu.

"Khoản đầu tư tôi đặt lên người cậu, sau này cậu bắt buộc phải hoàn trả lại cho tôi gấp bội đây."

Joshua không buông lời đường mật để cổ vũ Yno. Đôi khi, thực tế phũ phàng lại là thứ kích thích ý chí chiến đấu của con người mạnh mẽ hơn nhiều so với mấy bát súp gà tâm hồn sáo rỗng.

"Hiểu rõ chưa?"

Yno gật đầu lia lịa, cổ họng nghẹn ứ đến mức chẳng thốt nên lời, chỉ biết trưng mắt nhìn theo bóng lưng Joshua rời đi.

Cùng thời điểm đó, bên trong Nhà hát Quốc gia Nolan.

Herland đang ngồi ở hàng ghế VIP trị giá cả ngàn đồng tiền vàng nhưng trong lòng chẳng chút gợn sóng, suy nghĩ duy nhất của cô lúc này là cái tên con trai tên Lycard ngồi bên cạnh sao mà mồm mép ồn ào, phiền phức quá thể.

Vở kịch đang diễn ra trên sân khấu trong mắt Herland giờ đây cũng trở nên khô khan, tẻ nhạt vô cùng. Dù cho tác phẩm này có được người ngoài tán tụng là đặc sắc đến đâu, thì đối với Herland, đó cũng chỉ là một lũ người đang chạy qua chạy lại, nhảy nhót nhăng cuội trên một cái bục gỗ mà thôi.

Đã vậy, mấy lời thoại của nhân vật nghe còn giống điệu ngâm vịnh hơn là nói chuyện bình thường. Nếu không phải vì cố giữ hình tượng thực nữ của mình, Herland có khi đã ngáp ngắn ngáp dài thành mấy chục đợt rồi.

"Herland, Hoa hồng xứ Faroci lên sân khấu kia!"

Sansa ngồi ở phía bên kia khế ghé tai Herland thì thầm. Câu nói này giúp Herland kéo lại được chút tinh thần, cô đưa mắt nhìn lên sân khấu với hy vọng được diện kiến xem người phụ nữ được mệnh danh là xinh đẹp nhất thế giới rốt cuộc có dung nhan ra sao.

Thế nhưng, khi chú chim thiên nga đen duy nhất của đoàn kịch — chính là cô nàng Hoa hồng xứ Faroci kia bước ra, Herland có thể khẳng định cái kẻ nghĩ ra cái danh hiệu "Hoa hồng xứ Faroci" chắc chắn là một tên biến thái không hơn không kém.

Bởi vì cái cô thiên nga đen trên sân khấu kia... quá mức nhỏ con. Thậm chí còn thấp bé hơn cả cô em gái Ciri của cô nữa, chiều cao phỏng chừng chỉ loanh quanh tầm mét ba lăm đến mét tư là cùng. Điều này chứng tỏ độ tuổi của cô nàng Hoa hồng xứ Faroci này có khi còn chưa đầy mười lăm tuổi.

Rõ ràng vẫn chỉ là một đứa con nít ranh.

Thế nhưng... mặc dù với tư cách là một người trưởng thành, Herland cảm thấy có chút không cam lòng, nhưng phải công nhận đứa nhỏ này sở hữu một mút hút vô cùng kinh người.

Không chỉ nằm ở ngoại hình xinh xắn, cô bé khoác trên mình bộ váy múa đen tuyền rườm rà, nặng nề kia ngay từ khoảnh khắc xuất hiện đã như biến thành tâm điểm của cả vũ trụ. Mỗi một cái liếc mắt, một nụ cười, cho dù là một động tác đơn giản nhất cũng dễ dàngดึงดูด ánh nhìn của toàn bộ khán giả. Những người xung quanh như thể bị trúng tà thuật, đồng loạt nín thở dõi theo.

Đó là khí chất. Một Herland từng bị đánh gục bởi vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Belle, giờ đây khi nhìn cô nàng Hoa hồng xứ Faroci này, dù vẫn có chút ngỡ ngàng trước nhan sắc ấy, nhưng cô đã nhanh chóng lấy lại được sự tỉnh táo.

Ồ cô nàng Hoa hồng xứ Faroci này, thứ chỉ mạnh hơn cả vẻ bề ngoài chính là một loại khí chất vô cùng đặc biệt. Herland chẳng biết dùng từ ngữ nào để mô tả cho chuẩn xác, chỉ cảm thấy cái khí chất trên người cô bé có nét gì đó hao hao giống cô em gái Ciri của mình. Dù cho diễn xuất của cô bé trên sân khấu vô cùng thanh lịch, đoan trang, nụ cười phảng phất nét dịu dàng làm toát lên hình tượng một thiếu nữ quý tộc yếu đuối, mỏng manh.

Nhưng nhân vật do diễn viên diễn ra, thông thường đều là giả tạo mà thôi.

Chương 47: Ghé Chơi

Vở diễn của đoàn kịch Thiên Nga Đen hạ màn trong những tràng pháo tay giòn giã như sóng xô bờ... Dù tấm rèm trên sân khấu đã từ từ khép lại, phần lớn khán giả vẫn ngồi yên tại vị trí cũ, lưu luyến không muốn rời đi, chỉ hy vọng có thể được chiêm ngưỡng dung nhan của 'Đóa hoa xứ Faroci' thêm một lần nữa.

Giáo sư Salinya ngồi trên hàng ghế VIP, lắng nghe những tràng pháo tay không ngớt vang lên bên dưới. Với tư cách là chủ sở hữu của Nhà hát Quốc gia Nolan, ông vô cùng mãn nguyện với buổi biểu diễn này, và cũng cực kỳ hài lòng về đoàn kịch Thiên Nga Đen. Không hổ danh là đoàn kịch số một đến từ vương quốc nghệ thuật Faroci, tối nay hầu như toàn bộ khán giả đều đã bị khuấy phục trước sức hút của Đóa hoa xứ Faroci.

"Thưa giáo sư Salinya, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ ngài muốn ra ngoài luôn chứ?"

"Tất nhiên rồi, đã đến lúc đi chào tạm biệt người bạn cũ của chúng ta rồi."

Giáo sư Salinya cầm ly chân cao lên, nốc cạn một hơi hết chỗ rượu vang đỏ bên trong, rồi đặt mạnh chiếc ly xuống chiếc bàn cạnh bên.

Ông chẳng hiểu thế nào là thưởng thức nghệ thuật, và cũng chưa bao giờ có cái tư tưởng đó.

Ông chỉ biết loại rượu nào ngon, loại nào dở mà thôi. Đây cũng chính là phương châm điều hành nhà hát của ông: Chiều sâu hay tính nghệ thuật của vở kịch là thứ yếu, điều mấu chốt là phải đẹp mắt, thú vị và hút khách...

Đó mới là quy luật sinh tồn cơ bản nhất của một nhà hát, thế nhưng một người bạn cũ của ông lại chưa từng ngộ ra điều này, cứ khur khur ôm lấy cái thứ nghệ thuật đáng thương, bảo thủ kia. Và giờ đây, chính cái nghệ thuật ấy đã dồn ông ta vào đường cùng. Giáo sư Salinya nghĩ đã đến lúc biến Nhà hát Quốc gia Nolan thành nhà hát duy nhất tại thành phố này rồi.

Giáo sư Salinya đẩy cửa bước ra, vài tên thị tùng lập tức bám gót theo sau. Ông còn chưa kịp đi tới chỗ cầu thang thì một bóng người xuất hiện ở cuối hành lang đã khiến ông phải khựng bước.

"Giáo sư, ông tính đi đâu thế?"

"Tôi chỉ định đi ghé thăm một người bạn cũ thôi, tiểu thư Garoli... Cô vừa hoàn thành một buổi biểu diễn xuất sắc như vậy, hay là cứ đi nghỉ ngơi trước đi."

Salinya nhìn cô thiếu nữ đang tựa lưng vào tường hành lang. Đó chính là 'Đóa hoa xứ Faroci' vừa tỏa sáng rực rỡ, phô diễn hết mình trên sân khấu ban này. Lúc này, dù cô ấy đã tẩy trang sạch sẽ, nhưng bộ váy xòe lộng lẫy và nặng nề trên người thì vẫn chưa thay ra.

"Tôi nghe cha tôi nói Nolan là thành phố thịnh vượng nhất thế giới, vượt xa cả vương đô Ligar của tổ quốc tôi. Nhưng tôi tới thành phố này cũng gần ba ngày rồi mà chưa được đi ngắm nghía từ tế lần nào, không biết giáo sư có thể dẫn tôi đi dạo một vòng được không?" Cách ăn nói và cử chỉ của cô bé đều toát lên vẻ thanh lịch, đoan trang của giới thượng lưu, nhưng có trời mới biết bộ mặt thật của cô nàng có thể diễn sống động đủ loại vai này rốt cuộc là như thế nào.

"Chuyện này... Tiểu thư Garoli, xin thứ lỗi cho tôi..."

Được đồng hành cùng một mỹ nhân dạo chơi thành phố quả là niềm vinh hạnh của bất kỳ đảng mày râu nào, ngật nổi lần này giáo sư Salinya đi là để đi phá bình, dẫn mặt đối thủ, chứ có phải đi tham quan ngắm cảnh đâu.

Đi dẫn mặt thì chỉ cần dắt theo một đám pháp sư đô con, bặm trợn là đủ rồi, tự dừng lại kéo theo 'Đóa hoa xứ Faroci' — diễn viên át chủ bài của nhà hát mình đến cửa nhà người ta thì ra thể thống gì nữa.

"Giáo sư, tôi có thể hiểu những lời ông định nói tiếp theo là đang kháng lệnh của con gái một Công tước không?"

Mặc dù trong giọng điệu của cô bé chẳng nghe ra chút mùi vị ra lệnh nào, nhưng câu nói này lại thừa sức khiến giáo sư Salinya lạnh toát sống lưng, mồ hôi hột tuôn ra như tắm.

Hệ thống giai cấp ở Nhà hát Quốc gia Nolan cực kỳ rõ ràng. Với tư cách là người quản lý đứng sau nhà hát, ông đáng lẽ phải có quyền lực tuyệt đối, nhưng kể từ khi đoàn kịch Thiên Nga Đen chuyển tới đây thì mọi chuyện đã khác.

Mối quan hệ giữa ông và đoàn kịch Thiên Nga Đen không phải là quan hệ chủ tớ hay thuê mướn, mà là đối tác bình đẳng. Thậm chí, địa vị của nàng thiên nga đen nổi bật nhất đoàn kịch kia còn thừa sức đè bẹp ông.

Nguyên nhân của tất cả những điều này là do 'Đóa hoa xứ Faroci' chính là con gái cưng của một Đại công tước quyền lực tại Faroci, còn thân phận của giáo sư Salinya suy cho cùng cũng chỉ là một người làm thuê quản lý nhà hát mà thôi.

Người bạn cũ của ông — Tước sĩ Bạch Kinh Hoa cũng là người Faroci. Chỉ có những người thuộc cái quốc gia tràn ngập tinh thần nghệ thuật lãng mạn đó mới thích mở nhà hát, và việc nàng thiên nga đen này chọn đến nhà hát của ông hoàn toàn là do nhất thời hứng chí.

Cũng giống như việc đột ngột đòi ra ngoài lúc này vậy, tâm tư của cô nàng cho đến nay giáo sư Salinya vẫn chịu chết không tài nào đoán nổi.

"Nhưng tiểu thư Garoli này, bây giờ cô ra ngoài, ngộ nhỡ bị người ta nhận ra thì..."

Giáo sư Salinya thừa biết tầm ảnh hưởng hiện tại của 'Đóa hoa xứ Faroci' tại Nolan khủng khiếp đến mức nào. Nếu Garoli bị lộ danh tính ở bên ngoài, e rằng sẽ gây ra một vụ bạo động giẫm đạp mất.

"Tôi biết chứ, nên tôi đã chuẩn bị sẵn rồi đây." Garoli cầm một chiếc mặt nạ đeo lên mặt.

"..."

Mỗi một cái mặt nạ thì che mắt thế vẹo nào được thân phận hả trời!

Salinya rất muốn thẳng thừng nhắc nhở đóa hoa xứ Faroci này, nhưng kiêng dè thân phận con gái Công tước của đối phương, ông chẳng dám chần chừ thêm nữa.

Cơ mà thôi cũng được, sẵn tiện cứ để cô tiểu thư này tận mắt chứng kiến sự tàn tạ, sa sút của nhà hát Bạch Kinh Hoa. Đem ra so sánh với Nhà hát Quốc gia Nolan đang ở trên đỉnh vinh quang lúc này, chắc chắn sẽ giúp Nhà hát Quốc gia củng cố vững chắc vị thế trong lòng nàng thiên nga đen kiều kỳ kia.

"Mời đi lối này."

Giáo sư Salinya đi trước dẫn đường, chọn một lối đi hành lang bí mật mà chỉ có ông và thị tùng biết để ra ngoài nhà hát.

Khi Garoli khéo léo vén bộ váy xòe rườm rà của mình ngồi vào trong xe ngựa, giáo sư Salinya mới khẽ thở phào nhẹ nhõm một tiếng.

Ông nên cảm thấy may mắn vì đám khán giả bên trong vẫn chưa giải tán.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh hướng về phía nhà hát Bạch Kinh Hoa. Garoli ngồi trong xe khẽ vén rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

"Trước khi đến đây, tôi nghe cha tôi nói thành phố này có hai nhà hát lớn."

"Tiểu thư Garoli, giờ chỉ còn một nhà hát thôi. Cái nhà hát Bạch Kinh Hoa mà cô nhắc tới đã xuống dốc đến mức gần nửa năm nay không ra nổi một vở kịch mới, sắp sửa phá sản đến nơi rồi. Cái xó rách nát, cũ kỹ đó làm gì có mong khách nào thêm bén mảng tới nữa." Giáo sư Salinya mĩa mai nói.

"Vậy sao?"

"Tôi xin lấy danh dự của mình ra đảm bảo, giống như những gì tôi từng cam đoan với thân phụ của cô: Tất cả những gì cô từng được tận hưởng tại Faroci đều là thượng hạng nhất, thì khi đến Nolan, những gì cô được trải nghiệm cũng sẽ là tuyệt vời nhất. Đó chính là câu trả lời mà Nhà hát Quốc gia Nolan có thể khẳng định với cô."

Garoli không đáp lại. Cô dờn tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi đồng tử màu rượu vang đỏ phản chiếu cảnh sắc của thành phố. Nolan trong màn đêm buông xuống được thắp sáng rực rỡ bởi những quảng sáng lộng lẫy từ các hệ văn tự ma pháp.

Sau hơn mười phút di chuyển, xe ngựa nhanh chóng dừng lại trước cổng nhà hát Bạch Kinh Hoa. Giáo sư Salinya bước xuống xe, khung cảnh xung quanh nhà hát Bạch Kinh Hoa trông vẫn vắng vẻ, đìu hiu như vậy, nhưng rạp càng vắng thì ông lại càng mở cờ trong bụng.

"Hy vọng cái nhà hát rách nát này sẽ không làm bản bộ váy của cô, tiểu thư Garoli."

Giáo sư Salinya lúc này cũng chẳng thêm bận tâm việc có ai nhận ra Đóa hoa xứ Faroci nữa hay không. Có người nhận ra lại càng tốt, chuyến này đến đây không chỉ để dần mặt phá bình, mà tiện tay cuôm luôn cả khách lẫn thể diện của đối phương đi một thể mới là kết quả mỹ mãn nhất.

Chương 48: Khách Đến

Garoli khẽ vén tà váy, bước lên những bậc thềm của nhà hát Bạch Kinh Hoa. Cô nhanh chóng chú ý đến một bức tường nền (background) khổng lồ được dựng ngay cạnh lối vào.

Mang cả tường nền ra tận bên ngoài sao? Họ định tổ chức biểu diễn ngoài trời à?

Garoli biết một vài đoàn kịch ở các thành phố nhỏ thường dùng cách này để diễn, nhưng đó đều là những đoàn kịch không danh tiếng, gọi là gánh xiếc thì đúng hơn.

Thế nhưng, Garoli nhìn quanh lại chẳng thấy sân khấu đâu, chỉ có duy nhất một bức tường nền đứng trơ trọi. Đến khi cô bước chân vào bên trong nhà hát, cô mới kinh ngạc nhận ra nơi này không hề đìu hiu, vắng vẻ như những gì giáo sư Salinya đã mô tả.

Ít nhất cũng có mười mấy người đang xếp hàng trước quầy bán vé. Trong đó không thiếu những phu nhân quý tộc ăn vận lộng lẫy và trang trọng không kém gì cô. Một người đàn ông hơi mập, có trang điểm một chút phấn nhợt, đang vô cùng nhiệt tình giới thiệu điều gì đó với các phu nhân.

"Tiểu thư Garoli, chỗ này thật sự chẳng có gì thú vị đâu."

Giáo sư Salinya cũng bước vào sảnh. Mấy ngày trước ông tới đây thăm dò, đại sảnh hoàn toàn vắng tanh vắng ngắt. Dù hôm nay có thêm vài phu nhân quý tộc được đặc biệt mời đến, thì so với hàng dài như rồng rắn rủ nhau mua vé ở Nhà hát Quốc gia Nolan vẫn còn kém một trời một vực.

Ngay lập tức, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã chú ý đến hai vị... "khách" vừa bước vào. Không đúng, phải gọi là một lão thương nhân đáng chết, và một ngôi sao của đoàn kịch Thiên Nga Đen mới phải!

"Các phu nhân, tôi xin phép cáo lỗi một lát."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tạm thời thoát khỏi vòng vây của các phu nhân quý tộc, sải bước nhanh về phía Garoli.

"Thật vinh hạnh, không ngờ tiểu thư Garoli lại đích thân ghé thăm nơi này."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa khẽ cúi người chào đóa Hoa hồng xứ Faroci. Ông chẳng bận tâm cô thiếu nữ này có bao nhiêu tước hiệu, điều ông thực sự trân trọng là thiên phú của cô. Với tư cách là một diễn viên, nàng thiên nga đen này xuất sắc đến mức khiến Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hoàn toàn quên bằng gã thương nhân nặc mùi nồng nặc tiền bạc đứng cạnh bên!

"Tước sĩ, người bạn cũ này đặc biệt đến thăm mà ông không thèm chào hỏi một câu, chẳng phải quá vô tình rồi sao?"

Giáo sư Salinya bước lên chắn trước mặt Garoli. Phải biết rằng ở Nolan, người ta sẵn sàng bỏ ra hàng ngàn, thậm chí hàng vạn đồng vàng chỉ để được gặp cô một lần.

"Bạn bè? Tôi không quen loại thương nhân hám tiền các người. Cút khỏi nhà hát của tôi đi, cái mùi hôi hám trên người ông làm tôi ghê tởm rồi đây này!"

Lúc này, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã hoàn toàn vứt phăng cái mác nhã nhặn của một văn nhân. Khi cần chửi bới thì phải có thái độ của kẻ đi chửi. Gã trước mặt này đã nằng tay trên một nửa gia sản của nhà hát Bạch Kinh Hoa, Tước sĩ không xấn tay áo lao vào đấm nhau đã là cực kỳ lịch sự rồi.

"Tôi chỉ một lòng muốn giúp ông thôi, Tước sĩ. Thấy ông dạo này đến tiền bảo trì nhà hát cũng chẳng đào đâu ra, chi bằng sang nhượng lại nơi này cho tôi. Tôi sẽ khiến nó tìm lại vinh quang ngày hôm qua."

Giáo sư Salinya vẫn giữ vẻ phong độ cần có, dù sao thì Garoli vẫn đang đứng quan sát ở ngay phía sau.

"Hôm qua? Vinh quang của nhà hát Bạch Kinh Hoa đã bắt đầu từ ngày hôm qua rồi! Tôi không cần ông bỏ thí. Bắt đầu từ ngày mai, toàn bộ người dân Nolan sẽ nhớ ra rằng thành phố này chỉ có duy nhất một nhà hát mà thôi!"

Nếu là trước đây, khi giáo sư Salinya đến đào góc tường, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hẳn sẽ lép vế và thiếu tự tin. Nhưng giờ thì hoàn toàn khác. Có sự giúp đỡ của Joshua, dù Nhà hát Quốc gia Nolan có sở hữu đoàn kịch Thiên Nga Đen đi chăng nữa, ông cũng dám công khai tuyên chiến sòng phẳng.

Tước sĩ tin chắc rằng sức hút của Belle tuyệt đối không thua kém gì nàng thiên nga đen này! Sau này, diễn viên thủ vai Belle chắc chắn cũng sẽ có được danh hiệu kiêu như "Đóa hoa xứ Nolan".

"Phải rồi, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, tôi nghĩ cái tên nhà hát duy nhất đó chính là Nhà hát Quốc gia Nolan."

Giáo sư Salinya bắt đầu mất kiên nhẫn trước thái độ hung hăng của Tước sĩ.

Ngay khi Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chuẩn bị gọi người tổng cô gã thương nhân đáng ghét này ra ngoài, ông bỗng thấy hai bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa nhà hát. Con giận trong lòng Tước sĩ lập tức tan biến sạch sẽ.

Joshua không ngờ hiệu suất làm việc của "đội thi công pháp sư" mà Tước sĩ Bạch Kinh Hoa thuê lại nhanh đến thế. Bức tường nền vốn dự kiến ngày mai mới xong thì ngày tối nay đã hoàn thành những công đoạn cơ bản.

Vừa trở về từ chỗ cửa hàng của bà Marina, Joshua tiện đường ghé qua để kiểm tra xem bức tường nền có đạt yêu cầu hay không. Thế nhưng, anh còn chưa kịp "dán" áp phích lên đó thì tiếng cãi vã oang oang bên trong nhà hát đã khiến anh phải tạm dừng công việc.

Đoạn đầu cuộc tranh luận Joshua không nghe được nhiều, nhưng cái dáng vẻ chuẩn bị đuổi khách của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa thì anh nhìn thấy rõ mồn một.

Chuyện đuổi khách này nếu lọt ra ngoài, thậm chí bị bóp méo đi, rõ ràng sẽ gây ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của nhà hát. Hơn nữa, dù là đối thủ cạnh tranh thì cũng chẳng việc gì phải đuổi họ đi cả. Bất kỳ ai đặt chân vào nơi này đều là những người có tiềm năng đóng góp vào doanh thu phòng vé của «Giai Nhân Và Ác Ma». Joshua không có lý do gì để hai "túi tiền di động" này tuột khỏi tay mình.

"Chỉ đứng đây cãi vã thì chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu."

Joshua dắt theo Ciri bước thẳng vào đại sảnh nhà hát, thản nhiên cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Tước sĩ Bạch Kinh Hoa và gã "thương nhân bản thiêu" kia.

"Chi bằng hai vị cứ vào xem vở kịch mới nhất của nhà hát Bạch Kinh Hoa rồi hãy đưa ra định luận, thấy thế nào?"

"Cuối cùng cũng có đoàn kịch chịu chuyển vào cái nhà hát nghèo nàn này rồi sao?"

Nghe Joshua nói vậy, giáo sư Salinya lập tức đoán anh có thể là diễn viên của đoàn kịch nào đó mới đến.

"Chuyện này... rất tiếc là nhà hát Bạch Kinh Hoa tạm thời không có bất kỳ đoàn kịch nào chuyển vào cả, và cũng không cần thiết. Nhưng vở kịch sắp được trình chiếu đây chắc chắn sẽ khiến ông hài lòng."

Viên Nguyên tinh thạch trên tay Joshua bỗng tỏa ra luồng sáng ma pháp, hình ảnh lưu trữ bên trong lập tức được trình chiếu lên một cột đá có treo tấm phông trắng trong đại sảnh.

Đối với một rạp chiếu phim, ngoài tấm áp phích lớn ở cửa ra vào để thu hút khách, bên trong đại sảnh đương nhiên cũng cần một tấm áp phích của bộ phim đang gây sốt để tuyên truyền.

Áp phích của «Giai Nhân Và Ác Ma» hiện rõ trên bức tường nền. Khoảnh khắc Belle và Ác Ma diện lễ phục sang trọng, cùng nhau khiêu vũ uyển chuyển trong đại sảnh lâu đài lộng lẫy được định vị hoàn hảo trên tấm phông.

Nhiều phu nhân quý tộc trong sảnh — những người đã được xem phim trước đó — vừa nhìn thấy cảnh này liền phát ra những tiếng reo hò phấn khích đầy kinh ngạc. Khung cảnh đứng yên này không nghi ngờ gì đã khơi dậy niềm xúc động và sự lãng mạn trong họ từ lần đầu tiên xem phim.

Tầm mắt của giáo sư Salinya và cả Garoli đứng phía sau cũng bị tấm áp phích thu hút hoàn toàn.

"Cái này..."

Thay vì kinh ngạc trước hình ảnh kỳ diệu do Nguyên tinh thạch trình chiếu, trọng tâm chú ý của giáo sư Salinya lại va thẳng vào 'Belle'. Bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy cô thiếu nữ đang nép mình khiêu vũ trong lòng Ác Ma, ông bỗng có một cảm giác rung động thoáng qua. Khi lần đầu nhìn thấy Đóa hoa xứ Faroci, ông cũng chỉ tán thưởng cô bé là một cô gái vô cùng cuốn hút, nhưng đó thuần túy là lời cảm thán trên lập trường của một người đàn ông bình thường. Còn cảm giác vào lúc này thì hoàn toàn khác biệt.

Ngay khi giáo sư Salinya định mở miệng hỏi Joshua xem nữ diễn viên đó là ai, Joshua đã đưa một ngón tay lên môi làm động tác giữ im lặng.

"Giải thích nhiều cũng không bằng tự mình chứng kiến. Hai tấm vé này sẽ trả lời mọi thắc mắc của ông." Joshua nói.

Đối mặt với lời mời gọi đầy tính kích thích tướng này của Joshua, giáo sư Salinya đã định thẳng thừng phủi tay bỏ đi. Đến tăng doanh thu cho nhà hát của đối thủ ư? Không đời nào!

Đây là nguyên tắc cá nhân mà giáo sư Salinya đã định ra từ rất lâu rồi. Cho dù ông có chết, có nhảy từ trên lầu xuống, cũng tuyệt đối không bao giờ bước vào nhà hát Bạch Kinh Hoa xem một buổi biểu diễn nào. Đó là một hành động ngu xuẩn! Cho dù cô gái trên áp phích kia có xinh đẹp đến mấy, ông cũng không làm chuyện ngốc nghếch đó!

Thế nhưng... thế nhưng...

"Cho tôi một vé."

Garoli, người vẫn im lặng này giờ từ phía sau, đột ngột bước lên trước và nói với Joshua.

"Tiểu thư Garoli... Thôi được rồi... Cho tôi hai vé! Tiểu thư Garoli, tiền vé của cô cứ để tôi lo."

Giáo sư Salinya nghiêng răng ken két, cuối cùng lấy lý do cần bảo vệ an toàn cho Garoli để móc ra hai mươi đồng tiền vàng, mua hai tấm vé ở hàng ghế VIP — cái giá rẻ hơn rất nhiều so với vé ở nhà hát của ông.

"Cảm ơn quý khách đã ủng hộ, mời đi lối này."

Đã trả tiền thì là thượng đế, Joshua vẫy tay ra hiệu, một người hầu lập tức dẫn hai vị khách quý hướng về phía sảnh chiếu phim.

Sau đó, Joshua đưa hai mươi đồng vàng này cho Tước sĩ Bạch Kinh Hoa.

"Trừ khi là cố tình đến gây rối, còn lại tuyệt đối không được đuổi bất kỳ vị khách nào đi."

"Tôi hiểu rồi, thưa đại nhân."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lúc này sướng rơn cả người, nhìn thấy vẻ mặt tối sầm đổi màu liên tục của giáo sư Salinya làm ông thấy hả dạ vô cùng.

"Ngoài ra, hãy báo cáo doanh thu phòng vé mỗi ngày của bộ phim này cho tôi. Tức là doanh thu hàng ngày, bán được bao nhiêu vé, tổng thu nhập là bao nhiêu, làm thành một bản thống kê... Tôi nghĩ việc này Tước sĩ hoàn toàn có thể gánh vác được."

"Không vấn đề gì, tôi sẽ đích thân làm."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hiểu rõ hàm ý sâu xa trong lời nói của Joshua. Ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý hợp tác lâu dài với anh, Tước sĩ đời nào thêm làm chuyện ngu ngốc là vì chút tiền bạc trước mắt mà tự phá hủy uy tín của bản thân.

Vừa giao phó xong công việc, Joshua bỗng cảm thấy có ai đó đang chăm chăm nhìn mình. Anh ngẩng đầu nhìn về phía lối vào sảnh chiếu, phát hiện ánh mắt đó đến từ Garoli. Nhưng ngay giây tiếp theo, một bàn tay đã chắn ngang trước mắt Joshua, quơ qua quơ lại vài cái để thể hiện sự hiện diện của mình.

"Sao thế?"

Joshua thu hồi tầm mắt, quay sang nhìn Ciri bên cạnh.

"Không có gì, đập muỗi thôi." Ciri dừng dừng nói.

Chương 49: Thiên Nga Đen

Belle quả thực quá đẹp!

Đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu giáo sư Salinya suốt quá trình xem phim. Ông giờ đây đã chuẩn bị bước vào tuổi trung niên, cốt truyện của «Giai Nhân Và Ác Ma» có thể khiến không ít người trẻ tuổi phải sụt sùi nước mắt vì cảm động, nhưng đối với giáo sư Salinya, bộ phim này thu hút ông nhiều hơn ở cô nàng nữ chính Belle.

Nữ chính trong các vở kịch sân khấu thông thường đều mang lại cảm giác rất không chân thực. Dù diễn xuất có tốt đến đâu, khán giả vẫn thừa biết cô ta trước sau gì cũng chỉ đang đứng trên một cái "sân khấu" giới hạn để diễn vai đó mà thôi.

Nhưng Belle trong phim thì hoàn toàn khác biệt, cô ấy như thể thực sự sinh sống ở nơi đó! Sống trong một ngôi làng nhỏ, một cô gái lương thiện, hiếu kỳ, vừa nhiệt tình lại vừa can đảm...

Giáo sư Salinya đã không còn phân biệt nổi ranh giới giữa hiện thực và hư ảo nữa rồi. Ông thà tin rằng Belle là có thật, đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới này.

Thế nhưng, khi Salinya choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, ông nhận ra mình vẫn đang ngồi trong nhà hát Bạch Kinh Hoa... và bộ phim ông vừa xem cũng chỉ là một "buổi biểu diễn". Nói cách khác, diễn viên thủ vai Belle này, có thể Tước sĩ Bạch Kinh Hoa có quen biết!

Nghĩ đến đây, ông đã bắt đầu ngồi không yên nữa rồi. Bởi vì hình thức biểu diễn mang tên điện ảnh này đã vượt xa kịch sân khấu quá nhiều, bất kể là tính giải trí hay tính thưởng thức, tất cả đều dè bẹp kịch sân khấu...

Cứ tiếp tục thế này thì... Không... không đúng, ông vẫn còn đoàn kịch Thiên Nga Đen cơ mà! Chỉ cần dựa vào danh tiếng của đoàn kịch Thiên Nga Đen cùng sức hút của nàng thiên nga đen kia là đủ để giữ cho độ nhiệt của Nhà hát Quốc gia Nolan kéo dài mãi mãi. Phim ảnh dù có áp đảo kịch sân khấu toàn diện, nhưng nhược điểm lớn nhất là trong một buổi chiếu, khán giả hoàn toàn không thể tận mắt nhìn thấy bản thân diễn viên.

Ở Nhà hát Quốc gia Nolan, không ít người bỏ tiền mua vé chẳng phải để xem kịch, mà đơn thuần là để được ngắm nhìn Garoli một lần... Thế nhưng, khi trên màn ảnh không lồ, Belle khoác lên mình bộ váy dạ hội lộng lẫy và cùng Ác Ma uyên chuyển khiêu vũ, giáo sư Salinya kinh hoàng phát hiện ra sức hút của Belle dường như không hề thua kém nàng thiên nga đen kia chút nào.

Bộ phim cứ thế chiếu cho đến tận giây cuối cùng. Khi tiếng nhạc du dương vang lên, bảng danh sách diễn viên và ê-kíp làm phim từ từ hiện ra trước mắt mọi người. Giáo sư Salinya liền nhìn thấy cái tên của diễn viên thủ vai Belle... Yno.

Đây là một cái tên ông chưa từng nghe qua bao giờ. Ông lẫn lộn trong ngành nhà hát ngàn ấy năm, số diễn viên ông biết và nghe danh không phải là ít, chẳng lẽ Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lại mới đào bới ra được một nữ diễn viên thiên tài nào nữa sao?

Giáo sư Salinya đã không thể tiếp tục nán lại đây được nữa. Ông ghi nhớ cái tên này rồi đứng bật dậy, nhưng lại phát hiện Garoli ngồi bên cạnh vẫn chưa có ý định rời ghế.

"Ông cứ ra ngoài trước đi, không cần đợi tôi, đây là lệnh." Garoli lên tiếng.

"Chuyện này... Tôi hiểu rồi."

Giáo sư Salinya chuyển này đi ra ngoài không cần gánh vác trách nhiệm bảo vệ an toàn cho cô con gái Công tước này, vì ông biết rõ với bản lĩnh của mình thì còn lâu mới đủ tư cách làm hộ vệ cho cô, ông cùng lắm chỉ được tính là một hướng dẫn viên du lịch mà thôi.

Thế là, giáo sư Salinya vội vã rời khỏi sảnh chiếu, chỉ để lại một mình Garoli ngồi lặng im tại vị trí cũ rất lâu.

"Muốn khóc thì cứ khóc đi." Garoli bỗng nhiên nói.

Ngay sau đó, phía sau cô vang lên những tiếng sụt sùi nức nở, một chiếc bóng đen mờ ảo dần hiện hình sau lưng Garoli.

"Đại tiểu thư, tại sao Ác Ma cuối cùng lại phải chết chứ..."

Tiếng khóc nức nở đó nghe như của một cô bé, nhưng vì không có thực thể cố định nên giọng điệu nghe hơi mông lung, mờ nhạt.

"Chiêu trò quen thuộc nhất của các nhà viết kịch thôi. Đưa một khung cảnh lãng mạn nhất phơi bày trước mắt em, rồi nhả tâm xé nát nó ra. Đó là cách đơn giản nhất để bắt khán giả phải rơi lệ, thứ càng tốt đẹp thì khi bị đập vỡ, người ta lại càng thấy đau lòng."

Garoli nói bằng giọng nhẹ nhàng như đang thì thầm. Từ nhỏ cô đã luyện múa và bước lên sân khấu, ngàn ấy năm kinh nghiệm biểu diễn kịch sân khấu đã giúp cô nhìn thấu mấy cái bài vở, mô-típ trong kịch bản của các nhà soạn kịch từ lâu rồi. Từ cái thời mới bắt đầu xem kịch còn rơi vài giọt nước mắt, đến tận bây giờ, ngay cả khi chính cô đang diễn trên sân khấu khiến khán giả khóc lóc thảm thiết, bản thân cô cũng chẳng cảm thấy chút bị thương nào.

Cô vốn tưởng cả đời này mình sẽ không bao giờ dao động cảm xúc vì một buổi biểu diễn nữa, nhưng không ngờ bộ phim này lại tìm về cho cô cái cảm giác thuở ban đầu khi mới chập chững bước vào nghề — đó chính là sự xúc động.

Garoli khẽ gạt đi giọt nước mắt nơi khoé mi. Ngoài sự xúc động ra, thứ điện ảnh để lại cho Garoli chính là niềm hứng thú tốt độ.

Hình thức biểu diễn mang tên phim ảnh này là thứ cô chưa từng nghe qua. Nó không còn gò bó phạm vi biểu diễn trong một cái sân khấu bé tí nữa, nhân vật cô hóa thân vào cũng không chỉ là khoác lên mình một bộ trang phục đặc trưng rồi đứng đọc vài câu thoại vô hồn. Cách thức biểu diễn của phim ảnh khiến diễn viên thực sự biến thành chính nhân vật trong câu chuyện!

Cái thứ này... rốt cuộc là được chế tạo ra thế nào? Bằng phương pháp gì?! Rồi cả những góc quay, chuyển cảnh mượt mà kia được thực hiện ra sao... Hàng tá câu hỏi cứ lờn vờn trong tâm trí Garoli, cuối cùng đúc kết lại thành một câu: Ai là người đã làm ra bộ phim này?

Là cô nàng Yno đóng vai Belle sao? Không đúng... hay là Ác Ma Zenas? Không, đứng sau bộ phim này chắc chắn phải có một người điều hành tối cao.

Garoli lặng lẽ ngồi đó, cuối cùng, sau một loạt danh sách diễn viên dài dằng dặc, những cái tên mới xuất hiện ở phần ê-kíp hậu kỳ, và từ lúc này trở đi, tất cả vị trí đều chỉ hiển thị duy nhất một cái tên.

Đạo diễn: Joshua. Nhà sản xuất: Joshua. Quay phim: Joshua. Thiết kế phục trang: Joshua...

Một chuỗi dài những cái tên giống hệt nhau đã chiếm trọn màn hình.

"Bắt được anh rồi nhé..." Garoli khẽ thốt lên.

"Đại tiểu thư, em cực kỳ phản đối việc chị tiếp xúc với người này."

Cái bóng đen mờ ảo sau lưng cô đã ngừng sụt sùi, chuyển sang dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói với Garoli.

"Tại sao?" Garoli hỏi.

"Bởi vì... bởi vì tên hoàng tử Ác Ma kia hình như là một loài sinh vật có tên là Ác Ma Tội Nghiệp, đó là quái vật mà chỉ có người cố vấn của em mới đánh bại được."

"Tại sao em cứ luôn nghĩ rằng Ác Ma thì bắt buộc phải là kẻ thù của chúng ta thế?"

Garoli đột ngột hỏi một câu được coi là đại nghịch bất đạo đối với Thánh Giáo Quốc Messia. Nhưng cô không phải là con dân của Thánh Giáo Quốc Messia, cô là công dân của vương quốc nghệ thuật Faroci, cô tự hào về tổ quốc của mình chứ chẳng đời nào đi tin sái cổ vào đồng giáo điều của nước khác.

"Bởi vì..."

"Mấy lời răn dạy của đám truyền giáo sĩ đó sao? Ma tộc đúng là có lịch sử chiến tranh kéo dài cả trăm năm với Thánh Giáo Quốc và Hàn Băng Quốc, nhưng quốc gia của chúng ta vài trăm năm trước cũng từng khai chiến với Thánh Giáo Quốc đấy thôi, chẳng qua cuối cùng hai bên giảng hòa và trở thành đồng minh."

Cảm nhận được sự im lặng của cô nàng thị tùng sau lưng, Garoli khẽ thở dài một tiếng.

"Nói một cách đơn giản thế này đi, nếu thay thế đám dân làng trong phim bằng đội Thánh Giáo Quân của Thánh Giáo Quốc, họ không những sẽ giết chết Ác Ma, mà còn lôi Belle đi xử treo cổ vì tội danh phù thủy nữa kìa. Lúc đó nếu em có cơ hội giúp họ trốn thoát khỏi tất cả những điều đó, em có cứu hay là không?"

"Em... em..."

Có lẽ đây chính là niềm nuối tiếc lớn nhất của tất cả những ai sau khi xem xong bộ phim 《Giai Nhân Và Ác Ma》. Đó là cảm giác muốn lao thẳng vào trong màn hình để hét lên cho Ác Ma biết đám dân làng ngu xuẩn đang kéo đến rồi, bảo họ hãy mau chạy đi, và cô nàng thị tùng này cũng không ngoại lệ.

"Em không biết phải trả lời thế nào nữa." Từ trong giọng điệu của cô bé, Garoli nghe ra được một sự dao động rõ rệt.

Trước đây nếu đối mặt với Ác Ma, thị tùng của Garoli chắc chắn sẽ không ngần ngại mà rút kiếm ra tay, cho dù chỉ là một ví dụ giả định bằng lời nói, cô bé cũng sẽ chọn câu trả lời khẳng định là tiêu diệt. Nhưng bây giờ thì không.

Có lẽ, đây mới chính là mục đích thực sự của bộ phim này.

"Về thôi, nếu còn luyến tiếc thì ngày mai chị có thể đưa em đến đây lần nữa. Có điều vé ngày mai chắc không dễ mua như hôm nay đâu."

Garoli chỉnh đốn lại bộ váy xòe rườm rà trên người rồi đứng dậy. Ngay khi vừa bước lên các bậc thềm để ra ngoài, cô đột nhiên khựng bước lại.

"Và câu hỏi cuối cùng, em thấy buổi biểu diễn của chị thú vị hơn, hay là bộ phim này?"

"Ồ..."

"Nhớ là phải nói thật đấy nhé." Trên môi Garoli nở một nụ cười, nhưng thanh âm lại đầy vẻ áp lực.

"Bộ... bộ phim ạ. Đại tiểu thư, kịch sân khấu của chị từ một năm trước em xem đã thấy muốn... buồn ngủ rồi... Thật đấy ạ..."

Giọng của cái bóng mờ sau lưng Garoli càng lúc càng nhỏ dần, rõ ràng là đang chột dạ và thiếu tự tin trầm trọng.

Nụ cười trên gương mặt Garoli không hề thay đổi, chỉ có điều, bàn tay cô đang nắm chặt vào thành ghế bên cạnh đã tố cáo nội tâm của cô lúc này hoàn toàn chẳng bình yên chút nào.

Chương 50: Công Chiếu

Ngày hôm sau.

Bà Marina vừa cùng Yno làm xong thủ tục nhập học tại một học viện ma pháp, sau đó liền dẫn cậu đến trước công nhà hát Bạch Kinh Hoa.

Lúc này đã cận kề giờ trưa, quang cảnh trước cổng nhà hát hôm nay hoàn toàn khác biệt so với hôm qua. Từng hàng dài xe ngựa sang trọng nối đuôi nhau xếp thành một dải dọc theo con phố trước nhà hát. Những pháp sư trẻ tuổi khoác trên mình bộ áo bào ma pháp, tụ năm tụ ba đứng trên các bậc thềm, dường như đang kiên nhẫn chờ đợi điều gì đó.

Dựa vào trang phục và cách ăn vận, bà Marina thậm chí còn nhận ra không ít vị khách đến từ các vương quốc khác.

Và nguyên nhân khiến họ tụ tập đông đảo ở đây, chính là tấm áp phích (poster) siêu khổng lồ đang được treo ngay mặt tiền nhà hát Bạch Kinh Hoa.

《Giai Nhân Và Ác Ma》— Ánh mắt của bà Marina ngay lập tức bị tấm áp phích ấy thu hút.

Ở thế giới này làm gì có khái niệm "áp phích quảng cáo". Cùng lắm thì các cửa tiệm chỉ dùng một tấm biển hiệu bằng gỗ thô sơ để viết vài dòng chữ lên đó. Tấm "biển hiệu" đặt trước cổng nhà hát Bạch Kinh Hoa lúc này đã hoàn toàn đập tan nhận thức cổ hủ của người dân Nolan, và rộng hơn là của cả thế giới này về khái niệm quảng cáo.

Nó không còn là những dòng chữ khô khan, nhằm chán nữa, mà là một bức tranh hoàn chỉnh và sống động: Cảnh tượng Giai nhân và Ác ma diện những bộ lễ phục lộng lẫy, cùng nhau uyển chuyển khiêu vũ giữa đại sảnh lâu đài kim bích huy hoàng được tái hiện một cách hoàn hảo.

Từ khoảnh khắc tấm áp phích này xuất hiện, nó đã định sẵn số phận rằng bất kỳ ai đi ngang qua nhà hát Bạch Kinh Hoa cũng đều phải khựng bước lại ngắm nhìn.

Bà Marina cũng không ngoại lệ. Mang theo sự tò mò mãnh liệt, bà dắt tay Yno bước lên những bậc thềm. Nhưng rồi bà chợt bàng hoàng nhận ra, cô thiếu nữ đang nép mình trong lòng Ác ma trên tấm áp phích kia... dường như chính là Yno đang đứng cạnh bà. Hay nói chính xác hơn, đó là Belle — cô bé mà bà từng gặp ở ngôi làng nọ.

Hiện tại Yno có mái tóc màu bạc trắng, còn Belle trong phim lại có mái tóc màu hạt dẻ, cộng thêm khí chất trên áp phích và Yno bây giờ quá khác biệt... Điều đó khiến bà Marina suy tư chút nữa đã quên mất tên cũ của đứa con nuôi này từng là Belle.

Ngay khi bà Marina định mở miệng hỏi Yno, hai cô gái với vóc dáng cao ráo từ phía đối diện bước lướt qua. Ngôn ngữ họ sử dụng không phải là tiếng phổ thông của Nolan, mà là ngôn ngữ đặc trưng của Hàn Băng Quốc — Ostert.

Thời trẻ, bà Marina từng cùng chồng bốn ba khắp thế giới nên biết một chút ít tiếng nước ngoài. Lúc này, bà nghe rất rõ lời bàn tán của hai cô gái người Ostert kia:

"Agatha, cậu đừng khóc nữa. Hồi trước đi lính cậu giết biết bao nhiêu là ác ma, có thấy cậu rơi giọt nước mắt nào đâu?"

"Nhưng mà... nhưng mà tên ác ma đó hoàn toàn vô tội mà."

"Đây chỉ là kịch sân khấu... Ơ không phải, người Nolan gọi hình thức biểu diễn mới mẻ này là 'Phim ảnh' (Điện ảnh) thì phải."

Bà Marina lướt qua hai cô gái, rồi phải dừng bước trước cửa chính vì lối vào nhà hát Bạch Kinh Hoa lúc này đã bị đám đông lèn chặt. Dù cho có không ít người mặc trang phục người hầu đang cố gắng ra sức duy trì trật tự nhưng cũng chẳng ăn thua.

Đông người đến mức này sao?! Bà Marina kinh doanh nhiều năm, thời còn khá giả cũng từng vài lần đi xem kịch sân khấu, nhưng chưa có lần nào bà thấy lượng khách đến đông tới mức làm nghẽn cả đại sảnh nhà hát như thế này.

"Chào mừng bà, phu nhân Marina."

Joshua từ trong đám đông sải bước đi ra.

Lần này, chính Joshua cũng đã đánh giá thấp hiệu quả tuyên truyền của tấm áp phích. Ở Trái Đất, người ta đi vài bước là lại đập mắt vào một tấm poster quảng cáo, ai nấy đều đã quá quen thuộc, thậm chí là bội thực và chai sạn cảm xúc.

Nhưng ở thế giới này, món đồ chơi mang tên "áp phích" mới xuất hiện lần đầu tiên. Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, một lượng lớn các pháp sư trẻ tuổi đã bị kéo đến đây.

Và sau khi họ xem xong bộ phim 《Giai Nhân Và Ác Ma》, ngoài việc sự tò mò được thỏa mãn tới đa, những cảm xúc rung động và niềm vui mà bộ phim mang lại đã biến thành "vốn liếng" để họ đem đi bàn tán, khoe khoang với bạn bè.

Một truyền mười, mười truyền trăm. Ở cái thời đại mà báo chí mới chỉ là một dạng phô thai sơ khai, phương thức tuyên truyền tối ưu nhất chính là **truyền miệng**.

Buổi sáng, đại sảnh nhà hát Bạch Kinh Hoa mới chỉ có lác đác vài người, nhưng khi thời gian trôi dần về trưa, số lượng khách đến đã tăng lên theo cấp số nhân. Trong đó có không ít người là những khán giả đã xem từ sáng, giờ lại lôi kéo thêm bạn bè của mình đến xem lần thứ hai.

"Ngài Joshua... Thứ ngài muốn nói với tôi chính là cái này sao?"

Bà Marina có rất nhiều câu hỏi muốn chất vấn Joshua, nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

"Vẫn là câu tôi nói với bà tối qua thôi. Nếu thấy hiếu kỳ, xin hãy vào xem hết bộ phim này đã. Sau khi xem xong, đó mới là thời điểm thích hợp để tôi và bà thực sự bàn chuyện hợp tác."

Joshua ra hiệu cho một người hầu dẫn bà Marina và Yno lên hàng ghế VIP. Hiện tại toàn bộ vé của nhà hát đều đã rơi vào tình trạng cháy vé, chỉ có hàng ghế VIP là được giữ lại cho một vài nhân vật đặc biệt.

Dưới sự dẫn dắt của người hầu, bà Marina đi thẳng lên phòng VIP ở tầng cao nhất của khán đài. Đây là một phòng bao biệt lập, ngồi trên ghế sofa của căn phòng có thể phóng tầm mắt nhìn xuống trọn vẹn màn ảnh khổng lồ của sảnh chiếu.

"Ngồi xuống đi Yno, giờ chúng ta cứ thuận theo ý của ngài Joshua xem sao."

Nhận thấy sự bất an của đứa con nuôi, bà Marina vỗ vỗ vào vị trí trống bên cạnh, dùng giọng điệu dịu dàng quen thuộc để xoa dịu áp lực cho cậu. Yno ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Đúng lúc này, toàn bộ sảnh chiếu chìm vào bóng tối, bà Marina vẫn có thể nghe thấy những tiếng xầm xì bàn tán ở phía dưới:

"Sao tôi chẳng thấy sân khấu đâu thế nhỉ?"

"Cái bức tường phòng nền kia đẩy lên phía trước quá rồi..."

"Cậu có biết đoàn kịch nào diễn không?"

"Im lặng đi, buổi biểu diễn này không cần đoàn kịch đâu."

Không cần đoàn kịch thì biểu diễn kiểu gì? Lời thì thầm của khán giả cũng chính là thắc mắc trong lòng bà Marina, nhưng rất nhanh sau đó, những hình ảnh xuất hiện trên màn ảnh khổng lồ đã cho bà câu trả lời.

*"Ngày xưa ngày xưa, có một vị hoàng tử Ác ma bị dính lời
nguyền, trong người anh ta chảy một nửa dòng máu của nhân
loại..."*

Giọng thuyết minh trầm ấm do một 幽灵 (u hồn) dưới trướng Công tước Bộ Xương thân chinh lòng tiếng từ từ dẫn dắt người xem vào bối cảnh của câu chuyện. Theo từng thước phim chuyển động trên màn ảnh, khán giả ngay lập tức bị kéo tuột vào thế giới do Joshua nhào nặn ra.

Tiếp sau đó là khung cảnh ngôi làng nhỏ mà bà Marina không thể quen thuộc hơn. Nữ chính Belle — tức là Yno đang ngồi cạnh bà — chậm rãi bước ra, hòa giọng cùng dân làng trong một màn hợp xướng tai nghe mắt thấy, khéo léo giới thiệu cho khán giả biết Belle là một cô gái như thế nào.

"Mấy lão nông ở cái làng đó mà lại đẻ ra được đứa con gái xinh đẹp thế này cơ à?"

"Đẹp thật đấy, nhưng tôi vẫn thấy tiểu thư Garoli có sức hút hơn..."

Những tiếng xầm xì bàn tán nhanh chóng tắt ngấm khi phân đoạn hợp xướng của Belle và dân làng vang lên. Theo mạch phim ngày một đẩy tới cao trào, nhiều người đã hoàn toàn quên luôn việc phải quay sang bình luận với bạn bên cạnh.

Khi câu chuyện dần dần mở ra, những kẻ từng khăng khư ôm giữ quan điểm "*Hoa hồng xứ Faroci là cô gái xinh đẹp nhất thế giới*" đã bắt đầu bị lung lay dữ dội.

Bởi vì 'Đóa hoa xứ Faroci' trong truyền thuyết dù có kiều diễm động lòng người đến mấy thì đối với những khán giả đang ngồi đây, cô bé ấy vẫn quá xa vời. Xa vời đến mức chẳng ai biết tính cách thật của cô ra sao, những vai diễn muôn màu muôn vẻ trên sân khấu kịch chỉ như phủ thêm một lớp màn bí ẩn, khiến cô trở nên không thể chạm tới.

Nhưng Belle thì khác. Dù cách biệt qua một màn ảnh, cô lại mang đến cảm giác cực kỳ gần gũi, dung dị. Cô chỉ là một thiếu nữ bình thường sinh sống ở một ngôi làng nhỏ... Cho đến khoảnh khắc Belle khoác lên mình bộ váy dạ hội lộng lẫy, cùng hoàng tử Ác ma bắt đầu vũ điệu kiêu sa giữa đại sảnh lâu đài.

Tất cả những người trẻ tuổi chưa từng nếm trải vị tình yêu có mặt tại khán phòng đều đồng loạt có một cảm giác tim đập thình thịch, hồi hộp.

"Cái **đồng hồ** báo thức tên Hualo kia là Ma **sứ** (sứ ma) à? Tôi **muốn biết** cách **triệu hồi** nó quá."

"Kìa... đó là **đầy tớ** của Ác ma **đấy**, nhưng tôi **lại** thích cái tách trà kia hơn."

Sự chú ý của các phụ nhân và tiểu thư thì lại hoàn toàn rẽ sang một hướng khác. Một điểm sáng lớn khác của «Giai Nhân Và Ác Ma» đương nhiên chính là đồng hồ gia dụng biết nói chuyện vô cùng đáng yêu kia.

Mặc dù trải nghiệm và góc nhìn của mỗi khán giả xuyên suốt bộ phim là khác nhau, nhưng khi phân cảnh kết cục bị trắng ập đến, tiếng sục sùi nức nở đã đồng loạt vang lên khắp các góc ngách của khán phòng.

Joshua đứng ở một phòng VIP khác, lặng lẽ quan sát phản ứng của những khán giả bên dưới. Biểu hiện của họ khiến anh vô cùng mãn nguyện. Bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» không nghi ngờ gì đã thành công vang dội. Trong vòng một tháng, thậm chí là một năm tới, bộ phim này chắc chắn sẽ là chủ đề nóng sốt nhất trong mọi cuộc trà dư tửu hậu của người dân Nolan!

Chương 51: Hợp tác

Khi buổi chiếu phim kết thúc, một tình huống nhỏ khá thú vị đã diễn ra ngay tại hội trường. Đó là một pháp sư dũng cảm đã tận dụng cơ hội này để tỏ tình với cô gái bên cạnh mình. Cô gái đó có vẻ là bạn học của anh ta. Dưới sự cộng hưởng từ cái kết bi kịch đầy cảm động của bộ phim, cô không hề từ chối lời tỏ tình mà ngược lại còn ôm lấy má, xúc động gật đầu đồng ý.

Màn tỏ tình táo bạo này lập tức biến họ thành tâm điểm của cả khán phòng. Cái kết của bộ phim để lại niềm xúc động sâu sắc trong lòng mỗi người, khiến không ít khán giả đã lên tiếng gửi lời chúc phúc đến cặp đôi mới cưới tương lai này.

Joshua cũng rất biết cách phối hợp khi bảo thuộc hạ tìm một ít cánh hoa hồng đỏ, rồi dùng ma pháp hệ Trật Tự — *Bàn tay Ma lực* — đưa những cánh hoa lên không trung, sau đó để chúng từ từ rơi xuống.

Đây là một khung hình vô cùng lãng mạn, lãng mạn đến mức đủ để tất cả những ai có mặt ở đây ghi nhớ suốt đời, bao gồm cả hai nhân vật chính. Biết đâu sau này khi tổ chức hôn lễ, cô gái ấy còn đặc biệt mặc một bộ váy công chúa màu vàng kim giống hệt của Belle.

Joshua trầm nghĩ, đáng lẽ anh nên thêm một câu vào phần quảng bá của «Giai Nhân Và Ác Ma»: "*Muốn tỷ lệ tỏ tình thành công đạt 100% không? Hãy dẫn cô gái bạn thầm thương trộm nhớ đến xem buổi diễn này.*"

Nếu là phiên bản Happy Ending của «Giai Nhân Và Ác Ma» thì quảng bá kiểu này chắc chắn chuẩn bài, nhưng phiên bản Joshua vừa chiếu lại là bản bi kịch... Thế nên câu slogan này mà nói ra thì anh không dám đảm bảo hiệu quả 100% được.

"Tuyệt thật đấy, tuyệt thật đấy, lại có thêm những người mới bước chân vào năm mô hôn nhân."

Ciri tựa người bên cửa sổ phòng VIP, nhìn cặp tình nhân đang ôm nhau dưới cơn mưa hoa hồng phía dưới. Cô cũng rất nhiệt tình vỗ tay theo cổ vũ, chỉ là nhịp vỗ tay của cô cực kỳ chậm rãi, nhìn thế nào cũng chẳng giống đang chúc mừng.

"Nếu cô có người trong mộng rồi, cô cũng có thể dùng cách này mà."

Joshua chẳng hiểu cái oán khí này của Ciri từ đâu mà ra nữa.

"Cách gì cơ?"

Ciri thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Joshua.

"Dẫn anh ta đi xem bộ phim này." Joshua đáp.

"....."

Ciri bỗng nheo mắt lại, chăm chú nhìn Joshua chăm chăm một lúc lâu. Ánh nhìn này lại một lần nữa khiến Joshua khẳng định cô nàng pháp sư này có vẻ đã mắc hội chứng Stockholm giai đoạn cuối rồi.

Bị cô nhìn chăm chăm nhưng biểu cảm của Joshua vẫn tỉnh bơ không chút thay đổi. Cuối cùng, Ciri như thể bỏ cuộc, khẽ thở dài một tiếng, lẩm bầm một câu nhỏ đến mức gần như không nghe thấy: "Đúng là đồ vô dụng", rồi lại tiếp tục quay mặt nhìn sang hướng khác.

"Đi thôi, chúng ta nên đi nói chuyện với bà Marina một chút rồi."

Joshua đẩy cửa phòng VIP ra. Phòng của anh nằm ngay sát vách phòng của bà Marina.

Để giữ lịch sự, Joshua gõ cửa trước rồi mới trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bà Marina đang ngồi bên trong, dùng khăn tay lau nước mắt, còn Yno ở bên cạnh thì đang nhẹ nhàng an ủi người phụ nữ đã ngoài bảy mươi tuổi này.

Xét trên tư cách một người phụ nữ, những gì bà Marina từng trải qua thực sự quá mức bi thảm. Thời trẻ mất chồng, vất vả bươn chải mười mấy năm mới tích cóp được chút vốn liếng thì lại bị bọn cướp quét sạch sành sanh. Hiện tại bà Marina...

Joshua cũng không biết bà có được coi là may mắn hay không, vì điều đó còn tùy thuộc vào góc nhìn của cá nhân bà.

"Bà Marina, hiện tại bà có điều gì muốn nói không?"

Joshua đi tới trước mặt bà rồi ngồi xuống, nhìn bà và hỏi.

"Cậu Joshua... Cậu hiện tại cũng đang chế tác những thứ xuất hiện trên bức tường phía sau kia sao?"

Trong phút chốc, bà Marina không nhớ ra tên của buổi biểu diễn vừa rồi nên chỉ có thể dùng cách này để diễn đạt.

Và câu hỏi mà bà Marina muốn hỏi, Joshua có thể tạm giải thích thành: *"Tất cả những gì tôi đang trải qua lúc này, liệu có phải cũng chỉ là một cảnh quay được dàn dựng?"*

"Dĩ nhiên là không rồi. Ở đây không có góc máy nào cả, cũng không có máy quay phim, mọi thứ đều là sự thật. Tôi thực lòng muốn hợp tác với bà, còn Yno ở bên cạnh, cậu ấy cũng thực sự hy vọng có thể cùng bà sống một cuộc đời bình yên. Điều này tôi có thể bảo đảm."

Sau khi xem xong bộ phim này, tâm trạng của bà Marina có lẽ khá giống với nhân vật Truman trong phim *The Truman Show*, nhưng lựa chọn của bà lại hoàn toàn khác biệt.

Bà đã suy nghĩ kỹ rồi, nếu không gặp được Joshua, kết cục của bà có lẽ không chỉ đơn giản là mất sạch hàng hóa, mà ngay cả mạng sống này cũng chẳng giữ nổi.

Khi nghe Joshua khẳng định tất cả đều là sự thật, bà Marina không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng không tin thì đã sao chứ?

Bà đã già rồi, cho dù tất cả những điều này là do dàn dựng, bà Marina cũng sẵn lòng mỉm cười chấp nhận.

Sự hợp tác của Joshua, và quan trọng nhất chính là đứa con nuôi Yno của bà.

"Cậu Joshua, sáng nay tôi đã tìm được một thương nhân sẵn sàng cung cấp rượu lâu dài, vài ngày nữa là có thể ký kết hợp đồng với ông ta."

"Hồ sơ xin thành lập Hiệp hội Thương mại của tôi đã hoàn tất, phần việc còn lại là sửa sang và trang trí quán rượu. Tôi nay tôi sẽ gửi cho bà khoản tiền vốn đầu tiên, làm phiền bà rồi, bà Marina."

Cuộc trò chuyện này về cơ bản đã xác định bà Marina sẽ trở thành "Bà chủ quán rượu" của quán rượu Hearthstone trong vài năm tới.

Sau khi hoàn tất việc thiết lập quan hệ hợp tác kinh doanh với bà Marina, Joshua cần phải dặn dò Yno vài câu để cậu ấy trở thành một diễn viên chuyên nghiệp, đặc biệt là những việc cần chú ý sau khi trở thành một diễn viên đang nổi đình đám.

Chú nhóc Succubus này khi tiếp xúc với Joshua vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng ít nhất cậu đã cố gắng hết sức để kiềm chế không để cơ thể mình run rẩy.

"Yno, cậu có nghe thấy những tiếng bàn tán của khán giả ở phía dưới không?"

Joshua chỉ tay xuống hàng ghế khán giả trong hội trường vẫn chưa giải tán hoàn toàn.

"Thần... Thần nghe không rõ."

Yno lắc đầu. Từ lúc bước vào phòng VIP này, cậu chỉ chăm chú chú ý đến bà Marina, cậu rất sợ bà Marina sẽ đột ngột tức giận mà quay lưng bỏ đi.

Giống như trước đây khi cậu còn ở Ma Giới, những vị khách mà cậu bị ép buộc phải tiếp đãi đã nổi trận lôi đình khi phát hiện ra giới tính thật của cậu vậy.

"Vừa rồi họ liên tục bàn tán về một cái tên — Belle. Cậu có biết hiện tại sức hút của cậu trong mắt họ lớn đến mức nào không?"

Joshua nhìn chú nhóc Succubus này. Đối với tộc Succubus mà nói, số lượng nam giới bị họ mê hoặc chính là vốn liếng để họ khoe khoang.

Hoàn cảnh tuổi thơ bị thảm của Yno đã giúp cậu không bị nhiễm phải cái tính cách kiểu "lẳng lơ, rẻ tiền" đặc trưng của tộc Succubus.

Nhưng hiện tại Joshua có thể vỗ ngực tự tin khẳng định một điều: *"Kể từ khi thế giới này khai thiên lập địa cho đến nay, kẻ dùng sức hút của mình để chinh phục được nhiều nam giới nhất chính là con quỷ Succubus đang đứng trước mặt ta."*

Kẻ đó chính là Yno. Nếu bây giờ Yno tiếp tục biến tóc thành màu hạt dẻ, rồi thay bộ váy mà Belle đã mặc vào...

Thì hôm nay cậu đừng hòng bước chân ra khỏi rạp hát Bạch Kinh Hoa.

"Thực sự... Sẽ như vậy sao?"

Yno có chút không dám tin vào những lời Joshua nói.

"Chắc chắn 100%. Cho nên tôi đã chuẩn bị cái này cho cậu, đeo vào đi."

Joshua lấy ra một cặp kính mắt. Gọng kính ở thế giới này được làm bằng gỗ, chỉ có kính một mắt của đám quý tộc mới được làm bằng vàng hoặc bạc.

Yno rất ngoan ngoãn đeo cặp kính mà Joshua đưa cho. Cặp kính trông có vẻ hơi quê mùa này đã hoàn toàn che giấu đi mị thái trên người Yno, khiến cậu trông khác một trời một vực so với một Belle đầy sức hút tỏa sáng trên màn ảnh.

"Sau này khi ra ngoài thì nhớ cải trang như thế này. Cậu cũng đã thấy những gã đàn ông bị tộc của cậu mê hoặc có bộ dạng thảm hại thế nào rồi đấy."

Đến lúc đó thì không phải chỉ có một hai gã đâu. Sức ảnh hưởng của Belle chắc chắn sẽ càn quét khắp các đường phố ngõ hẻm của Nolan trong vài ngày tới.

Chương 52: Lên đường

Trong những ngày tiếp theo, danh tiếng của «Giai Nhân Và Ác Ma» bùng nổ với tốc độ chóng mặt, càn quét khắp thành phố pháp sư Nolan.

Nolan hiện đang trong giai đoạn chuẩn bị cho Hội chợ Triển lãm Vạn quốc. Suốt thời gian này, các quốc gia liên tục phái các đoàn sứ tiết đến bãi phỏng. Không chỉ vậy, giới quý tộc và các pháp sư từ khắp nơi trên thế giới cũng đổ xô về đây để tham gia vào ngày hội lớn có khi mười mấy năm mới có một lần này.

Điều này vô tình khiến cho hơn một nửa lượng khán giả đóng góp vào doanh thu phòng vé của «Giai Nhân Và Ác Ma» lại đến từ các quốc gia khác.

Cư dân bản địa của Nolan chỉ chiếm một phần rất nhỏ, số còn lại là những pháp sư mang hai quốc tịch, đến Nolan chuyên tâm cầu học.

Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, «Giai Nhân Và Ác Ma» đã hoàn toàn tạo nên một cơn sốt tại Nolan. Từng tình tiết trong phim trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của giới trẻ và các phu nhân quý tộc trong các buổi trà chiều. Thậm chí, bộ váy công chúa màu vàng kim mà Belle mặc đã bắt đầu xuất hiện các phiên bản nhái tại không ít cửa hàng trang phục — hay còn gọi là vật phẩm "phụ kiện ăn theo" (merchandise) như ở Trái Đất.

Điện ảnh, một hình thức nghệ thuật hoàn toàn mới, đã lấy «Giai Nhân Và Ác Ma» làm đòn bẩy để lan rộng như một loại virus có tính truyền nhiễm cực cao.

Và người bị thứ virus này "vật" cho toi tả nhất không phải ai khác, chính là huyền thoại được mệnh danh là "Đóa hoa xứ Faroci" — Garoli.

Lúc này, cô đang đứng trên sân khấu của Nhà hát Quốc gia Nolan, cúi chào cúi màn cho buổi biểu diễn thứ tư của mình...

Suốt cả buổi diễn, Garoli luôn trong trạng thái tâm hồn treo ngược cành cây. Trước đây, dù có nghĩ kịch bản mình diễn vô vị đến mấy, cô vẫn sẽ nghiêm túc hoàn thành trọn vẹn.

Nhưng lý do khiến cô mất tập trung ngày hôm nay là vì ngay cả khán giả ở dưới cũng chẳng thêm đồ dồn sự chú ý vào cô nữa.

Lượng khán giả đến rạp hôm nay thưa thớt hơn hẳn so với mọi khi. Lúc hạ màn, Garoli còn loáng thoáng nghe thấy tiếng khán giả xầm xì bàn tán về cái tên Belle...

Garoli bước xuống sân khấu và đi vào khu vực hậu trường.

"Hôm qua bỏ đi xem «Giai Nhân Và Ác Ma» sao không rủ tôi đi cùng?"

"Sáng nay bỏ cũng giật được vé rồi còn gì? Thế nào, bờ bõm của anh chàng hoàng tử ác ma đó sờ vào chắc là sướng tay lắm nhỉ?"

"Người ta là ác..."

Garoli đứng sau lưng hai nữ diễn viên đóng vai phụ trong đoàn kịch. Khi hai người họ nhận ra sự hiện diện của Garoli, họ lập tức ngậm miệng, không dám ho he nửa lời.

"Tiểu... Tiểu thư..."

Trong đoàn kịch Thiên Nga Đen, thân phận của Garoli là tuyệt đối, bởi vì đoàn kịch này vốn là do cha cô thành lập riêng cho con gái cưng của mình.

"Đừng bận tâm đến tôi, hai người đi nghỉ ngơi đi."

Sắc mặt Garoli không chút thay đổi, vẫn duy trì nụ cười thanh lịch chuẩn mực. Hai người kia sau khi nhận được lệnh "đại xá" của Garoli thì liền hốt hoảng rời đi.

Sau khi họ đi khuất, Garoli im lặng một lúc rồi bước vào phòng thay đồ, cởi bỏ bộ váy dạ hội rườm rà trên người ra và chọn một bộ trang phục tương đối giản dị.

"Tiểu thư, không lẽ cô thực sự định đi tìm gã đàn ông đó đấy chứ..."

"Thân phận của hắn đã tra rõ chưa?"

Garoli nhìn vào gương, túm gọn mái tóc dài đen nhánh xoa đến tận thất lưng của mình lên. Cùng lúc đó, trong hình phản chiếu của chiếc gương, một chiếc bóng đen kịt dần ngưng kết lại.

"Chuyện này... Tiểu thư tốt nhất là đừng tiếp xúc với gã đó thì hơn, thật đấy."

Giọng điệu của bóng đen có chút nôn nóng.

Nhưng biểu cảm của Garoli vẫn vô cùng bình thản, dường như cô đã hạ quyết tâm và không có ý định thay đổi.

"Cô chỉ cần nói cho tôi biết thân phận của hắn, và lai lịch đứng sau là được." Garoli nói.

"Tôi đã thử rồi, nhưng hoàn toàn không tìm được bất kỳ manh mối nào."

"Không tìm được bất kỳ manh mối nào?"

Garoli dừng động tác chải tóc, quay đầu nhìn cái bóng phía sau, nét mặt cuối cùng cũng lộ ra chút kinh ngạc.

"Cô là môn đồ xuất sắc nhất của Hộ vệ Cây Hắc Mộc cơ mà. Chẳng lẽ chỉ dựa vào các minh văn 'Ẩn nấp' và 'Cảm ứng' đặc trưng của tộc các cô mà cũng không thu thập được chút tình báo nào sao?"

Đây là lần đầu tiên Garoli nghe thấy hộ vệ của mình nói như vậy.

"Thực tế thì tôi biết hai nơi gã đó đang cư trú, nhưng tôi không dám đến quá gần... Vì sẽ bị phát hiện, gã dường như có thể cảm nhận được sự hiện diện của tôi."

Cái bóng hồi tưởng lại hành trình giám sát đầy bất ổn của mình dạo gần đây, rồi sực nhớ ra một chuyện khiến cô bắt buộc phải cảnh báo:

"Không chỉ có vậy, tôi còn cảm nhận được một nguồn sức mạnh cực kỳ đáng sợ trên người gã!"

"Đáng sợ thế nào?"

Garoli cũng là lần đầu tiên thấy hộ vệ của mình bị dọa cho ra nông nổi này.

"Một mùi hương của cái chết. Tôi đã từng tự tay kết liễu không ít Pháp sư Vong hồn, nhưng tử khí trên người gã còn khủng khiếp hơn tổng số Pháp sư Vong hồn tôi từng giết trước đây cộng lại. Chưa kể gã lại còn có qua lại với ác ma..."

Những thông tin mà cái bóng này cung cấp đủ để phác họa nên một ông trùm phản diện đứng sau một thế giới ngầm hắc ám.

"Vậy cô có bảo vệ được tôi không?"

Garoli lại tiếp tục chải phần đuôi tóc, lau sạch lớp trang điểm nhạt trên mặt.

"Dĩ nhiên là được, nhưng mà khoan đã... Tiểu thư, tôi đã nói đến mức đó rồi mà cô vẫn muốn đi gặp gã?!"

"Hai nơi hắc ở là chỗ nào?"

Giọng điệu cuồng quýt của cái bóng chẳng mấy may làm lung lay Garoli. Cô bước ra khỏi phòng thay đồ, đi thẳng ra phía ngoài hậu trường.

"Tôi... Tôi phải đi báo với Công tước đại nhân..."

Cô nàng bóng đen có chút hoảng loạn, nhưng Garoli đột nhiên đưa tay ra giữa khoảng không, chuẩn xác chụp lấy một cánh tay trắng nõn. Xuất hiện cùng với cánh tay ấy là một chiếc tai nhọn hoắt, chiếc tai còn khế động đập một cái.

Trên bề mặt cánh tay này khắc đầy những minh văn đen kịt, ánh sáng tỏa ra từ các minh văn đang dần mờ nhạt đi.

"Giữ bí mật chuyện này với cha tôi, nếu không cô biết hậu quả rồi đấy."

Đôi đồng tử màu rượu vang của Garoli bình tĩnh nhìn chằm chằm vào khoảng không, như thể cô biết rõ người ẩn trong bóng tối đang đứng ở góc độ nào.

"Tôi... Tôi biết rồi."

Giọng nói trong bóng tối trở nên lý nhí, sau đó liền lùi xa rồi biến mất hẳn. Garoli cũng đẩy cửa bước ra khỏi khu hậu trường.

"Tiểu thư Garoli!"

Giáo sư Salinya đã đợi sẵn ở cửa từ lâu, ông đang định thông báo cho Garoli về lịch trình biểu diễn tiếp theo.

Nhưng khi nhìn thấy bộ quần áo giản dị của Garoli, cùng với kiểu tóc mới vừa thay đổi, Giáo sư Salinya lập tức nhận ra: Nàng thiên nga đen này lại không chịu ngồi yên trong hồ nước nữa rồi!

"Tiểu thư Garoli, cô chuẩn bị đi đâu vậy?"

Giáo sư Salinya đã sẵn sàng làm hướng dẫn viên cho cô bất cứ lúc nào. Đạo gần đây ông cũng tức nghẹn một bụng, bởi vì rạp hát Bạch Kinh Hoa chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã cướp sạch sành sanh việc làm ăn của ông!

Cái cay đắng nhất là chính ông cũng mò sang rạp Bạch Kinh Hoa mua vé xem phim, mà lại còn không chỉ một lần!

Sao mình lại không quản được cái tay này cơ chứ!

Lúc đó trong đầu Giáo sư Salinya chỉ tràn ngập đúng một suy nghĩ như vậy.

Hiện tại, con bài tẩy duy nhất mà ông có thể dùng để lật kèo với rạp Bạch Kinh Hoa chỉ còn lại mỗi đoàn kịch Thiên Nga Đen...

"Nghe nói cách rạp hát phía trước ba con phố mới mở một quán rượu." Garoli nói.

"Quán... Quán rượu á? Tiểu thư Garoli, cô không thể đến những nơi bẩn thỉu như thế được, ở đó toàn là lũ tộc lùn Dwarf hôi hám với đám say xỉn mất tư cách thôi!"

Giáo sư Salinya chẳng có chút cảm tình nào với tộc Dwarf. Những sinh vật suốt ngày làm phu mỏ dưới lòng đất này chẳng bao giờ biết thưởng thức nghệ thuật, hay nói đúng hơn là chưa bao giờ đóng góp cho rạp hát của ông lấy một tấm vé. Ngay cả tộc Elf kiêu ngạo ít ra cũng mang lại chút doanh thu cho rạp của ông.

"Ông còn có tư tưởng phân biệt chủng tộc à?"

Garoli liếc nhìn cái bóng sau lưng mình. Rất nhiều năm về trước, nhân loại đúng là có sự cách biệt rất lớn với các chủng tộc khác như Dwarf hay Elf. Nhưng kể từ khi thành phố pháp sư Nolan trỗi dậy, nơi đây không chỉ trở thành trung tâm của các quốc gia, mà còn là nơi giao thoa của các chủng tộc trên thế giới. Dưới tầm ảnh hưởng của Nolan, rào cản giữa nhân loại và các tộc khác đã dần xóa nhòa, ngược lại, người ta còn lấy làm vinh dự khi được quen biết các Thượng Elf hay một đại sư Dwarf xuất chúng.

Thời buổi này mà còn tìm được một người phạm có định kiến với tộc Dwarf thì đúng là "sinh vật quý hiếm" cần bảo tồn.

"Không... Cái này, để tôi dẫn đường vậy."

Giáo sư Salinya có giải thích thế nào cũng không xong, đành phải dùng lý do này để lảng sang chuyện khác.

Thế là Garoli bước ra ngoài rạp hát, lên cỗ xe ngựa đang đợi sẵn. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh hướng về phía khu phố thương mại cách Nhà hát Quốc gia Nolan không xa.

Chương 53: Khảo hạch

Một con cú mèo ngậm một bức thư, chậm rãi bay vào trong một quán rượu có tên là Hearthstone.

Nó đáp xuống mặt quầy bar ở tận cùng phía trong quán, đặt bức thư lên đó.

Joshua cầm bức thư lên và bắt đầu đọc lướt qua.

Tính đến nay đã là ngày thứ năm kể từ khi «Giai Nhân Và Ác Ma» chính thức công chiếu, năng lực kiếm tiền đáng sợ của bộ phim này đã bắt đầu lộ rõ.

Ngày đầu tiên, tiền phân chia doanh thu từ rạp hát Bạch Kinh Hoa gửi cho Joshua vẫn có thể dùng hai chiếc ròm lớn để đựng. Nhưng đến ngày thứ hai, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã phải dọn hẳn một căn phòng trống chỉ để chứa đồng tiền vàng chất cao như núi.

Nhìn cảnh tượng đó, Joshua có cảm giác dù một con rồng khổng lồ có bò lên đỉnh núi vàng ấy ngủ thì trông cũng chẳng có gì sai trái cả.

Đến ngày thứ ba, nhà biên kịch vốn không có mấy đầu óc kinh doanh này cuối cùng cũng thông minh lên, trực tiếp mở cho Joshua một tài khoản tại Sở Lưu Trữ Vàng.

Sở Lưu Trữ Vàng chính là hình thái sơ khai của ngân hàng ở thế giới này. Cuộc cách mạng công nghiệp ma pháp tại Nolan đã kích thích sự tăng trưởng kinh tế một cách triệt để. Khi một vài đại tư bản phát hiện ra tiền của mình nhiều đến mức trong nhà chứa không xuể, sự xuất hiện của Sở Lưu Trữ Vàng là điều tất yếu.

Còn về việc trong năm ngày qua rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tiền, Joshua tạm thời chưa có thời gian đếm kỹ, anh chỉ gom tất cả lại để đầu tư vào quán rượu Hearthstone này, cũng như phục vụ cho việc phát triển tựa game *Hearthstone*.

Dưới sự chỉ viện tài chính của Joshua, chỉ trong vòng năm ngày ngắn ngủi, bà Marina đã hoàn tất việc cải tạo và trang trí lại quán rượu.

Thực ra tầng một của tòa nhà này vốn đã được sửa sang từ trước, dùng làm mặt bằng kinh doanh cho một quán rượu thì cũng khá phù hợp. Bà Marina chỉ cần lo liệu xong nhà cung cấp rượu, bàn ghế và khu vực nhà bếp phía sau hậu trường.

Hiện tại, Joshua ngồi từ quầy bar phóng mắt nhìn ra, một quán rượu với sức chứa bước đầu khoảng hai trăm người đã hiện ra trước mắt anh.

Đáng tiếc là trong quán lúc này lại trống huếch trống hoác, chẳng có lấy một mống khách nào ghé thăm. Tình trạng ế ẩm này đã kéo dài suốt hai ngày nay.

Ở Nolan, những người hay đến quán rượu uống bia ăn thịt nướng hầu hết đều là tộc Dwarf.

Sinh hoạt của họ cực kỳ có quy luật, quy luật đến mức mỗi ngày họ chỉ đi qua đi lại đúng vài con phố cố định.

Mà con phố này thì lại chẳng có bóng dáng người lùn Dwarf nào đi ngang qua cả.

Joshua không vội, anh tạm thời chưa có ý định thực hiện bất kỳ chiến dịch truyền thông nào.

Chờ đến khi anh làm xong phiên bản máy xèng (arcade game) của *Hearthstone*, Joshua không sợ không có ai đến cúng tiền.

Năm xưa ở Trái Đất, khung cảnh các tiệm máy xèng những năm đầu 2000 đông nghịt người, Joshua hiện tại vẫn còn nhớ như in.

Joshua liếc nhìn bức thư do con cú mang về trên tay.

«*Lược bàn về cách thu thập số lượng lớn Nguyên tinh thạch chất lượng cao, hệ thống minh văn thích ứng tốt nhất là Trật Tự và Dòng Chảy, tiếp theo là Rực Lửa và Thánh Quang — Hội bạn phong thư Cú Mèo, nghị đề thứ 173*»

Tiêu đề của bức thư này là do Joshua viết. Hiện tại, việc xây dựng quy tắc trò chơi và logic vận hành của *Hearthstone* đã đi vào giai đoạn cuối. Việc còn lại là đợi Ciri vẽ xong toàn bộ bản phác thảo gốc (concept art) đợt đầu, Joshua sẽ tiến hành nạp code vào là xong.

Tiến độ chế tác nhanh đến như vậy là vì Joshua cuối cùng cũng nhớ ra mình còn có một nghề nghiệp nữa là Pháp sư. Các pháp sư thường gia tăng ma lực của mình thông qua việc thiền định.

Khi thiền định, tư duy của Joshua được gia tốc nhanh gấp hai ba lần so với bình thường. Có những lúc Joshua gõ xong cả trăm dòng code, mở mắt ra mới phát hiện ra bên ngoài mới trời qua có vài giây.

Trở ngại duy nhất hiện nay đối với việc ra đời phiên bản máy xèng *Hearthstone* chính là chất lượng của Nguyên tinh thạch. Để một cỗ máy ma đạo có thể gánh được tựa game này, Joshua cần sự hỗ trợ của những viên Nguyên tinh thạch có phẩm chất cực tốt. Chiếc máy nguyên mẫu do Herland chế tạo đã hoàn toàn không thể đáp ứng được nhu cầu của anh nữa.

Chất lượng không đủ thì thực ra vẫn có thể dùng số lượng để bù đắp. Có lẽ phần chiếm dung lượng dữ liệu lớn nhất — chính là các bức họa gốc, Herland chỉ dùng khoảng hơn ba mươi minh văn của "Thần Dòng Chảy và Trị Liệu Wengelk" để khắc chúng vào bên trong. Cho nên phương thức lưu trữ họa gốc của Herland không phải là dạng dữ liệu số, mà là... một loại ma pháp.

Bản thân những thứ do mình văn cấu thành đã là ma pháp rồi, Joshua chỉ là làm cho cấu trúc của các minh văn này trở nên phức tạp hóa một cách triệt để mà thôi. Chuyện này cũng giống như việc ngày xưa dùng cuộn phim phim nhựa để lưu trữ hình ảnh, còn bây giờ thì dùng dữ liệu số vậy.

「Cậu có thể đi hỏi thử tộc Dwarf xem, trên tay họ có một lượng lớn quặng Nguyên tinh thạch thô đấy.」

Đây là câu trả lời đáng tin cậy duy nhất mà các bạn qua thư trong "Hội bạn phong thư Cú Mèo" đưa ra. Phía dưới lòng đất của Nolan có rất nhiều mỏ Nguyên tinh thạch, mà lực lượng khai thác phần lớn lại chính là tộc Dwarf.

Xem ra Joshua đúng là nên tìm cơ hội để tiếp xúc với chủng tộc này một chuyến.

Joshua viết câu trả lời cảm ơn lên giấy da rồi đưa cho con cú mèo. Con cú ngậm lấy bức thư rồi vỗ cánh bay khỏi quán rượu.

Ngay khi con cú vừa bay ra khỏi quán, nơi này cũng chào đón vị khách đầu tiên kể từ khi khai trương.

"Chào mừng quý khách, cứ tự nhiên tìm chỗ ngồi."

Bà Marina đã ra ngoài tìm đầu bếp, Yno thì đang lên lớp học, Joshua hôm nay liền đóng vai khách mời làm ông chủ quán rượu một ngày.

Vị khách đầu tiên của quán rượu *Hearthstone* khiến Joshua có chút bất ngờ. Đó là một cô bé, một cô bé có khí chất rất đặc biệt.

Joshua từng gặp cô ấy rồi. Ở rạp hát Bạch Kinh Hoa, cô ấy chính là người đứng cạnh gã đàn ông tranh cãi với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa. Dù suốt buổi không nói lời nào, nhưng trên người cô ấy tỏa ra một thứ khí chất rất hút ánh nhìn.

"Quý khách cần dùng gì không?" Joshua hỏi.

Thế giới này không hề có luật cấm người vị thành niên uống rượu.

Cô bé đảo mắt nhìn quanh một lượt quán rượu có phần vắng vẻ này, cuối cùng mới hướng ánh mắt về phía Joshua.

"Xin hỏi, anh có phải là ngài Joshua không?"

"Chính là tôi."

Hiện tại cái tên Joshua ở Nolan coi như đã có chút tiếng tăm. Dù so với diễn viên thủ vai Belle là Yno thì còn kém xa, nhưng theo như Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tiết lộ, có không ít người tìm đến rạp hát Bạch Kinh Hoa chỉ để dò hỏi về Joshua.

Joshua đã đưa ra câu trả lời cho Tước sĩ là anh không muốn gặp bất kỳ ai, vì vậy Tước sĩ Bạch Kinh Hoa không hề tiết lộ thân phận của anh cho người khác. Hiện tại họ chỉ biết rằng

sau khi «Giai Nhân Và Ác Ma» kết thúc, có một cái tên đã chạy đi chạy lại trên màn hình suốt mười mấy giây đồng hồ.

Nhìn cô bé trước mặt trực tiếp tìm đến tận cửa để hỏi thẳng, Joshua mới gặp lần đầu.

Rõ ràng cô ấy đã điều tra kỹ lưỡng bối cảnh của Joshua, và bản thân anh gần đây quả thực cũng có cảm giác có ai đó đang giám sát mình, nhưng đối phương chỉ nhìn từ xa nên anh không thể bắt thóp được vị trí cụ thể.

"Cô là bạn của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa à?" Ấn tượng của Joshua về cô chỉ dừng lại ở lần chạm mặt tại rạp hát đó.

"Chuyện này... Chắc là tính như vậy đi."

Nụ cười trên mặt Garoli có một khoảnh khắc cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ thanh lịch, ung dung tự tại như trước.

Hôm nay dù đã thay một bộ trang phục và kiểu tóc rất giản dị, nhưng dù vậy diện mạo của Garoli vẫn không hề thay đổi. Chừng đó là đủ để rất nhiều người trên thế giới nhận ra thân phận của cô — "Đóa hoa xứ Faroci".

Garoli luôn lấy danh hiệu này làm vinh dự, bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ tự hào khi có vô số người sùng bái mình. Thân phận này là minh chứng cho sức hút phi phạm của cô, nhưng đáng tiếc là... hình như đối với Joshua, nó chẳng có tí tác dụng nào.

"Xin cho phép tôi tự giới thiệu, tôi là một diễn viên của đoàn kịch, tên là Garoli Van Donar."

Đến mức này thì anh phải biết rồi chứ! Garoli giả định rằng Joshua chưa từng xem mình biểu diễn, nhưng tiểu thư Garoli — Đóa hoa xứ Faroci, chỉ cần là người làm trong ngành sân khấu kịch thì cơ bản đều phải nghe danh.

"Joshua. Thân phận thì hơi nhiều một chút, còn hiện tại, có thể coi là một người truyền bá văn hóa. Tiểu thư Garoli, cô đến đây có việc gì sao?"

"....."

Phản ứng bình thản của Joshua khiến Garoli im lặng mất vài giây, nhưng cô rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm lý của mình.

"Tôi hy vọng có thể tham gia vào bộ... phim tiếp theo của ngài Joshua."

Garoli nói ra mục đích đến đây của mình. Sân khấu kịch hiện tại chỉ mang lại cho Garoli sự tẻ nhạt và vô vị, cô muốn thử sức với một hình thức biểu diễn hoàn toàn mới... Hoặc nói đơn giản là lòng hiếu thắng thuần túy của một người phụ nữ khiến cô bắt buộc phải đánh bại nàng Belle kia!

"Hóa ra là vì chuyện này. Được thì được thôi, nhưng trước đó, cô cần phải qua vòng casting của tôi đã."

Bộ phim tiếp theo chắc chắn Joshua phải bấm máy rồi, mà hiện tại đoàn làm phim của anh lại đang thiếu người trầm trọng. Tước sĩ Bạch Kinh Hoa dưới trướng chẳng có mấy diễn viên, già tính là một, còn lại cũng chỉ có hai ba người.

Một diễn viên "hoang dã" tự mò đến tận cửa thế này, Joshua đại gì mà không hót, lại còn là Đóa hoa xứ Faroci huyền thoại nữa chứ. Kèo hời thế này có mò khắp thế giới cũng chẳng nhặt được đâu.

Nhưng trước tiên, Joshua phải test thử xem cô ấy có đủ tố chất để thủ vai trong bộ phim tiếp theo hay không.

"Bất kể là thử thách gì, chỉ cần liên quan đến diễn xuất, tôi nghĩ mình đều có thể vượt qua."

Điều đáng tự hào nhất trong cuộc đời Garoli ngoại trừ ngoại hình ra, chính là kỹ năng diễn xuất của mình, về khoản này cô có sự tự tin tuyệt đối.

"Ừm... Tốt lắm, vậy bài test đầu tiên chính là... cô có biết nói tục chửi bậy không?"

Joshua nhìn cô gái thanh lịch, lễ phép trước mặt và hỏi.

"....."

Nghe thấy câu hỏi này, nụ cười trên mặt Garoli vẫn giữ nguyên, nhưng cô lại khẽ nghiêng đầu một cái, như thể đang hỏi Joshua câu nói đó có nghĩa là gì.

"Tôi hỏi là cô có biết chửi thề không?" Joshua lặp lại câu hỏi của mình một lần nữa.

Chương 54: Lời lẽ thô bỉ

"Mấy ví dụ về chữ thề thì tôi nghĩ mình không cần phải bốc phét ra thêm nữa, còn cả cái thủ thề này nữa... À mà thôi, tôi đoán tiểu thư cũng chẳng hiểu được đâu."

Joshua vừa nói vừa làm ra một động tác tay kinh điển nhất của người Trái Đất để bộc lộ cảm xúc phần nộ — gí ngón tay thối. Ý nghĩa của ngón tay thối này thậm chí có thể truy ngược về tận giai đoạn cuối của cuộc Chiến tranh Trăm Năm giữa Anh và Pháp. Nói chung, văn hóa chữ bới ở Trái Đất cũng có lịch sử lâu đời và sâu sắc lắm chứ chẳng đùa.

Ví dụ như trong tiếng Trung cổ có mấy từ kiểu "vô lại dơ bẩn", "đồ mũi đồ trâu bò", hay như Trần Lâm từng viết hịch sỉ vả Tào Tháo: *"Tháo là dòng dõi hoạn quan dơ bẩn, vốn không có đức hạnh."*

Về phong hướng văn hóa của thế giới này, Joshua cũng đã dành một thời gian để sục sạo tìm hiểu. Chung quy cũng chỉ là mấy từ vụng sinh ra từ mâu thuẫn giữa các chủng tộc từ nhiều năm trước. Chẳng hạn như lúc Joshua lướt "Hội bạn phong thư Cú Mèo", anh có đọc được vài câu chữ nhau giữa đám dùng phép thuật:

「Cái gã Goblin bỏ ỉa nhà người! Ta phải khắc người lên cây gậy phép của ta, biến người thành mình vặn để ném Hỏa Cầu Thuật bắn nát gáo người ra mới được!」

Túm cái váy lại là ở thế giới nào thì cũng có lời thô thiển thô tục cả thôi. Joshua không hề cổ xúy cho cái thứ văn hóa lằng mọ người khác này, chỉ là sau khi quay xong *«Giai Nhân Và Ác Ma»*...

Anh đã phải bắt tay vào lên kế hoạch bấm máy cho *«Sát Thủ Chuyên Nghiệp»* luôn rồi.

Bộ phim *«Sát Thủ Chuyên Nghiệp»* này không giống như *Người Đẹp Và Quái Vật*, nó không phải kiểu truyện cổ tích viết ra cho mấy cô nhóc mộng mơ xem.

Joshua đánh giá tone giọng của bộ phim này cực kỳ tăm tối. Băng đảng, mai thúy, bạo lực gia đình... tất cả đều phơi bày góc khuất thối nát của xã hội.

Nếu như *«Giai Nhân Và Ác Ma»* có thể tạo nên một cơn sốt càn quét trong giới thiếu nữ và các phu nhân quý tộc ở Nolan...

Thì *«Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp»* này đủ sức để khiến từ trên xuống dưới Nolan phải vò đầu bứt tai suy ngẫm về nhân tính và các vấn đề xã hội. Đây là một bộ phim thuần gán mác 18+ dành cho người trưởng thành.

"....."

Bàn tay của Garoli khế siết chặt lấy tà váy bên sườn, cô hoàn toàn bị câu hỏi của Joshua làm cho đứng hình mất năm giây. Vài năm trước, cô từng trải qua vòng casting của không ít đại sư kịch nghệ lừng danh thế giới.

Những bài test họ đưa ra cho Garoli chẳng qua cũng chỉ là hóa thân vào một nhân vật nào đó, và kết cục là Garoli luôn dùng kỹ năng diễn xuất đỉnh chóp làm lay động lòng người của mình để ẵm trọn cơn mưa lời khen từ họ. Đó chính là thiên phú của Garoli.

Bấy lâu nay, Đóa hoa xứ Faroci này chưa từng gặp phải bất kỳ vai diễn nào mà mình không cân nổi... Nhưng, đó cũng chỉ là cô "tự rước dây buộc mình" mà nghĩ thế thôi.

Còn bây giờ, ngay câu hỏi đầu tiên của Joshua đã tiễn cô "bay màu" luôn rồi!

"Cần tôi lấy ví dụ không? Chẳng hạn như từ 'Fk', tiểu thư Garoli này, cô có thể dùng chất giọng tràn ngập sự phần nộ để thốt ra từ này được không?"

Joshua tự rót cho mình một cốc nước lọc, ngồi rung đùi lạng lẽ chờ đợi màn biểu diễn của Đóa hoa xứ Faroci.

Ở thế giới này, ngôn ngữ Nolan chính là tiếng Anh, chỉ là rất nhiều từ lóng của Trái Đất vẫn chưa xuất hiện. Nhưng từ 'Fk' thì có tồn tại, và ý nghĩa biểu thị của nó đủ để khiến bất kỳ một cô tiểu thư quý tộc nào sống trong nhung lụa phải đỏ mặt tía tai.

Garoli dường như cũng bị cái từ này làm cho nghẹn họng, cô hé môi nhưng nửa ngày trời chẳng thốt ra được chữ nào.

Thân phận của cô, ngoài việc là diễn viên chính của đoàn kịch Thiên Nga Đen ra, thì còn là con gái cưng của một Đại Công tước!

Từ nhỏ Garoli đã được hưởng nền giáo dục xuất sắc nhất, điều này khiến cho khí chất lẫn hành vi của cô đều thanh lịch đến mức không ai có thể thay thế được. Garoli cũng bị ảnh hưởng rất sâu sắc bởi tư duy đó.

Mấy cái hành vi thô lỗ như chửi bới người khác, một Garoli có gia giáo hoàn hảo tuyệt đối không bao giờ động vào. Đứa nào chọc điên cô đến mức không thể nhịn nổi, Garoli thường sẽ chọn cách cho đối phương "bốc hơi" luôn cho khuất mắt, dù trường hợp này cực kỳ hiếm gặp...

Chuyện này hoàn toàn là hành vi tự hủy hoại hình tượng của cô còn gì...

"Ngài Joshua... yêu cầu này hình như có chút quá đáng rồi."

Garoli khẽ thở dài một tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu, cô dường như đang rơi vào trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

"Chẳng quá đáng chút nào đâu. Trong kịch bản tiếp theo của tôi thì đây chỉ là điều cơ bản nhất thôi. Nếu tiểu thư Garoli không thích nghi được thì tôi cũng chịu, hết cách."

Joshua hoàn toàn hiểu được lý do tại sao Garoli lại do dự như vậy.

Nhìn từ mấy cuốn kịch bản sân khấu mà Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đưa cho Joshua, lời thoại của kịch bản thế giới này toàn dùng phương thức "ca tụng, tán dương" để nói ra, đây cũng là cách biểu hiện rất phổ biến của sân khấu kịch cổ điển.

Điều này dẫn đến việc trong các vở kịch ở thế giới này, dù có một vài kịch bản có cốt truyện rất đen tối, nhưng phong cách diễn xuất trông vẫn cứ sắc mùi văn nghệ sến sảm.

Nhưng cái Joshua muốn quay là phim điện ảnh! Phim ảnh là phải tái hiện lại một thế giới khác. Trong thế giới thực tế, làm quái gì có ai nói chuyện mà tự tăng tone giọng lên quãng tám rồi hét lớn: *"Ôi! Hôm nay gã cấp trên tàn bạo vô nhân tính lại ép tôi tăng ca, đây mới là điều bí ẩn biết bao nhiêu!"* đâu chứ?

Joshua đọc kịch bản thôi mà cũng thấy ngượng ngùng giùm luôn rồi. Thế nên, nếu Garoli muốn chuyển mình từ một diễn viên sân khấu kịch sang làm diễn viên điện ảnh, cái dốc này cô bắt buộc phải bò qua.

Garoli nhìn Joshua, biểu cảm của anh rất nghiêm túc. Tài nhìn người của cô vẫn rất chuẩn, Joshua đưa ra yêu cầu này không phải cố tình làm khó để xem cô tẩu hài, mà là đang cực kỳ nghiêm túc test năng lực diễn xuất của cô.

Điều này khiến Garoli mím chặt môi, cuối cùng vẫn cắn răng thốt ra cái từ thô tục mà Joshua vừa nói, thậm chí còn có thiên phú tự động bonus thêm từ "you" ở phía sau.

"Fk you."

Giọng điệu của Garoli cứng ngắt như khúc gỗ, chẳng có tí cảm xúc nào bên trong cả. Thiên phú biểu diễn bẩm sinh của Đóa hoa xứ Faroci trong khoảnh khắc này coi như bay màu sạch sẽ.

Còn Joshua lúc này đang phải gồng hết cơ mặt để nhịn cười. Một cô tiểu thư quý tộc đoan trang, xinh đẹp tuyệt trần đang phải nén chịu sự xấu hổ, dùng hết sức bình sinh trước mặt bạn để nói ra câu "Fk you", Joshua bỗng thấy có một cảm giác cực kỳ vi diệu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy trên đôi gò má trắng nõn của Garoli bắt đầu ửng lên vài vệt hồng rực rỡ.

Nhưng Joshua vẫn biết điều mà chừa lại chút thể diện cho vị tiểu thư này. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời cô phải mở miệng nói ra lời thô thiển như vậy trước mặt người khác.

Đề không làm cô ngượng chín mặt, Joshua không cười, chỉ giữ khuôn mặt lạnh như tiền. May mà Joshua ở Trái Đất đã có kha khá kinh nghiệm làm interviewer tuyển dụng rồi.

Lính mới có tẩu hài đến mức nào thì Joshua vẫn duy trì được gương mặt poker face, đây là sự tôn trọng cơ bản nhất dành cho cô ấy.

"Chẳng có tí cảm xúc nào, lại còn cứng ngắt nữa. Tôi nghĩ với tư cách là một diễn viên của đoàn kịch, kỹ năng diễn xuất của cô không nên chỉ dừng lại ở mức này chứ nhỉ."

Joshua đưa ra lời nhận xét đúng lúc, giúp Garoli thở phào nhẹ nhõm một chút, lấy lại được trạng thái bình tĩnh ban đầu.

"Nếu cô tự nguyện, lúc bộ phim tiếp theo bấm máy, tôi sẽ gửi lời mời cast vai cho cô."

Joshua nhìn Đóa hoa xứ Faroci trước mặt. Ngoại hình của cô ấy trông thực sự rất nhỏ tuổi, cực kỳ hợp với vai Mathilda trong «Sát Thủ Chuyên Nghiệp»... Có thể nói là hợp nhất trong số tất cả các diễn viên mà Joshua từng gặp.

Nghĩ đến đây, Joshua mới phát hiện ra ngoại hình của cô ấy có vài phần hao hao giống Natalie Portman — nữ diễn viên thủ vai Mathilda năm đó, còn về khí chất thì chuẩn bài không lệch đi đâu được, đúng nghĩa "Thiên Nga Đen" trong truyền thuyết.

"Tôi trúng tuyển rồi sao?"

Garoli không ngờ mình chỉ mới phun ra một câu chữi thề mà đã khiến Joshua gật đầu chấp nhận, cô cứ nghĩ sẽ phải trải qua mấy vòng audit trải da tróc vẩy cơ.

"Vẫn chưa đâu. Bộ phim tiếp theo của tôi sẽ bấm máy vào hai tháng nữa, tức là sau khi Hội chợ Triển lãm Vạn quốc kết thúc. Nếu cô sẵn sàng ở lại thì tôi sẽ mời cô, vớ lại hiện tại kỹ năng diễn xuất của cô hoàn toàn chưa đạt chuẩn đâu." Joshua nói thẳng thừng.

Mấy yêu cầu trước đó của Joshua, ngoại trừ kinh ngạc ra thì Garoli vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Nhưng khi nghe Joshua phán một câu "kỹ năng diễn xuất chưa đạt chuẩn", trong lòng Garoli lập tức bùng lên một ngọn lửa gọi là phẫn nộ. Đây là sự kiêu ngạo đến từ vị thể diễn viên xuất sắc nhất xứ Faroci của cô.

Nhưng rất nhanh, ngọn lửa giận của Garoli đã bị sự xấu hổ dập tắt ngúm. Bởi vì lời thoại từ 'Fk' vừa rồi của cô đúng là một quả bom xịt, là lời thoại thất bại thảm hại nhất trong suốt sự nghiệp diễn xuất của cô từ trước đến nay.

"Một diễn viên chuyên nghiệp thì phải có khả năng tái hiện hoàn hảo bất kỳ lời thoại nào. Cho nên tiểu thư Garoli, hy vọng cô trong hai tháng tới có thể luyện tập cách chữi bới người khác cho ra trò."

Joshua lại một lần nữa đưa ra lời đề nghị khiến cô tiểu thư quý tộc này phải méo mặt.

"Dùng cách nào luyện tập cũng được, tôi suggest là nên bắt đầu từ 'Fk' **trước, sau đó nâng cấp lên 'St'**, rồi tiến tới level cao hơn là 'Mther fk'."

Tràng từ lỏng thô tục liên hoàn này của Joshua làm Garoli nghe xong mà đơ toàn tập. Giờ cô mới biết hóa ra trên đời này lại tồn tại nhiều từ ngữ thô thiển đến như vậy.

"Chỉ cần cô luyện được đến mức phun ra từ 'Fk' mượt mà như bắn rap, tôi sẽ giao cho cô vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo. Hãy tin tôi đi, phim điện ảnh trong tương lai sẽ thay thế hoàn toàn sân khấu kịch. Mà ở cái thế giới này, người có thể quay phim, người biết cách quay phim... chỉ có duy nhất một mình tôi thôi. Và tôi đang dạy cô cách để trở thành một diễn viên điện ảnh thực thụ, chứ không phải một diễn viên kịch."

Joshua quan sát biểu cảm của Garoli. Cô cứ im lặng suốt, có vẻ như thế giới quan mười mấy năm qua đang bị rạn nứt nghiêm trọng. Có khi đến lúc cô chính thức nhận vai nữ chính của «Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp», cũng là lúc thế giới quan của vị tiểu thư này sụp đổ hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Joshua bỗng thấy có chút cảm giác tội lỗi. Cái này có tính là đang dạy hư trẻ con không nhỉ?

"Tôi... tôi sẽ thử xem sao."

Garoli hít một hơi thật sâu. Cô biết thứ đang ngáng đường biểu diễn của mình chính là cái gọi là sự rụt rè quý phái, cùng với lòng kiêu hãnh của giới quý tộc. Và chính lòng kiêu hãnh đó khiến cô không cam lòng tin rằng trên đời này lại có vai diễn mà mình không trị nổi!

"Không tiền."

Joshua mắt nhìn theo Đóa hoa xứ Faroci rời đi. Anh hy vọng lần tới gặp lại nàng thiên nga đen này, cô ấy sẽ thực sự biến thành một con thiên nga hung hãn. Mấy con ngỗng với thiên nga mà điên lên thì mổ đau phải biết.

Chương 55: Người lùn

Màn đêm buông xuống, Frostaxe kết thúc một ngày làm việc vất vả từ thành phố của tộc Dwarf dưới lòng đất để trở lên Nolan trên mặt đất.

"Đại trưởng lão, hôm nay con nhất định phải chuốc cho mấy gã này gục ngã mới thôi, con đi trước một bước đây!"

"Bớt nói nhảm đi, mau cút."

Frostaxe lườm mấy gã Dwarf trẻ tuổi, nhìn bóng dáng bọn họ biến mất nơi góc phố Nolan, ông khẽ vuốt chòm râu đã bạc trắng của mình rồi thở dài một tiếng.

Tuổi thọ của ông thậm chí còn lớn hơn cả thành phố Nolan này. Ông là một trong những Dwarf đầu tiên phát hiện ra khu di tích dưới lòng đất năm xưa, là nhà khai phá di tích, kiêm luôn vị trí kiến trúc sư đặt viên gạch nền móng xây dựng nên Nolan!

Từ khi Nolan chỉ là một ngôi làng nhỏ đơn sơ của đám dùng phép tụ tập, cho đến tận hôm nay khi nó đã trở thành thành phố phồn hoa đô hội bậc nhất thế giới, Frostaxe đã trải qua quá nhiều rắc rối khiến ông phải trợn mắt dậm chân.

Nhưng thời gian trôi qua, dù tuổi thọ của tộc Dwarf có dài đến mấy thì cũng không chống lại được sự lão hóa, ngay cả ông với tư cách là Đại trưởng lão của thị tộc Frostaxe cũng chẳng ngoại lệ.

Với thân hình già nua hiện tại, Frostaxe không thể giống như đám thanh niên Dwarf nữa — cái kiêu vào quán rượu cầm vại gỗ lớn ực bia âm âm, rồi lúc hứng lên thì lật trần cánh tay ra mà vật tay phân định thắng thua.

Người càng già càng thích tìm cảm giác mới lạ, chân lý này áp dụng lên tộc Dwarf cũng chuẩn không cần chỉnh.

Vài năm trở lại đây, thú vui của Frostaxe là đi dạo trên các con phố ở Nolan, ngắm nhìn những thay đổi của thành phố do chính tay mình gây dựng nên.

Dạo gần đây, việc chuẩn bị cho Hội chợ Triển lãm Vạn quốc đã mang đến cho Nolan rất nhiều gương mặt mới. Mỗi khi Frostaxe đi qua một con phố là lại thấy vài cửa hàng mới mọc lên, dù phần lớn toàn là bán ba cái đồ quần áo váy vóc cho đám đàn bà con gái, hoặc mấy thứ công cụ rườm rà của lũ pháp sư.

Nhưng hôm nay, tại khu phố thương mại, ông đã tìm thấy một quán rượu, một quán rượu có cái tên là Hearthstone.

Tộc Dwarf vốn sở hữu một nền văn hóa quán rượu cực kỳ đặc trưng. Mọi gã Dwarf thuở thiếu thời đều từng nghe mẹ mình oang oang cái giọng bộc tuệch: "*Thằng ranh con nhà mày là do năm xưa tao đấu rượu thắng được ở quán đấy!*"

Frostaxe, người đã sống gần mấy trăm tuổi, giờ chẳng còn mặn mà gì với mấy quán rượu ồn ào huyên náo nữa, nhưng quán rượu mang tên Hearthstone này lại yên tĩnh một cách xuất phát từ ngoài dự liệu.

Dùng từ "yên tĩnh" để hình dung thì đúng là một lời khen, vì khi Frostaxe bước vào bên trong, ông mới phát hiện ra cả quán chỉ có lèo tèo một hai người.

"Chào mừng quý khách... Xin vui lòng tìm chỗ ngồi."

Người tiến lên đón tiếp Frostaxe là một cô bé... hoặc là một cậu bé?

Frostaxe nhìn gã nhân loại đeo cặp kính gọng gỗ trước mặt.

Là nam hay nữ cũng chẳng quan trọng.

Dù sao trong mắt ông, cái chủng tộc có chiều cao vượt trội hơn ông vài cái đầu này trông thực sự quá xấu xí, máu chót là vóc dáng khó coi chết đi được. Thân hình đẹp nhất của một phụ nữ Dwarf thì phải tròn trịa như một cái thùng gỗ mới là chuẩn bài!

Tuy vậy, Frostaxe lại khá thích bầu không khí yên ắng của quán rượu này.

Ông theo sự chỉ dẫn của gã nhân loại kia, đi vào phía trong quán rồi ngồi xuống.

Bộ giáp nhẹ trên người Frostaxe cộng với trọng lượng cơ thể của ông khi tọa xuống ghế đã khiến mặt đất phát ra một tiếng *ùynh* trầm đục.

"Quý khách... cần dùng gì không ạ?"

Yno lén liếc nhìn lão Dwarf trước mặt. Công việc chạy bàn ở quán rượu này coi như là đúng chuyên môn của cậu, chỉ là đái ngộ hồi trước của cậu khi làm chân sai vặt làm sao mà tốt được như thế này — vừa có chỗ ăn chỗ ở tử tế lại vừa được học chữ, ngày xưa được ăn no một bữa đã là phúc đức lắm rồi.

Cho nên sau khi tan học ở trường về, Yno đã xung phong nhận làm nhân viên cho quán rượu này luôn.

"Ở đây các người có rượu của Đại Hạ Quốc không?"

Frostaxe chẳng buồn nhìn menu. Rượu nước trong quán thì quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy loại: bia lúa mạch loại lỏ và bia lúa mạch loại xịn, rồi thì bia lúa mạch đen thượng hạng của Vương quốc Thép Biskel, cùng mấy loại vang đỏ mà đám quý tộc ông ọ hay uống.

Mấy thứ đó đối với Frostaxe giờ đã nhạt như nước ốc. Đạo này ông bỗng đâm ra nghiện một loại rượu đến từ Đại Hạ Quốc, màu nước trong vắt, uống hết một hũ là cảm giác cái cổ họng như có lửa đốt, phê phải biết.

"Dạ có ạ."

Yno gật đầu, lập tức co giò chạy ra sau quầy bar. Nhà cung cấp rượu mà bà Marina bắt mỗi được đúng là có gốc gác từ Đại Hạ, thế nên dĩ nhiên là có nguồn hàng cung ứng loại rượu đặc chủng này.

"Lấy cho ta loại ngon nhất đây!"

Frostaxe oang oang cái mồm hét lớn một tiếng, giọng nói của ông vang vọng khắp cả quán rượu, nhưng ngay sau đó, một giọng nói khác đã lập tức đè bẹp cái chất giọng ồm ồm của ông.

"Xin lỗi, ma pháp của ta sẽ xé xác người thành từng mảnh."

Cái quái gì thế?! Cái quán này còn có cả pháp sư đến cơ à?

Frostaxe nghe thấy âm thanh này liền tò mò liếc nhìn sang phía bên kia quán rượu. Ông phát hiện ở góc quán có hai bóng người lạ mặt, nhưng thứ thực sự giật trọn sự chú ý của Frostaxe chính là... cái bàn của họ biết phát sáng!

.....

"Tôi... thắng rồi! Fireball 4 Mana!"

Ciri giờ cao một tấm bài được cấu thành từ hình ảnh hình chiếu trên tay, bên trên có dòng chữ: 「*Hỏa Cầu Thuật (Fireball): Gây 6 điểm sát thương*」.

Ngồi đối diện với Ciri, Joshua chỉ biết nhún vai bất lực, trở mắt nhìn nhân vật mình điều khiển — Warrior Garrosh Hellscream — bị một phát Fireball vỗ thẳng vào mặt, nổ tung thành từng mảnh vụn.

Joshua đang cùng Ciri test thử tính năng giải trí của phiên bản máy xèng. Đặt trước mặt Joshua lúc này là chiếc máy thành phẩm duy nhất, bên trong cài đặt phiên bản *Hearthstone* nguyên thủy đến mức không thể nguyên thủy hơn.

Chưa có tính năng tùy chỉnh bộ bài (Deck builder), chỉ có hai class là Warrior và Mage để trải nghiệm, các bộ bài cũng là do Joshua setup sẵn từ trước. Cổ máy này chỉ đơn thuần được Joshua dùng để test lỗi.

Màn hình hiển thị của phiên bản máy xèng *Hearthstone* là một màn hình trong suốt, nhìn qua khá giống một chiếc máy tính bảng có kích thước bằng một cái mặt bàn. Joshua còn tận dụng tính năng hình chiếu của cổ máy ma đạo do Herland chế tạo để khiến các quân bài trên tay có thể bay lơ lửng trước mặt người chơi, nhưng đây cũng chỉ là tính năng màu mè hoa lá cành thôi.

Cách chơi cốt lõi vẫn là thao tác click và kéo thả trên mặt phẳng trong suốt.

Joshua và Ciri tổng cộng đã test được mười hai ván. Từ chiều đến giờ, Ciri bị Joshua hành cho ra bã suốt mười một ván liên tiếp, nhưng cô nàng pháp sư thông minh này rốt cuộc cũng dần nắm được trick, cộng thêm một chút nhân phẩm bùng nổ, cuối cùng cô cũng lật kèo thắng được Joshua ở ván vừa rồi.

"Mau lên! Đến lúc anh phải thực hiện giao kèo rồi đây."

Ciri phấn khích đến mức không thể dùng lời nào tả xiết cái cảm giác khi giành chiến thắng. Joshua còn đặc biệt dặn dò cô: "*Trước khi dùng Fireball kết liễu (lethal) đối thủ thì bắt buộc phải spam nút 'Xin lỗi', lúc dùng Tiêu Viêm Thuật (Pyroblast) tiễn bạn lên đường cũng phải 'Xin lỗi' một tiếng*"... Điều này làm Ciri nhận ra từ "Xin lỗi" có tầm quan trọng sống còn thế nào đối với một Mage.

Nếu không phải vì Ciri là tín đồ của Thần Trật Tự nên không biết ném Hỏa Cầu Thuật, thì có khi sau này mỗi lần dùng phép cô cũng bê nguyên cái quy tắc này vào đời thực rồi.

"Quân tử nhất ngôn, chơi được chịu được."

Trước khi bắt đầu buổi test này, Joshua đã lập một kèo cá cược với Ciri: Chỉ cần Ciri có thể thắng được Joshua một ván trong vòng mười mười ván đấu, anh sẽ đồng ý với cô một điều kiện không quá biến thái.

Còn nếu thất bại, Ciri phải ngoan ngoãn vác xác về xưởng luyện kim của Herland để vẽ cho xong đồng họa gốc còn lại.

"Phần tiếp theo của «Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp», anh đã viết xong chưa đấy?"

Điều kiện Ciri đưa ra nằm ngoài dự kiến của Joshua, bởi vì trong cái danh mục "không quá biến thái" đó hoàn toàn có điều khoản giúp Ciri lấy lại tự do.

Thế mà không ngờ cô nàng pháp sư này hình như đã quên khuấy mất cái thân phận tù binh của mình, ngược lại còn hóng phần tiếp theo của cuốn kịch bản sơ kỳ «Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp» mà Joshua cho cô xem một ngày trước.

"Đoạn sau chưa viết xong, đợi tôi làm xong game Hearthstone này đã thì mới chính thức bấm máy bộ phim đó được."

Mấy ngày nay Joshua toàn phải cầm đầu gõ code, kịch bản kia chỉ là lúc ngẫu hứng viết bừa cái mở đầu, kết quả là bị Ciri sống chung dưới một mái nhà phát hiện ra.

Sau «Giai Nhân Và Ác Ma», Ciri một lần nữa vinh dự trở thành một thành viên cốt cán của đội ngũ "con dân cuồng hồi thúc tác giả ra chương mới".

"Chế tác à... Đồng họa gốc anh giao cho tôi vẫn còn thiếu hơn một trăm tấm nữa, nhưng mấy lá bài cơ bản (Basic cards) thì tôi đã hoàn thiện xong xuôi hết rồi, cho tôi vài ngày nữa đi."

Hiệu suất làm việc của Ciri đúng là không có điểm gì để chê. Joshua chỉ cần đi nét phác thảo (lineart) trước, cô sẽ trực tiếp lo phần lên chi tiết và đổ màu (rendering).

Ciri cũng không vội, chỉ cần cứ bám đuôi Joshua, sớm muộn gì cô cũng được đọc hết kịch bản của «Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp», thậm chí còn được tham gia bấm máy ngay tại hiện trường nữa chứ!

Đó mới là điều mà Ciri mong đợi nhất.

"Vừa vặn buổi test hôm nay coi như cũng hòm hòm rồi."

Ngay khi Joshua định ngắt nguồn cung cấp ma lực cho cỗ máy ma đạo này, anh bỗng cảm thấy mặt đất khẽ rung nhẹ một cái.

Một lão Dwarf không biết đã đứng cạnh cỗ máy ma đạo từ bao giờ, hai mắt ông ta tròn tròn xoe nhìn chăm chăm vào những hình ảnh hiển thị trên màn hình, như thể đang vắt óc suy nghĩ xem cái thứ này rốt cuộc là cái vẹo gì.

Khung cảnh này làm Joshua chợt nhớ tới lần đầu tiên mình mò ra tiệm máy xèng năm xưa, cứ đứng thẩn thẩn ở phía sau xem người ta combat, hóng hớt một hồi lâu mới dám tự mình bỏ xèng vào búng nút.

"Muốn làm một ván thử không ông bạn?" Joshua nhìn lão Dwarf có vẻ đã rất nhiều tuổi này và lên tiếng hỏi.

Chương 56 Hearthstone

Bàn tay chai sần đầy vết chai của Frostaxe chạm nhẹ vào bề mặt cỗ máy ma đạo, cảm giác mát lạnh và trơn nhẵn truyền đến. Với kinh nghiệm mài giũa Nguyên tinh thạch và chế tác đá quý nhiều năm, Frostaxe lập tức nhận ra ngay vật liệu được dùng để chế tạo nên cỗ máy này. Tất cả đều là những loại Nguyên tinh thạch cực kỳ phổ biến trên thị trường, thậm chí có một vài linh kiện còn được làm từ chất liệu khá lỗ.

Những sản phẩm làm từ Nguyên tinh thạch có chất lượng kém như thế này, trước đây Frostaxe đi ngoài đường có tông xỉ và cũng chẳng thèm liếc nhìn một cái.

Nhưng tính năng của cỗ máy ma đạo này thì Frostaxe thì có trời đất, cả đời này ông chưa từng thấy bao giờ!

"Cái này... là người làm ra?"

Frostaxe mân mê bề mặt trơn nhẵn của cỗ máy. Khi một lá bài bị ngón tay ông vô tình kéo đi, Frostaxe giật nảy mình rút tay lại như bị điện giật.

Nhất quyết không đầu hàng trước sự tò mò, ông lại một lần nữa đưa tay về phía lá bài đang hiển thị trên mặt bàn.

"Chính xác mà nói thì là tôi và hai người bạn cùng làm, một trong hai người họ đang ở ngay trước mặt ông đây."

Joshua chỉ tay về phía Ciri bên cạnh. Frostaxe liếc nhìn Ciri một cái rồi lại quay sang nhìn Joshua. Về ngoài trẻ măng của cả hai khiến ông sức nhận ra: "Thời đại thực sự đã thay đổi rồi."

"Công dụng của nó là gì?"

Frostaxe vắt óc suy nghĩ, lục lại đồng ký ức tích lũy suốt mấy trăm năm qua của mình, hy vọng tìm ra nguyên lý giúp cỗ máy ma đạo này có thể trình chiếu một hình ảnh kỳ lạ lên một mặt phẳng như thế.

Dù không nghiên cứu sâu về các minh văn như đám pháp sư nhân loại, nhưng nếu nói về độ hiểu biết đối với Nguyên tinh thạch và máy móc ma đạo, ông mà nhận số hai ở cái thành phố này thì đồ gã nào dám ngoi lên nhận số một.

Bởi vì bản thân cỗ máy ma đạo vốn là sản phẩm của một nền văn minh cổ đại đến từ di tích dưới lòng đất. Trăm năm trước khi thám hiểm di tích, Frostaxe từng phát hiện ra một hộ vệ khổng lồ bằng sắt thép, chỉ cần nạp ma lực là có thể vận hành với sát thương cực kỳ khủng bố.

Năm đó, đội thám hiểm của tộc Dwarf đã phải hy sinh mười hai dũng sĩ mới phá hủy được gã khổng lồ đó. Sau ngàn ấy năm, cái đầu sắt rộng gần một mét của nó vẫn đang được treo chễm chệ trong nhà Frostaxe làm chiến tích.

So với các cỗ máy ma đạo khai quật từ di tích dưới lòng đất, nghiên cứu của Nolan về mảnh này mới chỉ đang ở giai đoạn chấp chừng biết đi, đám pháp sư Nolan chỉ mới chạm được vào phần da lông của kiến thức.

Đáng tiếc là máy móc trong khu di tích đó đều đã hỏng hóc hết, số lượng còn hoạt động được gần như bằng không.

Suốt bao nhiêu năm qua, Frostaxe đã quá lâu không được nhìn thấy một cỗ máy ma đạo nào có thể khiến ông chấn động tận óc như gã khổng lồ bằng sắt năm xưa.

Thế mà cái máy đang đặt trước mặt lúc này lại làm ông thấy không thể tin nổi, vì ông hoàn toàn không hiểu nổi nguyên lý vận hành của nó!

Tại sao trên bề mặt Nguyên tinh thạch lại hiển thị được hình ảnh? Tại sao khi tay ông chạm vào những hình ảnh đó, chúng lại thay đổi phản hồi?

Mấy câu hỏi này khiến bộ não tưởng như sắp rỉ sét của ông phải khởi động và xoay vòng vòng trở lại. Và quan trọng nhất là, cái thứ này rốt cuộc có tác dụng gì!

"Cỗ máy ma đạo này chỉ có một công dụng cực kỳ đơn giản thôi."

Joshua quan sát lão Dwarf trước mặt. Tuổi của ông ta chắc phải gấp mấy lần Joshua, trên mặt đã lấm tấm vài vết đồi mồi nhưng vẫn không lộ ra một chút đáng vẻ già nua yếu ớt nào, bộ trọng giáp đang mặc trên người ít nhất cũng phải nặng tới hơn ba mươi cân.

"Nói mau xem nào."

Frostaxe có chút thiếu kiên nhẫn thúc giục. Ham muốn cầu tri của tộc Dwarf chẳng thua kém đám pháp sư nhân loại là bao, nếu không thì bọn họ đã chẳng cấm đầu đào bới khám phá dưới lòng đất Nolan suốt ngày đêm như vậy.

"Chơi."

Trước sự thúc giục của ông ta, Joshua cũng đưa ra một câu trả lời ngắn gọn súc tích.

"Chơi?"

Frostaxe thừa nhận việc dùng ngón tay chạm vào hình ảnh rồi nhận lại phản hồi thì đúng là có chút thú vị thật, nhưng một cỗ máy ma đạo tinh diệu đến nhường này mà công dụng sinh ra lại chỉ để phục vụ cho mục đích giải trí thôi sao?

"Chính xác. Thứ này gọi là «Hearthstone», và cách chơi không phải là cứ bấm loạn xạ như ông đang làm đâu."

Joshua nhìn lão Dwarf cứ lấy ngón tay chọc chọc vào lá bài trên màn hình rồi kéo đi kéo lại lung tung bèn nhảy.

Cảnh tượng này trông cứ như đang cho một con mèo chơi iPad, con mèo cứ lấy cái đệm chân nhỏ ấn vô tội vạ lên màn hình máy tính bảng vậy.

"Trực tiếp làm một ván demo cho ông ấy xem đi anh, tôi đi tìm cái gì bỏ bụng đây."

Ciri nhường chỗ, lui về phía sau làm viewer hóng hót. Yno lúc này cũng kịp thời bê loại rượu mà lão Dwarf vừa gọi ra.

"Được thôi, thanh niên, hy vọng cái thứ này của người sẽ thú vị hơn trò vật tay."

Frostaxe cũng chẳng khách sáo, kéo ghế ngồi xuống. Hình thức giải trí của tộc Dwarf vốn không có nhiều, uống rượu được coi là niềm vui lớn nhất trong đời, còn lại là đi đào mỏ.

Cả uống rượu lẫn đào mỏ thì Frostaxe đều đã làm suốt cả trăm năm qua rồi, có thích đến mấy thì cũng đến lúc thấy chán ngấy.

Ông đi lang thang khắp Nolan chính là để tìm kiếm những điều mới mẻ, và trò chơi mang tên Hearthstone trong quán rượu này thực sự đã thu hút được sự chú ý của ông.

"....."

Trong những khoảnh khắc như thế này, Joshua vẫn không đưa ra câu trả lời bằng lời nói. So với ngôn từ bốc phét, Joshua thích dùng hành động thực tế để chứng minh hơn.

Frostaxe cầm vại rượu do Yno mang lên, nốc một hơi cạn sạch không chừa một giọt. Ngay khoảnh khắc ông đặt mạnh chiếc vại xuống bàn, Joshua cũng bấm nút khởi động một ván đối quyết Hearthstone mới.

Màn hình trên bàn lập tức được chia làm đôi, phần màn hình gần với Frostaxe nhất đang hiển thị hai bức chân dung đại diện.

"Cái gì đây?"

Frostaxe cảm thấy hôm nay mình đã xài hết vốn từ "cái gì" của cả cuộc đời mất rồi.

"Class (Nghề nghiệp). Một bên là Warrior (Chiến binh), bên còn lại là Mage (Pháp sư)."

Joshua chỉ vào 'Mage Jaina' và 'Warrior Garrosh', cả hai đều là những nhân vật lừng lẫy trong thế giới World of Warcraft.

Frostaxe dĩ nhiên không biết cốt truyện của World of Warcraft, nhưng ông vẫn hiểu rõ về hai class Warrior và Mage này. Bản thân ông chính là một Warrior, kiểu Chiến binh có thể dùng cơ bắp thuần túy để nện cho đám dùng phép ngu ngốc thành thịt bằm.

Nhưng mà...

"Hắn là một Orc (Orc tộc) à?"

Frostaxe chỉ vào 'Warrior Garrosh', giọng điệu lộ rõ vẻ nghi hoặc.

Trong cái thời đại các chủng tộc đang giao thoa học cách chung sống này, Orc có lẽ là chủng tộc duy nhất không mấy hòa nhập. Phần lớn bọn họ sinh sống tại vùng biên cảnh của Vương quốc Băng Giá, hoàn toàn không có ý định giao lưu với các tộc khác.

Nếu như ấn tượng của nhân loại về tộc Dwarf là thô lỗ, thì ấn tượng về tộc Orc có lẽ chính là dã man.

Thậm chí gần đây, Vương quốc Thánh giáo còn đang rầm rộ lan truyền luận điệu rằng tộc Orc thực chất chính là tay sai của ác ma.

Nhưng xem ra Garrosh đúng là cái số con rệp, đi đến đâu cũng bị người ta kỳ thị như thường...

"Ông không ghét tộc Orc sao?"

Joshua nhận ra Frostaxe chỉ hỏi một câu băng quơ như vậy, sau đó liền không chút do dự mà click chọn luôn 'Warrior Garrosh'.

"Ghét? Bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một lũ khốn khổ không có nhà để về mà thôi."

Warrior, Orc.

Frostaxe hồi tưởng lại vài trăm năm trước khi ông còn chưa phát hiện ra khu di tích dưới lòng đất này. Ông và thị tộc của mình từng phải lưu lạc khắp nơi trên mảnh đất đại lục đầy chiến

loạn. Trong suốt hành trình phiêu bạt đó, ông đã từng có qua lại với các thị tộc Orc, quá trình tuy không mấy vui vẻ nhưng kết quả thì lại khá tốt đẹp. Không biết gã bạn già năm xưa cùng ông nện nát gáo một con rồng khổng lồ giờ có còn sống hay không... Không, chắc chắn là gã vẫn còn sống khỏe re. Khi Frostaxe lựa chọn 'Warrior Garrosh', bức chân dung của Garrosh lập tức đáp thẳng xuống vị trí Hero, đồng thời gầm lên một câu thoại đầy dũng mãnh: *"Không chiến thắng, thà chết còn hơn!"* Câu nói này vốn là tiếng Orc "Lok'tar ogar" trong World of Warcraft, để người bản địa ở đây dễ hiểu, Joshua đã dịch thẳng nó thành *"Victory or death!"*. Lão Dwarf nhiều tuổi này rõ ràng đã bị câu thoại tràn ngập khí thế xem cái chết nhẹ tựa lông hồng này làm cho có chút chạm vào lòng trắc ẩn. Ai mà lúc trẻ chẳng có vài câu chuyện oanh liệt của riêng mình cơ chứ? "Chúng ta bắt đầu thôi." Joshua liếc nhìn các quân bài trên tay mình, anh giành quyền đi trước (First turn). Quy tắc trò chơi, cứ trực tiếp dạy cho ông ta thông qua thực chiến là chuẩn bài nhất.

Chương 57: Thần rút [bài]

Tay của Frostaxe đang run.

Là một thợ mài giữa đá quý kiêm một phu đào mỏ có thâm niên, tay của Frostaxe đã mười mấy năm rồi chưa từng biết run rẩy là gì.

Lần gần đây nhất tay ông run là do đụng độ một con sâu độc khổng lồ dài hơn hai mươi mét dưới lòng đất. Frostaxe bị trúng độc của nó nên khắp người mới co giật run rẩy không thôi.

Còn hiện tại, nếu xét theo nghĩa nghiêm túc thì Frostaxe đúng là cũng đang trúng độc, chỉ có điều loại độc này mang tên: "Nghiện game".

Và lý do khiến đôi tay của Frostaxe run lẩy bẩy gồm hai nguyên nhân. Thứ nhất là vì phần nộ. Ông đã thua liên tiếp bảy ván dưới tay Joshua rồi!! Với tư cách là Đại trưởng lão của thị tộc Frostaxe, việc phải ném mùi thất bại ê chề nhiều lần đến thế này là điều tuyệt đối không được phép xảy ra.

Dù là uống rượu hay vật tay, ông cũng chưa bao giờ cho phép bản thân thua người khác nhiều lần như vậy!

Nguyên nhân thứ hai chính là vì kích động. Bởi vì sau khi đã hoàn toàn làm quen với quy tắc của «Hearthstone», ở ván thứ tám này, ông chuẩn bị lật kèo thắng Joshua tới nơi rồi.

Hero 'Mage Jaina' do Joshua điều khiển chỉ còn vòn vẹn 3 Máu, nhưng trên sân của anh lại đang dàn trận một hàng dài Minion (tay sai) có sức tấn công cực kỳ khủng bố.

'Warrior Garrosh' của Frostaxe thì còn 12 Máu và 5 Giáp, nhưng tổng lực sát thương trên sân (場攻 - Board damage) của Joshua đã lên tới 21 điểm.

Điều ngặt thở nhất là bài trên tay của Frostaxe đã cạn sạch! Ông bắt buộc phải rút được một lá bài có thể gây ra ít nhất 3 điểm sát thương ở lượt kế tiếp.

Chỉ cần rút trúng là thắng, còn nếu không, ở lượt sau quân đoàn Minion của Joshua sẽ giẫm nát gáo ông không thương tiếc!

Cái cảm giác đối mặt với những điều chưa biết luôn là thứ kích thích nhất, kích thích đến mức khiến đôi tay của Frostaxe bắt đầu run bần bật.

Nó cũng là thành quả tích tụ từ sự không cam lòng sau bảy ván thua liên tiếp, ông đang khao khát được phục thù hơn bao giờ hết.

Khoảnh khắc quyết định vận mệnh đã đến. Frostaxe căng mắt nhìn chằm chằm vào chồng bài bên phải, một lá bài từ từ được rút ra.

Lá bài này sẽ định đoạt kết cục của cả ván đấu!

Liệu đó sẽ là một Wolfrider (Kỵ binh sói) có khả năng Charge (Xung phong), hay là một Leeroy Jenkins đẳng cấp hơn, hoặc biết đâu lại là cha đẻ của 'Warrior Garrosh' — một lá bài Legendary siêu cấp mạnh mẽ: Grommash Hellscream?

Frostaxe nheo mắt lại. Cảm xúc lúc này làm ông nhớ về sự phấn khích tốt độ năm xưa khi cùng đồng đội khai phá một hầm mỏ mới, nơi sự nguy hiểm và niềm kỳ vọng đan xen vào nhau. Cái cảm giác tuyệt diệu ấy thực sự rất dễ gây nghiện!

Lá bài đó đã nằm gọn trong tay Frostaxe. Khoảnh khắc này, ông như cảm giác mình đang nắm giữ cả tương lai trong tay!

「7 Mana, Gorehowl (Huyết Hống), Chỉ số 7/1」.

Khi nhìn thấy lá bài này, Frostaxe kích động đến mức suýt chút nữa là nhảy dựng lên. Mặc dù bộ giáp nặng nề trên người khiến ông không thể nhấc nổi chân, nhưng ván này ông thắng chắc rồi!

Vũ khí giúp ông giành chiến thắng cuối cùng không phải là bất kỳ một Minion nào dưới trướng, mà là chính bản thân Garrosh!

Frostaxe lập tức sử dụng lá bài vũ khí này, trang bị Gorehowl lên người Garrosh. Theo tiếng gầm "Lok'tar ogar!!!" vang dội của Garrosh...

Hắn vung chiếc rìu huyền thoại tràn ngập sắc màu sử thi lên, giáng một đòn chí mạng thẳng vào mặt Jaina. Màn hình xung quanh cũng vì đòn đánh sấm sét này của Garrosh mà rung chuyển dữ dội.

Frostaxe có thể cảm nhận rõ ràng luồng dư chấn ấy!

Khi bức chân dung của Jaina nổ tung thành từng mảnh vụn, Frostaxe sung sướng vung hai nắm đấm lên không trung reo hò thán thiết.

"Ha ha ha ha! Cái gã dùng phép chết tiệt kia!! Đã biết sự lợi hại từ cây rìu của ta chưa!"

Joshua nhìn lão Dwarf đã sống mấy trăm năm mà vẫn hờ hết như một đứa trẻ, liền biết chắc chắn ông ta đã ngộ ra cái tinh túy và niềm vui của Hearthstone rồi.

Trò chơi Hearthstone này ngoài yếu tố kỹ năng ra, thì cái cốt lõi tạo nên sự hấp dẫn chính là nhân phẩm (vận khí)! Bản thân Hearthstone vốn là một tựa game thẻ bài chứa đựng đầy rẫy những yếu tố ngẫu nhiên (RNG)...

Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, cảm giác lật kèo ngoạn mục (絕地翻盤) khi chỉ còn ngàn cân treo sợi tóc luôn là thứ mang lại khoái cảm đỉnh cao nhất. Và mỗi một ván Hearthstone đều có thể cho bạn trải nghiệm loại khoái cảm đó.

"Thế nào, trò chơi này so với trò vật tay thì cái nào thú vị hơn?"

Joshua ngắt tiến trình vận hành của cỗ máy ma đạo, quay sang hỏi lão Dwarf.

"Vật tay so với cái này thì chán ngắt, chết tiệt thật. Mấy gã ranh con kia vẫn còn đang tốn thời gian vô bổ ở mấy quán rượu ngoài kia, ta phải đi gọi bọn họ đến đây ngay, để dạy cho tụi nó biết thế nào mới là trò chơi đích thực!"

Frostaxe vẫn đang chìm đắm trong dư vị chiến thắng phấn khích, đến mức ông không thể chờ đợi thêm một giây nào để lôi kéo những người khác trong thị tộc của mình tới trải nghiệm.

"Rất lấy làm tiếc thưa ông Frostaxe, nhưng chúng tôi chuẩn bị đóng cửa rồi." Joshua bất đắc dĩ đưa ra câu trả lời.

"Đóng cửa? Bọn người mở quán rượu mà lại có chuyện đóng cửa sao?"

Trong ký ức của Frostaxe, các quán rượu của nhân loại lúc nào cũng mở cửa thâu đêm suốt sáng.

"Bình thường thì đúng là vậy, chỉ là mấy ngày nay chúng tôi đang trong giai đoạn chạy thử nghiệm (Soft launch) thôi, vẫn chưa chính thức khai trương."

Joshua đã đánh liên tù tì mười mấy ván, thời gian lúc này cũng đã gần 11 giờ đêm. Tuy rằng tộc Dwarf thuộc tuýp người có thể quây xuyên màn đêm rồi lăn ra ngủ ngón ngang trong quán rượu...

Nhưng buổi tối Joshua còn phải cùng Ciri tăng ca để hoàn thiện nốt các lá bài khác, không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

"Hơn nữa, trò chơi này vẫn chưa được hoàn thiện hoàn toàn."

"Chưa hoàn thiện?"

Frostaxe chẳng thèm quan tâm quán này đã chính thức khai trương hay chưa, nhưng khi nghe thấy «Hearthstone» vẫn chưa hoàn thiện xong, ông liền dập tắt ngay ý định chạy ra ngoài gọi người.

Một trò chơi mà theo quan điểm của Frostaxe là đã cực kỳ phức tạp như thế này, hóa ra vẫn còn chưa hoàn thiện sao?

"Thực ra không chỉ là chưa hoàn thiện, đây mới chỉ là một phiên bản hết sức sơ khai mà thôi." Joshua tắt cỗ máy ma đạo, chuyển nó sang 'Chế độ lập trình' (Developer mode), toàn bộ dữ liệu lưu trữ bên trong lập tức hiển thị ra trước mắt Frostaxe.

Xuất hiện trước mặt Frostaxe là 9 bức chân dung nhân vật. Trong đó có hai người ông đã nhìn mặt là Warrior Garrosh và Mage Jaina, còn 7 người còn lại thì ông hoàn toàn chưa thấy bao giờ.

Có một gã nhìn giống như đám Paladin phiên phức, có một cô nàng Elf trông giống như một Assassin bí ối, rồi còn có... Frostaxe nhìn mà hoa cả mắt.

"Ý người là... Hearthstone tổng cộng có đến 9 Class (Nghề nghiệp) sao?"

Frostaxe hiện tại cũng coi như đã nhập môn Hearthstone, dĩ nhiên hiểu được ý nghĩa của những bức chân dung này.

"Đúng vậy, không chỉ dừng lại ở đó, trong phiên bản chính thức ông còn có thể tự build (chỉnh sửa) bộ bài của riêng mình nữa." Joshua tiếp tục tung ra một thiết lập khiến hai mắt Frostaxe sáng lên.

Thực ra ngay từ tám ván đấu vừa rồi, Frostaxe đã liên tục làm bầm cấn nhằn về một vấn đề: Đó là trong bộ bài có một vài lá bài thực sự quá yếu sinh lý, ông hoàn toàn không muốn rút phải chúng một chút nào!

Và câu nói "có thể chỉnh sửa bộ bài" này của Joshua chính là tính năng mà Frostaxe đang khao khát được hiện thực hóa nhất!

Có thể tự build bài đồng nghĩa với việc ông sẽ sở hữu một bộ bài độc nhất vô nhị thuộc về riêng mình. Điều này đã đánh trúng vào cái máu cuồng sưu tập đặc trưng của tộc Dwarf, dù tính cách của họ không đến mức nặng nề như lũ Goblin.

Giữa một 'thứ tốt đại trà ai cũng có' và một 'thứ tốt độc quyền của riêng mình', bất kỳ ai cũng sẽ chọn cái thứ hai.

"Vậy thì người mau mau làm ra phiên bản chính thức đi chứ!!"

Frostaxe đã tỏ ra vô cùng sốt ruột. Ông đã quá lâu không thèm lui tới các quán rượu khác, dẫn đến việc đám Dwarf trẻ tuổi trong thị tộc thỉnh thoảng lại rêu rao cái luận điệu rằng ông đã già lụ khụ rồi.

Bây giờ Frostaxe muốn dùng Hearthstone để vả mặt và dạy cho tụi nó hiểu một chân lý: Gừng càng già càng cay, gấu già thì vẫn cứ là gấu già.

"Về chuyện này... tạm thời chúng tôi đang gặp phải một chút rắc rối nhỏ, tôi nghĩ mình cần sự trợ giúp của ông, ngài Frostaxe."

Joshua trầm nghĩ sau khi đã seeding và câu kéo con mồi bấy lâu nay, giờ là thời điểm thích hợp để đưa câu chuyện vào guồng đàm phán hợp tác làm ăn rồi.

Nguồn cung ứng Nguyên tinh thạch ở Nolan có tới hơn một nửa nằm trong tay tộc Dwarf, mà các thị tộc này cơ bản đều đã có những mối thu mua cố định. Nếu không có một người trung gian có máu mặt tiền cũ, Joshua thực sự rất khó để nhúng tay vào miếng bánh béo bở này. Nhưng hiện tại Joshua đã có người tiền cử của riêng mình, một "gã trung gian" cực kỳ xuất sắc — đó chính là «Hearthstone».

Một sản phẩm xuất sắc ưu tú luôn là thứ mà các nhà đầu tư coi trọng hàng đầu.

Chương 58: Kinh doanh

"Muốn nhờ ta giúp đỡ? Về chuyện Nguyên tinh thạch sao?"

Frostaxe đã lẫn lộn và giao thiệp với đám thương nhân nhân loại xảo quyết ngàn ấy năm trời, vừa nghe Joshua mở miệng là ông đã lập tức đoán ngay ra ý đồ của anh.

Nhân loại cứ hễ tìm đến tộc Dwarf bọn ông, ngoại trừ việc ủy thác rèn đúc khai giáp và mài giũa bảo thạch ra thì cũng chỉ có một mục đích duy nhất: thu mua Nguyên tinh thạch.

"Chế tạo cỗ máy ma đạo này cần Nguyên tinh thạch làm nguyên liệu. Nếu muốn cỗ máy này gánh vác được phiên bản chính thức của «Hearthstone», chất lượng Nguyên tinh thạch đầu vào ít nhất phải được nâng cấp thêm hai cấp bậc nữa."

Lời Joshua nói khiến Frostaxe rơi vào trầm tư. Thị tộc Frostaxe của ông đâu phải chỉ có mình ông. Cỗ máy ma đạo này cùng lắm cũng chỉ cung cấp được cho hai người chơi đấu với nhau. Nếu ông thật sự kéo cả cái thị tộc Frostaxe đến đây, có khi cái chỗ này sẽ bị vây kín từ trong ra ngoài mất.

Vì vậy, một cỗ máy ma đạo duy nhất không những không thể thỏa mãn nhu cầu của Joshua — với tư cách là chủ quán rượu đại lý, mà còn không thể thỏa mãn nhu cầu của Frostaxe — với tư cách là một game thủ Hearthstone.

"Nguyên tinh thạch không phải là thứ cho không, người bắt buộc phải hiểu rõ điều này."

Frostaxe cầm vại rượu bên cạnh lên nốc một ngụm, quét sạch bọt rượu dính trên râu. Khi ông uống cạn giọt rượu cuối cùng, điều đó đồng nghĩa với việc ông đã chuẩn bị rời đi.

"Dĩ nhiên rồi, tôi hiểu rõ quy tắc của thị trường Nguyên tinh thạch tại Nolan. Hiện tại tôi đang đứng trên tư cách là một nhà thu mua để nói chuyện với ông, ngài Frostaxe. Tôi có đủ tiền vốn để đổi lấy Nguyên tinh thạch, chỉ cần ông cung cấp cho tôi một kênh nguồn hàng tốt."

Joshua hiện tại thật sự là tiền nhiều đến mức tiêu không hết. Anh chỉ mới trích ra một phần nhỏ để đầu tư xây dựng quán rượu này, nguồn tài sản mà bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» mang lại cho Joshua trong vài tuần tới vẫn sẽ tiếp tục duy trì đà tăng trưởng chóng mặt.

Khi Herland chế tạo cỗ máy ma đạo nguyên mẫu này, nguyên vật liệu đều được mua từ các cửa hàng của nhân loại, tức là chịu mức "giá bán lẻ". Joshua hy vọng có thể lấy được mức "giá bán buôn" từ tay Frostaxe, nếu là giá xuất xưởng trực tiếp từ nhà sản xuất thì không còn gì bằng.

"Được, phố Búa Sắt số 72, trước 12 giờ trưa mai cứ đến tìm ta. Không, càng sớm càng tốt! Ta đã chịu đủ cái cảnh mấy thằng ranh con kia mỗi ngày đi đào mỏ thì kêu mời tay chùn chân, kết quả đến lúc vật tay thì đũa nào đũa nấy khỏe như trâu rồi!"

Frostaxe dường như cố chấp tin rằng một trò chơi thẻ bài vừa kích thích vừa thú vị như «Hearthstone» có thể trị tận gốc những thói hư tật xấu của đám Dwarf trẻ tuổi trong thị tộc.

Tuy nhiên, Joshua không hề hé răng nửa lời để cảnh báo Frostaxe rằng: một số "tác dụng phụ" mà «Hearthstone» mang lại còn đáng sợ hơn trò vật tay nhiều. Ít nhất thì vật tay còn không gây nghiện đến mức thức thâu đêm suốt sáng.

"Tôi sẽ cố gắng qua đó thật sớm."

Joshua ghi nhớ địa chỉ này. Sau khi dẫn dò Yno tiễn khách, lão Dwarf nhiều tuổi với ánh mắt đầy lưu luyến nhìn cỗ máy Hearthstone đã ngừng vận hành, cố nén ham muốn làm thêm ván nữa rồi mới chịu rời khỏi quán rượu.

"Anh định mua bao nhiêu Nguyên tinh thạch?"

Ciri cầm một mẫu bánh mì găm làm bữa tối, kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện Joshua. Với tư cách là một pháp sư, Ciri biết rất rõ mức giá của Nguyên tinh thạch biến động lớn đến nhường nào. Loại Nguyên tinh thạch cô thường dùng để lưu trữ vài ma pháp nhỏ như 'Chiếu Sáng Thuật' hay 'Điểm Hòa Thuật' cơ bản chưa đến một đồng bạc.

Nhưng đối với loại có thể lưu trữ từ hai nhóm mình văn trở lên, giá của Nguyên tinh thạch sẽ dao động từ một đồng vàng trở lên.

Chi phí chế tạo cỗ máy nguyên mẫu trước mặt Joshua đã ngốn hết khoảng hai trăm đồng vàng rồi.

"Có bao nhiêu tiền thì mua bấy nhiêu."

Joshua chỉ vào một khe nhét xu ở phía dưới cỗ máy ma đạo. Sau khi được khắc lên 'Giám Định Thuật', khe nhét xu này có thể nhận biết một cách hoàn hảo các loại tiền tệ lưu hành tại Nolan.

Đợi đến khi Joshua tung ra tính năng mua các gói bài mở rộng (Card packs) của «Hearthstone», cho dù giai đoạn đầu anh có vung bao nhiêu tiền để mua Nguyên tinh thạch từ tộc Dwarf, anh cũng đều có thể moi sạch túi tiền của họ quay trở lại.

Trên đời này làm gì có mấy ai cưỡng lại được sự cám dỗ của combo 40 gói hay 60 gói bài, những ví dụ về việc chơi game đến mức bốc đồng quẹt thẻ tiêu dùng thì ở Trái Đất đầy rẫy ra rồi.

"Đội bà Marina quay lại, chúng ta có thể ra về được rồi. Đúng rồi Ciri, tôi khuyên cô nên mang vài gói trà đen về để tỉnh táo tinh thần nhé."

"Anh cứ đưa tôi nửa phần sau của kịch bản «Chàng Ác Ma Chuyên Nghiệp» đi, tôi có thể tỉnh táo cày cuốc cả đêm luôn!"

Trong lúc Ciri đang vắt óc suy nghĩ làm sao để cuỗm được nửa sau kịch bản từ tay Joshua, cánh cửa quán rượu lại một lần nữa được đẩy ra. Bà Marina, người đã bôn ba bên ngoài cả buổi chiều, rốt cuộc cũng đã trở về.

Người phụ nữ lớn tuổi cởi bỏ chiếc khăn choàng trên người, sải bước nhanh đến trước mặt Joshua.

"Có chuyện gì xảy ra sao?"

Bà Marina ra ngoài là để tìm kiếm một người có thể đảm nhận vị trí đầu bếp cho quán rượu này. Nhưng nhìn biểu cảm có phần căng thẳng trên gương mặt bà, dường như bà đã đụng phải chuyện gì đó phiền phức.

"Cậu Joshua, vừa rồi tôi vừa nhìn thấy đội Thánh Giáo Quân trên đường, cách đây không xa đâu."

Bà Marina hồi tưởng lại những kỷ niệm vừa nhìn thấy trên phố. Bộ giáp màu bạc sáng loáng cùng với huy hiệu mạ vàng kia, tuyệt đối là Thánh Giáo Quân thuộc quyền sở hữu của Vương quốc Thánh giáo không sai vào đâu được.

Mặc dù khi đi trên phố bọn họ đã tháo mũ giáp, cũng không mang theo vũ khí, chỉ lấy thân phận du khách để đến Nolan tham quan, nhưng bà Marina lại có một dự cảm chẳng lành.

"Tại sao bà lại kể chuyện này với tôi?"

Joshua bình thần nhìn người nữ thương nhân này. Mặc dù bà Marina đã biết mình trở thành một trong các diễn viên của «Giai Nhân Và Ác Ma», nhưng bà không hề biết thân phận thật sự của Yno và Joshua.

Trong mắt người nữ thương nhân này, Joshua vẫn là vị pháp sư 'Gaston' đã cứu bà và Yno thoát khỏi tay ác ma năm đó.

"Chẳng phải Yno từng cùng ác ma... khiêu vũ trong bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» sao? Tôi cũng từng xuất hiện trong bộ phim đó nữa."

Bà Marina không hề nghi ngờ thân phận của Joshua và Yno. Bà chỉ biết Joshua đã dùng một phương thức đặc biệt để ghi lại từng chút một quá trình chung sống giữa Yno và con ác ma kia. Những thước phim đó thậm chí còn khiến bà Marina khá cảm động, mang lại cảm giác kiêu: *"Con gái nhà mình cuối cùng cũng có người chịu rước đi rồi."*

Nhưng độ nổi tiếng của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» hiện đã lan rộng khắp Nolan, những người đến từ Vương quốc Thánh giáo chắc chắn cũng đã nghe phong phanh ít nhiều. Nếu trong số bọn họ có ai từng xem qua, đồng thời ghi nhớ diện mạo của Yno và bà Marina...

Dù cho không đến mức tiến hành thảo phạt như đối với ác ma, nhưng những cuộc thẩm vấn kéo dài dai dẳng chắc chắn là không thể tránh khỏi!

"Đừng lo lắng, đây là thủ đô ma pháp Nolan chứ không phải Vương quốc Thánh giáo Messia. Bà Marina, khi bà gặp những gã Thánh Giáo Quân đó, chỉ cần cứ ở yên trong quán rượu này là được rồi," Joshua nói.

"Ồ yên trong quán rượu sao? Cậu Joshua, những năm trước khi tôi đến Vương quốc Thánh giáo để buôn bán, tôi từng chứng kiến cảnh tượng Thánh Giáo Quân thực thi công vụ. Tôi không nghĩ bọn họ sẽ chịu ngồi xuống để nói chuyện tử tế với chúng ta đâu."

Bà Marina đảo mắt quét qua một lượt quán rượu này. Mặc dù việc trang trí bên trong đã hoàn tất, nhưng căn bản không có lấy một nơi nào có thể dùng để ẩn nấp hay đào tẩu cả.

"Không cần chạy, cũng không cần phải nói chuyện với bọn họ. Đến lúc Thánh Giáo Quân tới, mọi người chỉ việc ngồi đây và tiếp tục quản lý quán rượu như bình thường là được."

Mục đích Joshua xây dựng nên «Quán Rượu Hearthstone» này đâu có đơn thuần là để kiếm tiền!

"Bà Marina, bà có biết tộc Dwarf thường đối xử thế nào với những kẻ dám tới quán rượu của họ gây sự không?"

"Tộc Dwarf?"

Bà Marina lắc đầu, bà rất hiếm khi giao thiệp với chủng tộc này.

"Câu trả lời rất đơn giản, đó là tổng cổ gã đó ra ngoài và tấn cho một trận ra trò!" Joshua cười nói.

Các pháp sư và tộc Dwarf mới là những chủ nhân thực sự của Nolan, Thánh Giáo Quân cùng lắm cũng chỉ là những vị khách du lịch mà thôi. Việc Joshua cần làm hiện tại chính là biến Quán Rượu Hearthstone này thành địa bàn của tộc Dwarf, thế là quá đủ rồi.

Như vậy, cho dù là hội thương mại của riêng mình hay là chính bản thân quán rượu, đều không cần phải lo lắng về sự làm phiền của những gã đó nữa.

Chương 59: Dưới lòng đất

Buổi sáng, tại phố Thợ Rèn.

Cái tên của con phố này nghe chẳng ăn nhập gì với Nolan – vương đô của các pháp sư, nhưng cái gì cũng có lý do của nó.

Khi Joshua đặt chân vào đây, bóng dáng của các học giả hay pháp sư nhân loại thưa thớt hơn hẳn so với những khu vực khác tại Nolan. Thay vào đó, số lượng các tộc nhân Dwarf vác búa hoặc rìu trên vai tăng lên rõ rệt, và tiếng chan chát đập sắt từ các cửa hàng xung quanh cứ vang lên không ngớt. Hơi nóng tỏa ra từ các lò nung của tộc Dwarf khiến nhiệt độ toàn bộ con phố tăng lên vài độ.

"Dậy sớm thế này anh không buồn ngủ à?"

Ciri đi sau lưng Joshua, vừa nói vừa ngáp ngắn ngáp dài. Đêm qua cô nàng lại thức đêm, sau khi vẽ xong một phần bản thảo phác họa nhân vật (concept art), cô còn sướng ron khi là người đầu tiên được cầm trên tay kịch bản gốc của bộ phim *«Sát Thủ Chuyên Nghiệp»*.

"Đối với sinh vật gọi là lập trình viên thì đây là chuyện cơm bữa."

Hồi còn ở Trái Đất, Joshua thức đêm ba ngày một trận, năm ngày một giao thừa. Từ khi xuyên không sang thế giới này, sở hữu thể chất của Chaos Demon, anh có nhin ngủ cả tuần cũng chẳng hề hấn gì.

"Lập trình... cái gì cơ? Mà thôi bỏ đi... Lão Dwarf hôm qua đang đi tới kia."

Ciri đã hoàn toàn từ bỏ việc cố gắng hiểu mấy cái thuật ngữ kỳ quái của Joshua. Cô chỉ tay về phía Frostaxe đang rảo bước xuyên qua đám đông Dwarf từ đằng xa.

Chiều cao của nhân loại khi đứng giữa một bầy Dwarf thực sự nổi bật, nên Frostaxe chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay Joshua và Ciri.

"Mấy nhóc siêng năng hơn hẳn cái lũ nhóc lười biếng nhà ta đây!"

Frostaxe đi thẳng đến trước mặt Joshua, nhiệt tình chìa tay ra. Joshua cũng chẳng khách sáo, siết chặt lấy tay ông cụ. Bàn tay của tộc Dwarf to gấp đôi tay người thường, lớp chai dày cộp trên bề mặt thô ráp chẳng khác nào một lớp giáp hộ thủ.

Ngay khoảnh khắc nắm tay Frostaxe, Joshua cảm nhận được vô số ánh mắt từ khắp con phố đang đổ dồn về phía mình, trong đó đa số là nhân loại.

Frostaxe là đại trưởng lão có tiếng tăm lẫy lừng của tộc Frostaxe trên con phố này. Đây là thị tộc hùng mạnh và thịnh vượng nhất trong cộng đồng Dwarf tại Nolan, địa vị của Frostaxe trong tộc đương nhiên không cần phải bàn cãi. Vậy mà Joshua – một gương mặt hoàn toàn xa lạ – lại được đích thân vị đại trưởng lão này ra cửa nghênh đón, về lý thuyết thì anh có nên tỏ ra thụ sủng nhược kinh một chút không nhỉ?

"Ngài Frostaxe, tôi thấy các thợ rèn Dwarf trong tiệm của ngài vẫn đang quai búa hăng say đấy chứ?"

Joshua nhìn vào tiệm rèn mà Frostaxe vừa bước ra. Đó là một trong những xưởng rèn lớn nhất con phố này, tiếng đập sắt chan chát vọng ra cho thấy bên trong phải có ít nhất mười mấy gã Dwarf đang làm việc.

"Chỉ được cái buổi sáng thôi, cứ đến chiều là tụi nó xiu như bánh bao nhúng nước ngay. Đi, xuống dưới nhà rồi bàn tiếp!"

Có vẻ Frostaxe vô cùng kiên định với triết lý "con nhà mình thì tuyệt đối không được khen". Joshua không nói nhảm thêm. Dưới sự dẫn đường của ông cụ, anh và Ciri bước vào trong tiệm rèn.

Vừa đặt chân vào tiệm, nhiệt độ lập tức nhảy vọt từ mùa xuân sang giữa hè, trong khi thời tiết hiện tại của Nolan mới chỉ chớm đầu đông.

Ciri hơi khó chịu, đưa tay kéo kéo cổ áo. Nhiệt độ ở đây vượt quá sức chịu đựng của cô, chưa kể bộ pháp袍 (áo choàng pháp sư) cô đang mặc lại còn có tính năng giữ nhiệt.

Joshua liền thi triển một ma pháp thuộc hệ thống của "Thần Sông Ngòi Và Chữa Lành Wengelk" – đức tin mà chị gái Herland của cô theo đuổi. Phép này có tên là "Băng Sương Thuật", giúp hạ nhiệt độ trong một phạm vi nhỏ, cuối cùng cũng làm Ciri dễ thở hơn một chút.

Làm xong việc đó, Joshua đảo mắt nhìn quanh xưởng rèn. Anh phát hiện bên cạnh mỗi lò lửa đều có một con thần lùn đỏ rực toàn thân, dài khoảng một mét đang nằm chễm chệ. Ngọn lửa phun ra từ miệng chúng chính là nguồn nhiệt để các thợ rèn Dwarf đúc vũ khí.

Đây chắc là một loại ma thú rồi. Thế giới này quả thực có rất nhiều sinh vật thần kỳ, sau này nếu rảnh rỗi, có khi anh sẽ làm một chương trình kiểu *«Thế Giới Động Vật»*, hoặc thẳng tay đặt tên là *«Sinh Vật Huyền Bí Và Nơi Tìm Ra Chúng»* luôn cho chất.

Nhưng hiện tại, việc chính vẫn là tập trung vào thương vụ trước mắt.

Frostaxe dẫn Joshua đi sâu vào trong xưởng rèn. Càng đi vào sâu, nhiệt độ xung quanh càng giảm mạnh. Nhìn thấy bậc thang dẫn xuống lòng đất, Joshua liền hiểu ngay câu "xuống dưới rồi bàn" của Frostaxe nghĩa là gì.

"Đi sát vào, đừng để lạc đây."

Frostaxe bước xuống bậc thang, Joshua và Ciri cũng giẫm lên những bậc đá có phần trơn trượt đi theo sau. Đi khoảng chừng ba phút, một thành phố ngầm dưới lòng đất Nolan, nơi được thống trị hoàn toàn bởi tộc Dwarf, hiện ra trước mắt Joshua.

"Chào mừng cậu đến với Pháo Đài Đá Đen!"

Frostaxe tự hào giới thiệu tên của thành phố này với Joshua.

Toàn bộ thành phố như hòa làm một với các vách đá ngầm. Trên tầng đá phía trên đỉnh đầu khảm chi chít những khối tinh thạch phát sáng, nhìn qua chẳng khác nào một bầu trời đêm đầy sao.

Frostaxe dẫn thẳng Joshua đến một cửa hàng nằm cách lối vào không xa. Nơi này hoàn toàn khác biệt với những tiệm rèn Dwarf trên mặt đất. Đủ loại Nguyên tinh thạch thô được trưng bày trang trọng trong các tủ kính bằng thủy tinh, mang lại cho Joshua cảm giác như vừa bước vào một tiệm kim hoàn xa xỉ.

"Cậu cứ chọn một loại quặng Nguyên tinh thạch đi, khâu mài giữa ta bao hết. Nhưng trước khi chốt giá, ta muốn hỏi cậu một chuyện."

Chuyện này đã khiến Frostaxe trầm trồ suy nghĩ suốt cả đêm qua. Đó là trong trò chơi *Hearthstone*, mấy viên đá hình bầu dục màu trắng, xanh lam, tím, cam khảm ở chính giữa các thẻ bài rút cuộc có ý nghĩa gì.

"Cái bản chính thức mà cậu nói ấy, thẻ bài bên trong là ngay từ đầu ai cũng có sẵn à?"

"Dĩ nhiên là không rồi. Mỗi tài khoản mới ban đầu sẽ được tặng một bộ bài cơ bản (Basic deck). Nhưng những thẻ bài hiếm và mạnh hơn thì phải tích lũy bằng cách mua các gói bài (Pack) để mở ra. Hơn nữa, muốn mở được bài hiếm thì phải dựa vào nhân phẩm và vận may. Ví dụ như món vũ khí 'Gorehowl' (Huyết Hồng) mà ngài Frostaxe dùng hôm qua chính là một trong những thẻ bài thuộc phẩm chất Sử Thi (Epic) đấy." Joshua giải thích.

Đến lúc này, Frostaxe mới ngộ ra chân lý và cách chơi thực sự của tựa game này: Đó chính là "quay xe" hút máu (gacha / rút bài).

Thảo nào mấy cái thẻ bài khó dùng hôm qua lại không có cấp độ, hóa ra là hàng tặng kèm miễn phí từ đầu! Frostaxe thừa nhận trong đồng bài cơ bản đó có vài lá dùng cũng được, nhưng lá Gorehowl thì chắc chắn ông phải sở hữu bằng được!

"Ra giá đi! Đổi bằng đồng Nguyên tinh thạch ở trên tủ kính này này."

Cái tính nóng nảy của lão Dwarf không cho phép ông tiếp tục chờ đợi, và ông cũng chẳng bao giờ tin vào cái thứ vận may hư vô mờ mịt kia. Nhất là khi Frostaxe lại nổi tiếng là tay "thối" có số có má trong bộ tộc. Mỗi lần đi khai thác mỏ, ông toàn đào trúng đất đá vô giá trị, thế nên mỗi khi tộc Dwarf đi mở hoang hang mỏ mới, Frostaxe luôn rất tự giác đứng tránh ra thật xa.

"..."

Joshua liếc nhìn đồng Nguyên tinh thạch đặt trong tủ kính, mức giá niêm yết trên đó đều dao động tầm một nghìn đồng tiền vàng đồ lên.

Bỏ ra cả nghìn đồng vàng chỉ để đổi lấy một đồng dữ liệu ảo? Có thể trong mắt người khác thì không đáng, nhưng trong mắt Frostaxe thì đáng tới từng xu. Nó cũng giống như việc đổi với Frostaxe, đồng Nguyên tinh thạch này ngoài việc đem bán cho nhân loại ra thì chẳng có tí giá trị sử dụng nào đối với ông cả.

Và đây chính là điểm đáng sợ nhất của ngành "thương mại điện tử": Có vô số người sẵn sàng vung tiền như tờ để mua về một đồng dữ liệu được gõ ra từ vài dòng code, mà kỳ lạ là, họ lại cảm thấy vô cùng sung sướng và nghiện ngập vì điều đó.

60 Game Thủ Hearthstone

Mấy đêm nay, Herland luôn chăm chú quan sát Joshua và cô em gái Ciri của mình bận rộn chế tạo *Hearthstone*. Đôi khi, cô cũng ở bên cạnh hỗ trợ họ một vài kỹ thuật chuyên môn.

Thực tế, Herland chưa từng nghĩ chiếc máy ma đạo này sẽ mang lại bất kỳ khoản thu nhập béo bở nào. Bởi lẽ cô khó mà tưởng tượng được, lại có người sẵn sàng vung ra một số tiền lớn chỉ để mua một đồng đơn vị lưu trữ bên trong các ký tự cổ (Inscription). Ngay cả khi có người mua, thì đó phải là những ký tự khắc ma pháp cao cấp như "Dịch chuyển" hay "Chuyển hóa". Loại ký tự chỉ có tác dụng lưu trữ hình ảnh như của cô hoàn toàn không có chỗ đứng trên thị trường Nolan.

Thế nhưng, cô lại rất tận hưởng quá trình cùng Joshua và Ciri nhào nặn ra *Hearthstone*. Trong mắt cô, hiểu biết của Joshua về ký tự cổ là thứ cô chưa từng được nghe qua, thậm chí còn uyên bác hơn cả bài giảng của những đạo sư xuất sắc nhất trường cô. Một khái niệm như toán tử, câu lệnh hay biểu thức logic đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức bấy lâu nay của Herland.

Với cô, ký tự cổ vốn là một thứ rất đơn giản: Khắc một ký tự ban cho không khí thuộc tính "Đóng băng" thì sẽ tạo ra băng, khắc thêm thuộc tính "Nổ tung" vào khối băng đó thì sẽ dùng được một phép "Băng Bạo Thuật" cơ bản. Những ma pháp phức tạp cô học ở Học viện Ma pháp Tối cao cũng chỉ cần nắm vững chưa tới một trăm ký tự, ma pháp cấp cao hơn nữa thì càng lắm cũng chỉ lên tới hàng nghìn.

Nhưng phương thức ứng dụng ký tự cổ mà Joshua dạy cô – thứ anh gọi là "Lập trình" – thì lại khác. Chỉ để thực thi một tính năng cực kỳ đơn giản thôi mà đã cần tới hàng nghìn ký tự phối hợp với nhau. Nó vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức dù Herland có bám đuôi học hỏi Joshua suốt mấy ngày qua thì cũng mới chỉ nắm được lớp da lông bên ngoài.

Dù vậy, tựa game *Pong* (Bóng bàn) đã khơi dậy niềm hứng thú mãnh liệt của cô dành cho cách ứng dụng ký tự cổ mới mẻ này. Sau cùng thì, phương thức này có khi ngay cả các Đại pháp sư đỉnh cao nhất trong học viện cũng chưa từng làm chủ được.

Hôm nay, khi Herland từ Học viện Ma pháp Tối cao trở về xưởng luyện kim của mình, cô đã bị cảnh tượng bên trong làm cho chấn kinh đến mức không thốt nên lời. Nếu không vì trước cửa xưởng có treo tấm biển ghi rõ cái tên "Herland Llyodr", cô còn tưởng mình vừa đi nhầm vào một cửa hàng bán Nguyên tinh thạch xa xỉ nào đó!

Herland không dám tin vào mắt mình, cô rụt rè đẩy cửa bước vào trong.

Căn xưởng luyện kim vốn hơi chật hẹp giờ đây đã bị nhấn chìm hoàn toàn bởi một núi Nguyên tinh thạch. Mà đây tuyệt đối không phải loại Nguyên tinh thạch thứ cấp chỉ lưu trữ được một hai ký tự cổ. Cô đảo mắt nhìn qua, phẩm chất của từng viên đá ở đây đều cao đến mức đáng sợ.

Cô nhằm tính sơ qua, hơn một nửa số Nguyên tinh thạch này có giá đắt tới mức dù cô có đem toàn bộ học bổng một tháng ra cũng không trả nổi, nửa còn lại thì có khi bốc hơi cả năm tiền học bổng của cô cũng chẳng bõ bèn gì.

Đồng Nguyên tinh thạch này từ đâu ra thế này?

Herland tiến vào trong xưởng được vài bước liền không dám bước tiếp nữa. Cô sợ mình chỉ cần sơ sẩy giẫm vỡ một viên thôi là đi tong mấy tháng tiền cơm.

Giữa lúc Herland còn đang hoang mang, bên ngoài xưởng vang lên tiếng xe ngựa dừng bánh. Cô ghé mắt qua cửa sổ nhìn ra ngoài thì thấy đó là loại xe chuyên dùng để chở hàng. Ba gã Dwarf nhảy xuống khỏi xe, khệ nệ khênh một thứ trông như cái lồng sắt đi về phía xưởng luyện kim của cô.

"Cô Herland, cô về rồi à?"

Joshua từ trên lầu đi xuống. Tầng dưới lúc này đã bị anh trưng dụng hoàn toàn làm kho chứa Nguyên tinh thạch.

"Đồng Nguyên tinh thạch này... từ đâu ra vậy anh?"

Herland nhìn Joshua thân nhiên bước đi, thỉnh thoảng chân còn quệt trúng vài viên Nguyên tinh thạch có giá trị cỡ mấy trăm đồng vàng mà lồng ngực không khỏi nhói lên. Gia đình Llyodr vốn có thói quen cần kiệm, không chỉ cô em gái Ciri mà ngay cả Herland dạo gần đây cũng phải sống khá thắt lưng buộc bụng, một viên Nguyên tinh thạch dù là hàng dặt cô cũng phải nâng niu bảo quản thật kỹ.

"Tôi mua của tộc Dwarf đây, lát nữa lắp ráp xong xuôi trông nó sẽ gọn gàng hơn nhiều."

"..."

Herland chưa kịp trả lời thì cửa xưởng đã bị đẩy ra, mấy gã Dwarf thuộc tộc Frostaxe bước vào, đặt cái lồng sắt cái "rầm" xuống đất.

"Cái này là do Đại trưởng lão bảo tụi tôi bắt tới, giao đến đây là hết nhiệm vụ của tụi tôi rồi nhé!"

Gã Dwarf dẫn đầu thô lỗ thông báo một tiếng, đặt chiếc lồng xuống rồi lập tức quay người đẩy cửa bỏ đi. Cái kiểu thái độ phục vụ này mà ở Trái Đất thì chắc chắn sẽ nhận về rổ "gạch đá" và bão một sao từ khách hàng.

Nhưng gác chuyện thái độ sang một bên thì hiệu suất giao hàng của tộc Dwarf đúng là miễn chê. Joshua vừa chốt thỏa thuận với Frostaxe hồi sáng, thế mà đến lúc hoàng hôn, Nguyên tinh thạch do lão Dwarf gửi tới đã chất đầy cả cái xưởng luyện kim này.

Và kèm theo đó là một... con thú cưng nhỏ tặng kèm.

Joshua tiến đến trước chiếc lồng sắt, bên trong là một sinh vật trông khá giống rùa.

"Đây là... Thần Lằn Nguyên Tinh?"

Herland kinh ngạc nhìn sinh vật đang ngơ ngác trong lồng, cô mới chỉ được thấy loài sinh vật sống sâu dưới lòng đất này qua sách vở.

"Thần Lằn Nguyên Tinh?"

Joshua cũng chỉ nghe Frostaxe nói đây là một món thú cưng đặc biệt. Tộc Dwarf ở Nolan có vẻ nuôi rất nhiều chủng loại thần lằn khác nhau, nhưng sinh vật này dài chưa đầy nửa mét, trên lưng mọc ra những khối tinh thạch phát sáng rực rỡ, nhìn kiểu gì cũng giống một con rùa hơn là thần lằn.

"Một loài sinh vật cực kỳ hiếm gặp, khối tinh thạch trên lưng nó là loại Nguyên tinh thạch có phẩm chất cực kỳ cao, số lượng ký tự cổ nó có thể lưu trữ có khi còn nhiều hơn cả đồng đá này cộng lại... Có điều nó không thích hợp để các pháp sư làm nguyên liệu chế tạo máy ma đạo cho lắm."

Herland không ngờ mình lại có ngày được tận mắt nhìn thấy một cá thể sống bằng xương bằng thịt. Theo lời đồn, tinh thạch trên lưng mỗi con Thần Lằn Nguyên Tinh đều đủ sức để khắc họa lõi trung tâm của một trận pháp dịch chuyển cấp quốc gia. Nhưng ngặt nỗi chẳng ai lại cần một cái lõi trận pháp biết chạy lung tung cả, chỉ cần một dịch chuyển nhỏ thôi cũng đủ phá hỏng toàn bộ cấu trúc của trận pháp rồi.

"Vậy nếu chúng chết đi, tinh thạch trên lưng có mất tác dụng không?"

Joshua tiện tay nhặt một viên Nguyên tinh thạch dưới đất ném vào lòng. Con thần lẩn chậm chạp bò đến bên viên đá, há miệng nuốt chửng vào bụng.

"Trong sách nói hình như là vậy." Herland đọc nhiều sách thật đấy, nhưng trải nghiệm thực tế đi đây đi đó chắc gì đã bằng cô em gái Ciri của mình.

"Đã không giết được thì chỉ có nước nuôi thôi... Vậy thì server (máy chủ) của *Hearthstone* quyết định chọn mày nhé."

Joshua lại ném thêm một viên Nguyên tinh thạch nữa cho nó, con thần lẩn quay đầu lại với tốc độ chậm chạp y như một con lười. Nghĩ lại thì ở Trái Đất, một hãng game danh tiếng như Ubisoft còn dùng khoai tây làm server được, thì Joshua lấy một con thần lẩn làm máy chủ có vẻ cũng hợp lý, chẳng có gì sai sai ở đây cả. Khối tinh thạch trên lưng con vật này có thể gánh được số lượng ký tự cỡ lên đến hàng trăm triệu, mà đây mới chỉ là giai đoạn ấu trùng của nó. Một khi nó lột xác – tức là khi server được nâng cấp – con số đó có thể vọt lên hàng chục tỷ.

"Tất cả đồng Nguyên tinh thạch này đều là anh mua từ chỗ tộc Dwarf sao?"

Herland biết Joshua với tư cách là đạo diễn kiêm nhà sản xuất của bộ phim «*Giai Nhân Và Ác Ma*» thì trong tay chắc chắn không thiếu tiền. Bởi vì hiện tại, trong học viện của cô đang rộ lên một làn sóng cuồng nhiệt thảo luận về bộ phim này. Như cô bạn thân Sansa của cô – một cô gái một lòng tin theo Thánh Quang – lúc nào cũng ao ước được gặp mặt nữ chính thủ vai Belle hoặc diễn viên đóng vai Zenas một lần.

"Mua á? Nói chính xác thì tôi dùng ba thẻ bài và một avatar (ảnh đại diện) anh hùng để đổi lấy đồng này đấy." Joshua cười nói.

"Thẻ bài?" Herland đã chuẩn bị tâm lý để nghe Joshua nói ra một con số khổng lồ lên đến cả vạn đồng vàng, thế mà rốt cuộc chỉ có ba tấm thẻ bài với một cái ảnh đại diện anh hùng gì đó mà đổi được ngần này Nguyên tinh thạch sao?

"Thẻ bài cấp Sử Thi 'Gorehowl', thẻ bài cấp Truyền Thuyết 'Grommash Hellscream', thẻ bài cấp Truyền Thuyết 'Alexstrasza' Chúa Tể Sự Sống, cộng thêm avatar anh hùng Magni Bronzebeard – vị Vua Núi của tộc Dwarf. Ba thẻ bài và một avatar anh hùng đã giúp tôi có được một mức giá cực kỳ ưu đãi để hốt đồng Nguyên tinh thạch này về." Joshua từ tốn giải thích cho Herland.

"Cái này... Không phải một gói bài *Hearthstone* anh bảo chỉ có giá ba đồng vàng thôi sao? Rốt cuộc làm sao anh làm được thế?"

Khi cùng Joshua chế tạo *Hearthstone*, Herland cũng đã nghe anh nói qua về định giá của các gói bài. Một gói bài mở ra được tận năm lá, vậy mà chỉ với ba lá bài lại có thể đổi được đồng Nguyên tinh thạch trị giá ngọt ngào cả vạn đồng vàng? Cho dù Joshua có phải bù thêm một khoản tiền đã chiết khấu đi chẳng nữa... Tại sao chứ?! Herland hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"Làm sao làm được á? Bởi vì vị Đại trưởng lão của thị tộc Dwarf đó là một game thủ *Hearthstone*."

Joshua đưa ra một câu trả lời ngắn gọn và vô cùng súc tích.

Chương 61: Trò Chơi Thẻ Bài Trao Đổi

Kể từ ngày Joshua đến gặp ông để chốt thương vụ bạc tỷ kia, phải đến tận một tuần sau Frostaxe mới nhận được thư mời từ anh.

Trong suốt một tuần này, Frostaxe đã mấy lần ghé qua quán rượu để xem tiến độ chế tạo *Hearthstone*, nhưng kết quả là đừng nói đến bản chính thức, ngay cả cái máy thử nghiệm hôm trước cũng bị Joshua bê đi đâu mất tăm. Từ sau khi được ném mùi chơi *Hearthstone*, ông bỗng thấy làm mấy việc khác cứ nhạt như nước ốc. Thế là suốt mấy ngày liền, Frostaxe chỉ biết ngồi trong quán rượu nốc rượu giải sầu, trong lòng không khỏi có cảm giác mình đã bị ăn quả lừa.

Cái lũ thương nhân nhân loại chết tiệt lúc nào cũng xảo quyệt như cáo. Frostaxe từng có vài lần bị bọn chúng lừa gạt trong quá khứ, và cái kết sau đó thì cực kỳ đơn giản: Frostaxe vác búa sắt đến tận nơi nện gãy chân mấy thằng cha lừa đảo đó!

Lần này nhận được thư mời của Joshua, ngay khi vừa kết thúc công việc trong ngày, Frostaxe liền vác theo cả cuốc đào mỏ lẫn búa rèn đi thẳng tới quán rượu. Nếu cái bản chính thức của Joshua không làm ông hài lòng, ông chắc chắn sẽ không khách sáo đâu.

Theo con đường đã đi mòn gót mấy hôm nay, Frostaxe bước đến trước quán rượu có tên Hearthstone và đẩy cửa bước vào.

Bố cục bên trong quán so với hôm qua đã hoàn toàn thay đổi. Điểm thu hút ánh nhìn nhất là ở phía cuối quán rượu có đặt một chiếc lồng thủy tinh khổng lồ, bên trong rải một đồng đá vụn. Dưới ánh sáng ma năng tỏa ra từ các ký tự cổ, một con Thần Lăn Nguyên Tinh đang nằm sắp trong đó, híp mắt ngủ ngon lành. Frostaxe nhận ra con thần lăn này, chính là con ông đã tặng cho Joshua.

Thần Lăn Nguyên Tinh vốn nổi tiếng là loài sinh vật lười biếng, tụi nó có thể đánh một giấc liền từ từ một đến hai tháng. Loại thần lăn không biết phun lửa mà chỉ biết ngủ này chẳng có tích sự gì với tộc Dwarf, nhưng lại rất được lòng giới pháp sư. Các pháp sư đến nay vẫn đang nghiên cứu cách bóc tách khỏi Nguyên tinh thạch trên lưng nó ra mà vẫn giữ nguyên được công dụng ban đầu. Suy cho cùng, chẳng có vị pháp sư nào muốn cây gậy phép của mình lại là một con thần lăn có thể tùy thời lớn bổng lên thành hai ba mét cả.

Ngoại trừ việc xuất hiện thêm một chiếc lồng nuôi Thần Lăn Nguyên Tinh, các dãy bàn trong quán rượu rốt cuộc đã được thay mới hoàn toàn! Tất cả đều đã biến thành chiếc máy ma đạo mà ông hằng đêm mong nhớ!

Frostaxe không thể chờ đợi thêm, lập tức tìm một chiếc máy ma đạo gần nhất rồi ngồi phịch xuống. Đúng lúc này, Joshua cũng bước ra từ quầy pha chế, đi đến trước mặt ông.

"Mau nói cho ta biết cái thứ này khởi động kiểu gì!"

Frostaxe sẫm soi chiếc máy ma đạo này một lượt, nhận ra cấu tạo của nó đã hoàn toàn khác trước. Thay đổi lớn nhất là ở hai góc chéo đối diện của chiếc máy có hai cái khe rãnh sâu vào trong.

"Ngài cần phải bỏ bộ bài của mình vào đó."

Joshua ném một viên Nguyên tinh thạch có màu đen tuyền cho Frostaxe, ông cụ giơ tay bắt gọn một cách dễ dàng.

Ngay khoảnh khắc chạm tay vào viên đá, Frostaxe liền nhận định đây là loại khoáng vật đặc hữu chỉ sinh ra ở vùng nham thạch sâu dưới lòng đất. Đặc tính của nó là độ cứng cực cao, có thể gọi là "thép" trong giới Nguyên tinh thạch, dù độ cứng thực tế của nó còn kém xa thép thật.

"Bộ bài?"

Frostaxe nhìn viên Nguyên tinh thạch đen kịt trong tay. Khi ông truyền một chút ma lực ít ỏi trong người vào đó, các ký tự cổ kỳ lạ bên trong viên đá liền tỏa sáng rực rỡ, ngay sau đó một khung hình hiện lên.

Nó giống hệt như chiếc máy ma đạo của Herland, chỉ có điều hình ảnh hiển thị trên đó lại là một cuốn sách cổ kính. Frostaxe nhìn cuốn sách được chiếu ra từ ký tự cổ này, trang đầu tiên của sách đang lưu trữ một lượng lớn thẻ bài.

Frostaxe đưa tay ra định túm lấy góc trang sách để lật trang, nhưng ngón tay ông lại xuyên tuột qua đó. Đến lúc này ông mới nhận ra cuốn sách này chỉ là một hình ảnh chiếu mà thôi, nhưng độ chân thực của nó thì quá đỉnh.

Ngay khi tay Frostaxe xuyên qua góc trang sách, cuốn sách liền tự động lật sang trang tiếp theo. Trang này bày ra các thẻ bài chính là "Bộ bài hệ Chiến Sĩ" (Warrior) mà Frostaxe vô cùng quen thuộc. Trong một loạt các thẻ bài cơ bản đó, lá bài cấp Sử Thi "Gorehowl" và lá bài cấp Truyền Thuyết "Grommash Hellscream" đang lặng lẽ nằm ở đó.

Frostaxe theo bản năng ấn tay vào lá Gorehowl phiên bản mạ vàng rực rỡ, lá bài lập tức được phóng to lên, giúp ông nhìn rõ đến từng chi tiết nhỏ nhất.

"Viên Nguyên tinh thạch này chính là hộp đựng bài (Card binder) để lưu trữ tất cả những thẻ bài ngài đang sở hữu, cũng như lưu lại toàn bộ dữ liệu trận đấu của ngài."

Joshua đã vứt xó hệ thống tài khoản trực tuyến của *Hearthstone* bản Trái Đất, thay vào đó anh áp dụng trực tiếp phương thức thu thập nguyên thủy nhất của dòng game thẻ bài TCG (Trading Card Game), gọi là Sách sưu tầm thẻ bài hay Tinh thạch thẻ bài đều được.

"Ngài có thể chỉnh sửa bộ bài của mình bất cứ lúc nào, hoặc đem thẻ bài của mình đi giao dịch với người khác."

Joshua chỉ vào một tính năng trên Sách sưu tầm mà bản *Hearthstone* gốc ở Trái Đất hoàn toàn không có.

Lần này, Joshua đã vô cùng "hút máu" khi loại bỏ hoàn toàn hệ thống bụi ma thuật (Dust). Bất kể khi mở gói bài ngài có ra bao nhiêu lá trùng lặp đi chăng nữa, chúng sẽ vĩnh viễn không thể phân rã thành bụi, mà sẽ được tích trữ thẳng vào Sách sưu tầm. Khi một người chơi khác cần lá bài đó, họ có thể mua lại từ ngài với một mức giá thỏa thuận.

Đây chính là lối chơi cơ bản nhất của các dòng game thẻ bài dạng TCG như *Yu-Gi-Oh!* hay *Magic: The Gathering*: Mở bao, sưu tầm và trao đổi. Đó cũng là điểm thú vị nhất của dòng game này bên cạnh việc đấu bài. Hồi Joshua còn ở Trái Đất chơi *Magic*, việc mở gói bài trúng một lá cấp độ hiếm nhất "閃秘稀" (Premium Mythic Rare) có thể giúp anh đổi được tận mười gói bài mới. Đây được coi là một thị trường ngách đặc thù của dòng game thẻ bài, và Joshua đang dự định biến *Hearthstone* thành một thứ tương tự.

Chờ đến khi độ hot của *Hearthstone* lên đến đỉnh điểm, việc một lá bài Truyền Thuyết phiên bản Vàng (Golden Legendary) bị đẩy giá lên tới hàng vạn, thậm chí mười vạn đồng tiền vàng là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Phiên bản máy game thùng (Arcade) của *Hearthstone* này chỉ là bước đi đầu tiên của Joshua. Đợi khi anh giải quyết xong xuôi vấn đề server mạng Internet, anh sẽ cổng luôn chương trình *Hearthstone* vào hệ thống ý thức của mình. Đến lúc đó thì đúng nghĩa là: "*Cái gì? Vợ ông sắp bị đem đi chém đầu á? Kệ mở đi, làm một ván Hearthstone trước đã!*", "*Hả? Nhà ông bị cháy á? Không sao, làm ván Hearthstone rồi tính tiếp!*".

"Thế cái gói bài của cậu bán thế nào?"

Frostaxe chọn avatar của Chiến Sĩ. Lần này anh hùng Chiến Sĩ không còn là một gã Orc nữa, mà là một vị vua của tộc Dwarf – Magni Bronzebeard. Nhìn vị vua Dwarf khoác trên mình bộ trọng giáp tinh xảo, khí chất bất phàm kia, Frostaxe vô cùng hài lòng với ảnh đại diện này. Nhưng sau khi thỏa mãn xong, Frostaxe lại phát hiện ra dù đã có Gorehowl và Grommash Hellscream, ông vẫn chưa thể build nổi một bộ bài ưng ý.

"Ngài có thể trực tiếp nhét đồng tiền vàng vào chiếc máy ma đạo này để mua."

Joshua vốn định làm riêng một chiếc máy ma đạo chuyên dụng để mua gói bài, nhưng thời gian quá gấp rút. Việc lắp ráp máy ma đạo không khó, chỉ cần có bản vẽ thiết kế, Herland chỉ việc dùng ký tự cổ để liên kết các khối Nguyên tinh thạch phù hợp lại với nhau là xong. Nhưng trong vòng một tuần ngắn ngủi, Joshua cũng chỉ làm ra được hai mươi chiếc. Trên thực tế, ngay trong trưa ngày hôm nay, anh và Ciri mới vừa vận hoàn thành xong phần dữ liệu cho bộ bài Cơ Bản và bộ bài Cổ Điển (Classic) của *Hearthstone*.

Vì vậy, hệ thống nhiệm vụ hàng ngày và hệ thống thành tựu tạm thời vẫn chưa được Joshua làm ra. Game thùng thì không giống như game PC hay game mobile ở chỗ người chơi có thể ngồi lì cả ngày trời. Với cái tính khí nóng nảy của tộc Dwarf, bất kỳ kẻ nào thua cuộc trong trận đấu chắc chắn sẽ bị đá văng ra ngoài ngay lập tức để nhường chỗ cho đấu thủ tiếp theo.

Chương 62: Thánh Giáo Quân

"Nolan quả là một thành phố tuyệt vời."

Tại một quán rượu mang tên 'Đá Đen Và Thịt Nướng', một nữ kỵ sĩ khoác trên mình bộ giáp bạc trắng tinh khôi đặt chiếc cốc gỗ xuống bàn.

Tên cô là Messai – trùng tên với quốc gia Thánh Giáo. Điều này không có nghĩa là thân thể cô có gì quá đặc biệt, chỉ là vị tu nữ năm xưa nhận nuôi cô hy vọng cái tên được ban tặng bởi 'Monicar, Vị Thần Của Thánh Quang Và Chính Nghĩa' này có thể che chở cô vượt qua nỗi đau của bệnh tật và cơ thể yếu ớt.

Messai kiên tin rằng lời cầu nguyện của vị tu nữ nuôi nấng cô đã được thần linh đáp ứng. Từ một đứa trẻ sinh ra đã ốm yếu bệnh tật bị vứt bỏ giữa hoang dã, cô đã giành lại sự sống, không những thế, khi trưởng thành cô còn trở thành một Thánh Giáo Quân vinh quang.

"Thế nên, tại sao anh lại cứ phải dắt tôi đến cái loại quán bar thế này?"

Messai lắc lắc ly bia lúa mạch trong cốc gỗ. Cô không thích uống rượu, thứ này sẽ làm đầu óc cô kém minh mẫn, trong khi cô cần giữ cho ý thức của mình luôn tỉnh táo mọi lúc để ghi nhớ đức tin của bản thân là gì.

"Thưa ngài Messai, hiện tại chúng ta là truyền giáo sĩ chứ không phải Thánh Giáo Quân. Các pháp sư ở khu thượng tầng Nolan quá mức bảo thủ, chúng ta rất khó để khiến họ chịu lắng nghe giáo nghĩa."

Người vừa nói là phó quan của Messai. Anh ta mặc một bộ pháp bào trắng muốt, ngoại hình trông rất trẻ tuổi. Anh ta liếc nhìn khung cảnh phía sau lưng mình – dùng từ "ồn ào" để miêu tả thì còn là một lời khen, phải gọi là hỗn loạn mới đúng.

Hơn 80% khách hàng trong quán rượu này là tộc Dwarf. Mỗi tối họ đến quán như thể đang tham gia một buổi tiệc tùng cuồng hoan, hèn chi một người luôn thích yên tĩnh như Messai lại ghét cái bầu không khí này đến vậy.

"Vội lại, tôi cứ tưởng ngài Messai thích kiểu đàn ông lớn tuổi cơ."

Ánh mắt gã phó quan hướng về phía nữ Thánh Giáo Quân bên cạnh. Anh ta làm phó quan cho Messai chưa lâu, nhưng có nghe tin đồn rằng vị nữ kỳ sĩ sắp sửa 25 tuổi chưa chồng này khá hứng thú với những người đàn ông lớn tuổi, dù anh ta cũng chẳng biết cái tin đồn kỳ quặc này từ đâu ra.

"Phó quan, nếu anh còn đùa mấy câu vô vị này nữa, tôi nghĩ mình có thể tiễn anh về bên cạnh Chúa để sám hối sớm hơn đây." Messai lạnh lùng nói.

"Là tôi thất lễ, thưa ngài Messai."

Gã phó quan nhận ra vị cấp trên mà mình đi theo lần này có tính cách chẳng dễ gần như vẻ bề ngoài của cô chút nào.

"Anh nên nói cho tôi biết dạo gần đây thành phố này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi? Thị từng đi cùng tôi bảo rằng gần đây có một vở kịch sân khấu tuyên truyền cho ác ma đang cực kỳ thịnh hành ở đây?"

Dù Messai không có mấy ấn tượng tốt với gã phó quan này, nhưng dù sao anh ta cũng là truyền giáo sĩ của Thánh Quốc, đã cắm chốt ở Nolan một thời gian dài. Về mức độ am hiểu thành phố pháp sư Nolan này, anh ta có lẽ là người rõ ràng nhất trong nhóm Thánh Giáo Quân. Quán rượu này cũng là địa điểm tiếp đầu do chính gã phó quan chọn, nếu là trước đây, Messai tuyệt đối sẽ không bao giờ đặt chân đến một nơi hỗn loạn thế này.

"Chuyện này tôi tạm thời chưa thể đưa ra kết luận, vì tôi vẫn chưa có cơ hội đi xem vở kịch đó. Nội dung của nó cũng chỉ là nghe những người xung quanh kể lại và qua các lời đồn thổi."

Giọng điệu gã phó quan lộ vẻ hơi hồ thẹn. Danh nghĩa của anh ta là truyền giáo sĩ, nhưng thực tế cũng coi như một kẻ thu thập tình báo của Thánh Quốc tại Nolan, đây mới là công việc chính của anh ta, chỉ là dạo gần đây anh ta rõ ràng đã thất chức.

"Không có cơ hội đi xem?"

Messai có chút không hiểu. Ở Thánh Quốc cũng có nhà hát tồn tại, trước đây cũng từng diễn qua những vở kịch liên quan đến Ma tộc, chỉ có điều nội dung đều kể về quá trình Thánh Giáo Quân thảo phạt Ma tộc mà thôi. Ở Thánh Quốc, vé xem kịch chẳng đáng bao nhiêu tiền, muốn mua lúc nào cũng có thể mua được. Ngoại trừ việc gã phó quan của cô lười biếng ra, Messai hoàn toàn không nghĩ được lý do tại sao anh ta lại không thể kiếm nổi một tấm vé.

"Sự thật đúng là như vậy đây ạ... Vé của vở «Giai Nhân Và Ác Ma» thực sự quá khó kiếm."

Tôi đã mấy lần đi xếp hàng từ lúc 6 giờ sáng khi nhà hát còn chưa mở cửa, kết quả cuối cùng vẫn là cháy vé. Nhưng tình hình mấy ngày tới chắc sẽ đỡ hơn nhiều."

Tình huống này chính gã phó quan cũng thấy rất kỳ lạ. Nếu là đoàn kịch Thiên Nga Đen trong truyền thuyết thì anh ta còn chấp nhận được, danh tiếng của Đóa hoa xứ Faroci thực sự quá khủng khiếp. Nhưng anh ta nghe nói dàn diễn viên của «Giai Nhân Và Ác Ma» toàn là mấy nhân vật vô danh tiêu tốt cơ mà.

Chưa đợi Messai tiếp tục chủ đề này, cửa quán rượu lại bị đẩy ra một cách thô bạo thêm lần nữa. Cái thế sự gần như muốn đến đập phá quán này khiến Messai và gã phó quan đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa.

"Cái lũ nhóc thôi tha tụi bây quả nhiên đều ở đây hết!"

Một lão Dwarf đã có tuổi bước vào, dùng chất giọng oang oang của mình trấn áp toàn bộ bầy Dwarf đang có mặt trong quán rượu.

Khi những gã Dwarf trẻ tuổi vừa nãy còn đang nâng ly hô hào, dùng trò vật tay để chứng minh mình là kẻ mạnh mẽ nhất đồng loạt rơi vào im lặng, lão Dwarf kia sầm sập bước vào giữa đám đông, túm cổ áo một gã Dwarf xách lên như xách gà con.

"Lũ nhóc thôi tha đi theo ta! Đừng ở đây lãng phí sức lực nữa! Đến lúc phải động não rồi!"

Dưới câu nói này, đại đa số tộc nhân Dwarf trong quán không một ai dám ho he. Họ chỉ biết đặt cốc rượu xuống, tập thể lục tục kéo nhau bước ra khỏi quán. Nơi này chỉ còn lại mười mấy nhân loại và một nhóm Dwarf thuộc các thị tộc khác, cả quán rượu trong nháy mắt trống trải đi rất nhiều.

Gã phó quan nhận ra lão Dwarf đó, tên là Frostaxe, là một trong số ít các đại trưởng lão của các thị tộc Dwarf tại Nolan. Tiếng nói và địa vị của ông ở Nolan chỉ thấp hơn Hội đồng Bảy người một chút mà thôi.

"Mấy người Dwarf đó xảy ra chuyện gì vậy?"

Messai quanh năm sống ở Thánh Quốc rất ít khi tiếp xúc với tộc Dwarf, cô chỉ nghe nói tộc Dwarf mới 10 tuổi thì râu đã dài chạm đến ngực rồi.

"Không rõ nữa, có thể là nội bộ thị tộc của họ có chuyện gì đó. Tóm lại đó không phải là chuyện chúng ta có thể can thiệp, ngay cả các pháp sư của Nolan cũng không thể nhúng tay vào chuyện nội bộ của các thị tộc Dwarf đâu."

Gã phó quan lắc đầu tỏ ý không cách nào biết được. Tộc Dwarf ở Nolan đã tự thành một phái riêng, toàn bộ nền móng của cả Nolan đều do một tay họ đúc nên. Cho dù các Đại pháp sư của Nolan có đức cao vọng trọng thế nào trong thế giới nhân loại, thì trước mặt các đại trưởng lão Dwarf, họ cũng phải hạ cái tôi xuống để nói chuyện.

Tộc Dwarf đã đi mất một nửa, quán rượu không còn tiếng huyên náo nữa, bầu không khí uống rượu đương nhiên cũng biến mất theo. Messai vốn chẳng thích mùi cồn nồng nặc trong quán, cô không muốn tiếp tục nán lại đây thêm nữa.

"Phó quan, hãy mau chóng nghĩ cách kiếm hai tấm vé của «Giai Nhân Và Ác Ma» đi. Tôi nghi ngờ phía sau vở kịch này có bóng dáng của ác ma. Không... chắc chắn là có."

Messai nhớ lại tấm poster của «Giai Nhân Và Ác Ma», cô chẳng thêm bận tâm xem tấm poster đó trông lãng mạn thế nào, điều mấu chốt nhất là con ác ma trên đó.

Sin Demon (Tội Nghiệp Ác Ma). Ngay khoảnh khắc nhìn thấy con ác ma đó, Messai suýt chút nữa đã đặt tay lên chuỗi kiếm. Loại ác ma hùng mạnh này chỉ có những vị Quân đoàn trưởng Thánh Giáo Quân kỳ cựu nhất mới đủ sức chiến đấu, còn một kỵ sĩ thâm niên như cô hoàn toàn không thể đơn độc đối mặt. Có thể đường hoàng đưa hình ảnh của một Sin Demon ra trước công chúng, Messai dù có nghĩ thế nào cũng thấy phía sau chuyện này ẩn chứa một âm mưu, âm mưu do lũ Ma tộc vạch ra.

"Đại giáo chủ Vô Dục Giả vài ngày nữa sẽ đến viếng thăm Nolan. Trước đó chúng ta buộc phải điều tra rõ ràng xem lũ ác ma đó rốt cuộc trốn ở đâu, và đang có âm mưu gì." Messai nói.

"Ngài... Vô Dục Giả sao?"

Gã phó quan vừa nghe Messai nói ra cái tên này thì giật bắn mình. Bất kỳ người dân nào của Thánh Quốc cũng đều biết đến sự tồn tại của Vô Dục Giả. Nghe đồn vị Đại giáo chủ này là một trong những người đầu tiên được thần linh lựa chọn, ông có được sinh mệnh bất tử bất diệt, sống từ thuở Thánh Quốc mới khai sinh cho đến tận ngày nay. Vị Đại giáo chủ này đã trải qua mọi sự trên đời, dù là những dục vọng xấu xa nhất của xã hội loài người cho đến những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian, ông đều đã trải qua quá nhiều, nhiều đến mức đâm ra chán ngán. Đây cũng là lý do tại sao vị Đại giáo chủ này được gọi là Vô Dục Giả, bởi vì ông đã ném trải hết thảy dục vọng của nhân loại. Trong lòng bất kỳ người dân Thánh Quốc nào, vị Đại giáo chủ này chính là một vị thánh sống trong truyền thuyết.

"Đại giáo chủ lúc nào cũng quan tâm đến máy ma đạo, hy vọng Triển lãm Vạn Quốc lần này sẽ có món máy ma đạo nào đó khiến ông ấy hứng thú."

Messai lấy ra một đồng bạc đặt cách xuống bàn, rồi đứng dậy khỏi quầy bar.

"Lũ ác ma từ trước đến nay luôn xảo quyệt, chúng đã lên vào thành phố này rồi, phó quan, anh phải nâng cao cảnh giác lên."

"Tôi sẽ cẩn thận, thưa ngài Messai." Gã phó quan đáp.

Chương 63: Mở Gói Bài

"Bà chủ! Cho hai ly bia hắc mạch lớn!"

"Có ngay!"

Marina đã quên mất lần cuối cùng mình bận đến sát đầu mẻ trán là từ bao giờ. Công việc kinh doanh của bà dù trước đây khá khấm, nhưng chưa bao giờ bùng nổ đến mức độ này. Kể từ khi một bầy Dwarf ủa vào quán bốn tiếng trước, nơi vốn vắng vẻ đến mức suýt đóng cửa này bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

"Bê mấy thùng bia trong kho ra đây! Có bao nhiêu bê ra hết bấy nhiêu!"

Marina chỉ huy ba gã chạy bàn mới thuê hôm qua. Nhưng dù cộng cả ba người họ lẫn cậu con nuôi Yno, quán vẫn không tài nào phục vụ kịp hơn bảy mươi vị khách Dwarf. Cái lũ Dwarf này uống khiếp thật, cứ một hộp là đi tong cả vại bia lúa mạch lớn.

"Đừng có lười biếng!" Marina quát lớn với một gã chạy bàn đang đứng thẩn thờ nhìn vào chiếc 'bàn' đặc biệt trong quán.

Chính những chiếc 'bàn' kỳ lạ này đã hút hồn lũ Dwarf, khiến họ vây quanh như bị trúng tà. Marina biết đây là máy ma đạo do Joshua làm ra. Ban đầu bà cũng bán tín bán nghi không biết thứ này có thể giúp quán đất khách đến mức nào. Nhưng nhìn tình hình này, toàn bộ số bia bà nhập về chắc sẽ bị quét sạch sành sanh chỉ trong một đêm.

Doanh thu khủng khiếp thế này, dù chỉ là tiền bán bia, nhưng Marina tự tin khẳng định cả đời làm ăn của mình chưa bao giờ kiếm được nhiều tiền như vậy chỉ trong một buổi tối.

"Yno, nếu buồn ngủ thì con cứ lên lầu chợp mắt một lát cũng được."

Marina đặt hai ly bia hắc mạch lên quầy bar. Yno bung hai ly bia lên chuẩn bị mang ra cho khách. Lúc này đã là nửa đêm, mà sáng mai cậu còn phải đến học viện ma pháp để lên lớp. Dù Yno rất chăm chỉ phụ giúp quán rượu, nhưng Marina không muốn việc này làm ảnh hưởng đến buổi học ngày mai của cậu.

"Không sao đâu mẹ, buổi đêm con lại càng tỉnh táo hơn cơ..."

Yno lắc đầu bảo mẹ nuôi đừng bận tâm. Succubus (Mị Ma) về mặt sinh học mà nói vốn là sinh vật hoạt động về đêm.

Cậu nhanh chóng bung hai ly bia hắc mạch đến bên cạnh hai gã Dwarf vừa gọi đồ. Nhận lấy bia, hai gã liền ném thẳng sáu đồng bạc lên khay của Yno.

Cái bàn này có lẽ là nơi tập trung đông Dwarf hóng hớt nhất. Lý do là vì Joshua – ông chủ đứng sau quán rượu Hearthstone này – đang tự tay "đập hộp" mở gói bài.

"Ha ha ha! Nhân phẩm của cậu cũng thối y như ta thôi!"

Frostaxe nâng ly nốc một ngụm lớn, cười khoái chí nhìn Joshua ngồi đối diện.

"Vận may là thứ có tính biến số rất lớn, gói tiếp theo chắc chắn sẽ ra thôi."

Joshua lại nhét ba đồng tiền vàng vào máy để mua một gói bài Cổ Điển. Sau hiệu ứng hoạt họa gói bài vỡ ra, Sách sưu tầm của Joshua lại tăng thêm bốn lá Thường (Common) và một lá Hiếm (Rare).

Đây đã là gói thứ 47 anh mở rồi, và tất cả đều chỉ có Thường với Hiếm – hay còn gọi là combo "trời xanh mây trắng" huyền thoại. Joshua không ngờ sau khi xóa bỏ cơ chế bảo hiểm (pity system) 40 gói chắc chắn ra một thẻ Truyền Thuyết của bản Trái Đất, tỷ lệ ra bài Cam lại thấp đến thế, ngay cả bài Sử Thi cũng hiếm hoi vô cùng.

"Hay là Ciri, cô vào thử vận may xem nào?" Joshua quay sang bảo cô nàng may mắn bên cạnh.

"Không thêm, mắc gì tôi phải lãng phí nhân phẩm của mình vào Sách sưu tầm của anh chứ."

Ciri đang vừa ăn thịt nướng vừa hóng biển liền lắc đầu từ chối. Cô nàng cũng từng thử vận may mở ba gói, kết quả là ngay trong đó đã có một gói nở ra lá Sứ Thi 'Ice Block' (Khối Băng Bí Ẩn). Làm họa sĩ cho Joshua bấy lâu nay, anh trả lương cho cô rất hậu hĩnh, số tiền đó nhiều đến mức có khi cả đời này cô không lo chết đói, thậm chí còn giúp cô bước chân vào tầng lớp pháp sư có thu nhập ổn định ở Nolan. Vì vậy, với quỹ đen hiện tại của mình, việc bỏ chút tiền mở ba gói bài với cô chỉ là chuyện muỗi.

"Đại trưởng lão, hay là để tôi thử một phát xem sao?!"

Một gã Dwarf đứng xem bên cạnh Joshua đột nhiên oang oang tình nguyện.

"Token, người quên mất lần trước người đi đào mộ đào trúng cái gì rồi à?"

"Phân của Long Hạch Tinh! Thế mà người còn ôm khư khư như ôm báu vật!"

Đám Dwarf đứng xem xung quanh không ngần ngại vạch áo cho người xem lưng, bóc phốt ngay gã đồng đội vừa xung phong.

"Cái lũ khốn này, vật liệu trên người Long Hạch Tinh... sao tụi bây dám gọi là phân hả!" Gã Dwarf trẻ tuổi tên Token đỏ bừng mặt hét vào mặt đám bạn.

"Được rồi, nhóc con vào thử tí đi."

Frostaxe nghĩ cũng nên để lũ nhóc này trải nghiệm thử. Cả quán rượu chỉ có hai mươi chiếc máy game thùng *Hearthstone*, hoàn toàn không đủ cho hơn bảy mươi gã Dwarf cùng chơi.

Ngoại trừ những gã may mắn giành được máy trước, số còn lại chỉ biết đứng nhìn chằm chằm thèm thưỡng. Muốn dùng vũ lực đá người khác xuống máy cũng không xong, vì Frostaxe đã cảnh cáo trước rồi: 'Thằng nào dám làm hỏng mấy cái máy ma đạo này, ta ném thẳng vào lò cho rỗng nham thạch ăn'.

Được sự cho phép, Token lấy viên Hắc Kim Thạch – tức là Sách sưu tầm *Hearthstone* mà gã vừa mua ở quầy bar – nhét vào khe cắm của máy ma đạo. Gã này ra đường không mang theo nhiều tiền vàng, chỉ mua nổi hai mươi gói, nhưng kết quả nhận về vẫn là sự tuyệt vọng tột cùng.

Gã tự tay mở năm gói đều là "trời xanh mây trắng", đám bạn gã lao vào mở hộ năm gói tiếp theo thì cũng chỉalet ra được một lá Sứ Thi. Đúng lúc này, gã Dwarf ở máy bên cạnh bỗng nhiên nở ra một lá Truyền Thuyết, như thể đang cười nhạo cái bản mặt "châu Phi" đen đui của gã vậy.

"Cười cái gì mà cười! Tụi bây đã mở ra được cái gì ra hồn đâu!" Gã tức tối chỉ thẳng mặt đám bạn xung quanh.

"Hay là đổi người khác xem sao."

Joshua không tin cái máy này lại không thể nở Cam. Cô nàng may mắn Ciri không chịu hiến tế nhân phẩm thì anh không ép, trong quán vẫn còn vài người chưa từng chạm vào gói bài cơ mà.

"Yno!" Joshua gọi cậu chàng Succubus đang đứng xem gần đó.

"Dạ... có chuyện gì không, thưa anh Joshua?"

Yno lập tức đi đến bên bàn. Do đám Dwarf đã vây quanh cái bàn này thành một bức tường người dày đặc, dù bức tường này chỉ cao có một mét, Yno vẫn không tài nào chen vào được.

"Làm ơn nhường đường chút, tôi muốn cậu ấy thử một phát."

Một gã Dwarf liền nhường chỗ cho Yno bước vào. Bị nhiều người đổ dồn ánh mắt vào như vậy khiến cậu hơi bất an, nhưng vẫn không kiềm được sự tò mò với chiếc máy ma đạo này.

"Yno, dùng tay kéo gói bài đó vào chính giữa màn hình đi." Joshua hướng dẫn.

"Dạ được..."

Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Yno vẫn làm theo lời Joshua, đưa ngón tay kéo gói bài vào giữa. Ngay sau đó, gói bài vỡ tung, năm lá bài hiện ra trước mặt mọi người.

"Lần lượt lật từng lá lên."

Yno đưa ngón tay thon thả trắng trẻo của mình ấn vào lá bài đầu tiên. Phẩm chất Thường. Cậu nhìn sang Joshua, có chút rụt rè vì nghĩ kết quả này sẽ làm anh thất vọng. Joshua không bận tâm, ra hiệu cho cậu tiếp tục.

Rất nhanh, lá thứ hai là Thường, lá thứ ba cũng là Thường, cho đến lá thứ tư.

"Oa! TRUYỀN THUYẾT!"

Một giọng lòng tiếng trầm trở vang lên từ chiếc máy *Hearthstone*, thông báo cho toàn bộ quán rượu biết một thẻ bài cấp Truyền Thuyết vừa xuất thế.

'Leeroy Jenkins' (Hỏa Xa Vương Linoai)

Ngay khi lá bài này xuất hiện, đám Dwarf xung quanh liền nhón nháo cả lên. Yno cũng bị cảnh tượng này làm cho giật mình. Còn Joshua – một game thủ kỳ cựu đã chứng kiến hàng vạn lá bài Cam ra đời – dĩ nhiên vẫn giữ được sự bình tĩnh, bảo Yno lật nốt lá cuối cùng.

"SỬ THI!"

Lại một giọng thông báo đầy phấn khích vang lên, Yno lại mở ra một lá bài có phẩm chất chỉ xếp sau Truyền Thuyết... mang tên 'Shield Slam' (Shield Slam / Khiên Kịch).

Lần này, ánh mắt của đám Dwarf nhìn Yno đã hoàn toàn thay đổi. Sức ép từ những ánh mắt rực lửa đó khiến Yno có xúc động muốn trốn ngay sau lưng Joshua.

"Gói thứ hai! Gói thứ hai đề!" Đám Dwarf xung quanh đã bắt đầu đồng thanh gào rú lên.

"Được rồi, sự thật chứng minh định luật bảo toàn nhân phẩm là có thật." Joshua nhìn cậu chàng Succubus đang luống cuống chân tay mà mỉm cười. Con người ta không thể xui xẻo cả đời được, và cái đạo lý này áp dụng lên Ma tộc xem ra cũng chuẩn đét.

Chương 64: Vận may

Học viện Pháp thuật Cao cấp Nolan.

Tiếng chuông kết thúc tiết học của vị giáo sư môn Phòng ngự Ký tự Voodoo vừa vang lên, Sansa cũng chính thức khép lại một ngày học tập mệt mỏi.

"Lần này tới cuối cùng cũng giật được vé ở hàng ghế VIP rồi!"

"Chẳng phải mấy hôm trước cậu vừa đi xem một lần rồi sao?"

"Đi xem lại lần nữa thì có sao đâu!"

Sansa ngồi trong phòng học cổ kính, trông chẳng khác nào một túp lều của các mục phù thủy, chăm chú lắng nghe những lời bàn tán xôn xao của các bạn học phía trước.

Họ đang thảo luận sôi nổi về bộ phim **«Giai Nhân Và Ác Ma»** (Beauty and the Demon).

Kể từ khi tác phẩm này được công chiếu, chỉ trong vòng vốn vẹn vài ngày ngắn ngủi, dù Sansa có đi đến bất kỳ góc ngách nào trong học viện cũng đều nghe thấy người ta bàn tán về nó.

Mỗi lần nghe họ tranh luận, Sansa lại thầm cảm thấy có chút ưu việt nho nhỏ. Bởi vì cô và cô bạn thân Herland chính là những khán giả đầu tiên được thưởng thức tác phẩm này.

Cái ngày Sansa đi xem, cả rạp chiếu phim vắng vẻ cứ như thể bị cô bao trọn gói vậy, xung quanh chẳng có lấy mấy móng người. Đâu có như bây giờ, muốn cướp được một tấm vé thôi cũng trầy da tróc vẩy, tốn biết bao nhiêu thời gian.

Mấy hôm trước, khi Sansa hào hứng kể cho đám bạn học nghe, chẳng một ai thèm tin. Họ còn khẳng khái rằng những buổi biểu diễn của Đoàn kịch Thiên Nga Đen mới là thứ nghệ thuật thực sự đáng tiền để đi xem.

Nhưng may nhờ có tính hào phóng của Sansa, cô đã đặc biệt giữ lại mấy tấm vé để mang đi "an li" (quảng bá) cho bạn bè mình.

Và kết quả của màn "an li" thần thánh đó là: tại học viện pháp thuật này, việc đi xem **«Giai Nhân Và Ác Ma»** đã trở thành một trào lưu thời thượng. Bạn học nào chưa từng xem qua thì coi như tự tách mình ra khỏi các cuộc hội thoại, hoàn toàn không thể hòa nhập nổi.

"Hôm nay cậu không cần phải đến làm việc ở Nghị viện Sáng chế à?"

Ngồi ngay cạnh Sansa là Herland. Trên tay cô đang lóe lên những ký tự ma pháp Trật Tự màu bạc sáng loáng. Một kỹ năng tương tự như "Bàn tay Pháp sư" (Mage Hand) đang được cô thi triển vô cùng thuần thục.

Những chiếc chai lọ đặt trên mặt bàn gỗ cũ kỹ tự động bay lơ lửng lên không trung, từng cái một được Herland điều khiển xếp ngay ngắn vào chiếc tủ bên cạnh phòng học.

"Hôm nay là ngày cầu nguyện của Giáo hội mà, tới đương nhiên được nghỉ làm rồi."

Sansa vừa nói vừa đan mười ngón tay vào nhau, làm tư thế cầu nguyện thành kính. Là một công dân của Thánh Quốc, mỗi tuần cô đều có một ngày để hướng về Thần Ánh Sáng và Công Lý để cầu nguyện.

Đây cũng là một phương pháp rèn luyện để nâng cao ma lực của hệ ký tự này, bên cạnh việc ngồi thiền định thông thường.

"Thế thì dọn dẹp nhanh rồi về thôi."

Herland liếc nhìn những người khác trong phòng học. Kể từ khi quen biết Joshua, không chỉ cuộc sống của cô, của cô em gái Ciri, mà ngay cả những người xung quanh cũng đang bị ảnh hưởng sâu sắc.

Cái sự ảnh hưởng này, dùng từ ngữ của Joshua thì gọi là gì nhỉ... Đúng rồi, là **"trào lưu"**. «Giai Nhân Và Ác Ma» dường như đã trở thành cơn sốt dẫn đầu xu hướng của giới trẻ Nolan. Rất nhiều cô gái ở đây thậm chí đã bắt đầu bắt chước phong cách ăn mặc trang nhã của nàng Belle.

Mà người bị "nhiễm độc" nặng nhất bên cạnh cô, không ai khác chính là cô bạn thân Sansa này.

"Mấy người không thấy mình đang bị lừa đảo sao? Bỏ tiền mua vé đến rạp, kết quả đến cả người thật của diễn viên còn chẳng được nhìn thấy, chỉ được xem mấy cái bóng ảnh tàn dư lưu lại trên đá thôi à?"

Tất nhiên, không phải ai cũng dễ dàng thích nghi với trào lưu mới. Trong số các bạn học của Herland, vẫn có những kẻ không tài nào chấp nhận nổi loại hình biểu diễn của phim ảnh. Ví dụ như thiếu gia Ricard — kẻ từng mời Herland đi xem Đoàn kịch Thiên Nga Đen biểu diễn. "Nhưng «Giai Nhân Và Ác Ma» thú vị hơn kịch sân khấu nhiều!"

Chẳng đợi Sansa kịp mở miệng, một bạn học khác đã lập tức lớn tiếng phản bác lại vị thiếu gia đến từ Faroci — đất nước của nghệ thuật này.

"Đó là vì các người chưa từng được xem một vở kịch sân khấu thực sự xuất sắc! Chỉ có kịch sân khấu mới mang lại sự giao lưu chân thực nhất giữa khán giả và diễn viên. Thử các người đang xem chỉ là một luồng hư vô ảo ảnh mà thôi!" Ricard đỏ mặt tía tai tranh luận với những người xung quanh.

Là một người đến từ xứ sở nghệ thuật Faroci, hẳn ta là fan cuồng trung thành của "Đóa hoa xứ Faroci". Hẳn tuyệt đối không thể chấp nhận việc có kẻ dám cướp đi hào quang của nữ thần trong lòng mình trên con đường nghệ thuật.

Chưa kể, cái thứ đang làm mưa làm gió kia thậm chí còn chẳng phải là diễn viên bằng xương bằng thịt, mà chỉ là những dữ liệu hình ảnh được lưu trữ trong đơn vị bộ nhớ của Nguyên tinh thạch!

"Đi thôi, Sansa."

Herland không muốn can dự vào cuộc tranh cãi vô bổ này. Cô thừa biết tên thiếu gia Ricard kia có ý đồ với mình. Thực tế thì trong học viện này có không ít nam sinh ôm ấp ảo tưởng với cô.

Nhưng hiện tại, ngoài việc tìm cách minh oan cho người mẹ quá cố và phát huy tối đa công dụng của cỗ máy ma 𐌚 (ma đạo) kia, cô hoàn toàn không có tâm trí đâu để yêu đương nhăng nhít.

"Thực ra... tớ cũng hơi đồng tình với lời của Ricard đấy chứ."

Sansa bước theo Herland ra khỏi căn phòng học cũ kỹ. Phía trước họ lúc này hiện ra một hồ nước trong vắt, phản chiếu bầu trời xanh ngắt.

"Đồng tình?"

Herland cảm thấy những việc Joshua làm gần đây không chỉ khiến cả thế giới chấn động, mà còn đang âm thầm, lặng lẽ thay đổi nhận thức của nhân loại. Đôi khi, sự thay đổi trong vô thức này mới là thứ đáng sợ nhất.

Khi bạn hoàn toàn không hay biết gì, bỗng một ngày mở mắt ra liền phát hiện mọi người xung quanh đều đang bàn tán về cùng một thứ.

"Thì đúng là không được gặp diễn viên thật mà."

Sansa nhẹ nhàng đá một viên sỏi nhỏ trên đường rơi xuống hồ nước, mượn việc đó để bày tỏ chút tiếc nuối trong lòng.

"Bỏ ra một đồng tiền đến Nhà hát Quốc gia Nolan xem Đoàn kịch Thiên Nga Đen, ít nhất chúng ta còn được chiêm ngưỡng dung nhan bằng xương bằng thịt của Đóa hoa xứ Faroci huyền thoại. Còn phim ảnh bên rạp Bạch Kinh Hoa đúng là chỉ có mấy cái bóng ảnh ảo thôi."

"Cậu đang muốn nói là... cậu muốn gặp mặt tên ác ma kia ngoài đời?"

"Không phải ác ma thông thường... Mà thôi, dù có là ác ma đi chăng nữa, tớ nghĩ... chắc cũng không đến nỗi tệ đâu nhỉ?" Sansa ngập ngừng nói, giọng điệu có chút không chắc chắn.

"Cậu xem, chàng ác ma hoàng tử kia si tình đến thế cơ mà. Nếu có cơ hội được gặp ngoài đời vài lần thì tốt biết mấy. Yên tâm đi, tớ hứa sẽ giữ hình tượng, không thét chói tai lên làm mất mặt cậu đâu."

"..."

Herland chỉ biết im lặng. Tiếp xúc với Joshua một thời gian dài, cô ít nhiều cũng đoán được thân phận của anh không đơn giản chỉ là một "du khách bình thường". Thực chất, trong lòng cô luôn tồn tại một suy đoán vô cùng đáng sợ, chỉ là cô không muốn và không dám nghĩ sâu hơn mà thôi.

Vậy mà cô bạn Sansa này lại có vẻ như đang muốn biến ảo tưởng thành hành động thực tế.

"Tớ có cần nhắc nhở cậu rằng cậu là công dân nước nào, và đức tin của cậu là gì không?"

Herland thật sự không thể tin nổi những lời kiểu như "ác ma cũng không đến nỗi tệ" lại có thể thốt ra từ miệng của một tín đồ đến từ Thánh Quốc.

Vừa trò chuyện, Herland và Sansa vừa rảo bước đi tới khu vực dành cho phân khu sơ cấp của học viện pháp thuật.

"Chị Herland."

Yno từ sảnh nghiên cứu của phân khu sơ cấp bước ra, lập tức nhìn thấy vóc dáng cao ráo cùng mái tóc màu xám nổi bật của Herland.

"Cô ấy... là ai thế?"

Sansa, người đang chìm đắm trong ảo tưởng về một ngày được diện kiến dàn diễn viên của 《Giai Nhân Và Ác Ma》, ngay lập tức bị thu hút bởi sự xuất hiện của Yno.

Sansa nheo mắt, đánh giá cô gái đeo kính gọng gỗ trước mặt từ trên xuống dưới. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác cực kỳ... quen mắt?

"Không nhận ra à? Tớ mà nói ra danh tính của em ấy ở đây thì sợ cậu sẽ mất kiểm soát mắt, nên tạm thời giữ bí mật nhé."

Herland lắc đầu, không vội vạch trần thân phận của Yno. Vì Yno cũng học tại học viện pháp thuật này, Joshua đã đặc biệt nhờ vả Herland để mắt và chăm sóc cho cô bé.

Trong trường hợp không may bị quân đội Thánh giáo phát hiện, với tư cách là một pháp sư cấp ba, Herland hoàn toàn có thể giúp Yno thoát thân, hoặc ít nhất là kịp thời dùng khung chat để báo tin cho Joshua.

"Này cô bé học đồ pháp sư dễ thương kia ơi, có thể cho chị biết tên của em là gì không?"

Sansa lập tức giữ giọng tán tỉnh quen thuộc mà cô vẫn hay dùng để trêu ghẹo các cô gái khác. Gương mặt của Yno trông thực sự quá mức quen thuộc, Sansa có thể khẳng định chắc nịch rằng mình đã từng nhìn thấy cô gái này ở đâu đó rồi.

"Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi. Chỉ nửa tiếng nữa thôi là khu vực này sẽ trở thành sân bay của lũ Griffin (Điều sư) rồi đấy."

Herland vốn chẳng ưa gì mấy sinh vật nửa đại bàng nửa sư tử đó. Mặc dù chúng là thú cưỡi trong mơ của biết bao kỵ sĩ, nhưng lũ Griffin được nuôi dưỡng tại học viện pháp thuật này lại có tính khí cực kỳ cực cần và tồi tệ.

"Cũng được thôi."

"Ừa, nhà cậu đi hướng kia cơ mà?" Herland chỉ tay về hướng ngược lại với đường về của mình.

"Đức Ngài của tớ dạy rằng phải luôn đi theo trực giác của bản thân. Mà trực giác của tớ đang mách bảo: cứ đi theo cậu thì kiểu gì cũng có chuyện hay ho xảy đến."

Sansa nháy mắt tinh nghịch đáp.

Chương 65: Tín ngưỡng

Thường thì khi viếng thăm các quốc gia khác với mục đích hữu hảo, các Thánh Giáo Quân cơ bản sẽ không mang theo bội kiếm.

Thế nhưng hôm nay khi ra ngoài, Messai lại mang theo một con dao găm, bởi vì cô nhận được tình báo rằng có ác ma đang ẩn náu trong thành phố này.

Điều này khiến Messai mỗi ngày đều phải giữ cảnh giác ở mức tối đa...

"Chỉ để kiếm ba tấm vé xem phim mà cậu mất tới tận một ngày rưỡi?"

Messai cầm ba đồng xu đổi vé của rạp chiếu phim Bạch Kinh Hoa trên tay, nhìn gã phó quan đang đứng trước mặt mình lau mồ hôi hột.

"Thưa ngài Messai, đây là tôi phải nhờ người của Hiệp hội Ma đạo Cơ giới mua hộ đây ạ."

Gã phó quan chung quy vẫn đánh giá thấp độ hot đến mức bùng nổ của «Giai Nhân Và Ác Ma». Hiện tại đang là thời điểm khách quý từ khắp nơi trên thế giới đổ về Nolan, lượng người qua lại đông hơn bình thường gấp mấy lần, và số người bị thu hút đến rạp chiếu phim cũng tăng lên đáng kể.

"Việc còn lại là dùng mắt để vạch trần xem lũ ác ma này rốt cuộc đang bày trò quỷ gì."

Messai vừa thu ba đồng xu lại thì ngửi thấy một mùi hương khiến cô không thể nào chịu nổi — mùi của ác ma.

Cô bẩm sinh đã có cảm nhận cực kỳ nhạy bén với ác ma. Messai tin rằng đây là lưỡi kiếm mà Thiên Chúa ban tặng cho mình, cốt là để khiến lũ Ma tộc xảo quyệt này không có đường dung thân.

"Có Ma tộc, khí tức rất yếu ớt, không mạnh."

Tay Messai lập tức đặt lên chuôi dao găm bên hông. Đi cùng cô còn có ba Thánh Giáo Quân khác.

Gã phó quan có vẻ không tin Ma tộc lại dám ngang nhiên đi lại trên con phố đông đúc như thế này, nhưng thấy cả bốn vị Thánh Giáo Quân đều đã vào tư thế sẵn sàng chiến đấu, gã cũng đành phải rút pháp trượng ra làm màu cho có lệ.

Đây là phố thương mại sầm uất nhất Nolan, nơi đặt trụ sở của Hội đồng Sáng chế và Hiệp hội Ma đạo Cơ giới. Vì vậy, trên phố có rất nhiều du khách đến từ các quốc gia khác, thậm chí các chủng tộc khác cũng xuất hiện không ít.

Ánh mắt Messai nhanh chóng quét qua dòng người qua lại trên phố, từ Elf cho đến tộc Dwarf và nhân loại.

Ma tộc hành sự luôn rất xảo quyệt, chúng có thể ngụy trang thành bất kỳ chủng tộc nào.

Messai đã từng chạm trán một loại ác ma chuyên biến hình thành người khác trên chiến trường, có điều cuối cùng vẫn bị cô nhìn thấu và bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của cô.

Chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, Messai đã tìm thấy bóng dáng của con ác ma đó.

Nó dường như đang ngụy trang thành một cô gái loài người?

"Cô gái loài người mặc pháp bào màu xám kia là ác ma, bám theo cô ta." Messai hạ lệnh cho ba Thánh Giáo Quân phía sau.

Trên phố lúc này quá đông du khách, hoàn toàn không thích hợp để dùng các phép thuật có tính hủy diệt. Vạn nhất đánh trúng du khách nước ngoài, chuyện này sẽ leo thang thành vấn đề ngoại giao nghiêm trọng giữa các quốc gia.

Messai chỉ có thể chọn phương án bám theo con ác ma đó để tìm thời cơ hành động.

Đáng tiếc là khả năng ẩn giấu khí tức của các Thánh Giáo Quân vô cùng vụng về, hay nói đúng hơn là Messai và các đồng nghiệp chưa từng trải qua khóa huấn luyện liên quan nào.

Yno — người đang bị Messai nhắm vào — gần như ngay lập tức cảm nhận được một luồng ác ý.

Trước đây khi còn ở Ma giới, đây là loại cảm xúc mà Yno cảm nhận được nhiều nhất. Tộc Succubus ngoài việc ăn uống bình thường để duy trì sự sống thì phần lớn là hấp thụ dục vọng của các sinh vật nam giới, trong đó dục vọng thể xác là tốt nhất. Do đó, cảm nhận của Yno về thứ gọi là dục vọng nhạy bén hơn người thường rất nhiều.

"Có ai đó đang bám đuôi chúng ta."

Yno, người này giờ đang vất óc nghĩ cách trả lời đồng câu hỏi kỳ quái của Sansa, đột ngột ngắt lời cô ấy và nói với Herland – người này giờ vẫn im lặng đi bên cạnh.

"..."

Ai cơ? Chẳng lẽ là khán giả trung thành của «Giai Nhân Và Ác Ma» nhận ra Yno?

Herland khẽ nghiêng đầu nhìn về phía sau, nhanh chóng bắt gặp vài kỵ sĩ mặc giáp bạc đang đàng đàng sát khí tiến lại gần.

Kỵ sĩ đúng là kỵ sĩ, ngay cả khi bám đuôi người khác cũng chẳng thêm giấu giếm, hoàn toàn là bày ra bộ mặt bất lương một cách quang minh chính đại.

"Không lẽ lại là người theo đuổi cậu đấy chứ, Herland..."

Đến khi Sansa quay đầu lại, cô liền im bất không đùa nữa, bởi vì cô đã nhận ra thân phận của những kỵ sĩ giáp bạc kia — Thánh Giáo Quân.

Những kỵ sĩ này có thể coi là niềm tự hào của cô. Mỗi một người dân của Thánh Quốc khi lớn lên đều ước mơ được trở thành một phần của Thánh Giáo Quân. Nhưng khi những Thánh Giáo Quân này mang theo định ý nồng nặc tiến về phía mình, Sansa bắt đầu hoảng loạn.

"Có chuyện gì thế này?" Sansa hỏi.

Herland không trả lời Sansa, chỉ tăng nhanh tốc độ bước chân đi về phía quán rượu, Yno cũng nhanh chóng bám sát phía sau cô.

Nhưng Yno còn chưa kịp đi được vài bước, trên mặt đất bỗng xuất hiện những ký tự vàng kim. Những ký tự này hóa thành những sợi xích năng lượng, đột ngột khóa chặt cổ chân Yno, khiến cô hoàn toàn mất thăng bằng và ngã nhào xuống đất.

"Cậu... không sao chứ?"

Sansa chạy đến đỡ Yno dậy, đồng thời nhặt chiếc kính mắt bị rơi trên mặt đất lên. Khi chuẩn bị trả lại kính cho Yno, Sansa bỗng khựng người lại.

Sự ngỡ ngàng thoáng qua đó lập tức biến thành một niềm vui sướng tột độ mà chính cô cũng không ngờ tới.

"Cậu... cậu là Belle?!"

Chỉ trong vòng một giây, Sansa đã nhận ra vai diễn của Yno trong «Giai Nhân Và Ác Ma».

Dù màu tóc của Yno không giống Belle, nhưng bộ phim đó Sansa đã cày đi cày lại mấy lần, đến mức thuộc lòng cả một số câu thoại. Tất nhiên là bao gồm cả gương mặt của nữ chính.

Trước đó cô cứ luôn thấy có cảm giác quen thuộc này, giờ thì cuối cùng đã có thể xác nhận!

Nữ diễn viên mà cô hằng mong ước được gặp một lần bằng xương bằng thịt lại đang ở ngay trước mắt cô, trên đời này còn có chuyện gì khiến cô phấn khích hơn thế nữa không? Đúng rồi! Trước đó cô còn trò chuyện với Belle, nói rất nhiều thứ về cô ấy nữa chứ.

"Tôi..."

Sansa đang sướng phát điên, tay vừa đặt lên vai Belle thì một luồng ma lực không nên có ở nhân loại đột ngột ập tới như một trận mưa đá, đập tan tành niềm vui sướng của cô, hóa thành nỗi kinh hoàng lạnh toát.

Đây là khí tức của Ma tộc.

Khí tức của kẻ thù chung của toàn thể Thánh Quốc, và cũng là kẻ thù của chính cô!

Sansa rõ ràng nhớ rằng vị ác ma hoàng tử kia mới là ác ma, tại sao ngay cả Belle cũng là ác ma?

Nhưng thời gian không cho phép Sansa suy nghĩ nhiều nữa. Đám Thánh Giáo Quân đã sắp đuổi tới nơi, và gương mặt của Yno đang lộ rõ vẻ đau đớn.

Sợi xích vàng kim trói chặt cổ chân Yno đang ngày càng siết mạnh. Loại ma pháp thuộc hệ Thánh quang này Sansa từng thấy qua, nó không phức tạp, chỉ là một loại ma pháp cơ bản nhất mà thôi, cô có thể dễ dàng giải được.

Nhưng... tại sao cô lại phải cứu một con ác ma?

Thánh Giáo Quân rõ ràng đang truy bắt con ác ma này. Là một công dân của Thánh Quốc, cô nên hợp tác với Thánh Giáo Quân để tổng khứ lũ Ma tộc này khỏi thế giới mới đúng. Đó mới là sứ mệnh của cô.

Thế nhưng, Sansa chợt nhớ lại cảm giác cảm động khi xem phim, nhớ lúc mình đã khóc hết nước mắt trước cảnh sinh ly tử biệt giữa Belle và Ác ma hoàng tử. Lúc đó cô từng tự giả định rằng, nếu có cơ hội được giúp đỡ Belle hoặc Ác ma hoàng tử, cô nhất định sẽ ra tay cứu giúp. Khi đức tin xung đột gay gắt với cảm xúc cá nhân, Sansa nhất thời tỏ ra luống cuống. Nhưng cuối cùng, trong lòng bàn tay Sansa vẫn hiện lên những ký tự vàng kim. Sợi xích đang khóa chặt cổ chân Yno lập tức tan biến dưới những ký tự ấy. Ngay sau đó, Sansa kéo Yno đứng dậy.

"Tôi nghĩ mình chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi," cô nói.

Chương 66: Đồi đầu

Con ác ma kia đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Messai.

Trên con phố đông đúc người qua lại này, việc bám theo một cô gái nhỏ nhắn, thấp bé nhẹ cân quả thực không phải chuyện dễ dàng gì. Thêm vào đó, phong cách hành sự của Thánh Giáo Quân từ trước đến nay luôn là "đường đường chính chính", nên khoản bám đuôi theo dõi thì họ hoàn toàn là những kẻ nghiệp dư của nghiệp dư.

"Sợi xích mất hiệu lực rồi? Với luồng khí tức mà con ác ma đó tỏa ra, cô ta không thể nào có đủ khả năng để phá vỡ xiềng xích ma pháp."

Messai rảo bước thật nhanh trên phố. Dù đối phương đã thoát khỏi tầm mắt, cô vẫn có thể dựa vào cảm giác của mình. Giác quan thứ sáu bẩm sinh nhạy bén với ác ma là vũ khí mạnh nhất của Messai, và cô luôn tin tưởng tuyệt đối vào "con mắt thứ ba" này của mình.

"Thưa ngài Messai, dường như có ai đó đã giúp đỡ con ác ma kia."

Pháp tượng trên tay gã phó quan hơi tối đi một chút. Vừa rồi, gã đã dùng cảm giác của mình để thi triển một phép thuật trói buộc thuộc hệ Thánh quang từ cự ly xa. Việc tự tiện phóng các ma pháp mang tính công kích trên đường phố Nolan là vi phạm pháp luật, nhưng loại phép thuật vô hại, chỉ mang tính kiểm chế như thế này thì vẫn được phép.

"Quả nhiên là có đồng đảng."

Một con ác ma có thể ngang nhiên xuất hiện ở Nolan, Messai tin chắc chắn phải có kẻ đứng sau chống lưng.

Trên thế giới này có quá nhiều tổ chức bản thủ luôn đối đầu với Thánh Quốc. Nổi tiếng nhất là Hiệp hội Pháp sư Vong linh và Hội Triệu gọi (The Callers). Nhóm trước là một lũ điên chuyên ôm tử thi để nghiên cứu các ma pháp cấm kỵ, còn nhóm sau lại là một bầy cuồng tín tụ tập với âm mưu triệu hồi những quái vật hỗn mang đến thế giới này.

Điều không tưởng nhất là Hiệp hội Pháp sư Vong linh lại chiếm được một vị thế vững chắc tại Nolan — một quốc gia luôn treo khẩu hiệu "mọi người đều bình đẳng". Thế nên, người đầu tiên Messai nghi ngờ chính là lũ không tôn trọng người chết đó. Rất có thể bọn chúng đang âm thầm giúp đỡ lũ ác ma này.

"Đây... chính là nơi ẩn náu của con ác ma kia sao?"

Lần theo khí tức sót lại, Messai đi tới một con phố khác. Nơi này có phần vắng vẻ, ít người qua lại hơn con phố sầm uất lúc nãy.

Khi cô đứng trước một quán rượu có biển hiệu đề chữ "**Hearthstone**", luồng khí tức của con ác ma kia cũng đột ngột dừng lại ngay tại đây. Đáp án đã quá rõ ràng, quán rượu này chính là nơi ẩn náu của ả. Quả nhiên, những nơi hỗn tạp và ồn ào như quán rượu luôn là môi trường ưa thích của lũ ác ma.

Messai lập tức đẩy cửa bước vào, ba Thánh Giáo Quân cùng gã phó quan cũng nhanh chóng bám sát phía sau cô.

Tộc Dwarf vẫn là khách quen của quán rượu, chỉ có điều nơi này trật tự hơn hẳn cái quán mà Messai ghé qua vài ngày trước. Ít nhất thì các gã lùn đều biết ngồi ngoan ngoãn bên bàn để uống bia, chứ không có trò hờ ra là lật bàn đấm nhau...

Mà khoan, mấy cái "bàn" ở quán rượu này trông có vẻ hơi khác lạ?

Nhưng Messai lúc này không có tâm trí đâu mà để ý đến cách bài trí của quán. Ngay khi bước vào, cô lập tức phát hiện ra Yno đang đứng đó, chưa kịp tìm chỗ trốn.

"Bắt được người rồi!"

Tay Messai đặt lên chuôi dao găm sau hông, mang theo áp lực áp đảo bước thẳng về phía Yno. Thế nhưng, khi cô vừa đưa tay ra định tóm lấy con ác ma và cho ả một bài học thích đáng, cổ tay cô đã bị một người lạ mặt giữ chặt lấy.

"Xin lỗi nhé, cô kỹ sĩ xinh đẹp. Vui lòng không thực hiện các hành vi bạo lực trong quán rượu của tôi, đặc biệt là đối với... nhân viên của chúng tôi."

Joshua giấu bàn tay trái có khắc ấn ký sinh mệnh của Skeleton Duke ra sau lưng, chỉ dùng tay phải để giữ chặt cổ tay của cô nàng Thánh Giáo Quân.

Sức mạnh thể chất của một Chaos Demon vốn vượt trội hơn nhân loại từ hai đến ba lần, nhưng là một Thánh Giáo Quân kỳ cựu, sức mạnh của Messai cũng không phải dạng vừa. Cô khẽ gập cổ tay, dễ dàng thoát khỏi sự kiềm chế của Joshua, đồng thời đưa mắt đánh giá gã thanh niên đột ngột chặn đường mình.

Không hề có... khí tức của ác ma?

Messai cảm thấy Joshua có gì đó rất kỳ lạ, nhưng cô lại hoàn toàn không nghĩ thấy bất kỳ mùi ác ma nào từ anh. Cô khẽ xoay cổ tay vừa bị nắm giữ. Lực tay của Joshua rất nhẹ, ít nhất là trong cảm nhận của cô, nó chỉ ở mức của một người bình thường.

Một người phạm, đang che chở cho ác ma?

"Kẻ đứng sau lưng người là một con ác ma, một con ác ma vô cùng xảo quyệt! Đừng để về ngoài của ả đánh lừa!"

Messai hiểu lầm Joshua là một người tốt bụng nhưng bị con ác ma này dắt mũi nên mới cho ả ả náu ở đây. Dù căm thù ác ma đến tận xương tủy, nhưng tôn chỉ của Thánh Giáo Quân luôn là bảo vệ những người bình thường khỏi sự hãm hại của Ma tộc, và Messai luôn lấy làm tự hào về điều đó.

"Ác ma xảo quyệt? Cô ấy á?"

Joshua tỏ vẻ ngạc nhiên, quay lại nhìn Yno. Lúc này, Yno đang cúi gằm mặt, hai tay nắm chặt gấu áo, tấm thân nhỏ nhắn không ngừng run rẩy dồn dập.

Trong mắt Yno, thân phận của mình so với Joshua còn không bằng một hạt cát, Joshua có thể vứt bỏ cô bất cứ lúc nào. Chẳng có lý do gì để anh phải đặc tội với cả binh đoàn Thánh Giáo Quân vì một kẻ như cô cả.

"Tôi nghĩ thông tin của cô có chút sai sót rồi, cô kỹ sĩ ạ." Joshua lắc đầu, thẳng thừng phủ nhận lời của Messai.

"Xin hãy tin tôi, tôi có thể bắt cô ta hiện nguyên hình ngay lập tức!"

Trong lòng bàn tay Messai bắt đầu hiện lên những ký tự vàng kim, dường như đang chuẩn bị niệm một ma pháp tấn công nào đó. Nhưng Joshua đã nhanh hơn một bước, dang tay chặn giữa Yno và cô.

"Ý tôi là, ngay từ đầu tôi đã biết cô ấy là ác ma rồi. Và tôi cũng chẳng che chở cho ai cả, cô ấy đang sinh sống tại thành phố Nolan này với tư cách là một công dân hợp pháp! Thế nên không tồn tại khái niệm 'che chở' ở đây."

"Người... Ý người là người đang thông đồng với ác ma?!"

Messai không thể tin nổi vào phát ngôn táo bạo của Joshua. Cô vốn không muốn ra tay với người thường.

"Đây là Nolan, thưa cô kỹ sĩ, không phải Thánh Quốc. Nolan có một điều luật thế này: *'Bất kỳ công dân nào của Nolan, không phân biệt chủng tộc, đều có quyền sinh sống tại thành phố này'*. Nếu cô vẫn tiếp tục đe dọa nhân viên của tôi... Tôi nghĩ chúng ta sẽ phải dùng luật pháp của Nolan để giải quyết vấn đề này đây."

Đây cũng là lý do tại sao Joshua dám để Yno tới học viện. Quyền công dân của thành phố Nolan cực kỳ khó kiếm, và việc sở hữu một bất động sản tại đây là một trong những điều kiện tiên quyết đầy phiền phức. Với tư cách là con nuôi trên danh nghĩa của bà Marina, Yno đã có quyền công dân ngay từ khi nhập học.

"Chuyện này không liên quan đến luật pháp! Ác ma chỉ mang lại hỗn loạn cho thành phố này, Thánh Giáo Quân sẽ không dung thứ cho bất kỳ kẻ nào thuộc Ma tộc!"

Đáng tiếc, Thánh Quốc không phải là một quốc gia vận hành theo thể chế nghị viện, mà là một quốc gia được cai trị bởi thần quyền. Ở đó, đức tin luôn đứng trên luật pháp. Không gian ồn ào trong quán rượu càng khiến Messai không thể bình tĩnh để suy nghĩ thấu đáo.

"Ý cô là, hôm nay cô nhất quyết phải bắt nhân viên của tôi đi bằng được?" Joshua hỏi.

"Tất nhiên. Hãy tin tôi... Ác ma chỉ mang lại tai họa cho người mà thôi."

Messai không muốn ra tay với một người thường, cô vẫn cố thuyết phục Joshua giao nộp Yno mà không cần phải động binh đao.

"Nghe đáng sợ thật đấy. Nhưng tôi nghĩ chúng tôi sẽ kháng cự đến cùng. Có điều, trước khi bắt đầu, tôi có thể xin phép cho các khách hàng của mình rời đi trước được không? Họ hoàn toàn vô tội."

Joshua nhập vai cực kỳ tròn trịa, thể hiện xuất sắc hình ảnh một ông chủ quán rượu tội nghiệp đang bị đe dọa nhưng vẫn vô cùng chu đáo, lo nghĩ cho khách hàng. Vừa nói, anh vừa chỉ tay về phía mấy gã lùn đang hò hét chơi *Hearthstone* cực kỳ hăng say ở phía sau.

CHƯƠNG 67: CƠN THỊNH NỘ

"Kháng cự đến cùng?"

Câu trả lời này của Joshua khiến Messai ngăn người ra.

Cô thực sự không thể hiểu nổi một thi pháp giả vốn chẳng có bao nhiêu dao động ma lực trên người như anh, lấy đầu ra dùng khí lớn đến thế để nói hai từ "kháng cự" trước mặt bốn Thánh Giáo Quân trang bị tận răng.

Chẳng lẽ định dựa vào mấy cây chổi kia sao?

Messai liếc nhìn ra sau lưng Joshua. Ba nhân viên phục vụ của quán rượu thấy "ông chủ tạm thời" đang đối đầu với người ta thì đã rất nhanh trí vớ lấy chổi tre, bày ra tư thế sẵn sàng lao vào tấn nhau.

Đáng tiếc là mấy thanh gỗ thô sơ làm chổi này vốn chẳng thể gãi ngứa nổi cho bộ giáp của Thánh Giáo Quân. Cho dù đám gia nhân kia có cầm kiếm sắt đi chẳng nữa thì cũng dừng hông làm xước một mảnh giáp của họ. Họ là những tinh anh chiến đấu với ác ma ở tiền tuyến, lần này chỉ vì làm nhiệm vụ nên mới được điều động tới Nolan mà thôi.

"Ác ma thực sự rất nguy hiểm đối với người bình thường. Chúng cực kỳ âm hiểm và xảo quyệt, tôi nghĩ anh chắc chắn đã bị những lời dối trá của á lừa gạt rồi."

Messai cố gắng khuyên can Joshua lần cuối. Cô thực sự không muốn ra tay với người thường, điều đó vừa vi phạm giáo lý, vừa đi ngược lại với lương tâm của cô.

"Tôi chẳng thấy con ác ma âm hiểm xảo quyệt nào ở đây cả. Tôi chỉ biết nhân viên của mình vô cùng... kính nghiệp, thành thật và thân thiện. Còn kẻ đang đứng trước mặt tôi là một đám kỵ sĩ thô lỗ và vô lễ."

Joshua suýt chút nữa thì đọc luôn cả bảng giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội ra rồi.

Nhưng sự khách sáo với khách hàng đến đây là chấm dứt. Joshua cần phải cho đám Thánh Giáo Quân này hiểu rõ một điều: Nơi họ đang đứng tên là Nolan, chứ không phải Thánh Quốc!

"Frostaxe!" Joshua quay người lại, gọi to tên của gã trưởng lão tộc Dwarf.

Kể từ khi kết bạn qua những ván bài, Joshua và Frostaxe đã lược bỏ đồng kính ngữ rườm rà.

Mỗi khi "搓 Lô Thạch" (搓火球 - nặn bài/chơi *Hearthstone*), hai bên đều có thể vô tư chửi thẳng mặt đối phương là "*Đồ thần bài chó đờ!*" (thần rút bài).

"Cái gì?! Cậu rút cuộc cũng chịu bán lá Deathwing (Cánh Cái Chết) đó cho ta rồi hả?!"

"Không phải chuyện đó, rất xin lỗi nhưng hôm nay chúng ta phải đóng cửa sớm."

Tối qua Joshua vừa khai ra được lá bài cam mạnh nhất *Hearthstone* hiện tại — chính là lá bài huyền thoại "Deathwing". Kể từ khoảnh khắc chứng kiến hiệu ứng bá đạo của nó, Frostaxe đã tìm đủ mọi cách để mua lại từ tay Joshua.

Bất kỳ tân thủ nào mới chơi *Hearthstone* cũng sẽ bị chỉ số kinh hoàng của Deathwing dọa cho khiếp vía mà vô tình ngó lơ tác dụng phụ của nó. Điều này áp dụng vào thực tế cũng chuẩn xác y như vậy, ví dụ như cô nàng Thánh Giáo Quân trước mặt anh đây.

Thánh Giáo Quân rất mạnh, Thánh Giáo Quân lao lên, và Thánh Giáo Quân gõ chữ GG.

"Đóng cửa?! Giờ này đối với tộc Dwarf tại ta mới chỉ là buổi sáng thôi mà!"

Frostaxe như vừa nghe thấy tin động trời gì đó, còn sốc hơn cả việc mở quảng quan trọng nhất dưới lòng đất bị sập đè chết mười mấy con thần lùn cung của gã. Lũ lùn sống dưới lòng đất vốn không có khái niệm ngày đêm, với chúng chỉ có thời gian đào mỏ, rèn sắt và thời gian giải trí.

"Do cô kỵ sĩ Thánh Giáo Quân này có chút xung đột với chúng ta, lát nữa quán rượu sẽ trở thành bãi chiến trường. Tôi không muốn các vị bị vạ lây."

Joshua nghiêng người nhường lối, để lộ cô nàng kỵ sĩ cao gần mét tám đang đứng đằng sau.

Messai cũng cô rướn thẳng lưng lên. Cô nàng kỵ sĩ vốn chưa từng tiếp xúc với tộc Dwarf được mấy lần này đang định mở miệng khuyên nhủ họ rời đi để tránh "ngộ thương" giống như cách cô thuyết phục Joshua.

Thế nhưng, hôm nay Messai cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt về cái tính khí nóng như kem của tộc Dwarf.

"Xung đột? Tức là đâm nhau chứ gì? Tộc Dwarf tại ta biết sợ đánh nhau từ bao giờ thế hả?!"

Frostaxe nhảy phắt xuống khỏi ghế, bóp nát một viên tinh thạch hộ thân dặt trong người.

Ngay khi tinh thạch vỡ ra, một cây rìu chiến khổng lồ bao quanh bởi các cỗ tự ma pháp xuất hiện trên tay gã.

Lưỡi rìu dài gần hai mét. Nhìn chiều cao vồn vện mét hai của Frostaxe, người ta phải nghi ngờ liệu gã có nhắc nổi nó lên không. Nhưng thực tế chứng minh, Frostaxe không những nhắc được mà còn thừa sức dùng nó để phạt bay đầu một con rồng.

Cây rìu bổ mạnh xuống đất khiến cả sàn nhà rung chuyển nhẹ, luồng hàn khí thấu xương bắt đầu lan tỏa từ lưỡi rìu ra xung quanh.

"Đánh nhau à? Cho ta một chân với!"

Các gã lùn khác cũng rầm rộ đứng bật dậy, đưa thì cầm búa rèn, đưa cầm cốc gỗ, đưa vác ghế, hoặc đơn giản là nắm chặt nắm đấm hướng về phía bốn Thánh Giáo Quân mà tiến tới.

Khí thế hung hãn này còn khủng khiếp hơn bốn gã Thánh Giáo Quân kia nhiều. Gã phó quan đứng cạnh Messai đã không tự chủ được mà lui lại vài bước.

"Chờ đã, chúng tôi không có ý làm hại các vị... Chỉ là..."

Khoảnh khắc này, Messai chợt nhận ra mình đã bị gài. Cô không ngốc, Joshua đang cố tình kéo thù hận của tộc Dwarf về phía họ.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ lũ lùn này lại nghe lời Joshua đến thế, hay nói đúng hơn là... coi trọng quán rượu này đến vậy! Vừa nghe có kẻ muốn đến phá quán, đám Dwarf này cứ như thể bị động chạm tới lợi ích cốt lõi, lập tức bày ra bộ dạng muốn liều mạng với họ.

Messai muốn giải thích hiểu lầm, nhưng giờ có nói gì cũng bằng thừa. Đáng sợ nhất là trong đám Dwarf này có không ít kẻ đã ngà ngà say. Dưới sự kích động của men rượu, việc tổng khứ mấy kẻ mặc giáp bạc này ra ngoài đã trở thành sự đồng thuận của tất cả gã lùn có mặt tại đây.

Đây không phải là chuyện thuyết phục một hai người là xong, Messai làm sao nói lý nổi với gần bảy mươi gã lùn đang nổi máu điên. Trên đời này chẳng có gì khó bảo hơn một gã lùn say xỉn cả.

Thế là, dù kỹ năng chiến đấu của cô nàng kỵ sĩ này có cao cường đến đâu thì tài ăn nói lúc này cũng hoàn toàn vô dụng.

Khi đám Dwarf trong quán ủa lên bao vây, bốn Thánh Giáo Quân và gã phó quan chỉ còn nước liên tục lùi bước, cuối cùng bị đẩy lui ra hẳn bên ngoài quán rượu. Giờ thì không phải là chuyện Messai có bảo vệ được an nguy của người trong quán hay không nữa, mà cô nên lo xem các đồng đội của mình có toàn mạng trở về hay không.

Dù phần lớn gã lùn chỉ vác ghế đầu làm vũ khí, nhưng gã dẫn đầu tên Frostaxe kia thì đang lăm lăm cây rìu chiến hàng khổng lồ trên tay. Một mình Messai tuyệt đối không có cửa thắng gã lùn này.

"Lũ ranh con các ngươi dám đến quán rượu của Frostaxe ta bảo kê gây sự thì phải trả giá!"

Giọng nói ồm ồm của Frostaxe vang dội khắp cả con phố, thu hút sự chú ý của rất nhiều người qua đường. Nhìn thế trận này, gã thực sự định nện cho đám này một trận ra bã rồi mới thả đi.

"Thành thật xin lỗi trưởng lão Frostaxe! Đây chỉ là một sự hiểu lầm ngoài ý muốn thôi ạ!"

Gã phó quan lúc này phải vội vàng đứng ra giảng hòa để xoa dịu bầu không khí.

"Đừng nói nữa, lần này là do tôi lỗ mãng."

Messai cắn răng. Cô biết muốn dập tắt cơn giận của tộc Dwarf lúc này, ngoài việc đường đường chính chính đánh một trận rồi nhận thua ra thì chẳng còn cách nào khác.

"Frostaxe, bình tĩnh lại đi, làm thế sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng tộc Dwarf của các ông đâu."

Joshua lúc này lại sắm vai "sứ giả hòa bình" xuất hiện đúng lúc, bước lên đứng chắn trước mặt những gã lùn đang hùng hực sát khí. Bất luận là vì lý do gì, việc công khai khai chiến trên đường phố Nolan đều sẽ mang lại rắc rối lớn cho Frostaxe dù địa vị của gã có cao đến đâu.

"Thế cậu định cứ thế thả con nhóc kia đi dễ dàng vậy sao?"

Frostaxe vẫn còn hậm hực. Dù đám Thánh Giáo Quân chưa kịp làm gì, nhưng nghe Joshua bảo bọn họ định đến phá quán là cơn thịnh nộ của gã đã bốc lên ngùn ngụt rồi.

"Dĩ nhiên là không rồi. Cô kỹ sĩ này, tôi nghĩ cô chỉ nhìn thấy những ác ma tà ác trên chiến trường, bởi vì họ là kẻ thù của cô, và binh lính của phe đối địch thì luôn bị coi là tà ác."

Joshua nhìn Messai đứng cách đó không xa nói.

Messai định mở miệng phản bác, nhưng gã phó quan bên cạnh đã nhanh tay kéo cô lại. Về khoản đối nhân xử thế, gã truyền giáo thường xuyên lẫn lộn ở các thành thị này khôn khéo hơn cô nàng kỹ sĩ quanh năm suốt tháng ở ngoài chiến trường nhiều.

"Vậy nên, coi như là bồi thường cho chúng tôi, đồng thời cũng là để phối hợp với công tác điều tra của cô, khi nào rảnh cô đến quán rượu của chúng tôi phụ việc vài ngày được không? Quán rượu này tuy hơi nhỏ nhưng ngày thường khách khá đông, làm không xuể chân tay. Tiền công tôi sẽ thanh toán sòng phẳng theo ngày cho cô."

Joshua chủ động cho Messai một bậc thang để đi xuống — một bậc thang mà bên dưới là cái hố không đáy, chỉ xem cô nàng có chịu bước xuống hay không thôi.

"..."

Messai suy nghĩ nhanh trong vài giây. Điều kiện Joshua đưa ra quả thực là nhất cử lưỡng tiện. Rõ ràng là Joshua muốn thuyết phục cô buông tha cho con ác ma kia, nhưng trong thời gian làm việc ở quán rượu, cô cũng tự tin mình có thể thuyết phục được Joshua. Chỉ cần cô vạch trần được âm mưu của con ác ma kia tại đây là đủ.

"Tôi chấp nhận điều kiện của anh. Vừa rồi quả thực tôi đã quá nóng nảy."

Cuối cùng Messai chọn cách thỏa hiệp, đồng thời cô cũng không từ bỏ ý định thuyết phục Joshua. Có lẽ cô nên thử áp dụng câu nói mà vị nữ tu nuôi nấng cô từng dạy: *"Không chỉ có kiếm mới là vũ khí, ngôn từ cũng vậy!"*

"Rất tốt, vậy thì phiên cô kỹ sĩ chuẩn bị nhé, quán rượu của chúng tôi mở cửa 24/7. Đã làm phiên mọi người rồi."

Joshua quay sang nói với những gã lùn phía sau, thế nhưng cơn giận của bọn họ có vẻ vẫn chưa tan hẳn.

"Đề bù đắp cho sự cố vừa rồi, lát nữa tôi sẽ tặng cho mỗi người ba pack bài (card pack) miễn phí."

Ngay khi Joshua dứt lời, vẻ bức tức trên mặt đám Dwarf lập tức biến mất, thay vào đó là những nụ cười toe toét. Giá của một pack bài tuy chỉ là muối đối với mấy lão lùn siêu giàu, nhưng trong số những người chơi Hearthstone ở đây vẫn có không ít Dwarf thuộc tầng lớp bình dân. Hơn nữa, quan trọng nhất là pack bài này là do "nhà phát hành" đền bù cơ mà! Chiêu thức đền bù sau khi bảo trì server quen thuộc này của Trái Đất đã mang lại hiệu quả vượt ngoài mong đợi. Thế là, các gã lùn lại hơn hờ kéo nhau vào quán tiếp tục nặn bài.

CHƯƠNG 68: NỮ HIỆP SĨ

Messai dẫn ba người đồng nghiệp và gã phó quan trở về trú xứ của Thánh Giáo Quân.

Nơi trú ẩn này là một nhà thờ nhỏ nằm ở phía tây thành phố Nolan. Đây là một trong những công trình kiến trúc đầu tiên của thành phố, do một nhà truyền giáo vĩ đại dựng lên từ thuở sơ khai. Đồng thời, đây cũng là nhà thờ duy nhất tại Nolan chuyên dùng để thờ phụng "Thần Quang Sáng Và Chính Nghĩa Monical".

Qua đó có thể thấy, tầm ảnh hưởng tôn giáo của Thánh Quốc tại Nolan không hề lớn. Ở các quốc gia khác, hầu như mỗi thành phố lớn đều sẽ có từ một đến hai đại nhà thờ hoành tráng.

"Sếp, ngài thực sự định cứ thế để mặc con ác ma kia sao? Tôi nhớ lũ lùn ở thành phố này ban ngày phải làm việc, chiều tối mới mò đến quán rượu. Hay là chúng ta tranh thủ lúc ban ngày..."

Gã Thánh Giáo Quân đi sau Messai âm ức ra mặt. Từ lúc tòng quân đến nay, hắn chưa từng phải chịu nổi nhục nhã nào lớn như việc bị một lũ Dwarf đuổi cổ ra khỏi quán rượu.

"Tuyệt đối không được làm vậy!"

Chưa đợi Messai lên tiếng, gã phó quan đã vội vàng nhảy dựng lên ngăn cản gã tân binh điếc không sợ súng.

"Quyền lực của Nolan có tới một nửa nằm trong tay tộc Dwarf đấy. Hơn nữa, trong số những gã lùn chúng ta gặp ở quán rượu vừa nãy, có một người là trưởng lão của tộc Frostaxe... Nếu tôi không nhầm thì Đức Hồng Y cũng có quan hệ giao thương Nguyên tinh thạch với bộ tộc này. Thế nên các vị Thánh Giáo Quân đại nhân làm ơn bình tĩnh giùm cái."

Tuy Thánh Quốc cũng tự sản xuất được Nguyên tinh thạch, nhưng những loại có chất lượng thượng hạng thì vẫn phải mua từ tay tộc Dwarf, đặc biệt là những gã lùn sinh sống tại Nolan. Dưới các di tích ngầm của Nolan có những mỏ Nguyên tinh thạch chất lượng cao vô cùng vô tận, có thể nói Nguyên tinh thạch khai thác tại đây là tốt nhất thế giới!

Dưới sự phân tích thiết hơn của gã phó quan, gã tân binh Thánh Giáo Quân dù có bốc đồng đến mấy cũng hiểu được hậu quả đáng sợ nếu chọc giận tộc Dwarf ở Nolan.

"Nhưng sếp có thấy phản ứng của đám Dwarf đó kỳ quái quá không?"

"Đúng thế, cứ như thể bọn họ bị ác ma đầu độc bùa mê thuốc lú vậy."

Bọn họ hoàn toàn không thể ngờ được chỉ vì một quán rượu mà lũ lùn kia lại sẵn sàng nổi trận lôi đình, muốn ăn tươi nuốt sống người khác. Bất kỳ ai chứng kiến cảnh tượng trong quán rượu Hearthstone lúc đó đều sẽ nhận ra đám Dwarf kia như thể bị trúng tà, mang lại cảm giác *"không có cái quán rượu này tôi chết mất"*.

"Đừng nói nữa, chuyện này đều do sự lơ mẫn của tôi mà ra. Tôi đã quyết định mượn cơ hội này để vào quán rượu đó quan sát một thời gian. Đến lúc đó, tôi sẽ cho gã chủ quán thấy được bộ mặt tà ác của ác ma, đồng thời tìm cách vạch trần âm mưu của chúng."

Messai dăm dăm nhìn vào bức tượng thần ở giữa nhà thờ. Cô lơ mơ cảm nhận được đây chính là thử thách mà Thiên Chúa dành cho mình.

Trước đây, Messai luôn dùng thanh kiếm của mình để giải quyết mọi vấn đề, bất kể là xung đột với người thường hay tranh chấp với ác ma. Nhưng một Thánh Giáo Quân thực thụ thì chỉ có sức mạnh chiến đấu là chưa đủ... họ còn cần một ý chí thép và một trái tim kiên định không bao giờ lay chuyển. Vì vậy, lần này Messai cần phải tiêu diệt con ác ma kia bằng một phương thức khác ngoài kiếm đạo.

"Sếp, tôi nghĩ chúng tôi nên đi cùng ngài. Âm mưu của bọn chúng chắc chắn không chỉ đơn giản thế này đâu." Một Thánh Giáo Quân tỏ ra lo lắng khi để Messai đơn độc dẫn thân vào hang cọp.

"Tôi còn có nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho các cậu."

Messai quay sang nhìn gã phó quan, lấy ra ba đồng xu đổi vé xem phim của rạp Bạch Kinh Hoa lúc nãy.

"Chúng ta phải công khai sự tồn tại của ác ma cho toàn thế giới biết. Nhà hát này rất có thể có mối liên hệ mật thiết với Ma tộc. Thế nên tôi muốn cậu nhanh chóng rải tin, vạch trần mối liên hệ giữa nhà hát này, bộ phim này với ác ma cho người dân Nolan biết."

Thánh Quốc đã tồn tại hàng ngàn năm, giáo lý đã lan rộng khắp thế giới. Dù Messai không chắc có bao nhiêu tín đồ ở các quốc gia khác, nhưng dưới sự nỗ lực của Thánh Quốc, chắc chắn có rất nhiều người căm ghét ác ma.

"Tuân lệnh." Gã phó quan nhận lấy ba đồng xu.

"Hãy hoàn thành thử thách này trước khi Đức Tổng Giám Mục Vô Dục đến đây. Nguyên hào quang của Chúa luôn ở cùng chúng ta."

Sau khi cô nàng kỵ sĩ khẳng định lại đức tin của mình trước bức tượng thần, gã phó quan cùng ba Thánh Giáo Quân còn lại nhanh chóng rời khỏi nhà thờ để thực hiện nhiệm vụ được giao.

"Sao lúc này không nên cho đám Thánh Giáo Quân đó một trận ra trò luôn đi?"

Ciri đứng sau quầy bar, hoa chân múa tay với cây pháp trượng mới mua. Cây trượng này dài tới mét rưỡi, phần đầu được khảm một viên Nguyên tinh thạch hình lăng trụ tinh xảo. Cầm trên tay cô, cây trượng ma pháp trông không khác gì một ngọn trường thương thực thụ.

Thực tế là trước khi gặp Joshua, công cụ và phương thức thi triển ma pháp của Ciri vô cùng nghèo nàn. Khi gặp phải gấu hoang hay sói trắng trong rừng, cô toàn vớ đại một cành củi khô dưới đất để thủ thế với dã thú. Do đó, khi cầm tiền lương Joshua phát cho đi mua pháp trượng, cô đã chắm ngay cây trượng trông "rất có triển vọng cận chiến" này.

Hiện tại, lực chiến của Ciri đã tăng lên gấp đôi so với trước khi gặp Joshua, cô tự tin đến mức nghĩ mình thừa sức đi thi lấy chứng chỉ Ma pháp sư cấp bốn.

"Nên một trận? Rồi tìm cơ hội khử luôn họ? Ciri... cô không nghĩ việc giết chóc kẻ thù chỉ là phương án vạn bất đắc dĩ thôi sao?" Joshua nói.

"Kẻ thù thì không phải nên khử luôn à? Vạn nhất thân phận thật của anh bị đám Thánh Giáo Quân kia phát hiện, họ cũng sẽ giết anh thôi. O... mà khoan, hình như tôi có thể đi báo cáo kiếm tiền thưởng nhỉ?"

Ciri chợt nhớ ra mình đâu phải đồng bọn của Joshua, cô là "nạn nhân" bị bắt cóc bởi âm mưu của ác ma cơ mà. Có điều, sau khi nghĩ ngợi một lát, cô liền dẹp ngay ý định đó. Lý do lớn nhất có lẽ là vì bản thảo kịch bản «Sát Thủ Chuyên Nghiệp» (Léon: The Professional) đang nằm trên tay Joshua.

"Giết chóc là lựa chọn của binh lính trên chiến trường. Còn tôi là một người làm văn hóa.

Thay vì tiêu diệt thể xác của kẻ thù, tôi thích thay đổi tư duy của họ hơn."

Joshua trả lại tập kịch bản cho Ciri. Ở cuối trang bản thảo có vài bức vẽ nguệch ngoạc do cô hứng lên vẽ bậy, trong đó có một bức vẽ cô bé Mathilda và sát thủ Léon đứng cạnh nhau. Nét vẽ tuy đơn giản nhưng cực kỳ có thần, khiến Joshua muốn trưng dụng nó làm poster phim luôn.

"..."

Ciri định cãi lại, nhưng vừa mở miệng ra cô đã phát hiện mình cứng họng. Bởi vì ví dụ thành công nhất cho việc bị Joshua "thay đổi tư duy" chính là cô chứ ai. Nửa tháng trước cô còn nơm nớp lo sợ tìm cách trốn thoát và thủ tiêu gã ác ma này, còn bây giờ, ngày nào cô cũng mong ngóng Joshua viết nốt phần sau của kịch bản phim.

"Cô nàng kỵ sĩ Thánh Giáo Quân kia có vẻ đã đứng ở cửa rồi kìa, tôi cứ nghĩ ngày mai cô ta mới đến cơ chứ."

Ciri liếc nhìn ra phía cửa quán rượu. Chiều cao mét tám của cô nàng kỵ sĩ thực sự quá nổi bật giữa một rừng Dwarf. Khi Ciri tự so sánh chiều cao của mình với cô ta, cô mới phát hiện mình thấp hơn đối phương cả một cái đầu.

"Xem ra... đã đến lúc thử thách xem đức tin của cô kỵ sĩ này kiên định đến mức nào rồi."

Joshua bước ra khỏi quầy bar, bất chợt nhớ đến câu thoại xuất hiện của một minion sử thi thuộc class Linh Mục (Priest) trong Hearthstone:

"Để tôi thay đổi tâm trí của bạn."

Để chứng minh bản thân không mang theo ý đồ thù địch, Messai đã cởi bỏ bộ giáp đại diện cho thân phận Thánh Giáo Quân của mình, thay bằng bộ đồ tu sĩ mà cô thường mặc trong các kỳ nghỉ tại nhà thờ.

Tuy đã trút bỏ giáp sắt và buông kiếm, nhưng chuyển đi này của Messai, theo một nghĩa nào đó, lại là một sự "vũ trang toàn diện" — bởi cô đã chuẩn bị tâm lý cực kỳ kỹ lưỡng.

Lần này, cô nhất định phải dùng lý lẽ để vạch trần âm mưu của lũ ác ma này! Phải giúp những người vô tội trong quán rượu nhìn rõ bộ mặt thật của tên ác ma kia.

Thế nhưng, vị nữ hiệp sĩ đầy tự tin này vừa bước chân vào quán rượu, nhuệ khí đã lập tức bị dập tắt mất một nửa.

Bởi cô vẫn không thể nào thích nghi nổi với bầu không khí ồn ào, hỗn tạp bên trong. Sự náo loạn này khiến cô liên tưởng ngay đến những chiến trường đầy khói lửa và máu tanh.

"Cô đến sớm hơn tôi nghĩ đấy. Dù sao thì, chào mừng cô đến với Quán rượu Hearthstone, cô hiệp sĩ. Tôi nghĩ cô sẽ thích nơi này thôi."

Thời gian này, Joshua đã quyết định tạm gác lại các công việc khác để tự mình làm chủ quán lâm thời.

Sự cố do đám Thánh Giáo Quân gây ra ở quán rượu chiều nay, không ngờ hiệu ứng lớn nhất để lại là thu hút được cả những vị khách loài người.

Việc tộc Dwarf tập hợp lại, vác vũ khí choáng nhau ngay trên phố là cảnh tượng cực kỳ hiếm thấy ở Nolan. Lần gần nhất chuyện này xảy ra có lẽ là từ hơn một trăm năm trước, khi tộc Dwarf và những pháp sư đầu tiên của Nolan xảy ra tranh chấp về vị trí xây dựng công trình kiến trúc.

Đó cũng là lần duy nhất được ghi nhận trong lịch sử Nolan.

Nên nhìn ở góc độ nào đó, đám Thánh Giáo Quân này vừa làm miễn phí cho quán một chiến dịch truyền thông cực kỳ chất lượng.

"Thích..."

Messai khẽ lặp lại từ này. Thực tế, cô đang phải nén cơn giận dữ, chỉ muốn quay lưng bỏ đi ngay lập tức khỏi cái nơi ồn ào náo nhiệt này.

Tiếng hò reo inh ỏi của đám Dwarf khiến đầu óc cô muốn nổ tung.

Dù là lúc ở trong quân ngũ hay khi ở nhà thờ, cô luôn sống trong một môi trường tuyệt đối yên tĩnh và có trật tự. Binh sĩ Thánh Giáo Quân chỉ được nói khi cô cho phép, còn các nữ tu trong nhà thờ lại càng coi việc nói lớn tiếng trước mặt Thần linh là hành vi bất kính.

Đây... chắc chắn là thử thách mà Chúa ban cho cô!

Messai liên tục tự nhủ câu này trong lòng, bàn tay nắm chặt lấy huy hiệu đức tin trước ngực. Nhờ vậy, nội tâm cô dần bình tĩnh lại, ngọn lửa giận cũng tiêu tan đi ít nhiều.

Cuối cùng cô cũng có thể nói chuyện với Joshua bằng một thái độ bình thản.

"Yên tâm đi, trong thời gian tôi ở đây, tôi sẽ bảo vệ các người. Âm mưu của tên ác ma đó sẽ không thể thành công đâu... Cho nên tôi cũng hy vọng các người sớm nhận ra bộ mặt thật của hắn."

Messai đảo mắt nhìn quanh một lượt, cô nhanh chóng tìm thấy Yno đang phụ việc trong quán. Yno cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, nhưng lần này cậu không hề sợ hãi mà nhìn thẳng lại.

Trước khi đến đây, Joshua đã dặn dò Yno rất kỹ: *"Hiện tại người đang đứng ở đây với tư cách là một thành viên của Ma giới! Nếu người tỏ ra sợ hãi, người sẽ làm mất mặt toàn bộ Ma giới... và làm mất mặt ta!"*

Yno chưa bao giờ biết bản thân có dũng khí hay không, cậu cũng chẳng có cảm giác thực tế gì về việc mình thuộc tộc Succubus của Ma giới. Thế nhưng, cậu không muốn vì sự hèn nhát của mình mà làm Joshua mất mặt.

Cuộc sống hiện tại gần như đều do một tay Joshua ban cho. Quán rượu này đối với Yno giống như một mái nhà ấm áp, có bà mẹ nuôi luôn yêu thương chăm sóc, có những người Dwarf hay giúp đỡ, và cả những khán giả yêu mến thân phận khác của cậu — nàng Belle.

Tất cả đều do Joshua mang lại. Yno vô cùng biết ơn vị hoàng tử Chaos Demon thực thụ mà mình đang phụng sự này. Vì vậy, dù có sợ hãi đến đâu, cậu cũng tuyệt đối không muốn làm ra hành động nào bôi tro trát trấu vào mặt Joshua!

"Bộ mặt thật của ác ma? Xin lỗi nhé cô hiệp sĩ, hiện tại trong mắt tôi chỉ có một nhân viên đang chăm chỉ làm việc, và một nhân viên mới đến mà thôi."

Joshua chỉ tay về phía nữ hiệp sĩ đang mặc đồ tu sĩ.

"Nói đi, công việc của tôi là gì?"

Lời nói này của Joshua đã thành công khơi dậy lòng hiếu thắng của Messai. Ít nhất với tư cách là một con người, cô không muốn thua kém bất kỳ tên ác ma nào, trên mọi phương diện. Ngay cả công việc ở quán rượu, Messai cũng muốn đánh bại Yno trên chiến tuyến này.

"Chỉ cần mang rượu và nước uống đến tận tay từng vị khách là được. Những công việc liên quan khác, bà Marina sẽ giao phó cho cô."

Joshua nhận ra cô hiệp sĩ này có suy nghĩ khá ngây thơ, nói thẳng ra là thiếu tâm cơ. Nhưng nhìn bộ đồ tu sĩ của cô là anh hiểu ngay.

Cuộc đời cô nếu không trải qua trong tu viện thì cũng là ở doanh trại Thánh Giáo Quân và chiến trường, có lẽ chẳng có mấy thời gian tiếp xúc với một xã hội loài người đầy rẫy sự lọc lừa.

Kiểu "người miền núi chất phác" thuần khiết thế này giờ khó tìm lắm. Thời còn ở Trái Đất, Joshua hiếm khi gặp được cô nàng nào dễ dụ đến vậy...

Mặc dù đối với loại "sinh vật quý hiếm" này thì nên trân trọng mới phải.

Nhưng vì đôi bên đang ở thế đối lập, Joshua chỉ đành cắn rứt lương tâm mà kéo cô nàng lọt hố vậy.

"Tôi nghĩ mình hoàn toàn đảm đương được công việc này."

Messai nhanh chóng bước tới quầy bar, bắt đầu hành trình trải nghiệm một đêm làm phục vụ quán rượu.

Xét về thân phận Thánh Giáo Quân, cô không nghi ngờ gì là một người xuất sắc. Tông quân năm năm, chém giết vô số ác ma trên chiến trường, đi lên từ một tân binh lóng ngóng để trở thành một tinh anh kỳ cựu của Thánh Giáo Quân.

Thế nhưng, công việc ở quán rượu hoàn toàn khác biệt so với việc vung kiếm trên chiến trường. Chỉ trong vòng vòn vẹn ba tiếng đồng hồ, cô đã phạm phải vô số sai lầm.

Hết vô ý làm lật khay khiến rượu đổ tung tóe lên người khách, lại đến việc bê nhầm đồ uống cho bàn khác.

Dù Quán rượu Hearthstone đã thu hút được vài vị khách nhân loại, nhưng phần lớn khách hàng vẫn là tộc Dwarf. Gặp phải những tình huống phục vụ tệ hại như vậy, đám Dwarf lập tức đập bàn đứng phắt dậy nổi giận lôi đình.

Suốt khoảng thời gian đó, hoàn toàn phải nhờ Yno đứng ra khéo léo dỗ dành, xoa dịu vài lần mới dập tắt được cơn hỏa khí của đám Dwarf.

Trong lòng các khách hàng Dwarf tại quán, Yno đã hoàn toàn đóng đinh với hình tượng "tiểu thiên sứ may mắn". Thậm chí có những gã Dwarf khi chuẩn bị mở pack (gói bài) còn đặc biệt gọi Yno lại gần để mở hộ lấy hên.

Điều này khiến độ nổi tiếng của Yno trong quán tăng vọt, vượt xa một tân binh vừa chân ướt chân ráo đến như Messai.

Cuối cùng, Joshua đành phải bảo Messai tạm thời ngồi nghỉ ở góc quầy bar. Trên danh nghĩa là nghỉ ngơi, nhưng bản chất chẳng khác nào bị ăn một chiếc "thẻ đỏ" đuổi khỏi sân trong bóng đá.

"Cảm giác thế nào?"

Joshua ra hiệu cho Ciri đứng sau lưng chỉnh lại cơ mặt, dùng cười cợt cô hiệp sĩ đang thất bại thảm hại kia nữa. Đồng thời, anh cũng tiến đến chỗ Messai để nghe thử cảm nhận của cô.

"Cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định sẽ làm tốt hơn cậu ta."

Messai trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng khẳng định chắc nịch. Cô không quên mục đích mình đến đây là để thuyết phục những người trong quán rượu này.

Nhưng tiền đề của việc thuyết phục là Messai phải tạo dựng được thứ gọi là "uy tín" tại đây, có thể thì người ta mới chịu nghe cô nói, bao gồm cả Joshua.

Tiếc là hiện tại Messai đã thất bại hoàn toàn. Cô nhận ra địa vị của mình trong quán thậm chí còn thấp hơn cả tên ác ma kia, cứ thế này thì chẳng ai thèm nghe cô nói một lời nào cả. Nếu cứ tiếp tục như vậy, muốn chế ngự tên ác ma trong quán này trước khi Đại Giám Mục Vô Dục đến là chuyện bất khả thi!

"Cô hiệp sĩ này, hay là thế này đi..."

Joshua có thể cảm nhận được ý chí chiến đấu của Messai đã hoàn toàn bị kích thích.

"Nếu cô muốn chứng minh bản thân xuất sắc hơn Yno của chúng tôi, vậy hãy dùng phương thức đặc trưng của quán rượu này để phân thắng bại."

Joshua chỉ tay về phía trò chơi «Hearthstone» mà đám Dwarf đang say sưa trải nghiệm.

Thực tế, trong cộng đồng Dwarf tại quán, hệ thống phân cấp bậc của các bài thủ Hearthstone đã bắt đầu hình thành rõ rệt. Dù là việc sở hữu vài lá bài Legendary (Huyền thoại) hay có kỹ năng chơi game xuất sắc, tất cả đều trở thành chủ đề để đám Dwarf khoe khoang, bàn tán khi đi đào mỏ. Đó cũng trở thành một phương thức để họ chứng tỏ bản lĩnh của mình bên cạnh sức mạnh cơ bắp đơn thuần.

Trong tương lai, một bài thủ Hearthstone xuất sắc chắc chắn sẽ nhận được sự kính trọng của giới trẻ tộc Dwarf, và loài người cũng không ngoại lệ.

"Có muốn thử một chút không? Dùng phương thức này để đánh bại tên ác ma trong miệng cô... Chứng minh rằng Thánh Giáo Quân vượt trội hơn hẳn so với ác ma."

Mục đích Joshua dụ cô nàng đến quán rượu này không phải là để vội vàng thay đổi định kiến của cô về ác ma. Niềm tin vào Thánh Quang của cô quá kiên định, tư tưởng "ác ma là tà ác" đã ăn sâu vào xương tủy rồi.

Muốn thay đổi nó chỉ trong vài ngày ngắn ngủi? Chuyện đó là bất khả thi.

Joshua chỉ muốn cho cô biết rằng, trận chiến trên thế giới này không chỉ có những màn giáp lá cà bằng đao kiếm và máu tanh, mà còn rất nhiều chiến trường khác.

Ở Trái Đất, loại chiến trường nổi tiếng nhất giúp các quốc gia chứng minh thực lực của mình mà không cần đổ máu chính là Olympic.

Còn ở đây, xin phép được giới thiệu đến cô một khái niệm cực kỳ nổi tiếng, đó chính là: Thể thao điện tử (Esports)!

CHƯƠNG 70: MUỐN MẠNH LÊN Ừ? NẠP TIỀN ĐI!

Dưới sự sắp xếp của Joshua, đám Dwarf đã nhường ra một vị trí cho Messai và Yno.

Lần này, cuối cùng Messai cũng có cơ hội đối mặt một-chơi-một với tên ác ma này để khai chiến.

Dù hình thức chiến đấu không phải là một cuộc tử chiến đao kiếm và máu tanh, nhưng ít nhất nó cũng cho Messai cơ hội gây áp lực trực diện lên tên ác ma kia, đồng thời đánh bại cậu ta bằng một phương thức nào đó.

Bộ bài khởi đầu của cả hai đều do Joshua hữu nghị cung cấp. Khối tinh thạch đen mà Yno sử dụng là tài khoản riêng của Joshua, bên trong đã có sẵn vài bộ deck (bộ bài) được Joshua build (xây dựng) hoàn chỉnh.

Còn cô hiệp sĩ của chúng ta... dĩ nhiên là một tài khoản clone trắng tinh, nghèo rớt mòng tơi không có lấy một mảnh tình vắt vai.

"Chọn class Warlock (Thuật sĩ) đi. Người biết rõ luật chơi rồi đấy, thắng cô ta, đây là mệnh lệnh."

Joshua ghé sát tai Yno nhỏ giọng dặn dò.

Bộ bài Warlock trong kho của Joshua cực kỳ... vô não, về cơ bản đã có hình hài của một bộ "Zoo Warlock" (Sở thú), chủ yếu đánh theo thiên hướng aggro (快攻 - nhanh mạnh). Muốn thắng một bộ bài cơ bản của lính mới là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhìn sang phía Messai, khi cô truyền Mana vào khối tinh thạch đen để chiếu giao diện lưu trữ ra ngoài, nhìn đồng giao diện phức tạp trước mắt, cô hoàn toàn mù tịt không biết phải thao tác thế nào.

Trò này phức tạp hơn việc chỉ cần vác kiếm lên rồi lao ra chiến trường nhiều. Nhưng Messai vẫn nhanh chóng tìm được class tâm đắc của mình, đó chính là "Paladin (Thánh kỵ sĩ) Uther".

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Messai đã chăm ngay vị kỵ sĩ có tạo hình nguyên họa trông vô cùng chính khí lẫn liệt này. Bức họa Uther mang lại cho cô cảm giác như đang nhìn thấy một Quân đoàn trưởng Thánh Giáo Quân vậy.

Tài khoản mới tinh chỉ dùng bộ bài cơ bản nhất, nhận thức của Messai về trò chơi này hoàn toàn là con số không, cô dĩ nhiên không biết điều gì đang chờ đón mình ở phía trước.

Khi cô chọn vị Thánh kỵ sĩ già nua này làm hero (trưởng) đại diện, Yno ngồi đối diện cô cũng đã chọn xong class từ lâu.

Khối tinh thạch đen được cắm vào khe thẻ bài, trận chiến giữa Thánh Giáo Quân và ác ma chính thức vén màn!

"Vinh quang ban cho ta sức mạnh!"

Voice line (thoại) của Uther là do Joshua nhờ Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tìm một diễn viên nhạc kịch kỳ cựu lồng tiếng, nghe... cũng khá là có hồn.

Ít nhất sau khi nghe câu này, độ đồng cảm của Messai với hero Paladin Uther càng thêm sâu sắc. Cô đã bước bồng bềnh mặc định rằng nhân vật này chính là đại diện cho sự hiện diện của Thánh Giáo Quân.

"Ta sẽ trở thành cơn ác mộng của ngươi!"

Yno chọn Warlock — class đại diện cho ác ma. Joshua đã tiến hành bản địa hóa đối với class này, ví dụ như tên gọi của tộc Demon, Joshua đã đổi thành cách xưng hô của Ma giới tự gọi mình.

Thoại của hero đại diện Gul'dan cũng được Joshua chỉnh sửa đôi chút. Dù anh không trông mong gì vào việc dùng «Hearthstone» để thay đổi định kiến của người khác về Ma giới.

Trong trận đấu này, Messai hoàn toàn chìm đắm vào trò chơi. Cả hero lẫn thẻ bài đều tái hiện lại cảnh tượng Thánh Giáo Quân đại chiến ác ma.

Đáng tiếc, kết quả cuối cùng là Yno dẫn dắt đội quân ác ma của mình càn quét sạch sẽ bộ bài của Messai, giành chiến thắng với tư thế hoàn mỹ nhất.

Trận đấu ra quân, Messai bại trận thảm hại, gần như bị bóp nghẹt đến mức không có cơ hội phản kháng. Cô nhìn chằm chằm vào hai chữ "THẤT BẠI" to đùng hiện lên trước mắt, rơi vào một khoảng lặng ngẩn ngui.

Sau khi màn hình thất bại biến mất, một pack (gói bài) phần thưởng xuất hiện. Đây là một trong những phúc lợi đầu tiên mà Joshua dành tặng cho tân thủ.

Mỗi khối tinh thạch đen mới tinh khi hoàn thành trận đấu đầu tiên đều sẽ nhận được một pack Classic (Cơ bản) miễn phí.

Joshua định giá cho mỗi khối tinh thạch đen là 10 đồng vàng, gói bài này được coi là quà tặng kèm.

"Tiềm năng của class Paladin không chỉ dừng lại ở đây đâu, vẫn còn rất nhiều thẻ bài mạnh mẽ liên quan đến Thánh kỵ sĩ đang chờ cô thu thập..."

Joshua bước đến đứng sau lưng Messai, mở lời.

"Bộ deck cô vừa dùng chỉ là bộ Paladin yếu nhất thôi. Trong gói bài này biết đâu lại có một lá bài cực mạnh đấy, thử xé pack xem sao."

Cô hiệp sĩ của Thánh Giáo Quân hoàn toàn không nhận ra rằng, thứ cô vừa nghe thấy chính là "lời thì thầm của ác ma". Sự ảm ức khi bị Yno nghiền nát khiến cô khao khát muốn tái đấu với cậu một lần nữa.

Mà trong quá trình đấu bài, Messai cũng nhận ra bài của mình dường như quá yếu... Trong đó thậm chí có một số Minion (Quái) hoàn toàn không liên quan gì đến Thánh Giáo Quân!

Mang theo niềm hy vọng đó, Messai bắt đầu lần rút bài đầu tiên trong đời.

"Rare (Hiếm)!"

Lá bài có phẩm chất cao nhất mà Messai mở được chỉ là một lá Rare bảo hiểm bảo底, xem ra sự bảo hộ của Thần linh không giúp gì nhiều cho nhân phẩm (vận may) của cô.

Thế nhưng, lá bài phẩm chất Rare này lại có tên là "Equality" (生而平等 - Bình đẳng), có thể nói là một trong những lá bài mạnh nhất của Paladin.

Hiệu ứng của nó là đưa lượng máu của toàn bộ Minion trên sân về 1 HP, nếu kết hợp thêm bất kỳ lá bài nào có hiệu ứng sát thương toàn sân (AoE)... thì chỉ cần đối phương không có Divine Shield (Thánh khiết hộ thuẫn / Thánh khiên), gần như có thể quét sạch toàn bộ Minion trên sân địch trong nháy mắt.

"Lại trận nữa!"

Trải qua một trận đấu, Messai mơ hồ đoán được đây là một lá bài mạnh mẽ đến nhường nào. Hiện tại cô đang là đại diện cho Thánh Giáo Quân.

Đám Dwarf và những người xung quanh đều đang đổ dồn ánh mắt vào trận chiến này... Trận quyết chiến giữa Thánh Giáo Quân và ác ma!

Messai tuyệt đối không muốn sau này đi trên đường phố Nolan lại nghe thấy những lời bàn tán kiểu: *"Người biết gì chưa? Ở cái quán rượu kia kìa, phe ác ma đè Thánh Giáo Quân ra nên cho tìm không thấy lối về luôn!"*

Đây không còn là vấn đề thắng thua của một ván bài nữa, trận chiến này liên quan trực tiếp đến vinh quang của Thánh Giáo Quân.

"Yno, cho người nghỉ nửa ngày, hiện tại người đang đại diện cho tộc quần của mình mà chiến đấu đây."

Được sự cho phép của Joshua, cuộc tranh chấp kéo dài hàng ngàn năm qua giữa Thánh Giáo Quân và ác ma lại một lần nữa được tái hiện trên bàn bài!

Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là thảm bại cho Thánh Giáo Quân! Đội quân ác ma áp sát công thành, dễ dàng tàn sát sạch sẽ những tân binh Thánh Giáo Quân yếu ớt.

"Quả nhiên class Paladin yếu xìu, còn Warlock lại mạnh đến thế." "Người lại muốn đổi sang chơi Warlock à?"

Đám Dwarf đứng xem xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao. Do thiên tính chủng tộc, đa số người chơi Dwarf ở đây đều chọn class Warrior (Chiến sĩ).

Dù sao đó mới là class đại diện cho đàn ông và sức mạnh cơ bắp, tám class còn lại rất ít khi được Dwarf sỡ tới.

Những tiếng bàn tán của đám Dwarf lọt vào tai Messai, khiến cô cảm thấy một sự sỉ nhục cực lớn dâng trào trong lòng. Mà sự sỉ nhục này lại do chính tay cô tạo ra sau khi liên tục bại dưới tay tên ác ma kia tới bảy ván liền.

Nếu ở trên chiến trường thực sự, thành tích bại trận nhục nhã này đủ để cô không còn mặt mũi nào đối diện với vị Thần mà mình phụng sự.

"Tôi nghĩ cô có thể thử chơi Mage (Pháp sư) xem sao, cô hiệp sĩ. Đó mới là class thích hợp cho người mới nhập môn."

Joshua đưa ra một lời khuyên giúp Messai có thể thắng được Yno.

"Không! Tôi nhất định phải dùng class này để đánh bại tên ác ma đó! Tiếp tục nào!"

Messai tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ tín ngưỡng của mình như vậy, ngay cả khi chỉ chơi một trò chơi thẻ bài.

"Đề tôi nhắc nhở một chút, giờ đã gần 12 giờ đêm rồi đây." Joshua nói.

Nghe thấy lời Joshua, Messai mới giật mình nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã về khuya, cô không thể tự do chơi thâu đêm suốt sáng như đám Dwarf được, Thánh Giáo Quân có quân quy vô cùng nghiêm khắc.

Trong đó bao gồm mấy giờ phải cầu nguyện, mấy giờ phải đi ngủ, sáng mấy giờ phải thức dậy! Messai đã bỏ lỡ buổi cầu nguyện đêm muộn, đây gần như là một lỗi lầm không thể tha thứ đối với cô.

Nhưng cô vô cùng khát khao dùng một trận thắng để lấy lại danh dự cho Thánh Giáo Quân trong quán rượu này! Đứng trước những quy tắc nghiêm ngặt mà cô đã tuân thủ suốt mười mấy năm qua, Messai đành phải gác lại trận chiến vinh quang này vào ngày mai.

"Ngày mai... tôi sẽ lại đến..."

Messai nghiêng rằng, để lại một câu nói rồi vội vã rời khỏi quán rượu. Khi cô bước chân ra khỏi cửa, phía sau vẫn còn vang vọng tiếng cười nhạo của đám Dwarf.

Nhất định sẽ có ngày cô chứng minh cho đám Dwarf và tên ác ma kia thấy sự mạnh mẽ của Thánh kỵ sĩ!

Chương 71: Vô Dục Già

Phó quan của Messai dạo gần đây cảm thấy bầu không khí trong giáo đường có gì đó rất sai sai. Mà không chỉ mỗi giáo đường, toàn bộ cái thành phố Nolan này dường như đều đang rơi vào một trạng thái cực kỳ dị hợm.

Tuân theo mệnh lệnh của cấp trên, gã đã triệu tập các truyền giáo sĩ khác trong thành phố để bắt đầu chép tay một loại "Phúc âm thư" mới.

Cái gọi là Phúc âm thư thực chất là một tờ giấy da cũ kỹ, bên trên viết đầy những giáo lý của Thánh Giáo Quốc, kèm theo lời cảnh báo người dân về việc ác ma đã xuất hiện trong thành phố.

Lần này, nội dung chính mà gã phó quan phải chấp bút là bóc phốt bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» thực chất là do phe ác ma đứng sau giật dây đạo diễn. Đồng thời, gã phải chỉ đích danh cái quán rượu có tên Hearthstone kia chính là hang ổ ngầm của lũ quỷ, kêu gọi người dân Nolan nâng cao tinh thần cảnh giác, đừng để bị những trò giải trí đồi trụy đó dắt mũi. Thế nhưng, vừa đặt bút viết, gã phó quan liền cảm thấy lương tâm mình lần đầu tiên bị cắn rứt dữ dội.

Nếu nội dung chỉ là công kích gã Tam hoàng tử Ma giới kia thì dễ rồi, gã có thể biên rảnh tay cả trăm câu từ sắc mùi chính nghĩa để lên án tên ác ma thuộc tộc Sin Demon kia. Ngặt một nỗi, gã lại bị kẹt cứng ở phân đoạn viết về nhân vật nữ chính Belle.

Theo đúng bài, gã phải rêu rao cho dân chúng Nolan biết rằng Belle là do ác ma biến hình thành, là một thực thể tội ác tà trời...

Thế nhưng... hào quang của Thần linh trên cao chứng giám! Sau khi gã lên đi xem xong bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma», gã thề là mình không tài nào nặn ra nổi một chữ độc địa nào để bôi nhọ Belle cả.

Một cô gái thuần khiết, lương thiện và tràn đầy năng lượng tích cực như Belle, vậy mà cuối cùng lại phải nhận một cái kết thảm thương đến thế. Gã tin chắc rằng ngay cả tên đạo phủ máu lạnh nhất, khi nhìn thấy cảnh đó cũng phải chấm nước mắt tiếc thương cho cô nàng.

Nữa là một truyền giáo sĩ giàu lòng trắc ẩn như gã.

Nhưng lý trí nhanh chóng kéo gã về thực tại: Kẻ đứng sau giật dây bộ phim này chắc chắn là ác ma, và thân phận của Belle rất có thể là một con Succubus hóa trang thành để mê dân!

Gã bắt buộc phải công bố sự thật này cho thiên hạ biết! Có như vậy mới thức tỉnh được đám đông đang u mê, đồng thời đây cũng là cơ hội béo bở nhất để lôi kéo một lượng lớn tín đồ về cho giáo hội tại Nolan — chỉ cần khiến người dân tin rằng thành phố này đang bị ác ma xâm lược là xong.

Nếu phi vụ này thành công, gã từ một tên phó quan kiêm truyền giáo sĩ quèn rất có thể sẽ được đặc cách thăng chức lên làm Thần phụ, từ nay về sau tha hồ ngồi mát ăn bát vàng, không cần phải làm mấy việc vất vả, đau đầu này nữa.

"Phó quan, hôm nay Thần phụ có ở đây không?"

"Dạ có, thưa ngài Messai. Nhưng Thần phụ Cozes sáng sớm nay có việc khẩn nên đã ra ngoài từ sớm rồi ạ."

Gã phó quan còn chưa kịp chìm đắm vào viễn cảnh thăng quan tiến chức của mình thì giọng nói của cấp trên tối cao — nữ thánh kỵ sĩ Messai — bất ngờ vang lên, khiến gã giật nảy mình, vội vàng đứng bật dậy khỏi bàn làm việc để hành lễ.

"Tôi có thể đại diện xử lý một phần sự vụ của Thần phụ, không biết ngài Messai có chỉ thị gì ạ?" Gã phó quan cung kính hỏi.

"Số tiền tiết kiệm của tôi gửi ở giáo đường..."

Nói đến đây, giọng của Messai bỗng nhỏ dần đi, có chút ngập ngừng. Nhưng rất nhanh sau đó, cô ấy như tìm lại được chỗ dựa tinh thần, giọng điệu lập tức trở nên đanh thép, tràn đầy cảm giác sứ mệnh cao cả:

"Tôi cần rút ra một phần!"

"Dạ... Vâng, tất nhiên là được rồi, thưa ngài Messai. Xin phép cho tôi làm một tờ hóa đơn biên nhận."

Mặc dù ngoài miệng thì vâng dạ, nhưng trong lòng gã phó quan đã dấy lên một sự nghi ngờ tột độ. Đạo gần đây, vị sếp của gã càng lúc càng có những biểu hiện cực kỳ mờ ám.

Phải biết rằng trong hàng ngũ Thánh giáo quân, Messai chính là biểu tượng sống của sự liêm khiết, kỷ luật và chính nghĩa.

Thánh giáo quân tuy không quá khắt khe trong chuyện ăn uống, giải trí hay thậm chí là hôn nhân — họ vẫn có thể cưới một cô gái mình yêu sau khi giải ngũ, hoặc tụ tập nâng ly ăn mừng sau mỗi trận thắng lớn. Thế nhưng, vị nữ kị sĩ tên Messai này lại có lối sống nghiêm khắc với bản thân đến mức cực đoan, chẳng khác nào một tu sĩ khổ hạnh.

Toàn bộ tài sản cô tích góp được đều giao thẳng cho giáo hội quản lý, chưa từng tiêu xài cho bản thân dù chỉ một cái. Chế độ ăn uống cũng duy trì ở mức đạm bạc nhất của quân đội. Đối với cô, tiền tài chỉ là vật ngoại thân phù phiếm, duy chỉ có ánh sáng của Chúa mới là chân lý tối thượng.

Ấy vậy mà trong vòng hai ngày ngắn ngủi trở lại đây, cô nàng kị sĩ này lại liên tục chạy tới tìm Thần phụ của giáo đường, mục đích duy nhất là rút tiền túi của mình ra.

Thần phụ đương nhiên là giao thẳng tiền cho cô không chút do dự, nhưng đến lượt gã phó quan trực ca thì gã bắt đầu thấy có mùi "bất thường" ở đây.

Không lẽ nào... Biểu tượng liêm khiết của Thánh giáo quân... Kị sĩ Messai vĩ đại... đã sa ngã vào một thứ "tệ nạn" đáng sợ nào đó ở cái thành phố Nolan này rồi sao?!

Gã phó quan không dám ho he nửa lời, địa vị của Messai cao hơn gã quá nhiều.

Gã lẳng lặng ghi một dòng vào sổ cái của giáo đường, rồi vào phòng ngân khố bốc ra 100 đồng tiền vàng trao tận tay cho cấp trên của mình.

"Hãy nhanh chóng hoàn thành việc sao chép Phúc âm thư đi."

Messai đón lấy túi tiền, cảm nhận sức nặng của những đồng vàng trên tay. Cô liên tục dùng cái cơ *"Tất cả những khoản chi này đều là vì mục đích tối thượng: Giành lại vinh quang cho Chúa"* để tự trấn an bản thân, sau đó quay sang dặn dò gã phó quan một câu về nhiệm vụ hiện tại.

"Rõ, thưa ngài."

Dưới ánh mắt tiền biệt của gã phó quan, nữ kị sĩ quay người rời khỏi giáo đường. Gã phó quan nhìn lại tờ Phúc âm thư chỉ chít chữ trên bàn, tâm trạng bỗng trở nên vô cùng phức tạp. Nguyên nhân chủ yếu là do cái bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» kia làm quá đỉnh đi! Cho dù biết thừa đây là thứ do ác ma tạo ra để mê dân, tha hóa tâm hồn nhân loại, nhưng gã... gã lỡ mê mẩn bộ phim này mất rồi thì biết phải làm sao bây giờ!

Có khi nào... đây mới chính là âm mưu thực sự của lũ quỷ không? Gã phó quan rùng mình nghĩ bụng, đột nhiên nhận ra tình hình hiện tại đã vượt quá tầm kiểm soát của những nhân sự cấp thấp như họ.

Sau khi cầm mặt chép Phúc âm thư thêm gần hai tiếng đồng hồ nữa.

Gã phó quan bỗng nghe thấy từ phòng cầu nguyện phía ngoài vang lên giọng nói của người hướng dẫn gã — cũng chính là Thần phụ chịu trách nhiệm quản lý giáo đường này.

Gã lập tức buông bút, rời khỏi thư phòng và rảo bước ra sảnh lớn. Vừa ra tới nơi, gã sững sờ khi thấy toàn bộ năm thành viên Thánh giáo quân còn lại đang đóng quân tại đây đều đã có mặt đầy đủ, ngay cả các nhân viên thần chức làm việc trong giáo đường cũng đứng nghiêm chỉnh thành hàng.

Nhìn thấy đội hình này, gã phó quan thầm kêu lên một tiếng "Toi rồi!". Toàn bộ dàn nhân sự cốt cán đều tập hợp thể này, chắc chắn là có một nhân vật tầm cỡ Đại giáo chủ vừa viếng thăm giáo đường.

Gã vội vã lẫn vào hàng ngũ của mình, và ngay lập tức, gã nhìn thấy một bóng dáng lom khom đang đứng ở ngay vị trí trung tâm giáo đường.

Đó là một ông lão gầy gò phải chống gậy, thân hình héo hon đến mức tưởng chừng như chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng đủ thổi bay. Ông lão mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô

rách nát, nếu không bàn đến khí chất thì nhìn bề ngoài chẳng khác nào một kẻ tị nạn khôn khổ.

Thế nhưng, gã phó quan lại biết rõ mồn một danh tính thực sự của ông lão này: Một trong những Đại giáo chủ quyền lực nhất của Thánh Giáo Quốc, bậc thánh nhân được người đời tôn kính gọi bằng danh hiệu — **"Kẻ Không Tộc / Vô Dục Giả"**.

Tên thật của vị Đại giáo chủ này chưa từng được công bố ra ngoài, và đây cũng là lần đầu tiên gã phó quan được tận mắt chứng kiến một nhân vật huyền thoại sống bằng xương bằng thịt như vậy.

Ấn tượng đầu tiên: Quá đối bình thường, bình thường đến mức nếu ném ông lão này vào đám đông, gã sẽ hoàn toàn ngó lơ ngay lập tức.

"Đừng căng thẳng thế, các người có tôn kính ta thì cũng vô ích, ta có phải Thần linh đâu."

Ông lão cất tiếng, giọng nói của ông trẻ trung và nội lực hơn gấp trăm lần so với vẻ bề ngoài già nua. Cùng lúc đó, gã phó quan cảm nhận được một ánh nhìn vô hình đang quét qua toàn bộ căn phòng.

Cảm giác này khiến gã sờn gai ốc, bởi vì đôi mắt của Vô Dục Giả đang bị quán chặt bởi những lớp băng gạc bẩn thỉu và cũ nát. Về mặt lý thuyết, ông cụ hoàn toàn không có thị lực. Thế nhưng, gã phó quan vẫn có cảm giác rõ rệt rằng mình vừa bị "nhìn thấu".

"Ai đó có thể nói cho ta biết, tại sao lực lượng Thánh giáo quân đồn trú ở đây lại thiếu mất một người không? Đệ tử của ta — Messai, hiện đang ở đâu rồi?"

Khi Vô Dục Giả dùng một tông giọng trầm đều, có thể khiến bất cứ ai nghe thấy cũng buồn ngủ để hỏi câu này, gã phó quan lại rung mình một cái tỉnh cả người. Những thành viên Thánh giáo quân khác cũng nhìn nhau ngơ ngác, họ đều thấy được sự hoang mang trong mắt đối phương.

Hai ngày nay, hành tung của đội trưởng Messai thực sự quá kỳ quặc. Cô ấy đi sớm về muộn, đến mức đồng đội trong giáo đường còn chẳng có cơ hội chạm mặt chỉ huy của mình.

"Không có ai trả lời được sao?"

Khi Vô Dục Giả lặp lại câu hỏi, gã phó quan luôn có cảm giác "ánh mắt" của vị Đại giáo chủ này đang găm chặt vào người mình. Dưới áp lực ngột thở đó, gã không thể chịu đựng thêm được nữa, đành phải bước ra khỏi hàng, nói ra suy đoán chân thực nhất trong lòng:

"Thưa Giáo chủ đại nhân... Tôi nghĩ... tôi biết câu trả lời." Gã phó quan ngáp ngừng lên tiếng.

Chương 72: Phụ huynh đột kích

"Huyền Thoại! Phải là Huyền Thoại! Tirion Fordring cứu tôi với!"

Messai thực sự không hiểu nổi dạo gần đây bản thân mình bị cái quỷ gì ám nữa. Suốt bao nhiêu năm qua cô luôn duy trì lối sống cần kiệm, chỉ tiêu mỗi tháng chưa từng vượt quá 10 đồng tiền vàng. Vậy mà chỉ trong hai ngày ngắn ngủi cấm rỗ ở đây, cô đã "đốt" sạch bách hơn 200 đồng tiền vàng!

Nên biết rằng, số tiền vàng này nếu quyên góp cho giáo hội ở các thị trấn nhỏ, dư sức để xây dựng vài nhà nguyện ở những ngôi làng vùng sâu vùng xa, giúp cho hàng ngàn đứa trẻ rách rưới có được một bữa ăn no nê.

Chính vì nghĩ đến điều đó, Messai mới đem toàn bộ số tiền tích lũy bấy lâu nay giao cho giáo hội quản lý hộ.

Nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi này, cô đã ném đi gần ấy tiền vàng. Nếu là trước kia, đây chắc chắn là một tội lỗi tày trời, là biểu hiện của sự xa hoa và lãng phí vô độ.

Thế nhưng, chỉ cần trong đầu lóe lên suy nghĩ *"Đây là nguồn kinh phí cần thiết để chiến đấu đánh bại ác ma"*, Messai lại tự thuyết phục bản thân thành công. Cô liên tục đút những đồng tiền vàng vào cái cỗ máy cơ khí ma năng được ví như "quỹ dữ" kia!

Nàng nữ kỹ sĩ thả tiếp 3 đồng tiền vàng vào máy, mua gói bài Hearthstone thứ 80 trong đời mình. Thế nhưng, 5 lá bài hiện ra sau đó lại chỉ là những lá bài Thường (Common) không thể bình thường hơn.

Hôm qua, cô từng tận mắt chứng kiến một gã Dwarf mở ra lá bài Huyền Thoại (Legendary) dành riêng cho class Paladin mang tên "Tirion Fordring" — một lá bài sở hữu chỉ số và hiệu ứng bá đạo đến mức vô lý.

Cô đã cày cuốc mở tới 80 gói bài rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng vị tướng Paladin huyền thoại này đâu, trái lại còn mở ra hai lá bài Huyền Thoại của các class khác.

Nhưng vị nữ kị sĩ của Thánh giáo quân không hề nản chí, cô lập tức chọn chế độ khiêu chiến một lần nữa với Yno.

Joshua ngồi sau quầy bar, lẳng lặng quan sát trận đấu giữa Messai và Yno.

Hai ngày qua, bóng dáng mặc trang phục tu sĩ này đã trở thành khách quen nhẵn mặt của quán rượu.

Cô nàng dường như đã quên mất mục đích ban đầu mình đến đây là để "trừng trị ác ma", chứ không phải để "đánh bài với ác ma".

Đây chính xác là kịch bản mà Joshua mong muốn. Nếu các thành viên khác của Thánh giáo quân cũng giống như cô nàng kị sĩ này, giải quyết mọi ân oán hận thù bằng một ván bài Hearthstone, có khi tỉ lệ tử vong của hai phe trên chiến trường sẽ giảm mạnh theo đường thẳng đứng mất.

Joshua đang thầm nhẩm tính xem liệu lần này Messai có lật kèo thành công để chứng minh vinh quang của Thánh giáo quân hay không, hay Yno sẽ bỏ túi trận thắng thứ 172 trong sự nghiệp của mình, thì...

Một ông lão gầy gò, chống gậy bước vào quán rượu. Sự xuất hiện của ông cụ giữa quán rượu ồn ào, náo nhiệt này đáng lẽ ra sẽ hoàn toàn chìm ngấm, không ai thêm để ý.

Thế nhưng, Joshua lại cảm nhận được sự hiện diện của ông ta ngay lập tức. Dù là dưới danh nghĩa một Chaos Demon, hay thông qua ấn ký của Skeleton Duke khắc trên tay trái, tất cả giác quan đều đang gào thét cảnh báo anh rằng: *Lão già này cực kỳ nguy hiểm.*

"Ciri, lên lầu đi, dẫn theo cả bà Marina nữa."

Joshua không kịp cảnh báo cho Yno, chỉ có thể quay sang bảo Ciri đứng sau lưng rút lui trước.

"Tại sao?"

Câu hỏi của Ciri lập tức có lời giải đáp khi cô nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc hiểm hoi của Joshua.

"Anh khinh thường tôi quá đấy."

Ciri nhìn theo hướng mắt của Joshua, liếc xéo ông lão vừa bước vào từ cửa chính. Cô lẳng lặng rút ra cây gậy phép có thể dùng như giáo mác của mình, rõ ràng đã sẵn sàng vào tư thế chiến đấu.

"..."

Sự kiên quyết ở lại của cô nàng pháp sư khiến Joshua có chút bất ngờ. Anh đã dùng tông giọng nghiêm trọng nhất để cảnh báo cô rằng chuyện tiếp theo sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng vì Ciri đã chọn ở lại, Joshua chỉ đành nhích người đứng xa bà lão Marina một chút, hy vọng trận chiến sắp tới sẽ không làm ảnh hưởng đến những người bình thường.

Ông lão kia quả nhiên là nhắm thẳng vào Joshua. Ông chống gậy đi từng bước đến trước quầy bar, sau đó khá chật vật mới leo lên được chiếc ghế cao, đặt cây gậy lên bàn gỗ.

"Ông cần... dùng gì không?"

Joshua khóa chặt đôi đồng tử đen nhánh vào ông lão. Dù đối phương trông có vẻ gần đất xa trời đến thế nào, anh cũng không dám có nửa phần lơ là.

"Ta... là Đại giáo chủ của Thánh Giáo Quốc, ngươi có thể gọi ta là Vô Dục Giả."

Giọng nói của ông lão chậm rãi đến mức có thể khiến người nghe phát sốt ruột.

"Joshua."

Joshua cũng xưng danh tính của mình, đồng thời luồng ma lực trong tay anh đã bắt đầu âm thầm ngưng tụ, sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào.

"Dù biết yêu cầu này có phần đột ngột, nhưng liệu ta có thể xin ngươi thả đệ tử của ta ra không, Chaos Demon Joshua?"

Vô Dục Giả đã nhận ra thân phận của Joshua. Ông cũng sở hữu "Con mắt thứ ba" — con mắt mạnh mẽ đến mức có thể thay thế hoàn toàn thị giác của ông.

Nhờ con mắt này, Vô Dục Giả nhìn thấy những thứ ẩn sau lưng Joshua. Không chỉ là thân phận Chaos Demon — chủng tộc đứng đầu chuỗi thức ăn của Ma giới, mà còn có một luồng tử khí nồng nặc đến mức khiến ông cũng thấy ngạt thở.

Vô Dục Giả thề rằng cả đời này ông mới chỉ cảm nhận được luồng tử khí đậm đặc như vậy đúng một lần: Đó là vào khoảnh khắc con Lich khủng khiếp kia ra đời trong cuộc Thánh chiến Faroci mấy trăm năm trước.

"Đây là lời khẩn cầu của ta."

Vô Dục Giả cúi đầu, hoàn toàn từ bỏ phong thái cao ngạo của một Đại giáo chủ trước mặt Joshua.

"..."

Joshua và Ciri quay sang nhìn nhau, cả hai đều thấy rõ sự "hoang mang" hiện lên trong mắt đối phương.

Phép thuật của Ciri đã niệm xong xuôi, chỉ chờ gọi thêm mấy gã Dwarf bên cạnh vào hội đồng để tổng cổ kẻ phá bình này ra ngoài. Nhưng vị Vô Dục Giả này hóa ra không phải đến để đập quán, mà là đến để... xin người.

"Tôi nghĩ ông có chút hiểu lầm rồi, thưa ông cụ."

Joshua nhận ra vị Đại giáo chủ này hoàn toàn không có những thói hư tật xấu thường thấy của những kẻ bề trên như kiêu ngạo, ngang ngược, hay hờ ra một tí là đòi động binh đao.

Ông cụ giống như những vị khổ hạnh tăng, khiêm nhường nhưng giàu lòng trắc ẩn, vì để cứu một mạng người mà sẵn sàng hạ mình cầu xin... Có lẽ đây chính là cái gọi là "thánh nhân"?

"Hiểu lầm?"

Vô Dục Giả ngẩng đầu nhìn chàng ác ma trẻ tuổi trước mặt. Thời trẻ ông từng tiếp xúc với vô số ác ma, và Chaos Demon chắc chắn là chủng tộc đáng sợ nhất trong số đó.

Ngay khi bước vào thành phố này, "Con mắt thứ ba" của ông đã lập tức bắt được hơi thở của Chaos Demon. Khi biết tin đệ tử đặc ý nhất của mình là Messai đang ở cùng một chỗ với tên ác ma này, ông đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Có thể đệ tử của ông đã bị gã ác ma này giết chết trước khi ông kịp đến, hoặc đang phải chịu những màn tra tấn tàn bạo của lũ quỷ. Dù sao thì bất kỳ thành viên thần chức nào rơi vào tay ác ma cũng chưa từng có kết cục tốt đẹp.

"Đệ tử của ông, tôi đoán là cô nàng kì sĩ kia. Hiện tại cô ấy đang ở đây với tư cách là khách hàng, tôi chưa từng giam giữ hay hạn chế tự do của cô ấy cả."

Joshua thừa biết Vô Dục Giả đã chuẩn bị sẵn phương án khai chiến nếu đàm phán thất bại — ngoài kia chắc chắn đang có quân đội Thánh giáo quân chờ sẵn. Ông cụ vào đây một mình chỉ để hy vọng giải quyết êm đẹp mà không có ai bị thương.

"Vậy thì ta phải đưa con bé rời khỏi đây rồi."

Nơi đây là địa bàn của ác ma, lại còn là hang ổ của một Chaos Demon, Vô Dục Giả không có lý do gì để nán lại lâu.

Sau khi biết Joshua không có ý định động thủ, ông lập tức đứng dậy khỏi quầy bar, chậm rãi tiến về phía chiếc bàn nơi Messai đang ngồi.

"Xin tự nhiên."

Nhìn bóng lưng Vô Dục Giả lụ khụ đi về phía Messai — người đang mãi mê gào thét cày rank Hearthstone giữa sảnh quán rượu, Joshua bỗng liên tưởng đến cảnh tượng thời còn ở Trái Đất: Lúc mình trốn học ra net cày game và bị phụ huynh đột kích gõ đầu ngay tại chỗ.

Đó quả thực là một ký ức đau thương đến mức không muốn nhìn lại chút nào.

Chương 73: Lọt hố

Sắp thắng rồi.

Kể từ khi giao đấu với gã ác ma đáng ghét này đến nay, đây là lần đầu tiên Messai cảm thấy chiến thắng đã ở ngay trong tầm tay mình như vậy.

Lượng máu của nhân vật Gul'dan do Yno điều khiển chỉ còn như ngọn nến trước gió, có thể tắt ngúm bất cứ lúc nào. Cô chỉ cần đúng hai lượt nữa thôi là có thể triệt hạ gã ác ma đáng chết này!

Và rồi, cô sẽ chứng minh cho tất cả những kẻ có mặt trong quán rượu này thấy class Paladin mạnh mẽ đến nhường nào!

Tuy nhiên, niềm phấn khích của chiến thắng cận kề không làm Messai đánh mất đi sự cảnh giác với xung quanh. Bên tai cô bỗng vang lên một giọng nói già nua nhưng vô cùng quen thuộc:

"Messai, đến lúc phải rời khỏi đây rồi."

Nghe thấy giọng nói ấy, Messai giật nảy mình, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế và quay người lại. Rất nhanh, cô đã nhận ra một bóng hình gầy gò đứng giữa đám Dwarf đang vây xem xung quanh.

Vô Dục Giả đứng giữa đám Dwarf đó con, vạm vỡ trông vô cùng lạc quẻ, chẳng khác nào một nhánh trúc khăng khiêu cắm giữa một bầy gấu xám.

Thế nhưng, Messai tuyệt đối không dám có nửa phần thất lễ với bóng hình gầy gò ấy. Bởi vì đó chính là ân sư của cô, đồng thời cũng là một trong số ít những Đại giáo chủ tối cao của Thánh Giáo Quốc — Vô Dục Giả.

Điều khiến Messai tôn kính nhất là vị Đại giáo chủ này từng tham gia hàng chục cuộc thánh chiến chống lại ác ma. Số lượng binh sĩ Thánh giáo quân được ông cứu mạng nhiều đến mức có thể khắc kín một tấm bia anh linh cao tới ba mét.

"Vô Dục Giả... Đại giáo chủ."

Messai lập tức đặt tay phải lên vai trái, cúi đầu thực hiện nghi thức quân đội để bày tỏ sự kính trọng tuyệt đối với vị Đại giáo chủ huyền thoại.

"Mấy cái lễ nghi rườm rà đó miễn đi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay."

Vô Dục Giả lặp lại lời nói một lần nữa. Ông không biết tên ác ma kia liệu có đủ kiên nhẫn hay không.

Theo những nghiên cứu của Thánh Giáo Quốc về chủng tộc ác ma, mỗi một thực thể hùng mạnh đều có ý thức lãnh thổ cực kỳ cao. Việc một thành viên thần chức xuất hiện ngay trên địa bàn của ác ma chẳng khác nào một hành vi khiêu khích trắng trợn.

Nếu gã Chaos Demon kia mất kiên nhẫn... Vô Dục Giả tin rằng đối với người dân Nolan, đó sẽ là một thảm họa, một thảm họa cực kỳ khủng khiếp.

"Chuyện này... Nhưng mà... Giáo chủ đại nhân."

Nói đến đây, Messai liếc nhìn xuống bàn máy Hearthstone sau lưng. Hiện tại đã đến lượt của cô rồi.

Ở ván này cô đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Chỉ cần đi tiếp vài nước nữa, cô chắc chắn sẽ kết liễu được tên ác ma đáng ghét kia!

Cô đã chuẩn bị cho chiến thắng của class Paladin này quá lâu rồi, từ tiền tài cho đến thời gian, cô đều đã đặt cược hết vào ván bài này.

Vậy mà ngay vào khoảnh khắc chiến thắng đã cận kề, cô lại phải lựa chọn bỏ cuộc, từ bỏ một chiến thắng dễ như trở bàn tay sao?

Messai vô cùng ảm ức. Nhưng ngay khi cảm xúc ảm ức ấy trỗi dậy, cô bỗng giật mình tự vấn: *Mày đang làm cái quái gì thế này?*

Chỉ vì một trò chơi thẻ bài mà cô lại nảy sinh ý định kháng lệnh ân sư của mình sao?

"Messai, có thể nói cho ta biết con đang làm cái gì ở đây không?"

Vô Dục Giả không thể ngờ rằng vị kị sĩ có đức tin kiên định nhất vào Thần linh trong hàng ngũ Thánh giáo quân lại chịu ngồi trong một quán rượu thế này. Không chỉ ngồi chơi, nhìn biểu cảm của cô thì rõ ràng là đang nghiện đến mức không muốn về.

Với tính cách của Messai, đáng lẽ cô phải cực kỳ ghét bỏ bầu không khí ồn ào, xô bồ của quán rượu mới đúng.

Sự mâu thuẫn này đã khơi dậy sự tò mò vốn đã nguội lạnh gần mười mấy năm qua của vị Đại giáo chủ, khiến ông phải lên tiếng hỏi đệ tử của mình.

"Con... Con đang chiến đấu vì vinh quang của Thánh giáo quân!"

Đây hoàn toàn không phải là lời nói dối! Messai đã tự nhảm đi nhảm lại câu này trong đầu hàng vạn lần. Cô lấy sinh mệnh mình ra thề rằng, tất cả những gì cô làm đều là vì Thánh giáo quân và hào quang của Thần linh.

Chiến thắng này mang lại không chỉ là phần thưởng mặt hạng cỡ 1/10 mảnh bụi của gói bài, mà là để khiến đám Dwarf kia phải lác mắt trước class Paladin, và hơn hết là để gã ác ma kia phải phủ phục dưới thanh gươm chính nghĩa của cô!

"Giáo chủ đại nhân, xin hãy cho con xin thêm một chút thời gian. Con... con sắp đánh bại tên ác ma đó rồi!"

Mesai liếc nhìn màn hình Hearthstone, nhân vật của cô đã bắt đầu bước vào giai đoạn "đốt dây thừng" (Rope burning). Mỗi người chơi chỉ có đúng 1 phút cho mỗi lượt đi, và việc dây thừng xuất hiện đồng nghĩa với việc cô chỉ còn vòn vẹn 15 giây cuối cùng!

Nếu không thực hiện thao tác ngay, lượt chơi sẽ tự động chuyển sang cho đối phương, và cô sẽ lại phải nhận một trận thua thảm hại nữa dưới tay gã ác ma kia.

"Tuy ta không biết tại sao con lại cuống quýt lên như vậy, nhưng ta cho con thời gian."

Vô Dục Giả nhìn sang đối thủ ngồi phía đối diện của Messai, đúng là một ác ma thật, nhưng chỉ là một Succubus cấp thấp — loại quỷ yếu ớt đến mức ngay cả trên chiến trường cũng chẳng thêm thêm xuất hiện.

Ông không biết con quỷ nhỏ này có năng lực gì ghê gớm mà lại khiến đứa đệ tử đặc ý nhất của mình phải đau đầu đến thế. Dù vậy, Vô Dục Giả vẫn dung túng cho sự tùy hứng của Messai, bởi vì... cái cỗ máy cơ khí ma năng kia cũng đã thành công thu hút sự chú ý của ông.

"Cảm ơn Giáo chủ đại nhân!"

Được sự cho phép, Messai lập tức ngồi xuống ghế, tay bấm thoăn thoắt hoàn thành một chuỗi combo cực mượt rồi dứt khoát ấn nút kết thúc lượt.

Lúc này, Yno trông có vẻ khá khúm núm. Cậu nhóc Succubus cảm nhận được một luồng áp lực cực kỳ đáng sợ tỏa ra từ ông lão kia, nó rất giống với cảm giác khi cậu phải đối mặt với Skeleton Duke trong lâu đài cổ, như thể đối phương chỉ cần liếc mắt một cái là có thể bóp nát linh hồn cậu vậy.

"Yno, ta nghĩ sau khi chơi xong ván này, con cũng nên về hoàn thành bài tập mà giáo sư ở học viện giao cho đi."

Bên phía Thánh giáo quân có phụ huynh áp trận, thì bên phía Yno, "phụ huynh" là bà Marina cũng đã đứng sau lưng cậu tự bao giờ. Bà nhẹ nhàng đặt tay lên vai Yno, tiếp thêm cho cậu chút can đảm.

Kể từ khi Thánh giáo quân kéo đến, Marina đã biết thân phận thật sự của Yno là một ác ma. Nhưng sau khi biết chuyện, bà vẫn bình thản dọn dẹp quán rượu, tính toán sổ sách và quản lý các khoản thu chi cho Joshua như thường ngày.

Có lẽ đối với vị nữ thương nhân thực tế này, chỉ cần cuộc sống hiện tại của bà được duy trì ổn định thì việc ông chủ của mình có là ác ma đi chăng nữa cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

Sau khi phụ huynh hai bên đã vào vị trí, trận chiến cuối cùng giữa Messai và Yno cũng đi đến hồi kết.

Cuối cùng, khi nhân vật Uther của Messai gào lên câu thoại kinh điển: *"Hãy ném trái sự trừng phạt của công lý!"*, vị tướng Paladin trên màn hình đích thân xuất trận, vung một kiếm chém bay thủ lĩnh ác ma đối phương!

Vào khoảnh khắc nhân vật của Yno vỡ vụn thành từng mảnh, Messai suýt chút nữa đã không tìm được lòng mà hét lớn khẩu hiệu "Thánh giáo quân vạn tuế".

Nhưng nhớ ra ân sư vẫn đang đứng ngay sau lưng, cô vội vàng nuốt ngụm nước bọt, cố gắng giữ nét mặt nghiêm nghị, lạnh lùng đúng chuẩn tác phong của một kị sĩ.

"Chúng ta đi thôi, thưa Giáo chủ đại nhân." Messai đứng dậy nói với Vô Dục Giả.

Thế nhưng, khi cô định lách qua đám đông Dwarf để rời đi, cô bỗng phát hiện vị Đại giáo chủ đứng sau lưng mình đang chờ người ra nhìn chăm chăm vào cổ máy, gương mặt lộ rõ vẻ trầm ngâm suy tư.

"Giáo chủ... đại nhân?"

Messai thử gọi nhỏ một tiếng để kéo ông cụ về thực tại.

"Messai... cái cổ máy ma năng này là cái gì thế? Không đúng... nguyên lý hoạt động của nó là cổ văn 'Khúc xạ' sao? Nhưng cũng không phải... Làm sao hình ảnh trên đó có thể chuyển động mượt mà như vậy được? Cả cái biểu tượng tinh thạch năng lượng tăng dần kia nữa..." Vô Dục Giả dùng bàn tay khô gầy xoa xoa lớp băng gạc cũ kỹ trên trán. Ông đang dùng "Con mắt thứ ba" để cảm nhận cấu trúc của mọi vật xung quanh.

Tuy không có thị lực, nhưng lượng thông tin mà Vô Dục Giả thu thập được còn nhiều hơn gấp bội so với người bình thường. Ví dụ như cổ máy Hearthstone Arcade này, ngoài những hình ảnh động trên màn hình, ông còn cảm nhận được một hệ thống cổ văn ma pháp không lồ và phức tạp ẩn sâu bên trong, phức tạp đến mức khiến đầu óc ông cũng có chút quay cuồng. Nhưng thứ thực sự hấp dẫn ông lại chính là những hình ảnh có thể chuyển động và tương tác trực tiếp theo ý muốn kia.

"Cái này... gọi là Hearthstone, thưa Giáo chủ."

Messai gật đầu, sao cô cứ thấy cái cảnh tượng "phụ huynh tò mò nghiên cứu máy game" này trông quen mắt thế nhỉ?

Sống trên đời ngàn ấy năm, ham muốn duy nhất còn sót lại của Vô Dục Giả có lẽ là lòng ham học hỏi và cầu tri thức. Cũng giống như những pháp sư khác, ông luôn ôm giữ một sự hiếu kỳ cực độ đối với những phát minh mới mẻ.

Thế giới này phát triển nhất chính là kỹ thuật cơ khí ma năng của Nolan, nhưng hiện tại, Vô Dục Giả dường như đang được chứng kiến một thứ công nghệ phức tạp hơn những thứ đó gấp trăm, thậm chí là hàng vạn lần.

"Hearthstone? Tên của cổ máy ma năng này sao?"

Vô Dục Giả lẩm bẩm lặp lại cái tên đó, nhưng rất nhanh sau đó ông đã tự bùng tỉnh.

"Đi thôi, các đồng đội của con đang đợi ở ngoài."

Nhờ ý chí sắt đá không bị sự hiếu kỳ chi phối hoàn toàn, Vô Dục Giả gõ gậy, dứt khoát xoay người rảo bước nhanh ra khỏi quán rượu. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của ác ma, một thành viên thần chức tối cao như ông không thể dây dưa lâu.

Nhưng kể từ khoảnh khắc họ bước chân ra khỏi quán rượu này, một cuộc chiến đur luận không tiếng súng đã chính thức được khai màn tại Nolan.

"Đi thông thả."

Joshua nhìn theo bóng lưng của Messai và vị Đại giáo chủ rời đi. Anh bước đến cạnh chiếc máy họ vừa chơi, tháo một viên nguyên tinh thạch bóng loáng được khảm ở góc máy ra ngoài.

"Cái gì thế này?" Ciri nhìn biểu cảm của Joshua, liền biết ngay gã ác ma này lại đang áp ủ âm mưu đen tối gì rồi.

"Video ghi hình trận đấu."

Joshua truyền một chút ma lực vào trong, hình ảnh trận quyết đấu nảy lửa giữa Messai và Yno ngay lập tức được tái hiện rõ nét trên bề mặt tinh thạch.

"Anh quay cái này làm gì? Đáng lẽ chúng ta nên cử mấy cô nàng Banshee bám theo quay lại mấy hành vi bôi nhọ của đám Thánh giáo quân đó mới đúng. Bọn họ chắc chắn sẽ đi khắp Nolan để bôi xấu anh và quán rượu này, chúng ta thà... thà tiên hạ thủ vi cường còn hơn!"

Trong khoảng thời gian đi "phượt" bụi khắp nơi, Ciri đã quá nhẵn mặt với mấy chiêu trò bản thủ của đám Thánh giáo quân kia rồi. Một khi biết thân phận ác ma của Joshua, bọn họ chắc chắn sẽ rêu rao, thổi phồng mọi chuyện lên để dồn anh vào đường cùng.

"Bình tĩnh nào cô gái. Vấn đề truyền thông và kiểm soát dư luận thì tôi tự có cách lo liệu.

Nhưng trước khi ra trận, chúng ta phải chuẩn bị sẵn 'đồ chơi' (content) chất lượng đã chứ?"

Joshua bật cười nhìn cô nàng pháp sư. Anh có cảm giác Ciri còn tức giận và lo lắng cho danh tiếng của anh hơn cả chính bản thân anh vậy.

Nhưng thực tế, Joshua đã sớm lên sẵn kế hoạch để đối đầu với Thánh giáo quân trên mặt trận truyền thông. Bước tiếp theo, anh cần phải chọn ra một "gương mặt thương hiệu" thật sự phù hợp để nổ phát súng đầu tiên.

Chương 74: LỜI thì thầm của ác ma

Trưa ngày hôm sau, Messai bước ra khỏi phòng cầu nguyện.

Cô đã quỳ sám hối từ sáng sớm cho đến tận bây giờ, hy vọng Thần linh đại từ đại bi có thể giúp thanh lọc tâm trí, trả lại sự bình yên cho linh hồn đang dao động dữ dội của mình.

Thế nhưng... kết quả cuối cùng lại thất bại thảm hại!

Messai càng chấp tay thành kính cầu nguyện trước bức tượng Thần linh, thì những ký ức hỗn tạp của mấy ngày qua lại càng thi nhau hiện lên mồn một trong tâm trí cô.

Đề rồi trong đầu vị nữ kị sĩ lúc này chỉ toàn là những câu thoại: "*Vinh quang trao cho tôi sức mạnh!*", "*Ta sẽ là con ác mộng của ngươi!*", "*Báo cáo!*", "*Gia nhập chiến đấu!*"... và hàng tá câu thoại kinh điển khác trong cái trò chơi mang tên *«Hearthstone»* kia.

Chẳng lẽ... cái cổ máy ma năng đó thực sự bị yếm một loại nguyên rửa tà ác nào đó sao?

Messai đứng dưới ánh nắng mặt trời, lật đi lật lại đôi bàn tay của mình. Thông tin truyền về từ "Con mắt thứ ba" đã khẳng định chắc nịch rằng cơ thể cô hoàn toàn khỏe mạnh, không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Đừng nói là dính phải mấy thứ nguyên rửa độc địa, luồng ma lực tuần hoàn trong cơ thể cô thậm chí còn có phần dồi dào, trơn tru hơn hẳn so với hai ngày trước.

Cầu nguyện không ăn thua, Messai lại chạy tót ra sân sau giáo đường, tìm một thanh kiếm gỗ chuyên dùng để luyện tập.

Đây là phương pháp tiêu khiển, giải tỏa áp lực thứ hai của cô ngoài việc cầu nguyện: Rèn luyện kiếm thuật.

Cô nâng thanh kiếm gỗ lên ngang ngực, tay nắm chặt chuôi kiếm, bắt đầu vung những đường cơ bản vào khoảng không trước mặt.

Từng đường kiếm vung ra vừa nhanh vừa hiểm, xé gió rít lên những tiếng "vút vút" sắc lẹm.

Nhưng ngặt một nỗi, cứ mỗi lần cô chém ra một kiếm, những câu thoại nhân vật trong *«Hearthstone»* lại như tiếng chuông chùa ngân vang, dội thẳng vào đại não cô một lần.

Cho đến khi thanh kiếm gỗ trong tay Messai vì chịu lực quá mạnh mà gãy đôi thành hai nửa, cô mới dứt khoát ném phăng chuôi kiếm gãy xuống đất.

Cô ngộ ra rồi. Tất cả những thứ này đều là tạp niệm trong lòng cô. Mà muốn chém đứt tạp niệm thì cách duy nhất là phải quay lại cái quán rượu đó, đối mặt với nó!

Nhưng Đại giáo chủ Vô Dục Giả đã nghiêm cấm việc bọn họ tùy tiện xông vào hang ổ của ác ma.

Vì vậy, Messai vội vã chạy về phòng mình. Lần này, cô thay ra bộ giáp kị sĩ công kênh, khoác lên mình một bộ thường phục của dân thường, rồi tiện tay vớ lấy một cái mũ giáp sắt cũ kỹ, móp méo đội sụp lên đầu để che kín mặt.

Sau khi hoàn tất màn ngụy trang có phần "chấp vá" này, cô cẩn thận hé cửa thò đầu ra ngoài dò xét. Xác nhận hành lang không có một bóng người, Messai mới khẽ khàng lẩn ra ngoài, hướng thẳng về phía cổng giáo đường.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gia nhập Thánh giáo quân, cô phải đi đứng rón rén, vụng trộm ngay trong chính giáo đường của mình như thế này.

Khi cô sải bước nhanh qua một góc cua, giác quan nhạy bén đột ngột cảnh báo có người đang đi tới từ phía đối diện.

Nhưng lúc này thì phanh không kịp nữa rồi. Messai đâm sầm vào gã truyền giáo sĩ vừa bước ra khỏi góc cua. Gã ngã nhào ra đất, tập Phúc âm thư ôm trong ngực bay tứ tung, rơi vãi khắp sàn nhà.

Messai nhìn qua khe hở của chiếc mũ giáp, phát hiện kẻ bị mình đâm ngã không ai khác chính là gã phó quan của cô!

"Ngài... Ngài Messai đây ạ?"

Gã phó quan vừa xoa xoa cái trán đau điếng — cảm giác đâm đầu vào mũ giáp sắt thật chẳng dễ chịu chút nào — vừa nhìn đồng Phúc âm thư dày công chép tay rơi rụng khắp nơi với vẻ mặt mếu máo.

Quả nhiên, dù có đội mũ bảo hiểm bịt kín mặt thì vóc dáng cao ráo nổi bật này trong hàng ngũ Thánh giáo quân vẫn quá dễ bị nhận diện mà.

"Ta chuẩn bị đi thực hiện một nhiệm vụ bí mật." Messai ho khan một tiếng, dùng tông giọng nghiêm nghị nhất có thể để trấn áp phó quan.

"Nhiệm vụ bí mật? Dạ... Tôi... tôi sẽ giữ bí mật tuyệt đối ạ."

Dù không nhìn thấy mặt của Messai, nhưng qua khe hở tối om của chiếc mũ giáp, gã phó quan vẫn cảm nhận được luồng sát khí đầy áp lực của cấp trên đang găm thẳng vào mình.

"Tiếp tục công việc của cậu đi, phó quan."

Messai khẽ phẩy tay, các cổ văn ma pháp màu vàng kim lập tức hiện ra. Đồng Phúc âm thư nằm rải rác dưới đất như có linh tính, tự động bay lên và xếp lại gọn gàng ngay ngắn trên tay gã phó quan.

Xử lý xong "kẻ bắt quả tang", Messai nhanh chóng dọc theo hành lang lẫn ra ngoài giáo đường. Trên đường đi, cô còn cẩn thận ngoái đầu lại nhìn mấy lần.

Không bị ân sư phát hiện!

Messai phấn khích nắm chặt hai nắm đấm. Cảm giác trốn trại thành công này xem ra còn kích thích và... sướng hơn cả việc chém bay đầu tên chỉ huy ác ma ngoài chiến trường nữa.

Mà điều khiến cô phấn khích hơn cả chính là việc sắp được làm tiếp theo. À không... cô đến đó là để chặt đứt mối liên kết tà ác với cái quán rượu đó kia mà!

Messai hít một hơi thật sâu, sải bước nhẹ nhàng theo con đường quen thuộc và dùng chân trước cánh cửa của quán rượu Hearthstone.

Thế nhưng, khi cô đẩy cửa bước vào, đưa mắt qua khe hở mũ giáp quét một vòng quanh quán rượu, toàn thân cô bỗng đông cứng lại như tượng đá.

Bởi vì... cô vừa nhìn thấy bóng dáng của ân sư mình!

Đại giáo chủ Vô Dục Giả đang chễm chệ ngồi ngay bàn trung tâm của quán rượu. Đáng sợ hơn nữa là đối thủ ngồi phía đối diện ông cụ lại chính là gã Chaos Demon tên Joshua kia.

Và điều khiến thế giới quan của Messai hoàn toàn đổ vỡ là: Vị Đại giáo chủ tối cao kính yêu của cô đang vừa cười vừa nói, trò chuyện cực kỳ rôm rả với tên ác ma đó!

"Một Đại giáo chủ của Thánh Giáo Quốc mà lại thường xuyên cắm rễ ở một quán rượu xô bồ thế này, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ ảnh hưởng cực xấu đến danh tiếng của giáo hội đấy cụ ời."

Joshua điều khiển class Rogue (Valeera), triệu hồi một Minion thả lên bàn đầu ma pháp. Sau khi ấn nút kết thúc lượt, anh nhướng mắt nhìn sang vị Vô Dục Giả đang ngồi đối diện.

"Nhiệm vụ của giáo hội là ngăn chặn mọi âm mưu của lũ quỷ các ngươi. Dù ngươi có bày ra trò gì, ta cũng sẽ ngồi ngay tại đây để giám sát ngươi."

Vô Dục Giả một tay chống gậy, bàn tay khô gầy còn lại điều khiển class Priest (Anduin), tung ra một lá bài Spell mang tên "Thoughtsteal" (Đánh Cắp Tư Duy).

Ngay sau đó, ông cụ cúi đầu nhìn các lá bài vừa lấy được từ bộ bài của đối phương. Không biết có phải là ảo giác của Joshua hay không, nhưng anh dường như vừa nhìn thấy một nụ cười móm mém khê nở trên gương mặt nhăn nheo như vỏ cây già của vị Đại giáo chủ.

"Vậy thì cho ta xin lỗi trước nhé."

Ông cụ lập tức quăng ra lá bài "Sap" (M悶棍) — một lá bài Spell vốn thuộc về class Rogue của Joshua — trực tiếp trả ngược con Minion mạnh nhất trên bàn của Joshua về lại tay bài.

"Dù ngươi có mưu đồ gì, cũng đừng hòng qua mắt được ta."

Vị Đại giáo chủ này thực chất đã mò đến quán rượu của Joshua từ sáng sớm tinh sương.

Ban đầu Joshua còn tưởng ông cụ đã chuẩn bị binh mã đầy đủ để tới san phẳng cái quán này, nhưng hóa ra ông chỉ đi có một mình.

Tầm ảnh hưởng của Thánh giáo quân ở thành phố pháp sư Nolan này thực sự quá yếu ớt, chưa kể quán rượu này còn được bảo kê bởi một tập đoàn Dwarf đô con, ngay cả Yno cũng được đám Dwarf nhận làm em nuôi.

Nếu Thánh giáo quân dám trực tiếp động thủ với quán rượu, thứ họ phải đối mặt không phải là sự trả thù của Ma giới, mà là cơn thịnh nộ lôi đình của hàng trăm game thủ Hearthstone đang khát bài.

Nhưng là một thần chức, Thánh giáo quân không thể nhắm mắt làm ngơ trước ác ma. Vô Dục Giả đành phải chọn phương án trung gian này.

Sở hữu thân thể bất tử, ông cụ một mình thâm nhập vào hang ổ của quỷ dữ để âm thầm giám sát từng đường đi nước bước của Joshua.

Nếu Joshua dám mở cổng ma giới để dẫn quân đoàn ác ma xâm lược Nolan, Vô Dục Giả sẽ là người phát hiện đầu tiên và ngay lập tức liên minh với toàn bộ pháp sư trong thành phố để dập tắt hiểm họa.

Nhưng thật đáng tiếc cho ông cụ, Joshua chưa từng có ý định rảnh rỗi dẫn quân đi đánh chiếm cái thế giới này. Mục đích anh mở quán rượu chỉ đơn giản là muốn tìm người làm vài ván Hearthstone giải trí mà thôi.

Joshua cũng lười giải thích với Vô Dục Giả. Đối với đám thần chức cuồng tín này thì bất kỳ lời giải thích nào từ anh cũng sẽ tự động bị quy chụp thành "lời thì thầm của ác quỷ".

Dù sao thì quán rượu có thêm một vị khách VIP nạp vip cấm rảnh dãi hạn thế này cũng là chuyện cực kỳ tốt.

"Vậy thì chúc ông cụ chơi game vui vẻ nhé, tôi xin phép đi trước một lát."

Joshua tung ra combo dứt điểm kinh điển của class Rogue: "Leeroy Jenkins + Cold Blood" (Hỏa Sa Vương + Máu Lạnh), tiễn vị tướng Priest của đối phương lên bảng đếm số ngay tại chỗ.

Thực hiện xong cú OTK (One Turn Kill) mãn nhãn, Joshua đứng dậy. Anh liếc mắt nhìn cô nàng kị sĩ đang thập thò, do dự không dám bước vào ở cửa ra vào, rồi khẽ mỉm cười đi thẳng lên tầng hai của quán.

Chương 75: Tri thức của Ác ma

Messai không dám tin vào những gì mắt mình nhìn thấy là thật.

Vị Đại giáo chủ Vô Dục Giả — người được ca tụng là kẻ tiếp cận gần nhất với Thần linh của Thánh Giáo Quốc — lại đang ngồi chung một bàn với một tên ác ma, thậm chí hai bên còn nói chuyện có vẻ khá là vui vẻ...

Không đúng! Messai tự trấn an bản thân, cô cho rằng đây chắc chắn là một cuộc đàm phán căng thẳng giữa Đại giáo chủ và ác ma để bảo vệ đại cục.

Đêm qua, Vô Dục Giả đã cảnh báo họ rằng gã Chaos Demon này cực kỳ nguy hiểm. Để đảm bảo an toàn tính mạng cho những người dân vô tội xung quanh, ông nghiêm cấm bất kỳ ai trong Thánh giáo quân chủ động khiêu khích hắn.

Đại giáo chủ một mình đơn thương độc mã đến đây chắc chắn là để giám sát tên ác ma, bất chấp hiểm nguy rình rập đến tính mạng của bản thân.

Nghĩ như vậy, cô thấy bản thân mình dường như cũng bớt tội lỗi đi phần nào — cô đến đây cũng là vì muốn giải quyết triệt để ân oán với ác ma và quán rượu này mà!

Luồng suy nghĩ "chính nghĩa" đó giúp Messai có thêm kha khá dũng khí. Ngay khi cô đứng thập thò ở cửa, Vô Dục Giả đã phát hiện ra cô ngay lập tức.

Đại giáo chủ không hề lộ vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô học trò, ông chỉ khẽ gật đầu, vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô lại gần.

Bị bắt quả tang, Messai ngượng ngùng bước đến cạnh bàn của Vô Dục Giả, đưa tay cởi bỏ chiếc mũ giáp sắt nguy trang ra.

Lúc này đang là giữa trưa, phần lớn các Dwarf vẫn đang cắm mặt dưới hầm mỏ đào khoáng, khách khứa trong quán rượu lúc này chủ yếu là con người.

"Giáo chủ đại nhân, con..."

Messai lúng túng tìm lý do để giải thích. Bản thân cô vốn là một kị sĩ chính trực, cực kỳ khinh ghét việc nguy biện hay nói dối. Lần trốn trại đi chơi net bị bắt tại trận này đối với cô chẳng

khắc nào một sự trừng phạt đầy xấu hổ mà Thần linh giáng xuống. Cô quyết định sẽ thành thật khai báo và nhận phạt từ ân sư.

"Messai, hãy làm theo mong muốn trong lòng con."

Vô Dục Giả không hề có ý định trách phạt đệ tử. Ông chỉ nhẹ nhàng đưa ra một lời khuyên đầy bao dung.

Mesai lập tức hiểu ý của thầy. Cô rút thẻ nhớ tinh thạch đen của mình ra cắm vào khe đọc bài của máy. Rất nhanh sau đó, một trận quyết đấu Hearthstone mới đã được mở ra giữa cô và Vô Dục Giả.

Nhưng khoan đã... Cô... cô thực sự đang đánh một ván «Hearthstone» với chính ân sư của mình — vị Đại giáo chủ tối cao Vô Dục Giả đây ư?

Khi hoàn toàn định thần lại, Messai mới nhận ra chuyện này hoang đường và khó tin đến nhường nào.

Người thầy nghiêm khắc, thoát tục của cô... hóa ra cũng có hứng thú với trò chơi thẻ bài này sao?

"Nói cho ta biết, con đang nhìn thấy những gì?"

Vô Dục Giả nhướn mắt nhìn cô học trò nhỏ. Dù là một kị sĩ dũng cảm và chính trực, nhưng vì tuổi đời còn trẻ, Messai đôi lúc vẫn không tránh khỏi sự hấp tấp, bốc đồng.

"Con... Giáo chủ đại nhân chọn class Priest (Mục sư), còn con dùng class Paladin (Thánh kị sĩ). Ngoài ra, Giáo chủ vừa dùng lá Spell 'Mind Vision' (Tầm Nhìn Tâm Linh) để copy mất một lá bài trên tay con..."

Mesai ngập ngừng không biết có nên nói câu sau hay không, nhưng vì Vô Dục Giả đã hỏi, cô vẫn ngoan ngoãn trả lời thật lòng theo đúng diễn biến trận đấu.

"Không, ta không hỏi về chuyện thắng thua trên bàn bài."

Vô Dục Giả ấn nút kết thúc lượt, chậm rãi nhắc nhở đệ tử:

"Hãy dùng con mắt mà con tự hào nhất để nhìn vào cỗ máy ma năng này, đừng để những hình ảnh biểu hiện bên ngoài đánh lừa."

Nhận được gợi ý từ thầy, Messai nhắm mắt lại, tập trung tinh thần để kích hoạt "Con mắt thứ ba" nhằm cảm nhận sâu hơn vào cấu trúc của cỗ máy ma năng trước mặt.

Chuyện này cô đã từng làm rất nhiều lần trước đây. Thông qua "Con mắt thứ ba", cô có thể dễ dàng đọc vị và cảm nhận được các cỗ văn ma pháp được khắc trên bất kỳ thiết bị ma năng nào.

Cỗ máy này tuy kỳ lạ nhưng chung quy vẫn là một thiết bị chạy bằng ma năng, chắc chắn phải cần đến cỗ văn và ma lực để vận hành. Thế nhưng, khi Messai bắt đầu chạm tới những ký tự ma pháp cấu thành nên hệ thống bên trong cỗ máy và cố gắng thọc sâu hơn để dò xét...

Một luồng thông tin khổng lồ và hỗn loạn như sóng thần đột ngột tràn thẳng vào đại não của cô! Thứ kiến thức vượt xa tầm hiểu biết của thế giới này khiến cơ thể Messai mất thăng bằng, cô lão đảo rồi ngã ngồi xuống đất.

Cô ôm chặt lấy trán, đầu óc đau như búa bổ. Vô số ký tự phức tạp cấu thành nên những thuật ngữ không thể định dạng, chúng được sắp xếp và liên kết với nhau theo một trật tự vô cùng kỳ quái, tinh vi.

Dù Messai nhận ra những ký tự này được viết bằng ngôn ngữ Nolan mà cô vẫn dùng hàng ngày, nhưng một khi chúng được sắp xếp theo một chuỗi logic quái dị kia, chúng lại trở nên vô cùng hóc búa và không thể nào hiểu nổi.

Nếu chỉ có một vài dòng thì không nói, nhưng khoảnh khắc vừa rồi, thứ mà Messai nhìn thấy là hàng triệu, thậm chí là hàng vạn chuỗi thuật toán đan xen chằng chịt vào nhau.

"Giáo chủ đại nhân... những thứ này rốt cuộc là gì vậy ạ?"

Mesai ôm trán gượng đứng dậy, cảm giác choáng váng, căng tức trong đầu vẫn âm ỉ mãi không chịu tan đi.

"Ta không biết."

Vô Dục Giả bất lực lắc đầu. Ngay cả ông cũng chưa từng nhìn thấy cách sắp xếp cỗ văn ma pháp nào phức tạp đến mức điên rồ như thế này.

Nói kẻ sáng tạo ra hệ thống này là một gã điên thiên tài cũng không ngoa chút nào.

Vô Dục Giả đã lục lại toàn bộ ký ức và những kiến thức ma pháp tích lũy suốt cả đời mình, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy bất kỳ tiền lệ nào tương tự. Thứ duy nhất có thể so sánh về độ phức tạp mà ông từng chứng kiến...

Chỉ có thể là những tàn tích cổ đại nằm sâu dưới lòng thành phố Nolan — nơi từng tồn tại một nền văn minh siêu việt từ hàng vạn năm trước, nhưng nền văn minh ấy đã sớm bị dòng nham thạch nóng chảy nuốt chửng từ lâu.

"Đến cả Giáo chủ đại nhân cũng không biết sao?"

Một nỗi bất an đè nặng lên tâm trí Messai. Sự vô tri luôn đi kèm với nỗi sợ hãi... Những chuỗi cổ văn siêu phức tạp kia đồng nghĩa với việc gã ác ma này đang nắm giữ một loại ma pháp hoàn toàn mới, vượt ngoài tầm kiểm soát của giáo hội!

"Ta không biết... nhưng đó là một loại tri thức cực kỳ quyền rũ."

Vô Dục Giả đã không nhớ nổi lần cuối cùng mình dùng từ "quyền rũ" là từ khi nào. Mọi ham muốn trần tục của ông đã nguội lạnh từ hàng chục năm trước, ông nhìn mọi thứ trên đời bằng con mắt vô cùng đạm bạc, duy chỉ có lòng ham học hỏi và khao khát tri thức là thứ duy nhất giữ cho lý trí của ông luôn nhạy bén.

"Nhưng... đây là tri thức của ác ma mà."

Con đầu đầu của Messai vẫn chưa dứt. Thứ tri thức có thể gây ra phản phệ và gánh nặng lớn như vậy cho cơ thể, kiểu gì chẳng là tà thuật hắc ám của lũ quỷ.

"Điều đó không quan trọng..."

Câu trả lời dứt khoát của Vô Dục Giả khiến Messai hoàn toàn cạn lời.

Nàng kị sĩ lẳng lặng ngồi lại vào ghế. Cô không dám bật "Con mắt thứ ba" để nhìn vào đồng "mã nguồn" không thể định hình kia nữa.

Đối với nhận thức của Messai thì đồng ký tự rối rắm đó chẳng khác nào một bãi rác hỗn độn, nhưng rất may là nó không hề ảnh hưởng đến việc cô tiếp tục hoàn thành ván đấu Hearthstone với thầy mình.

Là một kẻ gieo rắc hỗn mang, Joshua với các giác quan nhạy bén vượt trội của tộc Chaos Demon dễ dàng nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại của hai thầy trò dưới sảnh dù đang ngồi ở tầng hai.

Xem ra mình thực sự nên viết một cuốn sách kiểu '3 năm lập trình, 5 năm sửa bug' hay 'Cơ bản về ngôn ngữ C — Từ nhập môn đến từ bỏ' rồi bán cho thế giới này mất thôi. Joshua thầm nghĩ đầy hóm hỉnh.

Nhưng hiện tại anh và đám Thánh giáo quân này vẫn đang đứng ở hai đầu chiến tuyến, chẳng có lý do gì để anh đi dạy không công kiến thức công nghệ cho kẻ địch cả.

Chỉ dựa vào vài ký tự "mã nguồn" ma pháp quét được qua bề mặt của cỗ máy mà đòi tự học và hiểu được ngôn ngữ máy tính phức tạp này thì đúng là nhiệm vụ bất khả thi, dù cho cha đẻ của ngôn ngữ C là Dennis Ritchie có sống lại cũng phải chào thua.

Joshua hoàn toàn không bận tâm đến việc Thánh giáo quân cấm chốt tại quán rượu của mình.

Chỉ cần họ tuân thủ đúng quy tắc của quán, thì Thánh giáo quân đến càng đông, anh lại càng nhanh hốt bạc.

Không chỉ có Thánh giáo quân, mà cả tộc ác ma cũng vậy.

Joshua đang từng bước biến quán rượu này thành một khu vực trung lập đặc biệt — nơi mà Thánh giáo quân và ác ma có thể ngồi xuống, dùng những lá bài Hearthstone để nói chuyện một cách hòa bình, chứ không phải giải quyết bằng những đường kiếm và móng vuốt đâm máu ngoài chiến trường.

Chương 76: Khế Ước

Tầng hai chính là studio của Joshua. Mấy ngày gần đây anh đều ngủ lại đây, và Ciri cũng không ngoại lệ.

Chỉ là hôm nay tình hình có chút khác biệt, vì Joshua đã dọn toàn bộ số tiền kiếm được từ khi Quán rượu Hearthstone khai trương lên đây.

"Nếu vớt cái đồng tiền vàng này ra ngoài hoang dã, chắc chắn sẽ dụ được mấy con rồng khổng lồ tới đây nằm đè lên ngủ cho xem!"

Ciri không ngừng dùng Phép Chiếu Sáng để tăng độ sáng cho căn phòng, giúp cho đồng tiền vàng chất cao như núi kia tỏa ra những ánh hào quang lấp lánh kim tiền.

Đi theo Joshua suốt thời gian qua, anh đã làm ra không ít chuyện khiến cô sốc đến mức không tưởng tượng nổi. Nhưng đây là lần duy nhất mang lại cho Ciri cảm giác thực tế đến vậy.

Đó chính là tiền! Tiền nhiều đến mức gần như khiến cô cả đời này không cần lo nghĩ xem phải ăn gì đang bày ra ngay trước mắt. Nếu không phải Joshua ngăn lại và bảo đồng tiền này bẩn lắm, Ciri đã lao vào lăn lộn vài vòng trên đồng tiền vàng này rồi!

"Bình tĩnh lại đi, Ciri."

Joshua cạ lờn nhìn cô nàng từng nghèo đến phát điên này. Bất cứ ai trước đây từng phải sống bằng nghề vào rừng bắt gấu xám với hổ về ăn, mà đột nhiên thấy một khối tài sản khổng lồ thế này bày trước mặt thì cũng không cách nào bình tĩnh nổi.

"Tôi đang rất bình tĩnh đây."

Ciri hít một hơi thật sâu. Dù sao cô cũng là người từng thấy qua những giao dịch lên đến mấy vạn tiền vàng rồi, và lại số tiền này cũng có phải của cô đâu.

"Thế anh định tính sao? Tìm mười mấy cái rương nhét vào rồi đem chôn à?"

Đây là cách xử lý tài sản phổ biến nhất của đám quý tộc. Một là gửi vào ngân hàng lưu trữ, hai là những đại quý tộc sẽ có kho bãi chuyên dụng để cất giấu tài sản riêng.

"Dùng để mở rộng diện tích quán rượu, cái quán này vẫn còn hơi nhỏ."

Joshua ở sau bàn làm việc thu dọn xấp giấy tờ tích tụ lại. Quản lý kinh tế và nhân sự vốn không phải sở trường của anh, nhưng nêu chỉ là soạn thảo một bản hợp đồng lao động thì anh vẫn thừa sức làm được.

Từ khi Đạo luật Bảng sáng chế bắt đầu được thực thi, quốc gia Nolan này cũng dần chú trọng hơn vào các loại khế ước. Những bộ luật liên quan đến hợp đồng thuê mướn nhân sự kiểu này thực ra đã có từ rất lâu rồi.

"Đúng rồi, Ciri, ký cái này đi."

Joshua rút ra một tờ giấy được chế tác tinh xảo, đẩy đến trước mặt Ciri.

"Cái gì đây nữa?"

Ciri cầm tờ giấy trắng lên, liếc sơ qua nội dung trên đó.

"Hợp đồng bán thân." Joshua đùa một câu.

"Thế thì tôi ký hay không ký hình như cũng chẳng khác gì nhau..."

Ciri chỉ chỉ vào chiếc vòng cổ đính viên hồng ngọc đang đeo trên cổ mình. Thích dùng những thứ lấp lánh để trang trí cho bản thân vốn là thiên tính của con gái, Ciri thì không có cái thiên tính đó, chưa kể viên hồng ngọc treo trên cổ cô có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

"Dĩ nhiên là khác chứ. Sau khi ký vào, cô sẽ chính thức trở thành nhân viên hợp pháp của tôi. Tôi sẽ tháo viên Nguyên tinh thạch chực chờ phát nổ trên cổ cô xuống."

Joshua đã ở chung với cô nàng pháp sư này một thời gian khá dài, anh cảm thấy đã đến lúc trả lại tự do cho cô ấy rồi.

"Tháo xuống á? Cuối cùng cũng thoát khỏi cái thứ đáng ghét này rồi! Đêm nào cũng làm tôi không dám ngủ nghiêng."

Ciri thừa nhận rằng sau khi quen biết Joshua, ngoại trừ mấy ngày đầu tiên bị chìm trong nỗi hoảng loạn vì bị ác ma bắt cóc, thì quãng thời gian chấp nhận số phận sau đó, cô lại thấy cuộc sống này khá là thú vị.

Bởi vì lợi ích của việc đi theo Joshua chính là những bộ phim đang gây bão toàn Nolan kia, Ciri luôn là người đầu tiên được xem bản thảo, lại còn có thể đường đường chính chính thúc giục Joshua "ra chương mới"!

Đây chính là cảm giác vinh quang của một "fan cứng" đầu tàu! Và cũng là... trách nhiệm!

Ciri cầm bút ký tên mình lên tờ giấy. Tờ giấy lập tức tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, một cỗ tự rune thay thế cho con dấu sáp, in hằn lên ký hiệu của "Hiệp hội Thương mại Nolan".

Bản hợp đồng này chính thức có hiệu lực ngay từ khoảnh khắc Ciri đặt bút ký tên, đại diện cho việc Ciri đã trở thành một họa sĩ chính thức trong thương hội của Joshua.

"Chúc mừng cô pháp sư, giờ cô cũng là người ký khế ước với ác ma rồi nhé."

Joshua đứng dậy từ sau bàn làm việc, đưa tay ra chuẩn bị tháo viên Nguyên tinh thạch màu đỏ đã đeo trên cổ Ciri gần nửa tháng nay.

Da cổ của Ciri rất mịn màng. Khi ngón tay của Joshua chạm vào cổ cô, anh có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể cô nằng pháp sư này bỗng trở nên hơi cứng đờ.

Luồng ma lực màu xám tro tràn ra từ ngón tay Joshua, sợi ruy băng màu đen quấn quanh cổ Ciri được cởi bỏ.

Sau khi gỡ viên Nguyên tinh thạch màu đỏ xuống, Joshua truyền ma lực vào, xóa sạch toàn bộ các cổ tự rune được khắc bên trong.

"Viên Nguyên tinh thạch này còn tái sử dụng được không?"

Ciri vừa mới lấy được chứng nhận Pháp sư cấp bốn cách đây vài ngày. Ở Hiệp hội Pháp sư Nolan, việc đạt được thành tích này khi mới 19 tuổi thì có dùng từ "thiên tài trong bộ tộc thiên tài" để hình dung cũng không ngoa, phải biết rằng chị gái cô hiện tại vẫn đang chật vật vì mục tiêu này.

Thế nên Ciri vô cùng nhạy bén nhận ra Joshua đã xóa bỏ các cổ tự rune bên trong viên tinh thạch.

"Không thể. Đây là đặc tính ma lực của tôi, chỉ với ba cổ tự rune thì muốn làm nó mất hiệu lực là chuyện rất đơn giản."

Ma lực của Chaos Demon có thể phá hủy bất kỳ cấu trúc ma pháp nào, khiến nó rơi vào trạng thái "hỗn loạn".

Nguyên tinh thạch về mặt ngữ nghĩa mà nói là đồ dùng một lần. Sau khi Joshua phá hủy ba cổ tự rune khắc bên trong viên hồng ngọc này, thứ này thực sự đã biến thành một "viên đá có chút đẹp mắt" mà thôi.

"Vây tặng cho tôi làm kỷ niệm... được không?" Ciri bỗng nhiên lên tiếng.

"Kỷ niệm? Kỷ niệm việc cô Ciri đây bị tôi giam cầm suốt nửa tháng trời à?"

Joshua dám chắc cô nàng pháp sư này hẳn là đã mắc hội chứng Stockholm, hoặc là hội chứng "không được xem kịch bản phim tiếp theo là tôi chết mất".

"Dù sao tôi giữ lại cũng chẳng để làm gì, với lại tôi công nhận cô đeo cái này trông cũng khá đẹp."

Khi Joshua đưa lại viên Nguyên tinh thạch đã mất hết tác dụng cho Ciri, anh nhìn thấy trên đôi má trắng ngần của cô xuất hiện vài vết ửng hồng.

"Tôi chỉ nghĩ thứ này có thể bán được chút tiền thôi."

Ciri chẳng thèm khách sáo, giật lấy chiếc "vòng cổ" đã đeo trên cổ mình suốt nửa tháng từ tay Joshua. Chưa kịp để Ciri biện bạch thêm vài câu, văn phòng của Joshua đã đón một vị khách mới.

"Tôi..... có làm phiền hai người không?"

Herland đang đứng ở cửa văn phòng Joshua, đầy ắp ý nhìn cô em gái của mình.

Cô không ngờ con nhóc điên rồ ngày xưa từng dùng phép 'Bàn Tay Pháp Sư' ôm cả tổ ong chạy lung tung khắp học viện ma pháp sơ cấp, sau khi lớn lên lại có thể lộ ra... một mặt thẹn thùng thế này?

Thần Sông Nước và Chữa Lành Wingerke chứng giám, Ciri năm đó ở học viện sơ cấp cũng được coi là người tinh trong mộng được vô số chàng trai theo đuổi, thế mà con bé lại không chút do dự dấn gục từng tên đuôi bám phiền phức đó.

Mà còn không thèm dùng ma pháp, dùng nắm đấm hấn hoi!

Từ sau lần đó, cô cứ ngỡ em gái mình từ nay về sau sẽ cách ly hoàn toàn với các từ như rụt rè, thẹn thùng, dịu dàng hay bất kỳ từ ngữ nào mà một người con gái nên có.

"Không có!"

Ciri hét lớn về phía chị gái mình, Joshua chỉ biết nhún vai tỏ ý không sao.

"Vây thưa ngài Joshua, có một thứ tôi hy vọng ngài có thể xem qua."

Herland đến đây bái phỏng Joshua không đơn thuần là để tìm em gái, mà là vì trên đường trở về xưởng luyện kim, cô đã nhìn thấy một thứ rất phiền phức.

Một bức Phúc Âm thư đến từ truyền giáo sĩ của Thánh Giáo quốc.

Chương 77: Phúc Âm Thư

"Cảnh báo, hỡi người dân Nolan, lũ ác ma đã trà trộn và ẩn nấp trong thành phố này."

"Xin hãy nâng cao cảnh giác, bộ phim 《Giai Nhân Và Ác Ma》 đang công chiếu tại Nhà hát Bạch Kinh Hoa thực chất là một âm mưu nham hiểm do chính tay ác ma đạo diễn đứng sau thao túng. Thân phận thật sự của nữ chính Belle chính là một con ác ma hèn hạ và xảo quyệt."

Joshua cầm trên tay bức Phúc Âm thư của truyền giáo sĩ đến từ Thánh Giáo quốc. Tờ giấy của bức Phúc Âm này trông khá cũ kỹ.

Bên trên ngoài việc in ẩn ẩn ký tôn giáo mà Thánh Giáo quốc sùng bái ra, thì nửa phần trên là giảng giải giáo lý của bọn họ, còn nửa phần dưới lại là phơi bày cho người dân biết cái gọi là "sự thật" phía sau hậu trường của 《Giai Nhân Và Ác Ma》.

Joshua đã sớm tiên liệu được rằng một khi Thánh Giáo quốc phát hiện ra thân phận thật của Yno, bọn họ nhất định sẽ bầu víu vào điểm này để làm nên một bài văn tể ra trò.

Vốn dĩ tầm ảnh hưởng của Thánh Giáo quốc tại Nolan chẳng đáng là bao, ngày thường căn bản chẳng mấy ai thèm ngó ngang đến mấy tờ Phúc Âm thư do đám truyền giáo sĩ phát không.

Thế nhưng, một khi tờ Phúc Âm này được giật tít kèm theo các từ khóa nóng hổi như "《Giai Nhân Và Ác Ma》" hay "Belle" thì câu chuyện lại hoàn toàn rẽ sang một hướng khác.

Chiêu trò này có nét tương đồng đến kỳ lạ với kiểu giật gân: *"Sốc! Nữ minh tinh màn bạc đình đám hóa ra lại là..."* trên Trái Đất.

Giới pháp sư trẻ tuổi và các quý bà, quý cô tại Nolan hiện đang phát cuồng vì cơn sốt mà 《Giai Nhân Và Ác Ma》 mang lại. Chỉ cần có bất kỳ thông tin sốt dẻo nào liên quan đến bộ phim, chắc chắn sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của cộng đồng khán giả.

Chưa kể đến quả bom thông tin *"Belle hóa ra là một con ác ma"* chấn động đến mức này, nếu đặt ở Trái Đất thì cam đoan sẽ thống trị top 1 trending và leo thẳng lên trang nhất của mọi tờ báo lớn.

Nhìn tờ Phúc Âm thư này, Joshua lại thấy được hình bóng sơ khai của các tòa soạn báo. Dù việc thành lập một tòa soạn nằm trong kế hoạch của anh, nhưng hiện tại Joshua vẫn chưa tìm được ứng cử viên nào thích hợp để đảm nhận vị trí tổng biên tập.

Hơn nữa, quyền chủ động lúc này hoàn toàn nằm trong tay Joshua. Đám truyền giáo sĩ của giáo hội đột nhiên nhảy ra định dùng phương thức này để gây áp lực lên anh thì đúng là đã chọn sai đối tượng và tính sai nước đi rồi.

"Herland, Yno đi học về cùng cô đấy à?"

Bởi vì Yno và Herland học cùng một học viện ma pháp, chỉ có điều Herland học ở hệ cao đẳng, còn Yno thuộc hệ sơ cấp.

"Điện hạ... thần ở đây."

Nghe thấy Joshua gọi tên mình, cậu nhóc Succubus này mới rón rén bước ra từ sau lưng Herland.

Khi nhìn thấy bức Phúc Âm thư kia, Yno cũng rơi vào trạng thái thấp thòm lo âu. Cậu rất sợ một khi thân phận ma tộc của mình bị mọi người xung quanh vạch trần, họ sẽ đối xử với cậu bằng ánh mắt khinh miệt và bài xích giống như đám Succubus cấp cao ở Ma giới từng làm.

"Yno, tôi nghĩ đã đến lúc cậu nên có một buổi giao lưu trực tiếp với người hâm mộ của mình rồi đấy."

Joshua gõ nhẹ ngón tay xuống bàn làm việc. Bức Phúc Âm thư này đã hoàn toàn phơi bày lập trường của giáo hội: Bọn họ không chỉ là kẻ thù của ác ma, mà tự biến mình thành đối trọng ở chiến tuyến đối lập với toàn bộ khán giả của 《Giai Nhân Và Ác Ma》.

"Giao lưu... người hâm mộ à?"

Yno có thể hiểu được cụm từ "người hâm mộ" này, bởi vì ngay tại học viện, cậu đã gặp được một fan cuồng chính hiệu của bộ phim, chính là Sansa — bạn thân của Herland.

Cô gái đến từ Thánh Giáo quốc đó sau khi biết được thân phận thật của Yno lại chẳng hề tỏ ra thù địch hay chán ghét cậu, ngược lại còn đối xử và kết bạn với cậu như một người bình thường.

"Cậu có thể hiểu nhầm na là cậu sẽ trực tiếp lên sân khấu biểu diễn một phiên bản kịch nghệ của «Giai Nhân Và Ác Ma». Trong thời gian đó, cậu có thể tương tác với khán giả và trả lời một vài câu hỏi của họ," Joshua giải thích.

"Thân phận của mọi người không phải đã bị lộ rồi sao? Vào thời điểm nhạy cảm này mà còn lộ diện trước đám đông thì có vẻ không ổn lắm đâu."

Trước khi gặp Joshua, Ciri hoàn toàn không có khái niệm gì về ác ma. Cô từng nghĩ cả đời này mình sẽ chẳng bao giờ chạm trán với chủng tộc này. Dù giới pháp sư ở Nolan có không ít người giữ thái độ trung lập với ma tộc, nhưng so với các chủng tộc được loài người chào đón như Dwarf hay Elf, thì ma tộc — những kẻ luôn ẩn mình ở thế giới bên kia, cùng với tộc Orc thô lỗ dã蠻 không có nơi ở cố định — đều là những chủng tộc bị nhân loại bài xích khá mạnh mẽ.

Đẩy Yno ra trước mặt loài người vào lúc này? Khác gì dâng một chú cừ non ngây thơ tội nghiệp vào miệng một bầy thực khách đang đói khát đâu chứ?

"Bị lộ? Tôi lại không nghĩ thế. Phần lớn thời gian, con người ta chỉ chọn tin vào những gì mắt mình nhìn thấy. Tôi chỉ cần phơi bày một Belle chân thực nhất trước mắt họ, còn việc có tin hay không thì tùy thuộc vào thế giới quan của khán giả thôi."

Joshua chẳng có lý do gì phải sợ hãi trò "ngâm máu phun người" của đám truyền giáo sĩ.

Quyền kiểm soát truyền thông từ đầu đến cuối vẫn luôn bị anh siết chặt trong lòng bàn tay.

Bản chất của người hâm mộ là luôn thiên vị và bảo vệ thần tượng của mình. Joshua tin chắc rằng rất nhiều người thà tin 'Belle' là một cô gái thôn quê thuần khiết, chất phác và lương thiện, còn giáo hội vì một động cơ đê hèn nào đó đã cố tình bôi nhọ, vu oan cho cô là một con ác ma xảo quyệt!

"Cho nên Yno này, trong buổi giao lưu sắp tới, cậu chỉ cần diễn thật tròn vai 'Belle' là được.

Nếu đám giáo hội kia có chỉ tay vào mặt bảo cậu là ác ma, cậu cứ việc một mực phủ nhận, cắn chết không nhận là xong. Ở Nolan này, chẳng mấy ai thêm tin lời của đám truyền giáo sĩ đâu!"

Joshua không tin giáo hội có thể đưa ra được bằng chứng đanh thép nào, trừ khi bọn họ bắt sống được Yno rồi tống vào cũi sắt đem đi diễu phố.

Nhưng những hành vi bạo ngược như vậy tuyệt đối không thể xảy ra ở Nolan. Mà giả sử nếu nó có xảy ra thật, ước chừng băng đảng Dwarf đang nổi máu điên sẽ là những người đầu tiên vác búa đi đập nát cái nhà thờ của Thánh Giáo quốc.

"Như vậy... chẳng phải là đang nói dối sao?"

Herland, người vốn được giáo dục bài bản trong học viện ma pháp cao đẳng, có hơi khó chấp nhận được hành vi... có phần tráo tráo này. Cách làm của Joshua giống như đang hoàn toàn lừa dối công chúng vậy.

"Con người sống trên đời này, nếu chưa từng nói dối vài câu thì thật sự ngại chẳng dám nhận là mình đã từng sống đâu."

Joshua không tin trên đời này lại có người chưa từng nói một lời nói dối nào. Hơn nữa, lần này cái anh tổ chức là buổi giao lưu với nhân vật trong phim (Character Fan meeting), chứ không phải buổi họp báo của diễn viên.

Yno sẽ tham gia với tư cách và thân phận của chính Belle...

Trong kịch bản của Joshua, Belle là một cô gái người phàm bình thường không thể bình thường hơn. Vu khống một cô gái lương thiện như vậy thành ác ma thì đúng là quá thất đức rồi.

"Lũ người bên giáo hội lúc nào chẳng đi khắp nơi thuyết giảng để lừa bịp người khác. Suốt ngày ra rả bảo chỉ cần tín phụng thần mình là sẽ được che chở, tôi thì chẳng thấy vị Thần Trật Tự Lloyd mà mình tín phụng đến cứu tôi bao giờ," Ciri bồi thêm một câu. Joshua nghĩ thầm, chắc là do đức tin của Ciri không đủ kiên định thôi... Nhưng thái độ của Ciri cũng đại diện cho phần lớn các pháp sư tại Nolan đối với thần linh: Bọn họ chỉ coi thần mình như một loại công cụ để mượn lực thi triển ma pháp mà thôi. "Yno, mấy ngày tới cậu hãy chuẩn bị cho tốt, tôi sẽ liên hệ với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa... Ngoài ra, tôi cũng cần triệu hồi vị hộ vệ trung thành của mình tới thành phố này rồi." Nữ chính Belle đã chuẩn bị xuất hiện, vậy thì với tư cách là nam chính của bộ phim — "Hoàng tử Ác ma" dĩ nhiên cũng không thể vắng mặt. Joshua nhân cơ hội này sẽ cho dàn dựng một vở kịch ngắn trên sân khấu với chủ đề về một cái kết viên mãn, hạnh phúc mãi mãi về sau cho «Giai Nhân Và Ác Ma». Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ để câu dẫn một lượng lớn người hâm mộ đổ xô đến xem, tạo tiền đề hoàn hảo để chính thức mở màn buổi giao lưu trực tiếp. Đây là lần đầu tiên Joshua chính thức sử dụng các phương thức giải trí truyền thông hiện đại để đối đầu trực diện với hệ tư tưởng tín ngưỡng truyền thống của giáo hội. Nhưng lịch sử trên Trái Đất đã chứng minh rõ một điều: So với một tín ngưỡng hư vô mờ mịt, thì thứ gọi là "ngành công nghiệp giải trí" lại có sức công phá và cắm rễ sâu sắc vào lòng người hơn gấp vạn lần.

78: Hình như có gì đó sai sai

Tại thành phố của tộc Dwarf dưới lòng đất Nolan.

Mười ba chiến binh Dwarf trẻ tuổi của tộc Frostaxe, bao gồm cả vị Đại trưởng lão Frostaxe, đều đang trong trạng thái vũ trang toàn diện. Frostaxe thậm chí còn vác một tay lên vai món vũ khí làm nên tên tuổi của mình — cây đại rìu hai lưỡi dài gần hai mét.

Hàn khí tỏa ra từ lưỡi rìu ngưng kết trên mặt đất thành một lớp băng dày. Frostaxe giẫm nát lớp băng dưới chân, phát ra những tiếng rắc rắc giòn giã. Ánh mắt ông xuyên qua khe hở của chiếc mũ giáp, găm chặt vào sâu trong hầm mỏ.

Đây là một mỏ khoáng sản đã bị bỏ hoang. Buổi trưa hôm nay, Joshua đã đến bãi phòng Frostaxe, hy vọng ông cho phép anh thiết lập một ma pháp trận dịch chuyển ở sâu dưới lòng đất này.

Kể từ sau vụ "dùng Hearthstone kết bạn", Frostaxe đã công nhận vị ma tộc vô danh này, nhưng yêu cầu này của Joshua quả thực có hơi quá đáng.

Ma tộc từ trước đến nay luôn dùng ma pháp dịch chuyển để xâm lược các quốc gia khác, điều này Frostaxe đã nghe danh từ lâu. Trong đó, tộc Sin Demon chắc chắn là đội quân tiên phong của ma giới, bọn họ tinh thông Tội Nghiệp Chi Hỏa và có năng lượng xuyên không gian.

Tương truyền chỉ cần có một cỗ tự rune nhỏ làm tín hiệu dẫn đường, Sin Demon có thể xé toạc không gian để đặt chân lên vùng đất này.

Thành phố pháp sư Nolan có kết giới ma pháp mạnh nhất thế giới hiện tại mà không quốc gia nào có thể phá vỡ, nhưng thành phố Dwarf dưới lòng đất thì không. Nếu Joshua nhân cơ hội này để dẫn ma tộc xâm lược, tính mạng của hàng vạn người Dwarf dưới lòng đất sẽ bị đe dọa. Frostaxe không dám đem cái giá lớn như vậy ra đánh cược vì một người bạn. Cho nên chỉ khi Joshua cam kết: *"Các ông có thể vũ trang toàn diện để đón tiếp hộ vệ của tôi, chỉ cần cảm thấy có bất kỳ điều gì bất thường, các ông cứ việc ra tay."*

Vị Đại trưởng lão Dwarf này mới miễn cưỡng đồng ý cho Joshua khắc ma pháp trận triệu hồi thị tùng dưới lòng đất.

Nghi thức triệu hồi Zenas không hề khó. So với loại trận pháp dịch chuyển cấp quốc gia, Joshua chỉ cần tiêu hao một viên Nguyên tinh thạch có phẩm chất cực kỳ kém.

Viên Nguyên tinh thạch trong tay Joshua vỡ vụn thành những mảnh vụn, rơi xuống đất và kích hoạt ma pháp trận được vẽ bằng bột Nguyên tinh thạch dưới chân anh...

Trong bầu không khí tĩnh mịch, Joshua mơ hồ nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn bên tai, ngay sau đó không gian trước mặt xuất hiện những vết nứt.

Vào khoảnh khắc này, Frostaxe đã chuyển từ tư thế vác rìu sang hai tay nắm chặt chuôi cự rìu, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. Những chiến binh Dwarf trẻ tuổi đi theo ông cũng đồng loạt nâng vũ khí, chỉnh lại mũ giáp, không ai dám chậm trễ.

Luồng áp lực tỏa ra từ trận pháp dịch chuyển đã khiến Frostaxe hiểu rằng, thực thể sắp xuất hiện tiếp theo không phải là mấy con Băng Tinh Long mà ông có thể dễ dàng dùng rìu đập nát đầu, mà là một con ác ma cực kỳ hùng mạnh.

Đám Dwarf vừa chuẩn bị xong tư thế nghênh chiến, một bóng đen cao gần hai mét đã từ từ bước ra khỏi trận pháp dịch chuyển. Khi hắn hoàn toàn bước vào vùng sáng do Phép Chiếu Sáng tỏa ra, các chiến binh Dwarf mới nhìn rõ diện mạo của con ác ma này.

Một con sư tử đứng thẳng bằng hai chân, nhưng trên người lại mặc một bộ âu phục mà chỉ đám quý tộc loài người mới mặc. Trong mắt tộc Dwarf, loại trang phục này trông yếu điệu và rườm rà đến mức không ngửi nổi.

Nhưng điều khiến các chiến binh Dwarf buông lỏng cảnh giác nhất chính là trên cổ con ác ma này lại đang đeo một vòng hoa được tết từ những bông hoa nhỏ không rõ tên.

Trang phục của ma tộc... bây giờ đều bánh bèo thế này à?

Đây là suy nghĩ chung của tất cả các chiến binh Dwarf lúc này. Uy vũ vốn có trên người Zenas, dưới sự làm nên của bộ âu phục và vòng hoa kia, đã bị giảm đi ít nhất một nửa.

"Điện hạ, có gì sai bảo?"

Bản thân vị Sin Demon này lại hoàn toàn không ý thức được bộ quần áo mình đang mặc trông "sai sai" đến mức nào.

Hắn liếc nhìn đám Dwarf đang dàn trận nghiêm chỉnh, trên tay lập tức bùng lên ngọn lửa đặc trưng của tộc Sin Demon, rõ ràng là cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để khô máu.

"Bình tĩnh nào Zenas, thu móng vuốt lại đi," Joshua nói với Zenas.

Kể từ sau khi thủ vai trong «Giai Nhân Và Ác Ma», vị Sin Demon này đã học được một kỹ năng mới, đó là làm sao để giấu những chiếc móng vuốt sắc nhọn của mình đi, chỉ để lại lòng bàn tay phủ đầy lông muốt.

Nếu không, trong phân cảnh Zenas khiêu vũ cùng Belle, bộ móng vuốt sắc lẹm của hắn đã xé rách bộ lễ phục của Belle từ lâu rồi.

"Tuân lệnh."

Zenas lẳng lặng thu hồi móng vuốt.

Tộc Sin Demon ở Ma giới dù sao cũng được coi là một tộc chiến đấu. Ban đầu Joshua chỉ yêu cầu Zenas thu móng vuốt khi đóng phim, thời gian còn lại hoàn toàn do Zenas tự do quyết định.

Nhưng Joshua chưa bao giờ yêu cầu Zenas đi học tết vòng hoa... Mà khoan đã, với bộ vuốt xù xì thô kệch lại còn có đệm thịt của Zenas, làm sao có thể cầm nổi mấy bông hoa nhỏ bé nhường này.

Ngay khi Joshua nhận ra phong cách của vị hộ vệ ác ma đặc lực nhất dưới trướng mình đang rẽ sang một hướng khá kỳ lạ, thì từ trong cánh cổng dịch chuyển lại có một bóng dáng nhỏ nhún chạy ra.

Bóng người đó cao chưa đầy một mét hai, có khi còn thấp hơn cả Frostaxe... Đó là một nhân loại, một cô bé loài người rất bình thường.

Nhìn từ bộ quần áo có phần cũ kỹ trên người cô bé, hoàn cảnh gia đình chắc cũng không mấy khá giả.

Cô bé này sau khi chạy qua cánh cổng dịch chuyển vào thành phố của tộc Dwarf thì đột nhiên gặp người ra.

Bất kể là ai khi đột nhiên đến một môi trường xa lạ đều không thể lập tức lấy lại tinh thần, chưa kể đây lại là một cô bé có tâm trí còn chưa trưởng thành.

Trẻ con của ngôi làng nào đi lạc vào ma pháp trận dịch chuyển à?

Chỉ là chưa đợi Joshua lên tiếng bảo cô bé quay về nơi ở của mình, cô bé đã trực tiếp chạy đến trốn sau lưng Zenas.

"Mèo bụi... đây là đâu vậy ạ?" Cô bé lộ đầu ra từ sau lưng Zenas, đôi mắt xanh lam đảo quanh quan sát những người Dwarf có ngoại hình thô ráp, dường như đang thắc mắc tại sao trẻ con ở đây lại có râu dài đến thế.

Mèo bụi? Joshua nghe thấy cách xưng hô của cô bé thì hơi sững người, ngược mắt nhìn vị Sin Demon có thân hình hộ pháp kia.

Trong khoảnh khắc đó, Joshua như nhìn thấy một tia cảm xúc mang tên "sượng trân" trên khuôn mặt đầy áp lực của Zenas.

"Điện hạ, con bé là..."

Zenas cố gắng giải thích với Joshua về nguồn gốc của cô bé này.

Trong mắt vị Sin Demon này, Joshua triệu hồi hẳn đến chắc chắn là có liên quan đến đám Dwarf vũ trang đầy mình kia. Dù không phải để chiến đấu thì ít nhất cũng phải giữ vững khí thế của ma tộc. Thế nhưng cô bé này vừa xuất hiện, đừng nói đến khí thế gì nữa, hoàn toàn là tấu hài cho đám Dwarf xem.

"Không cần giải thích với tôi đâu, tôi đại khái có thể tự não bỏ ra được 7749 tập phim rồi. Cậu đưa con bé về trước đi, bố mẹ con bé chắc đang lo lắng lắm đấy."

Joshua phải thừa nhận rằng sau khi Zenas dùng bộ quần áo này che đi lớp vảy trên cơ thể, cũng như ngọn lửa phun ra từ các kẽ vảy.

Trông hẳn quả thực rất hợp với cái tên "mèo bụi". Cộng thêm đệm thịt trên tay, nếu vô tình gặp mấy đứa trẻ con ngây thơ ở thế giới bên ngoài, hẳn vẫn dễ dàng chiếm được cảm tình của chúng.

"Yên tâm, cậu chỉ tạm trú ở đây một thời gian thôi, không lâu lắm đâu."

Joshua nhìn ra sự lo lắng của thị tòng nhà mình. Không ngờ chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, Zenas đã sở hữu vị "fan cuồng" đầu tiên. Mặc dù cô bé này có khả năng là fan cuồng của bờ bòm và đệm thịt của Zenas chứ không phải vì kỹ năng diễn xuất.

Thế nhưng một diễn viên thực thụ thì đối tượng tiếp xúc không thể chỉ có duy nhất một người hâm mộ. Sắp tới, Zenas sẽ phải gặp gỡ hàng vạn khán giả của «Giai Nhân Và Ác Ma» tại Nolan.

Chỉ tính riêng trên phương diện "sự tự giác dưỡng thành của một chú mèo bụi", Zenas rõ ràng đã làm rất thành công. Ít nhất là khi nhìn thấy Zenas, tộc Dwarf đã không lập tức vác vũ khí xông lên xúc luôn.

"Thân... đã rõ, thưa Điện hạ."

Được sự cho phép của Joshua, Zenas ngượng ngùng dắt cô bé bước trở lại vào trong cánh cổng dịch chuyển.

Chương 79: Đàng Lữ i Dao

"Tôi cứ tưởng tụi ma tộc các cậu đều là lũ chiến binh tàn bạo và hiếu chiến, nhưng xem ra mấy lời đám truyền giáo sĩ với ca sĩ hát rong rêu rao toàn là một lũ nói càn."

Frostaxe đã tháo mũ giáp ra, đứng bên cạnh Joshua trêu chọc. Nếu toàn bộ ma tộc mà đều giống như con Sin Demon lúc này, chắc đám Dwarf thừa thãi hormone nam tính này sẽ chẳng nề nang gì mà cười cho thối mũi.

"Zenas ngày trước cũng từng là một chiến binh dũng mãnh và tàn nhẫn, chỉ là gần đây có một vài thay đổi thôi."

Dựa vào ký ức của Tam hoàng tử, Joshua biết rất rõ Sin Demon là một chủng tộc như thế nào. Bọn họ được sinh ra từ Tội Nghiệp Chi Hỏa, từ lúc chào đời đã không hề có giai đoạn sơ sinh như các sinh vật bình thường mà lập tức bước vào thời kỳ trưởng thành.

Ngay từ khoảnh khắc được sinh ra, họ đã là một chiến binh dũng mãnh. Tuổi thơ đối với chủng tộc này căn bản là một khái niệm không tồn tại.

Zenas từng là một trong những chiến binh mạnh nhất của tộc Sin Demon, nhưng kể từ khi trở thành hộ vệ của Joshua, hẳn dường như đã tìm thấy một thứ khác còn thú vị hơn cả việc chém giết, đó chính là đóng phim.

Bây giờ lại có thêm một việc nữa, đó là kết bạn với loài người.

Xem ra Zenas và cô bé loài người kia chung sống với nhau khá là hòa hợp.

Trong lúc Joshua và Frostaxe đang trò chuyện, Zenas đã một lần nữa quay trở lại đây. Lần này hẳn vẫn không tháo vòng hoa trên cổ xuống, có lẽ là chính hắn cũng quên mất trên cổ mình đang đeo cái thứ này rồi.

Joshua cũng không thêm nhắc nhở Zenas, đeo cái vòng hoa này vào thì chỉ số thân thiện cứ gọi là tăng vọt vù vù.

"Điện hạ, thần cần phải làm gì?"

Đây là lần đầu tiên Zenas đặt chân đến lãnh địa của tộc Dwarf. Chúng tộc có chiều cao chưa đầy một mét lăm này dường như không hề khiếp sợ hắn như loài người.

"Cứ đi theo tôi là được."

.....

Nhà hát Bạch Kinh Hoa.

"Thưa phu nhân Westser, xin hãy cho phép tôi được cáo lỗi, kịch bản của bộ phim này thực sự không phải do tôi viết."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa ở trong văn phòng của mình không ngừng cúi đầu xin lỗi một quý bà ăn mặc vô cùng lộng lẫy.

Ông đã thành lập nhà hát này ở Nolan được gần hai mươi năm rồi, nhưng ông còn có một thân phận khác, đó là quý tộc của Faroci.

Tuy nhiên, vì nghệ thuật, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã tạm thời rời xa phong địa của mình, kiên quyết dẫn theo gia tộc đến với thành phố được mệnh danh là trung tâm thế giới này để gây dựng nhà hát.

Lấy nhà hát này làm sân khấu, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã kết giao được với không ít quý bà quý cô thuộc giới quý tộc có niềm đam mê với kịch nghệ và nghệ thuật.

Trong số đó, có những quý bà sau khi xem xong buổi biểu diễn, xúc động khóc một trận rồi thôi, chỉ coi câu chuyện trong kịch bản như một đề tài để tán gẫu vào mỗi buổi trà chiều.

Thế nhưng cũng có những quý bà thích nghiêm túc, làm mình làm mẩy thì lại hoàn toàn khác biệt, ví dụ như phu nhân Westser đang đứng trước mặt Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lúc này.

"Vâng người viết ra cuốn kịch bản này là ai?"

Bà ta cầm chiếc quạt tết bằng lông chim quý hiếm chỉ thẳng vào mặt Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, yêu cầu ông phải khai ra danh tính biên dịch của «Giai Nhân Và Ác Ma».

"Chuyện này... thưa phu nhân Westser."

Lại thêm một người phụ nữ bị câu chuyện tình yêu lâm ly bi đát của «Giai Nhân Và Ác Ma» làm cho tan nát cõi lòng thủy tinh rồi.

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa liếc nhìn lớp trang điểm trên mặt vị phu nhân quý tộc này, rõ ràng là bà ta vừa mới khóc lóc thảm thiết xong, lớp phấn son được dặm trên mặt đã bị nước mắt làm cho lem nhem, tèm lem hết cả.

Chỉ là bản thân bà ta không hề hay biết mà thôi.

Đây không phải là lần đầu tiên Tước sĩ Bạch Kinh Hoa nghe thấy yêu cầu kiểu này. Cái kết bi kịch cuối phim của «Giai Nhân Và Ác Ma» đối với mỗi một người phụ nữ còn ôm giữ "trái tim thiếu nữ" mà nói đều là một đòn giáng nặng nề.

Nhưng Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lại cảm thấy đây mới là một kịch bản xuất sắc nhất. Một kịch bản có thể chạm đến góc khuất sâu thẳm trong lòng người xem thì vĩnh viễn là tuyệt vời nhất.

Ngặt một nỗi là Tước sĩ Bạch Kinh Hoa không dám nói thẳng điều đó trước mặt vị phu nhân này, bởi vì thân phận của bà ta là chính thất của một Đại công tước xứ Faroci, quyền lực nắm trong tay không phải là thứ mà một chủ nhà hát nhỏ nhoi như ông có thể lay chuyển được.

"Người viết ra kịch bản này không phải là một nhà biên kịch bình thường, thân phận của ngài ấy cao quý hơn tôi rất nhiều. Không... tôi mà so với ngài ấy thì có lẽ chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi dưới đáy xã hội mà thôi."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa lúc này đang tiến thoái lưỡng nan. Ông không thể nào đột ngột để lộ thân phận của Joshua được, vì Joshua đang nắm giữ cái mạng nhỏ của ông.

"Cao quý hơn ông rất nhiều sao? Một nhà biên kịch tài hoa xuất chúng và có địa vị cao hơn ông như vậy, không có lý nào lại vô danh tiểu tốt được."

Phu nhân Westser dùng chiếc quạt lông vũ che nửa khuôn mặt, dường như đang trầm ngâm suy nghĩ. Bà còn có một thân phận khác nổi tiếng hơn nhiều so với việc làm chính thất của Đại công tước, đó chính là mẹ đẻ của Đóa hoa xứ Faroci.

Chính vì bản thân bà vô cùng yêu thích kịch nghệ, cho nên mới gửi con gái mình đến dưới trướng diễn viên kịch nghệ nổi tiếng nhất Faroci để học tập từ nhỏ cho đến tận bây giờ.

Có thể nói, sự công thành danh toại của vị Thiên Nga Đen kia chính là do một tay bà thúc đẩy mà thành.

"Vậy thì hãy nhấn lại với vị biên kịch bí ẩn đó, Công tước Westser mời ngài ấy đến đại sứ quán Faroci để dùng một bữa trà chiều. Tôi không tin địa vị của ngài ấy lại cao đến mức có thể từ chối lời mời của một vị Đại công tước."

"Tôi... sẽ chuyển lời tới ngài ấy."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa trả lời một cách không chắc chắn cho lắm.

Thân phận của Joshua có khi thực sự cao đến mức có thể dễ dàng từ chối lời mời của một Đại công tước đấy, vì Joshua chính là người đang nắm giữ trong tay vị anh hùng hộ quốc trong truyền thuyết của Faroci!

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa liếc nhìn bức tranh sơn dầu treo trên bức tường phía sau bàn làm việc của mình. Bức tranh đó có tên là «Cách Mạng», khắc họa hình ảnh một thiếu nữ giơ cao ngọn cờ đứng trước muôn vàn người theo sau.

Đáng tiếc đây chỉ là ghi chép về lịch sử từ mấy trăm năm trước của Faroci... Bây giờ, đây chẳng qua chỉ là một vị anh hùng được lưu danh trong sử sách Faroci mà thôi.

"Không phải là chuyển lời, ngài ấy bắt buộc phải đến... Vị Hoàng tử Ác ma đó chết thực sự là quá thảm thương, thảm đến mức khiến tôi cũng cảm thấy ảm ức thay. Đám dân làng ngu muội đó căn bản không có năng lực để giết chết ngài ấy."

Phu nhân Westser đã chú ý đến một vài lỗ hổng nhỏ trong kịch bản. Theo lý mà nói, đám dân làng chỉ cầm nĩa cò với cung gỗ, cho dù có thêm một pháp sư đi chẳng nữa thì cũng không thể nào chiến thắng được một con ác ma hùng mạnh đến thế.

Được rồi, phu nhân Westser thừa nhận bà chỉ là muốn được nhìn thấy một cái kết viên mãn (Happy Ending) mà thôi. Câu chuyện này đáng lẽ phải có một cái kết có hậu, cái cảm giác uất nghẹn nghẹn ứ ở cổ họng này khiến bà không thể chịu đựng nổi nên mới phải tìm đến Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đòi công đạo.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa theo thói quen rút khăn tay ra lau đi những giọt mồ hôi hột đang rỉ ra trên trán. Sau khi đưa ra hàng tá lời hứa hẹn bảo đảm, vị phu nhân Westser này mới chịu buông tha cho ông, dẫn theo hộ vệ của mình rời khỏi văn phòng.

Sau khi tiễn bà ta đi, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa có chút mệt mỏi mà ngồi sụp xuống phía sau bàn làm việc.

Đây đã là lần thứ năm rồi. Quý tộc của các quốc gia khác thì còn đỡ, chứ quý tộc của Faroci thì Tước sĩ Bạch Kinh Hoa tuyệt đối không dám đắc tội, bởi vì toàn bộ cơ nghiệp của ông đều nằm ở Faroci.

Cái kịch bản của «Giai Nhân Và Ác Ma» thực sự là... quá đốn mạt. Joshua đã tốn không biết bao nhiêu phân cảnh để xây dựng nên những tình tiết giữa Belle và Hoàng tử Ác ma ngọt ngào đến mức đủ để khiến vô số thiếu nữ phải hét lên bần bật, kết quả đến đoạn cuối phim lại thẳng tay nghiền nát tất cả những thứ ngọt đến sâu răng đó không một chút thương tiếc.

Bất cứ ai xem xong cái kết đó xong mà chẳng muốn tìm đạo diễn kiêm biên kịch để hỏi thăm cả lò nhà họ lên cơ chứ.

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đang đau đầu suy nghĩ xem làm thế nào để xoa dịu cảm xúc kích động của phu nhân Westser, thì cửa văn phòng của ông lại một lần nữa bị đẩy mạnh ra.

Ông giật mình đứng phắt dậy, nhưng sau khi nhìn rõ người bước vào là Joshua, ông liền thờ phào nhẹ nhõm đến mức suýt chút nữa thì ngồi bệt xuống đất.

"Không có thời gian cho ông ngồi ngây ra đấy đâu, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa. Tôi cần chuẩn bị một buổi công chiếu cực kỳ hoành tráng trong vài ngày tới," Joshua nói.

Chương 80: An Bài

"Giao lưu trực tiếp với người hâm mộ?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa vừa chỉnh đốn xong trang phục chỉnh tề thì nghe được toàn bộ kế hoạch tiếp theo của Joshua. Làm việc trong ngành kịch nghệ gần đây năm, ông chưa từng nghe nói qua có hình thức biểu diễn nào gọi là "buổi giao lưu" (Fan meeting) như thế này cả. Thông thường, nếu có ai muốn gặp diễn viên thuộc đoàn kịch của ông, họ sẽ phải đặt lịch hẹn trước. Dĩ nhiên, thân phận của những người hẹn gặp chắc chắn phải thuộc tầng lớp quý tộc. Hình thức hẹn gặp thường là mời diễn viên đó đi dùng một bữa trà chiều. Tuy nhiên, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa vốn rất bảo vệ diễn viên dưới trướng mình. Gặp phải những tên quý tộc có điều kiện không tốt, ông sẽ tìm mọi cách để từ chối khéo.

Nhìn chung, diễn viên của đoàn kịch rất hiếm khi tương tác trực tiếp với khán giả của họ.

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa cho rằng điều đó là không cần thiết, bản phận của diễn viên chỉ là diễn xuất mà thôi.

Mấy đồng tiền dơ bẩn chỉ làm mai một đi linh tính của người làm nghệ thuật, giống như mấy đoàn kịch cũ của ông từng bị người ta dùng số tiền lớn đào góc tường cuồn đi mất vậy.

"Tôi nghĩ thời gian gần đây chắc chắn có rất nhiều người muốn được diện kiến Belle một lần chứ?"

Joshua cầm lên một bản lịch trình biểu diễn của Nhà hát Bạch Kinh Hoa đặt trên bàn.

Hiện tại Nhà hát Bạch Kinh Hoa chỉ công chiếu độc nhất một tác phẩm là «Giai Nhân Và Ác Ma», lịch trình tất nhiên đều được lấp đầy bởi bộ phim này.

"Điều này thì chuẩn không cần chỉnh, thưa ngài Joshua. Cánh cửa văn phòng của tôi đã bị đám người đó dùng vũ lực tông vào không biết bao nhiêu lần rồi."

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa hỏi ngược lại mấy trải nghiệm kinh hoàng gần đây. Chỉ tính riêng số lượng quý tộc cấp Công tước mà ông phải tiếp đón trong mấy ngày qua thôi cũng đã đếm mỗi cả ngón tay rồi.

Nếu là trước đây, cả năm trời ông cũng chẳng thể diện kiến nổi những vị quý tộc có địa vị tối cao đến thế, vậy mà lần này bọn họ lại trực tiếp đập cửa xông vào.

Có người thì tò mò về kỹ thuật quay phim, có người lại đến để trút giận và bày tỏ sự bất mãn với tình tiết phim.

Nhưng vì không phải là chủ nhân thực sự của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» này, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chỉ có thể dùng những lời lẽ mập mờ, nước đôi để ứng phó qua loa với họ.

"Buổi giao lưu trực tiếp lần này sẽ giúp ông giải quyết dứt điểm những rắc rối đó. Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, ông chỉ cần làm tốt khâu chuẩn bị, gửi thư mời đến tay những khán giả mà ông cho là fan cuồng chính hiệu của bộ phim là được."

Joshua gạch bỏ một suất chiều vào chiều ngày kia, chính thức đổi lịch trình thành buổi giao lưu trực tiếp với người hâm mộ.

Đám truyền giáo sĩ của giáo hội đã bắt đầu phát tán Phúc Âm thư rồi. Chẳng bao lâu nữa, những luận điệu bôi nhọ Belle là ác ma sẽ lan truyền khắp nơi dưới dạng tin đồn thất thiệt. Vào thời điểm nhạy cảm này, 'Belle' cần phải đích thân đứng ra để trở thành "kẻ hủy diệt tin đồn".

"Thưa ngài, ý của ngài là... các diễn viên của «Giai Nhân Và Ác Ma» cũng sẽ có mặt tại hiện trường?"

Bản thân Tước sĩ Bạch Kinh Hoa chính là một fan cuồng của bộ phim này. Ngoại trừ đạo diễn Joshua ra, ông đã ao ước được gặp mặt các diễn viên khác của «Giai Nhân Và Ác Ma» từ lâu lắm rồi.

"Ông sẽ có cơ hội gặp họ thôi. Trước mắt, hãy giúp tôi mời ba ngàn vị khán giả may mắn đến tham dự."

"Nhưng thưa ngài... số lượng người yêu thích bộ phim này có lẽ không chỉ dừng lại ở con số ba ngàn đâu. Ngài có cần tôi tăng thêm vài suất giao lưu nữa không?"

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa bắt đầu hồi hận vì tại sao ngày xưa mình lại xây dựng cái nhà hát này nhỏ thế không biết. Chỉ với vài ngàn chỗ ngồi thì căn bản không đủ sức để dung nạp lượng fan base khổng lồ của «Giai Nhân Và Ác Ma».

"Không cần đâu, những người còn lại có thể đứng xem buổi phát hình băng ghi hình ở bên ngoài Nhà hát Bạch Kinh Hoa."

Joshua tạm thời vẫn chưa nghiên cứu ra phương pháp dùng Nguyên tinh thạch để livestream trực tuyến, nhưng việc giải quyết bài toán này chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bởi vì dã tâm của Joshua không dừng lại ở việc vận hành một rạp chiếu phim nhỏ nhoi. Trong ngành công nghiệp giải trí truyền thông này, mục tiêu tối thượng của anh là xây dựng cả một đài truyền hình cơ.

Nhưng tiền đề của việc đó là Joshua phải tìm ra được vật thể chứa để làm 'máy chủ mạng' cái đã.

"Tôi sẽ lo liệu chu toàn chuyện này," Tước sĩ Bạch Kinh Hoa quả quyết.

.....
Zenas đang sải bước trên đại lộ của thành phố Nolan, người dẫn đường phía trước hắn là Đại trưởng lão Frostaxe của tộc Dwarf.

Đây là lần đầu tiên Zenas hiên ngang đi lại trên đường phố của loài người một cách đường đường chính chính, lại còn trong tình trạng không hề mang theo bất kỳ loại vũ khí nào.

Thân hình hộ pháp cao lớn của hắn ngay lập tức giật spotlight, thu hút sự chú ý của vô số người qua đường. Một vài người dường như nhận ra Zenas và có ý định tiến lại gần, nhưng đều bị băng đảng Dwarf đi bên cạnh hắn trừng mắt khuyên lui.

Rốt cuộc Điện hạ muốn làm cái gì vậy nhỉ?

Nỗi nghi vấn này cứ lảng vảng mãi trong tâm trí của Zenas. Dựa trên kinh nghiệm xương máu do các đời Sin Demon đi trước phò tá các quân vương ma tộc để lại, khả năng ma tộc đến thế giới loài người để cầu hòa là cực kỳ thấp, phần lớn là mưu đồ dùng đủ mọi thủ đoạn để chinh phục thế giới nhân loại.

Zenas tin rằng Tam hoàng tử mà mình phụng sự nhất định cũng có cùng ý tưởng đó, chỉ là thủ đoạn anh dùng có hơi độc lạ và khác người một chút.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, Frostaxe đã dẫn Zenas đến trước một quán rượu có tên là Hearthstone.

Trong mắt vị Sin Demon này, nơi đây chắc chắn chính là căn cứ bí mật của ác ma.

Nhưng việc ngang nhiên dẫn hắn đến đây như thế này là một hành vi cực kỳ thiếu lý trí. Tộc Sin Demon vốn không giỏi che giấu khí lảng của mình, chưa kể vóc dáng của Zenas lại quá mức nổi bật và đập vào mắt người khác.

"Còn đứng nghệt mặt ra ngoài đó làm gì? Vào mau đi chứ."

Thế nhưng dưới sự tiếp đón nhiệt tình của Frostaxe, Zenas chỉ đành cúi đầu, lom khom bước vào trong quán rượu.

Ngay khoảnh khắc đặt chân vào quán, bản năng của một chiến binh đã khiến Zenas lập tức đưa cơ thể vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, bởi vì hắn mơ hồ cảm nhận được xung quanh có một kẻ địch vô cùng mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Messai — người vừa hay bốc được một hand bài cực đẹp — liền ngẩng đầu lên. Gần như ngay lập tức, cô đã nhìn thấy thân hình hộ pháp của Zenas đang sừng sững đứng ở cửa.

Sin... Sin Demon sao?!

Dù là một kỹ sĩ dày dặn kinh nghiệm của Thánh Giáo quân, Messai vẫn rơi vào trạng thái kinh hoàng tột độ trong thoáng chốc khi nhận diện được chủng tộc của con ác ma to lớn kia.

Nhưng kinh nghiệm tác chiến phong phú đã nhanh chóng khiến bản năng chiến binh đè bẹp sự kinh ngạc của Messai. Cô theo phản xạ có điều kiện định đưa tay ra nắm lấy thanh trường kiếm đeo ở bên hông phải.

Đáng tiếc là Messai đã vô huyệt!

Cô quên mất hôm nay mình đã đem toàn bộ vũ khí và giáp trụ đến tiệm rèn của tộc Dwarf để bảo dưỡng rồi. Thế nên, vì không thể tham gia vào nhiệm vụ tuần tra thường nhật của Thánh Giáo quân, cô mới phải mò đến đây để dùng Hearthstone quyết chiến một trận sinh tử với ác ma.

Chết tiệt thật... Con ác ma đứng ở cửa kia trông thế nào cũng không giống loại sinh vật có thể dùng Hearthstone để nói chuyện phải trái.

Lũ Sin Demon đều là một bầy quái vật tàn bạo!

Cái thời buổi này bị làm sao thế không biết? Tại sao ở Nolan lại xuất hiện một thực thể nguy hiểm như Sin Demon cơ chứ.

Mĩa mai nhất là lá bài tiếp theo trên tay Messai lại chính là một lá vũ khí có tên là 'Chân Ngân Thánh Kiếm' (Truesilver Champion).

Phải chi thanh thánh kiếm này có thể cụ hiện hóa từ trong thẻ bài ra ngoài đời thực thì tốt biết mấy, cô tuyệt đối sẽ vác thanh thánh kiếm này lên và khô máu một trận ra trò với con Sin Demon này.

Dù trong tay không có vũ khí, một kị sĩ kỳ cựu của Thánh Giáo quân cũng không thể giương mắt nhìn ác ma sát hại những người dân vô tội.

Messai đứng phắt dậy khỏi bàn, tiện tay vớ lấy một chiếc ghế đầu đứng chắt của một vụ combat trong quán rượu, dang dằng sát khí tiến về phía Zenas.

Lòng bàn tay của Zenas cũng ngay lập tức bật ra những chiếc móng vuốt sắc lẹm, sẵn sàng nghênh chiến.

Ngay khi bầu không khí trong toàn bộ quán rượu căng như dây đàn và chuẩn bị nổ ra một trận hỗn chiến, Frostaxe đã nhảy bổ ra chắn giữa hai người.

"Mấy người quên mất quy củ của cái quán rượu này là gì rồi à?" Frostaxe gằn giọng hét lớn một tiếng.

Dùng Hearthstone để nói chuyện.

Đây chính là quy luật bất biến của quán rượu này. Messai liếc nhìn Giáo chủ Vô Dục Giả đang ngồi ở góc quán. Sau khi thấy ông lặng lẽ lắc đầu ra hiệu cho cô bình tĩnh lại...

Nữ thánh kị sĩ đành bất lực đặt chiếc ghế trên tay xuống, trừng mắt nhìn con Sin Demon này ngang nhiên bước sâu vào trong quán rượu.

Chương 81: Điềm Báo

Ngày hôm sau, tại nhà thờ do Thánh Giáo Quốc xây dựng ở Nolan.

"Ta cho rằng đây là một sai lầm."

Messai ngồi trên băng ghế dài ở đại điện nhà thờ. Trước mặt cô ấy là bức tượng của Monical-Vị Thần Của Thánh Quang Và Chính Nghĩa, một vị thần mang diện mạo hòa nhã nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm.

Chính nhờ sự che chở của Ngài mà Messai mới có thể sống sót qua tuổi thơ cơ cực để trưởng thành. Ngay từ khoảnh khắc cất tiếng khóc chào đời, số phận đã định đoạt rằng cả cuộc đời cô ấy sẽ dâng hiến trọn vẹn cho Đấng Tối Cao.

"Có... có chuyện gì sai lầm sao, ngài Messai?"

Viên phó quan cẩn thận quét dọn đại điện. Dạo gần đây, không chỉ riêng cấp trên trực tiếp của hần ta – vị nữ kị sĩ Thánh Giáo Quân này xuất quỷ nhập thần, mà ngay cả người nắm quyền cao nhất của nhà thờ này là Đại giáo chủ Vô Dục Giả cũng biệt tăm biệt tích, chẳng thấy mặt đâu.

Chẳng lẽ hai thầy trò họ đang thực hiện một phương pháp tu luyện bí mật nào đó không thể tiết lộ ra ngoài?

Viên phó quan không dám đoán già đoán non quá nhiều.

"Vung tiền như rác, đắm chìm vào trò chơi do ác ma tạo ra, tất cả những điều này đều quá sai trái!"

Messai hồi tưởng lại những việc mình đã làm trong gần một tuần qua. Từ lúc bắt đầu tiếp xúc với Hearthstone cho đến nay, cô ấy gần như đã cúng sạch toàn bộ tiền tiết kiệm nửa đời người của mình vào đó.

Cứ tiếp tục thế này, nhờ đâu sau này cô ấy đột nhiên "sáng mắt ra" muốn lấy chồng, e rằng đến cả tiền của cái mang về nhà chồng cũng chẳng còn một xu dính túi.

Dưới sự tự kiểm điểm sâu sắc đó, vị nữ kị sĩ một lần nữa nhận ra lỗi lầm nghiêm trọng mà mình đã mắc phải. Cô ấy bắt đầu trầm ngâm suy ngẫm lại cuộc đời. Duyên cớ của đợt thức tỉnh này là do gần đây trong quán rượu xuất hiện thêm một gã Sin Demon.

Nếu chỉ có một con Imp cấp thấp hay một gã Chaos Demon thì Messai vẫn còn gượng ép chấp nhận được. Tộc trước sức mạnh quá yếu không đáng bận tâm, còn tộc sau lại quá đổi thần bí, Messai trên chiến trường hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc.

Nhưng Sin Demon thì lại là chuyện hoàn toàn khác! Messai đã từng đích thân tham gia vào chiến dịch thảo phạt loài ác ma hùng mạnh này.

Bàn tay bọn chúng chỉ cần vung lên là ngọn lửa tội lỗi giội xuống có thể thiêu rụi cả mặt đất thành than hồng. Mỗi một gã Sin Demon đều cần một Quân đoàn trưởng Thánh Giáo Quân trực tiếp dẫn đầu lực lượng mới có thể thảo phạt, ngay cả bản thân Messai cũng không có mười phần nắm chắc có thể đánh bại được hắn ta.

Ấy thế mà một "tai họa di động" như vậy lại có thể ngang nhiên đường hoàng ở lại nơi có mật độ dân cư đông đúc nhất thành phố Nolan.

Một khi gã Sin Demon này nổi giận bắt đầu tàn phá, hàng trăm người dân vô tội sẽ mất mạng chỉ trong chớp mắt.

Điều này khiến lương tâm của Messai bị dẫn xước tột cùng, thậm chí đến lúc "leo rank" Hearthstone cô ấy cũng chẳng thể nào yên lòng nổi.

"Dưới sự đồng ý của Đại giáo chủ Vô Dục Giả, ta đã viết một bức thư gửi về Giáo hội để xin viện binh."

Messai cuối cùng cũng nói cho viên phó quan biết về quyết định của mình.

Những con ác ma đang trú ngụ tại thành phố này quá xảo quyệt và thâm hiểm, xảo quyệt hơn xa những gã ác ma mà cô ấy từng giáp mặt trước đây.

"Viện binh sao? Đến cả Đại giáo chủ Vô Dục Giả cũng không thể giải quyết được ả?"

Viên phó quan nghe thấy phải xin viện binh thì không khỏi bàng hoàng. Thánh Giáo Quốc tổng cộng chỉ có sáu vị Hồng 衣 Đại giáo chủ. Những Hồng 衣 Đại giáo chủ này có thể coi là một thế lực đáng sợ chỉ xếp sau các Quân đoàn trưởng Thánh Giáo Quân, và chỉ chịu đứng dưới Hội đồng 7 người của Nolan.

Vô Dục Giả hoàn toàn nằm trong top đầu những pháp sư hàng đầu của Thánh Giáo Quốc.

Nếu quy đổi sang hệ thống xếp hạng pháp sư của Nolan, ông ấy thuộc về cấp bậc Pháp sư Bạc 7 trong huyền thoại. Chỉ cần vài pháp sư ở cấp độ này phối hợp lại là hoàn toàn có thể thi triển một ma pháp tầm chiến lược ảnh hưởng đến cục diện của cả một trận chiến quy mô hàng nghìn người.

"Ta e là... tình hình đã vượt quá tầm kiểm soát rồi."

Không phải sự phụ của cô ấy không quản nổi, mà là ông ấy *căn bản không muốn quản*.

Mấy lời này Messai làm sao có thể thốt ra thành lời được. Nhưng phong cách thuộc phe bò câu thích hòa hoãn của Vô Dục Giả thì ngay cả một người đệ tử như cô ấy cũng đã nhận ra điểm bất ổn.

Gã ác ma đó rõ ràng đang bắt đầu gây dựng và tích trữ lực lượng quân đoàn ác ma ngay tại Nolan.

Lực lượng Thánh Giáo Quân hiện đang đồn trú tại Nolan vào lúc này hoàn toàn không đủ sức lay chuyển gã ác ma đó. Messai bắt buộc phải xin thêm quân.

Cô ấy có một linh cảm mãnh liệt rằng, gã ác ma tên Joshua đó ở lại Nolan tuyệt đối không phải vì lý do đơn giản như đi "du lịch", mà nhất định là đang ấp ủ một âm mưu vô cùng kinh hoàng.

Để nghênh đón mối hiểm họa sắp sửa giáng xuống, Messai nhất định phải thực hiện các bước chuẩn bị thật chu toàn từ trước.

"Phó quan, người tiếp tục đi phát Phúc Âm Thư đi, hãy thức tỉnh người dân Nolan để họ cảnh giác trước mối đe dọa từ ác ma!"

"Vậy... ngài Messai, còn ngài thì sao?"

Viên phó quan dừng công việc quét dọn trên tay lại, ngược nhìn Messai đã trang bị tận răng. Hôm nay vốn không phải ca trực tuần tra của Messai, nhưng bộ giáp kị sĩ mà cô ấy đang khoác trên người trông thế nào cũng chẳng giống tư thế của một người sắp đi nghỉ ngơi.

"Ta sẽ tiếp tục đến quán rượu đó để giám sát mọi động thái của lũ ác ma."

Nói rồi, Messai chỉnh đốn lại trang bị trên người, dùng một tấm vải quấn quanh thanh trường kiếm trên tay để che giấu nó đi, sau đó kiên định bước ra khỏi nhà thờ, chỉ để lại cho viên phó quan một tấm lưng quyết tuyệt như thể sắp bước vào sinh tử.

Nếu người ngoài không biết chuyện nhìn vào, chắc chắn sẽ tưởng vị nữ kị sĩ này đang dần thân vào một chiến trường "một đi không trở lại".

Nhưng thật đáng tiếc, viên phó quan đại khái có thể đoán được cấp trên của mình chuẩn bị đi đâu.

Hắn ta là một người thông minh, hắn ta hiểu rõ sự căm dỗ từ gã ác ma kia tuyệt đối không phải cứ phải thêm Thánh Giáo Quân là có thể giải quyết được, bởi vì sự căm dỗ này... *nó hoàn toàn không hề có tác dụng phụ nào cả.*

Viên phó quan móc từ trong túi áo truyền giáo sĩ ra một bức thư — một bức thư được phủ một lớp dầu ỉn Bạch Kinh Hoa màu bạc sang trọng.

Đây là bức thư mà sáng nay khi hắn ta đi phát Phúc Âm Thư, một cậu bé ăn mặc rất giản dị đã dúi vào tay hắn ta.

Là một người lẫn lộn lâu năm tại Nolan, viên phó quan giàu kinh nghiệm thừa biết cậu bé đó là do ai đó thuê đến, nhưng cụ thể là ai thì hắn ta không rõ.

Hắn ta mở bức thư ra đọc lướt qua một lượt. Nội dung bên trong đại ý là: *「Bạn thật may mắn. Vào chiều ngày mai, bạn sẽ có cơ hội được gặp trực tiếp Belle và Hoàng tử Ác Ma tại Nhà hát Bạch Kinh Hoa.」*

Thánh Quang và Đấng Chính Nghĩa trên cao chứng giám! Mới đầu khi nhìn thấy bức thư này, phản xạ đầu tiên của viên phó quan là muốn ném ngay nó vào lò sưởi thiêu rụi thành tro.

Trong mắt hắn ta, đây chính là tấm thư mời của ác ma. Nếu chấp nhận yêu cầu của ác ma mà đến xem buổi biểu diễn đó, thì hoàn toàn là hành vi phản bội lại giáo lý!

Thế nhưng, một sức mạnh kỳ lạ nào đó lại thúc giục hắn ta giữ bức thư này lại.

Có lẽ sâu thẳm trong thâm tâm, hắn ta thực sự khao khát được tận mắt nhìn thấy dàn diễn viên của «Giai Nhân Và Ác Ma» dù chỉ một lần.

Nhưng giáo lý nghiêm ngặt lại không cho phép hắn ta chấp nhận lời mời từ ác ma.

Thế là, giáo lý mà hắn ta thành kính tin theo cùng với bản năng nguyên thủy nhất của một con người bắt đầu lao vào xung đột dữ dội ngay trong tâm trí của vị truyền giáo sĩ trẻ tuổi.

Và đâu chỉ riêng hắn ta, hàng ngàn bức thư mời xuất thư từ Nhà hát Bạch Kinh Hoa cũng đang bắt đầu lan truyền với tốc độ chóng mặt ra khắp thành phố Nolan.

Những người nhận được thư mời bao gồm đủ mọi tầng lớp tại Nolan cho đến các quốc gia khác.

Phòng chiếu lớn nhất của Nhà hát Bạch Kinh Hoa chỉ có thể chứa tối đa khoảng ba nghìn người, điều này đồng nghĩa với việc không thể nào mời hết tất cả người hâm mộ của «Giai Nhân Và Ác Ma».

Vị truyền giáo sĩ trẻ tuổi tại khoảnh khắc này mới nhận ra giá trị đắt giá của tấm thư mời trên tay.

Dù sao thì hắn ta cũng đã quyết định cống hiến cả cuộc đời này cho vị thần mình phụng sự rồi, mà lần này lại là cơ hội duy nhất trong đời — cơ hội duy nhất để hắn ta có thể tận mắt nhìn thấy Belle bằng xương bằng thịt!

Hắn ta nhanh chóng tự thuyết phục bản thân bằng một lý do cực kỳ danh chính ngôn thuận: *"Mình đi là vì Thánh Giáo Quân, đi để trinh sát tình hình địch!"*

Đoạn, hắn ta vội vã nhét tấm thư mời trở lại vào túi áo, lặng lẽ hồi hộp chờ đợi buổi chiều ngày mai giội xuống.

Viên phó quan mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp bước vào nhà hát. Tấm vé nằm trong phong bì mà hắn ta nhận được là hạng ghế phổ thông, nhưng cũng may là vị trí ngồi khá gần phía trước.

Hắn ta tìm được vị trí của mình rồi ngồi xuống. Khoảnh khắc vừa yên vị, hắn ta đảo mắt nhìn quanh một lượt thì mới bàng hoàng nhận ra toàn bộ hàng ghế xung quanh đều đã chật kín không còn một chỗ trống.

Nhiều người thế này... tất cả đều là đến để xem hai con ác ma kia sao?!

Viên phó quan không thể tin nổi vào mắt mình trước cảnh tượng này. Hắn ta bắt đầu cẩn thận quan sát những người xung quanh và bên cạnh mình.

Dựa vào vẻ mặt và giọng điệu của họ, rõ ràng tất cả đều đã chìm đắm trong trạng thái kích động và phấn khích đến tột độ. Thậm chí hắn ta còn nghe thấy vài người phụ nữ lên tiếng bày tỏ sự ngưỡng mộ cùng lòng hâm mộ cuồng nhiệt dành cho vị gã hoàng tử ác ma kia.

Chờ đã... Ngưỡng mộ và hâm mộ ác ma sao? Mấy cái trò này mà ở Thánh Giáo Quốc thì có khi đã bị xích cổ tống ngay vào Tòa Án Dị Đoan rồi!

Viên phó quan nghĩ đi nghĩ lại, cái quái này thì khác gì mấy cái tà giáo do ác ma lập ra trong lời đồn đâu cơ chứ!

Những gì đang diễn ra ngay lúc này chính là một buổi lễ sùng bái ác ma, lại còn là một nghi lễ tà giáo vô tiền khoáng hậu với sự tham gia của hẳn ba nghìn con người.

Phải biết rằng, nghi lễ hiến tế của tà giáo được ghi chép lại trong lịch sử Thánh Giáo Quốc cũng chỉ có duy nhất một giáo phái mang tên "Kẻ Triệu Hồi".

Cái tà giáo bị coi là lớn nhất thế giới ấy số lượng tín đồ cộng lại thậm chí còn chưa nổi một trăm người.

Thế mà ở cái chỗ này lại đang ngồi lênh rênh hẳn ba nghìn người!

Tính ra như thế thì chẳng phải chính hắn ta cũng đã trở thành tín đồ của cái tà giáo này rồi sao? Tà giáo này tên là gì ấy nhỉ... "Bạch Kinh Hoa Giáo" hay "Giáo Phái Belle"?

Có nên bỏ chạy không? Viên phó quan bắt đầu ngồi không yên nữa rồi.

Hắn ta bắt đầu nghi ngờ lát nữa khi gã Sin Demon kia xuất hiện trên sân khấu, liệu hắn ta có ra tay hiến tế toàn bộ khán giả ở đây, nuốt chửng linh hồn của họ để làm thức ăn hay không. Trong các ghi chép về ác ma của Thánh Giáo Quốc, có không ít loài ác ma cực kỳ thích lấy linh hồn con người làm thức ăn.

Trước khi rút lui, viên phó quan hy vọng có thể cảnh báo cho càng nhiều người càng tốt, thế là hắn ta dời tầm mắt sang ghế bên cạnh.

Ngồi ngay sát bên cạnh viên phó quan là một cô gái. Hắn ta có thể cảm nhận được từ trên người cô ấy luồng ma lực giống hệt mình — ma lực đến từ Monica, Vị Thần Của Thánh Quang Và Chính Nghĩa.

Tuy nhiên, ma lực trên người cô ấy lại quá đổi yếu ớt, khiến viên phó quan lập tức loại trừ khả năng cô ấy là chiến sĩ do Thánh Giáo Quốc bí mật phái đến để phá hủy âm mưu của ác ma.

Muốn ngăn chặn âm mưu của một gã Sin Demon thì ít nhất cũng phải cỡ Đại giáo chủ ra tay mới ăn thua.

"Mau rời khỏi đây đi, buổi biểu diễn này rất có thể là âm mưu của ác ma đấy," Viên phó quan thăm dò lên tiếng nói với cô ấy.

"Ác ma?"

Sansa ngẩng đầu lên nhìn gã truyền giáo sĩ trẻ tuổi này.

Ngày hôm qua Yno đã đưa cho Sansa hai tấm thư mời, hy vọng Sansa và Herland có thể đến tham dự buổi "Giao lưu gặp gỡ người hâm mộ" ngày hôm nay.

Là một fan ruột của «Giai Nhân Và Ác Ma», vừa nhìn thấy dòng giới thiệu 「*Cái kết đại đoàn viên hoàn hảo giữa Belle và Hoàng tử Ác Ma sẽ được tái hiện ngay trước mắt bạn*」, Sansa gần như lập tức quăng luôn niềm tin tôn giáo của mình ra sau đầu, nghe theo tiếng gọi của bản năng mà mò đến đây.

Nhưng Sansa làm sao ngờ được mình lại đụng độ đồng nghiệp ở đây... À không, đụng phải một gã truyền giáo sĩ cùng chung tôn giáo.

Nếu chuyện này mà xảy ra ở Thánh Giáo Quốc, Sansa chắc chắn sẽ bị khép vào tội phản đạo và ăn trọn hình phạt thảm khốc ngay tại chỗ!

"Có gì đâu mà phải sợ, chỉ là một buổi biểu diễn thôi mà."

Sansa im lặng một lúc rồi đưa ra một câu trả lời có thể coi là "đại nghịch bất đạo" đối với gã truyền giáo sĩ trẻ tuổi.

Dù sao thì gã truyền giáo sĩ này cũng lên mò đến tham gia đây thôi. Nếu hắn ta dám đến Giáo hội tố cáo tội trạng của Sansa, thì chính hắn ta cũng sẽ chịu hình phạt tương tự mà thôi.

"Biểu diễn..."

Viên phó quan thực sự không tài nào tin được một gã Sin Demon tàn bạo lại tập hợp nhiều con người như thế này chỉ để lên sân khấu diễn một vở kịch cho loài người xem?

Chuyện này trong mắt hắn ta chẳng khác nào việc Quân đoàn trưởng Thánh Giáo Quân bỏ bê công việc, chạy vào xưởng rèn cầm thánh kiếm đi bỏ củi — hoàn toàn vô lý đến mức nực cười!

Thế nhưng, cảnh tượng vô lý ấy cuối cùng vẫn đường hoàng diễn ra ngay trước mắt viên phó quan.

Sân khấu được thắp sáng bởi ánh ma pháp Quang Chiếu Thuật, bức tường phong nền trông phía sau tỏa ra hình ảnh tuyết rơi trắng xóa vô cùng sống động.

Bất kỳ khán giả nào từng xem qua 《Giai Nhân Và Ác Ma》 đều biết, đây chính là ngọn núi tuyết nơi đặt lâu đài của Hoàng tử Ác Ma.

Điệu nhạc đột ngột vang lên vọng khắp nhà hát, và rồi một bóng hình mảnh mai từ từ bước ra sân khấu.

Ngay khoảnh khắc đó, một tràng pháo tay nhiệt liệt bùng nổ trên toàn bộ nhà hát. Nếu không phải vì bầu không khí chưa đạt đến đỉnh điểm, có khi đã có người kích động đến mức reo hò âm ỉ lên rồi.

Nhưng khi tiếng hát cất lên, không ít người đã thực sự không kìm nềm nổi ham muốn reo hò đó.

Bởi vì đó chính là giọng hát của Belle! Belle đang thể hiện một ca khúc mà họ chưa từng được nghe bao giờ, chậm rãi bước ra trung tâm sân khấu.

Viên phó quan thần thờ nhìn thiếu nữ đang đứng trên sân khấu. Là Belle bằng xương bằng thịt... không phải là hình ảnh trong phim, mà là người thật!

Dù sao thì bây giờ có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Hắn ta buông một tiếng thở dài bất lực, đành chấp nhận số phận mà ngồi lại vị trí, hòa mình vào dòng người bắt đầu vỗ tay bộp bộp.

.....

Ở một góc khác trên hàng ghế khán giả phổ thông.

Ciri so với mấy gã đàn ông xung quanh ít nhất vẫn giữ được sự dè dặt tối thiểu.

Dù sao cô ấy cũng là người trực tiếp tham gia vào quá trình quay phim 《Giai Nhân Và Ác Ma》, nhân vật Belle này sinh ra như thế nào cô ấy đều tận mắt chứng kiến, nhìn thấy cảnh này đương nhiên vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Tuy nhiên, Ciri lại lập tức bị giai điệu bài hát mà Belle đang thể hiện thu hút hoàn toàn.

"Bài hát này tên là gì thế?"

Ciri nghiêng người sang bên phải, ghé sát vào Joshua đang ngồi bên cạnh, hạ thấp giọng nhỏ nhẹ hỏi hắn ta.

"Let It Go. Bài này vốn dĩ là sáng tác dành riêng cho một vị nữ hoàng có khả năng điều khiển băng tuyết, nhưng tôi đã sửa lại lời một chút."

Let It Go là ca khúc đến từ bộ phim hoạt hình 《Frozen》. Lý do chính Joshua chọn bài hát này là vì nó rất dễ học, nhưng muốn hát hay thì lại cực kỳ khó.

Mức độ phủ sóng của ca khúc này mạnh đến mức Joshua chỉ cần nghe qua một hai lần là có thể tự tin ngẫu nhiên hát lại — dĩ nhiên là phiên bản lệch tông lệch nhịp rồi.

"Thế à, tôi chưa nghe bao giờ."

Ciri chẳng hiểu gã Joshua này lấy đâu ra lắm nguồn cảm hứng kỳ lạ đến thế. Bài hát này nghe hay hơn xa mấy khúc ca của lũ hát rong mà cô ấy từng nghe.

Khi sự chú ý của Ciri quay trở lại sân khấu, một bóng hình cao lớn đồ sộ xuất hiện. Khoảnh khắc hấn ta bước ra, tràng pháo tay cùng tiếng reo hò lập tức dội vang khắp nhà hát.

Hoàng tử Ác Ma... Vị hoàng tử ác ma vì Belle mà hy sinh đã không chết! Chỉ riêng chi tiết này thôi đã quá đủ để khán giả vỡ òa tung tràng pháo tay thưởng lớn.

Ciri cũng hòa theo khán giả xung quanh bắt đầu vỗ tay.

"Anh nghĩ ác ma và con người thực sự có thể ở bên nhau không?"

Ciri chăm chú nhìn bóng hình gã ác ma cao lớn trên sân khấu đang ôm lấy vòng eo của Belle dập diu theo điệu nhảy, đột nhiên cất tiếng hỏi một câu như vậy.

"Ciri này... tôi nói cho cô nghe một bí mật nhé. Thực ra trong mắt Zenas, con người chỉ là mấy con khỉ không có mấy sợi lông trên người thôi, và đối với các chủng tộc ác ma khác cũng vậy."

Joshua thực ra rất muốn trả lời Ciri là "Đương nhiên là được chứ", nhưng gu thẩm mỹ giữa các chủng tộc ở Ma Giới vẫn có khoảng cách quá lớn.

Gu thẩm mỹ đã khác nhau một trời một vực thì yêu đương thế quái nào được!

"Thế còn tôi thì sao?" Ciri đột nhiên quay ngoắt đầu lại nhìn Joshua, đôi mắt màu xám bạc của cô nữ pháp sư nhìn xoáy chăm chăm vào hấn ta.

"Trong mắt anh, tôi là người như thế nào?"

Chương 83: Tuyên ngôn chiến tranh

Joshua hấn phải dành lời khen ngợi cho kỹ năng bài trí Quang Chiêu Thuật vô cùng cao siêu của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, gã đã tạo nên một bầu không khí đầy lãng mạn cho toàn bộ khán phòng buổi biểu diễn.

Cộng thêm phân cảnh Belle và gã hoàng tử ác ma kia đang dập diu lướt theo điệu nhảy trên sân khấu, kết hợp với bản nhạc nền du dương nhẹ nhàng càng khiến cho không khí ấy thêm phần đậm đà.

Có lẽ đây chính là lý do khiến Ciri đột nhiên cất tiếng hỏi câu hỏi kia.

"Câu trả lời tôi có thể dành cho cô đại khái là... cô là một cô gái rất tuyệt."

Joshua cũng không hề né tránh ánh mắt của Ciri, anh chăm chú nhìn cô nữ pháp sư trước mặt.

Cuối cùng, vẫn là Ciri không chịu nổi ánh nhìn của Joshua, cô ấy đỏ mặt bại trận thu hồi tầm mắt, quay sang hướng khác rồi lý nhí thốt ra một tiếng "Tôi biết rồi" rất nhỏ.

Joshua cũng chẳng rõ câu trả lời này có làm Ciri hài lòng hay không, nhưng buổi biểu diễn trên sân khấu lúc này đã dần tiến về những phân cảnh cuối cùng.

.....

Với tư cách là một trong những diễn viên chính của vở kịch sân khấu này, Zenas đang cảm thấy vô cùng gượng gạo. Đây là một trong số những lần hiếm hoi trong đời hấn ta trải nghiệm thứ cảm xúc mang tên "ngượng ngùng".

Mà chỉ trong vòng hai ngày ngắn ngủi qua, hấn ta đã phải nếm trải cảm xúc này vô số lần, lại còn toàn ở trong thế giới của loài người mới đau chứ.

Tầm mắt của hấn ta đảo qua nhóm người thuộc chủng tộc nhân loại đang ngồi ở hàng ghế khán giả.

Đây là lần đầu tiên trong đời Zenas giáp mặt với nhiều con người đến thế này. Lần gần đây nhất hấn ta chạm trán với một đám người đông đúc là khi Joshua triệu hồi hấn ta đến để xử tử lũ tàn quân cướp bóc.

Lúc ấy, Zenas đã thẳng tay dùng thanh trường giáo hai đầu của mình đồ sát sạch sẽ toàn bộ những gã cướp đó mà chẳng mấy may chớp mắt.

Trong khoảnh khắc bị tàn nhẫn kết liễu, những kẻ đó bộc lộ ra đa phần đều là cảm xúc phần nộ hoặc sợ hãi tột cùng.

Zenas cũng đã sớm quen với thái độ đó của loài người dành cho mình.

Một chủng tộc yếu ớt như con người vốn dĩ nên mang tâm lý kính sợ đối với Sin Demon, đó là lẽ mà một cao thủ trong tộc Sin Demon từng căn dặn Zenas.

Thế nhưng lũ người ở đây lại hoàn toàn khác biệt...

Trong ánh mắt của đám người này khi nhìn về phía hắn ta, Zenas lại đọc ra được một loại cảm xúc mang tên "ngưỡng mộ" và "khao khát". Điều này làm gã Sin Demon cảm thấy vô cùng bối rối và bế tắc.

Nếu như Joshua ra lệnh cho Zenas xử lý toàn bộ hàng ngàn con người đang ngồi ở đây, hắn ta sẵn sàng không chút ngần ngại rút vũ khí ra, triệu hồi Ngọn Lửa Tội Lỗi thiêu rụi bọn họ trong tiếng gào thét thảm thiết.

Đó là ngón nghề tử của hắn ta, nhưng đám người này hình như... chẳng biết sợ hắn ta là cái quái gì cả.

「Sau khi kết thúc buổi biểu diễn sân khấu, hãy đợi Yno phát biểu xong. Trong lúc đó có thể sẽ có vài con người đặt câu hỏi cho người.»

Một khung cửa sổ chat hiện ra ngay trước mắt Zenas. Kể từ khi gã Sin Demon này gia nhập hàng ngũ tín đồ của Thần Trật Tự, hắn ta cũng chính thức trở thành một trong những con ác ma đầu tiên bước chân vào kỷ nguyên Internet.

Hỏi đáp câu hỏi? Chẳng lẽ là tra khảo?

Đôi đồng tử dừng đứng đặc trưng của loài họ mèo trên mắt Zenas quét qua hàng ghế khán giả. Hắn ta muốn xem xem liệu có kẻ nào trong đám người này gan to bằng trời mà dám đi thăm vắn một Sin Demon...

Zenas tự tin rằng ánh mắt của mình đã đủ dữ tợn và hung hãn. Ít nhất thì đám cướp năm xưa khi đối mặt với hắn ta đều sợ tới mức cầm không nổi vũ khí trên tay.

Thế nhưng, bất kỳ ai bị ánh mắt của hắn ta va phải, đặc biệt là các cô gái loài người, đều tỏ ra cực kỳ phản kích. Zenas thậm chí còn lơ mơ nghe thấy những câu thoại kiểu như: "Anh ấy vừa nhìn về phía bên mình kìa!"

Không những không sợ hãi mà ngược lại còn phấn khởi hơn là thế quái nào?

Không... Đây tuyệt đối không phải là thái độ mà loài người nên có khi đối mặt với tộc Sin Demon của họ!

Nếu không phải vì Joshua đã đặc biệt dặn dò không được làm hỏng bộ trang phục trên người, gã Sin Demon này có khi đã bùng cháy Ngọn Lửa Tội Lỗi lên để dạy cho lũ người này biết thế nào là thái độ chuẩn mực khi đối diện với một Sin Demon.

Zenas bên này chưa thể thích nghi, thì Yno ở bên kia lại càng khó thích nghi hơn.

Đây là lần đầu tiên gã đứng trước đông đảo người hâm mộ đến vậy, lại còn phải dùng viên tinh thạch Thẻ nhớ tinh thạch được Joshua khắc铭 văn 'Cường Âm' (Phóng đại âm thanh) để thực hiện một bài phát biểu ngắn.

Yno hoàn toàn chẳng biết phát biểu là cái thêm gì, nhưng Joshua đã chuẩn bị sẵn cho gã một bản kịch bản thoại. Kịch bản này được hiển thị ngay trước mắt Yno thông qua cửa sổ chat. Gã Succubus này dưới sự "dụ dỗ" của Joshua cũng đã tin theo Thần Trật Tự. Chờ đến khi Internet chính thức phủ sóng rộng rãi, Joshua rất có thể sẽ trở thành Truyền giáo sĩ Trưởng của Trật Tự Giáo.

Đáng tiếc là Trật Tự Giáo nói là một tôn giáo thì thà nói đó là tên gọi của một hệ thống铭 văn thì đúng hơn. Trật Tự Giáo hoàn toàn không có nhà thờ hay truyền giáo sĩ, không giống như Monical— Vị Thần Của Thánh Quang Và Chính Nghĩa sở hữu một hệ thống tôn giáo hoàn chỉnh.

Yno làm theo bản kịch bản thoại mà Joshua đưa cho, bắt đầu trò chuyện với khán giả về quá khứ của 'Belle'.

Đó là một câu chuyện thấm đẫm nước mắt, tuy không có quá nhiều tình tiết lắt léo nhưng lại thành công trong việc khắc sâu thêm hình ảnh một cô gái loài người mộc mạc, thuần khiết.

"Thưa cô Belle! Cách đây mấy ngày tôi có nhận được Phúc Âm Thư do Thánh Giáo phát ra, trong đó cáo buộc cô là một con ác ma dê hẹp, những điều đó có phải là sự thật không?!"

Khi Yno vừa kết thúc phần tự thuật về quá khứ của Belle, một giọng nói bất ngờ vang lên từ phía dưới khán đài. Giọng nói này rất có đặc trưng, tuy không quá lớn nhưng đủ để toàn bộ khán giả có mặt tại hội trường nghe rõ mùng mọt.

Người đặt câu hỏi lại ngồi ngay chính giữa nhà hát. Kẻ này chính là "chim mồi" do Joshua cố tình sắp xếp, mục đích là để lái chủ đề sang cuộc xung đột giữa Thánh Giáo và ác ma.

Câu hỏi này lập tức khiến khán giả bên dưới bắt đầu bàn tán xôn xao. Phúc Âm Thư của Giáo hội vốn đã bắt đầu lan truyền ở Nolan từ vài ngày trước.

Tuy chưa lan rộng trên quy mô lớn, nhưng nội dung ghi trong Phúc Âm Thư vẫn được không ít khán giả của «Giai Nhân Và Ác Ma» biết tới.

Chuyện này chắc chắn sẽ trở thành một chủ đề nóng mà Joshua có muốn né tránh cũng không né nổi, cho nên đáp trả trực diện mới là sự lựa chọn tối ưu nhất.

Đối mặt với sự nghi vấn này, Yno vội vàng liếc nhìn bản kịch bản thoại trên cửa sổ chat.

Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy câu thoại, gã lại càng hoảng hốt hơn.

Thế nhưng gã vẫn rất ngoan ngoãn nghe lời Joshua, tiếp tục nhập vai nhân vật của mình và thốt ra câu thoại mà Joshua đã soạn sẵn.

"Tôi nghĩ... đứng ở góc độ của Thánh Giáo Quốc mà nói, tôi đúng thật là một con ác ma."

Thiếu nữ tên Belle ấy không chút ngần ngại nói ra một câu khiến toàn bộ khán giả có mặt tại hiện trường đều phải sững sốt kinh hãi.

"Bởi vì tôi ở bên anh ấy."

Belle vươn tay ra, nắm lấy bàn tay xù xì đầy lông lá của Zenas bên cạnh.

"Tôi nghĩ đối với giáo lý của Thánh Giáo Quốc, loài người chung lối với ác ma thì chẳng khác gì ác ma, là biểu tượng của sự tà ác và tàn bạo. Nhưng tôi không cho rằng anh ấy là kẻ tà ác."

Joshua khi dùng cửa sổ chat gửi câu này cho Yno hoàn toàn là đang làm trái với lương tâm.

Yno đúng thật là chưa từng làm việc xấu gì, nhưng Zenas thì lại là chuyện hoàn toàn khác!

Số lượng con người chết dưới tay gã Sin Demon này ước tính đã vượt qua con số hàng trăm.

Đừng nhìn bàn tay Zenas xù xì lại còn có đốm thịt nắn nắn thích thích, cái bàn tay đó từng đoạt đi biết bao nhiêu mạng người rồi đấy.

Tại khu vực ghế VIP, đám quý tộc đang theo dõi buổi diễn vừa thấy Zenas xuất hiện là đàn hộ vệ của họ gần như lập tức đi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng Joshua coi đây là một cuộc chiến — cuộc chiến giữa văn hóa giải trí và văn hóa tôn giáo. Đã là chiến tranh rồi thì làm gì có khái niệm đê hạp hay không đê hạp cơ chứ?

Chương 84: Hạ màn

Câu trả lời của Yno vô tình kéo toàn bộ sự chú ý của hội trường đổ dồn lên người Zenas.

Dưới ánh mắt của hàng ngàn khán giả nhân loại tại rạp hát lúc này, vị Sin Demon này đột nhiên cảm thấy có chút không quen.

Nãy giờ, sự tập trung của Zenas hoàn toàn đặt vào việc làm sao để phối hợp cùng con

Succubus hạ đẳng này nhảy ra một điệu nhảy làm hài lòng Ma tử điện hạ.

Nhưng giờ phút này, âm nhạc đã dừng lại, màn trình diễn đã hạ màn, Zenas cứ thế đứng sững trên sân khấu, chịu đựng ánh mắt dò xét từ những sinh vật vốn dĩ vô cùng yếu ớt trong mắt hắn.

Gã Sin Demon nhe nanh định găm gùr, nhưng Joshua không cho phép hắn sử dụng tội nghiệp chi hòa (lừa tội nghiệp), Zenas đành phải dùng cách trợn trừng mắt để trừng phạt lại tầm mắt của đám người kia.

Khắp khán giả viện vang lên những tiếng bàn tán xôn xao. Cuối cùng, ở ba hàng ghế đầu tiên, một nữ pháp sư dừng cảm đứng dậy. Trông cô tuổi đời còn khá trẻ, có vẻ như đã được đồng hành cùng khích lệ.

Bất ngờ đứng bật dậy khiến cô có chút rụt rè. Chiếc áo choàng pháp thuật màu xanh nhạt trên người cô đại diện cho hệ thống phù văn mà cô đang theo học là **Thần Nước và Trị Liệu Wingelk**, cũng chính là hệ thống phù văn chuyên tu của Herland - chị gái của Ciri.

"Này... vị tiên sinh ác魔 (ác ma) kia, xin hỏi... ác ma các anh thực sự giống như những gì Thánh giáo tuyên truyền... phải không?"

Cô gái này rõ ràng là một học viện pháp sư 施法者 (pháp sư thuần học thuật), tức là những người luôn vui mình học tập trong học viện, rất hiếm khi sử dụng ma pháp trong thực chiến, hoàn toàn khác biệt với trường phái của Ciri - một đã pháp sư lớn lên qua những trận chiến thực tế. Điều này dẫn đến việc nhận thức của cô về ác ma hoàn toàn chỉ đến từ sách vở và lời kể của các nhà truyền giáo.

Trên thực tế, hơn tám mươi phần trăm nhân loại trên thế giới này không có cơ hội tiếp xúc thực sự với ác ma. Trừ các quốc gia như vương quốc Băng Sương hay Thánh giáo chi quốc quanh năm đối địch với ma tộc, nhận thức của người dân các nước khác về ác ma đa số đều xuất phát từ lời kể của các sứ giả Thánh giáo.

Vì vậy, hình ảnh ác ma âm hiểm tàn bạo mà Thánh giáo chi quốc luôn ra sức tuyên truyền đã trở thành ấn tượng đầu tiên của nhân loại ở thế giới này về chủng tộc đó.

Còn việc Zenas có thực sự phù hợp với ấn tượng mà Thánh giáo chi quốc tuyên truyền hay không... Joshua có thể vô cùng có trách nhiệm mà nói với vị tiểu thư nữ pháp sư kia rằng:

Âm hiểm thì có lẽ không đúng lắm, nhưng tàn bạo thì quả thực... quá mức chính xác.

Số lượng nhân loại bỏ mạng dưới tay Zenas suýt chút nữa có thể chất thành một đồng xương nhỏ, và vị Sin Demon này chưa từng cảm thấy đau buồn vì đã tước đoạt mạng sống của bất kỳ con người nào.

Lý do cũng giống như việc con người giết một con gà vậy, sẽ chẳng ai cảm thấy bi thương cả. Nhưng trong câu chuyện cổ tích «Giai Nhân Và Ác Ma», ác ma lại không hề giết người, giống như lời giáo lý mà nhà thờ phát đi: mỗi một tên ác ma đều là bạo đồ đại ác đại cực.

"Vương quốc đó vẫn luôn mang định kiến với tộc chúng ta, nhưng tôi có thể chứng minh, ma tộc chúng tôi cũng giống như tất cả mọi người có mặt ở đây, từ đáy lòng hướng về hòa bình."

Trong lúc gã Sin Demon đang đầu đầu suy nghĩ nên trả lời thế nào, "kim thủ chỉ" do Joshua ban tặng lại phát huy tác dụng. Khung chat trước mặt Zenas đã hiện lên sẵn một câu thoại do chính tay Joshua soạn thảo.

Những quý tộc có chút đầu óc chính trị ngồi dưới chắc chắn sẽ không đời nào tin nổi câu nói này. Nhưng những khán giả đang ngồi ở khu ghế phổ thông phần lớn đều là những người trẻ tuổi dễ bị dắt mũi.

Zenas đã thành công nhào nặn ra một hình tượng ma tộc đầy thiện cảm trước mặt đám nhân loại này.

Nhờ có cô gái pháp sư đứng cảm kia mở màn, bầu không khí của buổi giao lưu lập tức trở nên sôi động hơn hẳn.

Cuối cùng, vẫn phải nhờ Tước sĩ Bạch Kinh Hoa bước ra hồng sân khấu để điều phối, mới cứu vãn được tình trạng gần như vượt khỏi tầm kiểm soát ở khán giả.

Tước sĩ Bạch Kinh Hoa sắp xếp các pháp sư dưới quyền ngưng tụ một quả cầu năng lượng được tạo ra từ Phép Chiếu Sáng (Light) lơ lửng ngay phía trên rạp hát. Quả cầu trôi đến đâu ai, người đó chính là người may mắn giành quyền đặt câu hỏi lên sân khấu.

Phản hồi đáp ngắn ngủi này diễn ra khá suôn sẻ. Những câu hỏi của các khán giả tiếp theo đều không liên quan đến Thánh giáo hay ác ma, ví dụ như: *'Belle và ma vương cuối cùng có kết hôn không?'*, *'Cuộc sống sau hôn nhân thế nào?'*, *'Dự định sinh mấy đứa con?'*

Những câu hỏi mang phong cách bà cô lớn tuổi này khiến Yno hoàn toàn câm nín. Có lẽ cả đời con Succubus này chưa từng nghĩ đến chuyện sinh nở.

Trên thực tế, rất ít Succubus bận tâm đến vấn đề này. Đối với họ, hành vi hoan ái chỉ đơn thuần là một trải nghiệm vui vẻ, nói ngắn gọn là để tìm cảm giác kích thích, nhưng phải công nhận rằng khả năng sinh sôi của chủng tộc này thực sự rất mạnh mẽ.

Yno đỏ bừng cả mặt, cuối cùng phải nhờ vào lời nhắc nhở liên tục của Joshua từ xa mới lấp bấp trả lời xong những câu hỏi hóc búa đó.

Chẳng mấy chốc, quả cầu ánh sáng lại trôi về phía hàng ghế đầu, dừng lại ngay chỗ vị nữ pháp sư đặt câu hỏi đầu tiên. Cô ấy lại đứng dậy một lần nữa, chịu đựng áp lực từ ánh mắt của hàng ngàn người để đưa ra câu hỏi thứ hai:

"Tiên sinh ác ma, tôi... có thể xoa thử phần đệm thịt trên tay anh được không?"

Câu hỏi thứ hai của nữ pháp sư này lại lần nữa đẩy Zenas vào thế khó xử.

Đem thịt? Zenas liếc nhìn cục thịt dày trên lòng bàn tay mình. Hắn từng dùng thứ này vỗ chết không ít kẻ địch, tại sao con nhóc loài người này lại muốn sờ nó chứ?

Thế nhưng, đối với loài có họ nhà mèo, bất kể là bộ lông, móng vuốt hay phần đệm thịt dưới móng đều là thứ khiến con người hoàn toàn không thể cưỡng lại được.

Đã vị tiểu thư kia muốn thử... Joshua không có lý do gì để bắt Zenas từ chối cả.

Thế là Zenas gật đầu, đồng ý với yêu cầu này của cô.

Được sự cho phép, dưới sự sắp xếp của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, cô bước lên sân khấu và tiến lại gần Zenas.

Zenas chăm chăm nhìn nữ pháp sư nhân loại yếu ớt trước mặt. Trước kia, chỉ cần dùng một móng vuốt là hắn có thể dễ dàng tiến cô về châu trời, nhưng giờ đây, cô đứng đây không phải với tư cách kẻ địch của Zenas, mà là một người hâm mộ cuồng nhiệt.

Vị Sin Demon chia lòng bàn tay to lớn của mình về phía cô gái nhân loại. Cô vươn tay ấn nhẹ lên phần đệm thịt trong lòng bàn tay Zenas, tiện thể còn bóp nhẹ một cái.

"Giống hệt... con mèo ở nhà tôi." Giọng nói của cô được truyền qua viên Nguyên tinh thạch mang phù văn khuếch đại âm thanh trên người Zenas, vang lên rõ mồn một cho toàn thể khán giả trong rạp nghe thấy.

Kể từ khoảnh khắc này, buổi gặp gỡ giao lưu với fan đã có xu hướng dần vượt khỏi tầm kiểm soát. May mắn thay, những khán giả được mời đến ngoài học sinh từ Học viện Pháp thuật Nolan ra thì phần lớn đều là thương nhân và quý tộc có giáo dục. Dưới sự điều phối của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, cục diện cuối cùng vẫn được khống chế tạm ổn.

Buổi giao lưu kéo dài tròn hai tiếng đồng hồ, tương đương với thời lượng của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma». Các khán giả đến tham dự cuối cùng đều rời đi trong sự mãn nguyện.

Joshua tin rằng, những khán giả đã tham gia buổi gặp gỡ này khi nhìn lại cuốn phúc âm của nhà thờ trong tương lai chắc chắn sẽ mang theo một bụng hoài nghi.

Hạt giống của dư luận đã được Joshua gieo xuống ngày hôm nay, nhưng hiện tại vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để hắn công khai đối đầu với Thánh giáo chi quốc.

Chương 85: Lời mời

Sau khi rời khỏi Nhà hát Bạch Kinh Hoa, Joshua lập tức đưa Zenas trở về thành phố ngầm của người lùn. Vị Sin Demon từng nằm trong danh sách truy nã của Thánh Giáo Messai, kẻ mà ví von chẳng khác nào một quả bom nguyên tử di động, đã thông qua cổng dịch chuyển rời khỏi Nolan.

Thực ra, nguyên nhân chính là vì vị hộ vệ này không muốn ở lại một thành phố có quá nhiều con người. Trong khoảng thời gian diễn ra buổi fan meeting, sự nhiệt tình của các thiếu nữ đã khiến bờm của Zenas bị thất thêm mấy cái nơ bướm.

Điều này khiến Zenas nhận thức sâu sắc rằng mức độ đáng sợ của phụ nữ loài người hoàn toàn không thua kém gì những chiến binh nam. Vì vậy, vị Sin Demon đã ngỏ lời xin Joshua cho phép trở về Ma giới chờ lệnh, và Joshua tất nhiên đã đồng ý.

Joshua không có ý định tổ chức buổi fan meeting thứ hai cho bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma». Mục tiêu mà anh muốn đạt được thông qua bộ phim này đều đã hoàn thành trọn vẹn.

Thứ còn lại chỉ là chờ cho sức nóng của bộ phim này từ từ hạ nhiệt, trở thành một "tác phẩm kinh điển" đủ sức ghi vào sử sách của thế giới này.

Làm xong tất cả những việc đó thì thời gian đã cận kề nửa đêm. Joshua quay trở lại quán rượu Hearthstone, khung cảnh bên trong quán vẫn không có quá nhiều thay đổi.

Dù trời có sập xuống cũng chẳng thể ảnh hưởng đến đám người lùn và con người đang say sưa chơi Hearthstone trong quán. Điểm thay đổi nhỏ duy nhất là đám người lùn đã bắt đầu biết sử dụng tính năng "giao dịch" trong hộp bài để đổi lấy những lá bài mà mình hằng mong muốn.

Mặc dù đối với dòng game thẻ bài sưu tập (TCG), bề bài của gói cơ bản (Classic) có hơi "nông" một chút, nhưng chừng đó cũng đủ để duy trì sức nóng cho đám người lùn đến từ vùng đất xa xôi nào đó trong một hai tháng trời.

Giai đoạn này, Joshua tạm thời chưa có kế hoạch tung ra gói bài mới. Sau khi chào hỏi nữ "quản lý" trưởng dưới quyền là phu nhân Marina, Joshua bước lên tầng hai vào văn phòng của mình.

Trên chiếc bàn ngổn ngang những tờ giấy nháp, có một phong thư nằm yên vị. Dấu ấn hoa bạch kinh mạ vàng trên phong thư vô cùng nổi bật.

Đây là một bức thư đến từ Tước sĩ Bạch Kinh Hoa, và con cú mèo đưa thư vẫn đang đứng trên bàn làm việc của Joshua, mở trừng trừng đôi đồng tử màu nâu nhìn chăm chăm vào anh.

Điều này cũng chứng minh bức thư này vừa được gửi đến cách đây không lâu, ít nhất là vào khoảng thời gian Joshua vừa rời khỏi nhà hát, Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đã đặc biệt viết thư này rồi giao cho cú mèo chuyên tới tay anh.

Các pháp sư có một thứ tình cảm đặc biệt dành cho loài sinh vật thần bí như cú mèo, thế nên mọi công việc liên quan đến gửi thư tại thành phố Nolan đều do những chú cú mèo đã được huấn luyện trước đảm nhận.

Joshua cầm bức thư lên bóc ra, phát hiện bên trong ngoài một tờ giấy ra còn có một huy hiệu.

Nền của huy hiệu này có màu trắng tinh khiết, chính giữa khắc một gốc cổ thụ đen nhánh, rễ cây đan xen quấn quýt lấy nhau, toàn bộ huy hiệu tỏa ra một thứ khí tức kỳ lạ.

Đối với giới quý tộc trong thế giới này, huy hiệu chính là minh chứng cho thân phận và gia tộc của họ.

Hồi trước, Skeleton Duke từng giao cho Joshua một huy hiệu khắc ấn ký vô danh, khiến Tước sĩ Bạch Kinh Hoa nhận thức được mối quan hệ giữa anh và Skeleton Duke không hề đơn giản.

Mà chiếc huy hiệu khắc hình cổ thụ đen nhánh này chắc chắn cũng là minh chứng thân phận của một vị quý tộc nào đó.

Joshua đặt chiếc huy hiệu xuống, hướng ánh mắt về phía bức thư do Tước sĩ Bạch Kinh Hoa viết:

"Vô cùng xin lỗi ngài Joshua vì đã quấy rầy ngài vào thời điểm đột ngột thế này. Một vị công nữ đến từ Pháp Lوسی (Faroci)..."

[Lưu ý: Faroci được dịch chuẩn là Faroci]

Khoan đã, một vị Công tước đến từ Faroci ư?

Nếu Joshua nhớ không lầm, Faroci là quốc gia được mệnh danh là xứ sở nghệ thuật của thế giới này.

Bởi vì nơi đây chính là cái nôi sản sinh ra kịch nghệ, đồng thời quốc gia này cũng sinh ra vô số họa sĩ và nhà soạn nhạc xuất sắc, nghe nói ngay cả bản thân quốc vương cũng là một người vô cùng yêu thích âm nhạc.

Thực lực quốc gia này tuy không được xem là mạnh trên thế giới, nhưng cũng là một gã khổng lồ không thể xem thường.

Một vị Đại công tước đến từ Faroci tìm mình để làm gì? Để học cách quay phim sao?

Đây là câu trả lời mà Joshua nghĩ đến có khả năng xảy ra cao nhất.

Triển Lãm Vạn Quốc Nolan, dùng một cách gọi cổ xưa bên Trái Đất thì chính là "Hội chợ triển lãm kỳ quan".

Các quốc gia trên thế giới sẽ trưng bày những cỗ máy ma đạo tiên tiến nhất tại hội chợ này, thế nên hiện tại ở Nolan có vô số cỗ máy ma đạo mới lạ mọc lên như nấm sau mưa, các quý tộc khắp nơi chắc chắn cũng hy vọng có thể thu được công nghệ chế tạo máy ma đạo xuất sắc.

Đối với Faroci - một quốc gia coi nhạc kịch như lịch sử, tranh vẽ như quốc kỳ, âm nhạc như quốc sách - thì không có gì hấp dẫn hơn phương thức chế tạo "phim ảnh" cả.

Nhưng Joshua không có ý định trưng bày "phim ảnh" tại Triển Lãm Vạn Quốc. Thứ mà Joshua định đem ra trưng bày chính là «Hearthstone», cùng với một thứ mang tên "Diễn đàn pháp sư".

Joshua đặt bức thư trong tay xuống, tiện tay vẩy nhẹ, một khung cửa sổ ảo lập tức hiện ra trước mặt anh.

Khoảng thời gian này, Joshua vẫn đang tăng ca vắt chân lên cổ để biên dịch phiên bản hệ thống rút gọn, hay nói cách khác là tái tạo lại nó. Tồn ngần ấy thời gian, cộng thêm hiệu ứng gia tốc tư duy mang tính "gian lận" của trạng thái thiền định, cuối cùng anh cũng hoàn thành một hệ thống giản lược.

Hệ thống này trong giai đoạn đầu được thiết kế để phục vụ cho một ứng dụng mang tên "Diễn đàn pháp sư".

Môi trường truyền tải thông tin giải trí có tốc độ nhanh nhất là gì? Báo chí? Phim ảnh? Tiểu thuyết? Câu trả lời đương nhiên là internet.

Mạng internet không nghi ngờ gì chính là vật mang tin có tốc độ truyền tải thông tin nhanh nhất, thế nên Joshua dứt khoát kết hợp với ứng dụng trò chuyện để trực tiếp tạo ra một cộng đồng mạng, chính là Diễn đàn pháp sư.

Nhưng nếu muốn phổ biến diễn đàn này rộng rãi thì phải đối mặt với một vấn đề rất lớn, đó là... Joshua không tìm được "Nguyên tinh thạch" nào đủ sức đảm nhận trọng trách làm máy chủ (server).

Loài thần lằn nguyên tinh là sinh vật duy nhất mà Joshua tìm được hiện tại có khả năng chịu tải nhiều ký tự khắc chú ngữ nhất, nhưng đối với "Diễn đàn pháp sư" thì vẫn còn quá ít.

Nếu để thần lằn nguyên tinh làm máy chủ cho diễn đàn, thì con thần lằn tội nghiệp đó sẽ vì gánh quá nhiều chú ngữ mà phát nổ tung xác.

Hơn nữa, phương tiện truyền dẫn vẫn là một vấn đề lớn.

Thế giới này làm gì có cáp xoắn đôi hay cáp quang để xài như vậy... Joshua chỉ có thể dựa vào tinh thần lực của chính mình để đóng vai trò làm phương tiện truyền dẫn mà thôi.

Hay là thử đi hỏi đám quý tộc này xem, biết đâu họ lại có manh mối gì thì sao?

Joshua cầm lại chiếc huy hiệu khắc ấn ký cổ thụ màu đen lên. Dù sao thì cũng là một buổi tiệc trà miễn phí, không đi thì phí.

Con cú mèo đang đậu trên bàn của Joshua nhảy nhót vài cái rồi vỗ cánh bay đi, đúng lúc đó cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Joshua quay đầu nhìn lại thì thấy vị nữ pháp sư nọ.

Kể từ khi Ciri không còn bị "chiếc vòng cổ" trói buộc nữa, cô không cần phải kè kè đi theo sau Joshua mọi lúc mọi nơi. Thế nhưng dù Ciri có rời xa Joshua một chút đi chăng nữa, thì chỉ một lát sau cô lại xuất hiện trước mặt anh.

Giống như bây giờ, Ciri tuy vẫn mặc một bộ áo choàng pháp sư, nhưng mái tóc dài màu xám bạc đã xõa tung ra, trong ngực còn ôm theo một chiếc gối, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến.

"Chỗ tôi không có giường đâu đấy." Joshua nói.

"Không sao, tôi trải chiếu ngủ đất được."

Ciri chẳng hề khách khí chút nào, tự ý chiếm lấy chiếc ghế duy nhất trong văn phòng của Joshua rồi ngồi xuống, trông kiểu gì cũng chẳng giống cái dáng vẻ chuẩn bị nằm đất chút nào.

"Ngày mai có muốn đi cùng tôi tham gia một buổi... tiệc trà của giới quý tộc không?"

Joshua pha một tách hồng trà đầy sang cho vị nữ pháp sư. Anh thừa nhận Ciri vô cùng xinh đẹp, bộ dạng xõa tóc tăng thêm cho cô vài phần khí chất tĩnh lặng, tiếc là tất cả những điều này chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài mà thôi.

"Tiệc trà? Anh bị vị tiểu thư quý tộc nào đó mời đi à?" Ciri vừa cầm ly hồng trà lên liền ngẩng phắt đầu dậy, trông giống như một con sói đang ngửi thấy mùi nguy hiểm.

"Không phải, người mời tôi là một phu nhân quý tộc."

Joshua biết Ciri đang nghĩ gì, bèn mở miệng thanh minh.

"Phu nhân quý tộc ư?! Thế thì vấn đề lại càng lớn hơn rồi đấy!" Ciri nói.

Khoảnh khắc này, bỗng nhiên Joshua lại có xúc động muốn tiếp tục đeo cái vòng cổ kia lên người vị nữ pháp sư này

Chương 86: Tới thăm

Một con quạ đã vượt qua màn chắn ma pháp của Nolan bằng tất cả sự chật vật, cuối cùng đậu lên nóc một tòa nhà ba tầng trên con phố thương mại, nôn ọe nhỏ ra chiếc lông quạ ngậm trong mỏ, lúc này mới nghiêng đầu hướng tầm mắt nhìn xuống dòng người tấp nập dưới phố. "Tôi cứ có cảm giác chúng ta đang bị ai đó theo dõi."

Ciri đi cùng Joshua trên đường phố ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn quanh những dãy kiến trúc xung quanh.

Ciri siết chặt cây trượng ma pháp trong tay, dường như đã sẵn sàng tung phép để nghênh địch bất cứ lúc nào.

"Có lẽ là người của Thánh Giáo Quốc, nhưng chúng ta đâu phải làm chuyện gì trái lương tâm, cứ phớt lờ đi là được."

Joshua cũng lơ mơ cảm nhận được một ánh nhìn nào đó đang dán chặt vào mình.

Nếu mục đích chuyến đi này của Joshua là xây dựng công dịch chuyển để triệu hồi cả một quân đoàn ác ma đến thành phố này, có lẽ anh sẽ lòi cổ đám đuôi bám kia ra từ sớm.

Nhưng hôm nay Joshua chỉ đến uống một tách trà chiều tại dinh thự của một vị quý tộc người Faroci.

"Đội thám phán dị giáo của Thánh Giáo Quốc chắc chắn không dễ nói chuyện như đám Thánh giáo quân đâu."

Hôm qua Ciri đã suy nghĩ rất kỹ trong lúc ngủ, những gì Joshua làm hôm qua chẳng khác nào một sự khiêu khích công khai nhắm vào Thánh Giáo Quốc với tư cách là người Ma giới.

Nếu chuyện này xảy ra ngay trên lãnh thổ của Thánh Giáo Quốc, Nhà hát Bạch Kinh Hoa có lẽ đã bị đám tín đồ cực đoan thiêu rụi thành tro, còn vị Tước sĩ Bạch Kinh Hoa đáng thương kia chắc chắn sẽ bị tổng lên pháp trường để treo cổ.

"Ciri, chẳng lẽ cô sợ rồi à?"

"Sợ thì không đời nào, đương nhiên chuyện đánh có lại hay không lại là chuyện khác."

Ciri giơ cây trượng ma pháp trong tay lên, viên nguyên tinh thạch ở chóp đầu cây trượng dài như ngọn giáo phát ra ánh sáng trắng nhạt, nhìn có vẻ cực kỳ... sắc bén.

Nữ pháp sư này trong suốt khoảng thời gian 'sinh tồn chốn hoang dã' ngoài kia chưa từng biết sợ là gì, dẫu sao cô cũng từng tay đôi với gấu lớn và hổ dữ.

Có lẽ chỉ có loài sinh vật như Rồng mới có thể khiến Ciri chùn bước.

Đáng tiếc là trên đoạn đường Joshua đến dinh thự của vị Đại công chúa Faroci đó, chẳng có tên sát nhân nào xuất hiện để lấy mạng anh cả.

Toàn bộ quãng đường, Joshua và Ciri cứ thế trò chuyện nhàn tản trôi qua một cách nhẹ nhàng. Chiều theo bản đồ được viết trong bức thư của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa gửi tới, vị Đại công chúa Faroci kia cư ngụ tại một khu vực phồn hoa của Nolan.

Nơi tổ chức Triển Lãm Vạn Quốc chính là một kiến trúc mang tên 'Cung điện Tinh Thể' nằm ngay giữa khu phố sầm uất này.

Nếu có cơ hội tái hiện tựa game 'Civilization' ở thế giới này, Cung điện Tinh Thể và Tháp Hiền Giả của Nolan chắc chắn hoàn toàn có đủ tư cách để được xưng tụng là 'Kỳ quan'.

Nơi ở tại Nolan của vị Đại công chúa người Faroci này cũng tỏ ra lạc lõng với khung cảnh xung quanh. Bản thân công trình là một tòa dinh thự bốn tầng, nhưng vách tường bên ngoài lại mọc đầy dây leo của đủ loại thực vật, mang lại cho người ta cảm giác như đã bị bỏ hoang từ hơn chục năm nay.

Joshua thu bức thư trong tay lại, bước đến cửa chính của dinh thự rồi gõ mấy tiếng. Rất nhanh sau đó, một người đàn ông trung niên ăn mặc như quản gia bước ra từ bên trong.

"Xin hỏi hai vị pháp sư đến viếng thăm dinh thự của Hắc Mộc Công tước có việc gì không?"

Vị quản gia trung niên này nhận ra thân phận của Ciri thông qua trang phục cô đang mặc.

Những pháp sư xuất sắc ở các quốc gia khác không hề phổ biến như ở đô thị ma pháp Nolan.

Phàm là những học viên pháp sư có thể tốt nghiệp suôn sẻ từ các học viện ma pháp cao cấp của Nolan rồi trở về quê hương, đều là những nhân tài được chào đón khắp nơi trên thế giới.

"Tôi nhận được lời mời từ Hắc Mộc Công tước."

Joshua giơ chiếc huy hiệu Hắc Mộc trước mặt vị quản gia. Trên chiếc huy hiệu này được khắc những văn khắc đặc biệt, cơ bản đã triệt tiêu hoàn toàn khả năng làm giả.

Sau khi để các thị vệ xung quanh kiểm tra xác nhận Joshua và Ciri không mang theo hung khí, viên quản gia liền ra hiệu 'mời' với cả hai người.

Tiện thể nhắc đến, điều khiến Joshua cảm thấy khó hiểu là cây trượng ma pháp trong tay Ciri lại không hề bị liệt vào danh sách 'hung khí'.

"Xin mời đi lối này."

Viên quản gia rất tận tụy dẫn đường phía trước. Khung cảnh bên trong dinh thự này hoàn toàn khác biệt với vẻ hoang phế bị dây leo phủ kín bên ngoài. Hai bên hành lang trưng bày rất nhiều bức tượng điêu khắc với đủ loại hình dáng khác nhau, khiến Ciri cảm thấy hơi mất tự nhiên, nơm nớp lo sợ cây trượng trong tay mình sẽ vô tình đụng phải mấy bức tượng này. Đồ điêu khắc trong nhà đại công tước, chỉ riêng một món thôi có khi giá trị đã đủ bằng thù lao làm việc cả tháng của cô rồi.

"Mạo muội hỏi một câu, hai vị có phải là diễn viên trong vở «Giai Nhân Và Ác Ma» không?" Viên quản gia vẫn đang dẫn đường phía trước bỗng cất lời hỏi Joshua.

Hắc Mộc Công tước cùng phu nhân thường xuyên mời các đoàn kịch từ khắp nơi trên thế giới đến dinh thự này làm khách, cách đây không lâu, chủ nhân của dinh thự đã thông báo cho họ biết rằng các diễn viên của «Giai Nhân Và Ác Ma» rất có khả năng sẽ tới viếng thăm.

"Anh cũng là khán giả của Giai Nhân Và Ác Ma sao?"

Joshua không ngờ ở đây lại có thể gặp được fan của bộ phim.

"Rất tiếc là tôi chưa từng xem buổi biểu diễn đó, nhưng con gái tôi thì có."

Viên quản gia trung niên mỉm cười lắc đầu nói.

"Con bé xem xong cứ quấy khóc đòi tôi mua cho một con mèo, lại còn một chiếc váy công chúa màu vàng nữa, ngặt nỗi phu nhân West lại bị dị ứng với mèo..."

"Có lẽ anh có thể mua tặng con bé một con mèo bông."

Joshua không ngờ Zenas lại có thể khơi gợi ham muốn nuôi mèo của những thiếu niên thiếu nữ này đến vậy. Xem ra hình tượng hoàng tử của Zenas bây giờ đã trôi dạt đi đâu mất rồi.

"Và rất tiếc là tôi cùng vị tiểu thư pháp sư đây chỉ là những diễn viên phụ trong «Giai Nhân Và Ác Ma»."

"Diễn viên phụ cũng không sao cả. Nếu ngài có dư dả thời gian, xin hãy dành chút ít để gặp gỡ con gái tôi cùng các nữ bộc trong dinh thự nhé. Giống như phu nhân West vậy, khoảng thời gian trước tất cả nữ bộc trong dinh thự này đều bàn tán không ngớt về buổi biểu diễn của «Giai Nhân Và Ác Ma»."

Vị quản gia này cũng là một người mang tâm hồn nghệ sĩ. Người Faroci có lẽ ai cũng mang trong mình khát vọng hướng về thế giới nghệ thuật, thế nên khi biết thân phận diễn viên của Joshua, thái độ của ông ta bỗng trở nên vô cùng nhiệt tình.

"Cái này... tôi nghĩ các cô ấy sẽ không muốn biết tôi đóng vai gì đâu."

Joshua liếc nhìn Ciri, phát hiện cô nàng đang che miệng nín cười.

Bởi vì nhân vật mà Joshua thủ vai trong phim chính là Gaston. Mặc dù anh đã đeo chiếc Nhẫn Hóa Sinh có thể thay đổi ngoại hình, nhưng không thể phủ nhận Joshua chính là đại phản diện số một trong «Giai Nhân Và Ác Ma», kẻ đầu sỏ gián tiếp hạ sát hoàng tử ác ma.

Nếu con gái của vị quản gia này và đám nữ bộc mà biết được chuyện đó, đừng nói là nhiệt tình chạy tới tặng hoa cho Joshua, không tức giận đến mức nhặt bình hoa ném thẳng vào mặt anh đã là coi như các cô có giáo dục lắm rồi.

"Nhưng nếu có thời gian, tôi sẽ ghé qua xem."

Joshua đành bất lực gật đầu đồng ý. Nữ pháp sư đi bên cạnh anh hôm nay rốt cuộc cũng biết giữ ý tứ một chút, ít nhất Ciri không bật cười thành tiếng.

Theo bước chân vị quản gia dẫn đường đi sâu vào trong dinh thự, tầm thăm dưới chân Joshua đã biến mất từ lúc nào, thay thế vào đó là một thảm cỏ xanh mướt.

Khu vườn bên trong ư? Lũ quý tộc này quả thực quá mức xa xỉ.

"Xin phép để tôi đi thông báo cho phu nhân West, xin hai vị hãy đợi ở đây chốc lát."

Để lại câu nói đó, vị quản gia vội vã bước đi về phía bên kia khu vườn.

Ngay sau khi viên quân gia vừa rời đi, tiếng đàn hạc (harp) vang lên trong khu vườn này. Hòa quyện cùng những nốt nhạc do tiếng đàn tấu lên, khúc ca cũng từ từ vang vọng khắp không gian sân vườn.

Khúc hát này vô cùng quen thuộc đối với Joshua, chính là bài hát 'Let It Go' mà Yno đã cất cao tiếng hát tại Nhà hát Bạch Kinh Hoa vào tối ngày hôm qua, chỉ có điều phiên bản hiện tại là phiên bản phát chậm.

Chương 87: Tiếp xúc

Freya vẫn ngồi giữa những khóm hoa trong khu vườn trong nhà như thường lệ. Lấy cơ thể cô làm trung tâm, những đóa hoa vốn đã qua thời kỳ nở rộ trên mặt đất lúc này lại mơ hồ có dấu hiệu hé nở trở lại.

Đó là hiệu quả của những văn khắc được khắc sâu trên người cô.

Freya là một Tinh linh (Elf), đến từ "Rừng Vô Tận" nằm ở phía nam biên giới Faroci. Bởi vì nguồn sức mạnh của họ bắt nguồn từ một gốc cổ thụ toàn thân đen thẫm ở trung tâm khu rừng, nên họ còn được gọi là Hắc Mộc Tinh linh (Black Wood Elf).

Chủ nhân của dinh thự này, vị Đại công chúa đến từ Faroci, có mối thâm giao đời đời kiếp kiếp với Hắc Mộc Tinh linh. Vì thế, với tư cách là hộ vệ xuất sắc nhất trong tộc Hắc Mộc Tinh linh, cô luôn đi theo bên cạnh đứa con gái duy nhất của Hắc Mộc Công tước dưới thân phận cận vệ.

Dưới sự ảnh hưởng mưa dầm thấm lâu năm tháng, cô cũng vương phải một số "tật xấu" thường thấy ở người Faroci, đó là sự si mê khác thường đối với các khúc ca và vở kịch sân khấu.

So với chủ nhân của mình là đóa hoa xứ Faroci có sự chấp nhất đặc biệt với kịch sân khấu, cô lại thích ca hát hơn.

Thứ mà cô thích làm nhất mỗi ngày là tìm một góc không bóng người, tự mình ngâm nga những giai điệu yêu thích.

Khu vườn trong nhà này chính là địa điểm biểu diễn tuyệt vời nhất của Freya kể từ khi cô đặt chân đến thành phố Nolan.

Khúc ca mà Freya ngâm nga ngày hôm nay chính là bài hát mà cô đã nghe được từ cái gọi là "Buổi gặp gỡ giao lưu người hâm mộ «Giai Nhân Và Ác Ma»" vào ngày hôm qua.

Gần đây, từ khi vị tinh linh này đến Nolan, thứ mà cô nghe nhiều nhất không phải là danh xưng "Đóa hoa xứ Faroci" của chủ nhân mình, ngược lại chính là bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» mà suốt từng ấy năm qua cô chưa từng nghe qua bao giờ.

Freya thừa nhận màn biểu diễn của «Giai Nhân Và Ác Ma» quả thực rất đặc sắc, đặc sắc hơn tất cả những vở kịch sân khấu mà cô từng xem trong suốt khoảng thời gian dài đi theo chủ nhân của mình.

Nhưng cũng chính vì sau khi xem xong buổi biểu diễn này, chủ nhân của cô bắt đầu có những hành vi vô cùng kỳ lạ. Chưa nói đến việc tự nhốt mình trong phòng mỗi ngày, hở ra ngoài là phải cải trang ăn vận rồi cầm cổ chạy thẳng xuống khu hạ thành Nolan.

Mới ngày hôm qua, bà ấy chịu nghe lời thỉnh cầu của mẹ mình, một lần nữa khoác lên mình bộ váy dạ hội lộng lẫy để đến Nhà hát Bạch Kinh Hoa.

Tất cả đều tại tên ác ma đó...

Freya hoài nghi nếu cứ tiếp tục thế này, vị đại tiểu thư đoan trang ưu nhã ngày nào sẽ biến mất, thay vào đó thực sự sẽ là một con thiên nga thô lỗ.

Nhưng Freya không thể phủ nhận rằng âm nhạc trong «Giai Nhân Và Ác Ma» đều rất tuyệt vời, đặc biệt là bài hát 'Let It Go' mà cô đã nghe ngày hôm qua.

Chỉ cần nghe qua một lần, cô đã ghi nhớ giai điệu và ca từ. Hôm nay cô có thể dùng đàn hạc để tấu lại một lần nữa, chỉ tiếc là với âm sắc của đàn hạc, nhịp điệu chắc chắn không thể nhanh như bản gốc được.

"Meo..."

Khi bài hát của Freya mới vang lên được nửa chừng, một chú mèo toàn thân đen tuyền bất ngờ xuất hiện trên vai cô rồi ngáp một cái.

Phu nhân West, nữ chủ nhân của dinh thự này, bị dị ứng với mèo, vì thế các sinh vật thuộc họ nhà mèo đều bị cấm xuất hiện trong dinh thự. Thế nhưng chú mèo đen này không phải là một con mèo theo nghĩa thông thường, mà là một loại "Nguyên tinh thạch" có mang sự sống.

Các tinh linh gọi nó là Mộc linh (Wood Spirit). Chú mèo đen này sinh ra từ chính Hắc Mộc mà Freya đang bảo vệ. Mỗi khi có một Hắc Mộc hộ vệ làm những việc mà nó cảm thấy hứng thú, nó sẽ hiện thân xuất hiện bên cạnh vị tinh linh đó.

Bài hát 'Let It Go' lại có thể thu hút được Vĩ đại Cổ mộc chi linh sao?

Freya có chút kinh ngạc vui mừng nhìn chú mèo đen đang cúi đầu cuộn tròn trên vai mình.

Đối với tộc của cô, việc Cổ mộc chi linh có thể hiện thân bên cạnh họ chính là một ân sủng và sự công nhận to lớn dường như không gì sánh bằng!

Sự hưng phấn này khiến giọng ca của nữ tinh linh vô tình lớn hơn không ít, nhưng đôi tai dài của cô khi đang lắng nghe những nốt nhạc do tiếng đàn hạc tấu lên cũng vô tình bắt được một thứ tạp âm không thuộc về giai điệu.

Có ai đó... đang bước vào nơi này!

Có lẽ vì ma pháp mà Freya học thiên về "ẩn nấp", cô không thích lộ diện trước mặt người lạ, huống chi là ca hát trước mặt người xa lạ!

Chuyện này cơ bản không khác gì việc có kẻ dùng miệng ngậm lấy đôi tai dài của cô rồi liếm láp không ngừng, thứ cảm giác xấu hổ đó sẽ khiến toàn thân Freya run lẩy bẩy.

Nhưng điều khiến Freya cảm thấy mâu thuẫn là cô vẫn hy vọng có nhiều người hơn nữa được nghe tiếng hát của mình, đó cũng là lý do mỗi ngày cô đều đến khu vườn này chứ không phải ngồi trong phòng tự hát một mình.

Thế nhưng lúc này, thiếu nữ tinh linh e thẹn kia vừa nghe thấy tiếng bước chân liền lập tức ngừng ca hát. Những văn khắc in hằn trên người cô chớp lóe lên một cái, bóng dáng cô lập tức biến mất trên những khóm hoa, ngay cả chiếc đàn hạc cô đang ôm trong ngực cũng hòa vào không trung.

Nhưng chú mèo đen kia dường như không hề phát hiện ra điều gì, vẫn tiếp tục ngồi xõm trên thảm cỏ liếm láp móng vuốt của mình.

Tại sao... Cổ mộc chi linh lại không biến mất?

Thiếu nữ tinh linh ẩn giấu trong bóng tối muốn ôm lấy chú mèo đen đó thì đã không còn kịp nữa rồi, ác ma đã bước chân vào mảnh lãnh thổ cổ xưa này.

"Chẳng lẽ vừa rồi là con mèo này hát bài 'Let It Go' sao?"

Ciri lần theo tiếng hát đi thẳng vào sâu trong khu vườn, không hề phát hiện ra bóng dáng bất kỳ con người nào, ngược lại còn nhìn thấy chú mèo đen đang cặm cụi liếm lông ngay giữa trung tâm khu vườn.

Vốn có thói quen săn bắt vài con động vật nhỏ để ăn mỗi khi ở ngoài hoang dã, Ciri lúc này liền tái phát "cản trọng nghề nghiệp", rón rén từng bước tiến lại gần chú mèo đen.

Nhưng nó rất nhanh đã phát hiện ra sự tiếp cận của Ciri. Chưa đợi Ciri ra tay, nó đã chạy lúp xúp phóng đi xa khỏi tầm săn bắt của Ciri, sau đó... chạy thẳng đến dưới chân Joshua.

Joshua cảm nhận được sự dao động của ma pháp trên người con mèo này...

Sự hiếu kỳ khiến Joshua ngồi xổm xuống, vươn tay chạm vào lớp lông trên lưng chú mèo.

Cảm giác sờ vào lớp lông hơi giống như chất lỏng, nhưng đây không phải là trọng tâm chú ý của lúc này.

Đây chẳng phải là Nguyên tinh thạch sao?

Đã giao du với đủ loại Nguyên tinh thạch gần một tháng trời, Joshua lập tức phán đoán được bản chất của con mèo này... Một viên Nguyên tinh thạch sống, hơn nữa số lượng văn khắc có thể khắc lên bên trong nó phải nói là nhiều đến mức khủng bố!

Khoảnh khắc này, Joshua đột nhiên nảy sinh một ý tưởng vô cùng táo bạo, chỉ có điều ý tưởng này chưa kịp nảy nở lâu thì một luồng khí tức lạnh lẽo đã ập tới sau lưng anh.

Thiếu nữ tinh linh vẫn luôn trốn trong góc tối tất nhiên sẽ không cho phép Joshua, một tên ác ma đang tỏa ra tử khí nồng đậm, chạm vào Cổ mộc chi linh mà tộc của họ đời đời kiếp kiếp bảo vệ.

Thế nhưng, ngay khi Freya rút dao găm vung về phía sau lưng Joshua, một cây trượng ma pháp đã bất ngờ chặn đứng lưỡi dao của cô.

Lưỡi dao không hề chạm vào cây trượng, mà đánh tan một văn khắc ma pháp đang được cấu trúc trên đó.

Freya lùi lại một bước, kinh ngạc nhìn nữ pháp sư đã đỡ lấy đòn tấn công của mình...

"Tôi vốn định bắt con mèo đó, thôi bỏ đi..."

Ciri vung vẩy cây trượng ma pháp trong tay, những văn khắc thuần trắng đang cuộn cuộn tuôn trào trên thân trượng. Nữ pháp sư biểu diễn một màn múa côn (gun-spin) đẹp mắt, sau đó siết chặt cây trượng được cường hóa bởi văn khắc rồi lao thẳng về phía nữ tinh linh.

Đây tuyệt đối không phải là phương thức chiến đấu truyền thống của pháp sư. Dù sao thì Freya cũng chưa từng thấy một kẻ thi triển pháp thuật nào lại hồ báo đến thế.

Sức chiến đấu của Ciri đã tiến bộ hơn rất nhiều so với lần trước Joshua gặp cô, nguyên nhân chủ yếu là do cây trượng ma pháp của cô đã nhận được sự nâng cấp đầy đủ.

Freya không tung ra thêm hành động tấn công nào nữa, bởi vì Cổ mộc chi linh trong tay Joshua lúc bấy giờ đã tiêu tan không tăm tích, lặng lẽ rời khỏi khu vườn này. Cô cũng chẳng có lý do gì để tiếp tục chiến đấu nữa và một lần nữa hòa mình biến mất vào bóng tối.

"Chạy rồi à? Mà không ngờ lại có sát nhân tìm tận cửa đây chứ."

Ciri nắm chặt cây trượng nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không thể tìm ra tung tích của nữ tinh linh kia nữa.

"Nữ tinh linh vừa rồi có lẽ không trực thuộc Thánh Giáo Quốc."

Joshua hồi tưởng lại cảm giác xúc chạm mang lại khi chạm vào chú mèo đen vừa rồi, vẻ trầm ngâm hiện rõ trên mặt. Số lượng văn khắc mà viên Nguyên tinh thạch mang ngoại hình mèo đen ấy có thể gánh vác thậm chí còn nhiều hơn cả thần lẫn nguyên tinh... Có lẽ anh nên bắt con mèo đó về làm máy chủ (server) chẳng?

Chương 88: Hoảng loạn

Về sự biến mất của chú mèo đen, Joshua hoàn toàn không tìm được chút manh mối nào. Điều duy nhất anh có thể xác nhận là đây tuyệt đối không phải là một loài động vật họ mèo bình thường; tuy mang vẻ ngoài của một chú mèo nhưng bản chất nó vẫn là một viên Nguyên tinh thạch.

Về các điều kiện để chú mèo đen này xuất hiện, Joshua nhanh chóng liên tưởng đến vị tinh linh vừa rồi.

Dẫu sao thì khi Joshua chạm vào con mèo đen đó, cô tinh linh kia đã hốt hoảng đến mức lôi cả vũ khí ra...

Chẳng lẽ thiếu nữ tinh linh đó là chủ nhân của chú mèo đen này?

Joshua quyết định sẽ tự mình đi hỏi cô ta cho rõ ràng.

"Rút dao găm tập kích khách nhân rồi quay đầu bỏ chạy xem ra có vẻ không đúng phép lịch sự cho lắm nhỉ?"

Joshua cất tiếng nói với khu vườn trống trải.

Âm thanh không lớn, nhưng với thính giác nhạy bén của tinh linh thì hoàn toàn có thể nghe rõ một mồn một lời nói của Joshua.

"Cô ta liệu có chạy mất từ lâu rồi không?"

Ciri bước chậm rãi đến bên cạnh Joshua. Lúc đối phương tấn công, cô vẫn có thể phản ứng đôi chút, nhưng nếu đối phương có ý định che giấu tung tích, Ciri hoàn toàn không thể bắt trac được vị trí của cô ta.

"Không đâu, cô ấy vẫn còn ở đây."

Ấn ký do Hắc Tôn Giả (Skeleton Duke) khắc trên lòng bàn tay Joshua ngoài việc dùng để thao túng sinh vật vong linh ra, còn có thể cảm nhận được "sinh khí" trên cơ thể các sinh thể sống.

Thêm vào đó, bản thân Joshua tuy là một Chaos Demon, tuy không thể so sánh với người anh cả và chị cả của Tam hoàng tử, nhưng thực lực của anh ở thế giới loài người cũng không hề yếu chút nào.

"Không chịu lộ diện sao? Vậy thì tôi đành phải dùng đến một số thủ đoạn thô bạo vậy."

Lòng bàn tay Joshua xuất hiện luồng ma lực màu xám. Luồng ma lực mang đặc tính hỗn loạn lan tỏa dưới dạng sương mù, lan tràn thẳng đến sát một bụi hoa bên cạnh.

Bề mặt những đóa hoa phủ lên một lớp sương giá mỏng cùng những giọt sương mai, có mấy đóa thì chịu phải sức nóng hùng hực nung qua.

Ma lực mà Joshua sử dụng không quá mạnh, những đóa hoa chịu ảnh hưởng cũng không đáng kể, nhưng đối với một phép thuật được cấu trúc có độ chính xác cao mà nói, ma lực của Joshua chính là sự chí mạng.

Thiếu nữ tinh linh dựa vào những văn khắc in hằn trên cơ thể để cấu trúc nên năng lực tàng hình, ngay khi chạm phải luồng ma lực màu xám này liền lập tức hiện nguyên hình.

Cô trừng lớn đôi đồng tử màu xanh lục nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay của mình, dường như vẫn đang ngẩn ngơ suy nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kể từ khi kế thừa thân phận Hắc Mộc Hộ Vệ, văn khắc "Ẩn n" được khắc trên người cô chưa từng có chuyện mất hiệu lực bao giờ.

Mười mấy năm dài đằng đẵng sống ẩn mình trong bóng tối đã tạo cho cô một thói quen, đó là rất hiếm khi giải trừ trạng thái tàng hình trước mặt người ngoài.

Cho dù có đôi mắt với một số tình huống nguy cấp, chỉ cần vẫn có thể tiếp tục ẩn nấp trong bóng tối, cô đều có thể giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối.

Thế nhưng lần này, những văn khắc sinh tồn cốt lõi trên người cô lại hoàn toàn mất tác dụng.

Dù cô có dùng ma lực kích hoạt những văn khắc đó thế nào đi nữa, chúng cũng giống như không hề tồn tại và mất đi hiệu lực hoàn toàn.

Điều này khiến cô hoảng loạn tột độ. Phép thuật giúp Hắc Mộc Hộ Vệ dễ dàng ẩn giấu trong bóng tối chính là cội nguồn tự tin của cô, cũng là chỗ dựa lớn nhất để cô có thể sinh tồn trên thế giới này.

Mất đi văn khắc tàng hình đối với cô chẳng khác nào mất đi đôi chân.

"Dù có hơi thô bạo một chút, nhưng vị tiểu thư tinh linh vô danh này, cô có thể trả lời tôi một câu hỏi được không?"

Joshua bước về phía thiếu nữ tinh linh đang chìm trong cơn hoảng loạn...

Cảm giác của tộc tinh linh vốn nhạy bén hơn loài người rất nhiều. Khi Joshua đến gần, luồng tử khí phát ra từ lòng bàn tay anh trong cảm nhận của cô lại càng trở nên rõ mồn một.

Ngay khoảnh khắc sự tự tin của cô bị đập nát, thứ cảm xúc mang tên sợ hãi lạng lẽ lan tràn trong nội tâm cô.

Mất đi năng lực tàng hình vốn là niềm tự hào bấy lâu nay, thiếu nữ tinh linh Freya hoàn toàn không biết phải đối mặt thế nào với tên ác魔 đáng sợ này.

Cuối cùng, cô kiên quyết lựa chọn một phương thức bảo toàn tính mạng mà chỉ khi còn nhỏ cô mới dùng đến... đó chính là dùng hai tay nắm chặt lấy đôi tai dài của mình, sau đó nhắm nghiền mắt lại.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..."

Thiếu nữ tinh linh lặp đi lặp lại cụm từ này giống như đang niệm chú ngữ vậy.

Lời xin lỗi đột ngột này khiến Joshua, người vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến cận chiến trực diện, cảm thấy có chút trở tay không kịp.

Cái quái gì thế này? Đà điệu sao?

Joshua vốn tưởng rằng cái gọi là sự kiêu ngạo của tộc tinh linh ít ra cũng phải ngang ngửa với loài rồng chứ.

Có lẽ là do khí thể của Hắc Tôn Giả quá đáng sợ chăng? Joshua liếc nhìn ấn ký trên tay mình.

Dù thế nào đi chăng nữa, sau khi thực hiện hành động bịt tai nhắm mắt tự lừa mình dối người đó, thiếu nữ tinh linh này đã hoàn toàn biến thành một con... thỏ trắng nhỏ mặc cho Joshua muốn làm gì thì làm.

"Ciri, tinh linh này có khi nào là em gái cô không?"

Joshua quay sang nhìn nữ pháp sư bên cạnh.

Hồi mới gặp Joshua lần đầu tiên năm xưa, Ciri cũng từng làm y hệt hành động này.

"Lúc đó tôi còn thề chết kháng cự một trận đấy nhé! Làm gì có chuyện nhát gan thế này!"

Ciri bắt đầu phản bác. Trong suy nghĩ của cô, chẳng qua cô bại dưới tay Joshua nên mới bị Joshua bắt làm tù binh, hoàn toàn khác với tình huống hiện tại.

"Được rồi... Bình tĩnh lại nào, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu hỏi thôi."

Joshua không giới khoản an ninh tâm lý cho lắm, hướng chỉ là thiếu nữ tinh linh lúc này đang chìm trong cơn hoảng loạn, muốn giao tiếp bình tĩnh với cô ta quả thực là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng Joshua vẫn cố gắng thử một lần.

"Con mèo đen đó, cô có biết nó từ đâu tới không?"

Joshua đã nuôi thành công một con thần lằn làm máy chủ (server), kế hoạch nuôi thêm một con mèo làm máy chủ hoàn toàn khả thi.

Nhưng trước đó Joshua phải biết tung tích của con mèo đen kia đã.

"Tôi kh... không nói cho anh biết đâu."

Ngay khi Freya nghe thấy chủ đề liên quan đến "mèo đen", cảm xúc hoảng loạn trong lòng đã bị vinh quang chủng tộc đè bẹp, nhưng cô vẫn duy trì động tác dùng hai tay nắm lấy đôi tai kéo xuống dưới, chỉ là biểu cảm trên mặt xuất hiện thêm vài phần kiên quyết.

"Đúng là cứng đầu thật, nhưng không sao, tôi nghĩ chúng ta sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội gặp mặt."

Hồi đó khi đoá hoa Faroci Garoli đến thăm tửu quán Hearthstone, bày tỏ ý định muốn tham gia quay bộ phim tiếp theo của Joshua, Joshua đã chú ý đến sự tồn tại của con Elf này rồi.

Chỉ nhìn việc thiếu nữ Elf này kè kè bám theo đoá hoa Faroci không rời tác bước là có thể lờ mờ đoán ra, thân phận của cô ta hẳn là hộ vệ hay đại loại vậy của Garoli.

Cho nên chừng nào «Sát Thủ Chuyên Nghiệp» bấm máy, và Garoli đảm nhận vị trí nữ chính, thì Joshua thế nào cũng sẽ gặp lại cô Elf này ở trường quay.

Hiệu quả ma lực của Joshua cũng dần tan biến trong khoảng thời gian này. Khi thiếu nữ Elf phát hiện ra ký văn trên người mình đã có thể dùng lại được, cô mím môi, không còn ý định tiếp tục đấu tranh với Joshua nữa.

Bóng dáng cô lại một lần nữa biến mất trong khóm hoa. Nhìn từ góc độ cảm nhận của Joshua, cô đã cắm cổ chạy trốn nhóm nhém rời khỏi khu vườn trong nhà này.

Và đúng lúc này, nữ chủ nhân của dinh thự mới chậm chạp bước vào trong khu vườn. Cùng bước vào khu vườn này với bà còn có một cận thần đang đẩy chiếc xe nhỏ chất đầy những món tráng miệng và hồng trà.

Xem ra nữ chủ nhân của dinh thự này rất coi trọng cuộc nói chuyện lần này, dù sao thì trong tay Joshua đang nắm giữ kỹ thuật có thể thay đổi toàn bộ giới nghệ thuật cơ mà.

Chương 89: Gặp gỡ

Cái thế giới này, lễ nghi giữa các quý tộc vô cùng rườm rà, mỗi quốc gia lại có một bộ quy tắc khác nhau, muốn thể hiện bản thân có đủ tu dưỡng trước mặt mấy đại quý tộc quả thực là một việc vô cùng khó khăn.

Ít nhất thì Joshua, đường đường là một vị hoàng tử Ma giới, quả thật chưa từng tham gia qua bất kỳ lớp học lễ nghi nào.

Cũng may sau khi đến Nolan, nhập gia tùy tục, thân phận của mọi người đều là đạo sư và học sinh, lúc gặp mặt sớm đã lược bỏ những lễ nghi rườm rà vô dụng đó.

Cho nên Joshua chỉ đành học theo Ciri, hành một lễ phép sư trước mặt vị công tước phu nhân này là đủ.

"Tôi cứ nghĩ phu nhân Beaumont sẽ lớn tuổi hơn một chút chứ."

Bà Westser mặc một bộ váy áo rườm rà, nhấc tà váy vốn nặng đến mức dùng từ nặng nề để hình dung cũng không quá đáng, chậm rãi bước đến trước mặt Joshua. Ánh mắt của bà ngay lập tức rơi lên người Ciri.

Chủ nhân của dinh thự này có lẽ đã hiểu lầm Ciri chính là tác giả gốc của «Giai Nhân Và Ác Ma», tức nhà văn nữ nổi tiếng người Pháp Jean-Marie Leprince de Beaumont.

"Rất tiếc là phu nhân Beaumont đã qua đời từ lâu rồi. Vị trước mặt ngài đây là trợ lý của tôi - Ciri Loydel, còn tôi là biên đạo kiêm **đạo diễn** của bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» - Joshua."

Joshua giới thiệu một cách ngắn gọn, trong đó anh hoàn toàn không tiết lộ họ của mình.

Ở thế giới này, họ và gia huy cũng giống như nhau, đại diện cho thân phận của một người.

Mặc dù trên thế giới này có lẽ chỉ có rất ít người biết họ của Joshua, tức **Anorode** rồi cuộc đại diện cho điều gì.

Nhưng Joshua vẫn phải tránh đi khả năng họ của mình sẽ dọa sợ vị quý tộc phu nhân này.

Bởi vì cái họ đại diện cho tộc **Chaos Demon** này, đối với loài người chỉ có thể làm tăng thêm sự cảnh giác không cần thiết, chứ chẳng có cái gọi là "ngưỡng mộ đã lâu".

"Đã qua đời rồi sao? Thật đáng tiếc. Mặc dù chưa từng nghe qua tên của vị tác giả gốc phu nhân Beaumont, nhưng tôi nghĩ nguyên tác của màn trình diễn này chắc chắn là một tác phẩm xuất sắc."

Dù thế nào đi nữa, bà Westser cũng đã lẫn lộn trong giới kịch nói ở Faroci ngót nghét mười năm trời. Kịch bản của một vở kịch nói ngoài việc do chính biên kịch sáng tạo ra, còn có những tác phẩm được chuyển thể từ một số tiểu thuyết và tự truyện nổi tiếng.

«Giai Nhân Và Ác Ma» ngay từ bảng tên diễn viên ở hậu trường đã hé lộ đây là một câu chuyện đã qua cải biên.

Mặc dù tin tức về cái chết của tác giả gốc khiến bà Westser có chút chạnh lòng, nhưng bà lại càng mong đợi được gặp người đã quay ra bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» này hơn.

Một cận thần đứng sau lưng bà Westser thì thầm to nhỏ bên tai bà một lúc, dường như đang kể cho bà nghe một số chuyện liên quan đến Joshua.

Joshua chưa từng xuất hiện ở bất kỳ dịp nào liên quan đến «Giai Nhân Và Ác Ma», cho nên tên tuổi của nhà sản xuất phim «Giai Nhân Và Ác Ma» tuy đã được công khai từ lâu, nhưng dung mạo cụ thể thì vẫn còn là một dấu hỏi.

Vị cận thần kia chắc hẳn là tai mắt mà bà Westser bố trí trong **rạp** kịch Bạch Kinh Hoa. Sau khi được người đó xác nhận, bà Westser mới tin tưởng thân phận của Joshua.

"Xin mời ngồi, tôi đã lâu không tiếp đón một người trẻ tuổi tài năng đến vậy rồi."

Bộc nhân của bà đã bày sẵn một chiếc bàn và ba chiếc ghế trong vườn, trên bàn chất đầy những món tráng miệng nhiều đến mức ăn no nê cũng không hết.

Joshua và Ciri không khách khí mà ngồi thẳng xuống, còn vị bà Westser này thì ngồi ở phía đối diện chiếc bàn.

Vị quý tộc phu nhân có mái tóc dài màu lạnh này đã chớm xuất hiện những nếp nhăn trên khuôn mặt, dù dùng mỹ phẩm cũng không thể che giấu hoàn toàn, nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc người khác khen ngợi bà một câu "phu nhân xinh đẹp".

Bà quả không hổ danh là mẹ ruột của đóa hoa Faroci trong truyền thuyết, thời trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nhân khiến vô số nam giới phải xiêu lòng.

"Tên tôi là Karana van Donar, là vợ của Đại công tước Blackwood xứ Faroci. Các anh có thể gọi tôi là phu nhân Donar, cũng có thể gọi tôi là phu nhân Westser."

Bà cũng thực hiện một màn tự giới thiệu rất ngắn gọn. Tên của vị công tước Faroci chính là Westser, còn họ là Donar.

"Được thôi, vậy xin hỏi phu nhân Westser mời tôi đến đây có chuyện gì vậy?"

Joshua từ chối lời đề nghị có muốn cho thêm đường vào hồng trà hay không từ một vị cận thần bên cạnh, và cũng không có ý định cầm ly trà lên.

Trên thực tế, Joshua không hề có ý định ở lại buổi tiệc trà chiều này quá lâu. Có lẽ vị quý tộc phu nhân này mời Joshua đến là để thảo luận sâu về các chủ đề nghệ thuật. Nhưng Joshua lại không thích bầu không khí câu nệ này, những lời nịnh nọt giữa các quý tộc, cùng với đám kính ngữ và lễ nghi phiền phức đó đều là thứ mà Joshua không tài nào thích ứng nổi.

Joshua ở Trái Đất đã sớm quen với việc cầm một chai Coca nằm dài trên sofa rồi chém gió linh tinh với các đồng nghiệp làm game của mình rồi.

Đã quen với sự tự do tự tại, đương nhiên không thể nào thích ứng nổi với cái buổi tiệc trà chiều bị trông lên chiếc xích mang tên "lễ nghi" này.

Nếu tìm được một chiếc ghế sofa để ngồi, có lẽ Joshua sẽ cùng vị quý tộc phu nhân này trò chuyện một lúc, dù sao thì phong cảnh của khu vườn này quả thực rất đẹp.

Nhưng... chiếc ghế mà Joshua đang ngồi bây giờ, nói thật thì ngồi rất khó chịu.

Ciri trong một dịp thế này cũng coi như đã dịu dàng thùy mị được một phen. Joshua không chạm vào ly trà, Ciri cũng không thêm tờ tường đến đám bánh ngọt trên bàn.

"Đúng như anh Joshua thấy đấy, tôi là một **khán giả** trung thành của «Giai Nhân Và Ác Ma». Vốn dĩ hôm nay là muốn đến để oán trách anh về cái kết của buổi biểu diễn đó, nhưng cuộc gặp mặt ngày hôm qua đã cho tôi chút ít sự an ủi, còn ngày hôm nay thì tôi vì anh Joshua mà đến... cùng với việc tôi cực kỳ muốn biết cái thứ được gọi là **phim ảnh** kia rốt cuộc được chế tạo ra như thế nào."

Chuyến này bà Westser vốn đại diện cho Faroci đến tham gia Triển lãm Vạn quốc, mục đích chính là để tìm kiếm những cỗ máy ma đạo có khả năng thay đổi thời đại này trong triển lãm, cùng với những **diễn viên** hoặc pháp sư trẻ tuổi đầy tài năng.

Joshua không nghi ngờ gì nữa khi hoàn toàn đáp ứng được cả hai điều kiện, từ kỹ thuật quay phim mà Joshua nắm giữ, cho đến việc ngay lần đầu tiên đã quay ra một bộ phim xuất sắc như «Giai Nhân Và Ác Ma», cộng thêm ngoại hình của Joshua đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều là "đẹp mắt vui lòng", thế nên bà Westser cực kỳ ưng ý Joshua.

"Rất tiếc là thừa phu nhân Westser, kỹ thuật quay phim tôi tạm thời không có kế hoạch chia sẻ với bất kỳ ai."

Dù Joshua có muốn chia sẻ thì cũng chẳng chia sẻ nổi, còn đem bán thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Sản phẩm của tộc Chaos Demon, độc quyền một cõi không hàng nhái, ngay cả việc đăng ký bản quyền Joshua cũng tiết kiệm luôn.

Cỗ máy ma đạo có thể dùng để quay phim kia, các ký văn được sử dụng đều chịu ảnh hưởng bởi ma lực hỗn mang của Joshua. Joshua có thể tái chế tạo ra cỗ máy thứ hai, nhưng nếu bắt anh dạy người khác làm thế nào thì chính anh cũng chỉ biết gãi đầu.

Bây giờ Joshua không thiếu tiền, doanh thu mỗi ngày của Hearthstone suýt nữa đã làm căng phồng cái túi tiền nhỏ của anh. Cái mà Joshua thiếu hiện tại là hai loại khác, đó chính là nhân tài và **phân cảnh** quay phim.

"Tuy nhiên, tôi rất sẵn lòng dạy phương pháp quay phim cho người khác."

Mặc dù dưới trướng của Tước sĩ Bạch Kinh Hoa vẫn còn vài diễn viên, nhưng số lượng vẫn quá ít. Joshua cần nhiều diễn viên hơn nữa, cách nhanh nhất đương nhiên là đào góc tường nhà người khác. Dù sao thì chuyện này Joshua cũng chẳng phải làm lần đầu, cực kỳ quen đường cũ làm lại lần thứ hai hoàn toàn không có chút áp lực tâm lý nào cả.

Chương 90: Thay đổi

"Dạy? Quay phim?"

Bà Westser không hiểu từ sau mà Joshua vừa nói có ý nghĩa gì, nhưng rất nhanh bà đã hiểu đó có lẽ là một thủ pháp chế tác phim ảnh.

Kể từ sau khi xem xong «Giai Nhân Và Ác Ma», bà Westser giống như vừa phát hiện ra một thế giới mới, hóa ra "kịch bản còn có thể diễn theo kiểu này".

Không còn nghi ngờ gì nữa, người Faroci luôn tự hào về tu dưỡng nghệ thuật cao ngã của mình, ở Faroci có một hệ thống bồi dưỡng diễn viên kịch nói cực kỳ hoàn chỉnh, thậm chí còn có cả học viện nghệ thuật chuyên biệt.

Nhưng hình thức biểu diễn kịch nói, đứng trước «Giai Nhân Và Ác Ma» đều trở nên quá mức gượng gạo.

Phim ảnh mang lại cho **khán giả** là một thế giới chân thực, điều quan trọng nhất là sau khi nó quay xong thì không cần **diễn viên** phải biểu diễn lặp đi lặp lại nữa, nếu thông qua **nguyên tình thật** để lưu trữ thì có thể dễ dàng truyền đi khắp nơi trên thế giới.

Đây cũng là lý do tại sao bà Westser lại sốt sắng muốn tìm cho bằng được nhà sản xuất của «Giai Nhân Và Ác Ma» đến vậy.

Dùng một câu nói rất kinh điển mà hình tượng hóa, đó chính là thời đại thay đổi rồi, kẻ nào không chịu thay đổi cùng thời đại thì chỉ có bị lưỡi dao đào thải chém đứt đầu mà thôi!

"Vậy không biết anh Joshua định dùng hình thức nào để dạy phương pháp chế tác phim ảnh? Chỉ bàn riêng về kỹ năng biểu diễn, tôi tin rằng người Faroci chúng tôi sẽ không thua kém bất cứ quốc gia nào."

Khi trò chuyện, bà Westser cố gắng kìm nén âm điệu của mình, tỏ ra trầm ổn hơn và mang theo uy nghiêm mà một quý tộc nên có.

Bà thực sự quá mức mong mỏi được biết phương pháp chế tác phim ảnh, bởi vì sự thay đổi và chấn động mà nó mang lại cho Faroci là chưa từng có trong lịch sử, mà người đàn ông có thể chủ đạo tất cả những điều này lại đang ngồi ngay trước mặt bà.

"Học trong lúc làm việc luôn là hiệu quả nhanh nhất."

Joshua đối với việc quay phim và chế tác cũng chỉ ở mức độ nhập môn, muốn đứng trên tư cách một đạo sư để dạy người khác là điều không thể xảy ra.

Hơn nữa Joshua đến đây cũng không phải để tìm đồ đệ, mà thuần túy là vì muốn tìm **diễn viên** để quay «Sát Thủ Chuyên Nghiệp».

"Bộ phim tiếp theo của tôi đã được đưa lên lịch trình chuẩn bị quay, nhưng điều đáng tiếc là những **diễn viên** mà tôi quen biết ở Nolan chỉ có vài người đó, hoàn toàn không đạt được yêu cầu cho bộ phim tiếp theo của tôi. Thế nên nếu phu nhân Westser có nhân tuyển phù hợp, có lẽ có thể giới thiệu họ đến tham gia quay bộ phim tiếp theo."

Điều kiện mà Joshua đưa ra mang sức hút vô cùng lớn, lớn đến mức vị quý tộc phu nhân đang ngồi trước mặt Joshua rất có thể sẽ tự mình xuống **phân cảnh** tham gia diễn xuất.

Cho dù cô ấy mất đi cơ hội cùng bộ phim đầu tiên trong lịch sử được lưu danh sử sách, thì việc có thể lưu lại bóng hình của mình trong bộ phim thứ hai cũng là một chuyện vô cùng đáng tự hào.

"Về điểm này thì anh Joshua cứ yên tâm, tôi dám chắc là không có bất kỳ vấn đề gì cả. Tôi quen hầu hết các **diễn viên** kịch nói ưu tú ở Faroci, họ nhất định có thể đảm nhận các phần diễn xuất trong phim."

Câu nói này của Joshua không thể nghi ngờ chính là điều mà bà Westser khao khát được nghe nhất.

Có thể để cho các diễn viên dưới trướng của mình tự mình đi tham gia quay phim, không những có thể khiến tên tuổi của họ theo sự công chiếu của bộ phim mà được người đời ghi nhớ.

Đến lúc đó khi tất cả bọn họ đều quay trở về, chắc chắn sẽ có thể nắm bắt được phương pháp quay phim và chế tác.

Đây là một cuộc giao dịch "một hòn đá trúng hai con chim". Nếu như thứ mà bà Westser đặt bên tay không phải là hồng trà mà là rượu vang đỏ, thì bà đã muốn nâng ly cùng Joshua cạn chén để ăn mừng rồi.

"Faroci cách Nolan thực sự quá xa. Tôi nghe nói đoàn kịch Thiên Nga Đen vừa hay đang biểu diễn ở Nolan, tôi nghĩ nếu để họ đến thì chắc hẳn có thể miễn cưỡng lấp đầy dàn diễn viên cho bộ phim tiếp theo của tôi rồi."

Câu nói này của Joshua nếu như bị đám ông chủ rạp kịch ở các thành phố của Faroci nghe thấy, chắc chắn sẽ tức đến mức giậm chân tại chỗ.

Bởi vì đoàn kịch Thiên Nga Đen ở Faroci chính là sự tồn tại tựa như thần linh vậy!

Niềm tự hào của nhân dân Faroci, đoàn kịch đỉnh cao nhất!

Nếu đoàn kịch Thiên Nga Đen cao hứng đến thành phố nào biểu diễn, các ông chủ rạp kịch địa phương phỏng chừng sẽ vì tranh giành quyền biểu diễn mà đánh nhau vỡ đầu mẻ trán... Thế nhưng, vị **diễn viên** duy nhất trong đoàn kịch này khiến Joshua hài lòng lại chỉ có mỗi đóa hoa Thiên Nga Đen - Garoli, cô ấy là **nữ chính** thích hợp nhất trong «Sát Thủ Chuyên Nghiệp».

Còn về nam chính do Jean Reno thủ vai và tên cảnh sát biến thái do Gary Oldman thủ vai, Joshua hiện tại vẫn chưa tìm được nhân tuyển phù hợp.

Đành hy vọng phạm vi các diễn viên trong đoàn kịch Thiên Nga Đen có thể rộng rãi một chút vậy.

"Miễn cưỡng sao?"

Sự trêu chọc trong lời nói của Joshua đã bị bà Westser nghe ra, bà cũng không biết sự tự tin của người trẻ tuổi này lấy từ đâu, nhưng bà Westser buộc phải thừa nhận rằng bối cảnh của Joshua vô cùng gai góc.

Không phải là đáng sợ mà là gai góc, chỉ riêng tính tiết Joshua có quan hệ rất thân thiết với đại trưởng lão của tộc Dwarf tộc - Tháp Phủ (Frostaxe) - thôi, cũng đủ để khiến không ít quý tộc các quốc gia khi mời Joshua phải chuẩn bị sẵn sàng tâm thế đón tiếp bằng lễ nghĩa cao nhất rồi.

"Nhưng tôi nghĩ đoàn kịch Thiên Nga Đen sẽ rất sẵn lòng tham gia bộ phim tiếp theo của anh Joshua, đặc biệt là các thành viên nữ trong đó."

Bà Westser tính ra cũng là một nửa người quản lý của đoàn kịch Thiên Nga Đen. Kể từ sau khi «Giai Nhân Và Ác Ma» công chiếu, luồng gió này cũng đã ảnh hưởng đến đoàn kịch Thiên Nga Đen, mỗi khi họ tập dượt riêng tư ở hậu trường, luôn luôn ngẫu hứng diễn một hai đoạn cốt truyện trong Giai Nhân Và Ác Ma.

"Đó là vinh hạnh của tôi."

Trước mặt đối tác, đương nhiên Joshua phải thể hiện ra sự thành ý đầy đủ.

"Anh Joshua, thời gian cụ thể bắt đầu bộ phim tiếp theo của anh là khi nào? Địa điểm ở đâu? Tôi sẽ sắp xếp lịch trình cho đoàn kịch Thiên Nga Đen."

Bà Westser cầm ly hồng trà nhấp một ngụm, buổi tiệc trà chiều lần này ngon hơn bà tưởng tượng rất nhiều.

"Triển lãm Vạn quốc đã đến gần, tôi dự định sau khi Triển lãm Vạn quốc kết thúc sẽ chính thức bắt đầu. Về địa điểm quay phim thì rất tiếc, tạm thời tôi vẫn chưa chọn được." Joshua nói.

"Đoàn kịch Thiên Nga Đen cũng có một buổi biểu diễn tại Triển lãm Vạn quốc, tạm thời không thể phân tâm."

Bà Westser đặt ly trà xuống, bàn tay vô thức chạm lên chiếc nhẫn đang đeo trên ngón tay. Đó là chiếc nhẫn đại diện cho gia tộc Blackwood.

Lý do đoàn kịch Thiên Nga Đen ghé thăm Nolan chính là để biểu diễn tại Triển lãm Vạn quốc, nhưng xem ra sau làn sóng nhiệt độ của «Giai Nhân Và Ác Ma», các buổi biểu diễn của đoàn kịch Thiên Nga Đen cơ bản không thể thu hút được bao nhiêu sự chú ý nữa.

Chương 91: Tiếng mở màn

*Điều kiện vào cửa của Triển lãm Vạn quốc vô cùng khắc nghiệt. Ít nhất thì Herland trước khi gặp Joshua đã nộp đơn lên học viện ma pháp cao cấp mà cô đang theo học tận ba lần, với hy vọng cỗ **máy quay phim ma năng** của mình có thể được trưng bày trong đó, nhưng kết quả lại bị bác bỏ với lý do không đủ chỗ.*

Diện tích của Cung điện Tinh Thể (Crystal Palace) chỉ có ngàn ấy, một phần được phân bổ cho các quốc gia khác nhau, phần còn lại do các học viện ma pháp cao cấp và các xưởng luyện kim nổi tiếng ở Nolan chiếm giữ.

Vị trí trưng bày căng thẳng như vậy, Herland – một học viên pháp sư có thân phận bình thường – chắc chắn sẽ bị từ chối.

Bà Westser đại diện cho Faroci, một khoảng sân khấu trưng bày của cả quốc gia, hoàn toàn đủ để Joshua dùng làm không gian khai triển cho tựa game «Hearthstone».

Sau khi xác nhận quan hệ hợp tác giữa hai bên, buổi tiệc trà chiều lần này của Joshua và bà Westser đã kết thúc vô cùng tốt đẹp.

Đáng tiếc là trong khoảng thời gian này, Joshua không hề nhìn thấy bóng dáng của đóa hoa Faroci, có lẽ cô ấy đang trốn ở nơi nào đó bế quan luyện tập kỹ năng diễn xuất của mình rồi. Sau khi từ dinh thự Faroci trở về **quán rượu Hearthstone**, Joshua liền bắt đầu tiến hành chuẩn bị cho Triển lãm Vạn quốc sắp tới.

Nội dung chuẩn bị ngoài việc tối ưu hóa tựa game «Hearthstone» ra, chính là thử cải tiến chiếc **máy quay phim** do vị hoàng tử ác ma này chế tạo.

Chịu ảnh hưởng của ma lực hỗn mang, việc Joshua muốn cải tiến thành công hay không hoàn toàn phụ thuộc vào nhân phẩm (vận may).

May mắn là vào đúng ngày diễn ra Triển lãm Vạn quốc, Joshua đã cho ra mắt thành công chiếc máy quay phim sở hữu chức năng **livestream** (phát trực tiếp).

"Lần này thành công rồi sao?"

Ciri ngồi trong phòng làm việc của Joshua nhìn đồng tàn tích **nguyên tinh thạch** trên bàn, điều này khiến cô lại một lần nữa thấm thía ma lực của Chaos Demon rốt cuộc là một sự tồn tại bất ổn đến mức nào.

"Thành công rồi, nhưng chỉ có mỗi viên này thôi."

Joshua thở ra một hơi rồi ngã người tựa vào chiếc ghế đằng sau. May là những kiến thức nghiên cứu về nguyên tinh thạch của vị hoàng tử ác ma kia vẫn còn lưu lại trong ký ức của Joshua, nếu không thì trong một thời gian ngắn anh tuyệt đối không thể khiến chiếc máy quay này có được chức năng livestream.

"Thứ này có tác dụng gì chứ?"

Trên tay Ciri cầm một miếng bánh ngọt vừa mua về từ tiệm bánh mì, khóe môi cô cũng dính một chút kem tươi, chỉ là bản thân cô không hề hay biết.

Trước đó khi Ciri tham gia buổi tiệc trà do vị quý tộc phu nhân kia tổ chức, cho đến tận lúc tiệc trà chiều kết thúc cũng không hề chạm vào mấy món tráng miệng trông vô cùng ngon mắt trên bàn.

Nguyên nhân tóm gọn lại trong một câu đó là "ăn miệng người ta thì mềm xiu" (ăn của người ta thì ngại). Lúc đó Ciri nhận ra Joshua đang đàm phán với phu nhân Westser, với tư cách là người cùng một chiến tuyến với Joshua, ăn đồ của người khác thì cô luôn có cảm giác sẽ thiếu đi chút khí thế.

Chỉ là sau đó Ciri đã kéo Joshua ra tiệm bánh mì để bù đắp lại tổn thất của mình.

"Đến hội trường của Triển lãm Vạn quốc rồi cô sẽ biết."

Joshua cất viên "nguyên tinh thạch" duy nhất được cải tiến thành công ấy vào trong chiếc vali của mình.

Đúng lúc này, chị gái của Ciri là Herland cũng đến tầng hai của quán rượu, cô đứng trước cửa phòng làm việc của Joshua và gõ cửa.

"Anh Joshua."

Bộ trang phục trên người Herland ngày hôm nay vẫn là chiếc áo choàng pháp sư vô cùng giản dị, nhưng dù có mặc bộ áo choàng rộng thùng thình này đi chăng nữa, vóc dáng cao ráo của cô vẫn cực kỳ thu hút ánh nhìn.

"Em... thực sự có thể tham gia Triển lãm Vạn quốc sao?"

Mặc dù Herland đã xác nhận vô số lần với Joshua từ mấy ngày trước, nhưng vào ngày diễn ra Triển lãm Vạn quốc, Herland vẫn có chút không dám tin.

Cô hiểu rõ hơn ai hết việc đưa cỗ máy ma đạo của mình vào phòng trưng bày của Cung điện Tinh Thể khó khăn đến nhường nào. Khoảng thời gian trước cô vẫn còn đang đau đầu vì không biết làm cách nào để thuyết phục vị quan kiểm duyệt, giúp cho «Hearthstone» có được một chỗ đứng tại Triển lãm Vạn quốc.

Nhưng chẳng mấy ngày sau, Joshua đã thông báo cho Herland tin tức rằng cô không cần phải bận tâm về chuyện đó nữa.

"Đương nhiên rồi, anh từng hứa với em rằng cỗ máy ma đạo do em chế tạo sẽ được trưng bày tại Triển lãm Vạn quốc, hơn nữa tất cả mọi người sẽ biết em chính là người chế tạo ra nó. Và bây giờ chính là lúc anh thực hiện lời hứa đó."

Nền tảng của cỗ máy chơi game «Hearthstone» được xây dựng dựa trên cỗ máy ma đạo do Herland chế tạo. Ban đầu Herland hoàn toàn tương đương với việc đã ký kết khế ước với tên ác ma là Joshua.

Dường như để minh chứng cho lời nói của Joshua, một người đàn ông trung niên ăn mặc như quân gia bước lên tầng hai, vừa nhìn thấy Joshua liền sải bước đi tới.

"Thưa anh Joshua, chiếc xe ngựa mà đại công tước sắp xếp đã đợi sẵn ở bên dưới rồi, ngài có cần tôi gọi người khiêng cỗ máy ma đạo định trưng bày xuống không?"

Vị quân gia này chính là người mà Joshua từng gặp ở dinh thự Faroci.

"Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi."

Joshua cầm lấy chiếc vali trên bàn. Dung tích bên trong chiếc vali này lớn hơn tưởng tượng của Joshua rất nhiều, nhét vào trong đó một cỗ máy chơi game Hearthstone cùng cỗ máy ma đạo chuyên dùng để vẽ vôi do Herland làm ra hoàn toàn không thành vấn đề.

"Cô Herland, những chuyện còn lại chúng ta ra Triển lãm Vạn quốc rồi nói tiếp thế nào?"

"Đương nhiên không thành vấn đề rồi!"

Herland đã đợi ngày này lâu lắm rồi. Để tác phẩm đề dơi của mẹ cô có thể được trưng bày tại Triển lãm Vạn quốc, cô không tiếc việc trốn trong xưởng luyện kim của mình xin nghỉ học tận mấy tháng trời.

Dưới sự dẫn đường của vị quân gia trung niên, Joshua đi đến con phố bên ngoài quán rượu Hearthstone. Ngay sát lề đường, một chiếc xe ngựa khắc gia huy của Blackwood Duke đang chờ sẵn ở đó.

Sau khi Joshua chào tạm biệt Marina – người đang trông coi quán rượu, anh cùng Herland và Ciri bước lên chiếc xe ngựa này.

Cách bài trí bên trong xe ngựa sang trọng y hệt như vẻ bề ngoài. Joshua tìm một vị trí ngồi cạnh cửa sổ, còn Ciri và chị gái Herland thì ngồi đối diện với Joshua.

Triển lãm Vạn quốc lần này có thể coi là lễ hội lớn nhất kể từ khi Nolan được thành lập.

Đường phố ngập tràn những viên nguyên tinh thạch phát ra đủ loại ánh sáng, trên bầu trời thỉnh thoảng lại lóe lên những chùm pháo hoa cầu thành từ Quang chiếu thuật.

Quán rượu Hearthstone nằm ở khu thương mại của Nolan, xe ngựa muốn đi từ con đường chật chội ở khu thương mại đến vị trí của Cung điện Tinh Thể mất khá nhiều thời gian.

Tận dụng khoảng thời gian này, Herland và Ciri lại bắt đầu chơi cờ bàn để giết thời gian giống như trước kia.

Joshua không mấy hứng thú với cờ bàn. Đợi đến khi «Hearthstone» thực sự phổ biến rộng rãi trong thành phố Nolan này, có lẽ Joshua có thể thử chế tạo một số tựa game khác.

Ví dụ như mấy tựa game pixel trên máy chơi game cầm tay thời thơ ấu mà ai cũng thích...

Nhưng hiện tại đã tham gia lễ hội của Nolan rồi, Joshua cũng nhân cơ hội này để thả lỏng một chút.

Nhìn ngắm đến chán ngấy phong cảnh ngoài đường phố, Joshua dời ánh nhìn sang hai chị em Ciri và Herland.

Toàn bộ bên trong xe ngựa phảng phất một làn hương thơm dịu khó tả, có lẽ là loại tinh dầu thơm được tích hợp sẵn trong xe.

Nhưng Joshua không thể phủ nhận rằng cả Ciri và Herland ngồi đối diện đều là những khung cảnh tuyệt mỹ.

Về tình cảm mà Ciri dành cho mình, Joshua đương nhiên biết rõ mười mươi. Nếu ở Trái Đất mà tìm được một cô bạn gái xinh đẹp nhường này, chắc chắn là phúc đức mấy đời mới tu được.

Sau khi đến Nolan, Joshua đã bận rộn suốt gần hai tháng trời để củng cố nền tảng của mình tại thành phố này, cũng quả thực nên rảnh rỗi lại để xử lý chuyện tình cảm cá nhân rồi.

Trong khoảng thời gian Joshua suy nghĩ những điều này, chiếc xe ngựa di chuyển trên những con đường phồn hoa của Nolan gần nửa tiếng đồng hồ cuối cùng cũng chậm rãi dừng lại. "Thưa anh Joshua, địa điểm tổ chức Triển lãm Vạn quốc đã đến rồi, phu nhân công tước đang đợi ngài có mặt tại Cung điện Tinh Thể."

Buổi triển lãm quy tụ hầu như tất cả các cường quốc lớn trên thế giới, được tổ chức nhằm trưng bày những cỗ máy ma đạo mới nhất trên toàn cầu. Joshua vỗ vỗ chiếc vali trong tay mình.

Đã đến lúc cho những con người ở thế giới này mở mang tầm mắt về hình thức giải trí của thời đại thông tin rồi.

Chương 92: Kỳ ngộ

Messai bước đi trên con đường lát đá dẫn về Cung điện Tinh Thể cùng với người dẫn đường của mình – Giáo chủ Vô Dục Giả.

Kể từ khi Messai được Thánh Giáo Chi Quốc bổ nhiệm đến Nolan để cùng tham gia Triển Lãm Vạn Quốc với Giáo chủ Vô Dục Giả, nữ thánh kị sĩ này vẫn luôn mong chờ ngày hội chính thức khai mạc. Bởi vì hội chợ này quy tụ tầng lớp tinh anh từ khắp nơi trên thế giới, tượng trưng cho sự tiến bộ của thế giới, sự tiến bộ của nhân loại.

Hơn nữa, dưới sự dẫn dắt của ánh sáng Thần linh, Thánh Giáo Chi Quốc cũng mang theo mấy cỗ máy ma đạo hoàn toàn mới đến với hội chợ lần này.

Đề không làm nhục mặt quốc gia và vinh quang của Thần linh, hôm qua Messai còn cố gắng lau chùi bộ giáp của mình hết lần này đến lần khác, tìm mọi cách xóa đi những vết máu cùng vết xước tích tụ qua năm tháng trên đó.

"Xốc lại tinh thần nào."

Messai thẳng lưng, nhắc nhở hai đồng nghiệp thuộc Thánh giáo quân đang đi theo hộ tống bên cạnh.

Sắp tới, Giáo chủ Vô Dục Giả sẽ có buổi gặp gỡ và giao lưu với quý tộc các nước, mà sự hiện diện của các thánh kị sĩ đứng sau ngài chắc chắn là biểu tượng cho sức mạnh quốc gia.

"Này, nữ kị sĩ Messai, cô không sao chứ? Trông giống như cô thức trắng cả đêm qua vậy."

Nghe thấy lời nhắc nhở ấy, một nam thánh kị sĩ cùng cấp đứng cạnh Messai khẽ hỏi.

Những hành động bất thường gần đây của nữ kị sĩ này đã thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp. Trong suốt mấy ngày qua, cứ cách vài ngày là cô lại rời khỏi chỗ ở không rõ đi đâu vào làm gì.

Uy tín của Messai trong Thánh giáo quân khá cao, chủ yếu là vì trong một quân đoàn đa phần toàn nam giới, sự hiện diện của một nữ kị sĩ như cô thực sự quá mức hiếm hoi... Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ thu hút sự quan tâm của không ít nam đồng nghiệp rồi.

"Đây không phải vấn đề mà anh nên bận tâm."

Messai không trả lời thẳng câu hỏi của nam thánh kị sĩ kia, mà chỉ dùng giọng điệu cảnh cáo để đối phương đừng hỏi thêm nữa.

Thực ra, khi nhắc đến chuyện này, bản thân Messai cũng có chút chột dạ. Mặc dù cô luôn tự lừa dối bản thân bằng lý do『Đây là công việc bí mật bắt buộc phải giám sát ác ma』.

Nhưng sự thật là sau khi đến Nolan, cô đã thực sự sa bẫy cỗ máy ma đạo do ác ma phát minh ra, chính là trò chơi mang tên 《Hearthstone》 kia!

Điều khiến Messai cảm thấy xấu hổ nhất là vào tối hôm qua, lúc đang đánh bóng áo giáp cho mình, trong đầu cô toàn nghĩ đến chuyện『Giới hạn sát thương (otk/burst) cao nhất của nghề Paladin là bao nhiêu』.

Messai hít sâu một hơi, bước theo Giáo chủ Vô Dục Giả tiến vào Cung điện Tinh Thể. Ít nhất là trong thời gian diễn ra Triển Lãm Vạn Quốc lần này, cô phải gạt bỏ mọi tạp niệm liên quan đến 《Hearthstone》, cố gắng hấp thu tối đa tri thức từ các quốc gia khác.

Bên trong Cung điện Tinh Thể đông đúc hơn so với tưởng tượng của Messai. Dù sao nơi đây cũng tề tựu toàn bộ quý tộc và các nhà giả kim nổi tiếng khắp thế giới.

Khu vực trung tâm Cung điện Tinh Thể là nơi trống trải nhất, đó là một sân khấu lớn. Chẳng bao lâu nữa, các cỗ máy ma đạo đến từ khắp nơi trên thế giới sẽ xuất hiện và trình diễn tại đây.

Nhóm Messai đến hơi sớm, các quý tộc vẫn đang tụ tập thành từng nhóm nhỏ trò chuyện phiếm, các phục vụ tay cầm rượu vang và champagne di chuyển tập nập giữa đám đông. Âm thanh du dương vang vọng khắp Cung điện Tinh Thể, hết như một buổi tiệc khiêu vũ xã giao đặc trưng của giới thượng lưu.

Giáo chủ dẫn Messai đến khu vực trung bày thuộc về Thánh Giáo Chi Quốc, nơi này được chuẩn bị riêng cho những pháp sư chỉ có hứng thú với máy ma đạo.

Bên trong khu trung bày của Thánh Giáo Chi Quốc đặt một cỗ máy ma đạo có thể tích khổng lồ. Tác dụng của cỗ máy này là lưu trữ sức mạnh của ánh sáng vào trong các Nguyên tinh thạch.

Dù Messai hoàn toàn mù tịt về việc phát triển và nghiên cứu máy ma đạo, nhưng cô có thể khẳng định đây tuyệt đối là một phát minh vĩ đại.

"Karl, cuối cùng ông cũng tới. Mấy lão già kia đang đợi ông kia, hiếm khi những người sáng lập Hội bút hữu chúng ta lại tề tựu đông đủ thế này."

Đúng lúc này, một lão già mặc áo choàng xám, bề ngoài lộn xộn với bộ râu dài sắp chạm ngực phát hiện ra Vô Dục Giả. Đậu trên vai lão già này là một con cú trắng muốt từ trong ra ngoài. Vừa nhìn thấy Vô Dục Giả, con cú liền không chút khách khí vỗ cánh bay sang đậu thẳng lên vai ngài.

Karl là tên thật của Vô Dục Giả. Rất ít người ở Thánh Giáo Chi Quốc biết tên thật của Đại giáo chủ, thậm chí đến tận hôm nay Messai mới biết điều đó, thế nên cô không dám xem thường lão pháp sư áo xám có phần lôi thôi này.

"Mười mấy năm trôi qua, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn... Thôi được rồi, hai người cứ tùy ý đi dạo xung quanh đi, ta phải rời đi một lúc."

Vô Dục Giả quay đầu nói với ba vị thánh kị sĩ phía sau.

"Đã rõ."

Messai và các đồng nghiệp khẽ gật đầu, sau đó Vô Dục Giả chống gậy rời khỏi phòng triển lãm cùng vị lão già áo xám nọ.

Việc cấp trên trực tiếp rời đi giúp tâm trạng căng thẳng của Messai thả lỏng hơn một chút.

So với những cỗ máy ma đạo nhìn mãi chẳng hiểu gì trong phòng triển lãm, buổi tiệc khiêu vũ tập trung các phu nhân và tiểu thư quý tộc có vẻ hấp dẫn hai nam thánh kị sĩ kia hơn.

Địa vị của họ trong Thánh giáo quân cũng tương đương Messai. Đối với hành vi ham chơi hưởng lạc này, Messai chỉ có thể ném cho họ một ánh mắt khinh bỉ.

Nữ kị sĩ này không có hứng thú với cồng hay những lời nịnh nọt xã giao giữa giới quý tộc.

Ngược lại, những cỗ máy ma đạo kỳ diệu trong khu vực triển lãm mới là thứ hấp dẫn cô hơn cả.

Trong thời gian tự do hoạt động, Messai bắt đầu bước về phía các phòng triển lãm của quốc gia khác.

Nhưng ngay khi nữ kị sĩ này vừa tham quan xong phòng triển lãm của Thiết Chi Quốc – Biskell, rồi bước sang phòng triển lãm bên cạnh được mệnh danh là quốc gia nghệ thuật – Faroci, cô bỗng nghe thấy một câu thoại cực kỳ quen thuộc.

『Hãy tôn sùng Thánh Quang!』

Câu nói này khiến Messai – người vốn chẳng có chút hứng thú nào với kịch sân khấu, âm nhạc hay hội họa – phải khựng lại ngay trước phòng triển lãm của Faroci.

Cô nhớ rất rõ câu thoại này, nhớ cực kỳ rõ... đó là câu nói của 'Tirion Fordring' – lá bài Huyền thoại mạnh nhất của nghề Paladin trong 《Hearthstone》!

Messai chính vì lá bài này mà suýt chút nữa ném sạch số tiền sinh lễ tích góp bao nhiêu năm trời của mình vào, kết quả là cho đến tận bây giờ vẫn chưa rút ra được.

Hơn nữa, trong Quán rượu Hearthstone, cô cũng chỉ mới thấy người khác dùng có đúng một lần, thế nên cô vô cùng ấn tượng với câu thoại lúc Tirion Fordring xuất trận.

Tại sao ở đây lại có âm thanh của 《Hearthstone》?

Ánh mắt Messai hướng về phía phòng triển lãm do Faroci thiết lập. Vượt qua một rừng tranh vẽ và tác phẩm điêu khắc nổi tiếng thế giới, cô nhìn thấy một cỗ máy ma đạo đang dùng để chơi «Hearthstone» ở góc phòng triển lãm.

Cùng với một kẻ mà cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy xuất hiện ở đây – Chaos Demon Joshua!

Cô lập tức theo phản xạ đưa tay định với lấy bên hông, nhưng chỉ vồ lấy khoảng không.

Bên trong Cung điện Tinh Thể không cho phép bất kỳ ai mang theo vũ khí. Mỗi một vị quý tộc đặt chân đến đây đều có thân thể không đơn giản, nếu bất kỳ ai xảy ra chuyện, rất có thể sẽ phát triển thành sự kiện cấp độ khủng hoảng ngoại giao giữa hai nước.

Chẳng lẽ đây mới là mục đích thực sự của tên ác ma này?

Chương 93: Khiêu Chiến

Dưới sự dẫn đường của vị quản gia trung niên, Joshua cùng Ciri và Herland thuận lợi bước vào Cung điện Tinh Thể.

Trong khoảng thời gian đó, phu nhân Westser muốn mời Joshua gia nhập vòng tròn trò chuyện của giới quý tộc, rõ ràng là muốn ngầm thông báo với quý tộc các nước rằng Joshua là "món đồ" đã bị bà nhắm trúng.

Nhưng Joshua vẫn rất uyển chuyển từ chối lời mời của phu nhân Westser.

Trong lúc chờ đợi Triển Lãm Vạn Quốc chính thức khai mạc, Joshua và Ciri tìm hai chiếc ghế đầu nhỏ, ngồi ngay trong phòng triển lãm của Faroci để đánh Hearthstone.

Herland thì đứng bên cạnh lặng lẽ theo dõi như một khán giả.

"Lúc vẽ bức tranh gốc của lá bài này, em đã cảm thấy... hiệu ứng của lá bài này có chút quá đáng lắm rồi đấy chứ?"

Ciri đang đấu với Joshua, nhân vật mà Ciri chọn là pháp sư Jaina, còn Joshua dùng Paladin Uther.

Lá bài Legendary mạnh nhất của Paladin là Tirion Fordring bên phía Joshua xuất hiện thành công, trực tiếp dẫn đến việc bàn đấu của Ciri sụp đổ toàn diện, tiến không được mà lùi cũng không xong, chỉ có thể trở mặt chịu đựng bị Fordring đè bẹp dưới đất.

"Em thấy là do Ciri dùng phép Biến Hồng Cừu quá sớm đấy chứ."

Herland đứng bên cạnh này giờ cẩn thận nhắc nhở Ciri.

Thực ra Herland không tiếp xúc nhiều với trò chơi «Hearthstone» này, thậm chí còn chưa có tài khoản, nhưng luật chơi vô cùng đơn giản, Herland đứng xem một hai ván là đã hiểu được đại khái quy tắc.

Cô không ngờ cỗ máy ma đạo do chính mình chế tạo lại có thể tạo ra một trò chơi thẻ bài thú vị đến thế.

Ngay lúc Herland đang thấp thỏm định tự mình xắn tay áo lên chơi thử, một bóng người đầy thù địch bước vào phòng triển lãm của Faroci.

"Vây chị ơi, phép Biến Hình mà các pháp sư dùng thực sự có thể biến một thánh kị sĩ thành con cừu sao?"

Ciri cầm lấy cây gậy phép dựa ở bên cạnh, lập tức đứng dậy hỏi người chị bên cạnh.

Trên thế giới này, các pháp sư cũng nắm giữ thuật biến hình có thể biến con người thành động vật, nhưng so với phép thuật do các pháp sư dòng chính sử dụng, nó lại nghiêng về loại ma pháp nguyên rủa thuộc hệ Voodoo nhiều hơn.

Thế nên trong học viện mà Herland theo học, rất ít pháp sư nắm giữ loại ma pháp "độc ác" này.

"Chắc là không được đâu, chị từng nghe đạo sư Luresk nói qua, loại thuật biến hình đó chỉ có tác dụng với những kẻ ngốc nghếch và yếu ớt mà thôi."

Herland nhìn nữ thánh kị sĩ đang bước vào phòng triển lãm Faroci, nhìn khí thế hùng hổ của cô ta thì tuyệt đối không giống như đến xem triển lãm tranh hay tượng điêu khắc.

Nhìn bộ giáp nặng nề cùng khí thế áp đảo của vị thánh kị sĩ này, cô thể nào cũng không thuộc loại người ngốc nghếch yếu ớt được.

Herland cũng học theo Ciri cầm lấy cây trượng ngắn của mình. Herland đã biết thân phận thực sự của Joshua chắc chắn có liên quan cực lớn đến ác ma.

Phong cách từ trước đến nay của Thánh giáo quân là không buông tha cho bất kỳ con ác ma nào, giống như nước với lửa, vĩnh viễn không đội trời chung.

"Bình tĩnh nào Ciri, bất kỳ bức tranh nào ở đây mà em làm hỏng cũng có thể đủ để trừ sạch tiền thù lao một năm của em đấy."

Joshua dùng cách này để nhắc nhở Ciri rằng đây không phải là nơi để chiến đấu, những bức tranh được trưng bày ở đây đều là tác phẩm của các họa sĩ nổi tiếng xứ Faroci, phu nhân Westser còn cử người chuyên trách canh giữ tại chỗ.

"Tại sao người lại ở đây?"

Messai đi đến cách chỗ Joshua không xa thì dừng lại, cô không dám tiến lại gần thêm một bước nào nữa.

Hiện tại trên người cô không mang theo kiếm bên hông, sức mạnh chiến đấu bị giảm đi một nửa, hơn nữa Joshua lại là một Chaos Demon cực kỳ đáng sợ.

Nếu Joshua định mở màn giao chiến, Messai bắt buộc phải chừa cho mình một đường lui thật đầy đủ.

"Tại sao lại ở đây á? Đương nhiên là đến tham gia Triển Lãm Vạn Quốc rồi."

Joshua đưa cho cô một câu trả lời rất đơn giản, cũng là lời thật lòng phát xuất từ đáy lòng, tiếc là ấn tượng tích lũy bao nhiêu năm qua của nữ thánh kỵ sĩ này về ác ma khiến cô hoàn toàn không tin những gì Joshua nói.

"Cho dù người có âm mưu gì đi nữa, Thánh giáo quân cũng sẽ tới nhanh thôi."

Trên tay Messai hiện lên một ấn ký màu vàng, ấn ký này là phương thức Thánh giáo quân dùng để liên lạc và xác nhận thân phận của nhau trên chiến trường, ý nghĩa mà ấn ký có thể biểu đạt chỉ có một, đó chính là đã phát hiện ra ác ma.

Joshua không đưa ra thêm bất kỳ lời giải thích nào nữa, bởi vì các nhân viên phục vụ của Faroci canh giữ phòng triển lãm đã bước tới.

"Xin lỗi tiểu thư, xin vui lòng không sử dụng ma thuật ở đây, đây là sự thiếu tôn trọng đối với các nghệ sĩ Faroci."

Vị phục vụ này hoàn toàn không quan tâm trên người Messai đang mặc áo giáp của Thánh giáo quân hay trang phục gì khác.

Phòng triển lãm này tương đương với lãnh thổ của Faroci, nghiêm cấm sử dụng mọi ma pháp mang tính công kích, kẻ nào dám vi phạm chắc chắn là đang công khai khiêu khích Faroci.

Messai mấp máy môi muốn giải thích với anh ta rằng ma pháp này không hề có tính công kích chút nào, nhưng mấy nhân viên phục vụ canh giữ phòng triển lãm khác đang chậm rãi tiến về phía cô, khiến Messai đành phải thu lại ma pháp của mình.

"Người... chẳng lẽ không biết thân phận của hắn là ác ma sao?"

Messai chỉ vào Joshua đang ngồi ở đó, hy vọng sau khi biết thân phận của Joshua, nhân viên phục vụ này sẽ giao Joshua cho cô.

Ở đây Joshua không hề có sự che chở của mấy tên người lùn phiền phức đó nữa...

"Ác ma?"

Vị phục vụ nọ quay đầu liếc nhìn Joshua, sau đó lắc đầu với Messai với vẻ mặt tiếc nuối.

"Tôi chưa từng nghe qua chuyện này bao giờ, ngài Joshua là vị khách quý của Nữ công tước. Thưa tiểu thư, nếu cô còn tiếp tục mang địch ý với khách của chúng tôi như vậy, chúng tôi chỉ đành dùng biện pháp thô bạo để mời cô ra ngoài thôi."

Lời nói của nhân viên phục vụ rất lịch sự, nhưng anh ta chuẩn bị dùng hành động thực tế để chứng minh rằng sự lịch sự đó chỉ có trong lời nói mà thôi.

Tên ác ma này rốt cuộc quen biết một Nữ công tước xứ Faroci từ lúc nào vậy chứ?!

Vào khoảnh khắc này, Messai sâu sắc ý thức được quyền lực của mình thực sự quá nhỏ bé, chỉ là một kỵ sĩ kỳ cựu của Thánh giáo quân thì hoàn toàn không có tư cách dây dưa với công tước của các quốc gia khác.

Nếu cô có thân phận Đoàn trưởng Thánh giáo quân, vậy thì cô hoàn toàn có thể cường hành lôi cô Joshua ra khỏi phòng triển lãm này rồi.

"Nếu tiểu thư Messai không yên tâm về tôi, có thể giống như trong Quán rượu Hearthstone, ở lại giám sát từng cử động của tôi, nhân tiện làm một ván Hearthstone vui vẻ thì sao nào?"

Joshua lại một lần nữa đưa ra lời mời gọi mang đậm chất ác ma đối với vị nữ thánh kị sĩ này, nhân tiện ra hiệu cho mấy nhân viên phục vụ canh giữ phòng triển lãm bớt nóng giận.

"Cái này..."

Messai trong khoảnh khắc này vậy mà lại do dự, đường đường là một Thánh giáo quân cao quý thì không nên nghe theo bất kỳ lời đề nghị nào của ác ma.

Chỉ thấy nữ kị sĩ này lùi lại vài bước đi ra khỏi phòng triển lãm, vãn tự màu vàng trong tay lại một lần nữa sáng lên. Sau khi dùng cách này để thông báo cho những người khác trong Cung điện Tinh Thể về sự xuất hiện của kẻ địch, cô kiên quyết bước trở lại phòng triển lãm một lần nữa.

"Tôi sẽ không để người chạy thoát đâu, đồ ác ma." Messai nói với giọng điệu kiên định.

Mặc dù sau khi nói xong, nữ kị sĩ này lại rất tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Joshua, lôi bộ bài của mình ra chuẩn bị khiêu chiến Joshua – tên trùm cuối đứng sau màn này.

Chương 94: Khốn giả

Thời gian trôi qua, Vô Dục Giả cũng kết thúc buổi gặp gỡ với người bạn cũ của mình.

Tại một căn phòng khách nhỏ trong Cung điện Tinh Thể đang có hàng trăm con cú tập trung trú ngụ, đây đều là những tín sứ do Hội bút hữu cú mèo nuôi dưỡng.

Vô Dục Giả khó mà tưởng tượng được cái hội bút hữu mà lúc trước mình hứng trí lắm thời cùng vài người bạn chí cốt lập nên, nay lại phát triển đến quy mô như thế ở Nolan.

Nhưng so với Hội bút hữu cú mèo, chuyến ghé thăm Nolan lần này của Vô Dục Giả là vì muốn thu thập thêm nhiều tri thức hoàn toàn mới.

Điều khiến Vô Dục Giả cảm thấy kinh ngạc là ngay sau khi đến Nolan không lâu, ông đã tìm thấy thứ tri thức khiến mình gần như mê muội trên một cỗ máy ma đạo đặc trưng của một quán rượu.

Sự mê muội ấy đến từ chỗ đó là thứ tri thức mà ông hoàn toàn không tài nào lý giải nổi.

Khoảng thời gian này, Vô Dục Giả đã dồn hết tâm can vào việc giải mã cấu trúc nguyên lý của «Hearthstone», nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn vô phương.

"Karl, ông đừng có đùa nữa, trên thế giới này làm gì có chuỗi văn tự ma pháp nào mà tôi không nhìn hiểu chứ!"

Một lão giả mặc áo choàng xám đứng cạnh Vô Dục Giả tỏ thái độ khinh thường khi nghe nhắc đến những 『chuỗi văn tự ma pháp hoàn toàn mới』 kia.

"Đừng quá tự tin vào tri thức của bản thân, Luresk... Nếu ông không tin, có lẽ tôi có thể dẫn ông đi xem cỗ máy ma đạo đó."

Vô Dục Giả trước kia cũng giống như vị lão giả áo xám này, đứng ở tầng lớp thượng lưu của thế giới, sự uyên bác về ma pháp của họ sớm đã đạt đến mức độ mà người thường khó lòng với tới.

Sở hữu tri thức uyên bác như vậy, bất kể là ai cũng sẽ dùng ánh mắt kiêu ngạo để soi xét các tác phẩm của thế hệ đi sau.

Nhưng sự kiêu ngạo của Vô Dục Giả sớm đã bị những chuỗi văn tự ma pháp phức tạp đến mức khiến chính ông cũng thấy đau đầu kia mài mòn cho sạch sành sanh.

"Cũng được, dù sao tôi cũng chẳng có hứng thú gì với mấy màn trưng bày máy ma đạo của lũ pháp sư áo trắng đó."

Lão lấy từ trong ống tay áo dài ra vài con trùng nhỏ giống như giun đất, ném cho con cú đang đậu trên vai ăn.

"Đi theo tôi."

Vô Dục Giả chống gậy bước về phía phòng triển lãm của Cung điện Tinh Thể. Ngay lúc bước vào đây, con mắt thứ ba mà ông sở hữu đã cảm nhận được sự hiện diện của con Chaos Demon đó.

Chỉ là Vô Dục Giả vẫn chọn cách giám sát chứ không nhúng tay vào tìm cách đuổi cổ con Chaos Demon kia. Điềm đen đủi là đồ đệ của ông lại vô tình chạm mặt con ác ma đó, hơn nữa còn triệu tập tất cả các thánh kị sĩ có mặt tại hiện trường.

Đây là tình huống mà Vô Dục Giả không hề muốn thấy. Tùy tiện nổ ra xung đột hoặc thực hiện bất kỳ hành vi mang tính công kích nào bên trong Cung điện Tinh Thể đều có thể mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho quốc gia của mình.

Lúc này, Vô Dục Giả nhận ra bản thân có lẽ nên tự mình đi giải quyết chuyện này, tránh để mấy tên thánh kị sĩ trẻ người non dạ sau khi bắt được ác ma lại gây ra một rắc rối ngoại giao to lớn cho Thánh Giáo Chi Quốc.

Lần theo sự chỉ dẫn của con mắt thứ ba, ông nhanh chóng dẫn theo người bạn cũ bước vào phòng triển lãm của Faroci.

Điều khiến Vô Dục Giả có chút bất ngờ và may mắn là đồ đệ của ông lại đang ngoan ngoãn ở cùng một chỗ với con ác ma đó, hơn nữa... trông có vẻ rất vui vẻ nữa cơ chứ?

"Dùng lá này... không phải... lá này."

Messai lúc này đang rơi vào trạng thái vương bận và suy tính. Ngồi đối diện cô không phải Joshua, mà là Herland.

Joshua thắng liền Messai một ván không chút hồi hộp, sau đó liền nhường chỗ cho Herland – người này giờ vẫn đứng xem bên cạnh.

Dưới bộ bài do Joshua sắp xếp, ngay cả một tân thủ như Herland cũng khiến Messai rơi vào trận chiến vô cùng chật vật.

Một mặt, nữ kị sĩ này đang thầm nghĩ không biết hai tên đồng nghiệp kém cỏi kia rốt cuộc khi nào mới tới nơi; mặt khác, vì sĩ diện của một người chơi Hearthstone lâu năm, cô thế nào cũng không muốn thua dưới tay một tân binh vừa mới chơi được đúng một ván.

Chỉ là sự vương bận và suy tính của Messai nhanh chóng bị cắt đứt, bởi vì cô nhìn thấy bóng dáng của người dẫn đường xuất hiện ngay cửa phòng triển lãm Faroci!

Không chỉ Messai, Herland đang ngồi đối diện trầm ngâm cũng bị bóng dáng xuất hiện ở cửa cắt đứt dòng suy nghĩ.

Pháp sư áo xám Luresk!

Herland tuyệt đối không thể nhận nhầm. Hiệu trưởng của ngôi trường đại học ma pháp mà cô đang theo học có thể nói là một trong những bộ óc uyên bác đứng trên đỉnh cao nhất của tháp ngà pháp sư Nolan, là một nhân vật lớn vô cùng lừng lẫy.

Thế là Messai và Herland vô cùng ấn ý đồng loạt đứng phắt dậy, có chút câu nệ đứng nghiêm tại chỗ, nhìn hai vị lão giả chậm rãi bước vào phòng triển lãm Faroci.

Mục đích họ đến đây hiển nhiên không phải để thưởng thức tranh vẽ và tác phẩm điêu khắc nổi tiếng của Faroci.

"Cô tiêu thư kị sĩ đây mà không ra đón nữa thì lượt của cô sắp bị kết thúc cường chế rồi đấy."

Joshua rất có lòng tốt nhắc nhở Messai – người vừa bỗng chốc đứng thẳng tắp như trời trồng.

Đây... đã là lần thứ hai Messai bị Đại giáo chủ bắt quả tang đang... chơi game cùng ác ma!

Ngay cả bản thân Messai cũng bắt đầu hoài nghi không biết rốt cuộc mình có cấu kết gì với ác ma hay không nữa.

"Đừng câu nệ."

Câu trả lời mà Vô Dục Giả dành cho Messai vẫn chỉ là ba chữ ấy, tựa như đang khoan dung cho một loạt lỗi lầm mà Messai đã phạm phải vậy.

Vị lão giả áo xám nọ lại càng trực diện hơn. Ông không quen biết Herland hay Ciri, nhưng ông quen biết Joshua... Bằng sáng chế máy quay phim trước đó của Joshua chính do một tay ông phê duyệt.

Ông có ấn tượng rất sâu sắc với người thanh niên tóc đen mắt đen này, đặc biệt là cái 『khung chat』 mà Joshua nói sẽ cho ông xem, đã mở ra cho ông thấy tương lai của Hội bút hữu cú mèo.

Đáng tiếc là viên Nguyên tinh thạch với dung lượng gần như vô hạn mà Joshua yêu cầu quả thực quá mức sư tử ngoạm. Phải nói là loài sư tử cũng không đủ thỏa mãn khẩu vị của Joshua, có lẽ phải chục con cự long mới được coi là hình tượng ví von thích hợp.

Nolan quả thực có một viên 『Nguyên tinh thạch』 vô hạn như thế, đó chính là cốt lõi của Nolan. Mất đi viên Nguyên tinh thạch này, kết giới ma pháp vẫn luôn bảo vệ Nolan từ trước đến nay sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Điều này mang tính chí mạng đối với thành phố này, thế nên dù Hội bút hữu cú mèo có đối mặt với nguy cơ giải tán đi chăng nữa, ông cũng tuyệt đối không thể giao viên Nguyên tinh thạch này cho Joshua.

Còn bây giờ, xem ra cậu thanh niên này lại mang đến một cỗ máy ma đạo kỳ diệu khác nữa rồi.

"Đại giáo chủ đại nhân..."

Mặc dù đôi mắt của Vô Dục Giả được quấn bởi mảnh vải bó rách nát, nhưng Messai vẫn có thể cảm nhận được rằng Vô Dục Giả đến đây là vì cỗ máy 《Hearthstone》 này, chứ không phải tới để bắt giữ con ác ma kia, thế nên Messai chuẩn bị nhường chỗ lại cho Vô Dục Giả.

Herland thấy vậy cũng muốn nhường vị trí của mình ra. Dù sao đó cũng là Viện trưởng ngôi trường đại học cô đang theo học, hơn nữa còn có tin đồn Luresk rất có khả năng là một thành viên của Hội đồng Bảy người huyền thoại tại Nolan!

"Đừng vội, ván này của hai cháu vẫn chưa đánh xong cơ mà."

Joshua lại cản trở hành vi chủ động từ bỏ tư cách chơi game của Messai và Herland.

"Nhưng mà... ngài Joshua!"

Herland vô cùng gấp gáp muốn nói cho Joshua biết thân phận của vị lão giả áo xám kia.

"Không sao đâu tiểu cô nương, chúng ta đứng bên cạnh xem là được rồi."

Vô Dục Giả khẽ lắc đầu ý nói không có ý định nhúng tay vào. Nghe thấy câu nói này của Đại giáo chủ, Messai ngăn người ra một chút, cuối cùng đành phải ngồi lại vị trí ban đầu của mình.

Chỉ là toàn thân Messai lúc này căng cứng lại, còn căng thẳng hơn cả lúc đối mặt với con Chaos Demon Joshua kia gấp bội.

Cô tuyệt đối không dám lơ lỏng dù chỉ một chút, dù sao thì cấp trên trực tiếp của cô đang đứng vòng quanh theo dõi bên cạnh đấy!

Bị cấp trên 盯着 chơi game luôn là một trải nghiệm không mấy vui vẻ gì, và Joshua cũng có thấu hiểu sâu sắc về điều này.

Chương 95: Cạnh Tranh

"Ông hiểu chưa vậy?"

Giáo chủ Vô Dục Giả nhỏ giọng hỏi người bạn già đang đứng bên cạnh mình.

Hai người họ đã đứng đây liên tiếp theo dõi không ít ván đấu giữa Herland và Messai. Dù chỉ là một người mới tiếp cận 《Hearthstone》 đi nữa, cũng có thể lập tức hiểu được cách chơi của trò chơi này.

"Hiểu rồi, nhưng cũng như chưa hiểu."

Vị pháp sư áo xám không ngừng vuốt chòm râu dài của mình, ánh mắt dán chặt vào cỗ máy ma đạo kia, đôi mày nhíu chặt lại.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi ông ta thám hiểm các di tích dưới lòng đất, lại được chứng kiến một cỗ máy ma đạo có cấu trúc phức tạp đến thế này.

Mặc dù tác dụng của cỗ máy ma đạo này chỉ dùng để giải trí, nhưng hệ thống cấu trúc bên trong nó lại là thứ mà vị pháp sư áo xám chưa từng nghe thấy bao giờ.

Ông ta không có "con mắt thứ ba" của Vô Dục Giả, thế nên chỉ có thể thông qua khung hình hiển thị của 《Hearthstone》 để suy ngẫm xem những hiệu ứng hoạt họa và cơ chế tính toán thể bài đó được hiện thực hóa thông qua các văn khắc ma pháp thế nào.

Kết quả là ông ta càng suy nghĩ, tư duy lại càng trở nên hỗn loạn... cho đến tận bây giờ vẫn chưa nghĩ thông suốt nguyên lý bên trong.

Điều này là một chuyện vô cùng phi thực tế đối với một kẻ sở hữu tạo nghệ văn khắc siêu phàm, ít nhất đã nắm giữ hơn hai trăm loại văn khắc như ông ta.

Thế nhưng, sự thật lại đang phơi bày trước mắt, những kiến thức mà ông ta đã bỏ ra hơn một trăm năm để học tập bỗng chốc trở thành vô dụng.

"Hai vị lão tiên sinh, tôi rất tiếc phải nói cho hai người biết, đây không phải là thứ có thể hiểu được chỉ bằng cách đứng nhìn đâu."

Joshua nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ giữa họ, thực ra bọn họ cũng chẳng có ý định che giấu gì.

Nếu bọn họ chỉ dựa vào việc xem phát trực tiếp «Hearthstone» mà có thể học được ngôn ngữ lập trình, thì những năm tháng học lập trình của Joshua ở Trái Đất coi như uổng phí rồi.

Chưa kể đến việc có lẽ họ còn chẳng biết khái niệm về máy tính là gì.

"Cái này cũng do cậu làm ra sao..."

Ngay từ lần đầu tiên gặp Joshua, vị pháp sư áo xám đã luôn suy nghĩ về phương thức cấu trúc của "khung chat".

Mặc dù trong ma pháp đúng là tồn tại loại phép thuật có thể truyền âm cho nhau, nhưng việc hiển thị văn bản ngay trong tầm nhìn, truyền tải thông tin qua lại bằng những dòng chữ đó, lại là thứ ma pháp mà bất kỳ hệ thống văn khắc nào ở giai đoạn hiện tại cũng không thể cấu trúc ra được.

"Cũng không hoàn toàn là vậy, còn có sự giúp đỡ từ cô Herland bên cạnh và trợ lý Ciri của tôi... cùng với một tổ chức thần bí tên là Blizzard."

Trước khi giải thích vấn đề then chốt mà họ muốn biết, Joshua cố tình úp mở một chút.

Điều này cũng khiến ánh mắt của Vô Dục Giả và vị pháp sư áo xám lần lượt chuyển sang phía Ciri và Herland.

Trong mắt họ, Ciri và Herland chỉ là những học viên pháp sư vô cùng bình thường; thứ mà họ quan tâm hơn chính là tổ chức thần bí mang tên Blizzard mà Joshua vừa nhắc tới.

Vô Dục Giả điểm lại tất cả những tổ chức mà ông ta từng tiếp xúc trong suốt bao nhiêu năm qua, phát hiện ra rằng dù là xuất thân từ quốc gia nào, tồn tại ngoài ánh sáng hay ẩn khuất trong bóng tối, ông ta đều không tìm thấy sự tồn tại nào có tên là Blizzard.

"Nhưng những kiến thức văn khắc nền tảng nhất để cấu trúc nên trò chơi này lại đến từ một vương quốc vô cùng xa xôi."

Joshua nói dối một cách chớp nhoáng ở điểm này, bởi vì tộc Chaos Demon hoàn toàn không có hứng thú với việc điều khiển các văn khắc ma pháp.

Vô Dục Giả với tư cách là Giáo chủ của Thánh giáo quốc, sự nhận thức về ma tộc tuyệt đối không phải cấp độ của người bình thường, hơn nữa những kiến thức lập trình này vốn dĩ là do Joshua học được từ Trái Đất.

Khi Joshua nói đến đây, anh có thể cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sự khát khao từ vị pháp sư áo xám.

"Một vương quốc xa xôi..."

Vị pháp sư áo xám dường như vẫn đang suy ngẫm xem vương quốc đó rốt cuộc cách đây bao xa, còn trong lòng Vô Dục Giả thì đã cơ bản hình thành phỏng đoán.

Các pháp sư đều là một đám cuồng nhân khao khát tri thức, chỉ riêng câu nói "đến từ một vương quốc xa xôi" thôi cũng đủ để khơi dậy sự tò mò của họ rồi.

Bởi vì các di tích dưới lòng đất của Nolan chôn giấu quá nhiều bí mật chưa được giải mã, nhiều đến mức cho đến nay họ vẫn chưa thể lý giải nổi.

Còn Joshua... dường như đã kế thừa những kiến thức ít ai biết đến đó. Điểm này thôi cũng đủ để Hội đồng Thất thổ cùng nhau mời Joshua đi "uống trà" rồi, nhưng Joshua hoàn toàn không có ý định độc chiếm những kiến thức này.

Joshua không ngại chia sẻ những kiến thức lập trình nhập môn cho bọn họ; nếu sau này anh muốn sản xuất những tựa game bom tấn tầm cỡ AAA, mà khối lượng công việc lập trình lại chỉ có một mình anh gánh vác, thì dù thể chất của Chaos Demon có cường tráng đến mấy cũng sẽ đột tử mà thôi.

"Tôi sẵn sàng chia sẻ những kiến thức này, nhưng chỉ dành cho một người trong hai người các ông thôi."

Tìm người hướng dẫn để học tri thức mới thì chắc chắn cần phải trả học phí. Dù sao đây cũng chỉ là lập trình nhập môn, học phí của Joshua cũng rất rẻ, chỉ cần bọn họ phối hợp với anh thực hiện một màn biểu diễn nhỏ là được.

"Chỉ một người? Vậy điều kiện... là gì?"

Vô Dục Giả siết chặt cây thánh giá trong tay. Ông ta nghe ra được sự bất thiện trong lời nói của Joshua; tri thức mà Joshua nắm giữ có hấp dẫn đến đâu đi nữa, thì bản chất Joshua vẫn là một con ác ma, là kẻ thù của họ.

Nói cách khác, rất có khả năng Joshua sẽ đưa ra yêu cầu tàn nhẫn kiểu như để hai người họ tàn sát lẫn nhau, kẻ sống sót đến cuối cùng mới có tư cách học tập — một thủ đoạn quen thuộc của lũ ác ma.

"Rất đơn giản."

Joshua chỉ vào chiếc máy chơi game thùng Hearthstone trước mặt. Lúc này Herland và Messai đã dừng trận đấu lại.

Chỉ cần nghe đoạn hội thoại giữa Vô Dục Giả và Joshua, Messai đã hoàn toàn mất tâm trạng tiếp tục chơi Hearthstone, bởi vì người thầy của cô đang chịu sự cám dỗ của ác ma, muốn học lấy tri thức mà ác ma nắm giữ!

Messai hé miệng định xen vào cuộc đối thoại giữa họ để ngăn cản hành vi điên rồ này của sư phụ, nhưng Vô Dục Giả dường như nhìn thấu tâm tư của Messai, liền dùng tay ra hiệu cho cô hãy bình tĩnh lại.

"Cỗ máy ma đạo này sắp tới sẽ được trưng bày trên sân khấu của Triển Lãm Vạn Quốc, thế nên tôi hy vọng trong phần trình diễn, hai vị có thể tiến hành ba trận đấu Hearthstone trên đó, áp dụng thể thức thắng hai trên ba. Tôi sẽ chia sẻ tri thức thu được từ di tích dưới lòng đất cho người chiến thắng."

Joshua đang dẫn đo suy nghĩ xem làm thế nào để quảng bá triệt để «Hearthstone» tại Triển Lãm Vạn Quốc lần này, và cuối cùng anh đã rút ra một kết luận rất đơn giản, theo cách gọi ở Trái Đất thì chính là "người nổi tiếng đại diện nhãn hàng".

Dù là Vô Dục Giả hay vị pháp sư áo xám thì địa vị ở Nolan cũng không hề tầm thường, điểm này có thể thấy rõ qua phản ứng của Messai và Herland.

Chỉ riêng tầm ảnh hưởng của hai người họ thôi cũng đủ để thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người có mặt ở đây rồi.

"Đề nghị này ranh ma hơn tôi tưởng tượng, nhưng không có vấn đề gì."

Vị pháp sư áo xám gần như không cần nghĩ ngợi mà đồng ý ngay. Đối với ông ta mà nói, đây là điều kiện vô cùng đơn giản; chẳng bao lâu nữa ông ta cũng sẽ đại diện học viện của mình bước lên sân khấu trung tâm của Tháp Tinh Thể, ông ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội đó để làm mẫu cách vận hành cỗ máy ma đạo ấy thay cho Joshua.

Mấu chốt là ông ta hiện chưa có bộ bài Hearthstone nào, nhưng cơ bản thì quy tắc của Hearthstone ông ta đã nắm rõ qua việc đứng xem này giờ.

"Vậy còn câu trả lời của Đại giáo chủ Vô Dục Giả thì sao?"

Vô Dục Giả không nói gì, chỉ khẽ gật đầu coi như câu trả lời dành cho Joshua.

Cả hai người bọn họ đều chọn cách khuất phục trước sự cám dỗ của ác ma, và đây cũng sẽ là giải đấu thể thao điện tử đầu tiên được thế giới này chính thức công nhận.

Chương 96: Trưng Bày

Khi thời gian dần trôi về buổi trưa, Triển Lãm Vạn Quốc cuối cùng cũng chính thức tuyên bố khai mạc.

Các quý tộc có mặt tại hiện trường cũng kết thúc khoảng thời gian khiêu vũ giao lưu, tiến thẳng vào trung tâm Cung điện Tinh Thể và hướng ánh nhìn lên sân khấu chính nằm ở giữa sảnh đường.

Trong vài tiếng đồng hồ tiếp theo, những cỗ máy ma đạo có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ thế giới sẽ được trưng bày trên sân khấu này, và họ cũng sẽ trở thành những nhân chứng cho sự chuyển mình của thế giới.

Đây là một thời khắc vĩ đại đầy phấn khích. Bầu không khí sôi sục ấy lan tỏa đến từng người có mặt, bao gồm cả thiếu 爷 Ricardo đang ngẩn ngơ ở hậu đài.

Cậu đến từ Faroci, vẫn luôn theo học tại Học viện Ma pháp Cao cấp Nolan. Dưới sự giúp đỡ của vị đạo diễn kiêm 导师 tại học viện, cỗ máy ma đạo do chính cậu phát minh đã may mắn giành được cơ hội bước vào Cung điện Tinh Thể để trưng bày.

"Phải có sự tự tin lên chứ, Ricardo. Cha mẹ của cậu cùng vô số các vị quý tộc từ khắp nơi trên thế giới sẽ nhìn thấy cậu trên sân khấu lớn đấy, cơ hội thế này không có nhiều đâu."

Vị đạo sĩ già vồ vồ vai cậu, nhưng chàng trai trẻ người Faroci này vẫn tỏ ra vô cùng rụt rè. Ricardo sinh ra trong một gia đình quý tộc sa sút ở Faroci, cũng chỉ có chút quyền thế nhỏ nhoi mà thôi.

So với những quý tộc được mời tham gia Triển Lãm Vạn Quốc lần này, gia thế của cậu hoàn toàn có thể gọi là không đáng nhắc tới.

Ricardo hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại. Nếu cỗ máy ma đạo do cậu trưng bày lọt vào mắt xanh của các nhân vật lớn, thì đó không chỉ là cơ hội cho riêng cậu, mà còn là bước ngoặt giúp gia tộc cậu quật khởi.

Trên sân khấu trung tâm của Cung điện Tinh Thể, một vị pháp sư cao tuổi mặc bộ áo bào trắng đang đứng ở vị trí trang trọng nhất.

Tất cả mọi người đều nhận ra vị lão giả áo bào trắng này, bởi vì ông là một trong những thành viên thuộc cơ quan quyền lực cao nhất Nolan – Hội đồng Thất thổ, đồng thời cũng là vị trí giữ từng một tay thiết lập nên trật tự của Nolan ngày nay.

Sau khi sử dụng Phép tăng âm để có một bài phát biểu ngắn gọn, ông chính thức tuyên bố Triển lãm Triển Lãm Vạn Quốc lần này đã vén màn khai mạc.

Ricardo vô cùng may mắn khi bốc thăm trúng lượt trình diễn đầu tiên, cậu bây giờ chỉ có thể cắn răng đẩy cỗ máy ma đạo của mình bước lên sân khấu.

Trước khi đến đây, cậu đã sớm nhẩm đi nhẩm lại vô số lần cách giới thiệu cỗ máy này ra sao, nhưng ngay khoảnh khắc bước lên sân khấu và đưa mắt nhìn xuống phía dưới, toàn bộ đại não cậu lập tức rơi vào trạng thái đứng hình.

Tề tướng Thiết huyết đến từ Đế quốc Sắt Thép, phu nhân của Đại công tước Blackwood thuộc quê hương cậu, thậm chí cậu còn nhìn thấy cả công chúa của Vương quốc Sương Giá...

Với địa vị của Ricardo, có lẽ chỉ trong dịp lễ đại điển khai quốc của Faroci, cậu mới có cơ hội đứng từ xa chiêm ngưỡng những vĩ nhân này một lần nữa, nhưng giờ đây cậu lại đang đứng dưới ánh nhìn chăm chăm của tất cả bọn họ.

Cảm giác này chẳng khác nào một sinh viên ngành vật lý bước lên bục diễn thuyết, chỉ để phát hiện ra bên dưới đang ngồi Sir Isaac Newton, Albert Einstein hay Max Planck vậy.

Sự căng thẳng đã không còn từ ngữ nào có thể diễn tả nổi tâm trạng của Ricardo lúc này. Hai chân cậu run lẩy bẩy, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, và trong tình huống tồi tệ đến cực điểm ấy, những gì đã học thuộc lòng từ ngày hôm qua bay sạch đi đâu mất.

Thế nên, cơ hội biểu diễn có thể giúp gia tộc quật khởi của cậu cứ thế chìm ngấm trong sự im lặng ngưng đọng. Thậm chí cậu còn chưa kịp giới thiệu cỗ máy ma đạo của mình có những tính năng gì.

Cậu lùi thui mang theo cỗ máy ma đạo có tên là "máy hát" lui khỏi sân khấu, nhường lại sân diễn cho người trưng bày thứ hai.

Khi bước về đến khu vực hậu đài, Ricardo đã có thể mừng rỡ ra viễn cảnh danh tiếng của mình tại Nolan sẽ tan thành mây khói.

Việc muối mặt ngay trên sân khấu của Cung điện Tinh Thể chẳng khác nào việc bẽ mặt trước toàn thể nhân loại trên thế giới này.

Có lẽ Ricardo nên cảm thấy may mắn vì trong Học viện Ma pháp Cao cấp mà cậu đang theo học, chỉ có duy nhất một mình cậu là đủ tư cách tham gia triển lãm tại Triển Lãm Vạn Quốc lần này chẳng?

Thế nhưng, chút suy nghĩ ăn may ngắn ngủi ấy nhanh chóng bị một bóng hình quen thuộc bóp nát hoàn toàn.

"Hê... Herland... Cậu... tại sao lại ở đây?"

Ricardo gọi giật lại thiếu nữ đang lướt qua người mình. Cậu tuyệt đối không thể nhận nhầm được; mặc dù Herland khoác trên mình một chiếc áo choàng học viên vô cùng giản dị, nhưng

nó vẫn không thể che giấu nổi vóc dáng quyến rũ và vẻ đẹp vượt trội hơn hẳn các bạn đồng trang lứa.

Ở học viện, Ricardo từng dùng đủ mọi cách để theo đuổi Herland, nhưng tiếc là cuối cùng đều bị cô khéo léo né tránh.

"..."

Herland hoàn toàn không ngờ lại có thể chạm mặt bạn cùng lớp ở đây, nhưng ngẫm lại thì mỗi học viện ma pháp cao cấp ở Nolan đều có tư cách cử một học viên xuất sắc tham gia Triển Lãm Vạn Quốc. Herland từng nỗ lực tranh thủ cơ hội đó, nhưng cuối cùng vẫn không thắng nổi vị thiếu gia quý tộc đang đứng trước mặt này.

Lý do vì sao thì Herland chẳng buồn đoán, bởi vì nhờ có sự giúp đỡ của Joshua, cô hiện tại đã hiện ngang đứng trên sân khấu của Triển Lãm Vạn Quốc, hà cớ gì phải đi hoài niệm hay tiếc nuối cái suất giới thiệu vớ vẩn của học viện nữa.

"Đến tham gia triển lãm."

Mặc dù quan hệ giữa Herland và thiếu gia Ricardo là bạn học, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó. Sau khi để lại một câu trả lời cực kỳ ngắn gọn, cô nhã nhặn bước về phía trước, tiến thẳng lên sân khấu trung tâm Cung điện Tinh Thể.

Ciri đi theo sau Herland, sử dụng "Bàn tay pháp sư" thuộc hệ thống văn khắc trật tự để cẩn thận khiêng cỗ máy ma đạo dùng để chơi «Hearthstone» cùng bước lên bục giảng.

Sao có thể như thế chứ?! Ricardo nhớ rõ ràng cỗ máy ma đạo do Herland chế tạo từng bị đạo sĩ trong học viện chê bai không còn mảnh giáp! Hoàn toàn không có khả năng bước chân vào Triển Lãm Vạn Quốc cơ mà.

Thế nhưng sự thật lại đang bày biện ngay trước mắt. Ricardo bước nhanh ra phía trước sân khấu, ngơ ngác nhìn hai thiếu nữ với mái tóc màu xám bạc đang lặng lẽ đứng giữa không gian rộng lớn của Cung điện Tinh Thể.

Giờ khắc này... toàn thế giới đều đang dồn mọi ánh nhìn về phía họ.

Herland hít sâu một hơi để giữ cho bản thân thật bình tĩnh. Cô điềm đạm quét mắt nhìn xuống dưới đài, bất gặp Joshua đang đứng vẫy tay ở một góc khuất, bên cạnh còn có cả cô em gái út của cô nữa.

Điều này đã trao cho Herland nguồn sức mạnh to lớn. Cô vận dụng Phép tăng âm, chậm rãi bắt đầu phân giới thiệu của mình.

"Tôi tên là Herland Loidel."

Khi Herland cất tiếng đọc tên mình, đặc biệt là phần họ, một vài vị quý tộc ngồi dưới đài liền có biểu cảm biến đổi vi tế, nhất là phái đoàn đến từ Vương quốc Sương Giá.

Họ Loidel ở Vương quốc Sương Giá không phải là một cái tên đơn giản, nhưng bọn họ chưa từng gặp Herland bao giờ; thoạt nhìn cô chẳng khác nào một cô gái bình dân bình thường.

"Thứ mà tôi muốn trưng bày hôm nay là di tác mà mẹ tôi đã để lại cho thế giới này."

Cuối cùng thì ngày này cũng đã đến. Nếu thần linh thực sự tồn tại, và mẹ cô ở một nơi xa xôi nào đó có thể nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn bà sẽ cảm thấy vô cùng an lòng và mãn nguyện.

Cô cuối cùng cũng đưa được cỗ máy ma đạo bị chôn vùi lâu ngày này lên sân khấu của thế giới.

Đáng tiếc là sau khi Herland giới thiệu xong tính năng của cỗ máy ma đạo này, những kẻ thực sự hứng thú với nó ở bên dưới chẳng có bao nhiêu.

Lưu trữ một bức tranh làm đơn vị nhớ trong nguyên tinh thạch ư? Tính năng này đối với những cỗ máy ma đạo có khả năng thúc đẩy cả một quốc gia chuyển mình mà nói thì quá mức trẻ con.

Những người tham gia Triển Lãm Vạn Quốc lần này đâu phải đến đây để mua một bức tranh. Biểu cảm nhạt nhẽo và không chút hứng thú của đám pháp sư và quý tộc xung quanh đều thu gọn vào mắt Ricardo, và cậu thấy điều đó cũng là hiển nhiên.

Ban tổ chức Triển Lãm Vạn Quốc, hay nói chính xác là Hội đồng Sáng chế Nolan, rất hiểu đạo lý "giữ những món tuyệt vời nhất cho đến cuối cùng". Những thứ khiến đám quý tộc, tể tướng, ngoại giao đoàn thêm thường khao khát như "động cơ ma năng vĩnh cửu", "cỗ máy ma

đạo thay thế xe ngựa", hay "con rối ma đạo tự động cày cấy" v.v., toàn bộ đều được xếp lịch trình ra mắt ở phần sau.

Những người lên sân khấu đầu tiên phần lớn chỉ dùng để lấp chỗ trống, bao gồm cả cậu.

Ricardo lúc này bắt đầu cảm thấy đồng cảm với Herland... Chắc chẳng mấy chốc nữa, Herland cũng sẽ giống như cậu, bị Hội đồng Sáng chế Nolan ra hiệu đã hết giờ và cuốn gói đi xuống.

Nhưng ngặt một nỗi, sự phát triển của sự việc lại không diễn ra theo hướng mà Ricardo tưởng tượng.

"Đây là một cỗ máy ma đạo khác được chế tạo dựa trên di tác của mẹ tôi. Tiếp theo, tôi xin trân trọng mời hai vị trưởng lão kính trọng lên đây để làm mẫu cho công dụng của cỗ máy ma đạo này."

Ánh mắt của Herland hoàn toàn không đặt ở dưới đài, mà đang tập trung vào "khung chat" trước mặt, nơi Joshua đang hướng dẫn cô từng bước qua dòng chữ hiển thị.

Cứ thế, Herland đồng ý mời lên sân khấu hai vị "ngoại viện" siêu cấp mạnh mẽ.

Và khi hai "vị trưởng lão kính trọng" mà Herland nhắc tới bước lên sân khấu, đám đông các pháp sư và quý tộc vốn đang xì xào bàn tán bên dưới bỗng phát ra những tiếng thảng thốt kinh ngạc.

Đại giáo chủ của Thánh giáo quốc – Vô Dục Giả, cùng với Viện trưởng thuộc Hội đồng Sáng chế Nolan – Pháp sư áo xám...

Khi họ bước đến trước cỗ máy ma đạo của Herland rồi lần lượt chọn chỗ ngồi xuống, Ricardo đã hoàn toàn cạn lời, không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả sự chấn động trong lòng mình lúc này.

Herland ở trong học viện chỉ là một học sinh có thành tích tương đối ưu tú, ngoài ra chẳng khác gì một cô gái bình dân bình thường.

Thế nhưng giờ phút này, hai nhân vật đại diện cho tầng lớp truyền thuyết của giới pháp sư lại đích thân bước lên sân khấu để làm mẫu cho cỗ máy ma đạo của cô!

Đừng hòng mà Hội đồng Sáng chế Nolan dám đuổi Herland xuống sân khấu trước thời hạn nữa, bởi vì chính vị Viện trưởng của cái hội đồng đó đang chuẩn bị biểu diễn cách vận hành cỗ máy của Herland cho tất cả mọi người xem kia.

Sự xuất hiện đồng thời của Vô Dục Giả và Pháp sư áo xám ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh nhìn của cử tọa. Trong lúc họ còn đang thắc mắc cỗ máy vẽ tranh của Herland rốt cuộc có điểm gì hấp dẫn, thì một sự thay đổi đã xảy ra.

Phía sau sân khấu trung tâm của Cung điện Tinh Thể, trên tấm bảng trắng dùng để trang trí phong nền vở kịch, bỗng nhiên chiếu lên một hình ảnh động.

Nền bối cảnh tối đen làm nổi bật một dòng chữ tiếng Anh màu vàng nhạt mang hơi thở trầm hùng, hiện rõ trước mặt giới quý tộc và pháp sư từ khắp nơi trên thế giới:

『Blizzard!』 Logo kinh điển của hãng game Blizzard!

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác suy đoán từ có nghĩa là "bão tuyết" này ám chỉ điều gì, và cỗ máy ma đạo làm thế nào có thể phóng hình ảnh lên tấm bảng trắng đó, thì một giọng nói đầy nhiệt huyết bỗng vang dội khắp bầu trời Cung điện Tinh Thể:

"Chào mừng bạn đến với Quán rượu Hearthstone!"

Giao diện chờ của 《Hearthstone》 được chiếu rọi trước mắt tất cả mọi người qua khung hình trình chiếu, và mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Vô Dục Giả cầm bộ bài mà ông đã tốn mấy tuần lễ để cấu trúc vào cỗ máy ma đạo, trong khi Pháp sư áo xám cũng lôi ra bộ bài được Joshua mượn cho để lấp vào.

"Anduin đối đầu với Jaina!"

"Người tự chuốc lấy đầy nhé!"

"Ánh sáng sẽ ban cho ta chiến thắng!"

Khi họ chọn xong nghề nghiệp, hai vị anh hùng đại diện cho hai hệ phái khác nhau dứt khoát thốt lên câu thoại mở màn, ván đấu đầu tiên chính thức bắt đầu dưới sự chứng kiến của toàn thể đại biểu trong Cung điện Tinh Thể.

Khung cảnh hiện lên trên tấm bảng nền là một thế giới hoàn toàn mới lạ mà họ chưa từng thấy bao giờ. Mặc dù một bộ phận quý tộc tham gia Triển Lãm Vạn Quốc từng xem qua «Giai Nhân Và Ác Ma», nhưng những gì hiển thị trên phong nền lúc này hoàn toàn khác biệt. Bất kể là cuộc đối đầu giữa Đại giáo chủ Thánh giáo quốc Vô Dục Giả và Pháp sư áo xám danh tiếng lấy lòng ở Nolan, hay bản thân cỗ máy ma đạo kỳ lạ này, đều giữ chặt lấy ánh mắt của tất cả mọi người có mặt.

Dù trong mắt không ít quý tộc, đây chỉ là một cỗ máy ma đạo màu mè vô tích sự chỉ dùng để giải trí, nhưng vẫn có rất nhiều kẻ quý tộc ưa chuộng những thứ phù phiếm thú vị này; quan trọng nhất là nó mang đến cho họ một phương thức giải trí hoàn toàn mới mẻ.

Trận đấu giữa Mục sư và Pháp sư này đã giải thích cực kỳ rõ ràng quy tắc của «Hearthstone».

Thậm chí, vài vị quý tộc có sở thích thích khuấy động phong trào bên dưới đã âm thầm tổ chức một sòng cá cược nhỏ, nội dung tất nhiên là cược xem thánh quang của Đại giáo chủ Thánh giáo quốc thâm sâu hơn, hay ma pháp của vị đại pháp sư Nolan hùng mạnh hơn.

"Cậu không đi cổ vũ cho đạo sư của mình sao?"

Joshua đứng ở một góc khuất khiêm nhường ngay dưới sân khấu, trong khi nữ nữ thánh kỵ sĩ trẻ tuổi mang trên vai trọng trách giám sát Joshua vẫn bám sát chặt bên cạnh anh, trừng mắt chăm chăm không chớp mắt.

"Tôi tin tưởng sức mạnh của Thánh quang sẽ không thua kém ma pháp đâu."

Messai liếc nhìn ván đấu trên sân khấu, tự tin đáp trả tên ác ma xảo quyệt này, đồng thời vẫn giữ nguyên sự cảnh giác cao độ trước mọi câu nói của hắn.

"Nhưng mà đạo sư của cô đang dùng Mục sư ám ảnh đấy... à không, phải gọi là Mục sư bị oái mới đúng. Không những bật hình thái bóng tối mà còn đi trộm bài của Pháp sư nhà người ta, thế này mà cũng coi là sức mạnh của Thánh quang hả?"

Toàn bộ diễn biến ván đấu trên sân khấu đều thu gọn vào mắt Joshua. Vị Mục sư mà Vô Dục Giả đang điều khiển lúc này đã hoàn toàn lật đổ ấn tượng của không ít người về chức nghiệp Mục sư.

Chỉ riêng cái lá bài "Đánh cắp tư duy" kia thôi cũng đủ khiến người ta phải hô lên là vô sỉ rồi!

"Cái... cái này... chuyện của Thánh quang sao có thể gọi là bỉ ổi được chứ! Đây là sự vu khống từ lũ ác ma các người!"

Messai thừa biết trò chơi «Hearthstone» này do con ác ma trước mặt tạo ra, đương nhiên hắn có thể nhét thêm vào đó vài yếu tố bôi nhọ Thánh giáo của họ, đặc biệt là nghề Mục sư có rất nhiều lá bài liên quan đến bóng tối.

Thế nên Messai mới càng thiên vị Kỵ sĩ thánh chiến hơn, bởi vì hệ phái đó mới mang ý nghĩa thực sự của sự quang minh lỗi lạc.

"Dưới ánh sáng ắt sẽ tồn tại bóng tối, quang ảnh vốn là một sự cân bằng, lẽ nào Thánh giáo quốc không hiểu đạo lý này sao?"

Thực ra Joshua rất muốn nhắc nhở nữ kỵ sĩ này rằng, Thánh giáo quốc các cô thậm chí còn nuôi cả một tổ chức mang tên Tòa án Dị giáo cơ mà.

Nhưng Messai, kẻ đã bị Joshua chơi khăm cho sập bẫy mấy bận liên tiếp, giờ đây đã đề phòng cao độ. Cô kiên quyết từ chối tiếp nhận những lời lẽ tẩy não có thể ảnh hưởng đến tư duy của mình, vì cô cho rằng tất cả đều là "tiếng thì thầm của ác ma"!

Chỉ có điều, câu nói tiếp theo của Joshua lại lần nữa khiến Messai dao động.

"Đằng kia có mấy vị quý tộc đang mở sòng cá cược kia, đồng đội của cô vừa ném hẳn một túi tiền lớn cược Đại giáo chủ của các cô thắng kìa, cô không tính qua thử vận may một chút sao?"

Joshua chỉ về phía một chiếc bàn cách đó không xa, nơi một gã quý tộc có thân hình đầy đà đang ngang nhiên đứng ra tổ chức một sòng bạc nhỏ. Joshua vừa vận trông thấy một thanh niên mặc giáp Thánh kỵ sĩ vung tay ném một túi tiền vàng lên bàn để cược cho phe Đại giáo chủ của họ.

"Không... đây không phải là việc mà một Thánh kỵ sĩ nên làm."

Messai không thể ngờ được đồng nghiệp của mình lại tham gia vào sòng bạc.

Ở Thánh giáo quốc không có luật pháp nào bề nổi cấm đoán các hoạt động cá cược, nhưng những Thánh kỵ sĩ tuân thủ nghiêm ngặt đức tin vào thần linh vốn dĩ nên xa lánh mọi loại cám dỗ dễ khiến con người sa ngã ấy.

Mặc dù nữ kỵ sĩ này không hề nhận ra rằng bản thân mình cũng đã sa chân vào một hành động mà chính cô từng khinh miệt.

"Hỡi cô nàng kỵ sĩ, tại sao không thử một lần, biết đâu lại kiếm lại được số tiền mua gói bài thì sao?"

Câu nói này của Joshua lọt vào tai Messai lại trở nên vô cùng nham hiểm.

Cô lúc này quả thực đang hơi thiếu tiền thật, nhưng dù có túng thiếu đến đâu đi nữa, Messai vẫn sẽ kiên định giữ vững điểm mấu chốt cuối cùng trong giáo lý của mình.

Nữ kỵ sĩ quay phắt đầu đi, không thèm để ý đến Joshua nữa mà chuyển tầm mắt hướng thẳng về trung tâm sân khấu Cung điện Tinh Thể.

Đại giáo chủ Vô Dục Giả dưới sự bảo hộ của Thánh quang đã thành công giành chiến thắng ở một ván, dùng Mục sư đánh bại Pháp sư.

Màn trình diễn đầu tiên kết thúc, chẳng mấy chốc Pháp sư áo xám đã hậm hực không phục, lớn tiếng đòi người bạn già của mình bắt đầu ván thứ hai.

Bởi vì Pháp sư áo xám vừa rồi đã bị chính những lá phép thuật trong bộ bài của mình tiền vong!

Viện trưởng Hội đồng Sáng chế đường đường ngồi trên sân khấu, vậy mà không một ai dám phản nản thời gian biểu diễn quá dài, hơn nữa đông đảo khán giả bên dưới quả thực rất có hứng thú với tựa game này.

Ván đấu thứ hai nhanh chóng bắt đầu. Theo luật thắng hai trên ba mà Joshua đưa ra, mỗi người bắt buộc phải sử dụng ba hệ phái nhân vật khác nhau.

Thế nên lần này Vô Dục Giả không thể tiếp tục dùng Mục sư được nữa, đành phải lựa chọn một hệ phái có phần gần gũi với Mục sư là Thánh kỵ sĩ.

Còn Pháp sư áo xám lại chọn một hệ phái mà loài người ở thế giới này chưa từng nhìn thấy bao giờ: Tháp tùng tinh thần – Thổ Tế (Shaman)!

Khi vị anh hùng đại diện cho Shaman xuất hiện trên màn hình, chính là gã Orc mang tên Thrall, nó lại một lần nữa ném ra một vấn đề hoàn toàn mới cho những người tham gia Hội chợ Vạn quốc.

Người Orc ở thế giới này vẫn duy trì phong tục tập quán du mục, hoàn toàn không có thành trì cố định; thậm chí Vương quốc Sương Giá – nơi quen thuộc với người Orc nhất – cũng chưa từng nhìn thẳng vào chủng tộc này bao giờ, bởi vì bọn họ chính là hiện thân của sự dã man. Thế nhưng ngay tại Hội chợ Vạn quốc – nơi tượng trưng cho tinh hoa trí tuệ nhân loại, bỗng nhiên xuất hiện bức chân dung của một tên Orc quả thực khiến người ta khó lòng chấp nhận. Nhưng chỉ mười phút sau, kết quả của ván đấu thứ hai lại càng khiến những kẻ có mặt không thể chấp nhận nổi hơn nữa.

Đặc biệt là Messai... bởi vì hệ phái Thánh kỵ sĩ mà cô vẫn luôn coi là mạnh nhất lại thảm bại dưới tay một tên Orc! Hơn nữa còn là một trận thua thảm hại.

Shaman do Pháp sư áo xám điều khiển hầu như giành chiến thắng trước Thánh kỵ sĩ của Vô Dục Giả theo kiểu áp đảo toàn diện.

Bất kỳ ai hiểu sơ qua luật chơi của Hearthstone đều có thể nhận ra vị Thánh kỵ sĩ mang tên Uther hoàn toàn không có chút sức chống cự nào trước đại quân Minion và nguyên tố lực hùng hậu của Shaman.

"Cô nên quy tội này cho sự ác ý của kẻ phát bài."

Joshua nhìn ra sự bất mãn của nữ kỵ sĩ đối với ván đấu này. Nữ thần may mắn ở ván này đã không mỉm cười với Vô Dục Giả, trái lại còn đứng về phía Pháp sư áo xám.

"Chúa của tôi chắc chắn sẽ phù hộ cho Đại giáo chủ đại nhân ở ván tiếp theo."

Messai không đời nào tin vào cái gọi là vận may mơ hồ đó, cô cho rằng toàn bộ kết quả này đều là sự bài trí của Chúa.

Thế nên dưới lời cầu nguyện thành kính mong cầu chiến thắng của nữ kỵ sĩ, ván đấu thứ ba chính thức bắt đầu.

Đây là ván đấu quyết định thắng thua, và theo góc nhìn cá nhân của Joshua thì đây có lẽ là ván đấu đặc sắc nhất.

Bởi vì... Đại giáo chủ Vô Dục Giả đến từ Thánh giáo quốc lại chọn vị anh hùng trong ván này là... Gul'dan.

Gul'dan đại diện cho hệ phái Warlock (Thuật sĩ) kết bè kết phái cùng ác ma!

Khi Vô Dục Giả chọn Gul'dan làm anh hùng cho ván đấu thứ ba, Messai – người vẫn luôn cầu nguyện nãy giờ – cũng phải sững sờ tại chỗ.

Còn lựa chọn của Pháp sư áo xám thì khiến một đám pháp sư chìm vào trạng thái dờ dẩn ngẩn ngui, bởi vì ông ta lại một lần nữa chọn một tên Orc, đại diện cho hệ phái Warrior (Chiến binh) – Garrosh Hellscream!

"Gul'dan đối đầu với Garrosh!"

"Ta sẽ trở thành cơn ác mộng của ngươi!"

"Không chiến thắng, thì phải chết!"

Gul'dan thốt lên câu thoại đã được Joshua chỉnh sửa đôi chút, và ván đấu này triệt để biến thành màn quyết đấu giữa hai tên Orc với nhau.

Joshua liếc nhìn bài trên tay của Vô Dục Giả, lập tức khẳng định bộ bài mà Vô Dục Giả sử dụng hóa ra lại là Zoo Warlock lấy chiến thuật tốc chiến tốc thắng (aggro) bằng ác ma làm chủ đạo!

Còn bộ bài của Đại pháp sư Pháp sư áo xám lại càng bá đạo hơn nữa. Khởi đầu với hai cây Rìu Chiến Fiery War Axe, hai cây Rìu Arcanite Reaper, rõ ràng là chẳng thêm tính chuyện tung quân tràn bàn (board) mà định để bản thân anh hùng Garrosh tự mình chém bay đối thủ luôn!

Hai vị trưởng lão có địa vị cao ngất ngưỡng dù đã đến ván thứ ba nhưng vẫn đánh đến mức nổi nóng bốc hỏa, cả hai đều chọn bộ bài thiên về tấn công nhanh đập thẳng mặt.

"Cô có thể coi đây chỉ là một trò chơi thôi mà." Joshua nhỏ giọng nói với nữ kỵ sĩ có đức tin đang có chút lung lay ở bên cạnh.

Thế nhưng chỉ giây tiếp theo, Đại giáo chủ Vô Dục Giả liền triệu hồi ra một con Tiểu Quỷ Lửa (Flame Imp).

Đây là loài Imp có đẳng cấp thấp nhất trong số các loài ác ma, đồng thời cũng là ma tộc tàn nhẫn nhất, bởi vì Imp hoàn toàn không có khái niệm đúng sai, trí thông minh thấp đến mức chẳng khác gì động vật.

Đại pháp sư Pháp sư áo xám lại càng trực diện hơn, ông ta lập tức xách Rìu Chiến Fiery War Axe lên, gầm lên một tiếng "*Lok'tar ogar!*", giơ cao vũ khí lao thẳng vào chém xối xả vào người Vô Dục Giả.

Trong thoáng chốc, Joshua dường như còn nhìn thấy cảnh máu me văng tứ tung.

Trong hoàn cảnh cả hai bên đều dùng bộ bài tốc chiến tốc thắng, ván đấu này lại diễn ra chậm rãi hơn so với tưởng tượng của Joshua.

Đại giáo chủ Vô Dục Giả triệu hồi hàng loạt Minion ác ma kéo đến ép sát công thành, trong khi vị pháp sư áo xám điềm tĩnh lôi ra lá "Brawl" (Đấu trường sinh tử), thành công khiến lũ ác ma tự tàn sát lẫn nhau, rồi lại một lần nữa giơ cao cây Rìu Arcanite Reaper đã được nâng cấp chém thẳng vào Vô Dục Giả.

Trận chiến kéo dài đến tận phút cuối. Đám pháp sư bên dưới qua trận chiến này đã triệt để nhận thức được chiến binh Orc rốt cuộc tồn tại sự bạo lực đến mức nào, thật khó mà tưởng tượng kẻ đang điều khiển tên chiến binh Orc tàn sát kia lại chính là vị đạo sư mà họ vẫn luôn kính trọng.

Trận đấu tiến đến hồi kết, Warlock Gul'dan do Vô Dục Giả điều khiển chỉ còn lại chút máu thoi thóp, tưởng chừng sắp bại trận dưới bốn cây rìu trong tay vị cao niên pháp sư đối diện, thế nhưng ông lại tung ra đòn sát thủ cuối cùng.

Vị Đại giáo chủ quả quyết triệu hồi ra con ác ma mạnh nhất thuộc về hệ phái Warlock – Lord Jaraxxus!

"Đổi mặt với Jaraxxus đi! Chúa tể Eredar của Quân đoàn Burning Legion!"

Hiệu ứng xuất hiện cùng câu thoại của lá bài huyền thoại mạnh nhất Warlock – Đại vương Jaraxxus – vô cùng bá đạo. Hắn tiêu diệt ngay lập tức kẻ triệu hồi Gul'dan rồi trực tiếp chiếm đoạt vị trí của anh hùng.

Vị Đại giáo chủ đến từ Thánh giáo quốc sau khi nhận được sự hỗ trợ từ ác ma Jaraxxus này đã lật ngược thế cờ trong chớp mắt. Chỉ vòn vẹn hai hiệp đấu trôi qua, ông bắt đầu chiếm lĩnh dần ưu thế.

"Địa Ngục Hỏa!"

Lord Jaraxxus thống lĩnh đại quân Địa Ngục Hỏa của hắn từng bước đẩy chiến binh Garrosh vào tình thế hiểm nghèo.

Thế nhưng với tư cách là thủ lĩnh của Hội đồng Thất thổ, một trong những pháp sư vĩ đại nhất lịch sử, Pháp sư áo xám hoàn toàn không hề hoảng loạn. Ông rút từ trong xấp bài ra một lá bài – lá bài quyết định thắng thua.

Nữ thần may mắn lại một lần nữa mỉm cười với ông. Lá bài ông rút được chính là thứ vũ khí mạnh nhất của chiến binh – Tiếng Hét Căm Hận (Gorehowl)!

Thế là vị đại pháp sư vĩ đại Pháp sư áo xám giờ cao cây Gorehowl mang theo khí thế 肅殺 (sát khí) và hung hãn, mạnh mẽ chém phăng xuống con ác ma khốn kiếp đó, chỉ trong khoảnh khắc đã chém chết tươi con ác ma để giành lấy chiến thắng chung cuộc của ván đấu!

Chương 98: Tiếp Xúc

Trận đại chiến sử thi này cuối cùng khép lại với phần thắng nghiêng về Pháp sư áo xám, tuy nhiên màn trình diễn của «Hearthstone» ngoài việc thu hút sự chú ý và khơi gợi hứng thú của một số người thì không tạo ra quá nhiều sóng gió.

Mỗi vị quý tộc ghé thăm Hội chợ Vạn quốc đều mang trên vai sứ mệnh do quốc vương ủy thác. Họ đến đây không chỉ để chơi đùa, mà là để tranh thủ tối đa lợi ích cho đất nước của mình.

Trong khi đó, ở hậu đài sân khấu Cung điện Tinh Thể, Đoàn kịch Thiên Nga Đen đến từ Faroci vinh dự được mời tham gia tiết mục biểu diễn bế mạc của Hội chợ Vạn quốc.

Buổi biểu diễn này có lẽ là một trong những cột mốc quan trọng nhất cuộc đời Garoli. Kể từ khi khoác lên mình danh hiệu "Đóa hoa xứ Faroci", đây là lần đầu tiên cô được bước lên một sân khấu mang tầm vóc thế giới.

Vài tiếng trước giờ biểu diễn, đáng lẽ Garoli phải ở cùng đoàn kịch của mình để tổng duyệt lần cuối.

Thế nhưng lúc này, cô lại thui thủi một mình ở một góc khuất ngay hậu đài.

"Tôi đã nói rồi... cậu nhất định phải giữ kín bí mật này giúp tôi, đặc biệt là mẹ, tuyệt đối không được để bà biết."

Garoli hạ thấp giọng, dùng âm điệu có phần kiên quyết nói với thiếu nữ Elf đang đứng trước mặt.

"Nhưng mà... tiểu thư."

Freya tỏ ra vô cùng khó xử. Giao ước cô ký kết với Garoli chính là bảo vệ sự an toàn tính mạng cho cô.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ tình cảnh hiện tại của Garoli, đừng nói đến sự an toàn của Đóa hoa xứ Faroci, e rằng ngay cả tính mạng của chính cô nàng cũng sắp không giữ nổi nữa rồi.

Lý do là vì phu nhân Westser (mẹ của Garoli) ngày hôm qua đã chính thức thông báo với Đoàn kịch Thiên Nga Đen rằng bà dự định sẽ chọn các diễn viên trong đoàn tham gia quay bộ phim của Joshua vào một ngày không xa.

Tin tức này khi lọt đến tai các diễn viên trong đoàn kịch thì phần lớn đều vô cùng phấn khích, thậm chí là kích động. Bởi vì cách thức biểu diễn mang cả một thế giới hoàn toàn mới lạ lên màn ảnh của điện ảnh đã chinh phục họ hoàn toàn.

Sau khi thưởng thức xong «Giai Nhân Và Ác Ma», hầu như nghệ sĩ kịch nào cũng nuôi hy vọng một ngày nào đó mình sẽ có cơ hội góp mặt trong một bộ phim điện ảnh.

Nhưng trong mắt Freya, quyết định này của phu nhân Westser chẳng khác nào tự tay đẩy đoàn kịch do bà dày công vun vén xuống vực thẳm, lại còn là vực thẳm ngập tràn dung nham nữa chứ. Sảy chân một cái thôi, e là cả đoàn kịch Thiên Nga Đen đến một cộng lông ngỗng cũng chẳng còn sót lại.

"Joshua hẳn ta là ác ma cơ mà..."

Freya rất muốn vạch trần thân phận thực sự của Joshua cho phu nhân Westser biết, qua đó khiến bà phải suy nghĩ lại quyết định của mình.

Nhưng khi Garoli phát hiện nữ hộ vệ Elf có suy nghĩ này, cô đã lập tức ngăn cản.

"Freya, cậu và tôi đều đã tiếp xúc với con ác ma đó rồi, chẳng lẽ cậu thực sự nghĩ hẳn là một tên bạo đồ nguy hiểm y như những gì Giáo hội vẫn thường tuyên truyền sao?"

Nghe câu hỏi của Garoli, nữ thiếu nữ Elf nhớ lại những ký ức từng tiếp xúc với Joshua trước đây, đoạn cô kiên quyết gạt đầu.

"Vô cùng nguy hiểm! Năng lực của tôi... đứng trước mặt hẳn hoàn toàn không phát huy được chút tác dụng nào."

Trước câu trả lời đầy cố chấp và quả quyết của nữ hộ vệ, Garoli chỉ biết thở dài một tiếng. Cô từ bỏ ý định dùng lý lẽ "Joshua là một người tốt" để thuyết phục cô nàng.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cô chọn cách bộc bạch suy nghĩ thật lòng nhất trong thâm tâm.

"Cậu nghĩ sau khi hình thức biểu diễn điện ảnh này xuất hiện trên thế giới, mọi người liệu còn say mê kịch sân khấu như trước nữa không?"

Garoli tung ra câu hỏi mang tính cốt lõi nhất.

"Chuyện này..." Freya thực ra rất muốn nói vài câu để an ủi Garoli, nhưng ngẫm lại thì cô chột nhận ra mình bỗng trở nên cạn lời.

Cô đã từng xem phim, và cô buộc phải thừa nhận rằng phim ảnh quả thực thú vị hơn kịch sân khấu rất nhiều lần. Cô tin chắc rằng chẳng mấy chốc nó sẽ càn quét toàn bộ thế giới.

"Tôi không muốn những khán giả đến xem đoàn kịch Thiên Nga Đen biểu diễn sau này, tất cả đều chỉ vì cái danh hào huyền 'Đóa hoa xứ Faroci' đó... và tệ hơn hết là có lẽ ngay cả cái danh xưng này cũng sẽ bị thời gian phai mờ, bị thay thế bởi tên của nữ chính trong một bộ phim điện ảnh nào đó."

Garoli tự giấu cất lời. Ngay tại Nolan lúc này hiện tượng đó đã bắt đầu xuất hiện rồi, độ nhận diện của Belle tại Nolan có lẽ còn vượt qua cả cô – Đóa hoa xứ Faroci nữa kia.

Cô không cam tâm chút nào... thế nhưng, ngoài sự hiếu thắng của bản thân, vẫn còn một lý do khác nữa. Chỉ là Garoli chưa kịp thổ lộ với nữ hộ vệ của mình thì Freya đã bỗng nhiên biến mất khỏi tầm mắt cô.

Bởi vì có người đang tiến lại gần...

"Không ngờ lại có thể gặp được Đóa hoa xứ Faroci xinh đẹp ở đây."

Nghe thấy giọng nói này, Garoli quay người lại. Vài nam nhân mặc trang phục chính tề đang đứng phía sau cô. Garoli nhận ra họ, người có thân phận cao nhất trong số đó là Vương tử của Đế quốc Sắt Thép, người từng có dịp hội ngộ với Garoli trong một buổi vũ hội trước kia.

"Rất vinh hạnh được gặp ngài, Điện hạ Tana."

Trước mặt vị Vương tử này, dù là phụ thân cô – Đại công tước Blackwood – có ở đây cũng phải cúi đầu kính trọng.

Sở hữu phép tắc quý tộc hoàn hảo, Garoli tất nhiên hiểu rõ mình nên ứng xử ra sao lúc này.

Khuôn mặt cô nở một nụ cười nhạt, hai tay nhẹ nhàng nhắc vách váy, cúi đầu hành một lễ nhún váy vô cùng tao nhã và đúng chuẩn mực trước vị Vương tử của Đế quốc Sắt Thép.

"Không cần đa lễ đâu. Thật đáng tiếc, hiếm hoi lắm mới gặp được tiểu thư Garoli, thế mà ta lại phải lên sân khấu để trưng bày cỗ máy ma đạo của mình... Hy vọng buổi vũ hội tiếp theo chúng ta có thể cùng nhau khiêu một điệu, nhưng bây giờ ta xin phép cáo từ trước."

Vị Vương tử đó cùng ba người bạn cất bước hướng về phía sân khấu. Khi họ rời đi, Garoli văng vẳng nghe được đoạn hội thoại giữa bọn họ:

"Thấy chưa, ta nói có sai đâu, Đóa hoa xứ Faroci trông chẳng khác nào một con búp bê sứ cả."

"Cậu ta ở đây thì có nghĩa là bé mạc triển lãm lần này lại phải ngồi xem một vở kịch nhằm chán nữa sao?"

"..."

Đôi tay đang túm lấy vách vảy của Garoli siết chặt lại. Chi tiết đó đủ chứng minh tâm can cô lúc này không hề bình yên như vẻ bề ngoài.

"Tiểu thư..."

Nữ thiếu nữ Elf hiện hình từ trong bóng tối, nhìn Garoli lúc này và cảm thấy cô có điểm gì đó rất khác so với trước kia.

"Freya, nữ chính của bộ phim tiếp theo nhất định phải là tôi, không ai cản được cả, kể cả cậu." Garoli tuyên bố.

"Nhưng... tôi cảm thấy mẹ của ngài có lẽ đã biết được... thân phận thực sự của ngài Joshua rồi."

Freya cảm nhận rõ sự quả quyết trong giọng điệu của Garoli. Trên sân khấu, Garoli không muốn thua kém bất kỳ ai, đồng thời cô cũng đã sớm chán ghét hình thức biểu diễn kịch sân khấu, trong khi Joshua không nghi ngờ gì chính là người đã mở ra cho Garoli một cánh cửa hoàn toàn mới.

"Biết rồi ư? Sao lại biết được?"

Garoli vô cùng bình tĩnh. Nếu mẹ cô vì thân phận ác ma của Joshua mà cấm cô qua lại với anh, Garoli thậm chí đã sẵn sàng tâm lý trốn đi ra ngoài rồi.

Ngày hôm qua, tôi... nhìn thấy mẹ ngài tiếp xúc với một kẻ ăn mặc rất kỳ lạ, hơn nữa thân phận của kẻ đó có vẻ như là Dark Elf (Hắc Tinh Linh)."

Freya nói với vẻ không chắc chắn cho lắm.

Chương 99: Dark Elf

"Kết quả cuối cùng: Đại pháp sư Luresk giành chiến thắng! Cảm ơn mọi người đã tham gia." Gã quý tộc có thân hình mập mạp tròn như một quả bóng thu lại đồng tiền vàng trên bàn. Sau khi chia phần tiền thắng cược cho người đặt cửa đúng, gã một tay gom gọn số tiền vàng còn lại vào túi vải.

Sòng bạc tự phát này rốt cuộc cũng chỉ thu hút vài gã thị tòng đi theo các đại quý tộc đến tham dự. Ngay khi màn demo *Hearthstone* kết thúc, sự chú ý của đám đông liền bị hút sang các thiết bị ma^導 (ma đạo) tiếp theo.

Còn gã quý tộc béo kia thì lách qua đám đông, chọn cách lui dần ra xa khỏi khu vực trung tâm của Cung Điện Thủy Tinh. Bước chân linh hoạt đến khó tin của gã hoàn toàn trái ngược với thân hình đồ sộ kia.

Chỉ đến khi tiến vào một góc tương đối vắng vẻ ở rìa sảnh triển lãm, bước qua một bức tượng điêu khắc bằng đá cẩm thạch, thân hình béo úp béo ép của gã quý tộc mới biến mất. Thay vào đó là một bóng hình cao ráo, mảnh khảnh, khoác trên mình chiếc áo bào đại diện cho các thi pháp giả thuộc hệ Trật Tự.

Bóng râm từ chiếc mũ trùm đầu che khuất khuôn mặt người nọ, chỉ để lộ vài sợi tóc màu tím rủ xuống cùng làn da tím đen đặc trưng của tộc Dark Elf.

Ngón tay gã Dark Elf này xoay xoay túi tiền vàng nặng trĩu, lách qua các gian triển lãm của các quốc gia, rồi nhanh chóng bước vào lối đi của xứ Faroci.

"Vào lúc này mà còn nhận được sự tiếp đón riêng từ Phu nhân Công tước Blackwood, một kẻ tiểu nhân vật như tôi đúng là có chút thổ phỉ, gật mình vì được ưu ái đấy."

Nói đoạn, Dark Elf bước sâu vào trong gian triển lãm của Faroci, đi tới một căn phòng nhỏ tương đối kín đáo.

Phu nhân Westser đang đứng ở trung tâm căn phòng. Mấy phút trước, bà vẫn còn ở trong giới giao thiệp quý tộc tại Cung Điện Thủy Tinh để trò chuyện với quý tộc các nước về những biến động gần đây tại Nolan.

"Tiểu nhân vật?"

Phu nhân Westser liếc nhìn bóng người khoác áo bào trắng tinh kia. Bên dưới cái mũ trùm đầu che khuất nửa mặt, bà nhận ra trên cổ gã Dark Elf có xăm hình một con chim màu đen. Đó là dấu ấn đặc trưng của bọn họ. Về những lời đồn đại quanh tổ chức này, Phu nhân Westser cũng chỉ mới dừng ở mức nghe qua đôi chút.

Lịch sử của quốc gia Nolan so với những đại quốc có hàng nghìn năm văn hiến thì chẳng khác nào một đứa trẻ vừa mới chập chững biết đi. Có điều, tri thức mà đứa trẻ này đào được từ di tích lòng đất lại đủ sức “đề bẹp” toàn bộ các quốc gia xung quanh.

Thêm vào đó, Nolan luôn giữ thái độ cởi mở với mọi chủng tộc, khiến nơi này về bản chất là một đô thị đa sắc tộc. Tuy nhân loại chiếm đa số, Dwarf đứng thứ hai, nhưng ở phần thế giới ngầm của Nolan vẫn là nơi sinh sống của rất nhiều chủng tộc giấu mặt, đi kèm với không ít tổ chức ngầm bí ẩn.

Đến cả Hiệp hội Pháp sư Chiêu hồn (Necromancer) còn có thể công nhiên cấm cờ lập hội ở đây, thì ai mà ngờ nổi bên dưới cái thành phố ngập tràn không khí học thuật này lại là nơi trú ngụ của bao nhiêu chủng tộc bị nhân loại kỳ thị?

Dù sao thì dưới lòng đất Nolan còn tồn tại một thành phố ngầm có diện tích lớn gấp mấy lần bản thân Nolan trên mặt đất.

Và nổi tiếng nhất trong số các thế lực ngầm đó chính là tổ chức mang biểu tượng con chim đen này.

“Bất kể thân phận hay địa vị của ngươi là gì, chỉ cần ngươi cung cấp cho ta thông tin ta muốn, toàn bộ chỗ này sẽ thuộc về ngươi.”

Trên chiếc bàn trước mặt Phu nhân Westser là hai chồng tiền vàng, nhằm tính sơ sơ cũng phải tới cả nghìn đồng, bên cạnh còn kèm theo một nắm đá quý nhỏ.

Đúng là không thể không cảm thán trước độ chịu chi và tiềm lực tài chính kék xù của giới đại quý tộc.

“Những thông tin mà Phu nhân Công tước Blackwood muốn biết, tôi có thể đảm bảo trách nhiệm rằng mình biết rõ từng chân tơ kẽ tóc. Thế nhưng, có một phần tôi có thể tiết lộ, còn một phần... xin phép cho tôi được giữ bí mật.”

Gã Dark Elf chỉnh lại vạt áo bào trên người. Là kẻ làm cái nghề không thể ra ánh sáng, khoác lên mình bộ đồ màu trắng nổi bật thế này quả thực có chút bất hợp lý.

Thế nhưng, trong số những người tham dự Đại hội Triển lãm Toàn quốc, phần lớn lại là các Bạch Pháp Sư theo hệ Trật Tự. Trang phục của họ đa phần đều giống hệt bộ này, thành ra kiểu ăn mặc đập-vào-mắt này lại vô tình trở thành lớp ngụy trang hoàn hảo, chẳng ai thêm chú ý đến gã.

“Ta có thể nghe trước phần mà ngươi có thể nói.”

Phu nhân Westser không phải loại quý tộc hách dịch, ngang ngược. Bà không hề ra lệnh cho gã Dark Elf, mà là đang đàm phán.

Ban đầu bà tính đợi Đại hội Triển lãm kết thúc mới tìm gã Dark Elf này để nghe ngóng.

Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến tựa game *Hearthstone*, lại thêm việc Giáo chủ Vô Dục Giả của Thánh Giáo Quốc đích thân "lên sàn" demo chiếc máy ma năng đó...

Bà không thể nào kìm hãm nổi sự tò mò của mình được nữa. Bà muốn biết bằng sạch xem gã thanh niên tên Joshua rốt cuộc có lai lịch thế nào!

“Cảm ơn sự thông cảm của Công tước phu nhân. Tôi nghĩ việc cậu ta hợp tác với Tước sĩ Bạch Kinh Hoa (Croll), mạng lưới thông tin của phu nhân chắc đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi.”

Gã Dark Elf cầm một viên đá quý trên bàn lên ngắm nghía một chút, nhưng rất nhanh sau đó đã đặt trở lại.

Sự thực là từ sau khi xem xong «Giai Nhân Và Ác Ma», Phu nhân Westser đã luôn ráo riết truy tìm thông tin về nhà sản xuất của bộ phim.

Chỉ tiếc là khi bà đặt chân đến Nolan, «Giai Nhân Và Ác Ma» đã càn quét rạp chiếu phim được một thời gian dài. Ngoại trừ Tước sĩ Croll, bà rất khó gặp được ai khác có liên quan đến bộ phim tại Nhà hát Bạch Kinh Hoa.

Dù là ê-kíp sản xuất hay dàn diễn viên, mạng lưới tình báo của bà tại Nolan cũng chỉ dò hỏi được vồn vẹn thông tin: Tước sĩ Croll đang hợp tác làm ăn với một gã thanh niên trẻ tuổi.

“Cậu ta đến Nolan vào hai tháng trước, hiện đang cư trú tại một quán rượu tên là Hearthstone nằm ở Phố Thương Mại Số 7. Cậu ta có mối quan hệ vô cùng khăng khít với tộc Dwarf thuộc gia tộc Frostaxe, và sợi dây liên kết đó được xây dựng ngay tại quán rượu Hearthstone kia.”

Dark Elf tường thuật lại những gì mình biết.

“Mối quan hệ giữa hắn và Thánh Giáo Quân thì sao... Còn cả phe Ác ma nữa?”

Đây mới là trọng tâm mà Phu nhân Westser thực sự quan tâm. Ban đầu bà vẫn giữ thái độ cảnh giác cao độ với Joshua, bởi lẽ nam chính của «Giai Nhân Và Ác Ma» lại do một con Sin Demon đóng sợ thủ vai!

Tuy nhiên, tại buổi giao lưu hôm trước, sau khi tiếp xúc ngắn với con Sin Demon đó, bà mới hạ quyết tâm mời Joshua đến dự buổi trà chiều của mình.

Sự chuyển mình của thời đại luôn đi kèm với rủi ro. Phu nhân Westser tuyệt đối không phải tín đồ của Thánh Giáo Quốc, ngược lại, bà cực kỳ ác cảm với cái quốc gia dùng đức tin tôn giáo để cai trị nhân dân này — điều đó hoàn toàn đi ngược lại với tư tưởng tự do phóng khoáng mà Faroci luôn đề cao.

“Thánh Giáo Quân cũng chỉ là một trong những khách quen của quán rượu Hearthstone thôi.

Ngay cả bản thân Ngài Giáo chủ Vô Dục Giả cũng là 'mồi ruột' ở đó.”

Nói đến đây, gã Dark Elf hơi khựng lại một chút.

“Còn về mối quan hệ giữa cậu ta và phe Ác ma... phần này nằm trong phạm vi cấm, tôi không thể tiết lộ.”

“Không thể nói?”

Đây mới là mẩu thông tin mà Phu nhân Westser thêm muốn nhất, vậy mà gã Dark Elf này lại chọn cách giấu nghề?

“Tôi nghĩ nếu phu nhân đi hỏi bên Giáo hội, chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời khẳng định.

Thế nhưng tôi bắt buộc phải tuân thủ quy tắc của tổ chức. Nếu tôi dám hé răng nửa lời với phu nhân... e là tôi sẽ không sống nổi qua ngày mai đâu.”

Trong một khoảnh khắc, Phu nhân Westser đã manh nha ý định ra hiệu cho thị tòng đóng chặt cửa lại để bức cung gã Dark Elf này. Nhưng cuối cùng bà vẫn nhẫn nại kiềm chế lại, bởi lẽ đám thị tòng của bà chưa chắc đã chế ngự nổi con Dark Elf tinh ranh này.

Chương 100: Biến Đổi Của Thời Đại

Sự im lặng và né tránh của gã Dark Elf về mối quan hệ giữa Joshua và tộc Demon đã giúp Phu nhân Westser tự xâu chuỗi và đoán ra được thân phận thực sự của anh. Tiếp đó, bà hỏi thêm gã vài câu nữa.

Qua cuộc trò chuyện, Phu nhân Westser nhận ra con Dark Elf này tỏ ra cực kỳ kiêng dè về thân phận thực sự của Joshua. Tưởng chừng như chỉ cần lời miêng tiết lộ bất kỳ một mảnh thông tin nào về anh, cái đầu trên cổ gã sẽ lìa khỏi xác ngay lập tức.

Điều này đối với một tổ chức sống bằng nghề mua bán thông tin là vô cùng kỳ quặc, thậm chí coi là đại kỵ trong việc duy trì quan hệ với khách hàng.

“Không ở lại xem nốt buổi biểu diễn cuối cùng rồi hãy đi sao?”

Rất nhiều thông tin Phu nhân Westser khao khát muốn biết lại rơi đúng vào phần gã Dark Elf ngậm hột thị. Bà thề đây là gã cò thông tin có thái độ lồi lõm nhất mà bà từng gặp trong đời. Nhưng thái độ tẻ là một chuyện, thực lực của gã Dark Elf này lại là chuyện khác.

Gia tộc Blackwood đã bắt tay hợp tác với tộc Elf trong rừng, bà cũng chẳng ngại thu phục thêm một con Dark Elf về dưới trướng.

“Rất tiếc, thưa Phu nhân Công tước Blackwood, tôi không hề có hứng thú với mấy cái trò biểu diễn nhì đồng đó.”

Dark Elf cất một phần tiền thù lao vào túi, không hề có ý định nán lại thêm. Câu trả lời của gã khiến ngọn lửa giận trong lòng Phu nhân Westser bùng lên thêm một nấc.

“Trò biểu diễn nhi đồng? Vậy xin hỏi trong mắt một Dark Elf như ngươi, loại biểu diễn thế nào mới không bị coi là nhi đồng?”

Dù Phu nhân Westser đã dự đoán trước được ngày tàn của kỷ nguyên kịch nghệ sân khấu, nhưng không thể phủ nhận ảnh hưởng của Đoàn kịch Hắc Thiên Nga trên thế giới này vẫn thuộc hàng top đầu.

Có điều, điều đó cũng chỉ giới hạn với khán giả nhân loại. Các chủng tộc khác vốn chẳng mặn mà gì với mấy trò kịch nghệ của con người.

“Tôi không cố ý nhắm vào đoàn kịch của bà đâu, Phu nhân Westser. Trong mắt tôi, ngay cả bộ phim «Giai Nhân Và Ác Ma» cũng vô cùng nhi đồng. Bởi vì tôi biết quá rõ thế giới thực tế này phũ phàng hơn nhiều so với mấy kịch bản do đám biên kịch viết ra. Tôi qua cái tuổi mơ mộng về mấy câu chuyện cổ tích lâu rồi.”

Sau khi làm một động tác cúi chào theo nghi thức kỳ lạ của tộc mình, gã Dark Elf đẩy cửa bước ra khỏi gian triển lãm của Faroci.

“Phu nhân.”

Tên hộ vệ đứng châu chực bên cạnh Phu nhân Westser tiến lên một bước. Nét mặt của bà lúc này đã chẳng còn giữ được sự bình dị, gần gũi như ban nãy.

Mấy lời phát ngôn thiếu lọt tai của gã Dark Elf rõ ràng đã chọc giận bà.

“Đừng đuổi theo làm gì, các ngươi không bắt nổi nó đâu.”

Phu nhân Westser nhanh chóng kìm nén cơn thịnh nộ trong lòng. Gã Dark Elf nói sự thật, và bà thừa hiểu điều đó.

Kịch nghệ sân khấu đã được lãng mạn hóa quá đà. Mặc dù có lượng khán giả đông đảo ở chính quốc Faroci, nhưng nó lại hoàn toàn thất bại trong việc thu hút những “kẻ man rợ” và các chủng tộc phi nhân loại.

Tiêu biểu nhất phải kể đến gã Tướng quốc Thiết Huyết của Đế quốc Thép, kẻ từng công khai phán một câu xanh rờn ngay trước đám đông: *“Mấy cái thứ này chỉ để lừa mấy con nít ranh.”* Phu nhân Westser vốn tưởng đối tượng khán giả của «Giai Nhân Và Ác Ma» đã rộng hơn kịch nghệ rất nhiều, nhưng trong mắt một số kẻ, nó rốt cuộc vẫn chỉ là một cuốn truyện cổ tích mà lẽ ra người ta nên quên đi từ lâu.

Bây giờ, Phu nhân Westser có lẽ chỉ còn biết trông chờ vào một biên kịch nào đó có thể viết ra một kịch bản đủ sức chinh phục toàn bộ đám “kẻ man rợ” kia.

.....

Joshua ợ hơi một cái rõ to.

Đại hội Triển lãm Toàn quốc quả không hổ danh là nơi hội tụ giới tinh hoa khắp thế giới, đồ ăn trên bàn buffet ngon không chê vào đâu được, lại còn cho ăn thoải mái.

Điểm trừ duy nhất là khu buffet hơi xa sân khấu trung tâm của Nolan một chút. Sau khi màn demo *Hearthstone* hạ màn, Joshua liền mò ra đây để giải quyết cái bụng đói.

Đi cùng anh dĩ nhiên là cô nàng nữ thánh kỵ sĩ tận tụy Messai và cô trợ lý Ciri.

“Chỉ dựa vào cái khung chat này mà có thể học được cái gọi là... lập trình của anh thật à?”

Ciri đứng bên cạnh bàn ăn, ngón tay nhấp mở một khung chat mới mà Joshua đưa cho. Theo lời anh thì cái “khung chat” này là dạng mã nguồn mở.

Và phần thưởng dành cho Chủ tịch Hội đồng Bằng sáng chế Nolan — Đại pháp sư áo xám Luresk sau khi đánh bại Giáo chủ Vô Dục Giả — chính là cái tiểu chương trình mã nguồn mở này.

Một thi pháp giả hệ thực chiến như Ciri hoàn toàn không thể nhìn ra bất kỳ điều gì có ích từ đồng chuỗi ký tự ma pháp (銘文 - Rune) ngoằn ngoèo này.

“Không cần hiểu đâu, cô chỉ cần thấy nó ngẫu nhiên là được rồi.”

Trong lúc Joshua xử lý xong bữa trưa, Luresk — người đảm nhận vị trí Chủ tịch Hội đồng Bằng sáng chế — cũng vừa hoàn thành công việc giám định thiết bị ma năng cuối cùng. Ông lão lập tức gạt đám đông sang một bên, xăm xăm đi thẳng về phía này.

“Rốt cuộc cũng cắt đuôi được mấy lão già hủ lậu phiền phức đó.”

Luresk bước tới trước mặt Joshua. Con chim cú đậu trên vai ông lắc lắc cái đầu tròn xoe, làm rơi vài chiếc lông vũ. Luresk chớp lấy một chiếc, rồi từ trong tay áo rút ra một cuộn da thuộc trắng tinh.

“Nhanh lên... Đến lượt cậu thực hiện bản hợp đồng rồi đây.”

Luresk có vẻ muốn trực tiếp chép lại toàn bộ những gì Joshua đọc lên cuộn da thuộc đó.

Di sản do các văn minh cổ đại để lại hiếm khi được lưu trữ dưới dạng sách vở, phần lớn các thi pháp giả đều tin rằng loại tri thức thần bí này được truyền lại bằng một phương thức cực kỳ đặc biệt.

“Đừng gấp, Chủ tịch Luresk, thứ ông cần ở ngay đây.”

Trong lòng bàn tay Joshua xuất hiện một tinh thể ma lực màu trắng nhạt. Đây chính là file cài đặt (setup package) của ứng dụng khung chat mã nguồn mở.

Toàn bộ quá trình cầm trình tại Đại hội Triển lãm đều do Luresk cùng một Bạch Pháp Sư chủ trì, thế nên danh tính và chức vụ của ông tại Nolan chẳng cần điều tra cũng biết rõ như ban ngày.

“Cái này là.....”

“Một món quà nhỏ.” Joshua tiện tay ném viên tinh thể cô đọng từ ma lực về phía Luresk. Viên tinh thể tan ra rồi biến mất ngay giữa trán ông lão.

Khi Luresk mở mắt ra lần nữa, ông phát hiện trước mắt mình xuất hiện một khung cửa sổ màu trắng.

Phép thuật mà Luresk tu luyện thuộc hệ Trật Tự giống như đám Bạch Pháp Sư. Khi ông thử dùng tư duy ma pháp để thấu hiểu cấu trúc của khung cửa sổ này, một chuỗi các ký tự ma pháp phức tạp lập tức hiện ra trước mắt.

Số lượng chuỗi ký tự nhiều đến mức đáng kinh ngạc. Trong ký ức của ông, ngay cả đại phép thuật phức tạp nhất mà ông từng thi triển cũng chưa từng dùng đến lượng ký tự khổng lồ thế này.

Nếu tách riêng từng ký tự ra thì Luresk đều hiểu hết, nhưng khi chúng xếp thành một hàng dọc, ông lại hoàn toàn mù tịt.

“Đừng coi chúng là các cú pháp thi pháp, cứ coi như mấy chữ cái Tiếng Anh cơ bản thôi.”

Joshua lên tiếng gợi ý.

Ông lão sắp bước sang tuổi bách niên dụi dụi sống mũi, tĩnh tâm tiếp tục quan sát cấu trúc của các ký tự ma pháp kia. Ông nhận ra chúng quả thực chỉ là những từ tiếng Anh đơn giản, nhưng rất nhanh sau đó, Luresk đã đánh đánh hơi thấy một vài quy luật bên trong...

“Trí thức thật kinh ngạc! Ta cần một khoảng thời gian để nghiên cứu... Không, phải là một khoảng thời gian RẤT DÀI!”

Nắm được phương pháp sử dụng ký tự ma pháp hoàn toàn mới, Luresk bỗng coi Joshua như không khí. Ông vội vã xóc lại vai, cùng con cú cất bước nhanh như bay ra khỏi Cung Điện Thủy Tinh, vừa đi vừa lẩm bẩm trong miệng mấy câu thần thần dần dần.

“Lão ấy... không bị điên đấy chứ?”

Ciri nhìn theo bóng lưng ông lão áo xám, ghé sát tai Joshua hỏi nhỏ.

“Dù sao thì đây cũng là tri thức vượt tầm đại đại...”

Lời Joshua còn chưa dứt thì từ khu vực sân khấu trung tâm của Cung Điện Thủy Tinh đột nhiên bùng nổ những tiếng trầm ồ, kinh ngạc nổi lên như sóng trào.

Lý do là trên sân khấu lúc này đang trưng bày một thiết bị ma năng có tên gọi: *Động Cơ Vĩnh Cửu Ma Năng*. Standing từ vị trí này, Joshua chỉ có thể nhìn thoáng qua chiếc máy ma năng đang được phô diễn từ xa.

Thứ gọi là động cơ vĩnh cửu thực chất chỉ là một chiêu trò giật gân. Trong mắt Joshua, chiếc máy ma năng đó chẳng qua là một phiên bản cải tiến của động cơ hơi nước, chỉ là thay thế nhiên liệu bằng năng lượng ma pháp mà thôi.

Thế nhưng, trong vô thức, ngày hôm nay đã chính thức trở thành bước ngoặt lịch sử — thời điểm thế giới này bước một chân từ thời Trung Cổ sang Kỷ Nguyên Công Nghiệp.

